

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\King_SStephen-Nezbytné_veci.pdb

PDB Name: Stephen King - Nezbytné věci

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 16.8.1973

Modification Date: 16.8.1973

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

STEPHEN KING
NEZBYTNÉ VĚCI

V malém americkém městečku Castle Rock ve státě Maine si otevře sympatický cizinec na hlavní třídě obchod s podivným názvem „Nezbytné věci“. Každý tu objeví věc, po které zatouží tak, že bez ní nemůže být, a dostane ji za směšně nízkou cenu. Ale neplatí se pouze penězi. Zákazník, který vytouženou věc získá, musí zároveň obchodníkovi slíbit, že provede nějaký „drobný žertík“ jinému obyvateli městečka. Tak s plynoucím časem stoupá hladina vášně a nenávisti a stačí již jen drobný impuls, aby byl uveden do chodu mechanismus vyřizování účtů. Výtečně napsaný román, v němž se prvky hororové prolínají s realistickými.

Dámy a pánové, prosím o pozornost! Přistupte blíže, aby každý viděl! Mám pro vás příběh, nebude vás stát ani groš! (A když mu uvěříte, budeme spolu vycházet.)

Steve Earle Snake Oil

Slyšel jsem, že hodně jich zabloudilo, dokonce i v ulicích vesnice, když tma byla tak hustá, že by se krájet nožem dala – jak se alespoň říkalo...

Henry David Thoreau Walden

VY UŽ JSTE TU BYL

Jistěže ano. Jistě. Já nikdy žádnou tvář nezapomenu.

Tak jen pojďte blíž, ať vám potřesu rukou! Něco vám řeknu: já jsem vás poznal podle chůze ještě před tím, než jsem vám uviděl do obličeje. A skutečně jste si nemohl pro svůj návrat do Castle Rocku vybrat lepší čas. No není to tu paráda? Brzy začne lovecká sezóna a ti blázni budou po lesích pálit na všechno, co se hýbe a co na sobě nemá svítivě oranžovou bundu. Protože právě je říjen a my tady ve městě necháváme říjen vládnout tak dlouho, jak se mu chce.

Pokud jde o mne, tak pro mne je to nejlepší roční období. Jaro tady sice také máme příjemné, ale kdybych mohl, vždycky bych si místo května vybral raději říjen. Tady v západní části státu Maine už je většinou klid, protože s odchodem léta odjíždějí i všichni ti letňáci ze svých chat u jezer a na vyhlídkách zase zpátky do New Yorku a Massachusetts. Domorodci je každým rokem sledují, jak přijíždějí a odjíždějí – vítáme vás, vítáme vás, vítáme vás; na shledanou, na shledanou, na shledanou. Že přijíždějí, je dobře, protože přivázejí i ty svoje velkoměstské dolary, ale že odjíždějí, je také dobře, protože s nimi odjíždí i ta jejich velkoměstská zloba.

A hlavně o jejich velkoměstské zlobě chci pohovořit – posadíte se na chvilku sem ke mně? Tady na schodech před tanečním parketem to bude příjemné. Sluníčko tu pěkně hřeje a průhledem altánu je vidět skoro celý střed města. Jen musíte dávat pozor na třísky. Ty schody by se měly opískovat a pak znovu natřít barvou. To je práce pro Hughu Priestu, ale Hugh se k tomu zatím nedostal. On totiž chlastá. To není žádné tajemství. V Castle Rocku se některé věci sice dají udržet v tajnosti a také se v tajnosti udrží, ale dá to dost fušku a většině z nás je dobře známo, že to je už dost dávno, co Hugh Priest a práce spolu ještě jakž takž vycházeli.

Co že to je?

Aha! Tohle! No řekněte – není to nádherna? Těch letáček je plné město! Mám ten dojem, že většinu jich vyvěsila osobně Wanda Hemphillová (její manžel Don je majitelem Hemphillovy tržnice). Sundejte ho z toho sloupu a podejte mi ho. No, nebojte se – stejně nikdo nemá co vyvěšovat nějaké letáčky na sloupy pódiá tady v altánu, ne?

A sakra – jen se na to koukněte! Hned nahoře je natištěno Karban a Ďábel. Pěkně velkými rudými písmeny, z nichž se kouří, jako kdyby ty letáčky dorazily expresně přímo z pekla! Cha, cha! Někdo, kdo by nevěděl, jakou ospalou dírou tohle naše městečko je, by si mohl myslet, že se skutečně řítíme do záhuby, jak se mi zdá. Ale vám je přeci jasné, že v městečkách, jako je tohle, se některé věci někdy zbytečně nafukují. A reverend Willie má tentokrát opravdu nádor na mozku. O tom není žádných pochyb. Církve na maloměstech. . . nu, o tomhle vám určitě nemusím povídat nic. Všechny spolu navzájem sice vycházejí – jakž takž – ale nemají jedna z druhé vůbec žádnou radost. Nějaký čas je klid a pak se začnou hašteřit.

Tentokrát se však hašteří jen co je pravda – a také si vyčítají spoustu věcí. Katolíci totiž chystají něco, čemu říkají Noční kasino, v Kolumbově síni na druhé straně města. Pokud vím, tak každý poslední čtvrtek v měsíci. Zisky by měly jít jako příspěvek na opravu střechy kostela. Kostela Matky Boží jasných vod – jestli jste přijeli do městečka od kopce Castle View, určitě jste kolem něj jeli. Hezký kostelík, není-liž pravda?

To Noční kasino je nápad otce Brighama, ale chytil se ho pak vlastně spolek Dcery Isabelly, a ten se rozhodl ho realizovat. Hlavně Betsy Viguová. Asi se jí zalíbilo pomyšlení, že se navleče do svých nejvypasovanějších černých šatů, bude rozdávat karty nebo roztáčet ruletu a pronášet, „umíst'ujte své sázky, dámy a pánové, umíst'ujte, prosím, své sázky.“ No, ale řekl bych, že takové pomyšlení se zalíbilo všem. Je to sice jen taková nevinná desetičíslová záležitost, ale pro ně zároveň i trochu hříšná.

Jenomže pro reverenda Willieho to žádná tak úplně nevinná záležitost není – pro něj a jeho kongregaci se to naopak zdá být záležitost víc než jen trochu hříšná. Je přeci právě oním reverendem Williamem Rosem, který nikdy vlastně neměl moc rád otce Brighama. A konečně ani otec Brigham si jeho nikdy moc nepovažoval. (Byl to vlastně otec Brigham, který začal reverendu Rosovi přezdívat „Funivý Vilda“ – a to mu reverend jen tak nezapomene.)

Mezi těmi dvěma šamany to jiskřilo už i dříve, ale tahle záležitost s Nočním kasinem je něco víc, než jen nějaké obyčejné jiskření – skoro by se dala nazvat lokální válkou. Když se Willie doslechl, že katolíci hodlají trávit noci hazardem v kasinu, skákal vzteky až do stropu. Za ty letáčky KARBAN A ĎÁBEL zaplatil z vlastní kapsy a Wanda Hemphillová a její přítelkyně z kroužku vyšívání je vyvěsily po celém

městečku. Od té doby spolu katolíci a baptisté komunikují už jen v rubrice dopisů našeho malého týdeníku, kde zuří a dští síru jedni na druhé a posílají se navzájem do pekel.

Jen koukněte támhle a bude vám hned jasné, co vám chci říci. To je Nana Robertsová, co zrovna vyšla z té banky. Je majitelkou Naniny restaurace a mám ten dojem, že to je teď snad nejbohatší osoba ve městě od doby, kdy se starý Fotr Merrill odebral do toho velkého vetešnictví v nebi. Ta je taky baptistka. Proti ní kráčí velký AL Gendron. A to je zase tak skalní katolík, že i papež by před ním blednul závistí. Jeho nejlepším kamarádem je Ir Johnny Brigham. A teď dávejte pozor! Vidíte, jak se jim zvedají nosánky? Ohó! No není to krásný pohled? Vsadil bych se, o co chcete, že v místě, kde se mýjeli, klesla teplota nejméně o dvacet stupňů. Jak říkala moje matka – s lidma je sice větší legrace než s koňma, ale zase legraci tolik nerozumí.

A teď koukněte zase támhle: vidíte tam ten šerifův křižník, zaparkovaný u chodníku poblíž půjčovny videokazet? Uvnitř sedí John LaPointe. Měl by sledovat řidiče, kteří překračují povolenou rychlost – ve středu města je totiž zóna snížené rychlosti, zvláště v hodinách, kdy chodí děti ze školy – ale když si zacloníte oči a podíváte se pozorně, tak uvidíte, že ve skutečnosti místo toho zírá na nějakou fotografii, kterou vyndal z náprsní tašky. Odtud na ni nevidím, ale vím naprosto přesně, o jakou fotografii asi jde, stejně přesně, jako si pamatuji příjmení svojí matky za svobodna. Je to fotografie Johna a Sally Ratcliffové, kterou pořídil Andy Clutterbuck asi před rokem na pouti ve Freyburgu. Na té fotografii John drží Sally kolem ramen a ta zase drží plyšového medvídku, kterého jí vystřelil – oba přitom vypadají neskutečně šťastně, jako by se měli v příští chvíli štěstím rozpustit. To ale bylo tenkrát, dneska už je to jinak – jak se říká; dneska je Sally zasnoubená s Lesterem Pratem, instruktorem tělocviku na střední škole. A ten je zanícený baptista, stejně jako ona. John se ze šoku z té ztráty nevzpamatoval dodnes. Vidíte, jak vzdychá? Pěkně ho to bere. Takhle může vzdychat jen člověk, který je pořád ještě zamilovaný (nebo si myslí, že je pořád ještě zamilovaný).

Problémy a zloba, to všechno vzniká hlavně z běžných záležitostí, všimli jste si toho už někdy? Z nedramatických záležitostí. Tak vám uvedu jeden příklad. Vidíte tam toho chlapíka, co kráčí do schodů soudní budovy? Ne, toho muže v obleku ne – to je Dan Keeton, náš vrchní radní. Myslím toho druhého, toho znaveného černocha. To je Eddie Warburton, noční vrátný v magistrátní budově. Chvilí se na něj dívejte a sledujte ho, co udělá. Ted'! Vidíte, jak se na posledním schodu zastavuje a hledí do ulice? Vsadím, co chcete, že se kouká směrem k autoservisu Sunoco. Jeho majitelem a vedoucím je Sonny Jackett – a mezi těmito dvěma muži je zlá krev od doby, kdy tam před dvěma lety přivezl Eddie svůj aut'ák, aby se mu podívali na motor.

Na ten aut'ák se pamatuji docela dobře. Byla to honda Civic, nic zvláštního; jenomže pro Eddieho něco zvláštního byla, protože to bylo jeho první a jediné zbrusu nové auto, které kdy vlastnil. A Sonny nejenže odvedl špatnou práci, ale také si napočítal za opravu nějak moc. To je ovšem Eddieho verze příběhu. Warburton to na mě zkoušel přes svou barvu kůže, aby stlačil cenu opravy – to je zase Sonnyho verze příběhu. Víte přeci, jak to chodí, ne?

No a tak Sonny Jackett dal Eddieho Warburtona k soudu a byl velký křik, nejdřív v soudní síni a pak venku na chodbě. Eddie říkal, že Sonny ho nazval pitomým negrem a Sonny řekl, no, negrem jsem ho sice nenazval, ale ten zbytek platí. Satisfakce se nakonec nedostalo ani jednomu z nich. Soudce donutil Eddieho, aby vyklopil padesát babek, Eddie na to řekl, že to je právě o padesát babek víc, než si Sonny zaslouží a Sonny řekl, že to je pořád sakra málo. A pak už jen vím, že Eddieho nový aut'ák chytil od zkratu na elektřině a skončil na šrotišti u silnice číslo 5 a Eddie teď jezdí s oldsmobilem model '89, ze kterého teče olej. Eddie se nikdy nezbavil podezření, že Sonny Jackett toho o požáru jeho aut'áku ví mnohem víc, než byl kdy ochoten říci.

Pánové, s lidmi je sice víc legrace než s koňmi, ale zase legraci tolik nerozumí. Není to trochu víc, než se dá pochopit, když je zrovna parný den?

Je tu prostě jen takový maloměstský život – ať už se to tu jmenuje Castle Rock nebo jinak, prostě bydlí tu lidé, co jedí koláče, pijí kafe a za zády se navzájem pomlouvají. Bydlí tu Slopey Dodd, osamělý kluk, z něhož si kvůli jeho koktání ostatní děti dělají legraci. Bydlí tu Myrtle Keetonová, a pokud ta se zdá být trochu osamělá a vyděšená – jako kdyby si nebyla vlastně jista, kde je, či co se kolem ní děje – pak je to proto, že její manžel (ten chlápek, co jste ho právě viděli vycházet po schodech budovy soudu

za Eddiem) se v posledních asi šesti měsících necítí nějak ve své kůži. Vidíte, jak má napuchlé oči? Vsadím se, že buď brečela nebo špatně spala – možná také oboje, co myslíte vy?

A támhle jde Lenore Potterová, ta vždycky vypadá jako ze škatulky. Jde do obchodu Western Auto. Nepochybně proto, aby zjistila, zda už přišlo její speciální organické hnojivo. Tahle ženská má doma víc různých kytěk, než má bývalý prezident Carter jatrných skvrn. A taky na ně je patřičně pyšná. Ostatní dámy v městečku ji nemají moc rády – ohrnují nos nad ní, nad jejími kytkami, jejími náhrdelníky i její bostonskou ondulací za sedmdesát dolarů. Ohrnují nad ní nos – a já vám teď něco prozradím, a to čistě jenom proto, že tu tak sedíme vedle sebe na těch schodech na pódium. Já si totiž myslím, že dělají dobře.

Asi byste řekl, že to všechno je normálka, ale ne všechny problémy tady v Castle Rocku jsou normálka – to vám musím říct na rovinu. Nikdo ještě nezapomněl na Franka Dodda, dopravního strážníka, který tu před dvanácti lety zešlel a zabil všechny ty ženské, nikdo nezapomněl ani na toho čokla, co měl vzteklinu a způsobil smrt Joe Cambera a toho starého opilce z jeho sousedství. Ten čokl způsobil taky smrt chudáka šerifa George Bannermana. Dneska jeho práci dělá Alan Pangborn – dělá ji sice dobře, ale nikdy se v očích obyvatel městečka nemůže měřit s Velkým Georgem.

Taky nebylo nic normálního ani v tom, co se stalo Reginaldu „Fotrovi“ Merrillovi – Fotr byl starý lakomec, který měl ve městě bleší trh. Jmenoval se Trh hojnosti. Byl přesně tam, co na druhé straně ulice vidíte to prázdné parkoviště. Je to sice už dost dávno, co ten blešák vyhořel, ale tady v městečku ještě žijí lidé, co ten požár pamatují (nebo aspoň tvrdí, že ho pamatují), a co vám po několika pivech u Žlutého tygra budou vyprávět, že v tom je něco mnohem víc než jen normální požár, co zničilo Trh hojnosti a připravilo Fotra Merrilla o život.

Jeho synovec Eso říká, že strýci se před tím požárem přihodilo něco strašidelného – něco jako se o tom píše v té knize Zóna šera. Když ale jeho strýc zaklepal bačkorami, Eso u toho vůbec nebyl – bručel tenkrát v base v Shawshanku, protože dostal čtyři roky za noční vloupání a neoprávněný vstup do cizího příbytku. (Lidem bylo dávno jasné, že Eso Merrill neskončí dobře; když ještě chodil do školy, byl to jeden z největších trapičů v městečku a stovky dětí přecházely na druhou stranu chodníku, jen co zahlédly, že proti nim jde Eso ve své motocyklové bundě se spoustou cinkavých přezek a zipů, ve vysokých botách, cvakajících podkůvkami o dláždění chodníku.) Přesto – tohle mu lidé věřili: možná opravdu bylo něco podivného v tom, co se toho dne přihodilo Fotrovi, možná to jsou jen takové další tlachy, co se vedou nad šálky kávy a kousky štrůdlu v Nanině restauraci. Nejspíš to tady bude stejné jako v městečku, ve kterém jste vyrostl i vy. Lidé se rozčilují kvůli náboženství, trápí se nešťastnou láskou, nosí v sobě tajemství, nosí v sobě zlo... a vyprávějí si občas i strašidelné příběhy – jako třeba o tom, co se snad stalo nebo nestalo toho dne, co Fotr zemřel ve svém vetešnictví – jen aby vlili trochu života do všech těch nudných dnů. Castle Rock je přesto hezké a klidné místo, kde lze žít a vyrůstat, jak je to konečně i napsané na té tabuli, co ji vidíte na příjezdu do našeho městečka. Slunce se krásně zrcadlí na hladině jezera a na listech stromů – a když je jasný den, je vidět z vrcholku kopce Castle View až do státu Vermont. Letňáci debatují nad nedělními novinami a občas v pátek nebo v sobotu večer (někdy po oba večery) dochází na parkovišti Žlutého tygra ke rvačkám. Ale letňáci pak vždycky zase odjedou a rvačky také vždycky nějak skončí. Městečko vždycky patřilo mezi ta lepší, a když někdo utrpí nějaké šrámy, tak víte, co my řekneme? Řekneme, on to překoná nebo ona to překoná.

Tak například barman Henry Beaufort nesnáší, když mu Hugh Priest v opilosti kope do jeho hudebního automatu... ale Henry to překoná. Wilma Jerzycková a Nettie Cobbyová se nesnášejí... ale Nettie to překoná (nejspíš) a Wilma? Ta je zvyklá žít, jak žije, a nesnášet se s lidmi. Šerif Pangborn pořád ještě oplakává ženu a mladšího syna, jež se mu zabili – i když to byla velká tragedie, jistě časem ten smutek překoná. Artritida Polly Chalmersové se nijak nezlepšuje – vlastně se zhoršuje, sice nepatrně, ale trvale – a i když to možná nepřekoná, přesto se naučí s ní žít. Naučily se to konečně milióny lidí.

Občas se jeden s druhým chytne, ale většinou probíhají věci hladce. Nebo alespoň až doposud probíhaly. Ale příteli můj, teď vám musím povědět jedno skutečné tajemství; hlavně proto jsem vás vlastně k sobě zavola, když jsem vás zahlédl, že jste zase zpátky tady v městečku. Já si myslím, že nějaké trable – opravdové trable – už jsou na cestě. Už je cítím, jsou hned za horizontem jako nenadálá bouřka, plná blesků. Ty hádky mezi katolíky a baptisty kvůli Nočnímu kasinu, ty děti, co trápí chudáka Slopeye kvůli jeho koktání, ta nešťastná láska Johna LaPointa, zármutek šerifa Pangborna... tyhle

všechny věci budou ve srovnání s tím, co se blíží, vypadat jako úplně zanedbatelné maličkosti.

Vidíte tu budovu na druhé straně Main Street? Tam, tři domy od toho prázdného parkoviště, kde stávalo vetešnictví Trh hojnosti? Tu s tím zeleným baldachýnem? Jo, jo, právě tu. Výklady má ještě zavápněné, protože zatím ještě není otevřeno. Má na vývěsním štítě nápis NEZBYTNÉ VĚCI – co tohle, u všech všudy, má znamenat? To také nevím, ale právě odtud na mne jdou ty špatné pocity.

Právě odtud.

Jen se na tu ulici ještě jednou podívejte. Vidíte tam toho kluka, ne? Toho, co tlačí kolo a vypadá, jako kdyby snil ten nejkrásnější denní sen, co se kdy nějakému klukovi může zdát. Tak na toho pozor, můj milý příteli. Podle mne právě to je ten kluk, který to všechno spustí.

Ne – to už jsem vám řekl, že nevím co... nevím přesně co. Ale pozor na toho kluka. A taky se trochu projděte městem. Jasně ucítíte, že to tu není v pořádku – a až se něco stane, tak alespoň bude dobře, když u toho bude nějaký svědek.

Toho kluka znám – toho, co tlačí to kolo. A vy ho možná taky znáte. Jmenuje se Brian, dál nevím jak. Mám ten dojem, že jeho otec prodává obklady fasád a dveře v Oxfordu nebo v South Parisu.

Říkám vám, na něj pozor. Pozor na všechno. Vy už jste tu sice byl, ale tady se teď věci budou měnit. Vím to jistě. Cítím to. Schyluje se k bouři.

ČÁST I.

VELKOLEPÉ SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ

KAPITOLA PRVNÍ

Na malém městě představuje otevření nového obchodu velkou slávu.

Pro Briana Ruska to zase nepředstavovalo tak velkou událost jako pro některé jiné lidi – jako na příklad pro jeho matku. Slýchal, jak o tom v posledním asi měsíci několikrát dlouze diskutuje (řekla mu, že se tomu nemá říkat drbání, protože drbání je zlovyk, který ona nemá) po telefonu se svojí nejlepší přítelkyní Myrou Evansovou. První dělníci se ve staré budově, kde naposledy sídlila realitní a pojišťovací firma Western Maine, ukázali v době, kdy zase začínala škola, a od té doby tam pilně pracovali. Jako první věc vybourali velký prostor pro výklad, zasadili tam sklo a celý výklad zamazali vápnem, aby nebylo dovnitř vidět.

Před dvěma týdny se na průčelí objevila cedule s nápisem:

Brzy zahájíme prodej!
Nezbytné věci
Obchod, jaký tu ještě nebyl

„Nebudete věřit vlastním očím!“

„To bude zase jen nějaké další starožitnictví,“ říkala Brianova matka Myře. Cora Rusková byla přítom usazena na pohovce, v jedné ruce držela sluchátko telefonu, druhou pojídala višně v čokoládě a sledovala televizi, kde dávali seriál Santa Barbara. „Prostě jen nějaké další starožitnictví se spoustou napodobenin starého amerického nábytku a plesnivými telefony s kličkou. To se můžeš klidně vsadit.“

Bylo to brzy poté, co bylo vsazeno a krátce nato zatřeno sklo nového výkladu, a jeho matka hovořila s takovou jistotou, že Brian byl přesvědčen, že tím už je celá záležitost uzavřená. Jenomže jeho matka nepochybně nepovažovala nikdy žádnou záležitost za úplně uzavřenou. Její dohady a domněnky byly stejně nekončící jako problémy jednotlivých postav seriálů Santa Barbara a Nemocnice.

Minulý týden se na ceduli, visící na dveřích, změnila první řádka, kde teď bylo napsáno:

Slavnostní zahájení prodeje 9. října – přiveďte své přátele!

Briana ten nový obchod nezajímal tolik jako jeho matku (a jako některé z jeho učitelů; slyšel je o tom novém obchodu mluvit ve sborově měst'anky v Castle Rocku, když měl službu školního pošťáka), ale

bylo mu jedenáct let a čiperného jedenáctiletého kluka přeci zajímají všechny nové věci. A mimoto ho fascinoval už i jen název toho obchodu. Nezbytné věci: co to vlastně přesně znamená?

V úterý si na cestě ze školy přečetl tu změněnou první řádku. V úterý odpoledne bývala škola delší. Brian se narodil s rozštěpem rtu, zaječím pyskem, a i když byl v sedmi letech operován, stále ještě chodil na logopedii. Přesvědčivě tvrdil každému, kdo se ptal, že logopedii nenávidí. Ale nebyla to pravda. Brian byl nesmírně a beznadějně zamilovaný do slečny Ratcliffové a vždy se celý týden nemohl dočkat, až bude zase mít hodinu logopedie. V úterý se mu zdálo, že škola trvá snad tisíc let a dvě poslední hodiny vyučování už měl příjemné šimrání v žaludku.

Hodiny logopedie navštěvovali jen čtyři další žáci a žádný z nich nebydlel na Brianově straně města. Brian byl rád. Poté, co strávil hodinu se slečnou Ratcliffovou v jedné místnosti, by snad žádnou společnost ani nesnesl. Rád se v pozdním odpoledni vracel pomalu domů, kolo obvykle spíš tlačil, než aby na něm jel, a jak kolem něj padalo žluté a zlatavé listí v prodlužujících se paprscích říjnového slunce, snil o ní.

Cestou procházel kolem tří bloků na Main Street proti Obecnímu domu a toho dne, kdy spatřil nápis, oznamující den slavnostního zahájení prodeje, se namáčkl nosem na sklo výkladu v naději, že spatří, co nahradilo fadní stoly a ošklivě nažloutlé stěny, kde sídlili pojišťovací a realitní agenti firmy Western Maine. Ale jeho zvědavost neměla být uspokojena. Zevnitř byla namontovaná a až dolů spuštěná roleta. Brian neviděl nic, jen odraz vlastní tváře a rukou.

V pátek 4. října se objevil v místním týdeníku Výzva inzerát na nový obchod. Vyšel ve zdobném rámečku a pod textem byla kresba andělíčků, sedících zády k sobě a troubících na dlouhé trumpety. V tom inzerátu nebylo vlastně nic víc, než co se dalo vyčíst z tabule, pohupující se na průčelí dveří: obchod se nazýval Nezbytné věci, zahájí prodej v deset hodin dopoledne dne 9. října a – pochopitelně – „nebudete věřit vlastním očím“. Ani nejmenší náznak, týkající se druhu zboží jež majitel či majitelé hodlají nabízet.

To ovšem dost iritovalo Coru Ruskovou každopádně dost na to, aby v sobotu, v neobvyklou ranní hodinu, nelenila a zavolala Myru.

„Já tedy svým očím klidně uvěřím,“ řekla. „Až uvidím ty pérové postele, co budou údajně dvě stě let staré. Ale když si dá někdo tu práci a ohne se pod ta péra a najde na rámech vyraženo Rochester, New York, tak pak už budu svým očím věřit dokonale.“

Myra něco odpověděla. Cora naslouchala, vybírala po jednom a po dvou z krabičky burské oříšky a rychle je chroupala. Brian seděl se svým mladším bratrem Seanem na podlaze v obývacím pokoji a oba sledovali kreslené filmy v televizi. Sean byl naprosto ponořen do světa Šmoulů, ale Brian – i když ho ti malí modří človičky také zajímali – jedním uchem chytal telefonní hovor.

„No jiiistě!“ vykřikla Cora Rusková s ještě větší jistotou a důrazem než obvykle, když Myra měla nějakou zvláště trefnou připomínku. „Vysoké ceny a plesnivé starožitné telefony!“

Včera, v pondělí, Brian projížděl hned po škole se dvěma či třemi kamarády městem. Byli na druhé straně ulice u toho nového obchodu a Brian spatřil, že během dne někdo nad výklad nainstaloval tmavozelený baldachýn. Na přední straně měl bílými písmeny vyhotovený nápis NEZBYTNÉ VĚCI. Polly Chalmersová, majitelka krejčovství, stála na chodníku, ruce na svých záviděníhodně štíhlých bocích a na baldachýn se dívala s výrazem, prozrazujícím směs zmatku a obdivu.

Brian, který se v baldachýnech vyznal, ho také obdivoval. Byl to jediný opravdový baldachýn na celé Main Street a dával tomu novému obchodu skutečně zvláštní vzhled. Slovo „elegantní“ zatím v jeho pracovním slovníku nebylo, ale okamžitě mu bylo jasné, že v celém Castle Rocku není už žádný další obchod, který by se tomuto mohl vyrovnat. Ten baldachýn mu dodal vzhled, jako kdyby to byl jeden z těch obchodů, které člověk vidí v televizi. Obchod Western Auto na druhé straně ulice ve srovnání s ním vypadal ošuntěle a venkovsky.

Když přišel domů, byla matka rozložená na pohovce, dívala se na seriál Santa Barbara, pojídala krémové tyčinky a zapíjela je dietní kolou. Jeho matka vždy pila dietní kolu, když se dívala na odpolední televizní pořady. Brian ani přesně nevěděl proč – snad ji pije, aby se propláchl – ale pomyslel si, že ptát se by mohlo být nebezpečné. Mohla by na něj třeba začít i křičet. A když jeho matka začne křičet, je moudřejší koukat se ztratit. „Hele, mami,“ řekl, knížky hodil na poličku a vzal si z ledničky mléko. „Víš,

co je? Na tom novém obchodu už mají baldachýn.“

„Co že znají?“ nesl se z obývacího pokoje její hlas.

Nalil si mléko a přešel do pokoje. „Mají. Baldachýn,“ řekl. „Na tom novém obchodě ve městě.“

Zvedla se, našmátrala dálkové ovládání a ztlumila zvuk televize. Na obrazovce právě probírali Al a Corrine svoje problémy Santa Barbary ve svém oblíbeném restaurantu v Santa Barbaře, teď by však jejich problémy byl schopen přesně identifikovat jen někdo, kdo by uměl odečítat slova ze rtů. „Cože? Ten obchod Nezbytné věci?“

„J-j-jo,“ řekl a upil trochu mléka.

„Nesrkej,“ řekla a zasunula si do úst zbytek tyčinky. „Je to příšerný zvuk. Kolikrát jsem ti to už říkala?“

Nejméně tolikrát, kolikrát jsi mi říkala, že nemám mluvit s plnou pusou, pomyslel si Brian, neřekl však nic. Zbytečně nemluvit se naučil už v raném věku.

„Promiň, mami.“

„Jaký baldachýn?“

„Zelený.“

„Z lisovaného plechu nebo hliníkový?“

Brianovi, jehož otec pracoval v odbytu obkladů firmy Dick Perry v South Parisu, prodávající obkladové materiály a dveře, bylo naprosto jasné, na co se ho matka ptá. Ale kdyby to byl jen nějaký takovýhle baldachýn, tak by si ho možná ani nevšiml. Takové byly nad výklady snad poloviny domů v městečku..

„Takový ne,“ řekl. „Je z látky. Asi je to plátno. A je napnutý dopředu, takže přímo pod ním je chládek. A je zakulacený, takhle.“ Zahrnul ruce (opatrně, aby nerozlil mléko) do půlkruhu. „A vpředu má namalovaný název toho obchodu. Je to opravdický baldachýn.“

„Teda, mě snad porazí!“

To bylo rčení, kterým Cora nejčastěji vyjadřovala svůj údiv nebo podráždění. Brian ostražitě ustoupil o krok pro případ, že by šlo právě o podráždění.

„Mami, co si myslíš, že to je? Třeba nějaká restaurace?“

„To nevím,“ řekla a natáhla se k telefonu na stolku. Aby na něj dosáhla, musela odsunout balíček s tyčinkami, týdeník s programem televize a láhev s dietní kolou. „Ale jmenuje se dost podezřele.“

„Mami, a co to vlastně jsou Nezbytné věci? Je to něco jako –“

„Briane, teď mě neotravuj, mám moc práce. V krabici na chleba jsou koláčky, jestli chceš, jeden si vezmi. Ale jen jeden, aby sis nezkazil před večeří žaludek.“ Vytáčela už číslo Myry a brzy obě začaly s velkým zájmem rozebírat otázku zeleného baldachýnu.

Brian, který koláček nechtěl (měl svoji matku rád, ale někdy mu stačilo pozorovat ji při jídle a už měl po chuti), si sedl ke kuchyňskému stolu, otevřel učebnici matematiky a začal si dělat domácí úkol – byl to slušný a svědomitý hoch a matematika byl jediný předmět, u kterého dnes nestačil domácí úkol udělat ještě ve škole. Zatímco systematicky přesunoval desetinná místa a dělil, poslouchal konverzaci na matčině straně telefonní linky. Matka opět vykládala Myře, že brzo už tu bude zase další takový obchod, co bude prodávat páchnoucí staré flakóny od voňavek a podobizny mrtvých příbuzných někoho cizího, a že to je opravdu ostuda, co se tu děje. Je tu prostě už moc lidí, říkala Cora, jejímž životním mottem bylo „vezmi peníze a běž“. Když mluvila o tom baldachýnu, zněl jí hlas, jako kdyby se právě někdo rozhodl ji úmyslně urazit a ten úmysl se mu dokonale podařil.

Tak si myslím, že ona je snad přesvědčená, že jí měl někdo oznámit, o jaký obchod půjde, pomyslel si Brian, tužka mu pilně psala a její hrot se zaobloval. Ano, tak to je. Je především zvědavá. A pak je také našťavaná. Kombinace těchto dvou pocitů ji přivádí k šílenství. Nu, vždyť na to už stejně brzy přijde. Kdyby to věděla, možná by se mu s tím velkým tajemstvím svěřila. A i kdyby na to neměla čas, stejně by to zjistil, až by vyslechl jeden z jejích odpoledních rozhovorů s Myrou.

Ale dopadlo to tak, že Brian toho zjistil o Nezbytných věcech spoustu – a to ještě dřív než jeho matka nebo Myra, či kdokoliv jiný v Castle Rocku.

Na cestě ze školy to odpoledne před dnem, kdy mělo dojít k slavnostnímu zahájení prodeje v Nezbytných věcech, Brian téměř nebyl schopen nasednout na kolo; byl ztracený ve vlhém denním snu

(který by neprozradil, ani kdyby ho z něj páčili mučením na rozžhaveném uhlí nebo bodáním žihadlem tarantule), v němž požádal slečnu Ratcliffovou, aby s ním šla na pout', a ona souhlasila.

„Děkuji ti, Briane,“ říká slečna Ratcliffová a v jejích modrých očích se lesknou slzy vděčnosti. „Je mi teď... víš, je mi teď v poslední době dost smutno. Rozešla jsem se totiž se svou láskou.“

„Pomohu vám zapomenout na něj,“ říká Brian hlasem pevným a zároveň něžným, „když mi budete říkat... Bri.“

„Děkuji ti,“ šeptne a skloní se k němu tak blízko, až on ucítí její parfém – úžasnou vůni polních květů – a řekne: „Děkuji ti... Bri. A protože budeme, alespoň pro tento večer, místo učitelky se žákem děvče s chlapcem, můžeš mi říkat... Sally.“

Vezme ji za ruku. Pohlédne jí do očí. „Nejsem žádný malý kluk,“ odvětlí. „Pomohu vám zapomenou na něj... Sally.“

Zdá se být téměř hypnotizovaná tímto neočekávaným pochopením, touto neočekávanou dospělostí; sice mu je snad jen jedenáct let, pomyslí si, ale má v sobě víc dospělosti, než kdy měl Sester. Její ruce se sevrou na jeho. Jejich obličeje se přibližují... přibližují...

„Ne,“ zašeptá ona a oči má teď tak dokořán a tak blízko, že se mu zdá, že se v nich až topí, „nesmíš, Bri... nesmíš se to...“

„To je v pořádku, zlato,“ řekne on a přitiskne svoje rty na její. Ona se po chvíli odtáhne a něžně zašeptá...

„Hej, kluku, dávej bacha, kudy chodíš, kurva fix!“

Vytržený ze svého denního snu Brian spatřil, že stojí přímo před dodávkou Hugh Priesty.

„Promiňte, pane Prieste,“ řekl, zuřivě se červenaje. Hugh Priest nebylo radno rozhněvat. Pracoval pro odbor veřejných služeb a údajně to byl nejvzteklejší chlap v Castle Rocku. Brian ho ostražitě pozoroval. Pokud by začal vylézat z kabiny té své dodávky, naskočil by Brian na kolo a vyrazil by po Main Street rychlostí světla. Neměl vůbec zájem trávit příštích pár týdnů v nemocnici jen proto, že se mu zdál krásný denní sen o tom, jak jde se slečnou Ratcliffovou na pout'.

Ale Hugh Priest držel mezi koleny láhev piva, v rádiu mu zpíval Hank Williams Junior a to už byla tak velká pohoda, že mu ani nestálo zato vyskočit na nějakého malého kluka a vymlátit z něj v úterním odpoledni duši.

„Koukej raděj mít oči dokořán,“ řekl, natáhl doušek z láhve a pohlédl na něj zlověstně, „protože příště mě ani nenapadne, abych zastavoval. Prostě pojedu klidně dál. To pak budeš ale trochu ječet, prcku.“

Zařadil rychlost a odjel. Brian pocítil šílenou (a naštěstí velmi krátkou) touhu zakřičet za ním Teda, mě snad porazí! Počkal, až oranžová dodávka zahнула na Linden Street a pak pokračoval v cestě. Ten denní sen o slečně Ratcliffové však – běda – byl pro zbytek dne ztracený. Hugh Priest opět nastolil realitu. Slečna Ratcliffová se bohužel se svým snoubencem, Lesterem Pratem, nepohádala; pořád ještě nosí malý zásnubní prstýnek a pořád ještě jezdí jeho modrým mustangem, než se jí auto vrátí z opravy.

Brian viděl slečnu Ratcliffovou s panem Pratem zrovna včera večer, jak ještě s několika dalšími lidmi vylepují ty plakáty KARBAN A ĎÁBEL na telefonní sloupy na Lower Main Street. Všichni zpívali nějaké náboženské písně. Jenomže hned jak je vylepili, tak přišli nějakí katolíci a ti je zase strhávali. Byla to tak trochu legrace... ale kdyby byl Brian větší, nepochybně by udělal všechno pro to, aby ochránil plakáty, které vylepila svými posvěcenými rukama slečna Ratcliffová.

Brian pomyslel na její tmavomodré oči, její dlouhé nohy, jako mívají tanečnice, a pocítil tentýž rozmrzelý úžas jako vždycky, když si připomněl, že jeho slečna učitelka si po novém roce hodlá změnit své krásné jméno Sally Ratcliffová na Sally Prattová, což Brianovi připomínalo zvuk, jako když nějaká tlustá ženská padá ze schodů.

Nu, pomyslel si, když odrazil od chodníku a pomalu se vydal po Main Street, možná si to ještě rozmyslí. To je také možné. Nebo se možná Lester Pratt nabourá v autě nebo mu na mozku najdou nějaký nádor nebo něco podobného. Taky se ještě může ukázat, že to je feťák. A slečna Ratcliffová si feťáka přeci nikdy nevezme.

Takové myšlenky sice dávaly Brianovi jakési bizarní uklidnění, nic ale nebyly schopné změnit na skutečnosti, že Hugh Priest ho vytrhl z denního snu těsně před jeho vyvrcholením (políbením slečny

Ratcliffové a pak dotknutím se jejího pravého prsu, právě když byli na vozíku v Tunelu lásky). Stejně to byla dost divoká myšlenka, že by jedenáctiletý kluk vzal svoji učitelku na pout'. Slečna Ratcliffová je krásná, ale je také stará. Jednou řekla svým žákům, že v listopadu jí bude už čtyřiaadvacet.

A tak Brian pečlivě složil svůj denní sen, jako by člověk pečlivě přeložil nějaký mnohokrát čtený cenný dokument, a založil ho do police někde daleko vzadu v hlavě, kam patří. Chystal se naskočit na kolo a zbytek cesty domů šlapat.

V tu chvíli ale právě míjel ten nový obchod a očima zachytil ceduli na dveřích. Něco se na ní změnilo. Zastavil kolo a ceduli si prohlédl.

Nápis SLAVNOSTNÍ ZAHÁJENÍ PRODEJE 9. ŘÍJNA –PŘIVEĎTE SVÉ PŘÁTELE! zmizel.

Místo něj visela na dveřích malá čtvercová cedulka s červenými písmeny na bílém pozadí.

OTEVŘENO, stálo na ní – a nic víc. Brian stál s kolem mezi nohama, hleděl na ten nápis a srdce mu začalo bít trochu rychleji.

Nepůjdeš přeci dovnitř, vid'? zeptal se sám sebe. I když je otevřeno už o den dřív, tak tam přece nepůjdeš, ne?

A proč ne? odpověděl si sám.

No... protože výklad je stále ještě zabílený. Ta roleta na dveřích je stále ještě stáhnutá. Kdybys tam vešel, mohlo by se ti také něco stát. Cokoliv.

Jasně. Jako třeba že ten člověk, co je majitelem, bude někdo jako Norman Bates z toho filmu Psycho, co se obléká do šatů své matky a vraždí své zákazníky. Jasně.

Heleď, zapomeň na to, říkala ta bojácnější část jeho mysli, i když to trochu znělo, jako kdyby té části už bylo jasné, že prohrála. Něco na tom bude.

Ale pak si Brian pomyslel, že to bude moci říci své matce. Prostě řekne jen tak, jako kdyby nic: „A mimochodem, mami, znáš přeci ten nový obchod, Nezbytné věci? Tak ten otevřeli o den dřív. Zašel jsem si tam a prohlédl jsem si ho.“

A matka okamžitě stiskne knoflík dálkového ovládání televize – no to se na to podívejme! A bude chtít, aby jí o tom podrobně vyprávěl!

Takovému pomyšlení Brian už neodolal. Zajel s kolem do stínu pod baldachýn – bylo tam snad o deset stupňů chladněji – postavil ho na stojan a přistoupil ke dveřím obchodu Nezbytné věci.

Když pokládal ruku na velkou, staromódní bronzovou kouli na dveřích, napadlo ho, že ta cedule OTEVŘENO bude určitě nějaký omyl. Určitě byla uvnitř jen připravená na zítřek a někdo ji vyvěsil omylem. Zpoza stažené rolety neslyšel sebenepatrnější zvuk; celý obchod působil naprosto opuštěným dojmem.

Když už ale je tak blízko, zkusí alespoň dveře... a jejich koule se mu v ruce snadno otočila. Cvakla západka a dveře Nezbytných věcí se otevřely.

Uvnitř bylo přítmí, ne však úplné šero. Brian si povšiml, že zavěšené bodové osvětlení, instalované na stěnách (specialita firmy Dick Perry), má některé reflektory rozsvícené. Světla byla směřována na řadu skleněných vitrín, rozmístěných po obvodu velké místnosti. Tyto vitríny byly většinou prázdné. Reflektory svítily na těch pár předmětech, které ve vitrínách byly.

Podlaha, kterou za časů pojišťovny a realitní kanceláře tvořilo dřevo, byla po celé ploše pokrytá vínově červeným kobercem. Stěny byly čerstvě vymalované, měkce odrážely matový, světle žlutý odstín běloby. Zavápněné sklo výkladu propouštělo zvenku měkké paprsky světla, bělavé stejně jako ty vybílené stěny.

No jasně, stejně to je omyl, pomyslel si Brian. Ani tu ještě nemají žádné zboží. Ten, kdo tam omylem vyvěsil tu cedulku OTEVŘENO, asi také nechal omylem odemčeno. Za těchto okolností bude celkem zdvořilé, když dveře zase zavře, nasedne na kolo a odjede.

Přesto by ho však mrzelo, kdyby teď měl odejít. Konečně uvidí přeci alespoň vnitřek toho nového obchodu. Až se to dozví jeho matka, bude z něj celé odpoledne páčit rozumy. Jenomže jedna věc je tu taková trochu zmatečná: nebylo mu úplně jasné, co vlastně vidí. Je tu několik (exponátů) věcí v těch vitrínách, a ty reflektory jsou na ně nasměřované – asi to bude jen na zkoušku – ale nebyl vůbec schopen říci, o jaké předměty vlastně jde. Nicméně byl schopen jasně říci, o jaké věci nejde: nejsou to žádné staré pérové postele, ani žádné plesnivé staré telefony s kličkou.

„Haló?“ zvolal nejistě. Pořád ještě stál ve dveřích. „Je tady někdo?“

Už se chystal opět uchopit kouli na dveřích a zabouchnout, když vtom se ozval nějaký hlas: „Já jsem tady.“

Nějaká vysoká postava – neskutečně vysoká postava, jak se mu zdálo – vyšla ze dveří za jednou z vitrín. Ty dveře byly zakryté tmavorudým závěsem. Brianem na okamžik proběhla obludná křeč strachu. Pak na tvář té přicházející postavy dopadlo světlo jednoho z oněch bodových světel a Brianův strach se zmínil. Spatřil obličej staršího muže poměrně příjemné tváře. Hleděl na Briana se zájmem a potěšením.

„Bylo odemčeno,“ začal Brian, „a tak jsem si myslel –“

„Ale pochopitelně, že bylo odemčeno,“ řekl ten vysoký muž. „Rozhodl jsem se, že dnes odpoledne na chvíli otevřu, jen tak... předpremiérově. A ty jsi můj první zákazník. Jen pojď klidně dál, můj malý příteli. Pojď klidně dál a ponech zde trochu z onoho štěstí, jež sem přinášíš!“

Usmál se a pokynul mu rukou. Jeho úsměv byl nakažlivý. Brian pocítil k majiteli obchodu Nezbytné věci okamžitou náklonnost. Stačilo překročit práh obchodu a přijmout napřáhnutou ruku toho vysokého muže, což Brian bez váhání provedl. Dveře se za ním zabouchly a jejich západka cvakla. Brian to nezaznamenal. Měl právě plnou hlavu poznatku, že oči toho vysokého muže jsou tmavě modré – že mají přesně stejný odstín jako oči slečny Sally Ratcliffové. Jako kdyby byli otec a dcera.

Stisk ruky toho vysokého muže byl pevný a jistý, ne však bolestný. Ale zároveň v něm bylo něco nepříjemného. Něco... úlisného. Byl nějak příliš tvrdý.

„Těší mne, že vás poznávám,“ řekl Brian.

Tmavomodré oči fixovaly svůj pohled na jeho tvář.

„Jsem podobně potěšen, že mám možnost se s tebou seznámit,“ řekl ten vysoký muž, a tak se Brian Rusk seznámil s majitelem obchodu Nezbytné věci dřív, než kdokoliv jiný v městečku Castle Rock.

„Jmenuji se Leland Gaunt,“ řekl ten vysoký muž, „a ty jsi –“

„Brian. Brian Rusk.“

„Výborně, pan Rusk. A protože jste můj první zákazník, mám ten dojem, že si mohu dovolit nabídnout vám velmi speciální cenu pro jakýkoliv předmět, který by snad upoutal vaši pozornost.“

„To tedy děkuji,“ řekl Brian, „ale já si opravdu myslím, že tady bych asi nemohl nic koupit. Já dostanu kapesné zase až v pátek a –“ Opět se pochybovačně podíval na skleněné vitríny. „A taky si myslím, že tu asi ještě nemáte všechno zboží.“

Pan Gaunt se usmál. Zuby měl křivé a v tom přítomní vypadaly trochu zažloutle, ale Brianovi se zároveň zdálo, že jeho úsměv je celkem milý. Znovu zjistil, že mu ten úsměv musí oplatit. „Ne,“ řekl pan Gaunt, „nemám. Větší část mého – zboží, jak říkáš – přivezou až dnes k večeru. Ale přesto tu mám pár zajímavých kousků. Jen se rozhlédněte, mladý pane Rusku. I když si nic nekoupíte, rád vyslechnu váš názor... a jistě máte také matku, že? Jistě, že ano. Takový milý mladý muž jako vy jistě nebude žádný sirotek. Nemám pravdu?“

Brian s úsměvem přikývl. „No jistě. Maminka je právě teď doma.“ Najednou ho něco napadlo. „Chcete, abych ji přivedl?“ Ale už ve chvíli, kdy tu větu vyřkl, toho litoval. On sem přeci nechce svoji matku přivést. Zítra bude pan Leland Gaunt patřit celému městečku. Zítra se na něj bude sápat jeho matka a Myra Evansová, jakož i další dámy z Castle Rocku. Brianovi bylo jasné, že koncem měsíce – možná už koncem týdne – nebude pan Gaunt takovou kuriozitou a zvláštností, ale právě teď jí je, právě teď patří Brianu Ruskovi a jen jemu – a Brian chce, aby to tak zůstalo. A tak byl navýsost potěšen, když pan Gaunt zvedl jednu ruku (prsty na ní měl neobvykle úzké a dlouhé a Brian si všiml, že ukazovák a prostředník jsou přesně stejně dlouhé) a zavrtěl hlavou. „Vůbec ne,“ řekl. „To je přesně to, co nechci. Nepochybně by chtěla přivést nějakou svoji přítelkyni, že?“

„To jo,“ řekl Brian a pomyslel na Myru.

„Možná i dvě nebo tři přítelkyně. Ne, takhle to je lepší, Briane – mohu ti říkat Briane?“

„Jasně,“ řekl pobaveně Brian.

„Děkuji ti. A ty mi říkej pane Gaunte, protože jsem dospělejší, když už třeba ne lepší – souhlasíš?“

„Jasně.“ Brian si nebyl jistý, co pan Gaunt myslí tím dospělejší nebo lepší, ale moc se mu líbilo, jak ten člověk mluví. A ty jeho oči, to bylo opravdu něco – Brian z nich téměř nemohl odtrhnout zrak.

„Ano, takhle to je mnohem lepší.“ Ozval se chrastivý zvuk, jak si pan Gaunt promnul ruce s dlouhými

prsty. To už Brian nepovažoval za tak úžasnou věc. Když si pan Gaunt mnul ruce, znělo to jako šustění nějakého hada, který je podrážděný a chystá se uštknout. „Matce všechno povíš, možná jí i ukážeš, co sis koupil, pokud si něco koupíš –“

Brian zvažoval, zda má panu Gauntovi říci, že celá jeho ohromující hotovost, kterou má v kapse, činí jednaděadesát centů, ale rozhodl se být zticha.

„– a ona to pak může vyprávět svým přítelkyním, a ty to mohou vyprávět zase svým dalším přítelkyním... chápeš to, Briane? Budeš dělat lepší reklamu, než by dokázaly tady ty místní noviny! Bude to ještě lepší, než kdybych si tě najmul, abys chodil po ulicích městečka se sendvičovými reklamními cedulemi!“

„No, když myslíte,“ souhlasil Brian. Neměl sice ani potuchy o tom, jak asi mohou vypadat sendvičové reklamní cedule, ale zato si byl naprosto jistý, že by je nenosil ani za nic. „Mohla by to být legrace, prohlédnout si to tady.“ To málo, co tu je k prohlížení, už ze zdvořilosti nedodal.

„Tak už si začni prohlížet!“ řekl pan Gaunt a ukázal rukou směrem k vitrínám. Brian si všiml, že má na sobě takový zvláštní dlouhý červenofialový kabátec. Pomyslel si, že by to vlastně mohl být kabát od toho smokingu, co má Sherlock Holmes v povídkách, jež právě nedávno četl. Byl pěkný. „Jsi mým hostem, Briane!“

Brian se pomalu vydal k vitríně nejbližší dveří. Ohlédl se přes rameno; byl přesvědčen, že pan Gaunt se bude sunout těsně za ním – ale pan Gaunt zůstal stát u dveří a hleděl na něj s jakýmsi suchým pobavením. Jako kdyby uměl číst Brianovy myšlenky a věděl, jak strašně by se Brianovi nelíbilo, kdyby se majitel nějakého obchodu na něj nalepil, když on si prohlíží zboží. Většina majitelů obchodů má asi strach, že člověk něco rozbije nebo štípne, případně oboje.

„Máš dost času,“ řekl pan Gaunt. „Nakupování je docela zábavné, když si jeden udělá čas, Briane, a dost otrava, když si ho jeden neudělá.“

„Heleďte, vy jste odněkud ze zámoří?“ zeptal se Brian. To, jak pan Gaunt používal slovo jeden místo „ty“ nebo „člověk“, ho zajímalo. Připomínalo mu to jednoho fešáka, uvádějícího v televizi pořad Světové divadlo, na který se někdy jeho matka dívala – pokud bylo v programu uvedeno, že půjde o zamilovaný příběh.

„Já jsem z Akronu.“ řekl pan Gaunt.

„To je v Anglii?“

„To je ve státě Ohio,“ řekl pan Gaunt vážně a vlídně se zašklebil, čímž se trochu odhalily jeho silné, nepravdělné zuby.

Brianovi to připadlo legrační, jako se mu často zdály být legrační ty hovory v televizních pořadech jako Ahoj. Vlastně měl celkově pocit, že zabloudil do nějakého televizního pořadu, do pořadu, který je tak trochu záhadný, ne však strašidelný. Vyprskl smíchy.

Na chvilku se bál, že si snad pan Gaunt bude myslet, že je drzý (protože matka ho stále obviňovala, že je drzý a Brian v důsledku toho došel k přesvědčení, že je zamotaný do nějaké obrovité a téměř neviditelné pavučiny společenské etikety), ale ten dlouhán se k jeho smíchu přidal. Oba se smáli a koneckonců, Brian si už ani nevzpomínal, kdy naposledy zažil tak příjemné odpoledne, jako je to dnešní. „Běž si prohlízet,“ mávl rukou pan Gaunt. „Historky si budeme vyprávět jindy, Briane.“

A tak se dal Brian do prohlídky. V největší skleněné vitríně, kam by se vešlo klidně o dvacet nebo třicet předmětů víc, jich leželo jen pět. Jedním byla dýmka. Druhým fotografie Elvise Presleyho v bílém, přiléhavém obleku s tygrem na zádech a s červeným šátkem kolem krku. Král (tak o něm vždy matka mluvila) si u svých tučných rtů přidržoval mikrofon. Třetím předmětem byl fotoaparát značky Polaroid. Čtvrtým kousek leštěného kamene s dutinou, plnou blyštivých krystalů. Úlomky krystalů odrážely dopadající světlo reflektorů a nádherně zářily na skle. Pátým předmětem byla nějaká dřevěná tříska o délce a tloušťce Brianova ukazováčku.

Ukázal na kámen. „To je geoda, že?“

„Přesně tak. Vidím, že jsi vzdělaný mladý muž, Briane. Pro většinu vystavovaných předmětů mám i štítky s jejich označením, ale ty nejsou ještě vybalené – konečně jako i většina dalších předmětů. Budu se muset hodně ohánět, jestli to mám stihnout do zítřejšího slavnostního zahájení prodeje.“ Neznělo to ale ani trochu ustaraně, pan Gaunt se zdál být naprosto spokojený se stavem, v jakém jeho obchod je právě

ted’.

„A co je tohle?“ zeptal se Brian a ukázal na dřevěnou třísku. Pomyslel si, že to stejně jsou dost zvláštní předměty pro obchod na takovém malém městě. Pana Lelanda Gaunta si okamžitě a značně oblíbil, ale jestli i zbytek jeho zboží bude podobný jako ty věci tady, tak se Brianovi zdálo, že pan Gaunt v Castle Rocku asi dlouho obchodovat nebude. Jestli chce někdo prodávat věci jako dýmky, fotografie Elvise a dřevěné třísky, tak by si asi měl otevřít obchod spíš v New Yorku... alespoň takový pocit Brian získal z některých filmů, které viděl.

„Aha!“ řekl pan Gaunt. „Tak to je opravdu velmi zajímavý předmět! Počkej, ten ti ukáži!“

Přešel místnost, obešel vitrínu, vytáhl z kapsy tlustý svazek klíčů a jeden vybral, aniž ho nějak zvlášť hledal. Odemkl vitrínu a třísku opatrně vyndal. „Nastav ruku, Briane.“

„Jé, snad ani ne,“ řekl Brian. Jako obyvatel městečka, které žije hlavně z turistického průmyslu, už viděl hodně obchodů s upomínkovými předměty a v nich hodně cedulek s natištěným textem: „Hezké na pohled, příjemné na dotek, ale když se rozbije, jako kdyby se prodalo.“ Dovedl si představit poděšenou reakci jeho matky, kdyby náhodou s tou třískou – nebo co to je – něco provedl a pan Gaunt by mu řekl, už ne tak přátelsky, že její cena je třeba pět set dolarů.

„Proboha, a proč ne?“ zeptal se pan Gaunt a trochu zvedl obě obočí – vlastně spojené v jedno; bylo husté a černalo se mu nepřerušovaně i nad nosem.

„No, já jsem dost nešika.“

„Nesmysl,“ odvětil pan Gaunt. „Nešikovné kluky poznám na první pohled. Ty mezi ně nepatříš.“ Upustil třísku Brianovi do dlaně. Brian překvapeně hleděl, jak mu tam leží; uvědomil si, že nastavil otevřenou dlaň, až když už mu v ní ta tříška ležela.

To snad ani není dřevěná tříška; to asi bude... „To asi bude spíš kámen,“ řekl pochybovačně a zvedl tázavě oči k panu Gauntovi.

„Je to jak dřevo, tak i kámen,“ řekl pan Gaunt. „Je to zkamenělina.“

„Zkamenělina,“ podívoval se Brian. Pohlédl na třísku pozorněji, pak přejel prstem po její hraně. Byla hladká a zároveň hrbolatá. Něco v tom, jak na něj ten dotek působil, nebylo tak úplně příjemné. „To je určitě hodně staré.“

„Je to staré více než dva tisíce let,“ řekl pan Gaunt vážně.

„A kruci!“ řekl Brian. Trhl sebou a třísku téměř upustil. Sevřel kolem ní ruku, aby mu nevypadla... a okamžitě jím projel jakýsi zvláštní a zmatený pocit. Cítil náhle – co vlastně? Závrat’? Ne; ne závrat’, nýbrž dálku. Jako kdyby jednu jeho část něco vyzvedlo z těla a odneslo někam daleko.

Viděl, jak pan Gaunt na něj se zájmem a pobavením hledí, a oči pana Gaunta se náhle jakoby zvětšovaly až skoro do velikosti čajových podšálků. Přesto tento pocit dezorientace nebyl nijak děsivý, byl spíš vzrušující a jistě příjemnější než kluzkost dřeva, již cítil na prstu, kterým přejížděl po třísce.

„Zavři oči,“ vyzval ho pan Gaunt. „Zavři oči, Briane, a pověz mi, co se ti zdá!“

Brian zavřel oči a chvíli stál bez pohnutí. Pravou ruku měl zvednutou před sebou, v sevřené pěsti držel zkamenělou třísku. Neviděl, jak se horní ret pana Gaunta zvedl, jako kdyby pes vycenil tesáky, a na chvíli se obnažily jeho zakřivené zuby v jakémsi úšklebku potěšení či očekávání. Měl neurčitý pocit pohybu – pohybu jakoby vytahované korkové zátky. Zaslechl nějaké zvuky, rychlé a tiché: šplouch... šplouch... šplouch. Poznal ty zvuky. Byla to – „Lod’ka!“ vykřikl potěšené, aniž otevřel oči. „Zdá se mi, že jsem na nějaké lod’ce!“

„Však také jsi,“ řekl pan Gaunt; Brian už ho slyšel jako z nějaké velké dálky.

Jeho pocity teď zesílily; zdálo se mu, že je houpán na nějakých dlouhých, pomalých vlnách. Z dálky slyšel křik ptáků a odněkud z bližší vzdálenosti pak bučení krav, kokrhání kohoutů, tiché vrčení nějaké velké kočky – ne zuřivé, spíš znuděné. Na chvíli téměř cítil pod svýma nohama nějaké dřevo (dřevo, jehož součástí kdysi byla i tato tříška, pomyslel si s jistotou) a zdálo se mu, že na nohách nemá svoje kecky, nýbrž nějaké sandály, a – Pak ty pocity začaly mizet, ztrácely se do jednoho malého, jasného bodu jako světlo televizní obrazovky po vypnutí přístroje, až pak zmizely úplně. Otevřel oči, rozechvělý a rozveselený.

Pěst měl kolem třísky sevřenou tak pevně, že musel prsty uvolňovat vší silou, v kloubech mu vrzalo jako v rezavých pantech dveří.

„Teda, páni,“ řekl tiše.

„Paráda, co?“ zeptal se pan Gaunt vesele a sebral Brianovi ten kousek dřeva z dlaně samozřejmým a zručným pohybem lékaře, vytahujícího třísku z kůže. Vrátil ho na své místo ve vitríně a vitrínu opět okázale uzamkl.

„Paráda,“ souhlasil Brian s dlouhým vydechnutím, které bylo téměř povzdechem. Sklonil se a prohlížel si třísku. Dlan' ho v místě, kde ji před chvílí držel, ještě trochu pálila. Doznávaly v něm všechny ty pocity: to kolébání na palubě lod'ky, šplouchání vln o její boky, cítil to dřevo pod svýma nohama... i když také cítil (s nekonečným smutkem), že tyto pocity brzy pominou, podobně jako pomíjejí pocity z právě zažitého snu.

„Znáš příběh o arše Noemově?“ zeptal se ho pan Gaunt.

Brian svažtil obočí. Byl to určitě nějaký příběh z bible, ale na nedělních mších a čtvrtedních hodinách náboženství nudou skoro až usínal. „To je o té lodi, jak obeplula zeměkouli za osmdesát dní?“

Pan Gaunt se opět zašklebil. „Tak nějak; Briane. Je to dost podobné. Nu, a tahle tříska je údajně z archy Noemovy. Já pochopitelně neříkám, že skutečně je z archy Noemovy, protože by si lidé také mohli myslet, že jsem podvodník nejhrubšího zrna. Na světě dnes existují nejméně čtyři tisíce lidí, kteří se snaží prodat kousky dřívka, o nichž tvrdí, že pocházejí z archy Noemovy – a nejméně další čtyři tisíce lidí chodí od dveří ke dveřím a snaží se prodat kousky Jedině Pravého Kříže – já jen mohu říci, že to dřevo je staré přes dva tisíce let, protože to bylo zjištěno uhlíkovou zkouškou. A pak také mohu říci, že to dřevo pochází ze Svaté země, i když nebylo nalezené na hoře Ararat, nýbrž na hoře Bórám.“

Většina uváděných skutečností Brianovi nic neříkala, rozuměl jen tomu hlavnímu. „Dva tisíce let,“ tajil se v něm dech. „Jů! Víte to určitě?“

„To tedy vím,“ řekl pan Gaunt. „Mám totiž osvědčení od Technologického institutu v Massachusetts, kde prováděli zkoušku stárí, a to osvědčení pochopitelně dávám se zbožím. Ale abys věděl, já si skutečně myslím, že by to mohlo pocházet z archy Noemovy.“ Na chvíli se zadumaně zahleděl na třísku a pak opět pohlédl svýma zářivě modrýma očima do Brianových hnědých. Brian byl opět tím pohledem téměř hypnotizován. „Koneckonců, hora Bórám je vzdušnou čarou od Araratu necelých třicet kilometrů – a pokud jde o světovou historii, už se udělaly větší chyby, než je určení místa, kde skončila nějaká loď, i když třeba byla velká. Zvlášť když se historiky předávají ústně po řadu generací, než se konečně svěří papíru. No nemám pravdu?“

„Jo,“ řekl Brian. „To zní logicky.“

„A mimoto – když jeden drží tu třísku v ruce, dostává takové zvláštní pocity. Nemyslíš?“

„To si tedy myslím!“

Pan Gaunt se usmál a pročísl chlapci vlasy. Zrušil kouzlo té chvíle. „Líbíš se mi, Briane. Přál bych si, aby všichni moji zákazníci byli tak plni fantazie jako ty. Život by byl pro skromného obchodníka, jako jsem já, mnohem snadnější, kdyby takový byl celý svět.“

„Za kolik... za kolik byste prodal něco takového?“ zeptal se Brian. Ukázal na třísku prstem, který se mu ještě trochu chvěl. Teprve teď si začal uvědomovat, jak hluboce ho ten prožitek zasáhl. Bylo to, jako kdyby člověk držel u ucha velkou mušli a slyšel zvuky moře... jenomže trojrozměrně a ze všech stran. Strašně si přál, aby ho pan Gaunt nechal ještě jednou podržet si tu třísku, možná i na trochu delší dobu, ale nevěděl, jak ho o to požádat – a pan Gaunt mu to sám nenabídl.

„To víš,“ řekl pan Gaunt, ťukaje si prsty do brady a pohlížeje šibalsky na Briana. „U takovéhle věci – a u většiny těch dobrých věcí, co mám na prodej, těch opravdu zajímavých věcí – to bude záviset na kupujícím. Na tom, co bude kupující ochoten zaplatit. Co bys ty byl ochoten zaplatit, Briane?“

„Já nevím,“ řekl Brian, pomyslel na svých jednadevadesát centů v kapse a pak vyhrkl: „Hodně!“

Pan Gaunt zaklonil hlavu a srdečně se rozesmál. Brian si přitom všiml, že se v něčem spletl. Když poprvé vstoupil do obchodu, tak se mu zdálo, že pan Gaunt má vlasy šedivé. Teď ale viděl, že je má šedivé jen na spáncích. Určitě musel stát pod jedním z těch bodových světel, pomyslel si Brian.

„No, je to všechno strašně zajímavé, Briane, ale já mám před sebou do zítřejší desáté hodiny ještě opravdu moc práce, a tak –“

„Jasně,“ řekl Brian, v němž se okamžitě probudilo dobré vychování. „Já už taky musím jít. Promiňte, že jsem vás tak dlouho zdržoval –“

„Ne, ne, ne! To sis to špatně vyložil!“ Pan Gaunt položil jednu svoji dlouhou ruku na Brianovu paži. Brian se trochu odtáhl. Doufal, že jeho gesto nevypadalo nezdvořile, ale nemohl by si pomoci, i kdyby opravdu nezdvořile vypadalo. Pan Gaunt měl ruku tvrdou, suchou a nějak nepříjemnou. Vlastně se ani nijak nelišila od onoho kousku zkamenělého dřeva, který měl údajně pocházet z archy Norovy, či jak se jmenovala. Ale pan Gaunt byl příliš zamyšlený, než aby zaznamenal Brianovo instinktivní ucuknutí. Choval se, jako kdyby pravidla etikety porušil on, ne Brian. „Jen mne napadlo, že bychom se měli dát do práce. Ono opravdu nemá cenu, aby sis prohlížel těch pár věcí, které se mi zatím podařilo vybalit; stejně jich není moc a mimoto ty nejzajímavější z vystavených jsi už stejně viděl. Já ale mám seznam svého zboží v hlavě, ani k tomu nemusím mít v ruce písemný soupis, a možná mám něco, nad čím bys jásal, Briane. Řekni, nad čím bys jásal?“

„No, páni,“ řekl Brian. Existovaly tisíce věcí, nad nimiž by jásal, a v tom právě také spočíval ten problém – když byla otázka položena takhle bez vymezení, nebyl prostě schopen uvést, nad kterou z těch mnoha věcí by asi jásal nejvíc.

„Nad takovými věcmi je nejlepší moc nekoumat,“ řekl pan Gaunt. Mluvil jakoby líně, ale v očích, kterými bedlivě studoval Brianovu tvář, žádnou lenost neměl. „Když se tě zeptám, Briane Rusku, co bys chtěl úplně nejvíc na světě teď v tuhle chvíli?“ tak co odpovíš? Rychle!“

„Sandyho Koufaxe,“ odpověděl Brian okamžitě. Stejně jako před chvílí si uvědomil, že má nataženou dlaň, připravenou přijmout tu dřevěnou třísku z archy Norovy až ve chvíli, kdy už mu tam ležela, tak teď si uvědomil, čím odpovídá na otázku pana Gaunta, až ve chvíli, kdy se uslyšel, jak mu z úst překotně vyraží ta slova. Ale už v ten okamžik, kdy se uslyšel, mu bylo jasné, že to jsou ta jediná naprosto a dokonale správná slova.

„Sandyho Koufaxe,“ řekl pan Gaunt zamyšleně. „No, to se na to podívejme.“

„No, ne Sandyho Koufaxe osobně,“ řekl Brian, „ale jeho baseballovou kartu.“

„Měla by být značky Topps nebo Fleers?“ zeptal se pan Gaunt.

Brian naprosto nedoufal, že by ho dnes odpoledne mohlo potkat ještě něco úžasnějšího, ale náhle to tu bylo. Pan Gaunt se vyzná v baseballových kartách od bublinkových žvýkaček stejně dobře jako v třískách a minerálech. To je úžasné, skutečně úžasné.

„Topps.“

„Ty máš určitě zájem o jeho kartu z doby, kdy hrál prvním rokem,“ řekl pan Gaunt s lítostí. „Tak to ti asi nepomůžu, ale –“

„Ne,“ řekl Brian. „Ne z roku 1954. Z roku 1956. Jedině tu bych chtěl mít. Já totiž mám sbírku baseballových karet z roku 1956. Založil mi ji otec. Je to zábava a vlastně jich je jenom několik, které jsou opravdu drahé – třeba karty Ala Kalina, Mela Parnella, Roye Campanelly a ještě pár. Mám jich už přes padesát. Včetně Ala Kalina. Ta stála osmatřicet dolarů. Musel jsem posekat spousty trávníků, abych si vydělal na Ala.“

„To si dovedu představit,“ řekl pan Gaunt s úsměvem.

„No, a jak říkám, většina karet z roku 1956 ani není moc drahá – dají se pořídit za pět dolarů, za sedm, někdy za deset. Ale Sandy Koufax v dobrém stavu stojí devadesát nebo i sto dolarů. On toho roku nebyl ještě žádná opravdu velká hvězda, to hráli Lišáci ještě v Bostonu. Každý jim tenkrát říkal Ranaři. Alespoň tak mi to vyprávěl otec.“

„Tak to má tvůj otec na dvě stě procent pravdu,“ řekl pan Gaunt. „Já myslím, že budu pro tebe mít něco, co ti udělá velkou radost, Briane. Počkej tu chvíli.“

Protáhl se dozadu dveřmi se závěsem a nechal Briana stát u vitríny s třískou, fotoaparátem a fotografií Elvise uvnitř. Brian vzrušeně přešlapoval z jedné nohy na druhou v naději a očekávání. Říkal si, že nesmí být takový pošuk: i kdyby pan Gaunt náhodou opravdu měl nějakou kartu Sandyho Koufaxe, a i kdyby to náhodou byla karta Topps z padesátých let, tak to nejspíš bude nějaká z roku 1955 nebo 1957. A i kdyby to nakonec opravdu byla karta z roku 1956, k čemu by mu byla, když v kapse nemá ani jeden celý dolar?

No, můžu se na ni alespoň kouknout, ne, pomyslel si Brian. Kouknutí je zadarmo, ne? To bylo další z oblíbených rčení jeho matky.

Z místnosti za závěsem se k němu nesly zvuky přetahovaných krabic a tlumená žuchnutí, jak je pan

Gaunt pokládal na podlahu. „Hned to bude, Briane,“ volal. Znělo to trochu udýchaně. „Někde tady musí být taková krabice na boty...“

„Nedělejte si kvůli mně žádné starosti, pane Gaunte!“ zavolal na něj Brian v šílené naději, že pan Gaunt si naopak udělá tolik starostí, kolik jen bude k nalezení té krabice potřeba.

„Možná je ta krabice mezi zbožím, které je ještě na cestě,“ ozval se pan Gaunt pochybovačně. V Brianovi hrklo.

Pak se ozvalo: „Ale já bych přísahal... moment! Tady je! Už ji mám!“

Brianovi opět začalo divoce tlouci srdce – víc než divoce. Tlouklo mu přímo zběsile.

Zpoza závěsu se vynořil pan Gaunt. Vlasy měl rozcuchané a na jedné klopě kabátu měl velkou šmouhu od prachu. V rukách držel krabici, ve které kdysi byla nějaká sportovní obuv. Postavil ji na pult a sejmul víko. Brian stál po jeho levici a nahlížel do krabice. Byla plná baseballových karet, každá karta měla svoji obálku z nějaké průhledné umělé hmoty, přesně jako mívaly karty, které Brian někdy kupoval ve speciálním obchodu s baseballovými kartami v North Conwayi ve státě New Hampshire.

„Myslel jsem si, že u nich bude také seznam, ale tolik štěstí už nemáme,“ řekl pan Gaunt. „Ale já si stejně pamatuji skoro všechno, co vlastně mám, to už jsem ti přeci říkal – když má jeden obchod, kde se prodává ode všeho něco, tak to jinak nejde – a přísahal bych, že jsem zahlédl...“

Odmklčel se a začal rychle listovat kartami.

Brian sledoval míhání karet, bez dechu a ohromeně. Ten chlápek, co byl majitelem speciálního obchodu s baseballovými kartami, měl sice – podle jeho otce – na venkov dost dobrou sbírku starých karet, ale všechny karty, které měl v celém tom svém krámu, neměly ani zlomek hodnoty pokladů, které byly v této jediné krabici od bot. Před Brianem se míhaly karty ze žvýkacího tabáku s obrázky Tye Cobba a Pie Traynora. Byly tam cigaretové karty s obrázky Babě Rutha a DiMaggia a George Kellera, dokonce i Hiram Dissena, jednorukého házeče, který hrál za White Sox ve čtyřicátých letech. Na řadě karet byl nápis LUCKY STRIKES JDOU DO VÁLKY! A teď na něj vykoukl nějaký široký, vážný obličej v dresu Pittsburghu –

„Panebože, není to Honus Wagner?“ téměř vzlykl Brian. Srdce se mu teď třepalo v hrdle jako nějaké uvězněné ptáče. „To je přeci ta nejvzácnější baseballová karta v celém vesmíru!“

„Jo, jo,“ řekl pan Gaunt nepřítomně. Mezi jeho dlouhými prsty se míhaly karty s tvářemi z jiných časů, zachycené pod průhlednými kryty z umělé hmoty, s tvářemi mužů, kteří odpalovali míče a nadhazovali a kryli přihrávky, s tvářemi hrdinů toho nádherného a dávno minulého zlatého věku baseballu, toho věku, o němž Brian snil tak barevné a živé sny. „Musíš mít od všeho trochu, Briane, to je to jediné tajemství úspěchu v obchodu. Rozmanitost, potěcha, úžas, naplnění... to je mimochodem i tajemství úspěchu v životě... nechci ti radit, ale když už bych měl, tak lepší by bylo pamatovat si, že... tak moment... někde tady... někde... áá!“

Jako nějaký kouzelník, předvádějící svůj trik, vytáhl z prostředku krabice jednu kartu a vložil ji vítězoslavně Brianovi do ruky.

Byl to Sandy Koufax.

Byla to karta ze žvýkaček značky Topps z roku 1956.

A byla podepsaná.

„Svému dobrému příteli Brianovi s mnoha pozdravy, Sandy Koufax,“ četl Brian chraplavým šepotem. A pak zjistil, že ztratil hlas.

Vzhlédl k pánu Gauntovi, rty se mu bezhlesně pohybovaly. Pan Gaunt se usmál. „Ani jsem ji nevyčaroval, ani jsem ji neobjednal, Briane. Je to prostě náhoda... ale docela milá náhoda, nemyslíš?“

Brian stále ještě nebyl schopen řeči, a tak se zmohl jen na pokývnutí hlavou. Obálka z umělé hmoty se svým drahocenným obsahem ho tížila v dlani.

„Vytáhni si ji,“ vyzval ho pan Gaunt.

Když se konečně Brianovi podařilo vydat ze sebe nějaký zvuk, znělo to jako zakrákorání nějakého hodně starého mrzáka. „Já se bojím.“

„Nu, to já se zase nebojím,“ řekl pan Gaunt. Vzal od Briana obálku, sáhl do ní prstem s pečlivě přestřeným nehtem a vytáhl kartu. Vložil ji Brianovi do ruky.

V jejím povrchu Brian zahlédl slabé rýhy – způsobila je špička pera Sandyho Koufaxe, když na ni

vpisoval své jméno... jejich jména. Koufaxův podpis byl téměř stejný jako ten natištěný, jenomže na natištěném bylo Sandford Koufax, zatímco na ručním podpisu stálo Sandy Koufax. A mimoto ten rukou psaný byl tisíckrát lepší, protože byl opravdický. Tak tuhle kartu držel v ruce Sandy Koufax, tuhle kartu posvětil svým podpisem, vlastnoručně na ni napsal své magické jméno.

Ale bylo na ní ještě další jméno – Brianovo jméno. Nějaký chlapec, který se jmenoval jako on, čekal před zápasem před tréninkovou halou a Sandy Koufax, opravdový Sandy Koufax, mladý a silný, dny slavné kariéry ještě před sebou, od něj vzal nabízenou kartu, určitě ještě vonící po růžové bublinkové žvýkačce, a označil ji svým jménem... a také mým, pomyslel si Brian.

Náhle to bylo zpátky – onen pocit, který ho zalil, když držel v pěsti ten kousek zkamenělého dřeva. Jenomže tentokrát to bylo mnohem, mnohem silnější.

Vůně trávy, sladká vůně čerstvě posekané trávy.

Silný pach žíněnek.

Výkřiky a smích ze šatny.

„Dobrý den, pane Koufaxi, mohl byste mi podepsat vaši kartu?“ Úzký obličej. Hnědé oči. Tmavé vlasy. Na chvíli si sundává čepici a krátce se škrabe nad čelem, pak si čepici zase nasazuje.

„Jasně, hochu.“ Bere si kartu. „Jak se jmenuješ?“

„Brian, pane – Brian Seguin.“

Skřipání pera po kartě. Kouzlo: vepsaný oheň.

„Chtěl bys hrát baseball, až budeš velký, Briane?“ Tu otázku vyslovuje bezmyšlenkovitě, nezvedá přitom oči od karty, kterou drží pravou rukou, aby na ni mohl psát svou levačkou, jež ho brzy měla proslavit.

„Ano, pane.“

„Tak hlavně trénuj základy.“ A podává mu kartu.

„Ano, pane!“

Ale už odchází, pak přechází do líného klusu po čerstvě posekaném trávníku, jeho stín běží podél něj „Briane? Briane?“

Nějaké dlouhé prsty ho cvrnkly do nosu – prsty pana Gaunta. Brian se probral ze svého omámení a spatřil pana Gaunta, pobaveně na něj hledícího.

„Jsi tady, Briane?“

„Promiňte,“ řekl Brian a začervenal se. Bylo mu jasné, že by měl tu kartu vrátit, vrátit ji a odejít odtud, nemohl se ale přimět k tomu, aby to udělal. Pan Gaunt mu opět zíral přímo do očí – jakoby přímo do hlavy – a Brian opět cítil, že není schopen svůj zrak odvrátit.

„Takže,“ řekl pan Gaunt tiše. „Dejme tomu, Briane, že tím kupujícím bys byl ty. Dejme tomu. Co bys byl ochoten dát za tuhle kartu?“

Brianovi padlo na srdce těžké závaží zoufalství.

„Všechno, co mám, je –“

Levá ruka pana Gaunta vylétla. „Psst!“ řekl přísně. „Že tě jazyk nebolí! Kupující nesmí nikdy říkat prodávajícímu, kolik má peněz! To bys rovnou mohl prodáváči podat celou svoji peněženku, obrátit naruby všechny kapsy a vysypat jejich obsah na podlahu! Když neumíš lhát, buď zticha! To je první pravidlo poctivého obchodování, Briane, chlapče milý.“

Jeho oči – byly tak velké a temné. Brian cítil, že v nich plave.

„Tahle karta má dvojitou cenu, Briane. Půl... a půl. Jednu polovinu tvoří cena v hotovosti. Druhou polovinu určitý skutek. Rozumíš?“

„Ano,“ řekl Brian. Opět se cítil někde daleko – daleko od městečka Castle Rock, daleko od obchodu Nezbytné věci, dokonce i daleko od sebe samotného. Jediné, co na tomto vzdáleném místě bylo skutečné, byly velké, tmavé oči pana Gaunta.

„Cena v hotovosti za tuto baseballovou kartu z roku 1956 s podpisem Sandy Koufaxe činí osmdesát pět centů,“ řekl pan Gaunt. „Zdá se ti, že je to slušná cena?“

„Ano,“ řekl Brian. Jeho hlas zněl zdaleka a slabě. I on sám se zdál ztrácet, ztrácet někam daleko... a přibližovat se k bodu, kde už přestane fungovat jasná paměť.

„Dobře,“ řekl laskavý hlas pana Gaunta. „Tak zatím nám ten obchod jde dobře. A teď ten skutek...“

znáš paní jménem Wilma Jerzycková, Briane?“

„Jasně, Wilmu znám,“ řekl Brian z rostoucí temnoty. „Ta bydlí na druhé straně našeho bloku.“

„Ano, myslím, že ano,“ souhlasil pan Gaunt. „Tak teď dobře poslouchej, Briane.“ Určitě musel mluvit ještě dál, ale Brian si nevzpomínal, co říkal.

Vzpamatoval se, až když ho pan Gaunt jemně vyprovázel na Main Street, říkal mu, jak moc se mu jejich setkání líbilo a žádal ho, aby řekl matce a všem svým známým, že mu u něj bylo dobře a že s ním bylo zacházeno slušně.

„Jasně,“ řekl Brian. Pociťoval zmatek... ale zároveň měl také jakýsi hezký pocit, jako kdyby se právě probudil z osvěžujícího odpoledního zdřímnutí.

„A přijď zase,“ řekl pan Gaunt těsně před tím, než zavřel dveře. Brian na ně hleděl. Na cedulce, visící zevnitř, byl nyní nápis ZAVŘENO.

Brianovi se zdálo, že strávil v Nezbytných věcech několik hodin, ale velké hodiny před bankou ukazovaly teprve deset minut před čtvrtou. Musel být tedy uvnitř jen necelých dvacet minut. Chystal se naskočit na kolo, pak si ale opřel řídítka o břicho a sáhl si do kapes kalhot.

Z jedné kapsy vytáhl šest lesklých měděných mincí.

Z druhé kapsy vytáhl podepsanou kartu Sandyho Koufaxe.

Určitě něco spolu domluvili, i když Brian si ani za nic nebyl schopen vybavit, o co přesně šlo – jen si vzpomínal, že padlo jméno Wilmy Jerzyckové.

Svému dobrému příteli Brianovi s mnoha pozdravy, Sandy Koufax. Ať už spolu domluvili cokoli, tohle tedy za to stojí. Takováhle karta stojí prakticky za cokoli. Brian ji opatrně vsunul do batůžku tak, aby se neohnula, a rychle se rozjel k domovu. Celou cestu se zubil.

KAPITOLA DRUHÁ

Jestliže se na nějakém malém městě v oblasti Nové Anglie otevírá nový obchod, pak obyvatelé onoho městečka – jakkoli v mnoha jiných ohledech to třeba jsou jen obyčejní balící – projeví určitý kosmopolitní postoj, ke kterému se jejich městští protějškové propracovávají jen zřídkakdy. V New Yorku či v Los Angeles vždy přitáhne nová galerie v den otevření hlouček mohovitých patronů a běžných zvědavců; při otevření nového klubu se udělá i menší fronta s asistencí policistů, za šňůrou někdy v očekávání vykukují paparazzi, senzacechtiví fotografové, obložení taškami s fotoaparáty a teleobjektivy. Ozývá se šum vzrušené konverzace jako mezi návštěvníky nějakého divadla na Broadwayi před premiérou nové hry, o které se – ať již jako o šlágru či propadáku – nepochybně nějaký čas bude mluvit.

Jestliže se na nějakém malém městě v oblasti Nové Anglie otevírá nový obchod, jen málokdy se před otevřením shromáždí více lidí – každopádně fronta se ale nevytvoří nikdy. Když jsou rolety vytaženy, dveře odemčené a majitel dá najevo, že obchod je pro veřejnost otevřený, zákazníci přicházejí a odcházejí po jednom, nahodile; někomu, kdo není obeznámen s místními poměry, by se mohlo zdát, že přicházejí a odcházejí téměř apaticky... a možná by byl přesvědčen, že pro budoucí prosperitu majitele to není zrovna dobré znamení.

To, co se zdá být nedostatkem zájmu, často naopak maskuje velmi intenzivní zájem a ještě intenzivnější vnímání (Cora Rusková a Myra Evansová nebyly jediné dvě dámy v Castle Rocku, žhavíci v týdnech před otevřením Nezbytných věcí na jeho účet telefoný). Takový zájem a očekávání však nemění konzervativnost chování zákazníků na malém městě. Jisté věci se prostě nesluší – nesluší se zvláště v uzavřené enklávě yankeeů severně od Bostonu. Jsou to uzavřené společnosti, které po devět měsíců celého roku fungují zahleděné jen a jen do sebe a je zde považováno za nepřístojné dávat najevo příliš mnoho zájmu příliš brzo, popřípadě dávat jakýmkoliv způsobem najevo, že člověk pociťuje něco víc, než jen tak říkajíc pomíjivý zájem.

Prozkoumat nějaký nový obchod na malém městě a účastnit se společensky prestižního večírku ve velkoměstě, to jsou aktivity, vzbuzující mezi potenciálními účastníky značnou míru vzrušení, a obě tyto aktivity mají jistá pravidla – pravidla, jež jsou nepsaná, neporušitelná a hlavně nějak zvláště navzájem si podobná. Základním takovým pravidlem je, že člověk nikdy nesmí přijít jako první. Někdo pochopitelně toto základní pravidlo porušit musí, protože jinak by nepřišel vůbec nikdo, ale vhodné je, aby nový obchod zůstal prázdný ještě nejméně dvacet minut poté, co je cedulka ZAVŘENO na dveřích otočena a

poprvé se objeví nápis OTEVŘENO, a znalý pozorovatel se pak klidně může vsadit, že první návštěvníci budou přicházet ve skupinách – ve dvojicích, v trojicích, nejspíš však po čtyřech.

Druhým pravidlem je, že přicházející zákazníci se chovají se zdvořilostí dokonalou, přecházející až ve zdvořilost téměř ledovou. Třetím je, že nikdo nesmí (alespoň ne při první návštěvě) zkoumat historii či bona fides nového obchodníka. Čtvrtým je, že nikdo nesmí přinést žádný dárek na uvítanou, zvláště ne žádný lepkavý, jako třeba domácí dort nebo štrůdl. A poslední pravidlo je zrovna tak neporušitelné jako první: člověk nikdy nesmí odejít jako poslední.

Tato majestátní gavota, kterou by bylo možné nazvat Tancem dámského průzkumu, může trvat jakkoliv dlouho – dva týdny až dva měsíce – ale neplatí, když si firmu otevírá někdo z městečka. Tento druh zahájení obchodní činnosti se podobá spíš večeri, pořádané některou z církví – je neformální, bodrá a nudná. Ale když pochází nový podnikatel odněkud Zdaleka (tak se to vždy i vyslovuje, to velké začáteční písmeno tam je slyšet), pak je jasné – jako že existuje smrt a přitažlivost zemská –, že nastoupí Tanec dámského průzkumu. Jakmile pomine toto zkušební období (nikde v novinách se neobjeví žádný inzerát, kde by se to oznamovalo, ale všichni to už nějak zjistí), stane se jedna nebo dvě věci: buď se obchodní činnost stabilizuje a spokojení zákazníci budou opožděně nosit dárky na uvítanou a pozvánky na návštěvy, nebo nový obchodník zkrachuje. V městečkách, jako je Castle Rock, se o bankrotech někdy mluví i týdny či měsíce před tím, než si jejich fakt uvědomí sami nešťastní obchodníci.

V Castle Rocku bydlela nejméně jedna žena, která nedodržovala zavedená pravidla, jakkoliv neporušitelná se zdála být pro ostatní. Tou ženou byla Polly Chalmersová, majitelka obchodu Šijem, pořád šijem. Většina lidí od ní ani normální chování neočekávala; dámami z Castle Rocku (i řadou pánů) byla považována za výstřední.

Polly představovala pro samozvané arbitry společenského chování v Castle Rocku řadu problémů. Především nikdo nebyl schopen jasně rozhodnout jednu ze zásadních skutečností: je Polly z městečka, nebo je Zdaleka? Pravda je, že v Castle Rocku se narodila i vyrostla, pak ale v osmnácti letech městečko opustila s dárečkem od Duka Sheehana v břiše. To bylo v roce 1970, a než se v roce 1987 vrátila už napořád, navštívila Castle Rock jen jedinkrát.

Ta její jediná krátká návštěva začala koncem roku 1975, kdy její otec umíral na rakovinu střev. Lorraine Chalmersová prodělala srdeční záchvat a Polly zůstala, aby se o svoji matku starala. Druhý srdeční záchvat – tentokrát smrtelný – postihl Lorraine začátkem jara roku 1976 a poté, co matka byla pohřbena, odjela Polly (už tenkrát byl kolem ní jakýsi opar tajemnosti, alespoň pro dámy z městečka) zase pryč.

Tentokrát je pryč už navždycky, shodly se všeobecně, a když její stará teta Evvie, poslední z rodiny Chalmersů, v roce 1981 zemřela a Polly jí nepřijela na pohřeb, zdála se tato všeobecná shoda být už prověřenou skutečností. Ale ona se přesto před čtyřmi roky vrátila a otevřela si v městečku to svoje krejčovství. I když nikdo to nevěděl jistě, patrně na otevření obchodu použila peníze od svojí tety. Protože komu jinému mohla ta bláznivá bába peníze odkázat?

Dychtivější vyznačiči lidské komedie (a těch byla většina) byli přesvědčeni, že jestliže její živnost bude úspěšná a ona se uchytlí, pak většina věcí, na něž jsou zvědaví, stejně nepochybně časem na povrch vyplave. Nicméně v případě Polly řada věcí zůstávala zahalena temnotou. A to bylo skutečně k vzteku.

Několik těch temných let prožila v San Francisku – to známo bylo. Lorraine Chalmersová toho o své toulavé dceři nenavyprávěla nikdy moc. Chodila snad právě tam Polly do školy – nebo někde jinde? V krejčovství se vyznala, docela jí to šlo – skoro jako kdyby se někde šití vyučila, jistě to ale nebylo. Když se vrátila, byla sama – ale vdala se vlastně někdy, ať již v San Francisku nebo v některých jiných městech, kde snad pobývala (nebo nepobývala) po celá ta léta mezi svým odchodem a návratem? Ani tohle nikdo nevěděl. Věděli jen, že toho kluka Sheehanů si nikdy nevzala – ten se dal k námořní péčotě, dostal tam nějakou šarži a teď prodává reality někde v New Hampshire.

A proč se sem vlastně po tolika letech vrátila, aby se tu usadila?

Většinu zvědavců zajímalo, co se stalo s tím dítětem. Šla krásná Polly na potrat? Nebo dala dítě adoptovat? Nebo si ho nechala? A jestli ano, zemřelo? Nebo snad dnes někde žije, chodí do školy a píše občas své matce? Ani tohle nikdo nevěděl – a právě ty nezodpovězené otázky, týkající se „toho“, byly nejtrýznivější. Ta těhotná dívka, která kdysi nasedla na autobus a odjela, je dnes téměř čtyřicetiletou

ženou, která už čtyři roky bydlí a podniká v městečku, a nikdo přitom ani nezná pohlaví dítěte, kvůli kterému kdysi městečko opustila.

Právě nedávno předvedla Polly Chalmersová městečku čerstvý důkaz své výstřednosti – pokud ho vůbec ještě někdo potřeboval: dala se dohromady s Alanem Pangbornem, okresním šerifem, ačkoliv to není ještě ani půl druhého roku, co šerif pochoval svoji ženu a syna. Takové chování je nejen skandální, ale nepochybně i výstřední. A tak nikdo ani nebyl příliš překvapen, když Polly Chalmersová byla spatřena, jak kráčí po chodníku na Main Street od svého obchodu ke dveřím obchodu Nezbytné věci 9. října, dvě minuty po desáté hodině dopoledne. A zrovna tak nikoho nepřekvapilo, že v rukách, oděných v rukavičkách, nesla krabici, která mohla obsahovat jen jedinou věc: dort.

Tak tohle, jak se místní později shodli, tohle je prostě celá ona.

Sklo výkladní skříně obchodu Nezbytné věci zářilo čistotou a byla v ní vystavena asi desítka různých předmětů – hodiny, stříbrná jídelní souprava, nějaký obraz, hezký ozdobný rám na fotografie, připravený přijmout podobizny nejbližších a milovaných. Polly souhlasně přehlédla všechny předměty a zamířila ke dveřím. Visela na nich cedula OTEVŘENO. Když dveře otevírala, zacinkal jí nad hlavou malý zvonek, který tam byl instalován až po Brianově předpremiéře.

V obchodě to bylo cítit po nových kobercích a čerstvém malování. Místnost byla zalita sluncem, a když vstoupila, zvědavě se rozhlížejíc, okamžitě ji napadlo: Tak tohle bude zcela určitě úspěšný podnik. Zatím sice těmito dveřmi neprošel ani jeden zákazník – mimo mne – ale stejně už teď to je úspěšný podnik. Pozoruhodný. Takové unáhlené hodnocení pro ni nebylo nijak typické a vnitřně s ním také hned nesouhlasila, ale nemohla ho nijak potlačit.

Nad jednou ze skleněných vitrín se skláněl nějaký vysoký muž. Když zaslechl zvonek, vzhlédl a usmál se na ni. „Dobrý den,“ řekl.

Polly byla praktická žena, která se znala a obvykle si věřila, a tak pocítila určitý zmatek po prvním okamžiku, kdy se její zraky setkaly s očima neznámého muže.

Toho přeci znám, byla její první jasná myšlenka, která pronikla oním náhlým mrakem zmatku. Tady toho muže přeci znám. Odkud?

Ale ve skutečnosti ho neznala a to prozření – jistota, že ho nezná – se dostavilo hned o chvíli později. Je to asi ten pocit již viděného, dějálu, pomyslela si, nával falešných vzpomínek, čas od času se dostavující každému člověku. Pocit matoucí, protože tolik připomínající zároveň sen i realitu.

Na chvíli byla vyvedena z rovnováhy a byla schopna se na toho muže jen nepřesvědčivě usmívat. Pak pohnula levou paží, aby lépe zachytila drženou krabici s dortem, a z lokte jí směrem k zápěstí vystřelila, jako nějaké dva rozžhavené šipy, ochromující bolest. Jako kdyby jí v paži někdo ryl velkou chromovanou vidličkou. Ozvala se její artritida a bolela jako čert, alespoň se však znovu soustředila a byla schopna promluvit... jenomže zároveň se jí zdálo, že ten muž si toho možná i povšiml. Měl světle hnědé oči a jí se zdálo, že budou určitě hodně bystré.

„Ahoj,“ řekla. „Já se jmenuji Polly Chalmersová. Mám to malé krejčovství o dva domy dál. A tak jsem si myslela, že když jsme vlastně sousedé, že vás přijdu pozdravit a přivítat vás v Castle Rocku, než tu budete mít tlačenicí.“

Usmál se a celý obličej se mu rozzářil. Ucítila, jak se jí rty otevírají v opětujícím úsměvu, i když levá paže ji stále ještě bolela jako čert. Kdybych nebyla zamilovaná do Alana, pomyslela si, tak bych asi bez váhání padla k nohám tohoto muže. „Zaved’ mne do ložnice, Pane, půjdu poslušně.“ Pobaveně přemítala, kolik dam – z těch, co sem dnes přijdou nahlížet – bude odcházet s touhou po tomto muži. Všimla si, že nemá snubní prstýnek; tím zajímavější to bude.

„Těší mne, že vás poznávám, paní Chalmersová,“ řekl a blížil se k ní. „Jmenuji se Leland Gaunt.“ Jak se k ní přibližoval, napřahoval současně svoji pravici – a pak se nepatrně zachmuřil, když trochu ustoupila zpátky.

„Promiňte,“ řekla, já si s nikým rukou nepotřásám. Nemyslete si, že jsem snad nezdvořilá, prosím. Ale mám artritidu.“ Postavila krabici na nejbližší vitrínu a zvedla ruce, oblečené do jelenicových rukaviček. Neměla je nijak výrazně znetvořené, ale bylo vidět, že jsou trochu pokroucené, levá nepatrně víc než pravá.

V městečku byly ženy, jež byly přesvědčené, že Polly je na svoji chorobu vlastně pyšná. Proč jinak,

argumentovaly, by každého se svojí nemocí tak rychle seznamovala? Pravdou ale byl úplný opak. I když nebyla nijak marnivou ženou, dávala si na svém vzhledu záležet natolik, že pohled na ošklivost jejích rukou ji uváděl ve zmatek. Vždy je co nejrychleji ukázala a vždy ji přitom krátce napadla stejná myšlenka – tak krátce, že si ji už téměř ani neuvědomovala: Tak. A je to. A teď už můžeme přejít k čemukoliv dalšímu.

Lidé obvykle pocíťovali určité rozpaky či neklid, když jim Polly ukazovala své ruce. Pan Gaunt však ne. Uchopil do svých pevných rukou její paži nad loktem a místo rukou jí potřásl nadloktím. Normálně by se jí zdálo, že vzhledem k okolnostem prvního setkání to je nepřístojně důvěrné gesto, ale přesto tomu tak nebylo. To gesto bylo prostě přátelské, krátké, trochu i zábavné. Nicméně byla ráda, že trvalo jen tak krátce. Dotek těch rukou byl i přes lehký podzimní plášť, který měla na sobě, nějak suchý a nepřijemný.

„To musí být dost obtížné, vést krejčovství s právě takovýmhle handicapem, paní Chalmersová. Dá se to vůbec zvládnout?“

To byla otázka, kterou jí zatím položil jen málokdo, a ani si nevzpomínala, že by se jí – s výjimkou Alana – vůbec kdo zeptal takto otevřeně.

„Pracovala jsem jako krejčová na plný úvazek, dokud to jen šlo,“ řekla. „Asi byste řekl, zatni zuby a vytrvej. Teď ale mám pár děvčat, co pro mne pracují na poloviční úvazek, a tak já se věnuji hlavně střihům. Ale jsou dny, kdy mne to ani moc nebolí.“ Tohle už byla lež, ale měla pocit, že neškodná, protože ji říkala hlavně kvůli sobě.

„Nu, to mě tedy těší, že jste přišla. Popravdě řečeno – já mám strašlivou trému.“

„Vážně? Proč?“ V hodnocení lidí byla ještě uvážlivější než v hodnocení různých míst a událostí, a tak byla udivena – dokonce i trochu znepokojena –, jak rychle a přirozeně se cítí s tímto mužem, kterého poznala teprve před necelou minutou.

„Pořád přemítám, co budu dělat, jestliže nikdo nepřijde. Vůbec nikdo, za celý den.“

„Ale však oni přijdou,“ řekla. „Budou zvědaví, co vlastně vedete – vždyť nikdo nemá ani ponětí, co by se mohlo prodávat v obchodě, který se jmenuje Nezbytné věci. Ale co je ještě důležitější – všichni jsou zvědaví na vás. Jenomže v takovém malém městečku, jako je Castle Rock, prostě –“

„Nechce nikdo vypadat jako moc dychtivý,“ dokončil za ni. „To já znám – já už mám s malými městy svoji zkušenost. Moje racionální mysl mne ujišťuje, že to, co říkáte, je absolutně pravda – ale přesto mi nějaký druhý hlas pořád říká ‚oni nepřijdou, Lelande, ach ne, oni nepřijdou, vyhnou se ti hromadně, jen počkej, uvidíš‘.“

Zasmála se, náhle si uvědomila, že přesně stejné pocity ji napadaly, když otevírala svůj obchod Šijem, pořád šijem.

„Ale co je tohle?“ zeptal se, dotýkaje se jednou rukou krabice. A ona spatřila to, co už viděl i Brian Rusk: jeho ukazováček i prostředník byly naprosto stejně dlouhé.

„To je dort. A jestli znám tohle město alespoň z poloviny tak dobře, jak si myslím, tak vás mohu ujistit, že to je jediný dort, který dnes dostanete.“

Usmál se na ni, zřetelně potěšený. „Děkuji vám! Moc vám děkuji, paní Chalmersová – jsem opravdu dojat.“

A ona, která nikdy po prvním seznámení – ani po kratší známosti – nikomu nenabídla, aby ji oslovoval křestním jménem (a která nesnášela, když si kdokoliv – agenti s realitami, pojišťováci, prodáváci aut – přisvojovali tuto výsadu bez jejího dovolení), se nyní s pobavením slyšela, jak říká: „Když tedy budeme sousedy, nechtěl byste mi říkat Polly?“

Ten dort je pokrm bohů, prohlásil Leland Gaunt okamžitě poté, co zvedl víko krabice a přivoněl k jejímu obsahu. Požádal ji, aby si s ním kousek vzala. Polly se upejpala. Pan Gaunt na tom ovšem trval.

„Vy jistě v obchodě máte někoho, kdo se postará o zákazníky,“ řekl, „a do mého se neodváží nikdo vstoupit ještě nejméně půl hodiny – takže vše je podle protokolu. A mimoto – mám tisíc otázek, týkajících se tohoto městečka.“

A tak souhlasila. Zmizel dveřmi se závěsem v zadní části místnosti a ona slyšela, jak stoupá po schodech – nahore bude mít určitě obývací prostory, třeba jen dočasné – pro talíře a vidličky. Polly si mezitím začala prohlížet vystavené věci.

Zarámované oznámení na stěně u dveří, jimiž vstoupila, sdělovalo, že obchod bude otevřený od deseti hodin dopoledne do pěti hodin odpoledne vždy v pondělí, ve středu, v pátek a v sobotu. V úterý a ve čtvrtek bude zavřeno „mimo dohodnutých návštěv“ až do konce jara – tedy až do doby, pomyslela si Polly s jakýmsi vnitřním úšklebkem, kdy zase dorazí ti blázniví a splašení turisté a letňáci, mávajících plnými hrstmi dolarů.

Nezbytné věci – rozhodla – jsou vlastně jakýsi obchod s kuriozitami. Obchod s kuriozitami ve velkém, dalo by se říci na základě zběžného pohledu. Avšak po bližším zkoumání předmětů na prodej zjistila, že tak snadno zase obchod kategorizovat nepůjde.

Předměty, jež byly vystavené, už když se odpoledne den předtím zastavil v obchodě Brian – geoda, polaroid, fotografie Elvise a pár dalších – byly stále na svém místě, ale přibyla celá řada dalších předmětů. Bylo jich dohromady snad padesát. Na jedné ze žlutavých stěn visel malý gobelín, který jistě mohl být dost drahý – byl turecký a hodně starý. V jedné z vitrín byla sbírka cínových vojáků, jistě starožitných, ale Polly moc dobře věděla, že dnes vypadají starožitně všichni cínoví vojáci – i ti, kteří byli teprve minulý týden v pondělí odliti někde v Hong Kongu.

Vystavené věci byly značně rozmanité. Mezi fotografií Elvise, která jí připadala jako něco, co se dá kdekoliv na pouti v Americe koupit za čtyři dolary a devadesát devět centů, a jednoznačně nezajímavou větrnou korouhvičkou s americkým orlem, leželo skleněné stínítko ke staré lampě, které mohlo mít cenu určitě osm set dolarů, anebo možná také pět tisíc dolarů. Vedle omláčeného a běžného čajníku byly položené dvě nádherné panny – a ona se ani neodvažovala odhadovat, jakou asi mohou mít cenu tyto krásné francouzské panenky s červenými tvářičkami a s podvazky na buclatých nožičkách.

Vedle byla sbírka baseballových a tabákových karet, hromada brakových časopisů ze třicátých let (Zvláštní příběhy, Úžasné příběhy, Napínavé příběhy), nějaký stolní radioaparát z padesátých let v oně proslulé narudle růžové barvě, kterou tenkrát měli lidé tolik v oblíbě u domácích přístrojů – u politiků už méně.

U většiny – ne však u všech – vystavených předmětů stály malé štítky:

TROJKRYSTALICKÁ GEODA, ARIZONA, stálo na jednom. Na druhém SPECIÁLNÍ SOUPRAVA NÁSTRČNÝCH KLÍČŮ. Před onou třískou, která tolik fascinovala Briana, stál štítek s nápisem ZKAMĚNĚLÉ DŘEVO ZE SVATÉ ZEMĚ. Před kartami a brakovými časopisy štítek uváděl: DALŠÍ NA SKLADĚ VE VELKÉM VÝBĚRU.

Povšimla si, že všechny předměty, ať již brakové či hodnotné, měly společnou jednu věc: žádný z nich nebyl opatřen cenovkou. Pan Gaunt se vrátil se dvěma malými talířky – běžný porcelán, nic luxusního – dortovým nožem a dvěma vidličkami. „Mám to tam nahoře ještě všechno páté přes deváté,“ svěřil se jí, snímaje víko krabice a odkládaje ho stranou (položil ho vzhůru nohama, aby se neotiskl mastný kruh na vitrínu, na níž stolovali). „Jen co dám tady všechny věci do pořádku, najdu si nějaké bydlení, zatím ale musím přebývat nahoře nad krámem. Všechno mám zabalené v krabicích. Ach bože, jak já nenávídím krabice. Kdo podle vás –“

„Ne tak velký kus,“ protestovala Polly. „Proboha!“

„Dobře,“ řekl pan Gaunt vesele, odkládaje tlustý plátek čokoládového dortu na jeden z talířků. „Tak ten bude můj. Ber si, dej si! Pro vás asi tolik?“

„Ještě tenčí.“

„Tak tenčí kousek už tímhle nožem tedy neukrojím,“ řekl a odkrojil tenký dílek dortu. „Ten ale voní nádherně. Já vám ještě jednou děkuji, Polly.“

„Není ale vůbec zač.“

Dort skutečně krásně voněl a ona vlastně nedržela žádnou dietu, ale v jejím odmítání bylo něco víc než jen zdvořilost, daná tímto jejich prvním setkáním. V posledních třech týdnech trvalo v Castle Rocku nádherné babí léto. V pondělí se však ochladilo a její ruce tou změnou hrozně trpěly. Bolest nepochybně ustoupí, jakmile si klouby na nižší teploty zvyknou (alespoň se modlila, aby si zvykly – zatím tomu tak vždy bylo –, nicméně zároveň si plně uvědomovala progresivní průběh své choroby), ale dnes to už od rána bylo opravdu strašné. To si pak nikdy nebyla jista, co zvládne či nezvládne těma svýma zrádnými rukama, takže její odmítání bylo zapříčiněno spíš obavami a potenciálními rozpaky.

Stáhla si teď rukavice a na zkoušku si rozcvičovala pravou paži. Do lokte jí vystřelil vějíř bodavé

bolesti. Opět paži natáhla, rty stisknuté v očekávání bolesti. Ta se skutečně dostavila, tentokrát však už nebyla tak intenzivní. Trochu se uvolnila. Zdá se, že to bude v pořádku. Ne úplně, ale ten dort zvládne. Opatrně uchopila vidličku. Když ji brala do ruky, snažila se co možná nejméně ohýbat prsty. A když nesla první sousto k ústům, zachytila soucitný pohled pana Gaunta. Teď mě bude litovat, pomyslela si mrzutě, a bude mi vykládat, jak příšernou artritidu měl jeho dědeček. Nebo možná jeho bývalá žena. Nebo někdo úplně jiný.

Ale pan Gaunt ji vůbec nelitoval. Ukrojil si kousek dortu a pak komicky obracel blahem oči. „Vy koukejte zapomenout na šití a stříhy,“ řekl, „a místo toho si raději otevřete nějakou restauraci.“

„Ach, to jsem nepekla já,“ řekla, „ale všechny komplimenty ráda předám Nettii Cobbové. Ta se mi stará o domácnost.“

„Nettie Cobbová,“ řekl zamyšleně a krájel si další kousek dortu.

„Ano – vy ji snad znáte?“

„Ach, to těžko.“ Promluvil jako člověk, který se náhle vrací do reality. „Já v Castle Rocku neznám vůbec nikoho.“ Plaše na ni pohlédl koutkem oka. „Existuje snad nějaká šance, že by bylo možné vám ji přetáhnout?“

„Nulová,“ řekla Polly se smíchem.

„Také jsem se vás chtěl zeptat, jak to tu je s trhem realit,“ řekl. „Je tady podle vás nějaký člověk, na kterého je v tomto oboru spolehnutí?“

„No, jsou tu sice všichni zloději, ale ještě tak nejspolehlivější z nich je Mark Hopewell.“

Zakuckal se smíchy a přiložil si před ústa ruku, aby zachytil drobky. Pak začal kašlat, a kdyby ji pořád tak příšerně nebolely ruce, poplácala by ho přátelsky několikrát po zádech. Ať už se znají nebo neznají krátce, docela se jí zamlouvá.

„Omlouvám se,“ řekl, stále trochu pokašlávaje. „Ale stejně to jsou všichni zloději, nemám pravdu?“

„Naprosto.“

Kdyby byla jako žena úplně jiná – taková, která si podrobnosti o svém životě nenechává jen pro sebe – tak by se právě teď začala Polly vyptávat Lelanda Gaunta na zásadní věci. Proč se přistěhoval do Castle Rocku? Kde bydlel, než přišel sem? Zůstane tu dlouho? Má nějakou rodinu? Ale ona takovou jinou ženou nebyla, a tak se spokojila s tím, že odpovídala na jeho otázky... vlastně ji ty otázky docela těšily, protože žádná z nich se netýkala jí osobně. Pan Gaunt se chtěl dozvědět něco o městečku, jaký je automobilový provoz po Main Street v zimním období a zda se tu někde poblíž dají koupit kamínka značky Jatul, jak vysoké je tu pojištění a stovku dalších věcí. Z kapsy modrého saka, jež měl na sobě, vytáhl zápisník v černé kožené vazbě a pečlivě si zaznamenával každé jméno, o kterém se zmínila.

Pohlédla na svůj talířek a zjistila, že dojedla celou svoji porci dortu. Ruce ji pořád ještě bolely, ale bylo to už mnohem lepší, než když přišla. Vzpomněla si, že se už skoro rozhodla sem nejít, protože se ráno cítila tak mizerně. Ale teď byla moc ráda, že se přece jen přijít odhodlala. „Už budu muset jít,“ řekla, pohlížejíc na hodinky. „Rosalie si už určitě myslí, že jsem umřela.“

Dort jedli vestoje. Pan Gaunt teď dal talíře na sebe, na ně vidličky a vrátil na krabici dortu víko. „Vrátím vám tu krabici, hned jak bude po dortu,“ řekl. „Souhlasíte?“

„Naprosto.“

„V tom případě ji budete mít tak kolem poledne,“ řekl vážně.

„Tak tolik zas spěchat nemusíte,“ řekla, zatímco pan Gaunt ji vyprovázel ke dveřím. „A velice mne těšilo.“

„Děkuji vám za návštěvu,“ řekl. Na chvilku si myslela, že ji chce vzít za paži a proběhla jí hrůza, jak jen na to pomyslela – jistě, je to pošetlost – ale on to ani nenaznačil. „Učinila jste ze dne, kterého jsem se bál, cosi jako den léčby.“

„Hlavně nemějte strach.“ Polly otevřela dveře a pak se zastavila. Nezeptala se ho zatím na nic, co by se týkalo jeho osobně, ale jedna věc ji přesto moc zajímala, a potřebovala se ho na ni zeptat ještě než odejde. „Máte tu spoustu zajímavých věcí –“

„Děkuji vám.“

„– ale u ničeho není cena. Proč?“

Usmál se. „To je taková moje malá výstřednost, Polly. Já jsem totiž přesvědčen, že co stojí za koupi,

stojí i za trochu dohadování ceny. Já jsem asi ve svém minulém životě byl nějaký prodavač koberců ze Středního východu. Nejspíš z Iráku, i když dnes bych to raději ani neměl říkat.“

„Takže budete zkoušet, jaké ceny unese trh?“ zeptala se trochu provokativně.

„Také by se to tak dalo říci,“ odpověděl vážně a ji opět napadlo, jak hluboké jsou ty jeho hnědé oči – a jak podivně krásné jsou. „Já bych to spíš viděl jako definování ceny předmětu jeho nezbytností pro kupujícího a tedy potřebou jeho vlastnictví.“

„Je mi to jasné.“

„Skutečně?“

„Nu... alespoň myslím, že ano. Je to vlastně už v tom názvu vašeho obchodu.“

Usmál se. „Snad,“ řekl. „Snad ano.“

„Nu, pane Gaunte, přeji vám hezký den –“

„Lelande, prosím. Nebo prostě Lee.“

„Dobře, tedy Lelande. A nedělejte si starosti o zákazníky. Řekla bych, že nejpozději tak do pátku si budete muset najmout nějakou ochranku, aby vám je večer vyhazovala z krámu.“

„Myslíte? To by byla paráda.“

„Na shledanou.“

„Na shledanou,“ řekl a zavřel za ní dveře.

Chvilí stál a sledoval Polly Chalmersovou, kráčející ulicí a natahující si opět rukavice na ruce, tak neformálně a v nesouladu se zbytkem její postavy – útlé a hezké postavy – téměř nápadně hezké postavy. Milý úsměv pana Gaunta se rozšiřoval. A jak se mu ohrnovaly rty, obnažující křivé zuby, měnil se jeho úsměv na krutý.

„Půjde to,“ řekl tiše do prázdné místnosti. „Půjde to jako po másle.“

Pollyina předpověď byla naprosto přesná. Do zavírací hodiny poctily toho dne prodejnu krátkou návštěvou téměř všechny ženy z Castle Rocku – tedy všechny z těch, jež připadaly v úvahu – a také několik mužů. A téměř všichni tito návštěvníci museli pana Gaunta ujistit, že se bohužel zastavili jen na chvíli, protože právě jdou v nutné záležitosti někam jinam.

Prvními byly Stephanie Bonsaintová, Cynthia Rose Martinová, Barbara Millerová a Francine Pelletierová; Steffie, Cyndi Rose, Babs a Francine dorazily společně necelých deset minut poté, co bylo zjištěno, že Polly už ten nový obchod opustila (zpráva o jejím odchodu se rozšířila rychle a dokonale pomocí telefonu a účinného posunkového telegrafu, který v Nové Anglii funguje přes zadní dvorky).

Steffie a její kamarádky se rozhlížely po místnosti. Vyrážely ze sebe četná óóó a ááá. Ujistily pana Gaunta, že se bohužel nemohou zdržet, protože právě dnes je den, kdy mají karetní dýchánek (ovšem opomenuly mu říci, že tato jejich pravidelná týdenní seance nezačíná obvykle dřív než ve dvě hodiny odpoledne). Francine se ho zeptala, odkud pochází. Pan Gaunt jí řekl, že z Akronu ve státě Ohio. Steffie se ho zeptala, zda podniká v oboru starožitností už dlouho. Pan Gaunt jí řekl, že svoji činnost vlastně ani za podnikání v oboru starožitností nepokládá... ne tak úplně. Cyndi zase chtěla vědět, zda je pan Gaunt v Nové Anglii už dlouho. Někjaký čas, odvětil pan Gaunt; nějaký čas.

Všechny čtyři se později shodly na tom, že ten nový obchod je zajímavý – tolik podivných věcí tam je! – nicméně jejich interview bylo velmi neúspěšné. Ten člověk je zrovna tak nesdílný jako Polly Chalmersová, možná ještě víc. Babs pak zmínila to, co věděly všechny (nebo si alespoň myslely, že ví): že první osobou v Castle Rocku, jež skutečně vstoupila do toho nového obchodu, byla Polly Chalmersová, a že přinesla dort. Možná, dohadovala se Babs, možná pana Gaunta znala... z té doby Předtím, z té doby, kterou strávila někde Daleko.

Cyndi Rose projevila zájem o Laliquovu vázu a zeptala se pana Gaunta (který postával opodál, nicméně nechoval se vůbec vtíravě – jak všechny s potěšením zaznamenaly), kolik stojí.

„Kolik si myslíte?“ zeptal se s úsměvem.

Také se na něj usmála, trochu koketně. řekla. „Tak takhle to děláte, pane Gaunte?“

„Ano, takhle to dělám,“ odvětil souhlasně.

„Nu, to ale nejspíš víc proděláte než vyděláte, když budete chtít se severany smlouvat,“ řekla Cyndi Rose, zatímco její kamarádky přihlížely rozhovoru s nelíčeným zájmem, jako diváci tenisovému zápasu ve

Wimbledonu.

„To se ještě uvidí,“ řekl. Jeho hlas zněl stále ještě přátelsky, ale nyní v něm slabě zazněla i jakási pochybnost či vzdor.

Cyndi Rose se teď zadívala na tu vázu pozorněji. Steffie Bonsaintová jí něco šeptala do ucha. Cyndi Rose přikývla.

„Sedmnáct dolarů,“ řekla. Ta váza ve skutečnosti vypadala, že by mohla mít cenu padesáti dolarů, a měla pocit, že v nějakém starožitnictví v Bostonu by za ni mohli chtít i sto osmdesát dolarů.

Pan Gaunt si založil prsty pod bradu v gestu, které by Brian Rusk poznával. „Obávám se, že za ni budu chtít nejméně pětadvacet,“ řekl s určitou lítostí.

Cyndi Rose se rozzářily oči: tady by se tedy dalo něco dělat. Původně tu vázu považovala za něco jen průměrně zajímavého, vlastně jen za takové další konverzační páčidlo na toho záhadného pana Gaunta. Teď se ale na ni podívala pozorněji a zjistila, že to vlastně opravdu je krásný kousek, který by se jí moc dobře vyjímal v obývacím pokoji. Ten věneček květin kolem dlouhého krku vázy má přesně stejnou barvu, jako tapety v jejím pokoji. Dokud pan Gaunt nezareagoval na její nabídku cenou, která jen trošičku překračovala její představu, ani si vlastně neuvědomovala, že tu vázu tak strašně moc chce.

Radila se se svými přítelkyněmi. Pan Gaunt je pozoroval, jemně se přitom usmíval. Zvonek nad dveřmi zacinkal a vešly další dvě dámy. V obchodě Nezbytné věci začal první den normální obchodní činnosti.

Když členky bridgového klubu v Ash Street opouštěly o deset minut později Nezbytné věci, Cyndi Rose Martinová si nesla nákupní tašku. Uvnitř měla Laliquovu vázu, zabalenou do hedvábného papíru. Koupila ji za jednatřicet dolarů bez daně – za skoro celou svoji apanáž – ale měla z ní takovou radost, až téměř předla spokojenosti.

Kdykoliv učinila nějaký impulsivní nákup, zůstávaly v ní obvykle určité pochybnosti a trochu se za sebe i styděla – byla si jista, že se určitě nechala trochu ošidit, ne-li přímo podvést. Dnes však ne. Na této transakci vydělala ona. Pan Gaunt ji dokonce požádal, aby se u něj ještě někdy zastavila, že má k této váze druhou, dvojče, a že mu ji přivezou se zbožím ještě do konce tohoto týdne – možná už zítra! Tahle bude sice krásně zdobit stoleček v obývacím pokoji, kdyby ale měla obě, tak je může postavit na každý konec krbového rámu, a to by pak bylo přímo úžasné.

Její tři přítelkyně také minuly, že udělala dobrou koupi, a přestože byly poněkud rozmrzelé, že se jim podařilo z pana Gaunta dostat jen tak málo informací o něm samotném, měly na něj vcelku velmi příznivý názor.

„Ten má snad nejkrásnější zelené oči, jaké jsem kdy viděla,“ řekla Francine Pelletierová trochu zasněně.

„Copak on je má zelené?“ zeptala se Cyndi Rose trochu vylekaně. Byla přesvědčená, že jsou šedé. „Ani jsem si nevšimla.“

Během odpolední přestávky se v Nezbytných věcech zastavila Rosalie Drakeová z obchodu Šijem, pořád šijem, doprovázená Nettíí Cobbovou, Pollyinou pomocnicí. V obchodu bylo několik žen, prohlízejících si vystavené předměty, a v jednom zadním koutu se nějací dva kluci ze střední školy probírali krabici s knížkami obrázkových seriálů a vzrušeně si něco šeptali – je to úžasné, jak tvrdili shodně, kolik věcí na doplnění jejich sbírek tady je. Jen doufali, že ceny nebudou příliš vysoké. Nedaly se zjistit, aniž by se člověk zeptal, protože na igelitových sáčkích, v nichž byly knížky zasunuté, nebyly nalepené žádné cenovky.

Rosalie a Nettie pozdravily pana Gaunta a pan Gaunt požádal Rosalie, aby ještě jednou poděkovala Polly za dort. Očima přitom sledoval Nettii, která se poté, co se navzájem představili, poměrně roztouženě zadívala na malou sbírku předmětů z opalizujícího lisovaného skla v duhových barvách, tolik oblíbeného mezi prostými Američany začátkem století. Opustil Rosalii, studující fotografii Elvise vedle třísky ZKAMENĚLÉHO DŘEVA ZE SVATÉ ZEMĚ, a přešel k Nettii.

„Vám se líbí duhové sklo, slečno Cobbová?“ zeptal se tiše.

Trochu sebou trhla – Nettie Cobbová měla tvář a téměř bolestně plaché způsoby ženy, připravené sebou trhnout, kdykoliv uslyší nějaký hlas, jakkoliv tichý a přátelský, pokud přichází z prostoru mimo její zorné pole – a nervózně se na něho usmála.

„Já jsem paní, pane Gaunte, i když manžel už je pár let po smrti.“

„To je mi tedy moc líto.“

„Ani nemusí. Je to už čtrnáct let. To je dávno. Ano, mám malou sbírku duhového skla.“ Zdálo se, že se téměř třese jako myška, ke které se blíží kočka. „Ale asi bych si tak hezké kousky, jako jsou tyhle, stejně nemohla dovolit. Jsou opravdu moc hezké. Tak asi vypadají věci v nebi.“

„Nu, poslyšte,“ řekl, „tyhle věci byly v jedné velké sbírce duhového skla, kterou jsem nedávno koupil, a možná nejsou ani zdaleka tak drahé, jak si myslíte. A ty další jsou ještě mnohem hezčí. Nechtěla byste se na ně přijít zítra podívat?“

Znovu sebou trhla a kousek poodstoupila, jako kdyby jí právě navrhl, že má zítra přijít, že ji bude plácát přes zadek... možná dokud se nerozbrečí.

„No, já nevím... ve čtvrtek totiž máme moc práce... u Polly v krámě... ve čtvrtek je tam opravdu strašně moc práce, víte...“

„To se opravdu nemůžete ani na chvíli utrhnout?“ naléhal.

„Polly mi říkala, že ten dort, co ráno přinesla, jste pekla vy –“

„Byl dobrý?“ zeptala se Nettie nervózně. Její oči říkaly, že od něj chce, aby řekl Ne, nebyl dobrý, Nettie, měl jsem z něj křeče, měl jsem z něj běhání, a tak teď ti ublížím, Nettie, zatáhnu tě dozadu a budu ti tam kroutit tak dlouho bradavkami, až se mi vzdáš.

„Byl vynikající,“ řekl laskavě. „Připomněl mi dorty, které dělávala moje maminka... a to je už hodně dávno.“

Takový námět přesně vyhovoval Nettii, která svoji matku měla moc ráda i přes výprasky, které od ní dostávala po častých večerech, jež trávila na diskotékách a v různých pochybných podnikcích. Trochu se uvolnila.

„Tak to jsem ráda,“ řekla. „To jsem strašně ráda, že byl dobrý. Ale ten nápad pochopitelně měla Polly. To je stejně ta nejbáječnější ženská na světě.“

„Ano,“ řekl. „Poté, co jsem ji poznal, bych tomu docela věřil.“ Ohlédl se na Rosalii Drakeovou, ta se ale stále ještě zaobírala prohlídkou. Znovu pohlédl na Nettii a řekl: „Právě mě napadlo, že vám vlastně dlužím nějakou maličkost –“

„Ach ne!“ zvolala Nettie, opět celá vydešená. „Nedlužíte mi vůbec nic. Nedlužíte mi ani to nejmenší, pane Gaunte.“

„Prosím, zastavte se tu. Vidím, že máte ráda duhové sklo... a chtěl bych vám vrátit tu Pollyinu krabici od dortu.“

„No... možná bych se o polední přestávce krátce zastavit mohla...“ Její oči vypovídaly, že vůbec nevěří, jak něco takového může z jejích úst vlastně vycházet.

„Výborně,“ řekl a rychle ji opustil, ještě než si to stačila zase rozmyslet. Přešel k chlapcům a zeptal se jich, jestli našli něco zajímavého. Váhavě mu ukázali několik starých čísel brakových kreslených seriálů Záhadná hmota a Roboti. O pět minut později vycházeli z obchodu, v náruči většinu sešitů a ve tvářích výraz ohromného nadšení.

Dveře se za nimi ještě ani nestačily zavřít, když se znovu otevřely. Dovnitř vpluly Cora Rusková a Myra Evansová. Začaly se rozhlížet, oči těkající a dychtivé jako veverky, sbírající na podzim oříšky. Okamžitě zamířily ke skleněné vitrině, obsahující fotografii Elvise. Cora a Myra se ohnuly, vrkající a přetékající zájmem. Obrátily do místnosti své zadnice, zvíci dvou menších vrat.

Pan Gaunt je s úsměvem pozoroval.

Zvonek nad dveřmi se opět rozezněl. Novou příchozí byla žena, velká stejně jako Cora Rusková, ale zatímco Cora byla tlustá, tato žena se zdála být spíš silná – asi jako se zdá být silný dřevorubec s pivním mozolem. Na halence měla připnutou velkou bílou placku, z níž hlásala červená písmena: NOČNÍ KASINO – PROSTĚ ZÁBAVA!

Tvář této dámy měla asi tolik šarmu, jako má hráblo na odhazování sněhu. Vlasy – nezajímavého a vyšisovaného odstínu hnědi – měla zčásti zakryté jakýmsi šátkem, pevně uvázaným pod širokou bradou. Chvilí stála ve dveřích a zkoumala vnitřek obchodu svýma malýma, zapadlýma očima, těkajícíma sem a tam jako oči nějakého pistolníka, prohlízejícího si vnitřek saloonu těsně před tím, než rozrazí létající dveře a spustí palbu. Pak vešla dovnitř.

Několik žen, pohybujících se mezi vitrínami, na ni jen krátce pohlédlo, avšak Nettie Cobbová se na nově příchozí zadívala s výrazem obzvláštní směsi nechuti a nenávisti. Pak odstoupila od skleněných figurek. Její pohyb zachytily zraky nově příchozí. Pohlédla krátce na Nettii s hlubokým opovržením a pak se odvrátila.

Zvonek nad dveřmi cinkl, jak Nettie vycházela z obchodu.

Pan Gaunt to všechno s velkým zájmem sledoval.

Přistoupil k Rosalii a řekl: „Obávám se, že paní Cobbová odešla bez vás.“

Rosalie vypadala vyplašeně: „Proč –“ začala říkat, a pak jí oči sklouzly na onu nově příchozí ženu s plackou Noční kasino pevně připnutou mezi prsy. Prohlížela si právě na zdi zavěšený turecký gobelín s horlivým zájmem studenta umění v obrazové galerii. Ruce jí spočívaly na obrovitých bocích. „Ach,“ řekla Rosalie. „Omluvte mne, já už ale opravdu musím jít.“

„Řekl bych, že láska mezi těmi dvěma ženami stále ještě trvá,“ poznamenal pan Gaunt.

Rosalie se zmateně usmála.

Pan Gaunt opět pohlédl na ženu v šátku. „Kdo to je?“

Rosalie pokrčila nos. „Wilma Jerzycková,“ řekla. „Omluvte mne... já bych vážně už měla jít za Nettii. Ona je totiž v hrozném stresu.“

„Samozřejmě,“ řekl a doprovodil Rosalii ke dveřím. A k sobě dodal: „To jsme všichni.“

Pak mu poklepala na rameno Cora Rusková. „Kolik stojí ta fotografie Krále?“ zeptala se ho.

Leland Gaunt se na ni otočil, na tváři svůj oslnivý úsměv. „Nu, o tom si můžeme pohovořit,“ řekl. „Jakou myslíte vy, že má cenu?“

KAPITOLA TŘETÍ

Poslední přírůstek do obchodní sítě městečka Castle Rock měl už téměř dvě hodiny po zavírací době, když Alan Pangborn pomalu projížděl Main Street směrem k budově Magistrátu, kde sídlil též úřad šerifa a policejní stanice Castle Rocku. Seděl za volantem běžného auta: dodávky ford z roku 1986. Rodinné dodávky. Cítil se bídě a přiopile. Měl sice jen tři piva, ale daly mu dost zabrat.

Když projížděl kolem obchodu Nezbytné věci, souhlasně zaregistroval tmavozelený baldachýn, vystupující nad chodník, stejně jako ho souhlasně zaregistroval Brian Rusk. O takových věcech toho sice nevěděl moc (protože neměl žádné příbuzné, kteří by pracovali pro firmu Dick Perry, Obklady a dveře, operující v South Parisu), ale přesto si pomyslel, že ten baldachýn skutečně dává Main Street určitý šmrnc, protože u většiny obchodů na této ulici majitelé jen přidali falešnou fasádu a to mělo stačit. Ještě ani nevěděl, co je v tom novém obchodu ke koupi – Polly to už asi ví, pokud se tam dnes dopoledne šla podívat, jak původně zamýšlela –, ale Alanovi připomínal jednu z těch útulných francouzských restaurací, kam člověk může vzít dívku svých snů a tam ji pak přemlouvat, aby s ním šla do postele.

Pustil ten obchod z hlavy, hned jak kolem něj projel. O dva bloky dál zapnul pravý blinkr a zabočil do úzké uličky mezi masivní cihlovou budovou Magistrátu a bílou, dřevem obloženou budovou vodáren. U vjezdu do této uličky byla dopravní značka zákazu vjezdu s výjimkou POUZE PRO DOPRAVNÍ OBSLUHU.

Magistrátní budova měla tvar obráceného písmena L a její obě křídla tvořila prostor, využívaný jako malé parkoviště. Tři parkovací místa byla označena ÚŘAD ŠERIFA. Na jednom z nich byl zaparkován starý VW brouk Norrise Ridgewicka. Alan zaparkoval na sousední místo, vypnul světla a motor a sáhl na kliku dveří.

Náhle na něj padla deprese, kroužící kolem něj už od chvíle, kdy opustil hospodu Modré dveře v Portlandu – kroužila jako smečka vlků kolem ohně v dobrodružných povídkách, jež čítával jako malý kluk. Pustil kliku dveří, chvíli jen tak seděl za volantem své dodávky a čekal v naději, že ho ten pocit přejde.

Strávil dnes celý den u krajského soudu v Portlandu, svědčil ve čtyřech procesech. Krajský soud zahrnoval čtyři okresy –York, Cumberland, Oxford, Castle – a ze všech policistů, kteří v těchto okresech sloužili, to tam Alan Pangborn měl nejdál. A tak se všichni tři krajští soudci snažili – jak jen to šlo – přehodit případy tak, aby nemusel přijíždět víckrát než jen jednou nebo dvakrát do měsíce. Mohl proto skutečně trávit čas hlavně v okrese, jehož bezpečnost se přísahou zavázal chránit – místo toho, aby většinu času strávil cestováním na silnicích mezi Castle Rockem a Portlandem. Na druhé straně to ovšem

také znamenalo, že po každém z těchto soudních dnů se cítil asi jako středoškolák, odcházející od neúspěšných závěrečných zkoušek. Také mohl na závěr podniknout něco moudřejšího než jít na to pivo, ale Harry Gross a George Crompton právě mířili do Modrých dveří a trvali na tom, aby se k nim Alan připojil. Konečně nejméně jeden dobrý důvod pro to existoval: série jasně navzájem propojených krádeží, k nimž došlo na jejich katastrofách. Avšak skutečný důvod, proč s nimi šel, měl společného jmenovatele s většinou špatných rozhodnutí: v tu chvíli se mu to jevilo jako dobrý nápad.

A tak teď seděl za volantem své dodávky a sklízel to, co z vlastní vůle zasel. Trochu ho bolela hlava. Trochu se mu chtělo zvracet. Ale nejhorší byla ta deprese – vracela se jako pomsta.

Ahoj! ječela na něj vesele ze svého ústředí v jeho hlavě. Tak jsem tady, Alane! Ráda tě vidím! A víš co? Máme konec dlouhého dne a Annie a Todd jsou pořád mrtvi! Pamatuješ se na to sobotní odpoledne, když Todd vylil ten svůj mléčný koktejl na přední sedadlo? Přesně na to místo, kde máš teď položenou aktovku, ne? A jak jsi na něj křičel? Oho! Na to jsi snad nezapomněl, ne? Zapomněl? No jo, to ale nevadí, Alane, protože na to jsem tady já, abych ti to připomněla! A připomínám ti to! Připomínám!

Zvedl aktovku a pohlédl na prostor pod ní. Ano, ta skvrna tam pořád ještě je – a pravda je i to, že na Todda tenkrát zaječel. Todde, to musíš být pořád takový nešika? Nebo něco podobného, nic zvláštního – ale přesto na něj křičel věty, které by nikdy nekřičel, kdyby věděl, že tomu klukovi zbývá už jen necelý měsíc života.

Pak ho napadlo, že ta piva vlastně nemohou za nic; bylo to spíš tímhle autem, které ani nenechal pořádně vyčistit. Strávil celý den jízdou s duchy své ženy a mladšího syna.

Natáhl se dopředu a otevřel skříňku na rukavice, aby si vytáhl služební blok. Brával ho s sebou i ve dnech, kdy jezdil do Portlandu svědčit u soudu. Měl už prostě takový zvyk. Sáhl dovnitř a nahmatal nějaký zakřivený předmět, který vypadal na podlahu auta. Blok položil na aktovku a pak se sehnul, aby zvedl tu z přihrádky vypadlou věc, ať už to je cokoli. Zvedl ji a podržel tak, aby byla osvětlená sodíkovou výbojkou na ulici. Dlouze na ni hleděl. Opět se mu vracel ten známý pocit bolesti ze ztráty. Polly má tu svoji artritidu v rukách, zatímco jemu artritida, jak se zdá, sídlí v srdci. Existuje vůbec někdo schopný rozhodnout, kdo z nich dvou je na tom hůř?

Ta plechovka byla pochopitelně Todda – toho Todda, který by nepochybně chtěl tábořit v obchodě Kuriozity Auburn, kdyby mu to dovolili. Byl uchvacován těmi pout'ovými blbostmi, které tam prodávali: žertovnými budíky, kýchacím práškem, roztékajícím se sklem, mýdlem, zbarvujícím uživatelovy ruce do černa, psími hovínky z umělé hmoty.

Ta věc tu pořád ještě je. Jsou mrtvi už devatenáct měsíců a ta věc tu pořád ještě je. Jak je možné, že jsem na to nepřišel?

Alan převaloval kulatou konzervu v rukách a vzpomínal, jak jeho syn naléhal, aby si mohl koupit za svoje kapesné právě tuhle věc, a jak on sám namítal, cituje rčení svého otce: blázen a jeho peníze spolu dlouho nevydrží. A jak ho nakonec Annie svým nenásilným způsobem přemluvila.

No, jen si ho poslechněte, toho našeho pana amatérského kouzelníka, co nám to tu povídá. Já to mám docela ráda! Kde si myslíš, že se tak šíleně zamiloval do triků a kouzel? V mé rodině nikdy nikdo neměl na stěně pověšenou zarámovanou fotografii toho eskamotéra či eskapisty Houdiniho, to si piš. A chceš mi snad říkat, že ty sis za svého bouřlivého mládí nikdy nekoupil jednu nebo dvě skleničky z roztékajícího se skla? A že bys nikdy netoužil po tom, abys vlastnil toho čertíka v krabičce, kdybys ho spatřil někde ve výkladu?

Jeho, koktajícího a blekotajícího, vyjadřujícího se víc a víc jako nějaký nabubřelý a vycpaný mluvka. Nakonec si musel v rozpacích zakrýt rukou ústa, aby, zamaskoval rozpaky. Ale Annie to zahlédla. Vždycky všechno viděla. Měla takové nadání... a často to představovalo jeho záchranu. Její smysl pro humor – a také její nadání vidět věci ve správných souvislostech – byl vždy lepší než jeho. Ostřejší.

Dovol mu to, Alane – děckem je jen jednou. A je to přeci jen taková legrace.

Tak mu to dovolil. A – a tři týdny poté vylil svůj mléčný koktejl na přední sedadlo a za další čtyři týdny byl mrtvý! Oba byli mrtví! Ach! Jen si to představte! Ten čas ale letí, vid', Alane? Ale neměj starost! Neměj starost, protože já ti to budu stále připomínat! Ano! Budu ti to připomínat, protože to je moje práce a protože to chci dělat!

Na té plechovce byl nápis SMĚS PRAŽENÝCH OŘECHŮ. Alan odšrouboval víčko a vyskočilo na něj půldruhého metru stlačeného zeleného hada, který se mu zkroutil do klína. Alan na něj hleděl, uvnitř hlavy uslyšel smích svého syna a začal plakat. Jeho pláč byl klidný, tichý a vyčerpaný, jeho slzy měly hodně společného se vzpomínkami na jeho milované zesnulé: nebyl jim konec. Bylo jich příliš, a když se už začal uklidňovat a myslel si, že už je konečně po všem, náhle se začaly objevovat další. A pak ještě další. A ještě další.

Proč vlastně Toddovi dovolil, aby si tu pitomost koupil? A proč je vlastně ještě ta pitomost v přihrádce auta? A vůbec, proč si vlastně vzal tuhle prokletou rodinnou dodávku? Vytáhl ze zadní kapsy kapesník a oťel si uslzenou tvář. A pak začal toho hada pomalu skládat – byl to vlastně jen laciný krepový papír s pérem uvnitř – zase zpátky do plechovky na směs pražených ořechů. Nasadil víčko a zamyšleně si s plechovkou pohazoval.

Proboha, zahod' tu blbost.

Ale nejspíš to nedokáže. Každopádně ne dnes večer. Zastrčil tu žertovnou věc – poslední, kterou si Todd koupil v obchodě, jím považovaném za nejskvělejší na světě – zase do přihrádky na rukavice a zaklapnul dvířka. Vzal znovu za kliku dveří, uchopil aktovku a vystoupil.

Hluboce vdechoval vzduch časného večera v naději, že to pomůže. Nepomáhalo. Cítil pach rozkládajícího se dřeva a chemikálií, deptající pach, který se pravidelně táhl od celulózek v Rumfordu, vzdálených padesát kilometrů severně. Rozhodl se, že zavolá Polly a požádá ji, zda k ní může zajít – to by mu mohlo trochu pomoci.

Nic lepšího jsi nemohl vymyslet! souhlasil s ním ten hlas jeho krize. A mimoto, Alane, jestlipak si vzpomínáš, jakou radost mu ten had udělal? Zkoušel ho pak na každého! Norris Ridgewick z toho měl skoro srdeční záchvat a ty ses mohl tenkrát počůrat smíchy! Pamatuješ se? No nebyl senzační? A Annie – pamatuješ se, jak se smála, když jsi ji to vyprávěl? Také byla pobavená a v dobrém rozmaru, ne? V dobrém rozmaru byla pochopitelně i před koncem, vlastně ne tak úplně, ale ty sis toho stejně už nevšiml, že? Protože ty jsi tenkrát měl jiné zájmy. Ta záležitost s Thadem Beaumontem například – ta ti vrtala hlavou. Co se vlastně přihodilo v tom jejich domě u jezera, když se po tom všem opil a zavolal tě. A pak jeho žena sebrala dvojčata a opustila ho... a to všechno, plus ten obvyklý rozruch ve městě, tě dost zaměstnalo, ne? Měl jsi toho na starosti moc, a tak jsi ani neregistroval, co se ti děje doma. Škoda, žeš to neregistroval. Kdybys to registroval, byli dnes ještě možná na živu. A na to bys neměl zapomínat, tak proto ti to jen tak připomínám... a připomínám... a připomínám. Dobrý? Dobrý?

Na boku auta byl asi třicet centimetrů dlouhý škrábanec, těsně nad úrovní hrdla nádrže. Objevil se tam až po smrti Annie a Todda? Vůbec si nevzpomínal a vlastně mu to bylo úplně jedno. Přejel po té rýze prsty a opět si připomněl, že by měl auto zavést do Sonnyho firmy Sunoco, aby mu ho opravili. Ale proč si vlastně dělat vrásky? Proč to zatracené auto například rovnou nezaveze Harriemu Fordovi do Oxfordu a nevymění ho za něco menšího? Pořád ještě má najeto poměrně málo a mohl by ho vyměnit ještě slušně –

Ale Todd vylil na přední sedadlo mléčný koktejl! ječel rozhořčeně ten hlas uvnitř jeho hlavy. Udělal to, když byl ještě živý, Alane, starý brachu! A Annie – „Sakra, zmlkni,“ řekl.

Došel k budově a zastavil se. Zaparkovaný u dveří tak blízko, že kdyby se otevřely úplně, narazily by mu do boku, stál velký cadillac Seville. Ani se nemusel dívat na poznávací značku a bylo mu jasné, že na ní bude KEETON. Přejel zamyšleně rukou po hladkém povrchu auta a pak vešel do budovy.

Sheila Brighamová seděla ve skleněné kukani dispečerky, četla si nějaký magazín a popíjela džus. V kanceláři, jež byla kombinací úřadu šerifa a policejní stanice městečka Castle Rock, už mimo ní a Norrise Ridgewicka nikdo další nebyl.

Norris seděl u starého elektrického stroje značky IBM a pracoval na nějaké zprávě se zoufalým, bezdechým soustředěním, jak to při práci s papíry dokázal jen on. Upřeně zíral do stroje, pak se náhle předklonil, jako kdyby ho někdo praštil pěstí do žaludku, a začal bušit do kláves. V takto nahrbené pozici pak chvíli setrval, aby si přečetl, co napsal, a pak tiše zaúpěl. Ozval se cvakavý zvuk – to Norris používal korekční pásku, aby zamazal některé překlapy (spotřeboval týdně průměrně jednu), a pak se narovnal. Nastala významná pauza – a celý cyklus se zase opakoval. A asi tak po hodině takového mučení Norris někdy papír vytáhl ze stroje a zahodil do odpadkového koše. Nicméně jednou či dvakrát

do týdne byly jeho zprávy dokonce i srozumitelné.

Norris vzhledl a usmál se na kolem procházejícího Alana. „Nazdar, šéfe, tak jak to šlo?“

„No, od Portlandu máme na dva nebo tři týdny zase pokoj. Stalo se tady něco?“

„Ne, jen běžné věci. Hele, Alane, máš pěkně zarudlé oči. To jsi zase hulil tu svoji machorku?“

„Cha, cha,“ řekl Alan kysele. „Zastavil jsem se s pár kolegy na pivo a pak jsem padesát kilometrů počítal stožáry vysokého napětí. Nemáš náhodou po ruce aspirin?“

„Kdykoliv,“ řekl Norris. „Vždyť to přeci víš.“ Ve spodním šupletí pracovního stolu měl Norris svoji soukromou lékárnu. Vytáhl šuple, hrabal se v něm, vyndal velkou láhev Kaopectatu s příchutí malin, chvíli zíral na etiketu, zavrtěl hlavou, vrátil láhev do zásuvky a hrabal se v ní dál. Konečně našel lahvičku neznačkového aspirinu.

„Měl bych pro tebe takovou menší prácičku,“ řekl Alan, vzal si láhev a vysypal si na ruku dva aspiriny. S pilulkami se vysypalo také hodně bílého prachu a on na chvíli přemítal, proč se tenhle aspirin tolik drobí – každopádně víc než ten značkový.

„Ale já musím vypracovat ještě dvě tyhle příšerné zprávy E-9, Alane, a –“

„Zklidni se.“ Alan přešel k zásobníku chlazeného sifonu a sejmul z válečku, upevněného na stěně, jeden papírový pohárek. Zašuměla voda. „Stačí, když přejdeš tuhle místnost a otevřeš dveře, kterými jsem právě přišel. Je to tak jednoduché, že by to svedlo snad i dítě, ne?“

„Co –“

„Hlavně si nezapomeň vzít svůj služební blok,“ řekl Alan a spolkl aspirin.

Norris Ridgewick okamžitě zostražitěl. „Ty ho máš támhle na stole, hned vedle aktovky.“

„Já vím. A přesně tam zůstane, alespoň pro dnešní večer.“

Norris na něj dlouze hleděl. Konečně se zeptal: „Cvalík?“

Alan přikývl. „Cvalík. Zase parkuje na tom místě pro invalidy. Posledně jsem mu řekl, že příště už ho na to upozorňovat nebudu.“

O vrchním radním městečka Castle Rock, Danforthu Keetonovi III., hovořili všichni, kdo ho znali, jako o Cvalíkovi... ale zaměstnanci města, kteří si chtěli udržet svoji práci, si dávali velký pozor, aby – byl-li někde poblíž – mu neřekli jinak než Dane nebo pane Keetone. Jen Alan, který byl voleným úředníkem, si dovolil říci mu do očí Cvalíku – a udělal to zatím jen dvakrát, když byl velmi rozzlobený. A asi to udělá brzy znovu. Dan Keeton, Cvalík, dokázal Alana Pangborna rozzlobit velmi snadno.

„No neblázni!“ řekl Norris. „Udělej to ty, Alane, jo?“

„Nemůžu. Já mám příští týden s radními poradu o finančních přidělech.“

„Už takhle mne nenávidí,“ řekl Norris morbidně. „Vím to určitě.“

„Cvalík nenávidí každého – mimo své ženy a matky,“ řekl Alan, „i když pokud jde o jeho ženu, tak si už tak jistý nejsem. Ale fakt je, že minulý měsíc jsem ho nejméně desetkrát upozorňoval, jak je to s parkováním na tom jediném místě, co je vyhrazené pro invalidy. Já už nehodlám ta upozornění dál házet do větru.“

„A já zase nehodlám házet do větru svoje místo. A to myslím doopravdy, Alane. Fakt.“ Norris Ridgewick teď vypadal jako reklama na hru Když se hodnému člověku ubližuje.

„Uklidni se,“ řekl Alan. „Dáš mu za stěrač pokutový blok na pět dolarů za nesprávné parkování. On přijde za mnou a jako první věc mi řekne, abych tě vyhodil.“

Norris zaúpěl.

„To já odmítnu. Pak mi řekne, abych ten blok roztrhal. To já odmítnu taky. A pak, zítra v poledne, když už bude dostatečně napěněný, tak povolím. A až přijdu příští týden na tu poradu o finančních přidělech, bude mi něco dlužit.“

„No jasně, co ale bude dlužit mně?“

„Norrisi, chceš ten nový radar nebo ne?“

„No –“

„A co fax? Bavíme se tady o faxu už nejméně dva roky.“

Ano! vykřikl ten falešně veselý hlas v jeho hlavě. Začal jsi o tom mluvit, ještě když byli Annie a Todd naživu, Alane! Pamatuješ se? Pamatuješ se, jak ještě byli naživu?

„Tak jo, no,“ řekl Norris. S ostentativním výrazem chmury a rezignace sáhl po svém služebním bloku.

„Hodnej,“ pronesl Alan se srdečností, kterou necítil. „Budu teď chvíli u sebe v kanceláři.“

Zavřel dveře a vytočil Pollyino číslo.

„Haló?“ ozvala se – a jemu bylo okamžitě jasné, že jí neřekne nic o té depresi, která na něj dopadla celou svojí tíhou. Polly má dnes večer svoje vlastní problémy. Stačilo to jediné slovo, aby poznal, jak na tom je. Písmeno l ve slově haló bylo trochu polknuté. A to se dělo jen tehdy, když si vzala percodan – možná víc než jen jeden – a percodan si brala zase jen tehdy, když měla opravdu silné bolesti. I když to nikdy neřekla nahlas, byl Alan přesvědčen, že Polly žije v hrůze z onoho dne, kdy percodan přestane zabírat.

„Tak jak se vede, krásná dámo?“ zeptal se jí, zaklonil se v křesle a začlonil si oči rukou. Ten aspirin nějak nezabírá. Možná bych si měl říct Polly o percodan, pomyslel si.

„Vede se dobře.“ Slyšel, jak opatrně mluví, přechází od jednoho slova k druhému, jako kdyby přecházela potok po kamenech. „A tobě? Jsi nějak unavený.“

„To vždycky, když musím jednat s advokáty.“ Potlačil nápad, že by k ní zašel. Řekla by, ale jistě, Alane, přijď, a byla by ráda, že ho zase vidí – skoro tak ráda, jako by on rád viděl ji – ale byla by v příliš velkém stresu, než by jí dnes večer bylo milé. „Tak mám dojem, že pojedou domů a zalehnu. Nebude ti vadit, když nepřijdu?“

„Ne, zlato. Vlastně to bude možná i lepší, když nepřijdeš.“

„Je to moc špatné?“

„Už to bylo i horší,“ řekla opatrně.

„Na to jsem se neptal.“

„No, není to moc zlé, ne.“

Ale tvůj vlastní hlas tě usvědčuje ze lži, drahá moje, pomyslel si.

„Dobře. Jak to vypadá s tou ultrazvukovou terapií, co jsi mi o ní říkala? Už jsi něco zjistila?“

„No, vynikající by bylo, kdybych si mohla dovolit vysadit na měsíc nebo dva a jít na tu specializovanou kliniku – to ale nemohu. A neříkej mi, že ty můžeš, Alane, protože se cítím už moc unavená na to, abych ti říkala, že jsi lhář.“

„Ale mám dojem, že jsi říkala něco o bostonské nemocnici –“

„Až napřesrok,“ řekla Polly. „Napřesrok tam budou mít kliniku s ultrazvukovou terapií. Možná.“

Nastala chvíle ticha a právě se chtěl rozloučit, když vtom opět promluvila. Tentokrát byl její hlas trochu veselejší. „Zaskočila jsem po ránu do toho nového obchodu. Nettie upekla dort a já jsem ho tam vzala. Zásadní chyba, pochopitelně – dámy nenosí na otevření obchodů nic pečeného. To je železné pravidlo.“

„Jak to tam vypadá? Co prodává?“

„Od všeho trochu. I kdybys mne zabil, neuměla bych to jedním slovem popsat – je to něco jako prodej kuriozit a sběratelských předmětů. Musíš se tam jít podívat sám.“

„Mluvila jsi s majitelem?“

Když opět promluvila, bylo to veselí v jejím hlase ještě zřetelnější. „No, Alane, já budu upřímná – ty jsi můj miláček, a doufám, že i já jsem tvůj miláček, ale –“

„Jsi můj miláček,“ řekl. Hlava ho už trochu přestávala bolet. Pochyboval ale, že na tom malém zázraku zapracoval aspirin Norrise Ridgewicka.

„– ale ten člověk mi taky pěkně rozbušil srdce. A to jsi měl vidět Rosalii a Nettii, když od něj přišly...“

„Nettii?“ Sundal nohy ze stolu a narovnal se. „Vždyť Nettie se bojí svého vlastního stínu!“

„Ano. Ale protože ji Rosalie přemluvila, aby tam šla s ní – víš přeci, že ta chudinka by sama nešla nikam – zeptala jsem se jí, když jsem se k večeru vrátila domů, co si o panu Gauntovi myslí. Alane, ty její ubohé zvadlé oči se úplně rozzářily. „On má duhové sklo!“ řekla. „Nádherné duhové sklo! Dokonce mne pozval, abych zítra zase přišla, že si budu moci vybrat ještě další!“ Myslím, že tolik najednou mi toho neřekla za celé čtyři roky, co je u mne. A tak jsem jí řekla: „To je ale od něj hezké, vid’ Nettie?“ A ona povídá: „Ano, a víš, co jsem se rozhodla?“ Tak jsem se zeptala co, pochopitelně, a Nettie řekla: „Že tam možná půjdu!““

Alan se srdečně a nahlas zasmál. „Jestli se Nettie chystá jít za ním bez gardedámy, tak to bych si ho

měl proklepnout. To musí tedy opravdu být nějaký svůdník.“

„No, je celkem zábavný – není to žádný hezoun, alespoň žádný takový hezoun filmového typu, ale má úplně nejkrásnější hnědé oči, jaké jsem kdy viděla. Rozzařují mi celý obličej.“

„Na to pozor, dámo,“ zavrčel Alan. „Moje žárlivé svaly se začínají napínat.“

Krátce se zasmála. „Myslím, že si nemusíš dělat starosti. Ale ještě něco se přihodilo.“

„A co?“

„Rosalie říkala, že tam přišla Wilma Jerzycková, právě když tam byla také Nettie.“

„A stalo se něco? Mluvily na sebe?“

„Ne. Nettie na tu ženskou zírala, ta se na ní zase nějak zašklebila – alespoň tak to říká Rosalie – a Nettie pak vystřelila. Volala ti teď někdy Wilma Jerzycková kvůli tomu Nettiinu psu?“

„Ne,“ řekl Alan. „Nebyl důvod. Za poslední měsíc, nebo tak nějak, jsem projížděl po desáté večer dost často kolem jejího domu. Ten pes už neštěká. Některá štěňata to prostě dělají, Polly. Teď už ale vyrostlo a má dobrou paničku. Nettie bude mít možná trochu problémy s nábytkem v prvním patře, ale svoji povinnost splnila, pokud jde o toho psa – jak mu vlastně říká?“

„Lupič.“

„No jo, Wilma si holt bude muset najít něco jiného na stěžování, protože Lupič už je z toho venku. Však ona si něco najde. Takové ženské, jako ona, ty musejí pořád něco mít. Stejně ve skutečnosti vůbec nešlo o toho psa – Wilma byla jediná z celého okolí, která si stěžovala. Šlo o Nettii. Lidé, jako je Wilma, mají nos na slabá místa ostatních. A u Nettie Cobbové se jich dá najít bohužel dost.“

„Ano.“ Hlas Polly zněl smutně a zamyšleně. „To víš, že Wilma Jerzycková jednou v noci zavolala Nettii a řekla jí, že jestli ten pes nepřestane štěkat, že mu přijde podřezat krk?“

„No,“ řekl Alan rozvážně. „Já jen vím, že tohle ti řekla Nettie. Ale já vím, že Wilma Nettii strašně vyděsila, a že Nettie měla... měla určité problémy. Já neříkám, že by Wilma nebyla schopna jí tohle zavolat, právě naopak. Ale je také možné, že ten hovor existoval jen v Nettiině hlavě.“

Že Nettie měla určité problémy, to bylo řečeno poměrně dost jemně, nebylo však třeba rozebírat to nějak blíže; oběma bylo jasné, o čem mluví. Po letech pekla, v nichž měla za manžela surovce, který ji ve všech ohledech tupil tak, jak jen surový muž může svoji ženu tupit, vrazila mu Nettie ve spánku do krku vidličku na porcování masa. Strávila pak pět let ve vězení v Juniper Hillu, což je psychiatrické zařízení poblíž Augusty. K Polly nastoupila jako pomocnice v domácnosti v rámci postpenitárního pracovního programu. A jak se to jevilo Alanovi, nemohla se dostat do lepší společnosti – a tento jeho názor potvrzoval i trvale se zlepšující stav Nettie. Před dvěma lety se Nettie přestěhovala do vlastního malého domku na Ford Street, asi šest bloků od středu města.

„Jistě, určité problémy Nettie měla,“ řekla Polly, „ale tahle její reakce na pozvání pana Gaunta je téměř úžasná. To je opravdu krásné.“

„Budu se muset na toho chlapíka také jít podívat,“ řekl Alan.

„A pak mi řekneš, co si o něm myslíš. Hlavně si všimni těch jeho hnědých očí.“

„Pochybuji, že na ně budu reagovat tak jako ty,“ řekl Alan suše.

Opět se zasmála, tentokrát to však znělo už trochu nucené.

„Snaž se trochu vyspat,“ řekl.

„Pokusím se. A děkuji za zavolání, Alane.“

„Není zač.“ Odmlčel se. „Já vás miluji, krásná dámo.“

„Děkuji, Alane – já tě také miluji. Dobrou noc.“

„Dobrou noc.“

Položil telefon, ohnul husí krk lampy na stole tak, aby vrhala světlo na stěnu, nohy si dal zase na stůl a ruce sepnul na prsou, jako kdyby se modlil. Natáhl ukazováčky. Stínový zajiček na stěně natáhl uši. Alan prostrčil palce mezi ukazováčky a zajiček začmúchal čumákem. Pak nechal Alan zajička poskakovat. Další zvíře byl slon, kývající chobotem. Alanovy ruce se pohybovaly hbitě a obratně: ani už nesledoval, jaká zvířátka tvoří – byl to jeho starý zvyk. Způsob, jak relaxovat.

Myslel teď na Polly; na Polly a na ty její nešťastné ruce. Co se dá s Polly dělat?

Kdyby to byla jen otázka peněz, tak by ji přihlásil na kliniku hned zítra – a ještě by ji tam dovezl. Udělal by to i za cenu, že by to znamenalo navléknout jí svěrací kazajku a nadopovat ji sedativy, aby ji

odtud mohl odvézt.

Ale nebyla to jen otázka peněz. Ultrazvuk jako metoda léčení degenerativní artritidy je stále ještě v plenkách. Nakonec by se mohla ukázat být zrovna tak málo účinná jako Salkova vakcína nebo jako ta pseudověda frenologie. Ať je to jak chce, teď to cenu nemá. Ultrazvuk má šance úspěšnosti tak tisíc ku jedné. Nebál se ani tak vyhozených peněz, jako spíš zmarněných nadějí Polly.

Přes zarámované osvědčení o absolvování policejní akademie v Albany, visící na stěně místnosti, teď pomalu letěla vrána – stejně plavně a životně jako vrána v nějaké kreslené pohádce Walta Disneyho. Křídla se jí protáhla, až se z ní stal prehistorický pterodaktyl, jeho trojhranná hlava se napřimovala, jak mířil k pořadačům v rohu a mimo světelný kužel.

Dveře se otevřely. Dovnitř nakoukl smutný obličej Norrise Ridgewicka, připomínající svým výrazem basseta. „Tak jsem to provedl, Alane,“ řekl a znělo to, jako kdyby se přiznával k vraždě sedmi malých dětí.

„Výborně, Norrisi,“ řekl Alan. „Žádné opletačky z toho mít nebudeš. To ti garantuji.“

Norris na něj chvíli hleděl svýma vlhkýma očima a pak pochybovačně pokýval hlavou. Pohlédl na stěnu. „Udělej Cvalíka, Alane.“

Alan se zašklebil, zavrtěl hlavou a natáhl se po lampě.

„Udělej,“ žadonil Norris. „Hele, dal jsem mu tam na ten jeho blbej aut’ák pokutu – tak si to zasloužím. Udělej Cvalíka, Alane. Prosím tě. Zlepši mi to náladu.“

Alan pohlédl do dveří za záda Norrise. Nikoho tam neviděl, a tak zkroutil jednu ruku do druhé. Po stěně si to ve světle začala vykračovat stínová postava tloušťka, břicho se jí třáslo. Na chvíli se zastavila, aby si popotáhla na zadku stínové kalhoty a pak se sunula dál, hlava se jí klímbala ze strany na stranu.

Norrisův smích byl pištivý a šťastný – byl to smích dítěte. Na krátkou chvíli Alanovi připomněl Todda, okamžitě však ten pocit zaplašil. Proboha, na jeden večer už toho snad bylo dost.

„Pro Krista pána, tohle mě snad zabije,“ řekl Norris, pořád ještě se smíchem. „Ty ses narodil příliš pozdě, Alane – mohl si udělat kariéru v televizi v pořadu Ed Sullivan Show.“

„Ale jdi,“ řekl Alan. „Běž už vocaď.“

Norris se smíchem zavřel dveře.

Alan udělal Norrise – hubeného a trochu nafoukaného – krácejícího přes stěnu, pak lampu zhasnul a ze zadní kapsy vytáhl služební blok. Nalistoval prázdnou stránku a napsal tam Nezbytné věci. Pod to poznamenal: Leland Gaunt, Cleveland, Ohio. Je to správně? Ne. Přeskrtl Clevelanda napsal Akron. Už také začínám zapomínat, pomyslel si. Na třetí řádek napsal: Prověřit.

Zasunul blok opět do zadní kapsy, pomyslel na odchod domů, ale místo toho lampu opět rozsvítil. A za chvíli opět začala na stěně přehlídka: lvi a tygři, medvědi, ach. Na malých nožkách šelmy kočkovité se zase připlížila ta deprese. Ten hlas začal mluvit o Annii a Toddovi. Alan Pangborn mu po chvíli začal naslouchat. Dělal to proti své vůli... avšak s rostoucím zaujetím.

Polly ležela na posteli, a když skončila hovor s Alanem, otočila se na levou stranu; chtěla zavěsit sluchátko. Vyklouzlo jí však z ruky a spadlo na podlahu. Spodní část telefonního aparátu se pomalu začala sunout ke kraji nočního stolku ve zřetelné snaze spojit se se svojí druhou částí. Natáhla se, chtěla přístroj zachytit a rukou místo toho narazila na hranu stolku. Tenkou pavučinu utišujícího prostředku, kterým měla obalené nervy, prorazil obludný náraz bolesti, prodírající se jí až k rameni. Musela se kousnout do rtů, aby zdusila výkřik.

Spodní část telefonu spadla se stolku a se zacinknutím dopadla na podlahu. Slyšela idiotské bzučení vyvěšeného sluchátka, jako kdyby na krátkých vlnách rozhlasu vysílali přenos z vosího hnízda.

Napadlo ji, že by mohla telefonní aparát zvednout těmi svými pařáty tak, aby ho ani nemusela uchopit – teď už nebude vůbec schopna prsty ohnout – jen by ho rukama stiskla, jako kdyby hrála na akordeon. Náhle ale toho na ni bylo už příliš, i něco tak jednoduchého jako zvednutí telefonu, který jí spadl na zem – a ona se rozplakala.

Bolest se vrátila s plnou silou, nepokořená a běsnící, měnila jí ruce – zvláště tu, do které se uhodila – na dva rezavé uhlíky. Ležela na posteli, hleděla přes závoj slz na strop a plakala.

Ach, bože, dala bych cokoliv, kdybych se té bolesti mohla zbavit, pomyslela si. Dala bych cokoliv, cokoliv, úplně cokoliv.

Na podzim, v deset hodin večer o všedních dnech, je hlavní ulice městečka Castle Rock – Main Street – pustá jako poušť. Pouliční lampy vrhají kužely bílého světla na chodník a fasády obchodních budov dle zákonů perspektivy, takže střed města připomíná opuštěné kulisy. Klidně by se tu mohla najednou objevit osamocená postava ve fraku a cylindru – Fred Astair nebo snad Gene Kelly –, která by tančila od jednoho z těch světelných kuželů k druhému a zároveň zpívala o tom, jak je člověk osamělý, když ho jeho láska opustí a všechny bary jsou už zavřené. A pak se na druhé straně Main Street čistě náhodou objeví další postava – možná Ginger Rogersová nebo Cyd Charissová – v dlouhé večerní róbě. Přitanečí k Fredovi (nebo Genovi) a bude zpívat, jak je dívka osamocená, když ji její hoch opustí. Najednou se oba spatří, nastane umělecká pomlka a pak už budou spolu tančit před bankou nebo třeba před obchodem Šijem, pořád šijem.

Ale místo toho se na scéně objevil Hugh Priest.

Ten ovšem zdaleka nevypadal ani jako Fred Astair, ani jako Gene Kelly. A na druhém konci Main Street se také neobjevila žádná dívka, kterou by očekávalo romantické setkání s ním, a hlavně – Hugh netančil. Zato chlastal, a to již od čtyř hodin odpoledne ve Žlutém tygru. A v tuto dobu bylo pro něj uměním předvést už i jen normální chůzi, takže zapomeňme na taneční kroky. Kráčel pomalu, přesunoval se od jednoho kužele světla ke druhému, jeho dlouhý stín běžel přes průčelí holičství, obchodu Western Auto, půjčovny videokazet. Trochu se potácel, zarudlé oči tupě upřené před sebe, obrovské břicho vyhřezávající z propocené modrého trička s kresbou velkého komára nad slovy PTÁK STÁTU MAINE.

Dodávka Veřejných služeb města Castle Rock, kterou měl v péči, byla zaparkovaná na zanedbaném parkovišti za hospodou u Žlutého tygra. Hugh Priest byl neslavným vlastníkem několika výměřů, týkajících se pokut za jízdy pod vlivem alkoholu, a po té poslední – jejímž důsledkem bylo půlroční zadržení jeho řidičského oprávnění – mu oznámilo to hovado Keeton a další podobná hovada Fullerton a Samuels a ten blbec Williams, že už je přestalo bavit mít s ním trpělivost, a že při jeho dalším přestupku to už bude pro něj znamenat trvalou ztrátu řidičského oprávnění, a tedy i zaměstnání.

To ovšem Hughův vůbec nepřimělo k tomu, aby přestal pít – k tomu by ho nedonutilo asi nic na světě – ale zato dospěl k naprosto pevnému rozhodnutí: už nikdy pít a pak řídit. Je mu jednapadesát a to už je trochu pozdě na změnu zaměstnání, zvláště když ho v lejtrech neodbytně provází záznam o trvalém chlastání – a toho se nezbaví, jako se pes nezbaví plechovky, kterou mu uvážou na ocas.

A to také je důvod, proč jde dnes večer domů pěšky, a přitom to má sakra daleko. V hospodě měl být taky jeden kolega od Veřejných služeb jménem Bobby Dugas, který mu bude muset zítra něco sakra vysvětlit, pokud nebude chtít při odchodu mít stav chrupu o pár kousků chudší oproti stavu při příchodu.

Právě, když Hugh procházel kolem Naniny restaurace, začala padat jemná mlha. Nijak mu to náladu nezlepšilo.

Řekl Bobbymu, který tak jako tak musel při návratu domů jet každý večer kolem Hughova domu, jestli by s ním nezašel k Tygrovi na pár točených. Bobby Dugas řekl, no jasně, Huberte – on mu Bobby vždycky říkal Hubert, i když to kurva vůbec nebylo jeho jméno, a vůbec, klidně se můžete vsadit, že tohle se taky změní, a to už brzo. No jasně, Huberte, asi tak kolem sedmý sem tam, jako vždycky.

A tak se Hugh, spoléhající se, že se má s kým svézt domů – kdyby se, nedej pámbů, měl nacamrat tak, že by pak už nemohl řídit – navezl k Tygrovi už pět minut před čtvrtou (zapíchl práci o trochu dřív, vlastně skoro o půl druhé hodiny dřív, ale co má bejt, Deke Bradford byl stejně někde v háji), a žhavil to tam jedna báseň. No, a máme sedm hodin, a kde je Bobby Dugas? No, sakra, kde je? Je osm, je devět a je půl desáté, a co teď? To samý co doted', kurva!

Když už bylo pár minut před desátou, vyzval Hughův Henry Beaufort, barman a vlastník Žlutého tygra, aby zvednul haksny a pakoval se, aby se šel podívat, jestli není doma, aby vyčichnul – jinými slovy, aby už koukal vypadnout. Henry byl našťavaný. Je sice pravda, že Hugh mu nakopnul hudební automat, ale ta příšerná deska od Rodneye Crowella zase přeskakovala.

„A to mám jako dělat co – jen tak tady sedět a poslouchat to?“ útočil na Henryho. „Tu desku si měl už dávno vyhodit. Ten blb stejně zpívá, jako kdyby měl epileptický záchvat.“

„Ty asi ještě nemáš dost, jak tak na tebe koukám,“ řekl Henry, „ale tady už stejně víc nedostaneš, to ti zaručuji. Zbytek si budeš muset vytáhnout z vlastní ledničky.“

„A co když nikam nepůjdu?“ otravoval Hugh.

„Tak zavolám šerifa Pangborna,“ řekl Henry klidně.

Další návštěvníci Tygra – takhle pozdě ve všední den jich tu moc nebylo – se zájmem jejich rozhovor sledovali. Dávali si pozor, aby se v blízkosti Hugha Priesta chovali zdvořile – zvláště, když měl něco upito – nicméně pohár nejoblíbenějšího člověka v Castle Rocku by asi nevyhrál nikdy.

„Dělám to nerad,“ pokračoval Henry, „ale udělám to, Hughu. Už mě nebaví čumět na to, jak mi furt kopeš do toho automatu.“

Hugh si rozmýšlel, zda mu má říci Pak ale zase asi budu muset nakopat já TEBE, zkurvenče jeden slizkej. Představil si ale toho tlustého hajzla Keetona, jak mu podává propouštěcí lejstro kvůli tomu, že se popral v místní nálevně. Ovšem pokud by měl skutečně dostat padáka, tak by mu ten propouštěcí list přišel nejspíš poštou, protože taková hovada jako Keeton si přeci nikdy nebudou špinit ruce tím, že by ho propouštěli osobně – ale už i to pomyšlení mu pomohlo trochu se uklidnit. A mimoto doma náhodou skutečně má v lednici pár piv a další má ještě v kůlně.

„No dobře,“ řekl. „Vo to teda nestojím. Dej mi klíče.“ Protože si je k Henrymu – jako předběžné opatření – uložil, když si sedl na bar před šesti hodinami a osmnácti pivy.

„Ani nápad.“ Henry si otíral ruce do ručníku a zíral netečně na Hugha.

„Ani nápad? Co tím sakra myslíš, ani nápad?“

„Myslím tím, že jsi už tak nalitý, že řídit nemůžeš. Vím to naprosto bezpečně – a až se zejtra ráno probudíš, tak to budeš taky vědět naprosto bezpečně.“

„Poslyš,“ řekl Hugh trpělivě. „Když jsem ti ty zasraný klíče dával, tak jsem si ještě myslel, že mě někdo domů sveze. Bobby Dugas mi řekl, že se zastaví na pár piv. A není moje vina, že se tu ten blb vůbec neobjevil.“

Henry si povzdechl. „Já s tebou cítím, ale můj problém to není. Taky bych se totiž mohl dostat před soud, kdybys někoho přejel. Já se musím krejť, brácho. V tomhle světě to za mě nikdo neudělá.“

Hugh pocítil nechuť, sebelítost a jakousi zvláštní, počínající zoufalost, deroucí se mu z hlavy jako nějaká jedovatá kapalina, uvolňující se z dlouho potopeného kanystru s toxickým odpadem a stoupající k hladině. Zrak se mu svezl z jeho klíčů, jež visely za barem hned vedle cedule s nápisem JESTLI SE VÁM V NAŠEM MĚSTĚ NELÍBÍ, PROSTUDUJTE SI JÍZDNÍ ŘÁD, zase na Henryho. Poplašeně si uvědomil, že má slzy na krajíčku.

Henry hleděl za něj směrem k několika dalším návštěvníkům, kteří sledovali jejich hovor. „Hej, vopičáci! Nejedete někdo náhodou nahoru na Castle Hill?“

Muži zírali na svoje stoly a byli zticha. Jeden nebo dva praskali klouby prstů. Charlie Fortin se zvedl a pomalu zamířil k záchodkům. Nikdo neodpověděl.

„Vidíš?“ řekl Hugh. „Tak dělej, Henry, dej sem ty klíče.“

Henry pomalu zavrtěl hlavou v gestu konečného odmítnutí. „Jestli si sem budeš někdy příště chtít přijít na pár piv, tak si hned taky zajisti vodvoz.“ „Jasně, to víš, že jo,“ řekl Hugh. Měl teď hlas jako trucující dítě. Přešel místnost se svěšenou hlavou a rukama sevřenýma v pěst. Čekal, jestli se někdo náhodou nezasměje. Téměř doufal, že ano. To by to tady potom vybilil jedna báseň, čert vzal zaměstnání. Ale v místnosti bylo úplné ticho, jen Reba McEntirová v rádiu broukala něco o Alabamě.

„Svoje klíče si můžeš vyzvednout zejtra!“ křikl za ním Henry.

Hugh neřekl nic. Když šel kolem toho zasraného, vomláceného hudebního automatu Henryho Beauforta, potlačil v sobě mocné nutkání prokopnout ho svojí těžkou pracovní botou s podkůvkami. A pak, se svěšenou hlavou, vyšel do tmy.

Mlha se mezitím změnila na husté mrholení a Hughovi bylo jasné, že než stačí dojít domů, určitě se už mrholení změní na pořádný liják. Takové už má štěstí. Kráčel pořád dál, teď už ani tolik nevrávorál (na vlhkém vzduchu trochu vystřízlivěl), oči mu přitom neklidně těkaly na všechny strany. Měl špatnou náladu a jen si přál, aby se teď někdo objevil a něco mu řekl. Stačilo by jen málo. Krátce pomyslel na toho kluka, co mu včera odpoledne vlezl před dodávku a mrzutě ho napadlo, že toho spratka měl rozmáznout po vozovce. V žádném případě by to nebyla jeho vina. Děti hlavně mají dávat pozor, kudy chodí.

Procházel kolem volného prostoru, kde stávalo – ještě než vyhořelo – vetešnictví Trh hojnosti, pak kolem obchodu Šijem, pořád šijem, pak kolem železářství... a pak kolem obchodu Nezbytné věci.

Chvilí hleděl do výkladu a pak se začal zase rozhlížet po Main Street (už mu zbývají jen něco víc než dva kilometry, možná to přece jen stihne dřív, než se pořádně rozprší), ale pak se náhle zastavil.

Nohy ho nějak nesly zpátky k tomu novému obchodu, a tak se musel vrátit. Nahoře uvnitř výlohy svítila jediná žárovka a vrhala svoji měkkou zář na tři vystavené předměty. Světlo dopadalo také na jeho obličej a provedlo na něm jakousi kouzelnou proměnu. Hugh náhle vypadal jako nějaký utahaný chlapec, který by už dávno měl být v posteli, jako nějaký malý chlapec, který právě spatřil něco, co si přeje pod stromeček – co musí mít pod stromečkem, protože nic na celém světě si nepřeje víc. A právě ten předmět teď ležel uprostřed výlohy, mezi dvěma štíhlými vázičkami (z milovaného duhového skla Nettie Cobbové, i když tohle Hugh nevěděl – a i kdyby to věděl, bylo by mu to srdečně fuk).

Tím předmětem byl liščí ohon.

Najednou se znovu octl v roce 1955, právě dostal svůj první řidičský průkaz a jel na školní mistrovství západního Maine – na zápas Castle Rocku proti Greensparku – v otcově kabrioletu, fordce z roku 1953. Byl neobvykle teplý listopadový den, takže stáhli plátěnou střechu (všichni byli horkokrevní mladí kluci). Jelo jich celkem šest. Peter Doyon vzal placatíci whisky, v rádiu zpíval Perry Como, Hugh Priest seděl za bílým volantem a na konci vysunuté antény rádia se třepotal dlouhý, nádherný liščí ohon, přesně takový jako ten, na který tady právě teď zírá do výlohy.

Vzpomněl si, jak se podíval na ten třepotající se liščí ohon a jak si pomyslel, že až bude mít svůj vlastní sportovní aut'ák, bude mít na anténě také takový.

Vzpomněl si, jak – když na něj přišla řada – se odmítl napít z té placaté láhve. Řídil přece, a při řízení se nepije, protože řidič odpovídá za životy ostatních. A vzpomněl si na ještě jednu věc: na jistotu, že právě teď prožívá tu nejlepší hodinu nejlepšího dne svého života.

Ty vzpomínky ho překvapovaly a také mu svou jasností a celkovou naléhavostí působily bolest – vůně kouře ze spalovaného listí, listopadové slunce odrážející se od svodidel dálnice. A teď, když hleděl na ten liščí ohon ve výloze obchodu Nezbytné věci, ho napadlo, že to skutečně asi byl ten nejlepší den v jeho životě, jeden z posledních dnů před tím, než se ho pevně zmocnil démon alkohol svým slizkým, měkkým sevřením, a učinil z něj cosi jako negativní verzi krále Midase: všechno, čeho se od té doby dotkl, nestálo za nic.

Náhle si pomyslel: mohl bych se změnit.

Ta myšlenka měla jakousi lákavou průzračnost.

Mohl bych zase začít znovu.

Jsou ale takové věci vůbec možné?

Ano, já si myslím, že někdy možné jsou. Koupil bych si ten liščí ohon a uvázal ho na anténu svého buicku.

Stejně by se ti smáli. Všichni by se ti smáli.

Kdo? Snad Henry Beaufort? Nebo ten blb Bobby Dugas? No a co? Ať jdou do háje. Koupíš si ten liščí ohon, uvážeš ho k anténě, a pojedíš – Pojedeš kam?

Nu, a co třeba pro začátek na setkání Anonymních alkoholiků ve čtvrtek večer v Greensparku?

Ta možnost ho na chvíli ohromila i vzrušila, asi jako by člověka, odsouzeného k dlouholetému trestu vězení, ohromil a vzrušil pohled na klíč, ponechaný v zámku dveří jeho cely nějakým nedbalým žalárníkem. Na chvíli si představoval, že to skutečně provede, že bude brát bílou tabletu, pak červenou a pak zase modrou, každým dnem a každým měsícem bude střízlivější. Už žádný Žlutý tygr. To je zlé. Ale také žádné čekání na výplatu se strachem, že v sáčku najde vedle šeku i růžový lístek s oznámením o svém propuštění – a to by už nebylo tak zlé.

V tu chvíli, když stál a hleděl na ten liščí ohon ve výkladu Nezbytných věcí, uviděl Hugh před sebou také určitou budoucnost. Poprvé za mnoho let před sebou uviděl vůbec nějakou budoucnost a ten nádherný rusý liščí ohon s bílým konečkem jí provlával jako bojová zástava.

Pak se ale opět ozvala realita, a tou realitou byl déšť a mokré, špinavé šaty. Ne, pro něj není žádný liščí ohon, žádná setkání Anonymních alkoholiků, žádné pilulky, žádná budoucnost. On je totiž zasraných jednapadesát let starý, a v jednapadesáti letech už je moc starý na nějaké sny o budoucnosti. V jednapadesáti už člověk musí koukat, jak utěci lavíně vlastní minulosti, která se na něj řítí.

Kdyby to bylo během otevírací doby, pomyslel si, tak by si ten liščí ohon šel alespoň prohlédnout.

Určitě by šel. Prostě by vešel jako frajer a zeptal by se, co stojí ten liščí ohon ve výloze. Ale bylo deset hodin večer, Main Street byla prázdná, jako kdyby byla z obou stran uzamčená, a až se zítra ráno probudí s pocitem, že mu někdo vrazil sekáček na led přímo mezi oči, tak už ani nevzpomene na tuhle nádhernou věc a její vzrušivou, sivorudou barvu.

Přesto ještě chvíli otálel, pojížděl špinavými, mozolnatými prsty po skle jako nějaký malý kluk, který se nalezl na výklad hračkářství. V koutcích úst se mu objevil náznak úsměvu. Byl to takový jemný úsměv, který se vůbec nehodil k obličejí Hughu Priesta. Pak někde na Castle View několikrát zatroubilo auto. Byl to ostrý zvuk, rozléhající se v dešti jako výstřely z pistole a Hugh byl opět vrácen do reality.

Jdi s tím do háje. O čem to tu vlastně, sakra, přemýšlíš?

Obrátil se od výlohy a chystal se opět vykročit k domovu – pokud vůbec lze nazvat domovem brloh, sestávající ze dvou místností, k nimž je přilepená dřevěná kůlna. Když procházel pod baldachýnem, pohlédl na dveře... a zase se zastavil.

Na ceduli byl – pochopitelně – nápis OTEVŘENO.

Jako ve snu Hugh natáhl ruku a vzal za kouli zámku dveří.

Šlo jí lehce otočit. Nad hlavou mu zacinkal malý stříbrný zvonek. Ten zvuk jakoby k němu doléhal z velké dálky.

Uprostřed obchodu stál nějaký muž. Pérovou prachovkou otíral jednu ze skleněných vitrín a něco si přitom broukal. Když zazněl zvonek, otočil se k Hughovi. Zdálo se, že ani není moc překvapený tím, že vidí ve dveřích stát zákazníka – ve středu večer, deset minut po desáté hodině. Jediná věc, která byla Hughovi na tom muži v onen krátký zmatený okamžik divná, byly jeho oči – černé jako oči nějakého Inda.

„Zapomněl jste si obrátit tu cedulku na dveřích, kamaráde,“ zaslechl se říkat Hugh.

„Vlastně ani ne,“ řekl ten muž zdvořile. „Nespím moc dobře. Trpím nespavostí a tak někdy večer nechávám otevřeno déle. Člověk nikdy neví, kdy se zastaví třeba někdo jako vy... a třeba se mu i něco zalíbí. Nechcete jít dál a porozhlédnout se tu trochu?“

Hugh Priest vešel a zavřel za sebou dveře.

„Tam ve výloze –“ začal Hugh, ale pak musel přestat. Odkášlal si a spustil znovu. Slova z něj vycházela jako trochu chraplavé, nesrozumitelné mumlání. „Tam ve výloze máte nějaký liščí ohon.“

„Ano,“ řekl majitel. „Je krásný, že?“ Pérovou prachovku teď držel před sebou a jeho černé, indické oči hleděly se zájmem na Hughu nad vějířem peří, jež mu zakrývalo spodní část obličeje. Hugh tomu muži neviděl na ústa, ale zdálo se mu, že se usmívá. Obvykle se mu moc nelíbilo, když se lidé – zvláště lidé, které neznal – na něj smáli. Nějak ho to provokovalo. Nicméně se zdálo, že dnes večer mu to tak moc nevadí. Možná to je také tím, že je stále ještě napůl opilý.

„To tedy je,“ souhlasil Hugh. „Je nádherný. Můj otec měl kabriolet s takovýmhle liščím ohonem na anténě, to jsem byl ještě kluk. V tomhle vopelichaném hnízdě je spousta lidí, co vůbec nevěří, že jsem někdy mohl taky být klukem, ale byl jsem. Jako každé jiné.“

„Pochopitelně.“ Oči toho muže zůstávaly upřené na Hughovy a najednou se udalo něco naprosto zvláštního – ty oči jakoby rostly. Hugh nebyl schopen odtrhnout od nich svůj zrak. Takový přímý kontakt očima, to byla další věc, která ho obvykle provokovala, to se chtěl prát. Ale zase – dnes večer byl úplně v klidu, nijak ho to neprovokovalo. „A tenkrát jsem také byl přesvědčen, že liščí ohon je ta největší frajeřina na světě.“

„Pochopitelně.“

„Frajeřina – to bylo slovo, který jsme tenkrát často používali. Ne takový voloviny jako jedničkový. Nebo okáčový – mně to teda neříká ani teď, a vám?“

Ale majitel Nezbytných věcí neodpovídal, jen tam tak stál a sledoval Hughu Priestu svými černými očima Inda nad kyticí pérové prachovky.

„V každém případě ho teda chci koupit. Prodáte mi ho?“

„Pochopitelně,“ řekl Leland Gaunt potřetí.

Hugh pocítil, jak se mu tělem rozlévá úleva a příliv štěstí. Náhle si byl jist, že všechno se dá do pořádku – všechno. Přitom je to ale naprostá šílenost; dluží peníze každému, na koho se v Castle Rocku a třech sousedních městech jen podívá, už půl roku žije pod hrozbou výpovědi a aut'ák mu jezdí jen na

heslo. Na tohle by tedy neměl zapomínat.

„Kolik?“ zeptal se. Náhle se začal starat, jestli si vůbec bude moci takový výdaj dovolit, a krátce ho zachvátila panika. Co když na to nebude mít? Ale co by bylo ještě horší – co když se mu zítra třeba povede ty peníze dát nějak dohromady a pak přijde a zjistí, že tenhle chlapík ho už prodal?

„No, záleží na tom.“

„Co, záleží na tom? Záleží na čem?“

„Záleží na tom, kolik jste ochoten zaplatit.“

Jako ve snu, Hugh vytáhl ze zadní kapsy svoji odrbanou peněženku.

„Dej to pryč, Hughu.“

Copak jsem mu řekl, jak se jmenuji?

Hugh si nedokázal vzpomenout, ale peněženku zase zastrčil.

„Vyndej všechno z kapes. Sem, tady na tu vitrínu.“

Hugh obrátil kapsy. Na vitrínu pokládal postupně kapesní nůž, balíček cukrátek, zapalovač a asi půldruhého dolaru v drobných, zapatlaných od tabáku.

Mince zacinkaly na skle.

Muž se sehnul a zkoumal tu hromádku. „To by celkem šlo,“ poznamenal a prohraboval tu hubenou sbírku svojí péřovou prachovkou. Když se znovu narovnal, na hromádce zůstal jen nůž, zapalovač a cukrátko. Drobné zmizely.

Hugh to sledoval bez jakéhokoliv překvapení. Stál tam tiše jako nějaká hračka s vybitými bateriemi, zatímco ten dlouhán šel k výkladu a pak se vracel s tím liščím ohonem. Položil ho na vitrínu vedle teď již zmenšené hromádky Hughova kapesního majetku.

Hugh pomalu zvedl ruku a pohladil tu kožešinu. Na omak byla chladná a hustá. Praskala hedvábnými výboji statické elektřiny. Hladit ji bylo jako hladit jasnou podzimní noc.

„No není nádherná?“ zeptal se dlouhán.

„Je nádherná,“ přitakal Hugh a natáhl ruku, aby do ní vzal liščí ohon.

„Nebor ji,“ řekl dlouhán ostře, a Hugh okamžitě stáhl ruku. Pohlédl na Gaunta ublíženým, téměř zarmouceným pohledem. „Ještě jsme se přeci nedohodli.“

„Ne,“ souhlasil Hugh. Jsem určitě hypnotizovaný, pomyslel si. Vsadím, se, že ten chlápek mě zhypnotizoval. Ale to nevadí. Stejně to je celkem... celkem zábava.

Opět sáhl po peněženke – pomalým pohybem, jako kdyby byl pod vodou.

„Nech toho, blboune,“ řekl pan Gaunt znuděně a odložil prachovku.

Hughovi opět klesla ruka podél těla.

„Proč si, sakra, tolik lidí myslí, že všechno vyřeší jejich peněženka,“ řekl Gaunt hádavě.

„Já nevím,“ odpověděl Hugh. Nikdy předtím na to nepomyslel. „Je to taková blbost.“

„Je to horší,“ štkl Gaunt. Jeho hlas teď zněl nevyrovnaně, jako kdyby byl buď velmi unavený, nebo velmi rozzlobený. Unavený určitě byl; měl přeci za sebou dlouhý a náročný den. Udělal toho už sice hodně, ale ta hlavní práce ho teprve čeká. „Je to mnohem horší! Je to přímo idiotské! Víš, co ti povím, Hughu? Tenhle svět je plný chtivých lidí, co si myslí, že všechno, ale všechno, je na prodej... jen když jsi ochoten zaplatit tu cenu. Hlavně si všechno zdůvodní a pak se ještě tím svým dravým cynismem chlubí. Ale jsou to takové kecy, všechno to jsou voloviny! Naprosté... nesmysly!“

„Jistě, nesmysly,“ souhlasil Hugh mechanicky.

„Na věci, které lidi skutečně nemohou postrádat, Hughu, není prkenice žádné řešení. Ani ta nejtlustší prkenice na světě nemá cenu potu z podpaží pracujícího člověka. Naprostá volovina! Kdybych pokaždé, když slyším ‚Já bych prodal svoji duši za tolik a tolik‘, inkasoval desetník, tak ti garantuji, že dneska bych si mohl koupit Empire State Building, Hughu!“ Naklonil se teď k němu a odhalil za svými rty v nehezském úšklebku křivé zuby. „A teď mi řekni, Hughu: na co bych, u všech potvor, co lezou po zemi, mohl chtít tvoji duši?“

„Asi na nic.“ Hlas mu zněl odněkud zdaleka. Jako kdyby vycházel ze dna nějaké hluboké, temné jeskyně. „A taky mám ten dojem, že ji teď zrovna ani nemám v tom nejlepším stavu.“ Pan Gaunt se náhle uvolnil a napřímil. „Tak už dost těch lží a polopravd. Hughu, znáš ženskou, co se jmenuje Nettie Cobbová?“

„Bláznivou Nettii? Bláznivou Nettii tady přeci zná každý. Ta zabila svého manžela.“

„To se říká. Ale teď poslouchej, Hughu. Poslouchej pozorně, a pak si budeš moc vzít ten svůj liščí ohon a jít domů.“

Hugh Priest poslouchal pozorně.

Venku se rozpršelo a začal se honit vítr.

„Briane!“ zvolala slečna Ratcliffová ostře. „No tak, Briane Rusku! To bych tedy do tebe neřekla! Pojd' sem! Okamžitě!“

Seděl v zadní řadě místnosti v přízemí, kde probíhaly hodiny logopedie, a dělal něco ošklivého – něco strašně ošklivého, alespoň soudě dle tónu hlasu slečny Ratcliffové – ale neuvědomoval si co, dokud nevstal. Když vstal, tak uviděl, že je úplně nahý. Proběhla jím vlna příšerné hanby, ale také vzrušení. Když pohlédl dolů na svůj penis, spatřil, že mu začíná tuhnout a pocítil jak zmatek, tak určité napětí.

„Pojd' sem, ale okamžitě!“

Pomalu se blížil k předním řadám lavic, zatímco ostatní v místnosti – Sally Meyersová, Donny Frankel, Nonie Martinova a ten chudák, napůl pošuk Slopeý Dodd, na něj pokradmu hleděli.

Slečna Ratcliffová stála před svým stolem, ruce v bok, oči hořící, nádherná hříva žlutohnědých vlasů zářící kolem její hlavy.

„Jsi ošklivý chlapec, Briane, moc ošklivý chlapec.“

Němě sklopil hlavu, ale jeho penis svoji hlavu ZVEDAL, a tak se zdálo, že alespoň jednu jeho část vůbec netrápí, že je tak ošklivý. Ta vlastně VYCHUTNÁVALA skutečnost, že je tak ošklivý.

Dala mu do ruky kousek křídý. Když se jejich ruce dotkly, ucítil slabý elektrický výboj. „A teď“, řekla slečna Ratcliffová přísně, „napíšeš pětsetkrát na tabuli SPLATÍM SVOJI KARTU SANDYHO KOUFAXE.“

„Ano, slečno Ratcliffová.“

Začal psát, stojí na špičkách, aby dosáhl až na horní okraj tabule. Na nahých hýždích ucítil nějaké teplo. Stačil napsat SPLATÍM SVOJI, když tu hladká, měkká ruka slečny Ratcliffové obepnula jeho tuhý penis a začala ho jemně mnout. Na chvíli se mu zdálo, že snad omdlí, tak příjemný to byl pocit.

„Piš dál“, řekla studeně za jeho zády, „a já budu dál dělat tohle.“

„S-slečno R-R-Ratcliffová, a co moje jazykové cvičení?“ zeptal se Slopeý Dodd.

„Buď zticha, nebo tě vyhodím na parkoviště, Slopeý“, řekla slečna Ratcliffová. „A to bys pak teprve koktal, milánku.“

Zatímco mluvila, dál masírovala Brianův penis. Brian teď úpěl. Nebylo to sice správné, to věděl, ale pocit to byl příjemný. Cítil nádhernou úzkost. Cítil to, co potřeboval. Přesně to.

Pak se otočil a za jeho zády nestála slečna Ratcliffová, nýbrž Wilma Jerzycková se svým kulatým, bezkrevným obličejem s dvěma tmavohnědýma očkami, zamáčkнутýma jako dvě hrozinky hluboko do nakynutého těsta.

„Jestli mu nezaplatíš, tak ti ji sebere“, řekla Wilma. „A to není všechno, milánku. On ti –“

Brian se probudil s tak silným škusnutím, až téměř vypadl z postele na podlahu. Byl celý zborcený potem, srdce mu divoce bušilo a penis měl v kalhotách pyžama ztopořený jako nějakou malou větvičku.

Posadil se, celý se chvěl. Jeho prvním nutkáním bylo otevřít ústa a zavolat matku, jako to dělával, když byl ještě malý a do snů se mu zapletly nějaké noční můry. Pak si ale uvědomil, že už není žádný prcek, že mu je jedenáct let... a stejně to nebyl právě sen, který by mohl matce vyprávět, ne?

Opět si lehl, s očima dokořán zíral do tmy. Pohlédl na digitální budík na stolku vedle postele a zjistil, že jsou čtyři minuty po půlnoci. Zvenku slyšel šumění deště, teď už dost silného. Jeho kapky, hnané silnými poryvy nárazového větru, narážely na okno ložnice. Vypadalo to tam na pěknou slotu.

Moje karta. Moje karta se Sandym Koufaxem je pryč.

Ale nebyla pryč. Věděl, že není pryč – ale také věděl, že nebude schopen znovu usnout, dokud se nepřesvědčí, zda je pořád ještě na svém místě, v pořadači na volné listy, kde má svoji rostoucí sbírku žvýkačkových karet firmy Topps z roku 1956. Kontroloval ji, než šel včera ráno do školy, a znovu, když přišel ze školy, a pak po večeri, když si hrál na dvorku se Stanleyem Dawsonem, si ji ještě jednou odběhl zkontrolovat. Stanley mu řekl, že musí na záchod. A naposledy na ni ještě kouknul těsně před tím, než

vlezl do postele a zhasl světlo. Zjišťoval, že to od něj je něco skoro jako posedlost, ale ani toto zjištění vůbec nic na té posedlosti neměnilo. Vyklouzl z postele. Ani si neuvědomoval, jak působením chladného vzduchu v místnosti mu na zpoceném těle naskakuje husí kůže a penis ochabuje. Tiše přešel k prádelníku. Na prostěradle, povlečeném přes matrace postele, po něm zůstal otisk jeho zpoceného těla. Velký pořadač ležel v prádelníku až úplně nahoře, zalitý výsekem bílého světla pouliční lampy, vrhaným skrze okno.

Vzal pořadač, otevřel ho a rychle listoval archy průhledných obálek z umělé hmoty, do jejichž kapes zasunoval karty. Rukama mu prošly karty Mela Parnella, Whiteyho Forda a Warrena Spahna – poklady, kterými se kdysi nekonečně pyšnil – aniž na ně vůbec pozorněji pohlédl. Na chvíli ho zachvátila strašlivá panika, když dolistoval na konec pořadače k prázdným obálkám, aniž by zahlédl kartu Sandyho Koufaxe. Pak si uvědomil, že ve spěchu obrátil několik listů najednou. Listoval zpátky a – jistě, je tady: ten úzký obličej, ten mírný úsměv, nadšené oči, vykukující zpod kšiltu baseballové čepice. Svému dobrému příteli Brianovi s mnoha pozdravy, Sandy Koufax.

Přejel prsty přes nakloněné tahy vepsaného věnování. Už byl zase klidný... či alespoň téměř klidný. Ta karta vlastně ještě není jeho. Má ji jen tak jako., na zkoušku. Ještě musí něco vykonat, než bude opravdu jeho. Brian si nebyl tak úplně jist co to vlastně bude, ale uvědomoval si, že to má nějakou souvislost s tím snem, z něhož se právě probudil – a byl si jist, že to bude vědět, až na to (zítra? nebo ještě dnes?) přijde čas.

Zavřel pořadač – propisotem byl pečlivě na přední desce vyveden nápis BRIANOVA SBÍRKA, NEDOTÝKAT SE! – a zase ho vsunul do prádelníku. Pak se vrátil do postele.

Jenom jedna věc s tou kartou Sandyho Koufaxe ho trápila. Chtěl by ji ukázat svému otci. Když jel domů z obchodu Nezbytné věci, už si představoval, jaké to bude, až mu ji ukáže. On, Brian, řekne jen tak jako mimochodem: Hele, tati, dneska jsem v tom novém obchodě našel jednu kartu z roku 1956. Nechtěl by ses na ni mrknout? Otec řekne, že ano, celkem bez zvláštního zájmu, jen tak, aby měl od Briana pokoj – ale až uvidí Brianův úlovek, jak se mu rozzáří oči! Až až si přečte to věnování –!

Ano, bude ohromený a potěšený, to je pravda. Asi Briana poklepe po zádech a ukáže mu, že je jednička. Ale co potom?

Potom začne zpovídání, a to bude... a právě to bude ten problém. Jeho otec bude především chtít vědět, kde tu kartu sehnal, kde vzal peníze na kartu, která je za a) vzácná, za b) ve vynikajícím stavu a za c) s věnováním. Natištěný podpis zněl na jméno Sandford Koufax, což bylo správné jméno slavného házeče. Vepsaný autogram zněl Sandy Koufax, což v onom podivínském a někdy cenově přemrštěném světě sběratelů baseballových karet znamenalo, že opravdová tržní hodnota by se dala vyjádřit cenou až sto padesát dolarů.

Brian si v duchu zkoušel možné odpovědi.

Tati, já jsem ji dostal v tom novém obchodě Nezbytné věci. Ten pán mi ji dal fakt se STRAŠNOU slevou... říkal mi, že lidi budou hodně do jeho obchodu chodit, když se dozví, že má tak nízké ceny.

To by zatím celkem šlo – ale i takovému klukovi, který si bude muset ještě rok počkat, než přestane v kině platit dětský lístek, muselo být jasné, že to nestačí. Když už někomu řeknete, že jste něco koupili opravdu výhodně, tak to lidi vždycky zajímá. A zajímá je to až moc.

Vážně? A jakou ti dal slevu? Třicet procent? Čtyřicet? Nebo ti to dal za polovinu? Ale to by pořád ještě bylo nejméně šedesát nebo sedmdesát dolarů, Briane, a já VÍM, že tolik peněz v prasátku zdaleka nemáš.

No... víš, vlastně stála trochu míň, tati.

Prima, tak mi to řekni. Kolik jsi zaplatil?

No... pětaosmdesát centů.

On ti prodal podepsanou baseballovou kartu Sandyho Koufaxe z roku 1956, v naprosto zachovalém stavu, za pětaosmdesát centů?

Ano – a teď právě by začaly ty opravdové trable.

Jaké trable? Nevěděl to sice přesně, ale nějaké podezření by se určitě objevilo. Určitě by ho začali z něčeho podezřívat – i když otec třeba ne, tak matka zcela určitě.

Možná by ho i začali nutit, aby ji vrátil, a to za žádných okolností nepřípadalo v úvahu. Není na ní

podpis s věnováním jen tak někomu – je přeci věnovaná Brianovi.

V žádném případě.

Krucí, nemohl se s ní pochlubit ani Stanu Dawsonovi, když si přišel hrát, i když mu ji tak strašně chtěl ukázat – Stan by si jistě stříknul do trenek. Ale když by pak v pátek, až k nim zase přijde, mluvil s otcem, Brian si naprosto jasně uměl představit, jak by mu řekl: Tak jak se vám líbí ta Brianova karta Sandyho Koufaxe, pane Rusku? Je okáčová, ne? A totéž jeho další kamarádi. Brian právě odhalil jednu ze základních pravd, platných pro malá města: spousta tajemství – vlastně všechna důležitá tajemství – se tu nedá svěřit nikomu. Protože pak už se šíří jako lavina, a to pěkně rychle.

A tak se nalézal v podivném a nepříjemném postavení. Dostal se k velké vzácnosti, a přitom ji nemůže nikomu ani ukázat a o svoji radost se tak podělit. To by mu sice mělo kazit radost z jeho nového přírůstku – což také do jisté míry pravdě odpovídalo – ale také mu to na druhé straně poskytovalo určité kradmé, skrblické uspokojení. Zjistil, že z té karty nemá ani tak radost, jako spíš že se nad ní rozplývá rozkoší – a tak odhalil další velkou pravdu: také rozplývání se rozkoší v soukromí má svoje zvláštní kouzlo. Jako kdyby jeden kout jeho v zásadě otevřeného a dobrosrdečného povahy byl ohrazen, a pak se v něm rozsvítilo nějaké zvláštní černé světlo, pokrývající a zvýrazňující všechno, co v něm je skryté.

Brian se nehodlal té karty vzdát.

Ne, za žádných okolností, ani za nic.

Tak ale, abys za ni také koukal zaplatit, zašeptal nějaký hlas hluboko uvnitř jeho hlavy.

Však zaplatí. Tady žádný problém nebude. Nezdálo se mu sice, že ta věc, kterou má udělat, je právě nejpríjemnější, ale zase je naprosto jisté, že to není ani žádná úplná sprost'árna. Je to jen taková...

Jen takový žert, zašeptal nějaký jeho vnitřní hlas a on spatřil ty oči pana Gaunta – tmavě modré, jako je moře za slunečného dne, a nějak zvláště konejšivé. Nic víc to není. Prostě jen takový žert.

To nebude problém.

Přitáhl si k tělu pokrývku, obrátil se na bok, zavřel oči a okamžitě upadl do spánku.

Ještě než ho vlny spánku zalily úplně, na něco si vzpomněl. Na něco, co řekl pan Gaunt. Budeš dělat lepší reklamu, než by DOKÁZALY tady ty místní noviny! Jenomže on nemůže tu nádhernou kartu, kterou si koupil, nikomu ani ukázat. A jestliže tohleto, taková maličkost, došla jemu – jedenáctiletému klukovi, který není ani schopen dát pozor na auto Hughu Priestu, když přechází ulici – mělo by to snad dojít i takovému chytrému člověku, jako je pan Gaunt, ne?

Nu, asi ano. Ale také možná že ne. Dospělí nepřemýšlejí stejným způsobem jako normální lidi, a mimoto – on tu kartu přeci má, ne? Má ji ve svém pořadači, přesně tam, kam patří, ne?

Odpověď na obě tyto otázky zněla ano, a tak Brian pustil celou věc z hlavy a ponořil se do spánku, zatímco na okno ložnice dopadaly kapky deště a v rozích pod okapy s hvízdáním neklidně hučely nárazy větru.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Se čtvrtčním svítáním déšť ustal a v půl jedenácté dopoledne, když Polly vyhlédla oknem svého obchodu Šijem, pořád šijem a spatřila venku Nettii Cobbovou, začínaly se právě mraky trhat. Nettie nesla zavřený deštník a cupala po Main Street s kabelkou pevně sevřenou v podpaží, jako kdyby cítila čelisti nějaké příšery, řítící se na ni zezadu.

„Co dneska tvoje ruce, Polly, bolí to?“ zeptala se Rosalie Drakeová.

Polly si neznatelně povzdechla. Stejnou otázku nepochybně dnes odpoledne uslyší ještě od Alana, i když ten se zeptá naléhavěji – slíbila mu, že si kolem třetí hodiny zajdou na kávu do Naniny restaurace. Lidé, kteří vás znají dlouho, se oklamat nedají. Těm stačí pohled na vaši bledost a tmavé kruhy pod očima. A hlavně jim všechno poví ten výraz štvance ve vašich očích.

„Dnes je to mnohem lepší, díky,“ řekla. Bylo to nepřesné, spíš víc než méně nepřesné. Lepší to sice bylo, ale že by mnohem? Cha cha.

„Bylo to asi tím deštěm a –“

„To je nevypočitatelné, kdy to začne bolet. A právě v tom je ten problém. Ale to je jedno, Rosalie – teď sem rychle pojď a podívej se ven z okna. Mám ten dojem, že právě budeme svědkyněmi menšího zázraku.“

Rosalie přistoupila k Polly a spatřila venku drobnou, cupitající postavu s deštníkem pevně sevřeným v

ruce – nepochybně aby ho mohla použít jako obušek, soudě dle způsobu, jakým ho držela – blížící se k baldachýnu obchodu Nezbytné věci.

„To je Nettie? Je to opravdu ona?“ Rosalie se téměř zajíkala překvapením.

„Opravdu, je to ona.“

„Pane bože, vždyť ona jde dovnitř!“

Ale na okamžik se zdálo, že Rosalií vyslovená prognóza to překazí. Nettie se přiblížila ke dveřím... a pak se zastavila. Překládala si deštník z ruky do ruky a hleděla na fasádu obchodu Nezbytné věci, jako kdyby to byl nějaký had, chystající se ji uštknout.

„Tak už běž, Nettie,“ řekla Polly tiše. „Jen běž, popleto jedna!“

„Na dveřích je určité cedule ZAVŘENO,“ mínila Rosalie.

„Ne, má tam jinou ceduli, je na ní napsáno V ÚTERÝ A VE ČTVRTEK JEN PRO DOMLUVENÉ NÁVŠTĚVY. Viděla jsem ji dnes ráno, když jsem přicházela.“

Nettie se opět přiblížila ke dveřím. Vzala za kouli a pak opět ustoupila.

„Bože, ta mě napíná,“ řekla Rosalie. „Mně sice řekla, že tam asi zajde, a také přesně vím, jak moc má ráda to duhové sklo, ale že by se k tomu opravdu pracovala, to bych si tedy nepomyslela nikdy.“

„Poprosila mne, zda si přes poledne může odskočit z domu, aby mohla zajít tam do toho nového krámu,“ jak řekla, aby vyzvedla tu její krabici na dort,“ řekla Polly tiše.

Rosalie přikývla. „To je celá naše Nettie. Mě kdysi žádala o dovolení jít na záchod.“

„Stejně si myslím, že tak trochu možná doufala, že jí řeknu ne, že je v domě moc práce. Ale zároveň jistě doufala, že jí řeknu ano.“

Pollyiny oči bedlivě sledovaly ten malý zápas, probíhající necelých čtyřicet metrů od nich, tu miniválku mezi Nettií Cobbovou a Nettií Cobbovou. Jestli skutečně udělá ten krok dovnitř, bude to pro ni znamenat obrovský skok dopředu!

Polly pocítila v rukách tupou, rezavou bolest. Pohlédla na ně a uviděla, že si je splétá dohromady. Přinutila se připažit.

„Ono nejde ani tak o krabici na dort nebo o nějaké duhové sklo,“ řekla Rosalie. „Jde totiž spíš o něho.“

Polly na ni pohlédla.

Rosalie se zasmála a trochu se začervenala. „Ach, já tím nemyslím, že by se snad Nettie do něj zakoukala nebo něco takového, i když vypadala vážně dost zasněná, když od něj přišla. On byl totiž na ni hodný, Polly. Tím to je. Poctivý a hodný.“

„Spousta lidí je na ni hodná,“ řekla Polly. „Alan dělá co může, aby na ni byl hodný a milý, a přesto před ním pořád stydlivě utíká.“

„Náš pan Gaunt je asi hodný svým zvláštním způsobem,“ řekla Rosalie prostě, a jako na potvrzení jejích slov obě spatřily, jak Nettie vzala za kouli dveří a otočila jí. Otevřela dveře a pak tam jen tak stála na chodníku a mačkala v ruce svůj deštník, jako kdyby mělká studna jejího odhodlání byla již úplně vyčerpaná. Polly pocítila náhlou jistotu, že Nettie teď ty dveře opět zavře a uteče. Její ruce, artritida neartritida, učinily chabý pokus o sevření v pěst.

Tak jdi, Nettie. Jdi už dovnitř. Využij přeci tu šanci. Vrať se zpátky do světa.

Pak se Nettie usmála, nepochybně na někoho, koho ani Polly, ani Rosalie neviděly. Spustila ruku s deštníkem, který si doposud přidržovala na prsou... a vešla dovnitř.

Dveře se za ní zavřely.

Polly se obrátila k Rosalii a s dojetím spatřila, že má v očích slzy. Obě ženy na sebe chvíli hleděly a pak se se smíchem objaly.

„Děláš pokroky, Nettie!“ řekla Rosalie.

„Dva body pro nás!“ řekla souhlasně Polly a v hlavě jí vysvitlo slunce z mraků o dobré dvě hodiny dřív, než nakonec vykouklo z mraků nad Castle Rockem.

O pět minut později už Nettie seděla v jednom z plyšových křesel s vysokým opěradlem, jež pan Gaunt nainstaloval podél jedné stěny místnosti. Deštník a kabelka ležely zapomenuté na zemi vedle ní. Pan Gaunt seděl ve vedlejším křesle, držel ji za ruce a své bystré, lesklé oči upíral na její. Na jedné ze skleněných vitrín, vedle prázdné krabice od dortu, který přinesla Polly, stálo stínítko z duhového skla ke

stolní lampě. To stínítko byl nádherný kus, který by se v nějakém, starožitnictví v Bostonu mohl prodávat klidně za tři sta dolarů, případně i víc; nicméně Nettie Cobbová ho právě koupila za deset dolarů a čtyřicet centů – tedy za všechny peníze, jež měla v kabelce v okamžiku, kdy vešla do obchodu. Ale i kdyby to stínítko bylo sebekrásnější, v tuto chvíli bylo stejně zapomenuté jako její deštník.

„Nějakou službu,“ řikala teď. Znělo to, jako kdyby mluvila ze spánku. Pohnula trochu rukama, jako kdyby chtěla pana Gaunta chytit ještě pevněji. Opětoval její sevření a Nettie přeběhl přes obličej náznak radostného úsměvu.

„Ano, přesně tak. Je to skutečně jen taková maličkost. Znáte přeci pana Keetona, že?“

„Ale jistě,“ řekla Nettie. „Ronalda i jeho syna Danfortha. Znáám je oba. Kterého máte na mysli?“

„Toho mladšího,“ řekl pan Gaunt a pohládl ji po dlaních svými dlouhými palci. Nehty na nich měl mímě zažloutlé a poměrně dlouhé. „Prvního radního.“

„Tomu za jeho zády říkají Cvalík,“ řekla Nettie a zahihňala se. Byl to trochu drsný zvuk, skoro hysterický, ale jak se zdálo, Lelanda Gaunta nijak nepoplašil. Právě naopak; ten trochu nepřírozený Nettiin smích jako kdyby ho pobavil. „Už od časů, kdy byl ještě malý kluk.“

„Chtěl bych, abyste splatila zbytek ceny za vaše stínítko tím, že byste na Cvalíka zkusila jeden takový trik.“

„Trik?“ Nettie se teď zdála být trochu vyplašená.

Pan Gaunt se usmál. „Jen takový neškodný žert. Stejně se nikdy nedozví, že jste to byla vy. Bude si myslet, že to byl někdo jiný.“

„Ach tak.“ Nettie se dívala za pana Gaunta na stínítko lampy a zrak jí na chvíli něco zaostřilo – snad chtivost, možná jen touha a potěšení. „Nu...“

„Bude to v pořádku, Nettie. Nikdo se to nikdy nedozví... a vy budete mít to stínítko.“

Nettie promluvila pomalu a zamyšleně. „Můj manžel na mne často zkoušel různé triky. Mohla by to být legrace, zkusit jeden trik také na někoho jiného.“ Pohlédla opět na něj a v očích se jí teď zřetelně objevil úlek. „Pokud mu to ovšem neudělá bolest. Nechci mu udělat bolest. Svému manželovi jsem totiž bolest udělala.“

„Neudělá mu to bolest,“ řekl pan Gaunt měkce, hladě Nettiiny ruce. „Neudělá mu to vůbec žádnou bolest. Jen bych potřeboval, kdybyste mu dala do domu pár věcí.“

„A jak bych se dostala do Cvalíkova –“

„Tímhle.“

Vložil jí něco do ruky. Nějaký klíč. Sevřela ho v dlaně.

„Kdy?“ zeptala se Nettie. Její zasněný zrak opět padl na stínítko.

„Brzy.“ Pustil jí ruce a vstal. „A teď, Nettie, už opravdu musím zabalit to vaše krásné stínítko do nějaké krabice. Paní Martinová si přijde vybrat nějaké Laliquovy vázy už za –“ Pohlédl na hodinky. „Ach bože, už za patnáct minut! Ale jistě vám nemusím říkat, jak mne těší, že jste se přeci jen rozhodla přijít. Dnes už jen málokdo ocení krásu barevného skla – lidé jsou dnes spíš jen překupníky a místo srdce mají pokladní kasy.“

Nettie také vstala a pohlížela na stínítko vlhkýma očima ženy, která je zamilovaná. Ta mučivá nervozita, kterou pociťovala, když se blížila k obchodu, už úplně zmizela. „Že ale je nádherné, vidíte?“

„Velmi krásné,“ souhlasil pan Gaunt vřele. „A ani nevím, jak bych vám řekl... nevím, jak to vyjádřit... jak jsem šťastný, když vidím, že bude v dobrých rukách, ve správné domácnosti, kde bude znamenat něco víc než jen předmět, který se každou středu odpoledne oprašuje a pak ho někdo po letech rozbije ve chvíli neopatrnosti, střepy smete a bez jakékoliv lítosti je vyhodí do popelnice.“

„To bych nikdy neudělala!“ zvolala Nettie.

„To vím, že byste to nikdy neudělala,“ řekl pan Gaunt. „A to je také jedna z vašich předností, Nettie.“

Nettie na něj ohromeně pohlédla. „Odkud víte, jak mi říkají?“

„Já mám na jména čich. Nikdy nezapomenu žádné jméno ani tvář.“

Prošel závěsem do zadní místnosti prodejny. Když se vrátil, držel v jedné ruce rozloženou bílou krabici a ve druhé velký arch hedvábného papíru. Papír položil vedle krabice od dortu a lepenkový přířez začal skládat do tvaru krabice o velikosti přesně na stínítko. „Já jsem přesvědčen, že se budete

dobře starat o předmět, který jste si koupila. Proto jsem vám ho také prodal.“

„Opravdu? Já jsem si myslela... Pan Keeton... a ten trik...“

„Ach ne, ne!“ řekl pan Gaunt, napůl se smál a napůl zlobil. „Triky umí každý! Lidé triky milují! Ale spojovat předměty s lidmi, kteří je milují a potřebují je... to je zase něco úplně jiného. Někdy si myslím, Neticie, že to, co prodávám doopravdy, je vlastně štěstí... co myslíte?“

„Nu,“ řekla Nettie vážně, „já jen vím, že mne jste každopádně šťastnou učinil, pane Gaunte. Velmi šťastnou.“

Obnažil v širokém úsměvu své křivé, na sebe natlačené zuby. „Dobře! To je moc dobře!“ Pan Gaunt vtlačil do krabice vystýlku hedvábného papíru, uložil stínítko do bělavého lože, krabici zavřel a převázal ozdobným motouzem. „Tak tady to je! Další spokojený zákazník našel zas jednu nezbytnou věc!“

Podával jí krabici. Nettie si ji vzala. A jak se její prsty dotkly jeho, pocítila na moment náhlý záchvěv odporu, ačkoliv jen před malou chvílí je pevně držela, a to dokonce s horoucí vřelostí. Ale ten moment okamžitě pominul a už teď byl nezřetelný a zastřený. Krabici od dortu postavila na bílý kartón se stínítkem. Zahlédla něco uvnitř.

„Co tam je?“

„Jen vzkaz pro vaši zaměstnavatelku,“ řekl pan Gaunt.

Na Nettiině tváři se okamžitě objevilo zděšení. „Něco o mně?“

„Ale proboha, jistě že ne!“ řekl pan Gaunt se smíchem a Nettie se okamžitě uklidnila. Když se pan Gaunt smál, nebylo možné mu nedůvěřovat či vzdorovat. „Dávejte pozor na vaše stínítko, Neticie, a brzy přijďte zase.“

„Ráda,“ řekla Nettie a měla to být odpověď na obě jeho připomínky, obsažené v té větě, avšak v srdci (v té tajné schránce, kde se vedle sebe neustále tlačí a strkají touhy i strach, podobně jako cestující v přeplněné ranní tramvaji) cítila, že i když sem možná přijde znovu, zůstane to stínítko jedinou věcí, kterou si v Nezbytných věcech kdy koupila.

A přesto, vyplývá z toho něco? Je to nádherná věc, jakou si vždycky přála mít, jediná věc, která jí chyběla na doplnění její skromné sbírky. Zvažovala, zda by neměla panu Gauntovi říci, že její manžel by možná byl stále ještě na živu, kdyby býval nerozbil před čtrnácti lety stínítko z duhového skla, velmi se podobající tomuto, což byla poslední kapka, která rozhodla. Za ta léta, co byli spolu, jí přelámal spoustu kostí, a přesto ho nechala žít. Nakonec rozbil něco, co pro ni bylo skutečně nezbytné, a ona ho připravila o život.

Rozhodla se ale, že panu Gauntovi tohle říkat nemusí.

Připadal jí jako člověk, který to možná už ví.

„Polly! Polly, už jde!“

Polly nechala být krejčovskou pannu, na které pomalu a pečlivě špendlila lemování, a spěchala k oknu. Postavila se vedle Rosalie a obě sledovaly Nettii, opouštějící Nezbytné věci ve stavu, který bylo možno označit za stav silného obležení. V jednom podpaží měla kabelku, deštník ve druhém a v rukách nesla Pollyinu krabici od dortu, na níž byla položena čtvercová bílá krabice.

„Snad abych jí šla pomoci,“ řekla Rosalie.

„Ne.“ Polly zvedla ruku a jemně ji zadržela. „Raději ne. Mám dojem, že by ji to jen uvedlo do rozpaků a rozrušilo by ji to.“

Sledovaly Nettii, jak jde po ulici. Už necupitala bojácným krokem, jako kdyby se pořád něčeho bála; teď se zdálo, že je téměř unášena.

Ne, pomyslela si Polly. Ne, to není přesné. Je to spíš jako... jako kdyby se vznášela.

Náhle jí v hlavě proběhlo jedno z těch zvláštních krátkých spojení, sloužících skoro jako reference, a ona vyprskla smíchy.

Rosalie na ni pohlédla se zvednutým obočím. „Řekneš mi to?“

„Jen se podívej na ten její obličej,“ řekla Polly, sledujíc Nettii, přecházející Linden Street pomalým, zasněným krokem.

„Co máš přesně na mysli?“

„Že vypadá jako obličej ženy, která se právě milovala... a měla asi tak tři orgasmy.“

Rosalie zrudla, ještě jednou se podívala na Nettii a pak se rozesmála. Polly se k ní připojila. Držely se kolem ramen, kývaly se do stran a divoce se chechtaly.

„No to se podívejme,“ ozval se před krámem Alan Pangborn. „Tak dámy se nám tady mohou rozsypat smíchem, a přitom není ještě ani poledne! Na šampaňské je ještě brzy, tak co se tu děje?“

„Čtyři!“ zvolala Rosalie a chechtala se jako šílená. Po tvářích jí tekly slzy. „Mně se zdá, že byly spíš čtyři!“

A opět se rozchechtaly, navzájem se o sebe opíraly a vyly smíchy, zatímco Alan stál, sledoval je s rukama v kapsách kalhot uniformy a ironicky se usmíval.

Norris Ridgewick dorazil do kanceláře šerifa ve svém civilním oblečení asi deset minut před tím, než siréna odhoukala poledne. Měl odpolední směnu, od dvanácti do devíti do večera, přes celý víkend – a přesně to mu vyhovovalo. Ať se o ty zmatky na dálnicích i všech vedlejších cestách v okrese poté, co v jednu hodinu po půlnoci zavírají bary, stará pro změnu zase někdo jiný; mohl by to také dělat, konečně dělal to už mockrát, ale skoro vždycky mu z toho bylo na zvracení. Bylo mu někdy na zvracení, i když se oběti potom poflakovaly po oddělení a vyřvávaly, že je ani nenapadne, aby si nechaly udělat tu zasranou dechovou zkoušku, a že znají svoje ústavní práva. Norris už prostě měl takový choulostivý žaludek. Sheila Brighamová ho ráda zlobila, když prohlašovala, že je jako ten šerifův zástupce Andy z televizního seriálu Městečko Twin Peaks, ale Norris dobře věděl, že takový on není. Andy plakal, když viděl mrtvolu. Norris neplakal, ale chtělo se mu zvracet, jako se mu skoro povedlo pozvracet Homera Gamache, když ho tenkrát našel rozplácleho v příkopu u cementárny, umláceného vlastní dřevěnou rukou.

Norris mrknul na rozpis služeb a zjistil, že jak Andy Clutterbuck, tak John LaPointe jsou na obchůzce. Pak se podíval na denní tabuli úkolů. Nebylo tam pro něj nic, což se mu také zamlouvalo. A do třetice příjemností dnešního dne – alespoň zatím – mu přišla z čistírny jeho druhá uniforma přesně v den, kdy měla přijít. Alespoň se nebude muset jet domů převléci.

Na pytlí z čistírny byl připíchnutý nějaký vzkaz. „Hele, Seníku – dlužíš mi 5,25 dolaru. Moc mě neštvi, nebo než slunce zapadne, tak budeš tuhej jako žádnéj druhej.“ Podepsán byl Clut.

Norrisovu dobrou náladu nezkazil ani tento vzkaz. V kanceláři šerifa v Castle Rocku byla Sheila Brighamová jediná osoba, která přirovnávala Norrise k té postavě ze seriálu Městečko Twin Peaks (Norris měl podezření, že Sheila je jediná osoba ze stanice – pochopitelně ještě mimo něj – která se na ten seriál dívá). Ostatní šerifovi zástupci – John LaPointe, Seat Thomas a Andy Clutterbuck – mu říkali Seník, podle postavy Dona Knottse ze staré Show Andyho Griffitha. Někdy ho to iritovalo, dnes však ne. Čtyři dny odpolední a pak tři dny volna. Celý týden parády před sebou. Život je přeci jen někdy krásný.

Vytáhl z peněženky pětidolarovku a dolarovku a položil bankovky na Clutův stůl. „Ahoj Clute, rozšoupli se trochu,“ napsal na zadní stranu nějakého formuláře, rozmáchle se podepsal a položil vzkaz vedle peněz. Pak vytáhl z čistírenského pytle uniformu a šel na záchodek. Při převlékání si pohvizdoval a pak obdivně zvedal obočí, když se na sebe díval do zrcadla. Byl připraven. Stoprocentně připraven. Zločinci města Castle Rock by si dnes raději měli dát pořádný pozor, nebo –

Zachytil v zrcadle za sebou nějaký pohyb, ale ještě než stačil udělat něco víc, než jen otočit hlavu, byl chycen za rameno, otočen a vržen na dlaždice vedle pisoárových mušlí. Hlavou narazil na stěnu, čepice mu spadla a on hleděl do kulatého, brunátného obličejce Danforth Keetona.

„Co si to, kurva, vůbec dovoluješ, Ridgewicku?“ řval na něj Keeton.

Norris už úplně zapomněl na pokutu, kterou den předtím strčil večer za stěrač Keetonova cadillaku. Ted' si to ovšem okamžitě vybavil.

„Pust' mě!“ řekl. Snažil se, aby to znělo rozhořčeně, ale z hrdla mu vyšlo jen jakési nedůtklivé zaskřehotání. Cítil, jak mu tváře začínají hořet. Vždycky, když pocíťoval zlost nebo strach – a právě teď cítil oboje – se červenal jako nějaká dívka.

Keeton, který byl o dvanáct centimetrů vyšší a o padesát kilogramů těžší, ještě jednou zástupcem šerifa zatřásl a pak ho pustil. Vytáhl z kapsy pokutový lístek a mával jím Norrisovi pod nosem. „Je to tvůj podpis tady na tom zasraném lístku, nebo není?“ páčil z něj, jako kdyby se to Norris už předtím

snažil popírat.

Norris Ridgewick věděl moc dobře, že to jeho podpis je, sice natisknutý razítkem, ale perfektně čitelný, a lístek byl vytržený z jeho služebního bloku.

„Parkoval jsi na místě pro invalidy,“ řekl. Odstupoval od stěny a zároveň si třel rukou temeno hlavy. Ať se propadne, jestli mu už od začátku nebylo jasné, že určitě nastane nějaký zádrhel. Jak jeho počáteční překvapení ustupovalo – a že ho Cvalík překvapil poměrně dost, to se popřít nedá – rostl jeho hněv.

„Na čem že?“

„Na místě pro invalidy!“ zařval Norris. A mimoto to byl Alan osobně, kdo mi řekl, abych ti tam tu pokutu dal! mělo být pokračování, ale rozmyslel si to. Proč tomuhle čuněti tlustému dělat radost z toho, že se vyvléká z odpovědnosti? „Už jsi dostal několikrát varování, Cva... Danforthe, a ty to víš.“

„Jak jsi mi to řekl?“ zeptal se ho Danforth Keeton zlověstně. Na tvářích a podbradku se mu objevily rudé skvrny velikosti růžkové kapusty.

„Ta pokuta platí,“ řekl Norris, ignoruje jeho poslední dotaz, „a jestli ti můžu poradit, tak ji raději koukej zaplatit. A můžeš bejt rád, že ti ještě k tomu nenapařím pokutu za napadení policisty ve službě!“

Danforth se zachechtal. Ozvěna toho smíchu se hluše odrážela od stěn. „Já tady teda žádného policistu ve službě nevidím,“ řekl. „Já tady vidím jen nějaký vycpaný hovno, který vypadá jako plátky sušeného hovězího.“

Norris se shýbl a zvedl si čepici. Útroby měl zvířené strachem – Danforth Keeton pro člověka představoval nebezpečného nepřítele – a jeho strach se měnil na vztek. Ruce se mu třáslly. Nicméně udělal si čas, aby si nasadil čepici řádně na hlavu.

„To si můžeš vyřídit s Alanem, jestli chceš –“

„Já si to vyřídím s tebou!“

„– ale já se s tebou bavit už nehodlám. A koukej zaplatit do třiceti dnů, Danforthe, jinak si pro tebe budeme muset přijít.“ Norris se napřímil do celé své výšky stopětašedesáti centimetrů a dodal: „Však my si tě už najdeme.“

Vykročil. Keeton, jehož obličej teď vypadal tak trochu jako západ slunce v oblasti nukleárního výbuchu, vykročil dopředu, aby mu zablokoval východ. Norris se zastavil a ukázal na něj prstem.

„Jestli se mě jen dotkneš, tak tě zavřu do chládku, Cvalíku. A myslím to vážně.“

„Dobrá, tohle stačí,“ řekl Keeton podivně bezbarvým hlasem. „Tak tohle tedy stačí. Máš padáka. Koukej sundat tu uniformu a můžeš si začít hledat jinou pr–“

„Ne,“ řekl nějaký hlas za nimi. Oba se ohlédlí. Ve dveřích záchodku stál Alan Pangborn.

Keeton sevřel ruce do tučných, bílých pěstí. „Ty se do toho nepleť.“

Alan vešel, dveře se za ním se svistem pomalu zavřely. „Ne,“ řekl. „To já jsem řekl Norrisovi, aby napsal tu pokutu. A taky jsem mu řekl, že na to zapomenou před zasedáním finančního výboru. Je to pokuta pěti dolarů, Dane. Co to pro tebe, sakra, znamená?“

Alanův hlas byl zmatený. On skutečně byl zmatený. Cvalík sice nikdy nebyl nijak příjemný člověk, ani když byl v dobrém rozmaru, ale takovýhle výbuch byl už moc i pro něj. Už od konce léta je ten člověk nějak rozervaný a pořád vzteklý – Alan často slýchal z dálky dunění jeho hlasu, když probíhala zasedání rady – a v očích má skoro výraz štvance. Krátce ho napadlo, že Keeton může taky být nemocný a řekl si, že asi bude třeba se na to ještě podívat. Právě teď ale musel řešit jinou poměrně nepříjemnou situaci.

„Do mě se nikdo nebude navážet,“ prohlásil Keeton trucovitě a uhladil si vlasy. Norris s určitým uspokojením zaznamenal, že Keetonovi se také třesou ruce. „Já už mám prostě plný zuby takovejch sebevědomějch blbečků, jako je tenhle tady... dělám pro tohle město snad dost... sakra, přeci jsem už udělal pro tohle město dost... a už mě sere tohle neustálý perzekuování...“ Na chvíli se odmlčel, jeho tučný podbradek pracoval, a pak vybuchl: „Řek mi Cvalíku! Víš, jak mě to sere?“

„On se ti omluví,“ řekl Alan klidně. „Vid’, že jo, Norrisi?“

„To ještě nevím,“ odpověděl Norris. Hlas se mu třásl a žaludek měl jako na vodě, ale pořád ještě měl zlost. „Já vím, že ho to sere, ale pravdou je, že mě překvapil. Prostě tu normálně stojím, koukám do zrcadla jestli mám rovně kravatu, a on mě najednou čapne a praští se mnou vo zeď. Dal jsem si pořádnou pecku do hlavy. Kurva, Alane, já fakt ani nevím, co jsem vlastně řekl.“

Alanovy oči se svezly na Keetona. „Je to pravda?“

Keeton sklopil oči. „Prostě jsem to přehnal,“ řekl, a Alanovi bylo jasné, že člověk jako Keeton se už nemůže víc přiblížit ke spontánní a nepřímé omluvě. Pohlédl na Norrise, zda to jeho zástupce také chápe. Zdálo se, že Norris to chápe. Tak zatím to tedy vypadá dobře; je to velký krok ke zneškodnění téhle páchnoucí bombičky. Alan se trochu uvolnil.

„Můžeme tedy tento incident považovat za uzavřený?“ zeptal se obou mužů. „Vezmeme to prostě jako určitou zkušenost, poučíme se z ní a půjdeme dál?“

„Pokud jde o mě, já to беру,“ řekl Norris po chvíli. Alana to dojalo. Norris byl hubeňour a měl zlovyk nechávat nedopité plechovky výživných nápojů ve služebních autech, která používal – a jeho zprávy? To byly čisté horory... ale měl absolutně dobré srdce. Ustoupil, ale ne proto, že by se Keetona bál. A jestli si teď ten bulík první radní myslí, že ano, tak to se šeredně mylí.

„Je mi líto, že jsem ti řekl Cvalíku,“ řekl Norris. Nebylo mu to sice líto ani za mák, ale také ho nijak nebolelo říci, že mu to líto je. Alespoň tak to viděl Alan.

Alan pohlédl na tloušťku v křiklavém sportovním saku a golfové košili s rozhalenkou. „Danforthe?“

„Dobře, nic se tedy nestalo,“ řekl Keeton. Promluvil s přehnanou velkodušností a Alan cítil, jak ho zalévá obvyklá vlna nechuti. Nějaký hlas z té největší hloubky jeho mysli, primitivní krokodýlí hlas podvědomí, se ozval – sice krátce, avšak důrazně: Kdy už konečně dostaneš ten srdeční záchvat, Cvalíku? Proč už nám neuděláš tu radost a nechcípneš?

„Dobrý,“ řekl. „Tak jsme do-“

„Ovšem jestli,“ řekl Keeton a zvedl ukazovák.

Alan zase zvedl obočí. „Jestli co?“

„Jestli uděláme něco s touhle pokoutou.“ Držel lístek před Alanem mezi prsty, jako kdyby to byl hadr, kterým se vytíralo nějaké podezřelé zvířetko.

Alan si povzdychl. „Pojď ke mně do kanceláře, Danforthe. Promluvíme si o tom.“ Pohlédl na Norrise. „Ty máš teď službu, ne?“

„Ano,“ řekl Norris. Žaludek mu pořád ještě plaval. Jeho pocity pohody zmizely, pro dnešek asi už definitivně, a za to všechno může tohle tlustý prase, a Alan mu ještě k tomu tu pokutu asi odpustí. Bylo mu to jasné – je to politika – ale to neznamená, že by se mu to líbilo.

„Nebo se tady chceš flákat?“ zeptal se Alan. To už bylo skoro jako kdyby se zeptal Nebo chceš, abych ti to vysvětlil?, a to Keeton tu u toho jen tak stojí a čumí na ně na oba.

„Ne,“ řekl Norris. „Musím někam jít a něco zařídit. Pak si to povíme, Alane.“ Opustil záchodek – prošel kolem Keetona, aniž by o něj okem zavadil. A přestože Norris to nevěděl, musel Keeton potlačit s obrovským – téměř hrdinským – úsilím touhu nakopnout ho do zadku, aby mu v odchodu trochu pomohl.

Alan se krátce prohlédl v zrcadle, dal Keetonovi trochu času na uklidnění, zatímco ten stál ve dveřích a netrpělivě ho sledoval. Pak Alan vyšel s Keetonem v patách.

Na jedné ze dvou židlí, postavených před jeho kanceláří, seděl menší, elegantně oblečený muž v krémovém obleku, a ostentativně si četl z velké, v kůži vázané knihy, což mohla být jen a pouze Bible svatá. V Alanovi se zastavilo srdce. Skoro si už myslel, že dnes dopoledne se nestane nic zvlášť nepříjemného – za dvě nebo tři minuty už bude poledne, takže mu to už skoro vyšlo – ale přesto se mýlil. Reverend William Rose sklapnul svoji bibli (jejíž vazba barevně téměř ladila s odstínem jeho obleku) a povstal. „Náčelníku Pangborne,“ řekl. Reverend Rose patřil k těm zarputilým baptistům, kteří v případech, kdy byli emocionálně vyvedeni z míry, svůj verbální projev trochu zaobalovali. „Mohl bych s vámi hovořit?“

„Reverende, dejte mi, prosím, pět minut. Musím něco projednat.“

„Toto je ovšem, velmi důležité.“

Dovedu si představit, pomyslel si Alan. „Jistě. Jen pět minut.“

Otevřel dveře a uvedl Keetona do své kanceláře, ještě než reverend Vilda – jak ho nazýval otec Brigham – stačil říci něco dalšího.

„Půjde o to Noční kasino,“ řekl Keeton, když Alan zavřel dveře své kanceláře. „Vzpomeň si na moje slova. Otec John Brigham je tvrdohlavý Ir, ale místo tohodle chlápka bych ho bral kdykoliv. Rose je jen

normální nafoukaný a arogantní blbec.“

Hrnek nám vypráví o tom, jak je kastrol špinavý, pomyslel si Alan.

„Sedni si, Danforthe.“

Keeton se posadil. Alan obešel svůj stůl, zvedl pokutový lístek a roztrhal ho na malé kousky. Smetl je do odpadkového koše. „A je to. Stačí?“

„Stačí,“ řekl Keeton a začal se zvedat.

„Ne, posed' ještě chvíli.“

Keetonovo husté obočí se pod jeho vysokým, růžovým čelem svažovalo.

„Prosím,“ dodal Alan. Usadil se do svého otáčivého křesla. Sepnul ruce a zkusil udělat vránu. Pak toho nechal a položil ruce na papírovou podložku na stole.

„Příští týden budeme mít zasedání finančního výboru, kde se bude jednat o rozpočtech, které se předloží městskému Zastupitelstvu na jeho únorovém zasedání –“ začal Alan.

„No jasně,“ zamručel Keeton.

„– a to je politická záležitost,“ pokračoval Alan. „Uznávám to já a uznáváš to jistě i ty. Já jsem právě teď z politických ohledů roztrhal perfektně platný pokutový lístek.“

Keeton se trochu pousmál. „Žiješ už přece v tomhle městě dost dlouho na to, abys věděl, jak to tu chodí, Alane. Přece ruka ruku myje.“

Alan změnil v křesle polohu. Ozvalo se tiché vrzání a skřípání – zvuky, které někdy slýchal i ve snech, když měl za sebou dlouhé, perné dny. A takový bude nepochybně i ten dnešní.

„Ano,“ řekl. „Ruka ruku myje. Ale jen do určité doby.“

Opět svažil obočí. „Co zase znamená tohle?“

„Znamená to, že existuje určitý bod – a to i na malých městech –, kde musí politika končit. Měl by sis uvědomit, že já nejsem žádný jmenovaný úředník. Radní možná mohou kontrolovat finanční záležitosti, ale mě do mé funkce volí lidé. A ti mě volí proto, abych je chránil, abych dodržoval zákon a dohlížel na jeho dodržování. Na to jsem přísahal a snažím se té přísaze nezpronevěřit.“

„To mi vyhrožuješ? Protože jestli ano –“

V tu chvíli se ozvalo houkání sirény. Doléhalo sice do místnosti jen tlumeně, ale Danforth Keeton sebou škubl, jako kdyby ho štípla vosa. Oči se mu na okamžik rozšířily a ruce se mu na opěradlech židle sevřely v pěst, až mu na nich zbělely klouby.

Alan opět pocítil ten zmátek. Je lekávy jako jankovitá kobyla. Co to s ním, k sakru, vlastně je?

A poprvé se přistihl, že přemítá, zda pan Danforth Keeton – který byl prvním radním městečka Castle Rock už dávno před tím, než Alan vůbec zjistil, že takové město vlastně existuje – nejede v něčem, co není tak úplně košer.

„Nevyhrožuji ti,“ řekl. Keeton se začal zase uvolňovat, avšak nějak ostražitě... jako kdyby se obával, že se ta siréna ozve znovu, jen aby ho zase podráždila.

„To je dobře. Protože tady vůbec nejde o nějaké propojení na peněženku, šerife Pangborne. Městská rada, společně se třemi okresními zmocněnci, má schvalovací právo přijímat – a také propouštět – zástupce šerifa. Mezi mnoha dalšími schvalovacími právy, která ti jistě jsou známa.“

„Jde tam jen o razítko.“

„Jo, tak to zatím bylo,“ souhlasil Keeton. Z vnitřní kapsy saka vytáhl doutník značky Roi-Tan. Kroutil jím v prstech, celofánový obal šustil. „Ale to nemusí znamenat, že to takhle zůstane napořád.“

Tak kdo teď vyhrožuje komu, pomyslel si Alan, ale neřekl nic. Místo toho se zaklonil v křesle a hleděl na Keetona. Keeton se mu pár vteřin díval do očí, pak uhnul pohledem na doutník a začal ho vybalovat z celofánu.

„Až příště zaparkuješ na místě pro invalidy, tak dostaneš pokutu ode mne osobně – a ten blok už budeš platit,“ řekl Alan. „A jestli se ještě jednou dotkneš některého z mých podřízených, tak na tebe osobně uvalím obvinění z napadení třetího stupně. A to se stane bez ohledu na to, kolik a jakých tak zvaných schvalovacích práv páni radní mají. Protože tady pro mě končí politika. Rozuměl jsi mi?“

Keeton dlouho hleděl na doutník, jako kdyby si něco rozmýšlel. Pak opět pohlédl na Alana a jeho oči teď vypadaly jako dva malé, tvrdé pazourky. „Jestli chceš mermomocí vědět, kolik toho snesu, šerife Pangborne, tak to na mě klidně dál zkoušej, a dozvíš se to.“

V jeho tváři se teď zračil hněv – jistě, to nepochybně – ale Alanovi se zdálo, že tam vidí i něco dalšího. Pomyslel si, že to je strach. Vidí ho tam opravdu? Cítí ho tam? Není to jisté, a konečně na tom také nezáleží. Ale to, z čeho má Keeton strach... na tom by záležet mohlo. Na tom by mohlo sakra moc záležet.

„Rozuměl jsi mi?“ opakoval.

„Ano,“ řekl Keeton. Náhlým prudkým pohybem strhl z doutníku celofán a nechal ho spadnout na podlahu. Strčil si doutník do úst a s plnou pusou promluvil. „A rozuměl jsi ty mně?“

Křeslo zavržalo a zaskřípalo, když se Alan opět předklonil. Hleděl vážně na Keetona. „Rozuměl jsem tomu, co jsi říkal – ale naprosto nerozumím tomu, jak se chováš, Danforthe. Nikdy jsme nebyli nějak zvláštní kamarádi, ty a já –“

„To si tedy piš,“ řekl Keeton a odkousl špičku doutníku. Na chvíli si Alan myslel, že skončí také na podlaze – a byl připraven zasáhnout – avšak Keeton si ji vyplivl do dlaně ruky a pak ji vložil do čistého popelníku na stole. Vyjímala se tam jako malé psí hovínko.

„– ale pracovně jsme spolu vždycky celkem vycházeli. A teď mi řekni: je snad něco v nepořádku? Jestli to je tak, a já bych ti mohl nějak pomoci –“

„Nic není v nepořádku,“ řekl Keeton, prudce se zvedaje ze židle. Opět byl rozzlobený – víc než rozzlobený. Alan téměř viděl, jak mu z uší funí pára. „Jenom mě už štve tohle... perzekuování.“

Bylo to už podruhé, co použil toto slovo. Alanovi znělo podivně, nějak neurovnaně. Vlastně celý ten rozhovor byl takový neurovaný.

„No, víš, kde mne najdeš,“ řekl Alan.

„Jasně, že jo!“ řekl Keeton a vykročil ke dveřím.

„A Danforthe, prosím tě – pamatuj na to parkoviště pro invalidy.“

„Na náký parkoviště pro invalidy seru!“ řekl Keeton a práskl dveřmi.

Alan seděl za stolem a dlouze hleděl na zavřené dveře, v obličejí se mu zračila starost. Pak obešel stůl, zvedl zmačkaný celofán, ležící na podlaze, hodil ho do odpadkového koše a šel ke dveřím, aby uvedl Funivého Vildu.

„Pan Keeton vypadal dost rozčileně,“ řekl Rose. Posadil se opatrně do židle, kterou právě uvolnil vrchní radní, znechuceně pohlédl na špičku doutníku ležící v popelníku, a pak si pečlivě uložil do klína bílou bibli.

„V příštím měsíci bude asi často zasedání Zastupitelstva,“ řekl Alan neurčitě. „Pro všechny pány radní to musí být dost náročné.“

„To jistě,“ souhlasil reverend Rose. „Neboť Ježíš nám praví: ‚Nechme císaři, co císařovo jest, a Bohu, co boží jest‘.“

„Jo, jo,“ řekl Alan. Náhle si strašně přál zapálit si cigaretu, třeba Lucky Strike nebo Pall Mall, plnou dehtu a nikotinu. „A co mohu já učinit pro vás, re... reverende Rosi?“ S hrůzou si uvědomil, že se mu skoro podařilo oslovit toho muže reverende Vildo.

Rose si sundal brýle s kulatými skly bez obrouček, vyčistil je a pak si je zase nasadil na nos, kde mu zakryly dvě malé červené skvrny u kořene. Černé vlasy, přilepené k hlavě nějakým vlasovým krémem – který Alan sice cítil, nicméně nebyl schopen identifikovat – se blyštěly ve světle dvojice zářivek, zapuštěných do stropu.

„Jde o tu odpornost, které otec John Brigham říká Noční kasino,“ vymáčkl se konečně reverend Rose. „Jestli si vzpomínáte, náčelníku Pangborne, zašel jsem za vámi už před nějakým časem, když jsem se poprvé o téhle příšernosti dozvěděl – požádat vás, abyste odmítl takovou záležitost, už jen v zájmu slušnosti, jakkoliv úředně posvětit.“

„Reverende Rosi, a jestli vy si vzpomínáte –“

Rose zvedl panovačně jednu ruku a druhou vsunul do kapsy kabátu. Vytáhl nějaký sešitek téměř velikosti menší knížky. Byl to, jak Alan sklíčeně, avšak bez překvapení zaznamenal, výtah z Trestního zákoníku státu Maine.

„A teď přicházím znovu,“ řekl reverend Rose zpěvavě, „abych vás požádal o zákaz provozu toho zařízení nejen v zájmu slušnosti, ale i jménem zákona!“

„Reverende Rosi –“

„Tohle je článek 24, část 9, odstavec 2, Trestního zákoníku státu Maine,“ přerušil ho reverend Rose. Tváře mu teď hořely a Alan si uvědomil, že jediné, co se mu v posledních pár minutách podařilo, bylo zabřednout z jedné šilenosti do druhé. „S výjimkou taxativně uvedených případů,“ četl reverend Rose zpěvavým hlasem kazatele, tak známého jeho nanejvýš zbožné kongregaci, „hazardní hry, jak jsou výše definovány v části 23 tohoto Zákoníku, kde jako podmínka hry tvoří její součást peněžní sázky, „necht’ jsou považovány za nedovolené.“ Sklapnul zákoník a pohlédl na Alana. Zraky mu plály. „Necht’ jsou považovány za nedovolené!“ zvolal.

Alan krátce pocítil nutkání zvednout ruce nad hlavu a vykřiknout Pochválen buď Ježíš Kristus! Když ho toto nutkání přešlo, řekl: „Já pochopitelně znám všechny články trestního zákoníku, týkající se hazardních her, reverende Rosi. Prošel jsem si je po vaší první návštěvě a seznámil jsem s nimi i Alberta Martina, který pracuje pro město jako právní poradce. Podle jeho názoru se ovšem ustanovení článku 24 takových zařízení, jako je Noční kasino, netýká.“ Odmlčel se a pak dodal: „A musím vám bohužel říci, že to je i můj názor.“

„To není možné,“ prskal Rose. „Oni přeci navrhuji přeměnu stánku Božího na hráčské doupě, a vy mi tu ještě říkáte, že to je legální?“

„Je to v každém ohledu stejně legální či nelegální, jako je provozování binga v Síni Dcer Isabelly už od roku 1931.“

„Toto ovšem není žádné bingo! Toto je ruleta. Toto je hra v karty o peníze! Toto je –“ hlas reverenda Rose se třásl „– karban!“

Alan se přistihl, že se snaží rukama dělat nějakého dalšího ptáka, a i tentokrát složil ruce na desku stolu. „Požádal jsem Alberta, aby učinil dotaz u Jima Tierneyho, generálního prokurátora tohoto státu. A jeho výklad je stejný. Velice lituji, reverende Rosi. Já chápu, že vás to štve. Mě například zase štve třeba ti kluci na skateboardech. Také bych jim to rád zakázal, kdybych mohl – ale nemohu. V demokracii se prostě musíme někdy vyrovnat i s věcmi, které se nám nelíbí, nebo které úplně neschvalujeme.“

„Toto ovšem je karban!“ řekl reverend Rose a z jeho hlasu se ozývala nefalšovaná úzkost. „Toto je hra o peníze! Jak může taková věc být legální, když zákoník jasně říká –“

„Tak, jak oni to provozují, to vlastně žádná hazardní hra není. Každý... řekněme účastník... zaplatí při vstupu určitý vklad, či příspěvek. Na oplátku zase tento účastník dostane peníze ve stejné výši na vlastní hru. A na závěr večera se vyplácí určitý počet výher – ne peněz, nýbrž výher. Na příklad videorekordér, opékač topinek, vysavač, porcelánová souprava a jiné věci.“ A nějaký neposedný šotek ho donutil dodat: „Já si dokonce myslím, že ten vstupní vklad by se mohl odečítat z daní.“

„To je ovšem hříšná ohavnost,“ řekl reverend Rose. Tváře mu zase pobledly. Nozdry se mu dmuly.

„Jistě, ale to je hodnocení morální, ne trestní. Takhle to probíhá po celé zemi.“

„Ano,“ řekl reverend Rose. Vstal, bibli před sebou držel jako nějaký štít. „Ale jen u katolíků. Katolíci totiž karban milují. A já mám v úmyslu tomu zabránit, náčelníku Pangborne. Ať již s vaší pomocí nebo bez ní.“

Alan také vstal. „Ještě něco, reverende Rosi. Já jsem šerif Pangborn, ne náčelník. A nemohu nakazovat, co máte nebo nemáte říkat vašim ovečkám z kazatelny – zrovna tak, jako nemohu nakazovat otci Brighamovi, co má nebo nemá pořádat ve svém kostele, v Síni Dcer Isabelly či v Kolumbově síni – pokud to nejsou věci, jež jsou výslovně zakázány zákony tohoto státu – ale mohu vás upozornit, že byste měl být opatrný, dokonce si myslím, že vás musím upozornit, že byste měl být opatrný.“

Rose na něj chladně pohlédl. „Co tím myslíte?“

„Podívejte, jste rozčilený. Ty plakáty, které vaši lidé vylepovali po městě, jsou v pořádku, i ty dopisy v novinách jsou v pořádku, ale existuje určitá linie příměří, která by se neměla překračovat. Moje rada tedy zní – nechte to plavat.“

„Když Ježíš spatřil ty děvky a penězoměnce v Chrámě, nekonzultoval žádný trestní zákoník, šerife. Když Ježíš viděl ty nehodné muže a ženy, procházející se v domě Páně, nehledal žádnou linii, kterou nelze přestoupit. Náš Pán udělal to, o čem věděl, že je správné!“

„Jistě,“ řekl Alan klidně, „vy ale nejste On.“

Rose na něj dlouze pohlédl, oči mu plápolaly jako dva plynové hořáky a Alan si pomyslel: Ach jo.

Tenhle člověk je prostě úplný cvok.

„Přeji hezký den, náčelníku Pangborne,“ řekl Rose studeně.

Tentokrát se ho Alan už ani neobtěžoval opravit. Jen přikývl a napřáhl ruku s vědomím, že druhá strana jí stejně nepotřese. Rose se otočil a vykročil ke dveřím, bibli přitisknutou k prsům.

„Necháte to plavat, reverende, vidíte?“ zvolal za ním Alan.

Rose se ani neotočil, ani neodpověděl. Vyrázil ze dveří a prudce jimi práskl, až sklo zadrnčelo. Alan se posadil za stůl a na spánky si přitlačil dlaně rukou.

O chvíli později nakoukla bojácně dveřmi Sheila Brighamová. „Alane?“

„Už je pryč?“ zeptal se Alan, aniž vzhlédl.

„Ten kazatel? Ano. Vystřelil odtud, jako kdyby mu hořela koudel u zadku.“

„Elvis opustil budovu,“ řekl Alan dutě.

„Cože?“

„Ale nic.“ Vzhlédl k ní. „Prosím tě, potřebuji nějaký silný prášek. Mohla by ses kouknout, Sheilo, jestli tu něco nemáme?“

Usmála se. „Už jsem se koukla. Nemáme tu ale nic. Nestačil by třeba šálek kávy?“

Také se usmál. Vlastně odpoledne teprve začalo a mohlo by být lepší, než dopoledne – musí být lepší. „Beru.“

„Domluveno.“ Zavřela dveře a Alan mohl konečně vypustit z klece svoje ruce. Přes pruh slunečního světla, dopadajícího na stěnu naproti oknu, se rozlétla řada kosů.

Vždy ve čtvrtek odpoledne byla poslední hodina na střední škole v Castle Rocku vyhrazena sportovním hrám. A protože Brian Rusk byl čestný student a sportovních her se nemohl zúčastňovat před tím, než dojde k nominaci na Zimní hry, mohl ze školy odcházet dřív – docela hezky se tím vyrovnávaly ty úterky, kdy musel zůstat déle.

Tento čtvrtek odpoledne byl venku z třídy ještě dřív, než stačil doznít zvonek po šesté vyučovací hodině. V brašně na zádech měl kromě učebnic i pláštěnku, kterou mu ráno na sebe vnutila matka. Komicky mu teď brašnu nadouvala.

Rychle odjížděl od školy, srdce mu divoce bušilo. Musel dnes něco (určitý skutek) učinit. Vyřídít takový úkol. Vlastně celkem legrační úkol. Teď už si uvědomoval, o co půjde. Jasně se mu to vybavilo, když dnes měl během hodiny matematiky zase ty svoje denní sny.

Když Brian sjížděl z Castle Hillu po School Street, poprvé toho dne vykouklo zpod trhajících se mraků slunce. Když pohlédl nalevo vedle sebe, spatřil stínového chlapce na stínovém kole, uhánějícího po mokré vozovce stejným tempem.

Dnes budeš muset pořádně přišlápnout do pedálů, jestli mi budeš chtít stačit, brachu, pomyslel si. Dnes toho mám totiž hodně na vyřizování.

Brian projel obchodní čtvrtí městečka, aniž by jen pohlédl přes Main Street na obchod Nezbytné věci, krátce se vždy zastavil na křižovatkách, zběžně se rozhlédl na všechny strany a spěchal dál. Když dojel na křižovatku ulic Pond (kde bydleli) a Ford, tak místo toho, aby pokračoval po Pond Street až k jejich domu, zabočil doprava. Na křižovatce ulic Ford a Willow zahnul doleva. Willow Street byla paralelní k Pond Street; zadní dvorky domů na obou ulicích k sobě přiléhaly. Zhusta byly oddělené plaňkovými ploty.

Pete a Wilma Jerzyckovi bydleli na Willow Street.

Tady už musím být trochu opatrný.

Ale to si nemusel ani nijak zvlášť připomínat; myslel na to celou cestu ze školy, a všechno se mu vybavovalo snadno, skoro jako kdyby to měl v hlavě společně s podrobnostmi o té věci, kterou má provést.

Dům Jerzycků se zdál být opuštěný a na příjezdové cestě nestálo žádné auto. To však nemuselo nutně znamenat, že všechno je bezpečné a v pohodě. Brian věděl, že Wilma pracuje vždy pár hodin v tržnici na silnici číslo 117, protože ji tam občas vídal, sedící za pokladnou, s nepostradatelným šátkem na hlavě. To však vůbec neznamenalo, že tam musí být i teď. To omlácené malé auto Yugo, kterým jezdila, může být klidně zaparkované v jejich garáži, kam on nevidí.

Brian dojel k příjezdové cestě, slezl z kola a postavil ho na stojan. Bušení srdce teď slyšel až v uších a

v hrdle. Znělo jako úder bubny. Šel ke vchodovým dveřím a v duchu si přitom přeříkával slova, která bude muset pronášet, pokud se ukáže, že paní Jerzycková doma přeci jen je.

Dobrý den, paní Jerzycková, já jsem Brian Rusk, bydlím v bloku naproti. Já chodím na střední školu a my už brzy budeme vybírat předplatné na časopisy, aby si mohl orchestr pořídit nové uniformy, a tak se chodím lidí ptát, jestli by nechtěli ty časopisy. Já bych třeba přišel znovu, až budu mít s sebou všechno. Když se seženeme hodně předplatitelů, tak můžeme i něco vyhrát.

Znělo to celkem věrohodně – když si to vymýšlel, i teď, když si to přeříkával –, ale stejně cítil určité napětí. Na chvíli se před dveřmi zastavil a poslouchal, zda z domu neuslyší nějaké zvuky – puštěné rádio, televizi naladěnou na nějaký seriál (ale ne na Santa Barbaru; Santa Barbara totiž začíná až o pár hodin později), nebo třeba vysavač. Neslyšel sice nic, ale to nemuselo znamenat o nic víc, než znamená ta prázdná příjezdová cesta.

Brian zazvonil. Slabě, odněkud z hlubin domu, zaslechl zvonkohru.

Stál na verandě, čekal, občas se rozhlížel, zda ho někdo nevidí, ale celá Willow Street jako kdyby tvrdě spala. A mimoto před domem Jerzycků byl vysoký živý plot. Což bylo dobře. Když má člověk udělat (určitý skutek) něco, co by lidé – třeba jeho otec nebo matka – zrovna neschvalovali, tak je vysoký živý plot ta nejlepší věc na světě.

Uplynulo už skoro půl minuty, a pořád nikdo nešel. Zatím to vypadalo dobře... ale raděj dvakrát měř a jednou řež: zazvonil ještě jednou, tentokrát stiskl tlačítko dvakrát, takže z vnitřku domu se ozvala zvonkohra dvakrát.

Pořád nic. Nu, dobrá. Všechno tedy je v perfektním pořádku. Ale vlastně to je všechno dokonale děsivé a naprosto ujeté.

Ať už to je děsivé a ujeté nebo naopak v dokonalém pořádku, Brian se ještě jednou rozhlédl – teď už jen pokradmu – a zajel s kolem do prostoru mezi garáží a domem. V tomto prostoru – který příjemní zaměstnanci firmy Dick Perry, obklady a dveře, South Paris, nazývali závětrí – kolo opět zaparkoval. Pak vešel na dvorek. Srdce mu teď bušilo ještě splašeněji. Někdy se mu třásl hlas, když mu srdce tak silně tlouklo. Doufal, že pokud bude na dvorku paní Jerzycková – třeba něco sázet – tak že se mu nebude hlas trást, až jí bude vyprávět o tom předplatném na časopisy. Kdyby se mu třásl, mohla by ho podezřívat, že nemluví pravdu. A to by zase mohlo znamenat trable, na které se ani neodvažoval pomyslet.

U zadní stěny domu se zastavil. Na část dvorku teď už viděl, ne však na celý. Náhle mu celá ta záležitost už vůbec nepřipadala tolik zábavná. Náhle se mu zdálo, že to je jen špatný vtip – sice nic víc než špatný vtip, ale také nic málo. V hlavě mu náhle s obavami promluvil nějaký hlas. Tak proč jednoduše nesedneš na kolo, Briane? Nasedni a jed' domů. Tam vypiješ sklenici mléka a všechno si promyslíš.

Ano. To se zdá být velmi dobrý – a velmi rozumný – nápad. Už se skoro začal obracet... když vtom se mu vybavila scéna mnohem přesvědčivější než ten vnitřní hlas. Spatřil nějaké dlouhé, černé auto – snad cadillac nebo lincoln – zastavující před jejich domem. Otevírají se dveře u řidiče a vystupuje pan Leland Gaunt. Jenomže pan Gaunt už na sobě nemá to sako od smokingu, podobné tomu, jež nosí v některých povídkách Sherlock Holmes. Tento pan Gaunt, přecházející teď v Brianově představitosti trávník, má na sobě nějaký velmi slavnostní černý oblek – oblek ředitele pohřebního ústavu – a v obličeji nemá ale ani trochu vlídný výraz. Tmavě modré oči má hněvem ještě temnější a rty mu obnažují křivé zuby... ne však v úsměvu. Jeho dlouhé, tenké nohy míří k chodníku před domem Rusků a stínový muž, přilepený k jeho podpatkům, vypadá jako mistr popravčí z nějakého hororu. Když přichází ke dveřím, vůbec se nezastavuje, aby zazvonil – ne ne. Prostě vráží dovnitř. Když se mu Brianova matka snaží postavit do cesty, odstrkuje ji na stranu. Když se mu staví do cesty Brianův otec, sráží ho k zemi. Když se mu staví do cesty Brianův mladší bratr Sean, odhazuje jej přes celou místnost jako kotě. Stoupá po schodech, volá Brianovo jméno, a růže na tapetách vadnou, jakmile kolem nich přejde stín mistra popravčího.

Ten by si mne našel, pomyslel si Brian. Jak tu stál u stěny domu Jerzyckových, zračily se mu v obličeji hrůza a zmatek. Vůbec by mi nepomohlo, i kdybych se pokusil někde schovat. Nepomohlo by mi, ani kdybych utekl někam do BOMBAJE. Ten by si mne našel. A až by mne našel –

Snažil se tu představu odblokovat, zbavit se jí, ale nešlo to. Spatřil oči pana Gaunta, zvětšující se a

měníci se na tmavé propasti, padající do příšerné indigové věčnosti. Spatřil ruce pana Gaunta s těmi podivnými prsty o stejné délce, měnící se na pařáty a klesající mu na ramena. Cítil, jak se mu kůže pod jejich odporným dotekem svíjí. Slyšel pana Gaunta, hřímajícího: Briane, ty máš něco, co patří mně, a nezaplatil jsi mi za to!

Já vám to vrátím! uslyšel se křičet do té zružněné, plápolající tváře. Prosím, ach prosím, já vám to vrátím, já vám to vrátím, jen mi neubližujte! Pak Brian zase přišel k sobě, trochu omámený, jako když v úterý odpoledne vyšel z obchodu Nezbytné věci. Jenže jeho pocity nebyly teď už tak příjemné, jako tenkrát.

On ale přeci nechce tu kartu Sandyho Koufaxe vrátit, v tom to je.

Nechce, protože je jeho.

Myra Evansová vkročila pod baldachýn Nezbytných věcí ve stejnou chvíli, kdy syn její nejlepší přítelkyně konečně vkročil na dvorek Wilmy Jerzyckové. Pohled, kterým Myra prozkoumala nejprve prostor za sebou a pak po celé Main Street, byl snad ještě bojácnější než Brianův, jímž se rozhlížel po Willow Street.

Kdyby Cora – která je opravdu její nejlepší přítelkyně – věděla, že ona tu je, ale hlavně kdyby věděla, proč tu je, tak by s Myrou nepochybně už nikdy nepromluvila ani slovo. Protože Cora také chtěla tu fotografii. To ale vůbec nevadí, pomyslela si Cora. A napadla ji dvě přísloví, která se na tuto situaci docela hodila. Prvním bylo Kdo dřív přijde, ten dřív mele. A druhým Co oči nevidí, to srdce nebolí.

Ale i přesto si Myra nasadila velké sluneční brýle značky Poster Grant, ještě než se vydala do městečka. Další vhodné přísloví totiž říká Opatrnost matka moudrosti.

Teď se tedy pomalu blížila ke dveřím a četla nápis, na nich visící: V ÚTERÝ A VE ČTVRTEK JEN PRO DOMLUVENÉ NÁVŠTĚVY. Myra žádnou návštěvu domluvenou neměla. Přišla sem jen tak bez dlouhého rozmýšlení, vybudil ji vlastně telefonát Cory před necelými dvaceti minutami.

„Celý den už na to musím myslet! Myro, já ji prostě musím mít – měla jsem ji koupit už ve středu, ale to jsem u sebe měla jen čtyři dolary a nebyla jsem si jista, jestli by ten člověk vzal šek. Víš přeci, jak je to pak ponižující, když lidé šeky nechťejí brát. A od té doby si trhám vlasy. Já jsem včera v noci ani pořádně oka nezamhouřila. Asi si myslíš, že to je bláznovství, ale je to vážně pravda.“

Myra si vůbec nemyslela, že to je bláznovství – naopak jí bylo jasné, že to nepochybně pravda je, protože ani ona nemohla pořádně spát. A mimoto Cora se krutě mýlí, když si myslí, že ta fotografie by měla být její jen proto, že ji spatřila první – jako kdyby snad na ni z toho titulu měla mít nějaké přednostní právo.

„Stejně nevěřím, že ona ji spatřila první,“ řekla Myra tiše a nabručeně. „Myslím, že první jsem ji spatřila já.“

Otázka, která z nich vlastně spatřila tu naprosto báječnou fotografii jako první, byla každopádně diskutabilní. Diskutabilní ale už nebyla představa, jaké by asi musela mít Myra pocity, kdyby přišla ke Coře a viděla tam nad krbem viset Elvisovu fotografii mezi keramikou s Elvisem a porcelánovým půllitrem s Elvisem. Když pomyslela na tohle, začal Myru přímo bolet žaludek, zvedl se jí až někam k srdci a zůstal tam viset jako nějaký mokrá hadr. Stejně pocity měla během prvního týdne války s Irákem.

To přeci není spravedlivé. Cora má s Elvisem spoustu krásných věcí, dokonce také byla jednou na jeho koncertu. To bylo v Portlandu, asi rok před tím, než Krále k sobě do nebe povolala jeho milovaná matka.

„Ta fotografie by měla být moje,“ mumlala si – a když sebrala veškerou odvahu, zatukala na dveře.

Otevřely se dřív, než jí vůbec ruka stačila klesnout a nějaký útlý mužík ji téměř porazil, jak se dral ze dveří.

„Promiňte,“ zamumlal, aniž by zvedl hlavu a ona téměř nestačila zaregistrovat skutečnost, že to je pan Constantine, lékárník z LaVerdierovy lékárny Super Drug. Spěchal přes ulici a pak k Obecnímu domu, v náručí držel nějaký balíček a nedíval se ani doleva, ani doprava.

Když se opět otočila, stál ve dveřích pan Gaunt a usmíval se na ni svými veselými hnědými očima.

„Já ale nejsem domluvená...“ řekla nesměle.

„Právě jste se domluvila, vážená dámo,“ řekl pan Gaunt, smál se a ustupoval ke straně. „Já vás znovu vítám! Račte dále a zanechte zde trochu onoho štěstí, jež sem přinášíte!“

Když se naposledy přesvědčila, že skutečně nablízku není nikdo, kdo by ji znal, vstoupila Myra do obchodu Nezbytné věci.

Dveře se za ní zabouchly.

Nějaká ruka s dlouhými nehty, bílá jako ruka mrtvol, nahmatala shora visící šňůru a stáhla roletu.

Brian si ani neuvědomoval, že zadržuje dech, dokud nemusel s dlouhým, sípavým zvukem vydechnout.

Na dvorku domu Jerzyckových nebyl vůbec nikdo.

Wilma, nepochybně vyprovokována lepším se počasím, rozvěsila na dvorku prádlo, než se odebrala do práce, či kam to vlastně šla. Třepotalo se ve slunci a osvěžujícím vánku na třech šňůrách. Brian přistoupil k zadním dveřím a nahlédl dovnitř, zastíraje si ze strany dlaněmi obličej, aby se sklo nezrcadlilo. Díval se přímo do prázdné kuchyně. Pomyslel si, že by měl zaklepat. Pak si ale uvědomil, že by to byl jen další pokus o rezignaci na splnění úkolu. Nejlepší bude, když rychle udělá, co udělat musí, a pak co možná nejrychleji odtud zmizí.

Pomaloučku sestoupil po pár schůdkách na dvorek. Po levé straně měl šňůry na prádlo, prověšené zátěží košík, kalhot, spodního prádla, prostěradel a polštářů. Po své pravici měl zahrádku, z níž už byla sklizena veškerá úroda, s výjimkou několika dýní. Před sebou měl plot z borových planěk. Za ním, jak Brian věděl, je dvorek Haverhillů, jen ob čtyři domy od jejich.

Silný déšť předchozí noci změnil zahrádku na bažinu; většina zbývajících dýní byla napůl potopená v loužích vody. Brian se sehnul, nabral si do každé ruky zahradní bahno a vykročil k prádelní šňůře, mezi prsty mu přitom protékaly pramínky špinavé vody.

Nejblíže zahrádce byla šňůra, na níž visela prostěradla. Ta byla sice ještě vlhká, ale rychle v čerstvém vánku schla. Byla čistá, neposkvrněně bílá.

Jed', zašeptal mu v hlavě hlas pana Gaunta. Jed' a dej mu, Briane – jako Sandy Koufax. Dej mu!

Brian zvedl ruce nad hlavu, dlaněmi k nebi. Ani ho nepřekvapovalo, že má zase erekci, jako v tom snu. Byl rád, že neutekl. Přeci jen to bude legrace.

Ruce mu vystřelily dopředu. Bláto mu vyklouzávalo z dlaní v dlouhých hnědých šmouhách, které se rozprostřely do vějíře ještě před tím, než narazily na vlající prostěradla. Bláto je pocákalo v dlouhých, táhlých parabolách.

Šel si nabrat ještě jednou obě dlaně bláta, pocákal prostěradla, znovu si nabral bláto a znovu ho házel na prádlo. Zmocnilo se ho jakési šílenství. Znovu a znovu nabíral bahno a házel ho na prádlo.

Pokračoval by v tom snad celé odpoledne, kdyby náhle neuslyšel nějaké zavolání. Nejdřív se mu zdálo, že to někdo volá na něj. Stáhl hlavu mezi ramena a uniklo mu poděšené zakňučení. Až pak si uvědomil, že to je jen pan Haverhill, který na druhé straně plotu volá na svého psa.

Ted' se ale musí odtud dostat pryč. A to rychle.

Na chvíli znehybněl – hleděl na svoje dílo a chvěl se studem a úzkostí.

Prostěradla sice většinu dalšího prádla zachránila, ale zato byla blátem přímo oplácána. Jen na několika zůstalo pár ostrůvků, na nichž bylo vidět, jakou vlastně původně měly barvu.

Brian pohlédl na své dlaně, zapařené blátem. Pak se rozběhl k domu, kde v rohu byl kohoutek vodovodu. Zatím ještě nebyl odpojen; když otočil kohoutkem, vystříkl z potrubí proud studené vody. Dal pod něj ruce a zuřivě je mnil. Umýval si ruce tak dlouho, až smyl i ty poslední zbytky bláta, včetně špíny pod nehty, ani nevnímaje nepříjemný chlad vody. Strčil si pod kohoutek i podolek košile.

Zavřel vodu, vrátil se ke kolu, složil stojan a vedl kolo k příjezdové cestě. Na chvíli se přišerně poděsil – spatřil příježdět malé žluté auto. Nebylo to však vozítko Yugo paní Jerzyckové, nýbrž nějaká honda Civic. Auto projelo kolem příjezdové cesty k domu Jerzyckových bez zpomalení, aniž by si jeho řidič všiml chlapce s červenými rukama, nehybně stojícího u svého kola: chlapce, jehož obličej byl přímo plakátem s jediným slovem, vykřikujícím – VINEN!

Jakmile auto přejelo, Brian naskočil na kolo a šlapal do pedálů jako šílenec. Zastavil se až u nájezdu k domu, kde bydleli. Ruce ho už přestávaly brnět, pořád ho ale píchaly a trochu bolely... a hlavně byly

stále červené.

Když vešel, ozval se z obývacího pokoje hlas matky: „To jsi ty, Briane?“

„Ano, mami.“ Co provedl na dvorku u Jerzycků, mu už připadalo jako nějaký sen. Ten chlapec, stojící v téhle normální, prosluněné kuchyni a chystající se vzít si z lednice mléko, přeci nemůže být týž chlapec, který zabořil až po zápěstí ruce do bahna na dvorku Wilmy Jerzyckové, a pak to bahno znovu a znovu házel na její čisté prádlo.

Pochopitelně, že to nemůže být jeden a týž chlapec. Nalil si do sklenice mléko a zároveň si prohlížel ruce. Měl je čisté. Sice červené, ale čisté. Krabici s mlékem dal zpátky do lednice. Tep jeho srdce dostal zase normální rytmus.

„Tak co dnes ve škole, Briane? Všechno v pořádku?“ donesl se k němu hlas Cory. „Všechno v pořádku.“

„Nechceš se jít ke mně dívat na televizi? Za chvíli bude Santa Barbara a mám tu čokoládové pusinky.“

„Jasně,“ řekl, „ale teď musím na chvíli nahoru.“

„Nenechávej tam ale sklenici s mlékem! Zkysne a páchne a myčka to pak už nikdy neumyje!“

„Já ji zase vezmu dolů, mami.“

„Bud' tak laskavý!“

Brian šel nahoru a půl hodiny tam seděl za stolem a snil nad svou kartou Sandyho Koufaxe. Když přišel Sean, aby se ho zeptal, jestli s ním nechce jít do toho krámu na rohu, zaklapl Brian svůj pořadač s baseballovými kartami a řekl Seanovi, aby okamžitě vypadnul z pokoje a nevracel se dřív, než se naučí pořádně zaklepat na dveře, když vidí, že jsou zavřené. Pak slyšel Seana brečet v hale, ale necítil s ním vůbec žádný soucit. Na co by pak bylo na světě něco jako slušné vychování?

Pak tu celou bandu zavřeli do lapáku, a byla tam i spousta jinejch ptáků, kluci, co to znali, pak začli vařit – každý, kdo je slyšel, musel řídit – přál bych vám slyšet ty mukly hrát, a což teprve, když začali zpívat!

Král stojí rozkročený, modré oči mu planou, zvonové nohavice jeho přiléhavé bílé kombinézy se chvějí. Blyskavé flitry se třpytí a odrážejí světlo zavěšených reflektorů. Do čela mu padá patka černomodrých vlasů. Mikrofon si drží u úst, avšak ne tak blízko, aby Myra neviděla jeho horní ret, našpuleny do typického úšklebku.

Vidí všechno. Sedí totiž v první řadě.

A náhle, právě když nasazuje rytmická sekce, on natahuje ruku, natahuje ji K NÍ, stejným způsobem, jakým Bruce Springsteen (který se ovšem Králem nestane ani za milión let, ať se snaží sebevíc) podává ruku té dívce ve svém videoklipu „Tanec ve tmě“.

Je na okamžik tak strnulá, že ani není schopná nějak reagovat, nemůže se ani pohnout, až tu ji nějaké ruce zezadu postrkují a JEHO ruka se jí sevře na zápěstí, JEHO ruka ji vytáhne na pódium. A ona ho CÍTÍ, cítí směr jeho potu, parfému English Leather a teplé, čisté pokožky.

O chvilku později se Myra Evansová octne v náručí Elvise Presleyho.

Satén jeho oblečení jí klouže pod rukama. Ty paže kolem ní jsou svalnaté. Ta tvář, JEHO tvář, tvář Krále, je pár centimetrů od její. ON s ní tančí – jsou teď dvojice tanečníků, Myra Josephine Evansová z Castle Rocku ve státě Arame a Elvis Aron Presley z Memphisu ve státě Tennessee! Pohybují se ve svém hřištném tanci po širokém pódiu před očima tisíců křičících fanoušků a doprovodná vokální skupina Jordanaire opakovane ze sebe vyráží ten starý refrén z padesátých let: „Rock... a teď všichni rock...“

Jeho kyčle se přitisknou na její; cítí, jak jí cosi napnutého naráží na žaludek. Pak ji roztočí, sukně jí vylétne do výšky, obnaží jí nohy až po okraj spodních kalhotek, ruka se jí otáčí v jeho jako osa v náboji kola. Pak ji opět přitáhne k sobě a ruka mu sklouzne po zádech až mezi obě půlky jejího zadku, pevněji k sobě přivíjí. Ona na chvíli pohlédne pod pódium a tam spatří za světly spodních reflektorů Coru Ruskovou, zirájící na ni. Její tvář je bílá nenávistí a zruzněná závistí.

Pak k ní Elvis otočí hlavu a promluví na ni hlasem se št'avnatým jižanským přízvukem: „Neměli bychom se na sebe taky podívat, zlato?“

Než stačí odpovědět, přitiskne své tučné rty na její; svět je teď plný jeho vůně a jeho těla. A náhle se

jí v ústech octne jeho jazyk – Král rokenrolu jí dává francouzský polibek –před Corou a před celým světem! Opět k ní přirazí svoje kyčle a v momentě, kdy do rytmu písně vpadá dechová sekce, Myra pocítí, jak se jí v útrokách začíná rozlévat exatický žár. Ach, takové to nebylo ještě nikdy, ani na jezeře Castle Lake tenkrát dávno s Esem Merrillem. Chce vykřiknout, avšak nemůže jazykem ani pohnout, takže jen zarývá prsty do jeho hladkých, saténových zad a tiskne se k němu kyčlemi, zatímco trubky vřeští píseň „Bude po mém“.

Pan Gaunt seděl v jednom z plyšových křesel a sledoval s klinickou nezúčastněností, jak tělem Myry Evansové probíhá orgasmus. Chvěla se jako žena, u které došlo k totálnímu nervovému zhroucení – v rukách křečovitě držela fotografii Elvise, oči měla zavřené, prsa se jí dmula, nohy se jí svíraly a roztahovaly, svíraly a roztahovaly. Z vlasů jí zmizely kudrlinky z kadeřnictví a ležely jí teď splihle v poměrně nelákavých pramenech. Po dvojité bradě jí stékal pot, podobně jako Elvisovi, když při svých posledních koncertech nemotorně kroužil po pódiu.

„Ááááá!“ křičela Myra a třásla se jako rosol na talířku. „Ááááá! Óóóóó! Ááááá, bože můj! Ááááá! Óóóóóch –“

Pan Gaunt si líně urovnal puky na tmavých kalhotách, až získaly opět svoji původní neporušenost. Pak se předklonil a vyškubl Myře fotografii z rukou. Její oči, plné zděšení, se okamžitě otevřely. Sáhla po fotografii, ta však už byla bezpečně mimo její dosah. Začala se zvedat ze židle.

„Posad'te se,“ řekl pan Gaunt.

Myra okamžitě strnula na místě, jako kdyby zkameněla právě v momentě, kdy vstávala.

„Pokud ještě někdy chcete vidět tu fotografii, Myro, sedněte... si.“

Sedla si, hleděla na něj v němém zoufalství. V podpaží a podél prsou se jí šířily velké skvrny potu.

„Prosím,“ řekla. To slovo z ní vyšlo jako nějaké zdušené kviknutí, jako závan větru v poušti.

Napřáhla ruce.

„Řekněte mi cenu,“ vyzval ji pan Gaunt.

Zamyslela se. Ve zpoceném obličejí jí začaly třkat oči. Ohryzek se jí pohyboval nahoru a dolů.

„Čtyřicet dolarů!“ vykřikla.

Zasmál se a zavrtěl hlavou.

„Padesát!“

„To je směšné. Vy asi tu fotografii ani nijak moc nechcete, že, Myro?“

„Chci!“ Z očí jí vyhrkly slzy. Stékaly jí po lících, mísily se tam s potem. „Chci!“

„Dobře,“ řekl. „Tak ji chcete. Já tedy akceptuji skutečnost, že ji chcete. Ale položte si otázku: je pro vás nezbytná? Je pro vás skutečně nezbytná?“

„Šedesát! To je všechno, co mám. Do posledního centu!“

„Myro, vám se zdá, že jsem malý kluk?“

„Ne –“

„Já si myslím, že asi ano. Já jsem starý člověk – jsem starší, než si myslíte; pokud to sám mohu říkat, tak jsem zachovalý –ale vám se určitě zdá, že jsem nějaký malý kluk – kluk, který má věřit tomu, že žena, bydlící ve zbrusu novém domku tři bloky od vyhlídky Castle View, má jen šedesát dolarů.“

„Vy to nechápete! Můj manžel –“

Pan Gaunt vstal, fotografii držel v ruce. Ten usměvavý muž, který ustoupil na stranu, aby ji uvedl do svého obchodu, již v místnosti nebyl. „Měla jste dnes domluvenou návštěvu, Myro? Neměla. Pustil jsem vás dovnitř jen ze své dobroty. Teď vás ale budu muset požádat, abyste odešla.“

„Sedmdesát! Sedmdesát dolarů!“

„Vy urážíte moji inteligenci. Prosím, odejděte.“

Myra si před ním klekla na kolena. Plakala chraplavými, zoufalými vzlyky. Jak se před ním plazila, chytla ho za kalhoty. „Prosím! Prosím, pane Gaunte! Já tu fotografii musím mít! Musím! Ona mi... ani byste nevěřil, co mi dělá!“

Pan Gaunt pohlédl na fotografii Elvise a přes tvář mu na chvíli přeběhl úšklebek znechucení. „A ani nemyslím, že bych to vědět chtěl,“ řekl. „Vypadá to značně... upoceně.“

„Ale kdyby to mělo být víc než sedmdesát dolarů, musela bych vám napsat šek. Chuck by se to dozvěděl. A chtěl by vědět, za co jsem ty peníze vydala. A kdybych mu to řekla, on by... on by...“

„Tak tohle,“ řekl pan Gaunt, „můj problém není. Tady je obchod, ne manželská poradna.“ Shlížel na ni a mluvil k temeni její zpocené hlavy. „Jsem si jist, že někdo jiný – například paní Rusková – si tuto unikátní fotografii zemřelého pana Presleyho dovolit bude moci.“

Při zmínce o Coře Myra vztyčila hlavu. Místo očí teď měla dva blýskavé body, zamáčkuté v hlubokých, hnědých důlcích. Zuby se jí se zavrčením obnažily. V ten okamžik vypadala jako naprosto šílená.

„Vy byste ho prodal jí?“ zasyčela.

„Já jsem zastánce svobodného obchodu,“ řekl pan Gaunt. „Právě ten učinil naši zemi tak silnou. A opravdu bych uvítal, kdybyste mne pustila, Myro. Máte ruce úplně zmáčené potem. Budu si ty kalhoty muset dát do čistírny, a i tak si nejsem jist, zda –“

„Osmdesát! Osmdesát dolarů!“

„Prodám vám ji za přesně dvojnásobek této částky,“ řekl pan Gaunt. „Za jedno sto a šedesát dolarů.“ Zašklebil se, odhaluje své velké, zakřivené zuby. „A Myro – pokud jde o váš šek, mohu ho akceptovat.“

Vyrazila ze sebe zoufalé zavytí. „Nemohu! Chuck by mne zabil!“

„Možná že ano,“ řekl pan Gaunt, „ale umírala byste přeci kvůli opravdové lásce, nemám pravdu?“

„Stovku,“ zakňourala Myra a opět ho chytila za kalhoty, když se pokusil od ní odstoupit. „Prosím, za sto dolarů.“

„Sto čtyřicet,“ opáčil pan Gaunt. „To je nejnižší, kam až mohu jít. . . Ale to je moje poslední nabídka.“

„Dobře,“ vydechla Myra. „Dobře, dobře, zaplatím –“

„A budete muset pochopitelně ještě přidat vykouření,“ řekl pan Gaunt a zašklebil se na ni.

Hleděla na něj, ústa otevřená v dokonalém tvaru písmena O. „Co jste to řekl?“ zašeptala.

„Vykouřit mě!“ křikl na ni. „Vyčadit mi péro! Otevřít tu vaši obrovskou vydlážděnou hubu a pocumlat mi brko!“

„Ach bože,“ zasténala Myra.

„Jak je libo,“ řekl pan Gaunt a začal se obracet.

Chytila ho, ještě než se stačil vzdálit. O chvíli později již její třesoucí se ruce zápolily s jeho poklopem.

Nechal ji chvíli zápolit, hleděl na ni pobaveně a pak jí ruce odstrčil. „Zapomeňte na to,“ řekl. „Z orálního sexu na mne jde amnézie.“

„Co –“

„To nevádí, Myro.“ Hodil jí fotografii. Vztáhla po ní ruce, zachytila ji a přitiskla si ji k prsům. „Ale jedna maličkost tu přeci jen ještě je.“

„Jaká?“ zasyčela na něj.

„Znáte toho chlapíka za barem v té hospodě za mostem?“

Začala vrtět hlavou a oči se jí opět plnily hrůzou, pak si ale uvědomila, koho má nejspíš na mysli.

„Henryho Beauforta?“

„Ano. Myslím, že mu to tam také patří, ta hospoda se jmenuje Žlutý tygr. Dost zajímavé jméno.“

„No, já ho tedy neznám – ale vím, kdo to asi je.“ Nikdy v životě ve Žlutém tygru nebyla, ale věděla, komu ta hospoda patří.

„Jo. Ten. Chtěl bych, abyste provedla panu Beaufortovi takový menší žertík.“

„Jak... jaký žertík?“

Pan Gaunt se shýbl, uchopil jednu potem zmáčenou, kluzkou ruku Myry a pomohl jí na nohy. „Tak o tom,“ řekl, „si můžeme popovídat, zatímco vy budete vyplňovat ten šek, Myro.“ Pak se usmál a do tváře se mu opět vrátil veškerý jeho šarm. Hnědé oči mu jiskřily a tančily. „A mimochodem, budete tu vaši fotografii chtít v dárkovém balení?“

KAPITOLA PÁTÁ

Alan se zasunul k bočnímu stolu v Nanině restauraci přímo naproti Pollyinu obchodu a okamžitě viděl, že Polly má pořád ještě silné bolesti – určitě ještě hodně silné, protože si musela vzít percodan i odpoledne, což dělala jen velmi výjimečně. Bylo mu to jasné ještě dřív, než otevřela ústa – viděl jí to na očích. Takové zvláštní záření. Zvykl si ho tam vídat... ne však snášet. A nebyl si ani jist, zda si vůbec

někdy zvykne. Přemítal – a ne poprvé – zda si už na ten lék osvojila návyk. Zdálo se mu, že v Pollyině případě by takový návyk byl prostě jen další vedlejší účinek oné bolesti, který se konečně dá očekávat; zaznamenaná se a pak přesublimuje zase zpátky na hlavní problém – jímž je, zjednodušeně řečeno, potřeba vyrovnat se s bolestí, které on patrně není schopen ani porozumět.

Nic z jeho uvažování mu nepřešlo do hlasu, když se jí ptal: „Tak jak se vede, krásná dámo?“

Usmála se. „No, byl to takový zajímavý den. Móóóóc... zajímavý, jak říkal ten chlapík v Bonanze.“

„Na Bonanzu se přece nemůžeš pamatovat, na to jsi moc mladá.“

„Jsem sice relativně mladá, ale také už hodně pamatuji. Alane, kdo je to?“

Otočil se do směru jejího pohybu právě včas, aby stačil zahlédnout ženu, procházející před širokým oknem restaurace s nějakou větší obálkou v podpaží. Hleděla upřeně před sebe a nějaký muž, přicházející z druhého směru, jí musel rychle uskočit z cesty, aby se s ní nesrazil. Alan rychle zalistoval svojí rozsáhlou kartotékou jmen a tváří, již měl v hlavě, a přišel s informací, kterou by nepochybně Norris, milující policejní přesnost, prohlásil za neúplnou.

„Evansová. Mabel nebo Mavis či tak nějak. Jejím manželem je Chuck Evans.“

„Vypadá, jako kdyby si právě užila něco moc příjemného. Docela jí to závidím.“

Sama Nan Robertsová se přišla s nimi pozdravit. Patřila k baptistickým křesťanským bojovnicím reverenda Williama Rose a měla dnes nad levým prsem připíchnutou malou žlutou placku. Byla to už třetí, kterou Alan dnes odpoledne viděl, a napadlo ho, že jich v příštích týdnech ještě uvidí spousty. Na placke byl hrací automat v černém kruhu, přeškrtnutý napříč červenou čarou. Nebyla tam žádná slova; názor jejího nositele na Noční kasino byl naprosto jasný i bez nich.

Nana byla žena ve středním, věku s mohutným poprsím a sladčounkou tváří, vyvolávající reminiscenci maminky a jablkového štrúdlu. Konečně jablkový štrůdl v její restauraci – jak bylo známo Alanovi i jeho zástupcům – byl skutečně vynikající, zvláště když se na něm roztékala velká kapička vanilkové zmrzliny. Bylo snadné nechat se onou sladkou tvářičkou byl totiž výkonný, počítačový mozek, za tím mateřským poprsím stoh účetních knih právě v místě, kde normálně bývá srdce. Ve vlastnictví Nan byl pořádný kus Castle Rocku, včetně nejméně pěti obchodních budov na Main Street – a teď, když Fotr Merrill už je po smrti, to jistě bude nejbohatší ženská ve městě, pomyslel si Alan.

Připomínala mu jednu bordelmamá, kterou kdysi zatkl v Utice. Ta žena mu tenkrát nabídla úplatek, a když ho odmítl, pokusila se naprosto vážně vymlátit mu z hlavy mozek ptačí klecí. To ještě majitel toho bordelu, skorfulózní jezevec, který občas říkával „Já jsem šukal tvoji mámu, Franku,“ zasmušilým a zadumaným hlasem, tenkrát seděl v bání. Když tak někdy Alan hleděl na vertikální vrásky, vryté mezi očima Nan, docela si dovedl představit, že by byla schopná téhož. A připadalo mu zcela přirozené, že Nan, která teď mimo sezení za pokladnou nedělala už skoro nic dalšího, přijde osobně obsloužit okresního šerifa. To je přeci ten tolik důležitý osobní přístup.

„Ahoj, Alane,“ řekla. „Tebe jsem už neviděla, ani nepamatuji! Kde se touláš?“

„Tak nějak všude,“ řekl. „Mám napilno, Nano.“

„Nesmíš ale přitom zapomínat na svoje staré kamarády,“ řekla a poctila ho zářivým, mateřským úsměvem. Až když se člověk zná s Nan delší dobu, uvědomil si Alan, začne si všimnout, že ten její úsměv jí pronikne jen zřídka až k očím. „Přijď se na nás taky někdy podívat!“

„No vidíš! A jsem tu hned!“ řekl Alan. Nan se rozesmála tak hlasitě a vesele, až se skupina mužů v koutě – většinou lesní dělníci – krátce ohlédla. A pak budou svým kamarádům vyprávět, pomyslel si Alan, že viděli Nan Robertsovou švitořit se šerifem. Jsou prostě nejlepší kámoši.

„Dáš si kafe, Alane?“

„Prosil bych.“

„A něco na zub k tomu? Něco domácího – třeba s jablky z McSherryho sadu, včera česanými?“ Alespoň se nám tu nesnaží vykládat, že je česala sama, pomyslel si Alan.

„Ne, díky.“

„Určitě? A co ty, Polly?“

Polly zavrtěla hlavou.

Nan se odebrala připravit kávu. „Ty ji nemáš moc rád, vid’?“ zeptala se ho Polly tiše.

Chvilku nad tím přemýšlel, trochu překvapený – mít nebo nemít rád, to byly pocity, které se mu vlastně do myšlení moc netlačily. „Nan? Nevadí mi. Já se prostě jen snažím zjistit – je-li to možné – jací jsou lidé doopravdy.“

„A co doopravdy chtějí?“

„To se také těžko zjišťuje,“ řekl se smíchem. „Mě hlavně zajímá, o co jim vlastně jde.“

Zasmála se – těšilo ho, kdykoliv způsobil, že se zasmála – a řekla: „Ještě tu z tebe uděláme filozofa, Alane.“

Dotkl se její ruky v rukavici a také se zasmál.

Nan se vrátila s černou kávou v bílé konvici a hned odešla. Jedno se jí ale musí přiznat, pomyslel si Alan. Přesně rozezná, kde končí zdvořilosti, a kde už nezbyvá žádný prostor k dalšímu rozhovoru. A právě tu hranici řada lidí s jí podobnými zájmy a ambicemi často nerozeznává.

„Tak,“ řekl Alan, srkaje kávu. „A teď vyprávěj o tom tvém velmi zajímavém dni.“

Vyprávěla mu podrobně, jak ona a Rosalie Drakeová ráno viděli Nettii Cobbovou, trýznící se před obchodem Nezbytné věci, a jak nakonec v sobě našla odvahu vejít dovnitř.

„No to je ale vynikající,“ řekl a skutečně si to myslel.

„No jo – to ale není všechno. Když vycházela, tak si nesla něco, co si tam koupila! Nikdy jsem ji neviděla tak veselou a tak... svižnou, jako dnes. To je ono – svižnou. Znáš ji přeci, jak je pořád taková malátná, ne?“

Alan přikývl.

„Nu, tak dnes měla tváře červené, vlasy trochu rozcuchané a vlastně se i několikrát zasmála.“

„A jsi si jistá, že tam šlo jen o nějaký obchod a nic víc?“ zeptal se a obrátil oči ke stropu.

„Neblázni.“ Řekla to tak, jako kdyby sama něco podobného neříkala Rosalii. „Každopádně čekala venku, dokud jsi neodešel – to mi bylo naprosto jasné – a pak vešla a ukázala nám, co si koupila. Znáš tu její malou sbírku duhového skla, co má doma?“

„Ne. Pořád ještě pár maličkostí v tomhle městečku uniká mojí pozornosti. Věř nebo nevěř.“

„Má asi deset kousků. Většinou od své matky. Jednou mi říkala, že původně jich bylo víc, některé se ale rozbily. Každopádně ty, co má doma, má strašně ráda, a ten člověk jí prodal naprosto nejnádhernější stínítko z duhového skla, jaké jsem kdy viděla. Nejdřív jsem si myslela, že to snad je od Tiffanyho. Jistěže ne – to je vyloučené, Nettie by si nikdy nemohla dovolit takovou drahou věc – ale stejně je to nádherný kousek skla.“

„Kolik ji to stálo?“

„Já jsem se jí neptala. Ale vsadila bych se, že ať už měla v prasátku cokoli, je dneska prázdné.“

Trochu se zamračil. „A víš určitě, že se nenechala vzít na hůl?“

„Prosím tě, Alane – to musíš být pořád tak podezřívavý? Nettie možná o spoustě věcí nemá ani ponětí, ale to svoje duhové sklo zná moc dobře. Řekla, že to bylo za babku, a tak to asi i bylo. Měla strašnou radost.“

„V tom případě je to vynikající. Prostě to ono.“

„Cože?“

„Tak se jmenoval jeden obchod v Utice,“ řekl. „Kdysi dávno. To jsem byl ještě dítě. Prostě to ono.“

„A měli tam to tvoje ono?“ řekla škádlivě.

„Nevím. Já jsem tam nikdy nešel.“

„Nu,“ řekla, „ale zdá se, že si pan Gaunt myslí, že prostě to moje ono má.“

„Jak to myslíš?“

„Nettie přinesla tu moji krabici od dortu a uvnitř byl lístek. Od pana Gaunta.“ Přistrčila k němu přes stůl svoji kabelku. „Mrkni na něj – asi bych ten papír dnes odpoledne nebyla schopna ani vytáhnout.“

Na chvíli kabelku ignoroval. „Moc tě to bolí, Polly?“

„Moc,“ řekla prostě. „Už to bylo i horší, ale nebudu ti lhát; nikdy to ještě nebylo o moc horší. To je tím počasím – jak se změnilo.“

„A nepůjdeš za doktorem Van Allenem?“

Povzdechla si. „Zatím ne. Potřebuji si prostě oddechnout. Vždycky, když je to takhle špatné, povolí to v momentě, kdy už si myslím, že za minutu snad zešílím. Alespoň zatím to tak vždycky bylo. Když to

ale do pondělí nepovolí, zajdu za ním. Ale on mi stejně jen něco předepíše. Já ale nechci, aby se ze mě stala narkomanka, Alane, pokud se tomu mohu ubránit.“

„Ale –“

„A dost,“ řekla tiše. „Teď už dost, ano?“

„Dobře,“ řekl trochu neochotně.

„Podívej se na ten lístek. Je moc milý... a tak nějak rozkošný.“

Otevřel kabelku a spatřil tenkou obálku, ležící na peněženke. Vytáhl ji. Její papír byl na omak hladký, luxusní. Na přední straně bylo rukou, velmi úhledným rukopisem, jakoby z nějakého středověkého deníku, napsáno Polly Chalmersová.

„Tak tomu se říká krasopis,“ řekla pobaveně. „Mám ten dojem, že ho přestali učit už někdy ve starověku.“

Vyjmul z obálky list papíru s neoříznutým okrajem, připomínající ruční papír. Nahoře měl natištěnou hlavičku NEZBYTNÉ VĚCI – Castle Rock, Maine – Leland Gaunt, majitel

Rukopis už nebyl tak formálně dokonalý jako na obálce, ale přesto – společně s obsahem dopisu – nepostrádal jistou milou, staromódní solidnost.

Vážená Polly, ještě jednou si dovoluji poděkovat Vám za onen božský dort. Právě takový mám rád, a jak byl chutný! Rád bych Vám také chtěl poděkovat za Vaši přízeň a laskavost – předpokládám, že Vám jistě bylo jasné, jak nervózní asi budu v den otevření obchodu, navíc v době mimo sezónu. Mám takovou jednu věc, teď ještě ne na skladě, ale přijde mi brzy letecky s dalším zbožím. Jsem si jist, že tato věc by Vás velmi zajímala. Víc Vám o ní neřeknu, rád bych, abyste si ji prohlédla sama. Je to vlastně jen taková tretka, ale vzpomněl jsem si na ni právě ve chvíli, kdy jste na odchodu zavírala dveře – a moje intuice mne už dlouho neklamala. Tu zásilku bych měl dostat buď v pátek nebo v sobotu. Budete-li mít čas, nechcete se zastavit třeba v neděli odpoledne? Budu v obchodě celý den sepisovat zboží, rád bych Vám tu věcičku ukázal. Nechci Vám předem nic prozrazovat – ta věcička k Vám buď promluví sama, či nepromluví vůbec. Dovolte alespoň, abych se Vám za Vaši laskavost mohl revanšovat šálkem čaje! Doufám, že Nettie má radost ze svého nového stínítka. Je to velmi milá dáma a zdálo se mi, že nákup ji velmi potěšil.

Srdečně Váš Leland Gaunt

„To je tedy záhada!“ řekl Alan, složil lístek do obálky a zasunul ji zpátky do kabelky. „Půjdeš si to tam okouknout, jak říkáme my, policajti?“

„Když je to takhle podáno – a poté, co jsem viděla to Nettiino stínítko – jak bych mohla odmítnout? Ano, asi tam zajdu... jestli mne nebudou tak bolet ty moje ruce. A nechceš jít také, Alane? Možná bude mít něco i pro tebe?“

„Možná. Ale spíš asi budu koukat na Patrioty. Jednou přeci vyhrát musí.“

„Vypadáš dost unaveně, Alane. Máš kruhy pod očima.“

„Měl jsem zase jeden z horších dnů. Začalo to tím, že jsem musel od sebe trhat prvního radního a jednoho ze svých zástupců, jinak by se krvavě porvali na záchodě.“

Se zájmem se předklonila. „Co to povídáš?“

Vyprávěl jí o konfliktu mezi Keetonem a Norrisem Ridgewickem. Skončil tím, jak divně se Keeton choval – celý den se mu v těch nejneočekávanějších chvílích vybavovalo to jeho užívám slova perzekuovat. Když skončil, Polly dlouho mlčela.

„No?“ zeptal se Polly konečně. „O čem přemýšlíš?“

„Myslím na to, že bude asi trvat ještě mnoho let, než budeš o Castle Rocku vědět všechno, co potřebuješ. To se nepochybně týká i mne – byla jsem dlouho pryč a nemluví o tom, kde jsem byla, či co se stalo s mým ‚malým problémem‘, a mám dojem, že tady v městečku je spousta lidí, kteří mi nedůvěřují. Ty ale dáváš věci dohromady, Alane, a ty si věci pamatuješ. Když jsem se sem vrátila, víš, co mne napadalo?“

Ze zájmem zavrtěl hlavou. Polly nebyla žena, která by mluvila o minulosti, dokonce ani s ním ne.

„Bylo to, jako kdyby si člověk zase pustil v televizi nějaký ten nekonečný seriál, který si již odvykl

sledovat. A i když už se na něj pár let neřídil, okamžitě poznal všechny postavy i všechny jejich problémy, protože se ve skutečnosti vůbec nezměnily. Dívat se na takový seriál, to je jako vklouznout znovu do starých bot.“

„Co tím chceš říci?“

„Že v tomhle kýčovitém seriálu je spousta epizod, které jsi zatím ani nezaznamenal. Jestlipak třeba víš, že strýc Danforth Keetona seděl v Juniper Hillu ve stejné době, kdy tam byla i Nettie?“

„Ne.“

Přikývla. „Když mu bylo kolem čtyřiceti let, začal mít duševní poruchy. Moje matka říkala, že Bill Keeton je schizofrenik. Ano, nevím, jestli to skutečně je ten správný termín nebo zda tohle slovo matka prostě jen často slyšela v televizi. Ale faktem je, že s ním skutečně něco nebylo v pořádku. Pamatuji se, že jsem ho vídala, jak na ulici zastavuje lidi a nutí je diskutovat o různých věcech – o státním dluhu, o tom, že John Kennedy je komunista, a nevím o čem možném ještě. Byla jsem ještě moc malá holka. Ale děsilo mne to, Alane – na to se pamatuji určitě.“

„No jistě, to si dovedu představit.“

„Nebo někdy chodil po ulici s hlavou skloněnou a mluvil si pro sebe takovým hlučným a zároveň brblavým hlasem. Matka mi říkala, že na něj nesmím nikdy promluvit, i kdybychom zrovna šli do kostela a on také. A pak se pokusil zastřelit svoji ženu. Alespoň tak jsem to slyšela – ale kdo ví, jak to vlastně bylo. Když projdou takové drby řadou úst, může z nich být nakonec cokoli. Možná jen mával svoji služební pistolí. Ale ať už udělal cokoli, stačilo to na okresní vězení. Pak se zjišťovalo, zda je přičetný, a nakonec ho umístili do vězení pro mentálně postižené v Juniper Hillu.“

„Je tam dodnes?“

„Už je mrtvý. Jakmile ho tam umístili, rychle degeneroval. Před smrtí byl už katatonický. Alespoň tak jsem to slyšela.“

„Kriste pane.“

„To ale není všechno. Ronnie Keeton, Danforthův otec a bratr Billa Keetona, strávil v polovině sedmdesátých let čtyři roky na psychiatrii v nemocnici pro vojenské vysloužilce v Togusu. Teď je ve starobinci s pečovatelskou službou. Je senilní. A v rodině měli ještě nějakou praradnici či sestřenici – nevím to přesně –, která se v padesátých letech po nějakém skandálu zabila. Nevím přesně, o co tam šlo – jednou jsem ale slyšela, že měla raději ženy než muže.“

„Chceš tím říci, že to mají v rodině dědičné?“

„Ne,“ řekla. „Proto to neříkám. Já jen znám pár střípků z historie tohoto města, které ty neznáš – takové střípky, které se pochopitelně nezmiňují v projevu starosty na Čtvrtého července. A jen ti je říkám. Dělat nějaké závěry, to je práce pro policii.“

Řekla to tak upjatě, že Alan se trochu usmál – ale zároveň i pocítil jakýsi neklid. Je snad v té rodině nějaké dědičné šílenství? Na střední škole se v psychologii učili, že to jsou babské povídačky. A o léta později, na policejní akademii v Albany, jim přednášející říkal, že to je skutečně tak – či alespoň že tomu tak v určitých případech být může: že určité mentální poruchy lze u dané osoby sledovat rodově stejně snadno jako její fyzické projevy – modré oči nebo uvolněné klouby. Jedním z příkladů, který uváděl, byl alkoholismus. A neříkal snad také něco o schizofrenii? Alan si už nevzpomínal. Časy, kdy byl na policejní akademii, už měl dávno za sebou.

„Mám ten dojem, že bych se měl na Cvalíka trochu poptat,“ řekl Alan těžce. „Něco ti povím, Polly – pomýšlení, že první radní Castle Rocku by mohl zešílet a byl schopen házet kolem sebe ruční granáty, mi na klidu rozhodně nepřidává.“

„Jistě že ne. Však také o to nejde. Jen mne tak napadlo, že bys to měl vědět. Lidé tady jistě odpoví na tvé otázky... pokud ovšem budeš vědět, na co se jich máš ptát. Když tohle nebudeš vědět, s radostí budou sledovat, jak se točíš v začarovaném kruhu – a nedozvíš se vůbec nic.“

Alan se zašklebil. Byla to pravda. „Ale to jsem ti ještě neřekl, Polly – když Cvalík vypadl, navštívil mne reverend Vilda. Měl –“

„Pssst!“ řekla Polly tak prudce, že se Alan zarazil. Ohlížela se, jako kdyby se snažila zjistit, zda někdo nemůže jejich rozhovor zaslechnout. Pak se opět otočila k Alanovi. „Já se z tebe jednou zblázním, Alane. Jestli se nenaučíš být trochu rozumnější, tak za dva roky při volbách docela určitě propadneš... a budeš

tam jen tak stát, přihloupale se křenit a ptát se ‚Copak se to stalo?‘ Dávej si přeci trochu pozor. Jestliže si myslíš, že Danforth Keeton je člověk, který by kolem sebe byl schopen házet ruční granáty, tak tenhle člověk by zase byl schopen odpalovat rakety.“

Trochu se k ní naklonil a řekl: „To není žádný odpalovač raket. To je jen sebevědomý, nadutý blbeček – nic víc.“

„Noční kasino?“ Přikývl.

Vzala ho za ruku. „Chudáčku. A zvenku by se zdálo, že to tady je jen takové ospalé městečko, vid’?“

„Celkem ano.“

„Odešel vytočený?“

„No jo,“ řekl Alan. „Byl to můj druhý rozhovor o legalitě Nočního kasina s tím dobrým mužem. Mám ten dojem, že jich budu mít ještě několik, než ho ti katolíci nakonec stejně uvedou do provozu.“

„Tak říkáš, že to je jen takový sebevědomý blbeček?“ zeptala se ho ještě víc potichu. Ve tváři měla vážný výraz, v očích jí však jiskřilo.

„Ano. A teď se také objevily ty placky. To bude další komplikace.“

„Placky?“

„Knoflíky, na kterých jsou místo směřícího se obličejce hrací automaty. Nan ho také má. To by mne zajímalo, čím nápad bylo zase tohle.“

„Možná Dona Hemphilla. To je nejen dobrý baptista, ale je i ve Státním výboru republikánů. Don trochu kampaně pořádat umí, ale vsadila bych se, že teď zjišťuje, že s veřejným míněním se manipuluje méně snadno, když je v tom zamotané nějaké náboženství.“ Pohládila ho po rukách. „Neber to tak vážně, Alane. Buď trochu trpělivý. Počkej. Tak se žije v Castle Rocku – život se nebere úplně vážně, lidé jsou trpěliví a čekají, až občas vyplave nějaké to bahno. Chápeš?“

Usmál se na ni, vyprostil ruce zpod jejích a uchopil je... avšak jemně. Ach, jak jemně. „Jo,“ řekl. „Přála byste si dnes večer společnost, krásná dámo?“

„Ach, Alane, já nevím –“

„Žádné miliskování,“ ujistil ji. „Zatopím v krbu, sedneme si k němu a ty můžeš vytáhnout z té městské truhly pár dalších osudů, abych se trochu pobavil.“

Polly se zmučeně usmála. „Mám ten dojem, že v posledních šesti nebo sedmi měsících jsi měl příležitost poznat všechny osudy, které znám i já, včetně mého. Chceš-li zvýšit své vědomosti o Castle Rocku, tak by ses měl skamarádit buď se starým Lennym Partridem... nebo s touhle.“ Kývla směrem k Nan a pak opět trochu ztišila hlas. „Rozdíl mezi Lennym a Nan je v tom,“ řekla, „že Lennymu stačí, když o věcech ví. A Nana Robertsová ráda zužitkuje všechno, co ví.“

„A to znamená co?“

„To znamená, že ta dáma za všechen svůj majetek nezaplatila jeho plnou tržní hodnotu,“ řekla Polly.

Alan na ni zamyšleně pohlédl. Ještě nikdy Polly takhle nezažil – zkoumající vlastní myšlenky, rozpovídanou a zároveň v depresivní náladě. Poprvé od doby, co se stal jejím přítelem a pak jejím milencem, musel přemítat, zda vlastně poslouchá Polly Chalmersovou... nebo léky.

„Mám pocit, že dnes večer bude lepší, když nebudeme spolu,“ řekla s náhlou rozhodností. „Když mám takovouhle náladu, nejsem žádná společnice. Vidím ti to v tváři.“

„Polly, to ale není vůbec pravda.“

„Teď jdu domů a naložím se na dlouho do vany s horkou vodou. A už nebudu pít žádné kafe. Telefon vytáhnu ze zdi, půjdu brzy do postele a až se ráno probudím, mohla bych se probudit jako úplně jiná ženská. A pak bychom snad mohli... divočiny žádné, mazlení hodně.“

„Mám o tebe starost,“ řekl.

Ruce se jí v jeho sevření jemně pohnuly. „Já vím,“ řekla. „Nijak mi to sice nepomáhá, ale vážím si toho, Alane. Víc, než si myslíš.“

Hugh Priest zpomalil, když cestou domů z Castle Rocku projížděl kolem Žlutého tygra... a pak zase zvýšil rychlost. Přijel domů, zaparkoval svého buicka na příjezdové cestě a šel dovnitř.

Jeho dům měl dvě místnosti: jednu, v níž spal, a druhou, kde dělal všechno ostatní. Uprostřed této druhé místnosti stál otřískaný umakartový stůl, pokrytý hliníkovými tácky od mražených pokrmů (ve

většině z nich byly ve zbytcích omáčky zamáčkнутé cigaretové nedopalky). Přistoupil ke kuchyňské skříni, natáhl se na špičky a začal šátrat po horní přihrádce. Na chvíli se mu zdálo, že jeho liščí ocas je pryč, že tu někdo byl a ukradl mu ho. Okamžitě ho v panice začal pálit žaludek. Pak rukou nahmatal hedvábnou měkkost a unikl mu dlouhý, úlevný výdech.

Skoro celý den musel na liščí ohon myslet, musel myslet na to, jak si ho přiváže k anténě buicku, jak se tam bude krásně vyjímat a vesele třepotat. Ráno ho skoro už přivázal, ale přišlo a jemu se nelíbilo pomýšlení na to, že vlhko by z něj udělalo nacucaný kožešinový hadr, který by tam jen zplihle visel jako nějaká chciplotina. Teď liščí ohon vzal a šel s ním ven, nepřítomně odkopl z cesty prázdnou plechovku od džusu. Hebkou kožešinu laskal v prstech. Ach, bože, jak nádherný to je pocit!

Vešel do garáže (už asi od roku 1984 se mu do ní pro samé harampádí auto nevešlo) a po chvíli hledání se mu podařilo vystrchat kus drátu. Už se rozhodl: teď drátem přiváže liščí ohon k anténě, pak si dá trochu polévky a hned nato se rozjede do Greensparku. Anonymní alkoholici tam mívají setkání v sedm hodin večer v Síni Americké legie. Možná už skutečně je příliš pozdě na to, aby začínal nový život... ale to neznamená, že by už bylo příliš pozdě na to, aby se o tom přesvědčil, ať už to nakonec dopadne, jak chce.

Udělal na drátu důkladnou smyčku, navlékl ji na silnější konec ohonu a stáhl. Začal omotávat druhý konec drátu kolem antény, avšak jeho prsty, zpočátku se pohybující hbitě a mrštně, teď svůj pohyb začínaly zpomalovat. Cítil, jak z něj sebedůvěra vyprchává a místo ní se mu do hlavy začínají stěhovat pochybnosti. Vidí se zajíždět na parkoviště Americké legie – to je v pořádku. Vidí se kráčet na setkání – to je také ještě v pořádku. Ale pak se mu vynořuje obraz nějakého malého kluka (jako toho blbečka, co mu tuhle vlezl skoro pod auto), potulujícího se kolem haly, kde on uvnitř právě říká, že se jmenuje Hugh P. a že je proti alkoholu bezmocný. Zrak toho kluka náhle něco upoutá – záblesk světlé oranže v modrobílé záři sodíkových výbojek, osvětlujících parkoviště Legie. A ten kluk se přibližuje k jeho buicku, zkoumá jeho liščí ohon... nejprve se ho zlehka dotýká, pak ho hladí. Rozhlédne se, nevidí nikoho, zatáhne za ohon a přetrhne drát. A Hugh jasně toho kluka vidí jít do místního podniku s videohrami, kde říká nějakému svému kamarádovi: Hele, mrkni, co jsem štipnul na parkovišti Legie. Paráda, co?

Hugh pocítil, jak se mu do prsou dere zoufalý hněv, jako kdyby to nebyla jen pouhá představa, nýbrž něco, co se už skutečně přihodilo. Pohládl liščí ohon a pak se rozhlédl v rostoucím šeru páté hodiny podvečer – jako kdyby čekal, že spatří zástup zlodějských kluků, kteří se už začínají scházet na druhé straně ulice a jen čekají na to, až si zajde dovnitř ohřát polévku, aby mu jeho liščí ohon ukradli.

Ne. Raději nikam nepojede. Děti si dnes moc dovolují. Děti by ukradly cokoli, jen tak pro potěšení z krádeže. Den nebo dva si ukradenou věc nechají, pak o ni ztratí zájem a pohodí ji někam do příkopu nebo na dvorku. Tato představa – a byla nějak velmi živá a jasná, skoro jako kdyby to byla vize – představa jeho milovaného liščího ohonu, pohozeného někde ve smradlavé škarpe, nacucaného vodou, ležícího mezi odpadky a prázdnými plechovkami od piva, opět Hugha naplňovala pocitem zoufalého hněvu.

Byl by blázen, kdyby něco takového riskoval.

Odmotal drát, přidržující ohon na anténě, a opět s ohonem zašel dovnitř. Uložil ho zase na horní přihrádku a tentokrát i zavřel dvířka skříňky, která však nepřiléhala.

Budu na ně muset dát zámek, pomyslel si. Děti vlezou všude. Nemají dnes respekt před ničím. Vůbec žádný respekt.

Šel k ledničce, vyndal plechovku piva, chvíli na ni hleděl a pak ji zase dal zpátky. Jedno pivo – ani čtyři nebo pět – by mu moc náladu nezvedlo. Ne při jeho dnešním rozpoložení. Otevřel jedny ze spodních dvířek kredence a prohraboval se nepořádkem uvnitř. Byly tam různé omlácené hrnce a pánve, vzadu pak poloprázdná láhev fernetu, zásoba pro případ nouze. Nalil si do skleničky od džemu polovičku, na chvíli se zamyslel, a pak skleničku dolil až po okraj. Dal si jeden nebo dva loky. Cítil, jak mu kořalka exploduje v žaludku, a skleničku opět doplnil až po okraj. Už se začal cítit trochu lépe, už byl trochu uvolněný. Pohlédl na skříňku a usmál se. Tam je bezpečný – a bude ještě bezpečnější, až koupí v železářství pěkně velký zámek, namontuje na dvířka petlici a zámek zacvakne. Je dobré, když má člověk věc, kterou skutečně chce a která je pro něj nezbytná, ale ještě lepší je, když je ta věc v bezpečí. To je

pak úplně nejlepší. Ale úsměv mu teď trochu povadl.

A na to sis ho koupil? Abys ho měl až na horní polici a pod zámek?

Opět se napil, pomalu. No dobře, pomyslel si, možná to opravdu není nejlepší řešení. Ale je to pořád lepší, než kdyby mu ho měli štípnout nějakí kluci.

„A vlastně,“ řekl nahlas, „už přece není rok 1955. Dneska už je jiná doba.“

Pokýval hlavou, aby svůj výrok zdůraznil. Ale stejně – to pomyšlení se mu pořád vracelo. K čemu je liščí ohon ve skříni? Co tam z něj má on či kdokoliv jiný?

Ale dvě či tři další skleničky to rozhodly. Dvě či tři další skleničky učinily ze zasunutí liščího ohonu do skříně to nejrozumnější, nejracionalnější rozhodnutí na světě. Rozhodl se, že večeri odloží – takové rozumné rozhodnutí si přece zaslouží, aby bylo odměněno další jednou či dvěma skleničkami.

Opět si nalil plnou skleničku od džemu, sedl si do kuchyňské židle na hranatých ocelových nohách a zapálil si cigaretu. A jak tam tak seděl, popíjel a klepal popel na tácky od mražených jídel, zapomněl úplně na liščí ohon a místo toho začal myslet na Netii Cobbovou. Bláznivou Nettii. Provede bláznivé Nettii takovou menší legráčku. Možná příští týden, možná za čtrnáct dní... ale spíš už tento týden. Pan Gaunt mu řekl, že nerad ztrácí čas; a Hugh tomu docela věří. Už se na to těší.

Aspoň se trochu zažene ta příšerná nuda.

Popíjel, pokuřoval, a když konečně ve čtvrt na deset padl na špinavé povlečení svého úzkého lože ve vedlejší místnosti, měl na tváři úsměv.

Wilmě Jerzyckové končila směna v Hemphillově tržnici v sedm hodin večer, kdy se tržnice zavírala. Ve čtvrt na osm už zajížděla na příjezdovou cestu svého domu. Zpod zatažených závěsů na oknech obývacího pokoje pronikalo tlumené světlo. Vešla a vdechla nosem. Cítila makaróny a sýr. Tak to je v pořádku... alespoň zatím.

Na gauči byl natažený Pete, boty měl zuté a sledoval v televizi Kolo štěstěny. V klíně měl rozložený portlandský Tiskový přehled.

„Tvůj vzkaz jsem četl,“ řekl, rychle se posadil a odložil noviny. „Dám to ohrát. Do půl osmé to bude teplé.“ Pohlédl na ni svýma upřímnými a trochu zvědavými očima. Jako pes, který má silnou potřebu zalíbit se paničce, byl Pete Jerzyck vycvičen včas a celkem dobře. Měl sice také svoje chyby, ale už je to hodně dlouhá doba, co přišla naposledy domů a našla ho ležet na gauči v botách – a ještě delší doba, kdy se naposledy odvážil zapálit si doma dýmku. A už ani nepamatuje, kdy naposledy zapomněl na záchodě po sobě spláchnout, když se šel vyčůrat.

„Sebral jsi prádlo?“

Jeho kulatý, otevřený obličej se teď trochu zakabonil a objevil se v něm provinilý a překvapený výraz. „Sakra! Četl jsem si noviny a zapomněl jsem. Hned pro něj jdu.“ Začal šmátrat po botách.

„Nemusíš,“ řekla a vydala se do kuchyně.

„Wilmo, já ho seberu!“

„Neobtěžuj se,“ řekla sladce. „Nechtěla bych tě rušit od tvých novin či tvých televizních miláčků jen proto, že jsem stála posledních šest hodin za pokladnou. Jen klidně lež dál, Pete. Bav se.“

Ani se nemusela otočit, aby si ověřila jeho reakci. Po sedmi letech manželství byla upřímně přesvědčena, že Peter Michael Jerzyck ji už nemůže ničím překvapit. Bude se tvářit uraženě a vzdorně. Bude ještě chvíli poté, co odejde, stát a koukat jako někdo, kdo se právě vrátil ze záchodu a nemůže si vzpomenout, jestli si vůbec utřel zadek. Pak začne prostírat večeri. Bude jí dávat spousty otázek jaké to dnes bylo v práci, bude pozorně naslouchat jejím odpovědím a nebude ji nijak přerušovat vlastním vyprávěním o tom, co se dnes přihodilo v zaměstnání jemu, u velké realitní firmy Williams-Brown v Oxfordu, kde pracuje zase on. A to bude Wilmě naprosto vyhovovat, protože ona prodej nemovitostí považuje za ten nejnudnější námět rozhovoru. Po večeri bez říkání umyje nádobí a noviny si bude pro změnu číst zase ona. Všechny práce bude muset udělat on, protože zapomněl splnit jeden menší úkol. Vůbec by jí nevadilo, kdyby měla jít to prádlo sebrat sama – byla vlastně docela pyšná na vůni a omak prádla, které se v hezkém odpoledni sušilo na sluníčku – ale to přece nemusí Pete vědět. To je takové její malé tajemství.

Takových tajemství měla celou řadu a neprozrazovala je z téhož důvodu: ve válce se hodí každá

výhoda. Někdy přicházela večer domů a trvalo třeba hodinu – nebo i dvě – než donutila Peta k ústupu na všech frontách, než zaměnila jeho bílé praporky na mapě bojiště svými červenými. Dnes to zvládla za necelé dvě minuty poté, co vstoupila do dveří a Wilma byla naprosto spokojena.

V hloubi duše byla přesvědčena, že manželství představuje celoživotní dobrodružství agrese a že v takovém dlouhém boji, kdy se v žádném případě neberou zajatci, se nesmí ustoupit ani o píd', nesmí se vzdát ani kousek té manželské krajiny, že taková snadná vítězství mohou nakonec ztratit svůj říz. Ale ten čas zatím ještě nepřišel, proto se vydala s košíkem na prádlo pod levou paží na dvorek s lehkým srdcem pod svým obrovským poprsím.

Byla snad na půl cesty přes dvorek k prádelním šňůrám, když tu se zmateně zastavila. Kde, ksakru, jsou ta prostěradla?

Měla by je přece vidět docela zřetelně, velké bílé obdélníky, vlající v temnotě – ale nevisely tam. Někam snad ulétly? To je přeci nesmysl! Odpoledne sice trochu větřík povíval, nebyla ale žádná vichřice. Někdo je snad ukradl?

Pak pohnul vzduchem slabý závan větru a ona uslyšela líné plesknutí. Jasně, jsou tu... někde tu jsou. Když jste nejmladší dcera z rozvětvené katolické rodiny, kde je třináct dětí, tak znáte zvuk prostěradla, plácajícího se na prádelní šňůře, skoro důvěrně. Ale přesto – ten zvuk nějak neodpovídá. Je v něm něco příliš těžkého.

Wilma popošla o další krok. Její obličej, který měl trvale lehce zasmušilý pohled ženy, očekávající potíže, nyní potemněl. Teď už ta prostěradla viděla... tedy alespoň nějaké tvary, jež by měly být prostěradly. Byly však černé.

Popošla o další krok a dvorkem opět provanul větřík. Ty tvary se pohnuly směrem k ní, vyduly se, a ještě než stačila zvednout ruku, dopadlo na ni něco těžkého a mazlavého. Po tvářích jí stékala nějaká šlemovitá hmota; přilepilo se na ni cosi hustého a matlavého. Skoro jako kdyby se jí snažily zmocnit nějaké studené, lepkavé ruce.

Nepatřila mezi ženy, které by křičely jen tak bez příčiny – teď ale zaječela a upustila košík na prádlo. Ten pleskavý zvuk se ozval znovu a ona se pokusila uhnout před tím vzdouvajícím se tvarem, pohybujícím se před ní. Levým kotníkem narazila na proutěný prádelní koš a padla na jedno koleno. Neupadla jen díky štěstí a svým rychlým reflexům.

Nějaká těžká, mokrá věc se jí sunula po zádech; lepkavé mokro jí smáčelo krk. Wilma opět zaječela a po rukách a kolenou se odplížila od prádelních šňůr. Několik pramenů vlasů jí vyklouzlo zpod šátku a viselo jí teď s lechtáním přes obličej. Ten pocit nesnášela... ale ještě víc nesnášela slizký a lepkavý dotek toho černého tvaru, visícího na její prádelní šňůře.

Dveře do kuchyně se rozlétly a dvorkem se nesl polekaný hlas Peta: „Wilmo? Wilmo, jsi v pořádku?“

Za ní se ozývalo pleskání – odporný zvuk, jako chrchlání z nějakých hlasivek, ucpaných bahnem. Na vedlejším dvorku se hystericky rozštěkal vysokým, nepříjemně pronikavým štěkotem voříšek Haverhillů – haf! haf! haf! – a to štěkání Wilmin duševní stav jen zhoršovalo.

Zvedla se a spatřila, jak Pete opatrně schází ze zadních schodů. „Wilmo? Ty jsi upadla? Jsi v pořádku?“

„Ano!“ vykřikla vztekle. „Ano, upadla jsem! Ano, jsem v pořádku! Rozsviť to zatracené světlo!“

„Ublížila sis ně-“

„Rozsviť to zatracené SVĚTLO, povídám!“ zaječela na něj a otírala si ruku o plášť. Měla ji obalenou jakýmsi studeným slizem. Byla teď tak vzteklá, že viděla svůj vlastní puls jako jasné body světla, tančící jí před očima... a nejvíc se vztekala sama na sebe, že se tak poděsila. I když jen na chvíli.

Haf! Haf! Haf!

Ta mrcha psí na vedlejším dvorku se mohla zběsnit. Kriste pane, jak ona nenáviděla psy, zvláště ty štěkavé!

Petův stín se vrátil k hornímu schodu. Dveře se otevřely, ruka zašmátrala uvnitř a pak se rozsvítilo venkovní světlo. Zaplavilo dvorek jasně.

Wilma se podívala na sebe a spatřila na předním dílu svého nového podzimního pláště širokou tmavohnědou šmouhu. Otírala si zuřivě tvář, pohlédla na ruce a spatřila, že jí také zhnědly. Cítila, jak jí po páteři pomalu stéká pramínek něčeho lepkavého.

„Bláto!“ Byla ochromena, nemohla tomu uvěřit. Dokonce si ani neuvědomila, že promluvila nahlas. Kdo jí to mohl provést? Kdo se jen mohl odvážit?

„Co jsi říkala, zlato?“ zeptal se Pete. Blížil se k ní; teď se v bezpečné vzdálenosti od ní zastavil. Obličej Wilmě pracoval způsobem, který Pete Jerzyck shledával nanejvýš znepokojivým: jako kdyby se jí těsně pod pokožkou svíjelo hnízdo nějakých hádků.

„Bláto!“ zaječela, vzpínajíc ruce směrem k němu. . . na něj. Z konečků prstů jí stékaly hnědé pramínky. „Bláto, povídám! Bláto!“

Pete pohlédl za ni a náhle pochopil. Čelist mu poklesla, ústa se mu otevřela. Wilma se otočila do směru jeho pohledu. Výbojka nad dveřmi do kuchyně osvětlovala prádelní šňůry a celý dvorek nemilosrdným jasem, odhalovala všechno, co mělo být odhaleno. Prostěradla, která rozvěsila čistá, visela nyní na količcích jako nějaké zplhlé, bahnem nacucané hadry. Nebyly jen pocákány blátem: byly jím prosáknuté, měly na sobě přímo nátěr bláta.

Wilma se podívala na zahrádku a spatřila hluboké rýhy v místech, odkud bylo bláto odebíráno. Spatřila v trávě stopy, kudy ten ničitel chodil sem a tam, nabíral bláto, šel ke šňůrám, házel a pak se zase vracel a znovu a znovu nabíral bláto.

„To je v hajzlu!“ zaječela.

„Wilmo. . . pojď dovnitř, zlato, já. . .“ Pete zaváhal, pak ho něco napadlo a řekl s nadějí: „Uvařím trochu čaje.“

„Seru na čaj!“ zaječela Wilma ze všech sil a pes ze sousedství se znovu rozštěkal, přešel do nepřetržitého hauhauhauhau, ach, jak ona nenávidí psy, ten podvraták ji přivede k šílenství, ten hnusný, uječený vořech!

Její vztek vypěnil a ona se vrhla na prostěradla, trhala je ze šňůry, rvala je. Její prsty se zachytily první šňůry a napnuly ji jako strunu kytary. Na ní visící prostěradla se prověsila do mokrého, mazlavého bahna na zemi. Pěsti sevřené, oči šilhající jako dítěti, které má právě záchvat psotníku, udělala Wilma jeden žabí krok a sklouzla po prostěradle. Ozvalo se líné plesknutí, prostěradlo se vzdulo a na punčochy se jí snesla sprška bláta. A to byla ta poslední kapka. Wilma otevřela ústa a ječela vzteky. Ach, však ona to zjistí, kdo jí to udělal. Zjistí to. Na to můžete vzít jed. A až to zjistí –

„Je u vás všechno v pořádku, paní Jerzycková?“ Byl to hlas paní Haverhillové, poplašeně se chvějící.

„Jasně že jo, sakra, popijíme si tu denaturák a čumíme na film pro pamětníky – nemůžete zavřít hubu tomu vašemu podvratákovi?“ zaječela Wilma.

Těžce oddychujíc se zvedla ze zabláceného prostěradla, přes obličej jí visely prameny rozčuchaných, zmazaných vlasů. Divoce si je odhrnula. Ten zasraný pes ji přivede k šílenství. Zasraný, uječený pes!

Náhle ji něco napadlo; v mžiku se zarazila.

Psi. Zasraný, uječený psi. Kdopak to tu bydlí hned za rohem, na Ford Street?

Znova: kterápak bláznivá muňka se zasraným, uječeným psem jménem Lupič, tu bydlí hned za rohem?

No přeci Nettie Cobbová, to je jasné.

Ten pes tu štěkal celé jaro, bylo to takové uječené štěněčí kňučení, příšerně lezoucí na nervy, Wilma nakonec zavolala Nettii a řekla jí, že jestli nedokáže tomu svému psu zavřít hubu, tak že ho bude muset dát pryč. A o týden později, když nenastala žádná změna k lepšímu (alespoň ne žádná taková, kterou by Wilma byla ochotna připustit), zavolala Nettii znovu a řekla jí, že jestli tomu psu nezavře hubu, tak že ona, Wilma, bude muset zavolat policii. A když následující večer ten zasraný uječený pes začal znovu štěkat a kňučet, na policii zavolala.

Asi tak týden nato se Nettie objevila v tržnici (na rozdíl od Wilmy byla Nettie trochu rozvážnější, musela si vždy věci v hlavě pořádně přebrat – podumat o nich – než se rozhodla jednat). Postavila se do fronty u Wilminy pokladny, i když si nekoupila ani jedinou věc. Když na ni přišla řada, řekla jí pištivým, chvějícím se hláskem: „Nedělejte laskavě mně a mému Lupičovi žádné potíže, Wilmo Jerzycková. Je to hodný pejsek, tak toho raději nechte.“

Wilma, vždy připravená k hádce, nebyla ani v nejmenším vyvedena z míry tím, že k ní dochází na jejím pracovišti. Vlastně jí to docela vyhovovalo. „Tak milostivá paní, to ještě víte houby, co to jsou skutečné potíže. Jestli ale tomu vašemu psovi nezavřete hubu, tak to budete vědět, a to brzy.“

A ta Cobbová tam stála celá bledá, nadechla se, sevřela pevně peněženku, na vychrtlé paži jí vyvstaly šlachy od zápěstí až k lokti a řekla: „Já vás varuji,“ a spěchala pryč.

„Jeminkote – já si snad cvrnknu do kalhot!“ zvolala za ní Wilma hlučně (pomyslení na hádku jí vždycky dělalo moc dobře), Nettie se však už neotočila – jen ještě trochu přidala do kroku.

Po tomto výstupu už toho psa nikdy neuslyšela. To Wilmu značně zklamalo, protože celé jaro bylo jinak dost nudné. Pete nevykazoval žádné známky vzpoury a ve Wilmě přetrvávala jakási prázdnota z konce zimy, na níž nic neměnila ani nová zeleň stromů a trávníků. Aby měla život pestřejší a trochu pikantnější, potřebovala nějaký skutečně dobrý svár. Někdy se zdálo, že by mohla výtečně posloužit ta bláznivá Nettie Cobbová, když se ale ten její pes začal chovat ukázněně, zdálo se Wilmě, že se bude muset po nějakém rozptýlení poohlédnout jinde.

Pak ale jednoho večera v květnu ten pes začal štěkat znovu. Štěkot trval jen krátce, Wilma však okamžitě spěchala k telefonu a zavolala Nettii – měla pro daný případ její jméno zaškrtnuté v telefonním seznamu.

Neztrácela čas žádnými jemnostmi či zdvořilostmi, šla rovnou na věc. „Vážená, tady je Wilma Jerzycková. Volám vám jenom proto, abych vám oznámila, že pokud tomu psovi nezavřete hubu sama, budu to muset udělat já.“

„Vždyť už neštěká!“ vykřikla Nettie. „Vzala jsem ho dovnitř okamžitě, jak jsem přišla domů. Nechte laskavě mne i Lupiče na pokoji! Už jsem vás varovala! Jestli toho nenecháte, budete litovat!“

„Jen si dobře pamatujte, co vám říkám,“ odpověděla jí Wilma. „Už toho mám dost. Jak začne příště skučet, tak už se nebudu obtěžovat s nějakým voláním na policii, ale rovnou půjdu a podřežu mu ten jeho prašivý krk!“

Zavěsila, než Nettie stačila něco odpovědět. Základní pravidlo při jednání s nepřítelem (příbuznými, manželem, sousedy) znělo: agresor musí mít vždy poslední slovo.

Od té doby ten pes ani neštěkl. Nu, možná že – sem tam – štěkl, ale Wilma to nezaznamenala; nebylo to nijak skutečně rušivé, hlavně se ale Wilma teď zaměřovala na produktivnější spor s tou ženskou, co má salón krásy na Castle Hillu. Wilma na Nettii a Lupiče už téměř zapomněla.

Ale Nettie možná nezapomněla na ni. Wilma spatřila Nettii právě včera, v tom novém obchodu. A kdyby pohledy mohly zabíjet, pomyslela si Wilma, tak bych tam určitě okamžitě ležela tuhá na podlaze.

Jak tam teď stála u svých zablácených, poničených prostěradel, vzpomněla si na ten pohled plný strachu a vzdoru, který měla ta muňka trhlá ve tváři, na to, jak se jí na chvíli ohrnul ret a obnažily zuby. Wilma dobře znala nenávistné pohledy – a včera jeden přesně takový viděla ve tváři Nettie Cobbové.

Já jsem vás varovala... budete litovat.

„Wilmo, pojd' dovnitř,“ řekl Pete. Položil jí chlácholivě ruku na paži.

Prudce ji setřásla. „Nech mě na pokoji.“

Pete o krok ustoupil. Vypadal, jako kdyby chtěl zalomit rukama, ale neodvažoval se to udělat.

Možná že taky zapomněla, pomyslela si Wilma. Alespoň do té doby, než mne včera zase uviděla, tam v tom novém obchodě. Nebo možná něco kula (varovala jsem vás) v té svojí telecí hlavě celou dobu, a když mě včera viděla, tak se konečně rozhoupala.

Byla stále víc a víc přesvědčena, že to udělala Nettie – s kým jiným, kdo proti ní něco má, se v posledních pár dnech viděla? Jistě, ve městě ji neměla ráda i spousta jiných lidí, ale takovýhle podraz – takovýhle hnusný, zbabělý podraz – přesně ladí s tím úšklebkem, s jakým se na ni Nettie včera podívala. S tím úšklebkem směsí strachu (budete litovat) a nenávisti. Vypadala přesně jako pes, odvažující se kousnout, jen když je jeho oběť k němu obrácena zády.

Ano, určitě to udělala Nettie Cobbová. Čím víc o tom Wilma přemýšlela, tím víc si tím byla jista. A takový čin je neprominutelný. Ne snad proto, že ta prostěradla jsou zničená. Ne snad proto, že to je zbabělý podraz. A ani ne proto, že to je čin někoho, kdo nepochybně má nádor na mozkou.

Ale je neprominutelný, protože Wilma se vyděsila.

Pravda, sice jen na okamžik, když se z temnoty vynořila ta slizká hnědá věc a přejela jí přes obličej, studeně ji polaskala jako ruka nějaké příšery... ale i tento krátký okamžik hrůzy stačí.

„Wilmo?“ zeptal se Pete, když k němu obrátila svůj plochý obličej. Nelíbil se mu výraz jejího obličeje, jak mu ho odhalovalo ostré světlo na dvorku. Nelíbil se mu ten prázdňý pohled v jejích očích. „Zlato? Jsi

v pořádku?“

Prošla kolem něj, aniž by ho registrovala. Pete cupital za ní, jak se valila dovnitř... a k telefonu.

Když telefon zazvonil, Nettie právě seděla v obývacím pokoji, u nohou jí ležel Lupič a v klíně měla položené svoje nové stínítko z duhového skla. Bylo za dvanáct minut osm. Trhla sebou a sevřela stínítko v rukách, hleděla na telefon se směsí strachu a nedůvěry. Pocítila jakousi chvilkovou jistotu – nepochybně to je nesmysl, ale nebyla schopna takových pocitů se zbavit –, že to bude určitě nějaká úřední osoba, která jí sdělí, že musí to krásné stínítko okamžitě vrátit, že patří někomu jinému, že takový krásný předmět se v žádném případě nesmí dostat do jejího vlastnictví, že i jen pomyšlení na to je směšné.

Lupič na ni krátce pohlédl – jako kdyby se jí chtěl zeptat, zda ten telefon půjde vzít či ne –, a pak si položil hlavu na packy.

Nettie opatrně odložila stínítko a zvedla sluchátko. Bude to nejspíš Polly – zeptá se jí, zda nechce, aby jí zítra na cestě do práce koupila něco k obědu v Hemphillově tržnici.

„Haló, tady byt Cobbů,“ řekla studeně. Celý svůj život měla strach z nějaké úřední osoby a zjistila, že nejlepším způsobem, jak takový strach potlačit, je snažit se, aby její hlas zněl také jako hlas nějaké úřední osoby.

Strach sice nezmizel, ale snad zůstával alespoň částečně pod kontrolou.

„Já dobře vím, co jsi provedla, děvko jedna hnusná!“ vyštěkl na ni nějaký hlas. Bylo to neočekávané a přílišné, jako rána sekáčkem na led.

Nettii se zastavil dech; v obličeji se jí objevil výraz mrtvolné hrůzy a srdce jí vyskočilo až do hrdla. Lupič na ni znovu tázavě pohlédl.

„Kdo... kdo...“

„Ty moc dobře víš, kdo,“ řekl ten hlas – a Nettie pochopitelně už věděla. Wilma Jerzycková, ta zlá, zlá ženská.

„Vždyť neštěkal!“ Nettiin hlas byl hysterický a třásl se jí – jako hlas někoho, kdo se právě nadýchal obsahu celé tlakové nádoby s héliem. „Už vyrostl a neštěká. A sedí mi tu u nohou!“

„Moc jsi se bavila, když jsi mi házela to bláto na prostěradla, píčo jedna bláznivá?“ Wilma zuřila. Ta ženská se ještě pokouší předstírat, že se bavíme o jejím čoklovi.

„Prostěradla? Jaká prostěradla? Já... já...“ Nettie hleděla na svoje stínítko z duhového skla, jako kdyby z něj chtěla čerpat sílu. „Nechte mne na pokoji! Vy sama jste bláznivá, ne já!“

„Za tohle tě dostanu. Ke mně nikdo nesmí chodit na dvorek a házet mi tam bláto na prostěradla, když nejsem doma. Nikdo. NIKDO! Rozumíš? Leze ti to do ty tvojí pitomý lebky? Nebudeš vědět kde, nebudeš vědět kdy, a hlavně nebudeš vědět jak, ale já... já tě... já tě DOSTANU. Rozumíš?“

Nettie si držela pevně sluchátko u ucha. Obličej měla smrtelně bílý, jen uprostřed čela, mezi obočím a vlasy, se jí táhl jediný pruh jasné červeně. Zuby měla pevně zatnuté, tváře se jí dmuly, jak dýchala koutky úst.

„Nechte mne na pokoji, nebo toho budete litovat!“ vykřikla tím hysterickým, héliovým hlasem. Lupič teď stál na nohou, uši nastražené, oči dokořán a úzkostné. Cítil v místnosti zlo. Jednou nepřátelsky štkl. Nettie ho neslyšela. „Budete toho moc litovat! Já... Já mám známé! Známé na úřadech! Moc dobré známé! A tohle si taky nemusím nechat líbit!“

Pomalu a tiše, hlasem zlobou přetékajícím, Wilma pronesla: „Že sis se mnou něco začala, to byla největší chyba tvého života. Nebudeš mě vidět přicházet.“ Ozvalo se cvaknutí.

„Neopovažujte se!“ vzlykla Nettie. Tekly jí teď po tvářích slzy, slzy hrůzy a děsivého, bezmocného vzteku. „Neopovažujte se, osobo odporná. Já... já...“

Ozvalo se druhé cvaknutí a po něm pípání telefonní linky.

Nettie zavěsila sluchátko a téměř tři minuty vzpřímeně seděla v křesle, hledíc do prostoru. Pak začala plakat. Lupič znovu štknul a natáhl packy na okraj křesla. Nettie ho začala hladit a plakala mu do srsti. Lupič jí olizoval krk.

„Já ji nenechám ublížit ti, neboj se, Lupiči,“ řekla. Dýchala milé a čisté teplo psího těla, snažila se z něj načerpat útěchu. „Nenechám tu zlou, zlou ženskou, aby ti ublížila. Není žádná úřední osoba, vůbec ne. Je to jen taková odporná osoba a jestli se opováží ti ublížit... nebo mě... tak toho bude litovat.“

Konečně se narovнала, našla v rohu křesla zamáčknutý papírový kapesníček a otřela si jím oči. Byla poděšená... ale také cítila, jak jí začíná lomcovat hněv. Stejný pocit měla kdysi těsně před tím, než vytáhla se zásuvky pod mycím dřezem vidličku na porcování masa a zapíchla ji svému manželovi do krku.

Vzala ze stolu stínítko z duhového skla a jemně si ho přitiskla k tělu. „Jestli si něco začne, tak toho bude moc, moc litovat,“ řekla Nettie.

Velmi dlouho tak seděla, Lupiče u nohou, stínítko z duhového skla v klíně.

Norris Ridgewick pomalu projížděl ve svém služebním voze Main Street, očima sledoval budovy na západní straně ulice. Za chvíli bude mít po službě, což ho docela těšilo. Ještě si vzpomínal, jak výbornou náladu měl ráno, než ho přepadl ten idiot; vzpomínal si, jak stál před zrcadlem na záchodku, upravoval si čepici a s potěšením myslel na to, že vypadá naprosto perfektně. Sice si na to vzpomínal, ale byla to taková už nějak hodně stará a vybledlá vzpomínka, jako kdyby šlo o nějakou fotografii z devatenáctého století. Navíc od momentu, kdy ho ten idiot Keeton chytil pod krkem, se mu až do této chvíle nedařilo ale vůbec nic.

Na oběd se zastavil ve stánku Kvok-Kvok u silnice číslo 119, kde měli grilovaná kuřata. Obvykle tam dělali dobrá jídla, ale tentokrát si dal ústřice, dostal příšerné bolení břicha a hned nato průjem. Kolem třetí hodiny odpoledne najel na výpadovce číslo 7 na nějaký hřebík a musel měnit kolo. Otřel si konečky prstů o blůzu uniformy, dnes přinesené z čistírny. Udělal to bezmyšlenkovitě, chtěl si prsty otřít jen aby mohl lépe šroubovat matice – a na uniformě mu zůstaly čtyři šmouhy smíru. A jak tam tak stál a se znechucením se díval na blůzu, opět se mu v žaludku přihlásily křeče a on musel utíkat do křoví. Měl celkem honičku, aby si stačil sundat kalhoty dřív, než v nich bude mít naděláno. Nakonec to stihnul... ale vůbec se mu nelíbilo to křoví, které si vybral. Bude to nejspíš jedovatá škumpa – a podle toho, jak den pokračoval, to nejspíš i byla.

Norris pomalu projížděl kolem budov, jež tvořily vlastní střed městečka Castle Rock: banka Norway, obchod Western Auto, Nanina restaurace, černá díra, kde kdysi stávalo království Fotra Merrill, krejčovství Šijem, pořád šijem, Nezbytné věci, železářství – Norris náhle dupnul na brzdy a zastavil. Zahlédl ve výloze Nezbytných věcí něco úžasného – alespoň se mu zdálo, že tam zahlédl něco úžasného.

Pohlédl do zpětného zrcátka, avšak Main Street byla úplně prázdná. Světla semaforu, přepínající se na dolním konci obchodní čtvrti, náhle zhasla a několik vteřin zůstala zhasnutá, v ovládací skříni důležité cvakala relátka. Pak začala na prostředním světle blikat žlutá. Je tedy devět hodin.

Norris couvl a zajel k chodníku. Podíval se na vysílačku, pomyslel si, že by měl zavolat znak 10-22 – policista opouští vozidlo – ale pak se rozhodl, že nezavolá. Chce jen krátce nahlédnout do výkladu. Zesílil na vysílače trochu příjem a ještě než vystoupil, stáhnul okénko. To by mělo stačit.

Stejně jsi neviděl to, co sis myslel, že vidíš, přesvědčoval se, vytahuje si kalhoty, když kráčel přes chodník. V žádném případě. Dnes jsou na programu jen samé katastrofy a žádné objevy. To byl jen něčí starý rybářský prut – Jenomže nebyl. Rybářský prut, vystavený ve výloze obchodu Nezbytné věci, tam byl hezky naaranžovaný společně s rybářskou sítí a jasně žlutými rybářskými holíčkami a byl to naprosto jednoznačně prut značky Bazun. Takový neviděl od doby, kdy mu před šestnácti lety zemřel otec. Norrisovi bylo tenkrát čtrnáct a prut značky Bazun miloval ze dvou důvodů: kvůli jeho vlastnostem a kvůli tomu, co pro něj představoval.

Jaké měl vlastnosti? Byl to prostě bez konkurence nejlepší rybářský prut na světě, o tom není pochyb.

A co pro něj představoval? Pohodu. Nic víc, nic míň. Pohodu, kterou hubený kluk jménem Norris Ridgewick prožíval se svým tátou. Pohodu toulek lesem podél řeky na kraji městečka, pohodu v jejich loďce, když seděli uprostřed jezera a všechno kolem nich se běhalo mlžným oparem, zvedajícím se z hladiny v jakýchsi obláčcích páry, uzavírajících je v jejich soukromém světě. V krásném světě stvořeném jen pro chlapy. V nějakém jiném světě bude brzy maminka dělat snídani, to je také krásný svět, ale přesto ne tak krásný, jako ten jejich. A nikdy – ani dřív, ani později – už nebyl žádný jiný svět tak krásný.

Po otcově smrti jeho prut Bazun zmizel. Pamatuje si, jak ho po pohřbu hledal v garáži, ale prut byl

prostě pryč. Prohrabal celý sklep, hledal dokonce i v matčině skřini a otcově ložnici (i když moc dobře věděl, že by maminka pustila otce do ložnice spíš se slonem, než s rybářským prutem), ale Bazun prostě zmizel. Norris celou dobu podezíval svého strýce Phila. Několikrát v sobě sbíral odvalu, že se ho zeptá, ale když už byl skoro rozhodnutý, vždy couvnul.

A jak tu teď stál a hleděl na prut, který je možná tím tenkrát zmizelým, podařilo se mu toho dne poprvé zapomenout na Cvalíka Keetona. Zaplavily ho jasné a přesné vzpomínky: otec sedí na zádi loďky, mezi nohama má pikslu s háčky a další výstrojí, prut podává Norrisovi, aby si mohl ze své obrovské červené termosky se šedivými pruhy nalít do pohárku kávy. Tu kávu přímo cítil, horkou a výbornou, a cítil i otcovu vodičku po holení: jmenovala se Jižanský gentleman.

Ten starý žal se v něm náhle opět zvedl a zahrnul ho do svého šedivého objetí – zatoužil po svém otci. Opět se mu zakusovala do kostí ta stará bolest s novou silou a tak lačně, jako toho dne, kdy se matka vrátila domů z nemocnice, vzala ho za ruce a řekla: Teď musíme být hodně stateční, Norrisi.

Světlo reflektoru v horním rohu výlohy odráželo jasné záblesky na ocelovém plášti navijáku a Norrisem opět proběhla ta stará láska, ta temná i blyštivá láska. Norris zíral na prut Bazun a myslel na vůni čerstvé kávy, stoupající z velké červené termosky se šedivými pruhy na bocích a na chladnou mlhu nad jezerem. Opět v duchu cítil tu drsnou strukturu korkového držadla prutu a pomalu zvedal ruku, aby si otřel oči.

„Strážníku?“ ozval se nějaký tichý hlas.

Norris trochu vyjekl a odskočil od skla výlohy. Na chvíli se mu zdálo, že si přeci jen nadělá do gatí – bylo by to dokonalé zakončení dokonalého dne. Pak žaludeční křeč pominula a on se rozhlédl. V otevřených dveřích obchodu stál nějaký vysoký muž v tvídovém saku a s úsměvem na něj hleděl.

„Polekal jsem vás?“ zeptal se. „Moc se omlouvám.“

„Ne,“ řekl Norris a pak se také pokusil o úsměv. Srdce mu divoce bušilo. „No... trochu možná ano. Koukal jsem na ten prut a myslel na staré časy.“

„Přišel mi právě dnes,“ řekl ten muž. „Je starý, ale v překvapivě vynikajícím stavu. Je to totiž značka Bazun. Ne moc známá, ale opravdoví rybáři si ji moc považují. Je –“

„– japonský,“ řekl Norris. „Já vím. Míval ho i můj otec.“

„Vážně?“ Úsměv toho muže se rozšířil. Odkryl trochu zuby, které byly křivé, nicméně Norris i tak ten úsměv považoval za příjemný. „To je ale náhoda, co?“

„To tedy je,“ souhlasil Norris.

„Jmenuji se Leland Gaunt. Tohle je můj obchod.“ Napřáhl k němu ruku.

Norrisem proběhl krátký pocit hnusu, když se dlouhé prsty toho muže sevřely kolem jeho ruky. Nicméně potřesení rukou pana Gaunta bylo krátké, a když se pustili, okamžitě ten pocit pominul. Norris byl přesvědčen, že to asi má na svědomí ten jeho žaludek, který má stále ještě po těch ústřících, co si dal k obědu, jako na vodě. Až tam zajde příště, dá si jen kuře, je to konečně tamní specialita.

„Mohl bych vám na ten prut udělat výjimečně výhodnou cenu,“ řekl pan Gaunt. „Nechcete jít dál, pane Ridgewicku? Můžeme si o tom promluvit.“

Norris sebou trochu trhl. Neřekl přece tomu starému paprikovi, jak se jmenuje, tím si byl jist. Otevřel pusku, že se pana Gaunta zeptá, odkud ho zná, ale pak ji zase zavřel. Má přeci nad odznakem malou jmenovku. No jasně.

„Vlastně bych neměl,“ řekl a palcem ukázal na služební auto za sebou. Vysílačka byla slyšet, i když z ní vycházelo jen praskání z éteru; po celý večer ho ze stanice nevolali. „Já jsem totiž ve službě. Vlastně jsem skončil v devět, ale technicky vzato, dokud nevrátím auto –“

„To vyřídíme během minuty,“ naléhal pan Gaunt. Očima vesele sledoval Norrise. „Já když se rozhodnu, že s někým udělám obchod, pane Ridgewicku, tak nemárním čas. Zvlášť, když tím člověkem je policista, který v noci hlídá můj obchod.“

Norris si pomyslel, že panu Gauntovi řekne, že devět hodin večer ještě není žádná noc a že na takovém ospalém hnězdě, jakým je Castle Rock, vlastně nepředstavuje ochrana místních obchodníků žádný zvláštní výkon. Pak ale znovu pohlédl na prut Bazun s navijákem a znovu ho zaplavila ta vlna touhy, překvapivě silná a živá. Pomyslel si, že by mohl o příštím víkendu vyrazit s takovým prutem na jezero, vyrazit brzo ráno s krabicí červů a velkou termoskou čerstvé kávy. Bude to skoro jako kdyby byl

zase s tátou.

„No...“

„Ale jen pojďte,“ naléhal pan Gaunt. „Když mohu já prodávat po zavírací době, tak vy zase můžete nakupovat ve službě. A mimoto – nemyslím, že by se právě teď večer někdo chystal přepadnout banku, nemám pravdu?“

Norris pohlédl směrem k bance, rýsující se černě a zase žlutě v blikání světla na semaforu a zasmál se. „To pochybuji.“

„Takže?“

„Dobrá,“ řekl Norris. „Ale jestli to nedomluvíme během minuty, pak budu opravdu muset vypadnout.“

Leland Gaunt se současně zasmál a zachrochtal. „Tak mám dojem, že slyším tiché šustění svých kapes, obracených naruby,“ řekl. „Jen pojďte dál, strážníku Ridgewicku – vyřídíme to během minuty.“

„Já bych ten prut fakt strašně chtěl mít,“ vyhrklo z Norrise. Nebylo to taktické prohlášení na začátek jednání a on to věděl. Nemohl si však pomoci.

„A také ho mít budete,“ řekl pan Gaunt. „Já vám totiž nabídnu nejlepší obchod vašeho života, pane Ridgewicku.“

Zavedl Norrise dovnitř obchodu Nezbytné věci a zavřel dveře.

KAPITOLA ŠESTÁ

Wilma Jerzycková svého manžela neznala tak dokonale, jak byla přesvědčena.

Ten čtvrtek večer uléhala do postele s myšlenkou, že se v pátek ráno okamžitě vypraví k Nettii Cobbové a vyřídí si to s ní. Na své časté hádky někdy prostě zapomínala, případně odeznívaly samy od sebe; nicméně v případech, kdy šlo o nějakou aktuální záležitost, byla to právě Wilma, kdo vyzýval k souboji a volil zbraně. Prvním pravidlem jejího konfrontačního životního stylu bylo Vždy musíš mít poslední slovo. Druhým bylo Vždy učiníš první krok. A protože teď musela učinit první krok, uléhala s myšlenkou, že musí dát věci do pořádku, že si to s Nettii musí vyřídit velmi rychle. Řekla svému manželovi, že je moc zvědavá na to, kolikrát bude muset té bláznivé muňce zakroutit hlavou, než jí upadne.

Bylo jí jasné, že po většinu noci zůstane vzhůru a bude se vztekat, zuřící a napnutá jako tětíva luku; nebude to konečně poprvé. Místo toho ale upadla do spánku necelých deset minut po ulehnutí, a když se probudila, cítila se velmi osvěžená a nějak podivně klidná. A když pak seděla v županu v pátek ráno u kuchyňského stolu, tak ji napadlo, že je možná ještě příliš brzo na to, aby dávala věci do pořádku. Včera večer svým telefonátem Nettii dostatečně vyděsila; a i když byla Wilma hodně rozběsněná, tohle si ještě uvědomovala. To by musel být člověk hluchý jako patrona, aby se nevyděl.

Co kdybychom prostě nechali Miss Duševně Chorou pro rok 1991, aby se nějaký čas sama plácala ve větru? Ted' může zase ona mít noci bez spánku, může se trápit koumáním, z kterého směru na ni udeří Hněv Wilmy. Párkrát projede kolem jejího domu a možná jí ještě několikrát zavolá. A když tak usrkávala kávu (Pete seděl naproti ní a sledoval ji nad sportovní stránkou svých novin pohledem plným obav), napadlo ji, že pokud je Nettie opravdu tak bláznivá, jak každý tvrdí, tak možná ani nebude třeba, aby pro ni vymýšlela nějaké potrestání. Mohl by to být jeden z oněch vzácných případů, kdy se věci dají do pořádku samy. A ta myšlenka ji natolik rozveselila, že dokonce dovolila Petovi, aby ji políbil, když si bral aktovku a chystal se odejít do práce.

Myšlenka, že by ji ta ustrašená myška, kterou měla za manžela, mohla nadopovat nějakým utišujícím prostředkem, jí vůbec nepřišla na mysl. Nicméně právě to ale Pete učinil – a nebylo to konečně ani poprvé.

Wilma si uvědomovala, že svého manžela ponižuje – ale už si neuvědomovala, jak moc ho ponižuje. Nejenže z ní měl strach; on žil přímo v úzkosti z ní, jako domorodci v některých tropických krajích kdysi žili v úzkosti z hněvu nějakého mocného Boha Hřmící Hory, visící tiše nad jejich životy po řadu let nebo dokonce řadu generací, aby náhle explodovala vražedným tokem žhavé lávy.

Tito domorodci, ať již hypotetiční nebo skuteční, nepochybně měli své rituály obětování pro usmíření bohů. Ty sice nijak nepomáhaly, když se hora probudila a vyvrhla spousty kamení a ohně na jejich vesnice, ale nepochybně všem přinášely klid mysli v časech, kdy hora dřímala. Pete Jerzyck uklidňování

Wilmy neprováděl prostřednictvím nějakých složitých rituálů; posloužily mu docela dobře mnohem prozaičtější prostředky. Na příklad ordinování léků místo poskytování svátosti oltářní.

Objednal se u Raye Van Allena – jediného rodinného lékaře v Castle Rocku – a řekl mu, že by chtěl něco, co by potlačovalo jeho pocity úzkosti. Řekl Rayovi, že má rozvrh pracovní doby příšerně nabitý a stále častěji je nucen vyřizovat svoje pracovní problémy i mimo kancelář. Rozhodl se tedy, že už je čas zkusit, zda by mu doktor nepředepsal něco, co by trochu „uhlazovalo hrany“.

Ray Van Allen neměl ani ponětí o stresech, jež přináší práce v realitní kanceláři, ale zato si celkem dobře dovedl představit stresy, jež asi přináší soužití s Wilmou. Domníval se, že Pete Jerzyck by pociťoval mnohem méně úzkosti, kdyby ze své kanceláře nevytáhl ani paty. To mu ovšem říci nemohl. Tak mu předepsal xanax, doplnil příslušné varování a popřál hodně štěstí a šťastnou cestu. Byl přesvědčen o tom, že Pete na své cestě životem ve dvojici s právě takovou ženou bude potřebovat hodně obojího.

Pete xanax bral, avšak v rozumné míře. Wilmě to neřekl – pěkně by ho vyplísnila, kdyby věděla, že BERE LÉKY. Z opatrnosti přechovával předpis na xanax v úřední aktovce mezi obchodními papíry, o které se Wilma vůbec nezajímala. Měsíčně bral pět nebo šest tablet, většinu vždy ve dnech před tím, než Wilmě začínala menstruace.

V létě se pak Wilma dostala do rozepře s Henriettou Longmanovou, majitelkou a provozovatelkou salónu krásy na Castle Hillu. Týkala se zpackané trvalé ondulace. Po první slovní výměně na sebe pokřikovaly druhý den v tržnici, pak následovala hlasitá hádka na Main Street o týden později, a ta se už skoro zvrhla ve rvačku.

Důsledkem bylo, že Wilma běhala po domě sem a tam jako lvice v kleci, přísahala, že tu děvku dostane, že jí zaručuje pobyt v nemocnici. „Až si to s ní já vyřídím, tak bude potřebovat salón krásy ona sama,“ procedila Wilma skrze sevřené rty. „Na to můžeš vzít jed. Zítra si za ní dojdou. Zajdu si za ní a vyřídím si to s ní hned na místě.“

Pete si se stále rostoucím znepokojením uvědomil, že to nejsou žádné plané výhrůžky; Wilma to myslela vážně. Bůh ví, jakou scénu je schopná tam vyprovokovat. Docela si dovedl představit, že Wilma by byla schopná polít Henriettě hlavu nějakým louhem, aby ta pak až do konce svého života byla holohlavá jako ta zpěvačka Sinead O'Connorová.

Doufal, že přes noc se Wilma alespoň trochu uklidní; ráno však byla ještě zuřivější. Ani by nevěřil, že to vůbec ještě je možné, ale bylo to tak. Tmavé kruhy pod jejíma očima svědčily o tom, že celou noc probděla.

„Wilmo,“ řekl chabě, „já si opravdu myslím, že to není zrovna ten nejlepší nápad jít dnes do toho salónu. Možná bys o tom měla ještě trochu přemýšlet.“

„Přemýšlela jsem o tom v noci,“ odvětila Wilma a obrátila na něj svůj planoucí zrak, „a rozhodla jsem se, že až si to s ní vyřídím, nebude už nikdy mít možnost pálit někomu vlasy. Až si to s ní vyřídím, bude potřebovat slepeckého psa, aby našla cestu na záchod. A jestli ty do mě budeš vandrovat, Pete, tak si toho čokla budete moci koupit oba – oba stejného německého vlčáka.“

V zoufalství a nejistotě, zda to zabere, avšak neschopen najít jiný způsob jak odvrátit blížící se katastrofu, vyjmul Pete Jerzyck z aktovky tubu a vhodil jednu tabletu xanaxu Wilmě do kávy. Pak odešel do zaměstnání.

Byla to vlastně první svátost oltářní Peta Jerzycka v onom pravém slova smyslu.

Celý den strávil ve strachu a obavách, domů se vracel s hrůzou, co ho tam čeká (Henrietta Longmanová zabitá a Wilma ve vězení, to byla jeho nejčastější vidina). S potěšením zjistil, že Wilma je v kuchyni a zpívá si.

Pete se zhluboka nadechl, odhodil své emocionální zábrany a zeptal se jí, jak to dopadlo s tou Longmanovou.

„Otevřela až v poledne, a to už jsem neměla takový vztek,“ řekla Wilma. „Ale stejně jsem tam na ni šla – slíbila jsem si, že si to s ní musím vyřidit tak jako tak. No a představ si to – ona mi nabídla skleničku sherry a řekla, že mi chce vrátit peníze!“

„No výborně! Paráda!“ řekl Pete s úlevou a potěšením a to byl konec aféry Henrietta. Několik dní s obavou čekal, zda se Wilmě ten vztek nevrátí. Nicméně nevrátil se – alespoň ne vztek zaměřený stejným

směrem.

Zvažoval, zda by neměl Wilmě navrhnout, aby si zašla k doktoru Van Allenovi nechat si také předepsal nějaké utišující léky, ale po dlouhém a pečlivém zvažování tuto myšlenku zavrhl. Wilma by ho možná vyhodila z domu – snad až na oběžnou dráhu kolem zeměkoule – kdyby se jí jen pokusil naznačit, že by měla BRÁT LÉKY. Léky jsou pro feťáky a utišující prostředky jakbysmet. Ona se s životem vyrovná i bez nich. A mimoto – uzavíral Pete váhavě své přemítání – nemá smysl popírat tu prostou skutečnost, že Wilma se vzteká ráda. Wilma, vidící rudě, je Wilma uspokojená.

A on ji miloval – podobně jako ti hypotetičtí domorodci na nějakém tropickém ostrově nepochybně milovali svého mocného Boha Hřmící Hory. Jeho úzkost a strach tu lásku vlastně ještě zvyšovaly; ona je WILMA, moc sama o sobě, a on se pokusil odvrátit ji od její cesty jen tehdy, když se obával, že by si mohla nějak ublížit... což by mohlo jakýmsi mystickým přenesením oné lásky ublížit i jemu.

Od té doby jí nasypal xanax do kávy už jen ve třech případech. A tím třetím – zatím nejvážnějším – byla právě Noc zablácených prostěradel. Zoufale se snažil ji přimět, aby si vypila alespoň jeden šálek čaje, a když konečně svolila, že si tedy čaj dá (po svém krátkém, avšak velmi uspokojivém telefonním hovoru s tou bláznivou Nettii Cobbovou), uvařil ho hodně silný a vhodil do něj ne jednu tabletu xanaxu, nýbrž hned dvě. Ráno s úlevou zjistil, že se skutečně pozoruhodně zklidnila.

Tak to byly věci, o nichž Wilma Jerzycková – tolik spoléhající na svoji absolutní moc nad manželovou duší – neměla ani potuchy; a ty jí také zabránily, aby prostě projela svým vozítkem Yugo dveřmi Nettiiina domu a skalpovala ji (či pokusila se o to) hned v pátek po ránu.

Ale Wilma na Nettii ani nezapomněla, ani jí neodpustila – ani si nepřipustila sebemenší pochybnosti, pokud jde o pachatele toho vandalského činu; něco takového by nedokázal žádný lék na světě.

Krátce poté, co Pete odešel do práce, sedla Wilma do auta a pomalu projížděla Willow Street (na zadním nárazníku svého malého žlutého vozu Yugo měla samolepku, oznamující světu jestli se ti nelíbí jak řídím, volej a-polib-prdel-kosům). Zahnula doleva na Ford Street, a jakmile spatřila hezký malý domek Nettie Cobbové, ještě zpomalila. Zdálo se jí, že jeden ze závěsů se trochu pohnul – to by pro začátek mohlo být dobré znamení... ale jen pro začátek.

Objela celý blok (dům Rusku minula, aniž by mu věnovala jediný pohled), projela kolem vlastního domu a podruhé zahnula na Ford Street. Tentokrát dvakrát stiskla klakson svého auta k okamžiku, když se blížila k domu Nettie. Potom zaparkovala přímo před ním a nechala běžet motor naprázdno.

Závěs se opět trochu pohnul – tentokrát už o tom nebylo žádných pochyb. Ta ženská ji pozoruje. Wilma si ji představovala, jak tam stojí za záclonou, chvějící se hrůzou, a zjistila, že ta představa se jí líbí ještě víc než představa, s níž včera večer uléhala do postele – že bude té muňce bláznivé kroutit kebulí tak dlouho, až bude vypadat jako hlava té dívky ve filmu Exorcista.

„Kuk, já tě vidím,“ řekla studeně, když se záclona vrátila na své místo. „Nemysli si, že tě nevidím.“

Objela ještě jednou blok a zaparkovala před Nettiiným domem podruhé. Opět zatroubila, aby její příjezd Nettii náhodou neušel. Tentokrát hlídala dům téměř pět minut. Závěs se pohnul dvakrát. Konečně spokojeně odjela.

Ta muňka bláznivá mě teď bude vyhlížet celý den, pomyslela si, když zajížděla s autem na příjezdovou cestu svého domku a vystupovala. Bude se bát i jen vystrčit čumák ze dveří.

Wilma vešla dovnitř, spokojená sama se sebou, s lehkým srdcem se natáhla na gauč s nějakým katalogem. A za chvíli už celá šťastná objednávala troje nové povlečení – bílé, žluté a s kašmírovým vzorem.

Lupič seděl na koberci uprostřed obývacího pokoje a hleděl na svoji paničku. Po chvíli neklidně zakňučel, jako kdyby chtěl Nettii připomenout, že dnes je normální pracovní den a že ona má už půlhodinové zpoždění. Dnes měla u Polly v prvním patře luxovat a měl také přijít ten telefonista, co přinese nové aparáty, takové ty s velkými tlačítky. Jsou prý vhodnější pro lidi, co mají tak silnou artritidu jako Polly.

Cožpak ale může z domu?

Ta bláznivá Polka někde venku určitě je, korzuje tam v tom svém vozítku.

Nettie seděla v křesle, na klíně měla svoje stínítko. Držela ho už od chvíle, kdy ta bláznivá Polka

projela poprvé kolem domu. Pak přijela znovu, troubila a stála před domem. Když odjela, Nettie doufala, že už je po všem – ale pak ta bláznivá ženská přijela ještě potřetí. Nettie byla přesvědčena, že ta bláznivá Polka se bude dobývat dovnitř. Seděla v křesle, jednou rukou kolébala svoje stínítko, druhou hladila Lupiče a přemítala, co by asi udělala, kdyby se ta bláznivá Polka k ní skutečně začala dobývat – jak by se asi bránila. Nic ji nenapadalo.

Když v sobě nakonec sebrala odvalu vykouknout opět z okna, byla už ta bláznivá Polka pryč. Její počáteční úleva se však postupně měnila na hrůzu. Měla strach, že ta bláznivá Polka číhá někde v ulicích, čeká na Nettii, až vyjde z domu; a ještě větší strach měla z toho, že ta bláznivá Polka přijde, zatímco ona bude pryč.

Že vnikne do domu, spatří její nádherné stínítko a roztříští ho na tisíc kousků, které se rozprsknou po podlaze.

Lupič znovu zakňučel.

„Já vím,“ řekla hlasem, připomínajícím spíš záupění. „Já přece vím.“ Musela odejít. Zнала svoje povinnosti, věděla, zač a komu je odpovědná. Polly Chalmersová je přece na ni tak hodná. To Polly napsala doporučení, na jehož základě byla Nettie s konečnou platností propuštěna z Juniper Hillu, a byla to opět Polly, která jí dělala ručitelku, když si brala v bance půjčku na svůj domek. Kdyby nebylo Polly, jejíž otec byl nejlepší kamarád zase s Nettiiným otcem, bydlela by pořád ještě v podnájmu v té místnosti za mostem Tin Bridge.

Ale co když odejde a přijde ta bláznivá Polka?

Lupič její stínítko neohlídá; je sice statečný, ale přece jen to je obyčejný malý pejsek. Ta bláznivá Polka by mu mohla nějak ublížit, kdyby se snažil stínítko bránit. Nettie úporně přemýšlela, snažila se svoje dilema nějak vyřešit. Opět záupěla.

Náhle ji napadla spásná myšlenka.

Vstala, stínítko v rukách, a vyšla z pokoje, v němž při zatažených závěsech panovalo šero. Prošla kuchyní a na jejím konci otevřela dveře. K domku tu byla nalepená jakási kůlna na haraburdí. V šeru se rýsovaly obrysy hranice polínek dřeva a různých uložených předmětů.

Ze stropu visela na šňůře jediná žárovka. Světlo nemělo žádný vypínač, žárovka se rozsvěcovala prostě zašroubováním do objímky. Sáhla po ní... a pak zaváhala. Když bude ta bláznivá Polka čmukat po dvorku, určitě zjistí, že světlo jde rozsvítit. A když zjistí tohle, jistě ji i napadne, kde přesně hledat Nettiino nádherné stínítko z duhového skla, ne?

„Ale ne, tak takhle snadno mne nedostaneš,“ řekla potichu, protahujíc se kolem skříně své matky a její staré holandské truhly na knížky k hranici polen. „Ne, ne, Wilmo Jerzycková. Takhle blbá totiž nejsem. Na to tě upozorňuji.“

Levou rukou si přidržovala stínítko u těla a pravou se snažila odstraňovat záplavu starých a špinavých pavučin před jediným okénkem kůlny. Pak vykoukla na dvorek, prozkoumávala celý venkovní prostor. Asi minutu tak setrvala. Na dvorku se nic nehýbalo. Jednu chvíli se jí zdálo, že zahlédla tu bláznivou Polku, jak se krčí úplně vlevo vzadu, při pečlivějším zkoumání toho prostoru však s úlevou poznala, že je to jen stín dubu ze zahrady Fearonů. Jeho spodní větve přesahovaly na její dvorek. Trochu se ve větru pohybovaly a proto ta tmavší skvrna vypadala chvíli trochu jako ta bláznivá ženská (přesněji řečeno, jako ta bláznivá Polka).

Za ní zakňučel Lupič. Ohlédla se a spatřila ho stát ve dveřích kůlny, černou siluetu s nakloněnou hlavou.

„Já vím,“ řekla. „Já vím, ňufíku – my na ni ale vyzrajeme. Ona si myslí, že jsem snad blbá. Nu, však my jí ukážeme.“

Zase se protáhla zpátky. Její zrak si už zvykl na šero a ona se rozhodla, že vlastně vůbec nebude třeba žárovku rozsvěcovat. Stoupla si na špičky a šmátrala po vršku skříně, až její prsty nahmataly klíč, kterým se odemykala a zamykala dlouhá přihrádka na levé straně skříně. Klíč k zásuvkám chyběl už dlouho, to však Nettii nevadilo; stačil jí právě jen ten klíč k přihrádce.

Odemkla a otevřela přihrádku a vložila do ní svoje stínítko z duhového skla mezi zaprášené plyšové medvídky a myši hovínka.

„Já vím, že si zaslouží lepší místo,“ řekla tiše Lupičovi. „Tady to ale je zase bezpečnější, a to je

důležité.“

Přihrádku zamkla a zkusila, zda nejde otevřít. Držela spolehlivě a Nettie náhle ucítila, jak jí ze srdce padá těžký balvan. Znovu dvířka zkusila, krátce pokývala spokojeně hlavou a klíč zasunula do kapsy svých domácích šatů. Až přijde k Polly, dá si klíč na provázek a ten si pověsí na krk. To musí udělat hned jako první věc.

„Tak!“ řekla Lupičovi, který začal vrtět ocasem. Snad také pocítil, že krize je zažehnaná. „Tak ňufku, tohle bychom měli. A teď musím do práce! Už mám zpoždění!“

Když si oblékala plášť, začal zvonit telefon. Nettie k němu udělala dva kroky a pak se zastavila.

Lupič ostře štknul a díval se na ni. Cožpak nevíš, co se sluší udělat, když zvoní telefon? To přece vím i já, a jsem jen pes.

„Nevezmu to,“ řekla Nettie.

Já dobře vím, co jsi provedla, děvko jedna hnusná, já dobře vím, co jsi provedla, a já... já tě... já tě DOSTANU!

„Nevezmu to. Jdu do práce. To ona je bláznivá, ne já. Já jsem jí nikdy nic neprovedla. Ani jednu jedinou věc!“

Lupič souhlasně štkl.

Telefon přestal zvonit.

Nettie se trochu uvolnila... ale srdce jí pořád ještě tlouklo.

„Buď tady hodný,“ řekla Lupičovi a pohládila ho. „Vrátím se pozdě, protože odcházím pozdě. Ale mám tě ráda, pamatuj si to a buď tady celý den hodný.“

Byla to její pravidelná domluva před odchodem do práce. Lupič ji dobře znal a vrtěl ocasem. Nettie otevřela přední dveře a opatrně vykoukla, než vyšla. Na chvilku se vyděsila, když zahlédla něco žlutého. Nebylo to však auto té bláznivé Polky; to jen ten chlapec Pollardů nechal stát na chodníku svoji tříkolku.

Nettie zamkla a šla se podívat dozadu za dům, zda jsou zamknuté dveře do kůlny. Byly. Vydala se směrem k domku Polly, kabelku přes rameno. Očima ostražitě sledovala okolí, jestli někde neuvidí auto té bláznivé Polky (rozhodovala se, zda kdyby ho zahlédla, by bylo lepší schovat se někde za živý plot nebo jít prostě klidně dál). Už byla skoro na konci bloku, když vtom ji napadlo, že se nepřesvědčila, zda jsou pořádně zamčené přední dveře. Pohlédla úzkostně na hodinky a pak se vrátila. Zkontrolovala přední dveře. Byly pořádně zamčené. Nettie si úlevně oddychla a pak se rozhodla, že ještě jednou zkontroluje dveře kůlny, jen tak pro jistotu.

„Opatrnost matka moudrosti,“ řekla si tiše a šla dozadu za domek.

Chystala se vzít za kliku dveří kůlny, když vtom jí ruka strnula.

V domě opět zvonil telefon.

„Ta je šílená,“ zaúpěla Nettie. „Já jsem jí přece nic neprovedla!“

Dveře kůlny byly zamčené, avšak Nettie tam stála, dokud zvonek telefonu nepřestal vyzvánět. Pak se opět vydala do zaměstnání.

Tentokrát ušla téměř dva bloky, než v ní opět začalo ozyvat přesvědčení, že ty přední dveře možná přece jen nezamkla. Bylo jí sice jasné, že je určitě zamkla, ale přesto měla strach, že je nezamkla.

Nerozhodně stála na rohu ulic Ford a Deaconess u modré dopisní schránky. Už se skoro rozhodla, jít dál, když vtom zahlédla o blok dál nějaké žluté auto, projíždějící křižovatkou. Nebylo to auto té bláznivé Polky, byla to jen nějaká fordka, ale ona byla přesvědčena, že to je určitě znamení. Otočila se a rychle kráčela ke svému domku, kde opět zkontrolovala oboje dveře. Byly zamčené. Když došla k chodníku, tak ji zase napadlo, že by měla zkontrolovat i dvířka té skříně v kůlně, přesvědčit se, zda jsou skutečně zamčená.

Bylo jí jasné, že zamčená budou, přesto se však bála, že zamčená nejsou.

Odemkla přední dveře a vešla. Lupič na ni skočil, divoce mával ocasem a ona se s ním krátce pomazlila – ale jen velmi krátce. Musí zavřít dveře, protože ta bláznivá Polka by se tu mohla kdykoliv znovu objevit. Naprosto kdykoliv.

Zabouchla dveře, otočila západku a šla do kůlny. Dveře skříně pochopitelně byly zamčené. Zašla opět do kuchyně a chvíli tu jen tak stála. Začínala si opět dělat starost, zda se nespletla – jsou ta dvířka skříně skutečně zamčená? Možná že za ně pořádně nezatáhla, nemá vlastně stoprocentní jistotu. Možná

jen jdou ztuha otvírat.

Opět šla do kůlny, aby je znovu zkontrolovala, a v tu chvíli začal telefon znovu vyzvánět. Utíkala do pokoje s klíčem od skříně pevně sevřeným v potíci se dlani. Uhodila se o stoličku do holeně a vykřikla bolestí.

Než doběhla do obývacího pokoje, přestal telefon zvonit.

„Dnes nemohu jít do práce,“ zamumlala. „Musím... musím...“ (zůstat na stráži)

Přesně tak. Musí zůstat na stráži.

Zvedla sluchátko a rychle vytáčela číslo, než na ni opět začne cenit zuby její nitro – podobně jako Lupič cení zuby na ty své žvýkácké hračky ze surové kůže.

„Haló?“ řekla Polly. „Tady obchod Šijem, pořád šijem.“

„Ahoj, Polly. To jsem já.“

„Nettie? Je všechno v pořádku?“

„Ano, ale já volám z domova, Polly. Mám něco se žaludkem.“ Nebyla to ale teď už lež. „Tak mne napadlo, jestli bych si nemohla vzít den volna. Já vím, že mám dnes nahoře luxovat... a že přijde ten člověk s telefonu, ale...“

„To je v pořádku,“ řekla okamžitě Polly. „S těmi telefony nepříjde dřív než ve dvě hodiny a já jsem stejně dnes chtěla jít brzo domů. Ty moje ruce pořád hrozně bolí, nebudu moci dlouho pracovat. Já to s ním vyřídím.“

„Jestli mě ale opravdu potřebuješ, mohla bych –“

„Ne, opravdu ne,“ ujistila ji Polly vřele a Nettie cítila, jak se jí do očí ženou slzy. Polly je tak strašně hodná.

„Máš velké bolesti, Nettie? Mám ti zavolat doktora Van Allena?“

„Ne – jsou to jen takové křeče. To bude v pořádku. Kdyby to odpoledne bylo už lepší, tak bych přišla.“

„Nesmysl,“ řekla Polly rezolutně. „Po celou dobu, co pro mne pracuješ, sis ještě nevzala ani den volna. Klidně si vlez do postele a snaž se vyspat. A já tě vážně varuji: jestli se budeš snažit přijít, tak tě prostě pošlu domů.“

„Děkuji ti, Polly,“ řekla Nettie. Pořád ještě jí bylo do pláče. „Jsi na mne tak strašně hodná.“

„Však si to také zasloužíš. Já už musím jít, Nettie – jsou tu zákazníci. Lehni si do postele. Zavolám ti odpoledne, jak se ti daří.“

„Děkuji ti.“

„Nemáš vůbec zač. Tak ahoj.“

„Ahoj,“ řekla Nettie a zavěsila. Okamžitě šla k oknu a odhrnula trochu závěs. Ulice byla prázdná – zatím. Vrátila se do kůlny, odemkla skřín a vyjmula stínítko. Jakmile ho sevřela v pažích, okamžitě ji zaplavil pocit klidu a jistoty. Vzala ho do kuchyně, omyla v teplé mýdlové vodě, opláchla a pečlivě osušila.

Vytáhla jednu ze zásuvek kredence a vyndala řeznický dranzírák. Vzala nůž a stínítko do pokoje a v šeru se posadila. Seděla tam celé dopoledne vztyčená v křesle, stínítko v klíně, dranzírák pevně sevřený v pravé ruce.

Telefon dvakrát zazvonil. Nettie ho nezvedla.

KAPITOLA SEDMÁ

Pátek jedenáctého října byl pro nový obchod v městečku Castle Rock dnem plným úspěchů, zvláště poté, když se dopoledne přehouplo do odpoledne a lidé si začali měnit své výplatní šeky. Hotovost na ruce znamená chuť nakupovat; ta byla podnícena i pozitivní šeptandou těch, kdo se v obchodě zastavili už ve středu. Pochopitelně řada lidí byla přesvědčena, že na hodnocení takových neomalenců, kteří jsou schopni navštívit nový obchod hned v první den jeho otevření, nelze příliš spoléhat. Ti však byli v menšině, a tak ten malý stříbrný zvonek nad dveřmi Nezbytných věcí vesele cinkal celý den.

Od středy bylo vybaleno či dodáno mnoho dalších předmětů. Pokud by se někdo o ony údajné dodávky zajímal blíže, nepochybně by vyslovil určité pochybnosti – nikdo neviděl přijet jediné nákladní auto – ale na tom vlastně ani nezáleží. V pátek už bylo v Nezbytných věcech na prodej mnohem víc předmětů, a to je důležité.

Například panenky. A krásné dřevěné skládačky, ruční práce, některé dokonce oboustranné. Také jedinečná šachová souprava: figurky byly tvořeny třípytívkami krystaly polodrahokamů, zapuštěnými do afrických zvířat, vyřezávaných nějakou primitivní, nicméně pohádkově zručnou rukou – dlouhokrklé žirafy představovaly koně, nosorožci s bojovně sehnutými hlavami věže, šakalové pšče, lev krále, ladné antilopy královny. Na prodej byl i náhrdelník z černých perel, na první pohled velmi drahý – jak drahý, to se nikdo ani neodvážil zeptat (alespoň ne toho dne) – ale z jeho krásy téměř zraky přecházely.

A několik návštěvníků Nezbytných věcí odcházelo domů s pocitem melancholie a zvláštní roztržitosti, s představou onoho perlového náhrdelníku tančící jim přímo před očima, černého náhrdelníku na černém pozadí. A nešlo výlučně jen o ženy.

Byla tam i dvojice tančících loutek šašků. Byla tam i hrací skříňka, stará a nádherně ornamentálně vyřezávaná – pan Gaunt říkal, že si je naprosto jistý, že když se otevře, že zahraje nějakou velmi zvláštní melodii, ale nemohl si už vzpomenout jakou – a ta skříňka byla zamčená. Případný kupce si bude muset najít někoho, kdo mu k ní opatří klíček; určitě se nějaký takový šikovný zámečnický ze staré školy v městečku najde. Několikrát byl tázan, zda by bylo možné hrací skříňku vrátit, pokud by se kupci podařilo ji odemknout a on by zjistil, že se mu ta melodie nelíbí. Pan Gaunt se usmál a ukázal na nový nápis, visící na stěně. Stálo na něm:

ZBOŽÍ ZPĚT NEBERU, ANI NEVYMĚŇUJI! PRODEJ BEZ ZÁRUKY!

„Co tohleto znamená?“ zeptala se Lucille Dunhamová. Lucille pracovala v Nanině restauraci jako servírka a zastavila se tu s přítelkyní Rose Ellenovou během polední přestávky.

„To znamená, že jestliže si tu koupíš zajíce v pytli, tobě zůstane zajíc a jemu ten pytel,“ řekla Rose Ellenová. Spatřila, že pan Gaunt ji slyšel (a přitom by přísahal, že ještě před malou chvílí ho viděla na úplně druhém konci místnosti) a ukrutně se začervenala.

Ale pan Gaunt se jen usmál. „Je to tak,“ řekl jí. „Přesně takhle to je!“

V jedné vitrině ležel starý revolver s dlouhou hlavní a na cedulce před ním bylo napsáno: NED BUNTILIN SPECIÁL; vedle ze dřeva vyřezávaná loutka kluka se zrzavými vlasy a přátelským úšklebkem ve tváři (PROTOTYP „TAK JAK TO DE“, stálo na cedulce), různé kazety s psacími potřebami (sice hezké, ale ničím zvlášť pozoruhodné); sbírka starých pohlednic; soupravy kalamářů a per; plátěné kapesníky; vycpaná zvířata. Vypadalo to, že tu je všeho chuť pro každý vkus a – i když ani u jednoho předmětu nebyla žádná cenovka – pro každou peněženku.

Pan Gaunt toho dne dělal dobré obchody. Většina předmětů, jež prodal, byla sice hezká, avšak v žádném případě nijak unikátní. Nicméně učinil řadu „speciálních“ obchodů, které se ve všech případech realizovaly ve chvílích klidu, kdy v obchodě byl jen jediný zákazník.

„Když se nic neděje, tak cítím jakýsi neklid,“ řekl s přátelským úšklebkem Sally Ratcliffové, logopedce Briana Ruska, „a když cítím neklid, tak jsem někdy lehkomyšlný. To je sice nevýhodné pro prodávajícího, ale naopak úžasné výhodné pro kupujícího.“

Slečna Ratcliffová byla oddaná příslušnice baptistického stádečka, jehož pastýřem byl reverend Rose – tam se i seznámila s Lesterem Pratem a mimo knoflíku s nápisem NE NOČNÍMU KASINU měla připnutý ještě další, na němž stálo JÁ JSEM SPASENÁ! A CO VY? Dřevěná tříska s cedulkou ZKAMENĚLÉ DŘEVO ZE SVATÉ ZEMĚ ji okamžitě zaujala a nic nenamítala, když ji pan Gaunt vyjmul z vitríny a položil do její lačné dlaně. Koupila ji za sedmnáct dolarů a slíbila, že provede jeden nevinný žertík Franku Jewettovi, řediteli nižšího stupně střední školy v Castle Rocku. Opustila obchod pět minut poté, co do něj vkročila, zasněná a roztržitá. Pan Gaunt se nabídl, že jí nákup zabalí, slečna Ratcliffová odmítla a prohlásila, že chce třísku cítit. Kdybyste ji sledovali při odchodu, stěží byste byli schopni říci, zda kráčí po zemi, či se vznášá těsně nad ní.

Stříbrný zvonek zacinkal.

Vešla Cora Rusková, rozhodnutá koupit fotografii Krále. Nadmíru ji rozčililo, když jí pan Gaunt sdělil, že ta už je prodaná. Cora chtěla vědět, kdo ji koupil. „Velice lituji,“ řekl pan Gaunt, „ale ta dáma nebyla místní. Na voze, jímž přijela, byla poznávací značka státu Oklahoma.“

„Teda, mě snad porazí!“ zvolala Cora s hněvem, skutečně rozezlená. Ani si vlastně neuvědomovala, jak moc po té fotografii vlastně touží, dokud jí teď pan Gaunt neřekl, že už je prodaná.

V tu dobu byl v obchodě také Henry Gendron se svou ženou Yvettou a pan Gaunt požádal Coru o

chvilku strpení, než je obslouží. Jak jí řekl, má dojem, že by mohl mít něco jiného, co by ji mohlo stejně – nebo možná i víc – zajímat. A když pak prodal manželům Gendronovým plyšového medvídka – dárek pro jejich dceru – a vyprovodil je z obchodu, požádal Coru o chvilku strpení, že se pokusí tu věc vzadu najít. Cora čekala – ovšem bez nějakého zvláštního zájmu nebo očekávám. V srdci se jí usadila jakási šedivá deprese. Viděla už stovky fotografií Krále, možná i tisíce – konečně doma jich má snad deset – ale tahle... tahle jakoby byla něčím výjimečná. Tu ženskou z Oklahomy nenáviděla.

Pak ale přišel pan Gaunt s malým pozdrmem na brýle z krokodýlí kůže. Otevřel ho a Cora spatřila brýle proti slunci, zrcadlovky, zbarvené do tmavě kouřového odstínu. Dech se jí zastavil; pravou rukou si sevřela hrdlo.

„To jsou –“ vyhrkla, dál nemohla.

„Sluneční brýle Krále,“ řekl vážně pan Gaunt. „Jedny z jeho šedesáti. Ale bylo mi řečeno, že tyto byly jeho nejoblíbenější.“

Cora koupila brýle za devatenáct dolarů a padesát centů.

„Ale potřeboval bych od vás jednu takovou informaci.“ Pan Gaunt pohlédl na Coru a mrknul jedním okem. „Můžeme to nazvat třeba doplatkem, co říkáte?“

„Informaci?“ zeptala se Cora pochybovačně. „A jakou informaci?“

„Coro, podívejte se z okna.“

Cora učinila, oč byla požádána – nicméně sluneční brýle z ruky nepustila. Na druhé straně ulice byl zaparkován služební křižník Alana Pangborna, který stál na chodníku a mluvil s Billem Fullertonem.

„Vidíte tam toho chlápka?“ zeptal se pan Gaunt.

„Kterého? Billa Full –“

„Ale houby,“ řekl pan Gaunt. „Toho druhého.“

„Šerifa Pangborna?“

„Jasně.“

„Ano, vidím.“ Cora byla nějak zmatená a vyvedená z míry. Hlas pana Gaunta se k ní nesl jakoby z nějaké velké dálky. Musela neustále myslet na ten svůj nákup – na ty nádherné sluneční brýle. Chtěla už být doma, aby si je mohla vyzkoušet... ale pochopitelně nemůže odejít, dokud nedostane svolení – protože obchod nebude uzavřen, dokud pan Gaunt neřekne, že uzavřen je.

„Vypadá totiž jako člověk, kterého lidé z mojí branže nazývají ostrým hochem,“ řekl pan Gaunt. „Co si o něm myslíte vy, Coro?“

„Je to frajer,“ řekla Cora. „Sice nikdy nebude takový drsňák, jako býval šerif George Bannerman – to aspoň říká můj manžel – ale přesto je frajer.“

„Vážně?“ Hlas pana Gaunta už zase začal být tak trochu znavený. Oči se mu trochu zúžily, nespouštěl je z Alana Pangborna. „No, Coro, a mohu vám svěřit takové malé tajemství? Víte, frajeři mě moc nezajímají – a drsňáci? Tak ty přímo nesnáším. Já na ně vlastně přímo seru. Nesnáším lidi, co si musejí všechno důkladně prohlížet, hledat chyby, ještě než si nějakou věc koupí, no co vy na to?“

Cora neřekla nic. Jen tam tak stála, v levé ruce držela sluneční brýle Krále a bezvýrazně hleděla výkladem na ulici.

„Coro, a kdybych potřeboval aby někdo dohlédl na toho našeho frajera šerifa Pangborna, kdo by tak nejspíš připadal v úvahu?“

„Polly Chalmersová,“ odpověděla Cora bezvýrazným hlasem. „Ta to s ním umí jedna báseň.“

Pan Gaunt okamžitě zavrtěl hlavou. Nespouštěl zrak z šerifa, který právě krácel ke svému vozu, krátce pohlédl na obchod Nezbytné věci a pak nasedl a odjel. „Tak ta v žádném případě ne.“

„A co Sheila Brighamová?“ navrhla Cora pochybovačně. „Pracuje jako dispečerka přímo u šerifa na stanici.“

„To už je lepší, ale pořád to není ono. To je další taková frajerka. Těch je v každém menším městě spousta, Coro – lituji, ale je to tak.“

Cora si po přebírala v hlavě. „Nebo Eddie Warburton?“ zeptala se konečně. „To je správce na Magistrátu.“

Tvář pana Gaunta se rozzářila. „Vrátný!“ řekl. „No jasně! Vynikající! To je přesně ono!“ Natáhl se přes pult a uštědřil Corě polibek na tvář.

Odtáhla se, zašklebila se odporem a zuřivě si třela místo, kde se jí dotkl. Z hrdla jí uniklo krátké zachroptění, ale pan Gaunt to patrně neregistroval. Na tváři mu prodléval zářivý úsměv.

Cora odešla z obchodu (hřbetem ruky si stále otírala tvář) v momentě, kdy vešly Stephanie Bonsaintová a Cyndi Rose Martinová z bridgového klubu na Ash Street. Cora se už nemohla dočkat, až bude doma – když opouštěla obchod, téměř Steffie Bonsaintovou porazila. Chtěla už být doma a nasadit si ty sluneční brýle. Ale ještě předtím si chtěla umýt obličej, aby se zbavila toho hnusného polibku. Cítila, jak ji pálí – jako nějaká nečistá horečka.

Nad dveřmi zacinkal stříbrný zvonek.

Zatímco Steffie stála u výkladu, ponořená do pozorování měnicích se nádherných obrazců ve starém kaleidoskopu, který tam našla, oslovila Cyndi Rose pana Gaunta a připomněla mu jeho střední prohlášení: že možná má druhou Laliquovu vázu, která by se hodila k té první, již zakoupené a odnesené.

„Nu,“ řekl pan Gaunt a vrhl na ni šelmovský pohled, říkající jestlipak ale umíte udržet tajemství?“

„Možná že mám. Můžete se na chvíli zbavit té vaší přítelkyně?“

Cyndi Rose požádala Steffie, aby šla napřed k Nan a objednala jí kávu; řekla, že za ní hned přijde. Steffie šla, avšak se zmateným výrazem v obličeji.

Pan Gaunt šel dozadu a vrátil se s Laliquovou vázou. Nejenže se hodila k té první – byla jejím identickým dvojčetem.

„Kolik?“ zeptala se Cyndi Rose a laskala nádherně štíhlou křivku vázy chvějícím se ukazováčkem. Připomněla si s určitou lítostí svoje uspokojení z dobré koupě, jež pocíťovala ve středu. To ale asi jen nahazoval háček. Teď ho určitě zasekne. Tahle váza. nebude za pakatel jednatřiceti dolarů; tentokrát si bude chtít pořádně namastit kapsu. Ale ona tu vázu chce – tolik by se hodila na krbovou římsu k té první; strašně ji chce.

Nemohla ani uvěřit vlastním uším, když slyšela odpověď pana Gaunta. „Protože mám otevřeno vlastně první týden, tak co kdybychom se domluvili, že vám dám dvě za cenu jedné? Vezměte si ji, vážená dámo – a těšte se z ní.“

Byla tak šokovaná, že když jí vázu vkládal do ruky, málem ji upustila na podlahu.

„Jak... říkal jste snad...“

„Slyšela jste správně,“ řekl a ona náhle zjistila, že není schopná odtrhnout své oči od jeho. Francine se mýlila, pomyslela si nějak zasněně a roztržitě. Nejsou zelené, ale tmavé. Tmavě šedivé. „Ale přesto – je tu jedna taková maličkost.“

„Maličkost?“

„Ano – znáte šerifova pomocníka jménem Norris Ridgewick?“

Zvonek nad dveřmi zacinkal.

Everett Frankel, zaměstnaný u doktora Van Allena, koupil dýmku, které si všiml Brian Rusk při své předpremiérové návštěvě v Nezbytných věcech, za dvanáct dolarů a malý žertík, jenž provede Sally Ratcliffové. Chudák koktavý Slopey Dodd, navštěvující s Brianem úterní kursy logopedie, koupil své mamince k narozeninám cínovou čajovou konvici. Stála ho jednásedmdesát centů... a slib – daný s lehkým srdcem – že provede takovou nevinnou legráčku nápadníkovi Sally, Lesteru Prattovi. Pan Gaunt klukovi řekl, že až přijde čas tu legráčku provést, že mu k tomu dodá pár věcí a Slopey odpověděl, že to b-b-bude p-p-príma. June Gavineauxová, manželka vlastníka nejúspěšnější mléčné farmy v městečku, si koupila emailovanou keramickou vázu za devadesát sedm dolarů a slib neškodné legrace, již provede otci Brighamovi z kostela Matky Boží jasných vod. A zanedlouho po jejím odchodu si u dalšího zákazníka zajistil provedení podobné legrace i reverendu Vildovi.

Byl to perný a úspěšný den. Když pan Gaunt konečně všel na dveře ceduli ZAVŘENO a stahoval roletu, byl unavený, avšak také potěšený. Obchody šly dobře, a dokonce se mu podařilo i podniknout určité kroky k tomu, aby mu je náhodou nepřekazil šerif Pangborn. A to je dobře. Zahájení obchodní činnosti vždy představovalo nejpříjemnější část jeho operací, ale také někdy bývalo spojené s určitými stresy a někdy neslo i určitá rizika. Pochopitelně, že se v Pangbornovi může mýlit, ale pan Gaunt se naučil spoléhat se v takových případech na svoje pocity – a šerif Pangborn vypadal jako člověk, s kterým není

radno si něco začínat... dokud nebude připraven vypořádat se s ním po svém. Pan Gaunt byl přesvědčen, že příští týden bude nabitý událostmi a ještě než uplyne, jistě budou vypáleny nějaké rachejtle.

Vlastně spousta rachejtli.

Bylo přesně čtvrt na sedm v pátek večer, když Alan zajížděl k domku Polly a vypínal motor. Stála ve dveřích, uvítala ho a vřele políbila. Spatřil, že si natáhla rukavičky i na tuto krátkou vycházku do zimy, a zasmušil se.

„Nemrač se,“ řekla. „Teď večer už to je lepší. Máš to kuře?“

Zvedl promaštěné pytlíky. „K vašim službám, vážená dámo.“

Lehce se uklonila. „K vašim též, pane.“

Vzala od něj pytlíky a uvedla ho do kuchyně. Vzal od stolu židli, obrátil ji opěradlem dopředu, posadil se na ni a sledoval ji, jak si stahuje rukavičky a ukládá kuře na skleněnou mísu. Koupil ho ve stánku Kvok-Kvok. Ten název sice je příšerně buranský, ale kuřata tam mají vynikající (s ústřicemi to tam ovšem už je jinak, alespoň dle Norrise). Jediný problém, když si člověk kupuje hotové jídlo a bydlí třicet kilometrů daleko, spočívá v tom, že než ho doveze domů, obvykle vystydne... proto ale existují mikrovlnné trouby, pomyslel si. Podle jeho přesvědčení jsou mikrovlnné trouby dobré jen na tři věci: na přehřívání kávy, výrobu popcornu a ohřívání hotových jídel, které si člověk koupí v takových podnicích, jako je právě Kvok-Kvok.

„Vážně to je lepší?“ zeptal se, když vkládala kuře do trouby a mačkala příslušné knoflíky. Nemusel tu otázku nijak upřesňovat; oba věděli, čeho se týká.

„Jen trochu,“ připustila, „ale bezpečně vím, že to brzy bude o hodně lepší. Už začínám cítit takové to pálení v dlaních; tím obvykle zlepšení začíná.“

Zvedla ruce. Dřív bývala v bolestných rozpacích ze svých zkroucených, pokřivených rukou, a ty rozpaky stále ještě přetrvávaly, i když už si trochu zvykla na to, že jeho zájem o ně je prostě součástí jeho lásky. Alanovi se její ruce zdály být nějak ztuhlé a divné, jako kdyby na nich stále měla nějaké neviditelné rukavice – rukavice, jež ušil nějaký neobratný a ledabylý výrobce, který jí je potom také natáhl a navždy připevnil k zápěstím.

„Musela sis dnes vzít nějaké prášky?“

„Jen jeden. Ráno.“

Ve skutečnosti si vzala tři – dva ráno a jeden po poledni – a bolest nebyla dnes o nic menší než včera. Obávala se, že ono pálení v dlaních, o němž mluvila, je spíš výplodem její toužebné představivosti. Nerada Alanovi lhala; byla přesvědčena, že lež a láska se snesou jen málokdy – a když už, nikdy ne na dlouho. Byla však sama už delší dobu a nějaká část jejího nitra se pořád ještě děsila toho jeho nemilosrdného zájmu. Důvěřovala mu, ale současně nechtěla, aby toho o ní věděl až příliš.

Stále naléhavěji mluvil o té klinice Mayo a jí bylo jasné, že pokud by skutečně zjistil, jak příšerná bolest to tentokrát je, nepochybně by naléhal ještě důrazněji. Ona ale nechtěla, aby její zlořečené ruce se staly tou nejdůležitější složkou jejich lásky... a mimoto měla také obavy z toho, co by třeba prohlídka na klinice mohla odhalit. S bolestí žít může; nebyla si však jista, zda by mohla žít bez naděje.

„Vyndal bys brambory z trouby?“ zeptala se. „Chtěla bych zavolat Nettii, ještě než začneme jíst.“

„Co je s Nettii?“

„Bolí ji břicho. Dnes nepřišla. Chci jen vědět, jestli to není náhodou střevní chřipka. Rosalie říká, že je toho teď všude kolem plno a Nettie má z doktorů hrůzu.“

A Alan, který toho o Polly Chalmersové věděl mnohem víc, než by si Polly byla schopna i jen pomyslet, si řekl sám pro sebe – Ale to se na to podívejme, kdo nám právě tohle vykládá, když Polly šla k telefonu. Je prostě policajt a nedokáže se zbavit svého zvyku všechno sledovat, i když je mimo službu; je to už takový jeho automatický zvyk. A už se ani nesnažil se ho zbavovat. Kdyby byl v posledních měsících života Annie trochu pozornější, mohli být ona i Todd ještě naživu.

Když ho přišla Polly uvítat, hned si všiml těch rukaviček. Pak mu neušlo, že si je stahovala pomocí zubů, místo toho, aby si je normálně stáhla rukama. Sledoval ji, když dávala na talíř kuře a zaznamenal grimasu, jež jí stáhla rty v momentě, když talíř zvedala a ukládala do mikrovlnné trouby. To jsou špatné

příznaky. Vstal a šel ke dveřím mezi kuchyní a obývacím pokojem, chtěl se podívat, zda bude vytáčet číslo s jistotou či s námahou. Byl to jeden z nejdůležitějších příznaků, z nichž odvozoval míru její bolesti. A právě tady zaregistroval první dobré znamení – alespoň si ho tak vykládal.

Číslo Nettie vyťukala rychle a bez zaváhání, a protože byla na druhé straně pokoje, nemohl si aparátu povšimnout – ani ostatních. Telefonní přístroje byly odpoledne vyměněny za moderní typ s velkými tlačítky. Vrátil se do kuchyně, ale jedním uchem poslouchal hovor z pokoje.

„Haló, Nettie?... už jsem to chtěla položit. Vzbudila jsem tě?... ano... hmm... Jak to vypadá?... Dobře. Myslela jsem na tebe... Ne, s večerí to je v pořádku, Alan přivezl grilované kuře z toho podniku Kvok-Kvok v Oxfordu... Ano, dobré, vid’?“

Alan vyndal z jedné ze skříněk kuchyňské linky tác a pomyslel si: o svých rukách lže. Je úplně jedno, jak zvládá telefonování – má to stejně vážné jako loni, možná ještě horší.

Pomyšlení na to, že mu lže, ho nijak moc netrápilo; jeho názor na pravdu byl mnohem shovívavější než Pollyin. Vezměme na příklad to její dítě. Porodila ho počátkem roku 1971, asi tak sedm měsíců poté, co autobusem odjela z Castle Rocku. Řekla Alanovi, že nemluvně – chlapec, jemuž dala jméno Kelton – zemřelo v Denveru na syndrom náhlé smrti kojenců, což je to nejhorší, co může mladou matku postihnout. Byla to perfektně přijatelná historka a Alan ani v nejmenším nepochyboval o tom, že Kelton Chalmers je skutečně mrtvý. Tahle Pollyina verze ale měla jednu slabinu: nebyla pravdivá. Alan je policajt a pozná lež, jakmile ji slyší.

(s jedinou výjimkou – když lhala Annie)

Jo, pomyslel si. S jedinou výjimkou – když lhala Annie. Ta výjimka je řádně zaregistrovaná.

Co mu prozradilo, že Polly lže? Její rychlé mrkání víček na příliš otevřených, příliš upřímných očích? Nebo způsob, jakým se jí neustále levá ruka dotýkala ušního lalůčku a třela ho? Či snad neustálé překládání nohou, onen dětský signál, znamenající teď právě lžu?

To všechno – a zároveň nic z toho. Hlavně to byl nějaký bzučák, ozývající se mu v hlavě, jako se ozývá bzučák detektoru kovů letištní kontroly, když bezpečnostním rámem projde třeba cestující s ocelovou destičkou v hlavě.

Ta lež ho ani neznepokojovala, ani nezlobila. Existují lidé, kteří lžou proto, aby něco získali, jiní zase lžou proto, aby se vyhnuli bolesti, někdo zase lže prostě proto, že je mu naprosto cizí pomyšlení, že se má mluvit pravda... a pak ještě existují lidé, kteří lžou proto, že na svůj čas, kdy budou mluvit pravdu, zatím ještě čekají. Byl přesvědčen, že Pollyina lež o Keltonovi patří právě do této poslední kategorie; a proto si v klidu počká. Až bude čas, jistě se rozhodne svá tajemství mu svěřit. Není proč spěchat.

Není proč spěchat: už sama ta myšlenka jako by konejšila.

Její hlas – plný, klidný a nějak prostě správný, nesoucí se k němu z pokoje – také jakoby konejšil. Ještě nestačil překonat pocity viny že tu tak samozřejmě sedí, že ví, kde jsou uloženy talíře i příbory, že ví, ve které zásuvce v ložnici má své nylonové punčocháče, nebo kde přesně jí končí na těle linie letního opálení – ale když slyšel její hlas, na ničem z toho nezáleželo. Tady pak už platil jen jeden jediný fakt, jediný prostý fakt: že zvuk jejího hlasu se pro něj stal hlasem domova.

„Jestli chceš, mohla bych přijít později, Nettie... Vážně?... Asi ano, nejlepší bude si odpočinout... Zítřka?“

Polly se zasmála. Byl to uvolněný, milý smích, při jehož zvuku měl Alan vždy pocit, jako by svět nějak ožíval. pomyslel si, že pokud by se takto občas smála, rád by čekal jakkoliv dlouho na odhalení těch tajemství.

„Ale houby! Zítřka je přece sobota! Zítřka se budu povalovat a hřešit!“

Alan se usmál. Otevřel prostor pod sporákem, našel dvě chňapky na kastrolky a otevřel normální troubu pod hořáky sporáku. Jedna, dvě, tři, čtyři brambory. Proboha, cožpak oni sami dva jsou schopni sníst čtyři velké pečené brambory? Mohlo ho ale napadnout, že jich bude tolik, protože to přesně je způsob, jakým Polly vaří. V těch čtyřech velkých bramborách se určitě bude skrývat nějaké její další tajemství a jednoho dne, až bude znát odpověď na všechny ty otázky – či na většinu z nich, nebo i jen na některé z nich – možná jeho pocity viny a údivu pominou.

Vyndal brambory. O chvíli později zapíjala mikrovlnná trouba.

„Já už musím jít, Nettie –“

„To je v pořádku!“ zavolal Alan. „Všechno mám pod kontrolou! Já jsem totiž policajt, vážená dámo!“
„– ale stejně mi zavolej, kdybys něco potřebovala. Určitě jsi teď v pořádku?... Ale kdybys nebyla, tak bys mi to řekla, vid’ , Nettie?... Ano?... Cože?... Ne, jen se tak ptám... Ty také... Dobrou noc, Nettie.“

Když vešla do kuchyně, kuře už bylo na stole a on jí právě nakládal na talíř jednu pečenou bramboru.
„Alane, miláčku! To jsi nemusel!“

„To je součást obsluhy, krásná dámo.“ Další věci, kterou chápal, byla skutečnost, že když Polly bolely ruce, stával se pro ni život vlastně nepřetržitou řadou malých bitev; běžné každodenní úkony normálního života začaly představovat řadu vyčerpávajících překážek, jež je třeba překonávat a trestem v případě selhání se staly jak rozpaky, tak bolest. Nakládání nádobí do myčky. Skládání dříví do hranice v krbu. Manipulace s vidličkou a nožem při loupání brambor.

„Sedni si,“ řekl. „A teď začneme kvokat.“

Vyprskla smíchem a pak ho objala. Stiskla ho na zádech spíš vnitřní stranou obou předloktí než rukama, zaznamenal ten nemilosrdný pozorovatel někde uvnitř něho. Ale nějaká jeho další, méně necitlivá část, zaregistrovala zase způsob, jakým se její štíhlé tělo k němu přitisklo, zaregistrovala i příjemnou vůni jejího šamponu.

„Ty jsi ten nejhodnější chlap na světě,“ řekla tiše.

Políbil ji, nejprve jemně, pak s větší rozhodností. Ruce mu sklouzly po jejích zádech až k oblinám zadečku. Tkanina jejích starých džin byla pod jeho rukama hladká a měkká jako krtčí kožíšek.

„Koukej si sednout, chlape,“ řekla konečně. „Nejdřív jídlo, potom miliskování.“

„To je pozvání?“ Jestli to s jejíma rukama není skutečně lepší, tak to určitě nějak zamluví.

Řekla ale: „Se zlatým rámečkem,“ a Alan spokojeně usedl.

Prozatím.

„Přijede na víkend domů Al?“ zeptala se Polly, když sklízeli ze stolu nádobí. Alanův druhý syn navštěvoval Miltonovu akademii kousek na jih od Bostonu.

„Ne-e,“ řekl Alan, stíraje zbytky s talířů.

Polly řekla – snad až trochu moc nedbale: „Jen jsem si myslela, že když nemá v pondělí vyučování – je přece Kolumbův den –“

„Jede k Dorfovi na Cape Cod,“ řekl Alan. „Dorf, to je Caři Dorfman, bydlí s ním na pokoji. Al v úterý volal a ptal se, zda by mi nevadilo, kdyby tam na ten dlouhý víkend jel. Řekl jsem mu, že klidně může.“

Dotkla se jeho paže a on se k ní otočil. „Nakolik je to moje vina, Alane?“

„Nakolik jaká vina?“ zeptal se, upřímně překvapený.

„Ty moc dobře víš, o čem to mluvím; jsi dobrý otec a nejsi žádný pitomec. Kolikrát byl Al doma od doby, co začala škola?“

Alan náhle pochopil, nač naráží, a s úlevou se na ni zašklebil. „Jen jednou,“ řekl, „a to ještě jen proto, že potřeboval mluvit s Jimmym Catlinem, svým starým kamarádem ze střední školy, co je fanda přes počítače. Některé jeho oblíbené programy mu nefungovaly na novém Commodoru 64, co jsem mu koupil k narozeninám.“

„No vidíš! A to se ti právě snažím říct, Alane. On je přesvědčen, že se hru nastoupit na místo jeho matky a –“

„Kriste pane,“ řekl Alan. „Jak dlouho už tě straší ten nápad, že Al už v tobě vidí novou zlou macechu?“

Trochu se zamračila. „Doufám, že se nebudeš zlobit, když to nebudu považovat za tak zábavnou záležitost, za jakou to patrně považuješ ty.“

Vzal ji jemně za předloktí a políbil na koutek úst. „Já to ale vůbec nepovažuji za žádnou zábavnou záležitost. Jsou chvíle – a právě jsem na to myslel – kdy mám takový divný pocit z toho, že jsem s tebou. Jako by to bylo nějak příliš brzy. Není to nijak brzy, ale někdy mi to tak připadá. Chápeš, jak to myslím?“

Přikývla. Její zamračení teď trochu ustoupilo, avšak nezmizelo úplně. „Jistě, že to chápu. Všechny postavy ve filmech a v televizních inscenacích se přece také vždycky musí nějakou dobu dramaticky

trápit, nemyslíš?“

„Na to můžeš dát krk. Ve filmech najdeš spoustu trápení, ale žal tam je jen zřídka. Protože žal, ten už je až moc skutečný. Žal je...“ Pustil její paži, vzal talíř a začal ho utírat. „Žal je brutální.“

„Ano.“

„Takže občas cítím trochu vinu, to ano.“ Hořce ho pobavila defenzívnost, již slyšel ve svém hlase. „Částečně proto, že se to zdá být tak příliš brzy – i když to vlastně vůbec tak není – a částečně proto, že jako kdybych se toho všeho zbavil nějak příliš snadno – i když jsem se ničeho vlastně nezabavil. Ta myšlenka, že bych se měl ještě dál trápit, ta se skutečně ještě občas objevuje – to nechci popírat – ale zároveň vím, že to všechno je jen taková pitomost... protože nějaká část mé osobnosti – vlastně její velká část – se skutečně pořád ještě trápí.“

„Je to prostě lidské,“ řekla tiše. „Podivně exotické a vzrušivě perverzní.“

„Jo, asi ano. A pokud jde o Ala, tak ten se s tím vyrovnává po svém. A docela dobře – natolik dobře, že na něj mohu klidně být pyšný. Svoji matku pochopitelně postrádá, ale jestli za někým truchlí – a to já nemohu říci s naprostou určitostí – tak to určitě je Todd. Ale tvoje hypotéza, že sem nejezdí proto, že by tě snad neschvaloval nebo neschvaloval náš vztah... tak ta je úplně scestná.“

„To jsem docela ráda. Ani nevíš, jak se mi ulevilo. Ale přesto...“

„Ještě něco není v pořádku?“

Přikývla. „Já celkem chápu, co tě asi napadá. Ale chování dětí – i když je na devětaadvadesát procent v mezích normálu – se dospělým nikdy nemůže jevit jako úplně správné. Někdy zapomínáme, jak lehce se děti dávají do pořádku a téměř vždycky zapomínáme, jak rychle se mění. Al se vzdaluje. Ode mne, od svých starých kamarádů jako je Jimmy Catlin, od celého Castle Rocku. Prostě se vzdaluje – nic víc, nic méně. Jako raketa, když zapnou motory třetího stupně. S dětmi to je vždycky tak, a pro rodiče to asi vždycky představuje určité nepříjemné překvapení.“

„Ale přesto to je trochu brzy,“ řekla Polly tiše. „Vzdalovat se už v sedmnácti letech.“

„Ano, je to trochu brzy,“ řekl Alan. Mluvil tónem, který nebyl ani trochu podrážděný. „Přišel o svého bratra a svoji matku při debilní dopravní nehodě. Celý život se mu rozházel. Rozházel se konečně i můj život. Ale přesto jsme se semkli – jako by se nepochybně za podobných okolností semkli otec se synem vždy – abychom zjistili, zda se z těch střípků dá znovu ještě něco sestavit. Myslím, že jsme si vedli celkem dobře, ale na druhé straně bych musel být úplně padlý na hlavu kdybych si nepřiznal, že všechno se změnilo. Polly, můj život je tady, v Castle Rocku. Ale jeho už ne. Původně jsem si myslel, že snad by se sem mohl vrátit, ale když jsem viděl jeho pohled po mé poznámce, že by přece mohl od podzimu studovat tady, okamžitě mi bylo všechno jasné. On se sem nechce vrátit už jen proto, že tady na něj čeká příliš mnoho vzpomínek. Časem se to možná změní... ale já na něj teď nehodlám nijak tlačit. To ale nemá nic společného s tebou a se mnou. Je to jasné?“

„Je to jasné. Alane?“

„Hm?“

„Že ti ale chybí, vid’?“

„Ano,“ odpověděl prostě. „Chybí mi každý den.“ Náhle zjistil, že má slzy na krajíčku. Odvrátil se a otevřel jen tak zbytečně nějakou skříňku kredence, snažil se své city potlačit. Nejlepší asi bude změnit námět hovoru, a to rychle. „Jak to vypadá s Nettí?“ zeptal se a s úlevou zaznamenal, že mu hlas zní celkem normálně.

„Říká, že k večeru už to bylo lepší, ale nějak strašně dlouho telefon nebrala – už jsem si ji představovala, jak tam leží v bezvědomí na koberci.“

„Možná že spala.“

„Říkala, že nespala, a ani podle hlasu se mi to nezdálo. Víš přece, jaký mají hlas lidé, probuzení telefonem, ne?“

Přikývl. To byla další věc, které jako policajt rozuměl. Byl často buď na příjmu či opačné straně telefonu, přetrhávajícího něčí spánek.

„Říkala mi, že byla v kůlně a probírala se tam nějakými starými krámy své matky, ale –“

„Jestli má skutečně tu střevní chřipku, tak jsi možná volala právě v momentě, kdy seděla na trůnu a jen se k tomu nechtěla přiznat,“ řekl Alan suše.

Chvilí o tom uvažovala a pak se rozesmála. „Nejspíš to tak bylo. To by jí celkem odpovídalo.“

„Jasně,“ řekl. Alan prohrábl dřež a pak vytáhl zátku. „Tak zlato, máme všechno umyté.“

„Já ti moc děkuji. Alane.“ Štípla ho do tváře.

„Heleme se, koukni, co jsem našel,“ řekl Alan. Sáhł jí za ucho a vytáhl odtamtud padesátník. „Krásná dámo, to si tam vždycky schováváte peníze?“

„Jak to děláš?“ zeptala se a hleděla na půldolar s nepředstíraným úžasem.

„Jak dělám co?“ zeptal se. Půldolar mu jakoby plul po kolébajících se kloubech jeho pravice. Sevřel minci mezi prostředník a prsteník a ruku obrátil. Když ji zase vrátil do původní polohy, mince byla pryč. „Myslíš, že bych měl utéci a dát se k nějakému cirkusu?“ zeptal se jí.

Usmála se. „Ne – zůstaň tady, se mnou. Alane, co myslíš, je to hloupost mít pořád takovou starost o Nettii?“

„Vůbec ne,“ řekl Alan. Strčil levou ruku – tu, do níž přesunul půldolar – do kapsy kalhot, vytáhl ji prázdnou a uchopil utěrku na nádobí. „Dostala jsi ji z magorky, zařídila jsi jí práci, pomohla jsi jí koupit domek. Cítíš za ni odpovědnost, a do jisté míry také oprávněně. Kdybys o ni neměla starost, musel bych ji mít já o tebe.“

Vzala do ruky poslední sklenku z odkapávače. Alan jí spatřil v obličeji náhlý výraz nevole a bylo mu okamžitě jasné, že tu sklenku neudrží, i když sklo už bylo téměř suché a neklouzalo. Rychle přiskočil, trochu podřepí a natáhl ruku. Provedl ten pohyb téměř graciálně, Polly skoro připomínal taneční krok. Sklenička jí vyklouzla z ruky a bezpečně spočinula na jeho dlani, nastavené ve výši necelého půl metru od podlahy.

Bolest, která ji trápila celý večer – a neustále přítomný strach, že Alan nějakým způsobem zjistí, jak opravdu špatně na tom je – byl náhle potlačen vlnou touhy tak silné a neočekávané, že ji až poplašila; přímo ji polekala. A touha, to je vlastně nějak až příliš rezervovaný výraz, ne? To, co teď pociťovala, bylo něco jednoduššího, byl to primárnější pocit. Byl to chtíč.

„Ty jsi mrštný jako kocour,“ řekla, když se zvedal. Hlas měla chraplavý, trochu zastřený. Pořád před sebou měla ten obraz elegantního prohnutí jeho nohou, protažení dlouhých svalů jeho stehen. Křivku jednoho lýtka. „Jak se tak velký chlap vlastně může tak rychle pohybovat?“

„To nevím,“ řekl a pohlédl na ni s překvapením a trochu rozpačitě. „Co se děje, Polly? Koukáš se nějak divně. Cítíš se dobře?“

„Cítím,“ řekla, „jako kdyby mi začínaly nějak vlhnout kalhotky.“

Také pociťoval vzrušení. Zničehonic. Prostě se náhle dostavilo. „No tak se na ně podíváme,“ řekl a přiskočil k ní se stejnou grácií neuvěřitelnou rychlostí, kterou by u něj nikdo – kdo by sledoval jeho loudavou chůzi po Main Street – ani nečekal. „Prostě se na ně podíváme.“ Levou rukou odložil skleničku na polici a pravou jí vklouzl mezi stehna, dřív než si vůbec uvědomila, co se vlastně děje.

„Alane, co to dě-“ A pak, jak se jí jeho palec jemně přitiskl na klitoris, už nestačila dořeknout slovo děláš, vyšlo z ní už jen záupnění. Alan ji s lehkostí až ohromující zvedl do náruče.

Položila mu paži kolem šíje, i v tomto vzrušeném okamžiku dávala pozor, aby se držela jen předloktími; ruce jí trčely za jeho krkem jako nějaké tuhé klacky – náhle však byly jedinými částmi jejího těla, jež byly tuhé. Zbytek jejího těla povoloval, rozplýval se. „Alane, pusť mě!“

„Myslím, že tě už nepustím,“ řekl a zvedl ji ještě výš. Volnou ruku jí vsunul mezi lopatky a přitiskl ji k sobě. Náhle se začala na té ruce mezi svýma nohama kývat sem a tam, jako na nějakém houpacím koni, a on tomu pohybu pomáhal. Měla pocit, jako kdyby byla v nějakém nádherném víru, s nohama ve větru a vlasy ve hvězdách.

„Alane –“

„Pevně se držte, krásná dámo,“ řekl a smál se na celé kolo, jako kdyby nevážila víc než pytel plný perí. Zaklonila se, v návalu vzrušení si téměř neuvědomujíc tu ruku, ono vzrušení způsobující – uvědomovala si jen, že nemůže spadnout. Pak ji k sobě zase přitiskl, jednou rukou jí hladil na zádech a palcem druhé ruky na ní pracoval tam dole, na něco podobného nikdy ani nepomyslela, opět se zaklonila a roztouženě sténala.

Orgasmus ji překvapil a zasáhl jako nějaká slastná kulka, explodující všemi směry od svého středu. Nohy se jí v milostné křeči napnuly a pak zase povolily, čtvrt metru nad podlahou kuchyně (jedna z

tenisek jí spadla a zalétla až do pokoje), hluboce zaklonila hlavu, na jeho předloktí se v lechtajícím vodopádu rozprostřel vějíř jejích tmavých kadeří a právě v okamžiku, kdy procházela vyvrcholením, políbil ji na bílou linku hrdla.

Postavil ji... ale pak ji zase rychle zachytil, když se pod ní podlomila kolena.

„Ach, bože,“ řekla a slabě se zasmála. „Ach, bože, Alane, tyhle džíny už nikdy nevyperu.“

Přišlo mu to k smíchu a hlasitě se rozesmál. Klesl na jednu z kuchyňských židlí, nohy mu vylétly do výše a drže se za žaludek, vyl smíchy. Vykročila k němu. Uchopil ji, posadil si ji na klín a pak se postavil, drže ji v náručí.

Pocítila, jak se v ní zvedá opět ta vlna vzrušení a žádosti, tentokrát však jasnější a nějak zaostřenější. Tak teď, pomyslela si, teď je to touha. Toužím moc po tom člověku.

„Odes mne nahoru,“ řekla. „Jestli bys mne až tam neunesl, tak mne odnes na gauč. A jestli bys mne nedonesl ke gauči, udělej mi to hned tady, v kuchyni na podlaze.“

„Myslím, že alespoň do obývacího pokoje tě ještě donesu,“ řekl. „A co dělají vaše ruce, krásná dámo?“

„Jaké ruce?“ zeptala se zasněně, zavírajíc oči. Soustředovala se na zřetelnou slast této chvíle, pohybovala se v jeho náručí prostorem, pohybovala se v temnotě, zaštitěna silou jeho paží. Přitiskla mu tvář k hrudi a když ji položil na gauč, strhla ho na sebe... a tentokrát k tomu použila ruce.

Na gauči setrvali téměř hodinu, pak ve sprše tak dlouho, až přestala téci teplá voda, což je vyhnalo. Vzala ho pak ještě k sobě do postele, kde ležela tak vyčerpaná a spokojená, že byla schopna už jen bezvládně se k němu tulit.

Předpokládala sice, že se s ním dnes večer bude milovat – ale spíš jen pro uspokojení jeho žádosti, než z nějaké vlastní opravdové touhy. A už vůbec nepředpokládala takovou řadu výbuchů, jež v ní proběhly... ale byla ráda. Ucítila sice, že ta bolest rukou se jí stále připomíná, dnes ale aspoň nebude na usnutí potřebovat žádný percodan.

„Alane, ty jsi fantastický mileneček.“

„Ty ovšem také.“

„Je to všemi hlasy,“ řekla a položila si hlavu na jeho hrud'. Slyšela tlukot jeho srdce, konejšivý a kolébavý, jakoby říkající – jsem tu jen pro tebe. Opět si pomyslela – nikoliv bez jemné ozvěny oné právě prožité prudké vášně – jak je mrštný, jak je silný... ale spíš jak je mrštný a rychlý. Zná ho už od doby, kdy k ní přišla pracovat Annie, a jejím milencem je už pět měsíců – nikdy si ale ještě neuvědomila jak mrštný vlastně je, až teprve dnes večer. Bylo to něco jako tělesná verze všech těch jeho kouzel s mincemi, s kartami a se stínovými zvířátky, jež znaly snad všechny děti v městečku a o jejichž předvedení žadonily, kdykoliv ho potkaly. Je to trochu až děsivé, ale současně i nádherné.

Začínala cítit, jak na ni jde ospalost. Měla by se ho zeptat, jestli u ní chce zůstat přes noc – a pokud ano, požádat ho, aby auto uklidil do garáže. Castle Rock je malé město s mnoha zlými jazyky – ale možná si dělá zbytečné starosti. Alan se o všechno postará. Konečně jako vždycky, řekla si.

„Nějaké nové útoky Cvalíka nebo reverenda Vildy?“ zeptala se ospale.

Alan se usmál. „Na obou frontách klid, alespoň zatím. Pana Keetona a reverenda Rose mám nejraději, když je vidím co nejméně, a z tohoto hlediska byl dnešek přímo vynikající.“

„Tak to je dobré,“ zamumlala.

„Jistě, ale vím o něčem, co je ještě lepší.“

„A sice?“

„Norris už má zase dobrou náladu. Koupil si u tvého přítele pana Gaunta rybářský prut s navijákem a teď mluví jen o tom, jak se přes víkend vydá na ryby. Myslím, že mu tam umrzne zadek – ale když je Norris v pohodě, jsem v pohodě i já. Strašně mě mrzelo, že si na něj Keeton včera tak dovoloval. Lidé si z Norrise dělají legraci, že je takový hubenour a fajnovka, ale za poslední tři roky se z něj stal vynikající policista pro tohle malé město. A je to zrovna tak citlivý člověk, jako každý jiný. Není jeho vina, že je tak hubený, že nejspíš bude mít pohřeb v holi.“

„Hmmm...“

Propadávala se. Propadávala se do nějaké laskavé temnoty, kde neexistuje žádná bolest. Polly se

poddávala spánku a jak se jí postupně zmocňoval, rozléval se jí po tváři spokojený úsměv.

To Alanovi trvalo usínání mnohem déle.

Jeho vnitřní hlas se zase vrátil, ale tón falešné a škodolibé radosti už byl pryč. Zněl teď tázavě, plačtivě, téměř zoufale. Kde to jsme, Alane, ptal se. Není to tu náhodou nesprávný pokoj? Nesprávná postel? Nesprávná žena? Já už asi ničemu nerozumím.

Alan náhle zjistil, že je mu toho hlasu líto. Nebyla to žádná sebelítost, protože nikdy nezněl tak, jako právě teď. Napadlo ho, že ten hlas asi vůbec nechce mluvit, stejně jako nechce ani on sám – jako zbytek jeho samotného, Alana, existujícího v současnosti a Alana, plánujícího si budoucnost – si ho nepřeje slyšet. Je to hlas toho, co se patří, hlas žalu. A navíc i hlas pocitu viny.

Před více než dvěma lety začala mít Annie Pangbornová bolesti hlavy. Nebyly nijak silné – jak alespoň tvrdila; mluvila o nich nerada, podobně jako Polly nerada mluvila o své artritidě. Pak ale jednoho dne při holení – muselo to být někdy začátkem roku 1990 – si Alan všiml, že z velké tuby rodinného balení Anacinu 3, stojící na vaně, je sejmuté víčko. Chtěl tubu zavřít... ale vtom se zarazil. Koncem minulého týdne si z tuby na dvě stě pětadvacet tablet vzal pár aspirinů. To byla tuba ještě skoro plná. Ted' je ale téměř prázdná. Otřel si s tváře zbytky pěny na holení a šel do obchodu Šijem, pořád šijem, kde pracovala Annie už od doby, kdy Polly Chalmersová svůj obchod otevřela. Vzal svoji ženu na kávu... a položil jí přitom pár otázek. Zeptal se jí na ty aspiriny. Vzpomíná si, že byl trochu vylekaný (ale jen trochu, zasáhl ten vnitřní hlas ponuře), ale jen trochu, protože nikdo přece nemůže za jediný týden spotřebovat sto devadesát tablet aspirinu; nikdo. Annie mu pochopitelně řekla, že je blázen. Řekla, že vytírala roh za vanou a tu tubu převrhla. Víčko na ní nebylo nasazené pevně a většina tablet se vysypala do vany. Začaly se tam rozpouštět a tak je spláchl vodou.

Tohle řekla.

Ale on je policajt, a i když byl mimo službu, nedokázal vypnout svůj automatický zvyk sledovat všechno, co se děje na jeho území. Nebyl prostě schopen svůj detektor lži vypnout. Pozoruje-li člověk lidi, odpovídající na kladené otázky – důkladně je pozoruje – tak téměř vždycky musí poznat, kdy lžou. Alan jednou vyslyšel muže, který každou vyslovenou lež signalizoval poklepáváním nehtem palce po špičáku. Ústa vyslovovala lži; a tělo mělo signalizovat, že jde o pravdu. A tak se natáhl přes stůl v Nanině restauraci, kde seděli, vzal Annie za ruce a požádal ji, aby řekla pravdu. A když mu po chvíli váhání řekla – ano, ty bolesti hlavy skutečně jsou horší; ano, skutečně si pár aspirinů vzala; avšak ne, nevzala si v žádném případě všechny chybějící, tuba se skutečně převrhla a vysypala do vany – tak jí uvěřil. Chytil se na ten nejlacinější trik podvodníků, kterému říkají kousni a povol: když tě chytanou při lhaní, couvni a řekni jen půlku pravdy. Kdyby ji byl sledoval pozorněji, jistě by poznal, že Annie stále ještě neřekla celou pravdu. Donutil by ji přiznat se k tomu, co se mu tenkrát zdálo být téměř nemožné, co však dle jeho dnešního přesvědčení bylo skutečnou pravdou: že ty šílené bolesti hlavy ji nutí brát denně nejméně dvacet aspirinů. A kdyby byla přiznala tohle, okamžitě by s ní zajel k nějakému neurologovi do Bostonu či Portlandu. Ale byla to jeho žena a on tenkrát nebyval tolik ostražitý, zvláště ne v době mimo službu.

Místo toho se tedy spokojil s tím, že jí domluvil návštěvu u doktora Raye Van Allena, kam nakonec šla. Doktor Allen nezjistil nic a Alan to nikdy proti němu nepoužil. Provedl jí běžné testy reflexů, podíval se jí do očí svým osvědčeným oftalmoskopem, přezkoušel jí zrak, zda se neobjevuje dvojité vidění a pak ji poslal do Oxfordu na rentgen. Nicméně nenařídil axiální tomografii, a když Annie prohlásila, že bolesti jsou pryč, Ray jí uvěřil. Alan byl přesvědčen, že jí uvěřil oprávněně. Věděl, že lékaři jsou citliví na lži skoro jako policajti. Pacienti mají podobnou tendenci lhát jako podezřelí, a to ze stejného a prostého důvodu: ze strachu. A když Ray prohlížel Annie, nebyl mimo službu. Je také možné, že ty bolesti pominuly v čase, jenž uplynul mezi dnem, kdy Alan učinil svůj objev, a dnem, kdy Annie doktora Van Allena konečně navštívila. Patrně pominuly. Později při dlouhém rozhovoru, který vedli nad skleničkami brandy v doktorově bytě na Castle View, řekl Ray Alanovi, že symptomy se často objevují a mizí v případech, kdy nádor se utvoří vysoko na kmeni mozku. „Mozkové nádory jsou často provázeny záchvaty,“ řekl Alanovi. „A jestli na ni zrovna přišel záchvat, pak možná...“ A pokrčil rameny. Ano. Možná. A možná také byl neoznačeným spolupachatelem smrti jeho ženy a syna jistý muž jménem Thad Beaumont – ale ve svém srdci nebyl Alan schopen obviňovat ani Thada.

Ne všechno, co se přihodí na malých městech, se dozví jejich obyvatelé – a je přitom úplně jedno, jak moc špicují uši či jak moc si pouští ústa na špacír. V Castle Rocku všichni znali příběh Franka Dodda, šíleného policisty z časů šerifa Bannermana, který vraždil ženské, a jistě slyšeli i o bernardýnovi se vzteklinou jménem Cujo, řádícím na silnici číslo 3. Jistě jim byla známa i skutečnost, že domek Thada Beaumonta, spisovatele a místní celebrity, v létě roku 1989 vyhořel do základů. Ale už nevěděli nic dalšího o okolnostech požáru, ani o skutečnosti, – že Beaumonta strašil nějaký člověk, který vlastně ani nebyl člověkem, nýbrž nějakou příšerou, která snad ani neměla jméno. Nicméně Alan Pangborn všechny tyto skutečnosti zná a čas od času ho pořád ještě pronásledují ve spaní. Tohle všechno ale už byla minulost v době, kdy si Alan začal plně uvědomovat Anniiny bolesti hlavy... až na to, že to vlastně žádná minulost přece jen nebyla. Prostřednictvím Thadových opileckých telefonátů se Alan stal nedobrovolným svědkem rozpadu Thadova manželství a postupného odumírání jeho zdravého rozumu. A šlo vlastně i o jeho vlastní zdravý rozum. Alan četl někde v čekárně u lékaře takový článek o černých dírách – obrovských vesmírných prázdných prostorech, vlastně jakýchsi smršťích antihmoty, nasávajících nenasytně vše, co se dostane do jejich blízkosti. Koncem léta a na podzim roku 1989 se případ Thada Beaumonta stal Alanovou osobní černou dírou. Existovaly dny, kdy zjišťoval, že pochybuje o těch nejzásadnějších koncepcích reality a ptal se sám sebe, zda se skutečně něco takového stalo. Existovaly noci, kdy ležel s očima dokořán až do svítání s obavou usnout, s obavou ze snu, který by nepochybně přišel: že se na něj řítí nějaké černé monstrum, černé monstrum s jakousi hnijící příšerou za volantem a samolepkou TĚŽKOTONÁŽNÍ ZKURVYSYN na zadním nárazníku. V té době byl schopen vykřiknout hrůzou i při pouhém zahlédnutí vrabce, sedícího na zábradlí verandy či poskakujícího po trávníku. Když se ho někdo ptal, co ho vlastně trápí, odpovídal Alan: „Od té doby, co má Annie ty problémy, jsem trochu neklidný.“ Ale nešlo ve skutečnosti o vůbec žádný neklid; někde v hlubinách své duše už bojoval zoufalou bitvou o „zachování si zdravého rozumu. TĚŽKOTONÁŽNÍ ZKURVYSYN – jak tohle se mu vracelo. Jak tohle ho strašilo. Tohle pak ti vrabci.

Byl neklidný i onoho březnového dne, kdy Annie a Todd nasedli do starého džípu, používaného pro pojížděky po městečku, a odjeli do Hemphillovy tržnice. Alan si pak jejich ranní chování znovu a znovu probíral, ale nenacházel v něm nic neobyčejného, nic mimořádného. Když odjížděli, byl ve své pracovně. Vykoukl z okna vedle svého pracovního stolu a zamával jim. Todd na něj zamával, ještě než nasedl do džípu. A to byl poslední okamžik, kdy je viděl naživu. O pět kilometrů dál na silnici 117, asi kilometr od tržnice, vyletěl džíp ve velké rychlosti ze silnice a narazil na strom. Policie státu Maine dle stavu vraku odhadovala, že Annie, za normálních okolností velmi opatrná řidička, musela jet rychlostí nejméně sto deset kilometrů v hodině. Todd byl připoutaný. Annie ne. Byla patrně mrtvá okamžitě poté, když proletěla čelním sklem, jedna noha a polovina paže jí zůstaly uvnitř. Todd možná žil až do chvíle, než vybuchla prasklá palivová nádrž. Tato skutečnost trápila Alana víc než cokoliv jiného. Že jeho desíletý syn, který pro školní časopis psal sloupek žertovné astrologie a aktivně se účastnil všech činností svého skautského oddílu, byl možná ještě naživu. Že možná uhořel, když se snažil odepnout si bezpečnostní pás.

A pak ta pitva. Pitva ten mozkový nádor odhalila. Jak mu řekl doktor Van Allen, byl malý. Upřesnil, že odpovídal asi velikosti arašidového lusků. Už ale Alanovi neřekl, že kdyby byl býval zjištěn, bylo možné ho ještě operovat; tuto informaci si Alan odvodil z Rayova zmučeného obličej a sklopených očí. Van Allen mu řekl, že nejspíš na ni přišel záchvat, který – kdyby nastal o něco dříve – je mohl přivést na stopu celému problému. Nejspíš jí zkroutil celé tělo, jako kdyby dostala nějaký silný elektrický šok, takže pedál plynu se zasekl na podlaze auta a ona nad vozem ztratila kontrolu. Neřekl toto vše Alanovi dobrovolně; řekl mu to proto, že Alan ho tvrdě a nemilosrdně vyslýchal, a protože doktor Van Allen si uvědomil, že – žal nežal – Alan se rozhodl dozvědět se pravdu... nebo alespoň tu její část, kterou lze rekonstruovat někým, kdo v okamžiku havárie v tom autě neseděl. „Prosím tě,“ řekl Allen a dotkl se krátce a jemně Alanovy ruky. „Je to sice hrozná havárie, ale tím to také končí. Snaž se na to zapomenout. Máš přece druhého syna, a ten tě potřebuje – zrovna tak jako ty potřebuješ jeho. Snaž se zapomenout, život jde dál.“ Snažil se. Ta iracionální hrůza oné záležitosti s Thadem Beaumontem, záležitosti s těmi (vrabci, létají tu vrabci) ptáky, začala blednout a on se poctivě snažil dát si zase život do pořádku – vdovec, policajt na malém městě, otec dospívajícího syna, dospívajícího a odcizujícího se

nějak příliš rychle... vůbec ne kvůli Polly, ale kvůli té havárii. Kvůli onomu děsivému, ochromujícímu traumatu: Chlapče, mám pro tebe hroznou zprávu; musíš být statečný... A pak – pochopitelně – se rozplakal, za chvíli se rozplakal i Al.

Nicméně dávat si život do pořádku se pokusili, a vlastně se pokoušejí pořád. Dnes už to je trochu lepší... jen dvě věci do toho odmítají zapadnout.

První je ta velká tuba aspirinu, skoro prázdná po necelém týdnu.

Druhou je skutečnost, že Annie neměla zapnutý bezpečnostní pás.

Annie přece mívala vždycky zapnutý bezpečnostní pás.

Po třech týdnech zoufalství a noci bez spánku si přece jen domluvil návštěvu u neurologa v Portlandu. Jel tam hlavně proto, že tam snad dostane lepší odpovědi na otázky, které prostě musí položit, a také proto, že už ho unavovalo tahat obtížně odpovědi z Raye Van Allena. Ten doktor se jmenoval Scopes a Alan se poprvé v životě zaštitil svým povoláním: řekl totiž Scopesovi, že jeho otázky se týkají právě probíhajícího policejního šetření. A doktor potvrdil Alanovo zásadní podezření: ano, u lidí s mozkovými nádory někdy propukají záchvaty iracionality, jež mohou mít sebevražedné zaměření. Jestliže nějaká osoba s mozkovým nádorem spáchá sebevraždu, řekl Scopes, je tento čin často spáchán impulsivně, na základě úvahy, jež může trvat snad minutu, ale také snad jen pár sekund. A stává se, že takový člověk s sebou vezme i někoho dalšího? zeptal se Alan.

Scopes seděl za stolem, zakláněl se na židli, ruce složené za krkem. Neviděl na Alanovy ruce, sevřené pod stolem mezi koleny tak pevně, až mu klouby zbělely. Ale jistě, řekl Scopes. To v takových případech nebývá nic neobvyklého; mozkové nádory bývají často příčinou chování, jež mohou laici hodnotit jako psychotické. Postižení mohou především dojít k závěru, že jejich bolest je sdílená milovanou osobou, případně sdílená i celým lidstvem. Případně mohou být přesvědčeni, že milovaná osoba by si ani nepřála žít, pokud nebude žít postižená osoba. Scopes v této souvislosti uvedl případ Charlese Whitmana, skauta, který vylezl na Texaskou věž a zabil přes dvacet lidí, než stačil sám spáchat sebevraždu; a jedné zastupující učitelky základní školy v Illinois, která zabila několik svých žáků, ještě než se odebrala domů a tam si vpálila kulku do hlavy. V obou případech odhalila pitva mozkové nádory. Avšak nelze říci, že to platí pro všechny podobné případy – neplatí to ani pro jejich statistickou většinu. Mozkové nádory jsou někdy příčinou podivných, dokonce exotických symptomů; někdy zase nejsou příčinou vůbec žádných symptomů. Tady nelze s určitostí prohlašovat vůbec nic.

Tady nelze s určitostí prohlašovat vůbec nic. Takže to necháme být. To se sice lehko řekne, ale těžko dělá. Hlavně kvůli té tubě aspirinů. A kvůli tomu bezpečnostnímu pásu. Alanovi strašil v hlavě především ten bezpečnostní pás – byl to takový černý mráček, který prostě nelze vymazat. Ona se přece nikdy bez zapnutého bezpečnostního pásu ani nerozjela. I kdyby měla jet jen na konec našeho bloku a zpátky. A mimoto – Todd měl pás zapnutý, ostatně jako vždycky. Nevypovídá to o něčem? Kdyby se někdy poté, co naposledy vyjela od svého domu na silnici, rozhodla zabít a vzít k tomu s sebou i Todda, nejspíš by trvala na tom, aby se i on odepnul. I v bolestech, depresi a zmatku by si přece jen těžko mohla přát, aby Todd trpěl, ne?

Tady nelze s určitostí prohlašovat vůbec nic. Necháme to být.

Ale ani teď, když tu leží u Polly v její posteli a ona spí vedle něj, není schopen to jako radu přijmout. Pořád se k tomu musí vracet, jako štěňátko, neschopné nechat na pokoji svoji starou a ožvykanou kůži, kterou musí dál a dál žižlat svými ostrými zoubky.

Neustále se mu vrací určitá představa, úděsná představa, která ho vlastně nakonec zahнала k Polly Chalmersové; neboť Polly byla osoba, k níž měla Annie v městečku nejbližší – a s přihlédnutím k té záležitosti s Beaumontem a psychické dani, kterou si u Alana vybrala, znamenala možná Polly pro Annii v několika posledních měsících jejího života víc, než on sám.

Tou představou je Annie, odepínající svůj bezpečnostní pás, sešlapující plynový pedál až k podlaze a snímající ruce z volantu. Snímající je z volantu proto, že pro ně má v těch posledních pár vteřinách jiný úkol.

Snímající je proto, aby ještě stačila odepnout i Toddův bezpečnostní pás.

To byla ta představa: jak se jejich džíp řítí rychlostí přes sto kilometrů v hodině, vybočuje ze silnice, řítí se přímo na stromy pod těžkou podzimní oblohou, slibující dešť, zatímco Annie zápolí s Toddovým

bezpečnostním pásem a Todd, ječící a zmírající hrůzou, se jí snaží ruce od pásu odtrhnout. Jasně vidí ten důvěrně známý a milovaný obličej Annie, nyní změněný na příšernou masku odporné čarodějnice, a vidí i obličej Todda, zkřivený hrůzou. Občas se uprostřed noci budí, pokrytý svíravým krunýřem potu, a v uších mu zní Toddův hlas: Pozor na ty stromy, mami! Pozor na ty STROMYYY!

A tak jednou, když Polly zavírala odpoledne obchod, za ní zašel a zeptal se jí, zda by k němu nezašla na skleničku, nebo – pokud by to nepovažovala za vhodné – zda by se nemohl zastavit na tu skleničku u ní.

Posadili se u ní v kuchyni (to je kuchyně, jak má být, ujišťoval ho ten vnitřní hlas), ona s hrnkem čaje, on dostal kávu. A pak začal, pomalu a koktavě, vyprávět o těch svých nočních můrách.

„Musím vědět, pokud to bude možné, zda procházela nějakými obdobími depresí či iracionalit, o nichž jsem buď nevěděl, či které jsem nezaznamenal,“ řekl. „Musím vědět, jestli...“ Zarazil se, na chvíli úplně bezmocný. Věděl jasně, která slova má říkat, ale přesto bylo pro něj stále obtížnější je vyslovovat. Jako kdyby ten komunikační svod mezi jeho nešťastnou, zmatenou myslí a jeho ústy se neustále zužoval a zužoval, s hrozbou blížícího se úplného uzavření.

Zmobilizoval všechny síly a pokračoval.

„Musím vědět, zda se u ní projevovaly nějaké sebevražedné sklony. Protože nezemřela jen Annie. Zemřel s ní i Todd, a pokud existovaly určité příznaky... rozumíš, prostě nějaké příznaky... kterých jsem si nevšiml, tak jsem odpovědný za jeho smrt i já. A právě tohle potřebuji nutně vědět.“

Odmlčel se, srdce mu v hrudi tupě bušilo. Přejel si hřbetem ruky přes čelo a s překvapením zjistil, že si z něj setřel vrstvu potu.

„Alane,“ řekla a položila mu ruku na zápěstí. Její světle modré oči hleděly přímo do jeho. „Kdybych někdy nějaké takové příznaky zaznamenala a nikomu o nich neřekla, pak bych nepochybně nesla stejnou míru odpovědnosti, jakou si teď snažíš brát na sebe ty.“

Zíral na ni – to si pamatuje. Polly snad zaznamenala v Anniině chování něco, co jemu mohlo uniknout; tak daleko se ve svém uvažování už také dostal. Ale myšlenka, že zaregistrování podivného chování by také převádělo odpovědnost reagovat určitým způsobem na osobu, jež toto chování zaznamená, mu zatím na mysl nepřišla.

„A všimla sis něčeho?“

„Ne. Pořád si to v hlavě přehrávám. Nechci nijak zlehčovat tvůj žal a tvoji ztrátu, ale nejsi jediný, kdo má podobné pocity – a nejsi také jediný, kdo po té havárii zpytuje svědomí. Pořád si musím přehrávat ty poslední týdny – až z toho už blázním. Přehrávám si znovu všechny ty scény a hovory už ve světle toho pitevního nálezu. Znovu a znovu – i ve světle toho, co jsi mi řekl o té tubě aspirinů. A víš, na co jsem přišla?“

„Na co?“

„Na nic.“ Řekla to s jakýmsi přesvědčivým nedostatkem důrazu. „Vůbec na nic. Občas se mi zdálo, že možná vypadá nějak nepřírozeně bledá. A pak si vzpomínám, že jsem ji párkrát slyšela, jak si povídá sama se sebou, když lemovala košile nebo vybalovala látku. To je asi to úplně nejzvláštnější chování, které jsem byla u ní schopná zaznamenat – ale sama se takhle chovám často také. Ty snad ne?“

Alan přikývl.

„Většinou byla pořád taková jako na začátku, když jsem ji poznala: veselá, přátelská, vždy připravená pomoci... prostě dobrá kamarádka.“

„Ale –“

Ruku měla stále na jeho zápěstí; teď ji trochu sevřela. „Ne, Alane. Žádná ale. Tohle znám od doktora Raye Van Allena, rozumíš – říká se tomu zadní vrátka, ne? Dáváš snad vinu jemu? Myslíš si, že doktor Allen je vinen tím, že ten nádor nezjistil?“

„Ne, ale –“

„A co já? Já jsem s ní denně pracovala, skoro celý den jsme byly spolu; o desáté jsme spolu pily kávu, v poledne jsme spolu obědvaly a ve tři odpoledne jsme spolu zase šly na kafe. Celý ten čas jsme spolu mluvily naprosto otevřeně a poznaly jsme se velmi dobře, Alane. Víím, že tě měla ráda – ať už jako milence, nebo jako přítele – a také víím, že oba kluky měla moc ráda. Ale jestli se u ní v důsledku její choroby projevovaly sebevražedné sklony... to tedy nevím. Tak mi to řekni rovnou – dáváš snad vinu

mně?“ Její světle modré oči hleděly zpřímá a zvědavě do jeho.

„Ne, ale –“

Opět mu sevřela zápěstí, lehce, avšak velitelsky.

„Ráda bych se tě na něco zeptala. Je to důležité, tak si to dobře rozmysli.“

Přikývl.

„Ray byl její lékař, a pokud nějaké příznaky existovaly, on je nezaregistroval. Já jsem byla její přítelkyně, a také jsem je nezaregistrovala. Tys byl její manžel, a pokud nějaké příznaky existovaly, tak jsi je také nezaregistroval. A tím to pro tebe končí – ale ono to tím vlastně nekončí.“

„Já nechápu, kam míříš.“

„Ještě někdo jí byl blízký,“ řekla Polly. „Možná bližší, než kdokoliv z nás.“

O kom to tady mluví?

„Alane, co třeba říkal Todd?“

Hleděl na ni a nic nechápal. Jako kdyby na něj mluvila nějakým neznámým jazykem.

„Todd,“ řekla, a znělo to trochu netrpělivě. „Todd, tvůj syn. Ten, který tě po nocích budí. Je to snad on, ne? Budí tě přece on, ne ona.“

„Ano,“ řekl. „On.“ Hlas se mu třásl, skoro jako kdyby to vůbec nebyl jeho hlas. Pocítil, jak se něco v něm začíná viklat, něco velkého a zásadního. A jak tu teď leží u Polly v posteli, jasně si vzpomíná na ten moment tenkrát u kuchyňského stolu, s naprosto nadpřirozenou jasností si na něj vzpomíná: na její ruku, svírající mu zápěstí v šikmých slunečních paprscích pozdního odpoledne, na její zlatavé vlasy, světlé oči a tu její jemnou neústupnost.

„Nutila snad Todda, aby nastoupil do auta, Alane? Bránil se? Křičel?“

„Ne, jistěže ne, byla to ale přece jeho má-“

„A čím to vlastně byl nápad, že Todd s ní pojedou do tržnice? Její nebo jeho? Vzpomeneš si?“

Už skoro chtěl říci, že si nevzpomene – náhle si ale vzpomněl. Zaslechl jejich hlasy, doléhající k němu z obývacího pokoje, když seděl v pracovně za stolem a pročítal zatykače.

Musím teď zajet do tržnice, Todde – chceš jet se mnou?

Budu si tam moci prohlédnout nové videokazety?

To víš, že ano. Zeptej se táty, jestli tam něco nechce.

„Byl to její nápad,“ řekl Polly.

„Jsi si tím jist?“

„Ano. Ale ona se ho zeptala, jestli chce jet. Neřekla mu, že jet musí.“

Ta věc uvnitř, ta zásadní věc, se pořád ještě nedala vyvrátit. Nepochybně nakonec padne, pomyslel si, ale pak vyrvě spoustu zeminy, protože má silné kořeny jak do hloubky, tak do šířky.

„Měl z ní strach?“

Téměř ho teď vyslyšala, podobně jako on předtím vyslyšal Raye Van Allena. Nedokázal ji zastavit – vlastně ani nevěděl, zda ji zastavit vůbec chce. Něco v tom skutečně bude, něco, co ho za těch dlouhých nocí beze spánku nikdy nenapadlo. Něco, co je pořád ještě otevřené, nejasné.

„Zda měl Todd strach ze své matky? Kriste pane, jistě že ne!“

„Ani v posledních měsících jejího života?“

„Ne.“

„A v posledních týdnech?“

„Polly, já jsem tenkrát nebyl moc ve stavu, který by mi dovoľoval sledovat právě tohle. Tenkrát přece probíhala ta záležitost s Thadem Beaumontem, tím spisovatelem...“

„Chceš říci, že sis byl tak mimo, že sis doma vůbec nevšiml ani Todda, ani Annie, nebo že sis stejně nebýval moc doma?“

„Ne... ano... chci říct, že pochopitelně doma jsem býval, ale –“

Byl to divný pocit, být na příjmu tohoto sledu rychlých otázek. Jako kdyby ho Polly nadopovala novokainem a teď ho začala používat jako nějaký boxerský pytel. A ta zásadní věc, ať už je to cokoli, byla neustále v pohybu, stále se koulela dál a dál, až k hranici, kde gravitace bude působit ne proto, aby ji stáhla na dosah, nýbrž aby ji vypustila někam do prostoru.

„Přišel Todd někdy za tebou a řekl ‚Já se bojím mámy‘?“

„Ne –“

„Přišel někdy a řekl ‚Tati, já si myslím, že maminka se chce zabít a vzít s sebou i mne‘?“

„Polly, tohle je směšné! Já –“

„Přišel nebo ne?“

„Ne!“

„Ani ti nikdy nepřišel říci, že se Annie chová nebo mluví divně nebo směšně?“

„Ne –“

„A Al byl pryč, na škole, vid’?“

„Co zas tohle s tím má co dě-“

„Zůstalo jí v hnízdě jediné dítě. A když tys byl pořád pryč, v práci, byli v tom hnízdě jen oni dva. Večeřela s ním, pomáhala mu s domácími úkoly, dívala se s ním na televizi –“

„Četla si s ním –“ doplnil ji. Hlas měl teď zastřený, podivný. Stěží ho poznával.

„Byla patrně první osobou, kterou Todd vídal každé ráno – a poslední osobou, kterou vídal večer,“ řekla Polly. Její ruka mu ležela na zápěstí. Její oči teď na něj vážně hleděly. „Jestli byl někdo schopen poznat, že se to blíží, tak to byla jediná osoba, která s ní zemřela. A tato osoba nikdy neřekla ani slovo.“

Náhle se ta věc někde uvnitř něj vyvrátila. Tvář se mu zkřivila. Cítil, jak se to děje – jako kdyby byla na mnoha místech napojena nějakými neviditelnými strunami a každá z nich ho teď svým jemným, avšak neodbytným tahem vlekla. Hrdlo mu zaplavila horkost, snažící se ho uzavřít. Horkost zaplavila i jeho obličej. Oči měl plné slz; Polly Chalmersová se zdvojila, roztřásla a pak se roztříštila do plošek světla a neurčitých obrazců. Prsa se mu dmula, plíce však nebyly schopné nabrat do sebe vzduch. Obrátil ruce a sevřel v nich její dlaně –, určitě jí ten stisk působil velkou bolest, ale nevyšel z ní ani hlásek.

„Strašně mi chybí!“ vykřikl a mocný bolestný vzlyk drobil jeho slova, jak lapal po dechu. „Strašně mi chybí oba, ach bože, jak strašně mi chybí oba!“

„Já vím,“ řekla Polly klidně. „Já vím. Vždyť právě o to jde, ne? Že ti oba strašně chybí.“

Začal plakat. AL tenkrát plakal každý večer celé dva týdny a Alan byl vždy s ním, snažil se ho konejšit, jak jen to šlo, sám ale neplakal. A teď se rozplakal. Otřásaly jím vzlyky, nedokázal je ovládnout. Nedokázal ovládnout či zmírnit svůj žal a s hlubokou nesouvislou úlevou konečně zjistil, že ani necítí potřebu mírnit ho.

Poslepu odsunul šálek s kávou; zaslechl, jak v nějakém jiném světě spadl na podlahu a roztříštil se. Položil si rozpálenou hlavu na stůl, paže přes ni a plakal.

A pak – někdy – ucítil, jak mu zvedá hlavu svýma studenýma, znetvořenýma, konejšivýma rukama a pokládá si ji do klína. Držela mu ji tam a on dlouho, dlouho plakal.

Paže jí sklouzávala z jeho hrudi. Alan ji jemně posunul. Věděl, že kdyby jí pohnul rukou jen trochu neopatrně, okamžitě by se vzbudila. Hleděl do stropu a přemítal, zda Polly jeho žal provokovala úmyslně. Byl přesvědčen, že tenkrát věděla či alespoň tušila, že spíš potřebuje svému žalu dát průchod než najít odpovědi, které stejně s největší pravděpodobností ani neexistují.

To byl tenkrát počátek jejich vztahu, i když on ho za počátek ani nepovažoval; pro něj to spíš znamenalo konec něčeho. Od onoho dne až do okamžiku, kdy konečně v sobě našel dostatek odvahy k tomu, aby Polly pozval na večeři, musel často myslet na pohled těch světle modrých očí a na stisk její ruky na jeho zápěstí. Musel myslet na onu jemnou neústupnost, s jakou ho nutila zamýšlet se nad skutečnostmi, jež doposud buď ignoroval nebo přehlížel. A v té době se také snažil vyrovnávat se s těmi novými pocity, týkajícími se smrti Annie. Jakmile byl odvalen onen balvan na cestě mezi ním a jeho žalem, zaplavila ho i řada dalších pocitů. Z nich tím hlavním a nejvíce skličujícím byl strašný vztek, který na ni měl kvůli jejímu skrývání nemoci, již bylo možno léčit a vyléčit. . . a kvůli tomu, že ten den s sebou vzala jejich syna. O některých z těchto svých pocitů hovořil jednoho chladného a deštivého dne v dubnu s Polly v restauraci U bříz.

„Ty jsi totiž přestal přemýšlet o sebevraždě a začal jsi myslet na vraždu,“ řekla. „A proto máš takový vztek.“

Zavrtěl hlavou a začal mluvit, ona se však natáhla přes stůl a na chvíli mu pevně přitiskla přes rty jeden ze svých chromých prstů. Zmlkni, říkalo to gesto. A jeho natolik překvapilo, že skutečně zmlkl. „Ano,“ řekla, „tentokrát ti dám já přednášku, Alane – je to už dávno, co jsem byla s nějakým mužem na večeři a

moc se mi líbí, hrát si na slečnu pana Hlavního vyšetřovatele. Ale lidé se normálně nezlobí na někoho – alespoň ne takovým způsobem, jako se právě teď zlobíš ty – jen proto, že měl havárii, pokud v tom ovšem není nějaká zvlášť trestuhodná nedbalost. Kdyby se Annie a Todd zabili třeba proto, že by tomu vašemu džípu selhaly brzdy, tak bys mohl dávat vinu jen sobě. Protože jsi je nedal zkontrolovat; případně bys žaloval Sonnyho Jacketta, že při poslední údržbě svoji práci odfláknul – ale nikdy bys nedával vinu jí. Je to pravda?“

„Asi ano.“

„Jistě, že ano. Možná to skutečně byla jen nehoda, Alane. Ty si myslíš, že dostala záchvat proto, že ti to řekl doktor Van Allen. Ale napadlo tě někdy, že třeba musela strhnout to řízení proto, že se chtěla vyhnout srnce? Že v tom klidně mohlo být jen něco takhle triviálního?“

Mohlo. Do jejich jízdního pruhu mohla vběhnout srnka, vlétnout nějaký velký pták, nebo třeba i vjet z protisměru nějaké auto.

„Ano. Ale její bezpečnostní pás –“

„Ach sakra, zapomeň už jednou na ten pás!“ řekla tak naléhavě a hlasitě, až se po nich pár okolo sedících stolovníků krátce ohlédlo. „Třeba ji bolela hlava, a proto si ho výjimečně zapomněla zapnout – to ale přece vůbec neznamená, že to auto nabourala úmyslně. A právě ta bolest hlavy by mohla vysvětlovat, proč Todd zase připoutaný byl. Ale o to stejně vůbec nejde.“

„A o co tedy jde?“

„Jde o to, že ten tvůj hněv je živěn až příliš mnoha kdyby a snad. A i kdyby byly tvoje nejhorší domněnky pravdivé, stejně se to nikdy nedozvíš, nebo snad ano?“

„Ne.“

„A i kdyby ses to dozvěděl...“ Upřeně na něj hleděla. Na stole mezi nimi stála svíčka. V její záři se zdálo, že má oči tmavě modré a on v nich viděl dva malé plaménky světla. „On totiž mozkový nádor je také něco jako havárie. Také nemá žádného viníka, Alane, žádného – jak mu vlastně říkáte? – žádného pachatele. A dokud si neuvědomíš tohle, tak není šance.“

„Jaká šance?“

„Šance pro nás,“ řekla klidně. „Mám tě moc ráda, Alane, a nejsem ještě tak stará, abych musela nějak zvlášť riskovat, ale na druhé straně už jsem dost stará na to, abych musela nutně udělat nějakou smutnou zkušenost jen proto, že jsem se nechala unést citem. City si k sobě nepustím dřív, dokud ty nebudeš schopen nechat Annie a Todda v klidu odpočívat.“

Hleděl na ni, neschopen slova. Dívala se na něj vážně přes talíř s jídlem ve venkovsky zařízené restauraci, oheň z krbu jí na tváři a levé straně brady odrážel blýskavé oranžové plamínky. Venku skučel jarní vítr, protahovaný okapovými svody.

„Řekla jsem toho snad příliš?“ zeptala se Polly. „Pokud ano, tak bych tě chtěla poprosit, abys mne zavezl domů. Nenávidím rozpaky skoro stejně, jako když nemohu mluvit upřímně.“

Natáhl se přes stůl a krátce se dotkl její ruky. „Ne, neřekla jsi toho příliš. Já tě rád poslouchám, Polly.“

Usmála se, celá tvář se jí rozzářila. „To tedy budeš mít příležitost,“ řekla.

Tak jim to tedy začalo. Nepocit'ovali žádnou vinu, že spolu chodí, oba ale uznávali potřebu být opatrní – ne snad proto, že žijí na malém městě, kde on je voleným úředníkem a kde ona musí s lidmi dobře vycházet, aby jí šly dobře obchody –, ale protože oba uznávali možnost provinění. Ani jeden z nich možná ještě nebyl tak starý, aby musel riskovat, ale oba už byli dost staří na to, aby si mohli dovolit být lehkomyšní. Musí být opatrní.

Pak v květnu s ní poprvé spal a ona mu vyprávěla o všem, co se udalo v letech mezi dobou Tenkrát a Ted'... vyprávěla mu příběh, kterému on tak úplně zas nevěřil, příběh, který mu určitě jednoho dne poví znovu a to bude už bez těch příliš upřímných očí a onoho příliš často mnutého levého ušního lalůčku. Chápal, jak těžké pro ni asi je vyprávět mu i to málo, co se mu vyprávět odhodlala, a na ten zbytek si klidně počká. Musí si počkat. Protože musí být opatrní. Úplně stačí, že se do ní zamiloval, ještě než to dlouhé léto přešlo.

A když tu teď v temnotě hleděl na strop její ložnice, napadlo ho, zda už nedozrál čas začít znovu mluvit o manželství. Už to zkusil jednou, v srpnu – a ona opět udělala to gesto s prstem. Zmlkni. Myslel si

– Ale tok myšlenek se mu už začínal příjemně trhat a Alan usnul.

Ve snu nakupoval v nějakém obrovském obchodním domě, kráčet uličkou mezi regály, která byla tak dlouhá, že se sbíhala do malinkého bodu v dálce. V těch regálech bylo úplně všechno– všechno, co si nikdy buď nechtěl koupit nebo nemohl dovolit koupit: nárazuvzdorné hodinky, přepychový plstěný klobouk od firmy Abercrombie & Fitch, osmimilimetrová filmová kamera značky Howell, stovky dalších předmětů – ale někoho měl za sebou, přímo za zády, kam neviděl.

„My tady takovým věcem říkáme vycpávky pro burany, starej brachu,“ poznamenal za ním nějaký hlas.

Ten hlas Alan znal. Patřil tomu těžkotonážnímu zkurvysynovi za volantem Toronada, Georgu Stárkovi.

„Tomuhle obchodu říkáme Konečník,“ řekl ten hlas, „protože tady končí všechno zboží a všechny služby.“

Alan spatřil nějakého obrovitého hada – vypadal jako krajta s hlavou chřestýše – vinoucího se mezi řadou počítačů Apple, nad nimiž byl nápis ZDARMA. Otočil se, že uteče, ale nějaká ruka s úplně hladkou dlaní ho chytila za paži a zadržela ho.

„Jen jdi dál,“ řekl ten hlas vemlouvavě. „Vezmi si, co chceš, brachu. Vezmi si cokoliv chceš... a zaplat’ za to.“

Ale každý předmět, který vzal do ruky, se nakonec změnil na ohořelou a roztavenou přezku automobilového bezpečnostního pásu jeho syna.

KAPITOLA OSMÁ

Danforth Keeton sice mozkový nádor neměl, ale když v sobotu brzy ráno seděl ve své kanceláři, hlava ho bolela přišmě. Na pracovním stole měl mimo stohu v červeném plátně vázaných knih daňových priznání za léta 1982 až 1989 i kupu korespondence – dopisy od Daňového úřadu státu Maine a fotokopie svých písemných odpovědí.

Všechno mu nějak už začínalo přerůstat přes hlavu. Uvědomoval si to, nebyl však schopen s tím udělat vůbec nic.

Včera k večeru zajel Keeton do Lewistonu, do Castle Rocku se vrátil půl hodiny po půlnoci a zbytek noci strávil neklidným přecházením po své pracovně, zatímco jeho žena spala svůj sedativový spánek o patro výše. Zjistil, že jeho zraky stále častěji přitahuje skříň, stojící v rohu pracovny. Uvnitř, na horní polici, byl stoh svetrů. Svetry byly většinou staré a prožrané od molů. Pod nimi ležela vyřezávaná dřevěná skříňka, kterou jeho otec vyrobil dlouho před tím, než se za ním – již zbaveným nejen všeho, co kdy uměl, ale i všech vzpomínek – zavřely dveře starobince. A v té skříňce byl revolver.

Keeton se přistihl, že na ten revolver musí myslet stále častěji. Ne jako na zbraň pro sebe; alespoň ne zpočátku. Ale pro Ně. Pro ty své Trapiče.

Ve tři čtvrtě na šest odjel z domu a projel opuštěnými ulicemi na cestě mezi svým domem a budovou Magistrátu. Eddie Warburton, koště v ruce a chesterfieldku v ústech (zlatou medaili Svatého Kryštofa, kterou den předtím koupil v Nezbytných věcech, bezpečně ukrytou pod modrou kostkovanou košilí), ho mlčky sledoval, jak se plouží do schodů. Mezi oběma muži nepadlo jediné slovo. Eddie si už zvykl, že v poslední době se pan Keeton objevuje na Magistrátu v podivných hodinách a Keeton už dávno přestal Eddieho vůbec registrovat.

Keeton teď smetl všechny papíry na jednu hromadu a bojoval s impulsivním pokušením jednoduše se jich zbavit tím, že by je roztrhal na kusy a rozházel všude kolem sebe; pak je ale začal třdit. Na jednu hromadu korespondenci s Daňovým úřadem, odpovědi na hromadu druhou. Tyto dopisy ukládal do spodní zásuvky své spisové skříně – do zásuvky, k níž měl klíč jen on sám.

Na většině těch dopisů byla vždy dole značka DK/sl. DK pochopitelně znamenalo Danforth Keeton. Písmena si znamenala Shirley Laurencová, což byla jeho sekretářka, zaznamenávající jeho diktáty a vyřizující korespondenci. Nicméně Shirley nepsala ani jednu z těchto jeho odpovědí na dopisy Daňového úřadu, ať už na nich její značka byla či ne.

Je moudřejší nechat si některé věci pro sebe.

Jak tak třídil dopisy, padla mu do očí část věty: „... a znamenáme tedy určité nesrovnalosti ve čtvrtletním výkazu městských daní v položce 11 pro daňové období roku 1989...“

Rychle dopis odložil na stranu.

A tady máme další: „... a pokud jde o rozbor formulářů ‚Kompenzace pro pracovníky‘ za poslední čtvrtletí roku 1987, máme některé vážné výhrady, týkající se...“

Na stranu s ním.

Ale je tu další: „... jsme přesvědčeni, že Vaše žádost o odklad revize je v tuto chvíli předčasná...“

Podobné dopisy se mu míhaly před očima jeden za druhým, začínalo se mu z nich dělat špatně – jako kdyby seděl na pouti na kolotoči, který se nijak nedá zastavit.

„... pochybnosti o potřebě těchto prostředků na školku jsou...“

„... nenacházíme záznam, zda Magistrát zanesl částku...“

„... přidělení finančních prostředků státu není dokumentováno ...“

„... chybějící doklady o výdajích bude třeba...“

„... účtenky nepostačují pro...“

„... bude nepochybně nutné požadovat úplný rozpis výdajů...“

A tady je poslední dopis, který přišel včera. Kvůli tomu dopisu vlastně musel včera do Lewistonu, i když se zařekl, že v sezóně klusáckých dostihů tam už nepojede nikdy.

Keeton na dopis zachmuřeně hleděl. V hlavě mu bušilo a bodalo; po páteři mu pomalu stékala jedna velká kapka potu. Pod očima měl tmavé kruhy z vyčerpání. V koutku úst měl opar.

DAŇOVÝ ÚŘAD

State House

Augusta, Maine 04330

Pod státní pečeti na něj křičela hlavička a oslovení, výhružně studené a formální:

Váženým radním Castle Rocku.

Nic víc. Už žádné „Milý Dane“ či „Vážený pane Keetone“. A už žádná přání dobrého zdraví pro celou rodinu na závěr. Ten dopis byl studený a nenávistný jako zatnutí sekáčku na led.

Chtějí provést revizi účetních knih města.

Všech účetních knih města.

Záznamů městských daní, záznamů rozdělování federálních příspěvků, záznamů o výdajích města, záznamů o údržbě komunikací, rozpočtů městské legislativy, rozpočtů Správy městské zeleně a dokonce i veškerých záznamů, týkajících se státem financované experimentální lesní školky.

Chtějí vidět všechno, do 17. října. Znamená to, že zbývá už jen pět dní.

Dopis byl podepsán ministrem financí, ministrem kontroly a – což je ještě zlověstnější – generálním prokurátorem, tedy nejvyšším policajtem státu Maine. A byl podepsán těmito lidmi osobně, nebyla to žádná razítka.

„Oni,“ zašeptal Keeton nad tím dopisem. Vzal dopis do prstů, papír se mu v nich třásl. Vycenil na něj zuby. „Oniiii!“

Hodil dopis na hromadu ostatních. Zavřel pořadač. Na štítku bylo úhledně napsáno KORESPONDENCE, DAŇOVÝ ÚŘAD, MAINE. Keeton chvíli zíral na zavřený pořadač. Pak vyjmul z držáku plnicí pero (tu psací soupravu dostal jako dárek od soudců okresního soudu) a přes pořadač napsal velkými, roztřesenými písmeny slova BURANSKÝ ÚŘAD, MAINE! Chvíli na to hleděl a pak pod to napsal ještě slova ČURACÍ ÚŘAD, MAINE! Držel pero v sevřeně pěsti, mával jím jako nožem. Pak jím mrštil přes místnost. Se zachrastěním přistálo v koutě.

Keeton zavřel i druhý pořadač, v němž byly založené kopie dopisů, jež osobně napsal (a k nimž vždy dopsal malými písmeny iniciály své sekretářky); dopisů, které dával pracně dohromady během dlouhých, bezesných nocí, dopisů, které se nakonec ukazují být k ničemu. Uprostřed čela mu divoce pulsovala naběhlá žíla.

Vstal, přenesl oba pořadače do skříně, vložil je do spodní zásuvky, přirazil ji a zkontroloval, zda nejde vytáhnout. Pak přešel k oknu, stál tam bez pohnutí a hleděl na spící městečko. Dýchal zhluboka a

snažil se uklidnit.

Jdou po něm. Trapiči. Přistihl se, že už snad po sté přemítá, kdo Je vlastně mohl na něj navést. Kdyby se Keetonovi podařilo toho hlavního Trapiče objevit, vytáhl by ze skříňky pod moly prožranými svetry ten revolver a vůbec by to neváhal s ním skoncovat. Ale nijak by přitom nespěchal. Kdepak. Střílel by pěkně pomalu a přitom by ještě toho parchanta donutil zpívat hymnu.

Myšlenky mu teď přeběhly na toho hubeného šerifova pomocníka Ridgewicka. Mohl by to být on? Ten na to ale nejspíš nemá ani dost inteligence... ale také to může být pěkný podvraták. Pangborn řekl, že Ridgewick mu dal tu pokutu na cadillac na jeho příkaz, to ale nějak nesedí. A tam na tom záchodku, když ho Ridgewick nazval Cvalíkem, tak měl v očích takový vědoucí, posměšný a pohrdavý pohled. Byl už u nich vlastně Ridgewick zaměstnaný, když začaly chodit ty první dopisy od Daňového úřadu? Keeton byl přesvědčený, že ano. Ještě dnes se bude muset podívat do knihy zaměstnanců, aby si to ověřil.

A co třeba sám šerif Pangborn? Ten na to bezesporu dost inteligence má, bezesporu Danfortha Keetona nenávidí (Oni ho přeci také nenávidí! Oni všichni ho přeci nenávidí!) a mimoto zná v Auguste spoustu lidí. Zná moc dobře i Je. Kurva, vždyť on s nimi telefonicky mluví snad každý den. Ty účty za telefon, i když to jde přes magistrátní ústřednu, jsou přece příšerné.

Nebo že by to byli oni oba? Pangborn i Ridgewick? Že by v tom jeli spolu?

„Osamělý střelec a jeho věrný indiánský průvodce Tonto,“ řekl Keeton tiše a zlověstně. „Jestli jsi to byl ty, Pangborne, tak budeš litovat. A jestli jste to byli vy oba, tak budete litovat oba.“ Ruce se mu pomalu začaly svírat v pěsti. „Já se totiž nenechám perzekvovat donekonečna.“

Pečlivě pěstěné nehty se mu zaryly do pokožky dlaní. Ani nezaregistroval prýstící krev. Možná Ridgewick. Možná Pangborn, možná Melissa Clutterbucková, ta frigidní mrcha městská pokladní, možná Bill Fullerton, druhý radní (bylo mu jasné, že Fullerton se tlačí na jeho místo a nedá si pokoj, dokud ho nezíská)... Možná oni všichni.

Oni všichni dohromady.

Keeton se zmučeným zasípáním dlouze vydechl, drátěné sklo okna kanceláře se jeho dechem zamlžilo. Otázkou ovšem zůstává, co s tím udělá? Co s tím udělá v čase, zbývajícím mezi dneškem a 17. říjnem?

Odpověď je celkem prostá: neví.

V životě mladého Danfortha Keetona bylo vše jasně rozdělené na černé a bílé – a takové rozdělení mu také naprosto vyhovovalo. Na měšťanku chodil v Castle Rocku a ve čtrnácti letech začal vypomáhat v rodinném podniku na prodej automobilů; umýval předváděcí vozy a leštil vystavované modely. Firma Keeton Chevrolet byla jednou z nejstarších poboček Chevroletu v Nové Anglii a klíčovou součástí finanční struktury rodiny Keetonů. A to byla struktura velmi solidní, alespoň tedy donedávna.

Po čtyři roky své docházky na školu v Castle Rocku byl snad pro každého Cvalíkem. Chodil na obchodní kursy a udržoval si dobrý průměr známek, téměř jednou rukou ještě stačil vést studentský výbor a pak začal studovat v Bostonu na Traynorově obchodní akademii. Tam měl už známky výborné a absolvoval školu o tři semestry dříve. A když se pak vrátil do Castle Rocku, dal okamžitě všem najevo, že dny Cvalíka už jsou pryč.

Byl to krásný život – až do chvíle, kdy si před devíti nebo deseti lety udělal se Stevem Frazierem výlet do Lewistonu. Tenkrát začaly ty maléry; tenkrát také v tom jeho černobílém světě začínaly přibývat různé odstíny šedi.

Nikdy nesázel – ani jako Cvalík na škole, ani jako Dan na Traynorově akademii, ani jako pan Keeton u firmy Keeton Chevrolet a pak člen městské rady. A pokud bylo Keetonovi známo, nikdo z jejich rodiny nikdy žádnému hazardu nepodleh!; nevzpomínal si ani na takové nevinné hry jako desetikový mariáš nebo čára o drobné v mládí. Takové věci sice nebyly v rodině žádné tabu, nic výslovně zakázaného, ale nikdo je prostě nedělal. Keeton sám si nikdy nevsadil na nic ani desetik až do dne, kdy jel se Stevem Frazierem poprvé do Lewistonu na dostihy. A ani pak nesázel nikde jinde – neměl prostě potřebu. Na zruinování Danfortha Keetona úplně stačila dostihová dráha v Lewistonu.

Tenkrát byl třetím radním. Steve Frazier, který je dnes už nejméně pět let po smrti, byl prvním radním. Keeton a Frazier jeli „na město“ (tak se vždycky jejich výlety do Lewistonu označovaly) s Butchem Nedeauem, šéfem Okresního sociálního odboru, a s Harrym Samuelsem, který byl členem rady už od

nepaměti a nepochybně i v té funkci zemře. Bylo to u příležitosti celostátní konference okresních funkcionářů; námětem konference byly nové zákony o státním důchodu... a také to pochopitelně byl státní důchod, který způsobil většinu jeho problémů. Bez něj by si Keeton musel vykopat vlastní hrob krumpáčem a lopatou. S ním mohl používat finanční korečkové rypadlo.

Konference byla dvoudenní. První den večer Steve navrhl, aby si někam vyšli a trochu se v tom velkoměstě pobavili. Butch i Harry odmítli. Ani Keeton neměl moc chuti trávit celý večer se Stevem Frazierem – byl to starý a tlustý mluvka, v hlavě měl místo mozku piliny. Ale přesto šel. A nejspíš by šel, i kdyby mu tenkrát Steve nabídl, že ten večer stráví procházkou po těch největších prdelích světa. Byl to koneckonců první radní. Harry Samuels je možná spokojený, že to doklepe do konce svého života jako druhý, třetí či čtvrtý radní a Butch Nedeau už oznámil, že po skončení tohoto volebního období hodlá odstoupit... ale Danforth Keeton měl svoje ambice a Frazier, ať už je nebo není odporný tlustouch a mluvka, bude možná při jejich realizování potřebovat.

A tak šli na tah. Nejdřív se zastavili v podniku s názvem Prado. DOBROU NÁLADU NAJDEŠ JEN V PRADU! zněl nápis nad dveřmi, a Frazier za chvíli dostal skutečně velmi dobrou náladu, házel do sebe panáky skotské se sodou tak rychle, jako kdyby v nich ta skotská chyběla, a hvízdal na striptérky, které byly většinou tlusté, většinou staré a hlavně pomalé. Keeton měl dojem, že jsou navíc ještě zfetované. Vzpomíná si, že pořad musel myslet na to, že to bude asi pěkně dlouhý a nudný večer.

Pak ale šli na dostihovou dráhu a všechno se změnilo.

Když tam dorazili, měl právě začít pátý dostih a Frazier hnal protestujícího Keetona k okénkům sázkových kanceláří jako ovčácký pes, zahánějící zatoulanou ovci zpátky ke stádu.

„Steve, já ale o dostizích vůbec nic nevím –“

„Na tom nezáleží,“ hlaholil Frazier radostně a funěl Keetonovi do tváře výpary whisky. „Dneska budeme mít štěstí, Cvalíku. Cítím to v kostech.“

Neměl ani potuchy, jak se vlastně sází, a kvůli Frazierovu neustálému žvanění ani neslyšel, co říkají ostatní ve frontě stojící sázející, když na ně přijde řada a jsou u toho okénka, kam se strká dvoudolarovka.

Když tam postoupil, prostrčil pokladníkovi pětidolarovku a řekl, „Čtyřka.“

„Výhra, umístění nebo pořadí?“ zeptal se pokladník; Keeton však na okamžik nebyl schopen vůbec nic odpovědět. Za pokladníkem spatřil něco úžasného. Tři úředníci tam počítali a páskovali obrovské štosy bankovek – bylo to víc peněz na hotovosti, než zatím Keeton kdy viděl na jednom místě.

„Výhra, umístění nebo pořadí?“ ptal se pokladník netrpělivě. „Dělej, dělej, brácho. Tohle není veřejná knihovna.“

„Výhra,“ řekl Keeton. Neměl ani nejmenší ponětí, co může znamenat „umístění“ nebo „pořadí“, ale slovu „výhra“ rozuměl velmi dobře.

Pokladník mu podal sázenku a tři dolary nazpět – dolarovku a dvoudolarovku. Keeton na tu dvoudolarovku hleděl se zvědavým zájmem, zatímco Frazier podával svoji sázku. Pochopitelně že věděl, že takové věci jako dvoudolarová bankovka existují, ale zatím ji ještě nikdy neměl v ruce. Byl na ní Thomas Jefferson. Zajímavé. Ono vlastně tohle všechno tady kolem je zajímavé – ten pach koní, popcornu, pražených buráků; ty převalující se zástupy; ta atmosféra spěchu. Bylo tu živo takovým způsobem, který uznával a okamžitě na něj reagoval. Cítil už i dříve živost podobného typu u sebe, ano, mnohokrát, ale tentokrát to je poprvé, co ji pociťuje i ve větším světě. Danforth „Cvalík“ Keeton, který se jen zřídka cítil být skutečnou součástí něčeho, náhle pocítil, že je součástí toho všeho kolem sebe. Skutečnou součástí.

„Kam se na to všechno tady hrabe Prado,“ řekl, když se k němu opět připojil Frazier.

„Jo, neškodný dostihy, to je paráda,“ řekl Frazier. „Není to sice jako baseball, ale co naděláš. Pojd', jdeme k zábradlí. Na kterýho koně sis vsadil?“

Keeton si už nevzpomínal. Musel se podívat na sázenku. „Na čtyřku,“ řekl.

„Na umístění nebo na pořadí?“

„Hm... na výhru.“

Frazier zavrtěl dobromyslně hlavou a poplácal ho po rameni. „Na výhru je sázka na hovno, Cvalíku. Je to na hovno sázka, i když sázková tabule bude tvrdit, že ne. Ale však se to naučíš.“

A naučil se to, pochopitelně.

Odněkud se ozvaly velmi hlasité údery zvonu, až sebou Keeton leknutím škubl. Z reproduktorů zahlásil žoviální hlas „A máááme tu START!“ Davy začaly bouřit a Keeton náhle ucítil, jak mu celým tělem začíná probíhat něco jako jiskry elektřiny. Po škvárové dráze se rozezněly údery kopyt. Frazier chytil jednou rukou Keetona za loket a druhou jim razil cestu skrz dav k zábradlí. Dostali se na místo, vzdálené necelých dvacet metrů od cíle.

Hlasatel nyní popisoval dostih. V první zatáčce vede sedmička, Lassie, následují osmička, Lada, a třetí je jednička, jmenuje se – Jakpak? Číslo čtyři se jmenuje Absolutka – což je nejblbější jméno pro koně, jaké kdy Keeton slyšel – a běží na šestém místě. Nijak moc ho to zase nebralo. Vzrušovali ho pádící koně se srstí, zářících ve světlech reflektorů, obrysy rychle se otáčejících kol sulek a pestré, blýskavé barvy hedvábných dresů jezdců.

Když se koně dostali na protější rovinku, Lada začínala dotírat na Lassii. Lassie uhnula na stranu a Lada se dostala před ni. Současně se na vnějšku závodní dráhy začínala propracovávat dopředu Absolutka – Keeton to zaregistroval ještě dřív, než to hlasatel stačil zahlaholit pro obecenstvo, a téměř necítil Frazier, zuřivě ho tahajícího za loket, téměř ho neslyšel ječet mu do ucha: „To je tvůj kůň, Cvalíku! To je tvůj kůň, a má šanci!“

A když se koně s duněním přibližovali cílovou rovinkou k místu, kde stáli Keeton a Frazier, začal dav řvát. Keeton opět ucítil, jak jím probíhají ty elektrické šlehy, tentokrát však ne jen jiskřičky, teď už to byly blesky. Začal řvát s davem; druhý den byl tak ochraptělý, že svedl stěží i jen šepot.

„Absolutko!“ zaječel. „Pojeď, Absolutko, kurva pojeď, NAPAL TO!“

„Cválej,“ řekl Frazier a chechtal se, až mu tekly slzy po tvářích. „Kurva pojeď a cválej. To asi myslíš, Cvalíku, ne?“

Ale Keeton si ho nevšímal. Byl teď v jiném světě. Vysílal na Absolutku svoje mozkové vlny, posílal jí vzduchem telepatickou sílu.

„A teď nám vede Lada, Jakpak? Jakpak? Lady,“ vyzpěvoval ten božský hlas z tlampačů, „a jak se koně blíží do poslední osminky –“ Koně se blížili v oblacích prachu. Absolutka cválala s nataženou šíjí, hlavu zvednutou, běhy se jí zvedaly a klesaly jako píсты; proběhla kolem Jakpak? a Lady – teď ošklivě kulhající – právě v místech, kde stáli Keeton a Frazier. A až do cíle zvyšovala svůj náskok.

Když byla na tabuli vyvěšena čísla, musel se Keeton Frazieru zeptat, co vlastně znamenají. Frazier se mu podíval na sázenku, pak na tabuli a jen tiše hvízdnul.

„Tak co, dostanu aspoň zpátky svoje peníze?“ zeptal se dychtivě.

„Cvalíku, bude to o něco lepší. Na Absolutku byl poměr sázek třicet ku jedné.“

Než toho večera Keeton opustil dostihy, vyhrál přes tři sta dolarů. A tak se zrodila jeho vášeň.

Z věšáku v rohu kanceláře si vzal plášť, navlékl si ho a chystal se odejít, když vtom se zarazil, ruka na kouli dveří mu znehybněla. Pohlédl zpátky do místnosti. Na zdi proti oknu viselo zrcadlo. Keeton na něj dlouho zamyšleně hleděl a pak k němu šel. Moc dobře ví, jak Oni umí používat zrcadla – není přece včerejší.

Přitiskl na sklo obličej, snaže se ignorovat odraz své nezdravě bílé pokožky a krvavých očí. Ze strany si zakryl obě líce dlaněmi, aby potlačil odlesky, a zaostřil zrak ve snaze zahlédnout oko kamery na druhé straně. Ve snaze zahlédnout Je.

Neviděl tam ale nic.

Po chvíli odstoupil od zrcadla, netečně otřel mastné šmouhy rukávem pláště a opustil kancelář. Nic tam není, alespoň zatím. To však neznamená, že Oni nemohou přijít třeba dnes večer – jeho zrcadlo odnesou a nahradí ho jednostranně průhledným. Špehovat lidi je přece další přirozenou pracovní činností Trapičů. Bude teď muset zrcadlo kontrolovat každý den.

„A to také budu dělat,“ řekl nahlas prázdné chodbě. „To budu klidně dělat. Na to můžete vzít jed.“

Eddie Warburton vytíral v přízemí podlahu, a když Keeton vycházel na ulici, ani nevzhlédl.

Auto měl zaparkované hned za rohem, vůbec ale neměl chuť teď někam jet. Na řízení byl příliš roztěkaný; nejspíš by cadillakem projel někomu výkladem. Ani si ve své roztěkanosti neuvědomoval, že ho kroky nesou přesně opačným směrem, než bydlí. Bylo čtvrt na osm v sobotu ráno a on byl jediným chodcem v malé obchodní čtvrti Castle Rocku.

V duchu se opět krátce vrátil k tomu prvnímu večeru na dostizích v Lewistonu. Zdálo se, že nemůže nic zkazit. Steve Frazier prohrál třicet dolarů a po devátém dostihu řekl, že jde spát. Keeton řekl, že asi ještě chvíli zůstane. Frazier už skoro neregistroval a ani si nevšiml, kdy vlastně odešel. Jen si vzpomínal jak si pomyslel, že je dobré nemít pořád za zadkem někoho, kdo do něj celou dobu hučí, Cvalíku, udělej tohle a, Cvalíku, nedělej tohle. Mimoto tu přezdívkou nesnášel, což Steve pochopitelně moc dobře věděl – proto ji také pořád používal.

Příští týden tam pak zajel znovu, tentokrát sám, a prohrál šedesát dolarů z předchozí výhry. Nijak ho to nevzrušilo. A i když musel často myslet na ty sloupce páskovaných bankovek, nešlo vlastně o peníze; peníze jsou jen určitý symbol, který si člověk odnáší, něco, co mu připomíná, že byl – i když třeba jen nakrátko – součástí té velké podívané. Jeho unášelo hlavně to úžasné a strhující vzrušení, jež se zmocňovalo davu ve chvíli, kdy se ozval startovací zvonec, se zaduněním se otevřela vrata a hlasatel žoviálně zvolal „A máááme tu START!“ Unášel ho řev davu, když koně dokončovali třetí kolo a vbíhali do rozhodující rovinky na druhé straně dráhy, hysterický pokřik jezdců v zatáčce čtvrtého kola a valící se dunivý oblak černého prachu v cílové rovince. Bylo to vzrušující, ach, jak to bylo vzrušující. Bylo to tak vzrušující, až – až to bylo nebezpečné.

Keeton se rozhodl, že toho raději nechá. Měl běh svého života jasně vytyčený. Až Steve Frazier konečně půjde do důchodu, stane se prvním radním Castle Rocku a pak, po šesti nebo sedmi letech v čele radnice, by mohl kandidovat do poslanecké sněmovny státu. A potom – kdo ví? I nějaký federální úřad by nemusel být mimo dosah člověka, který je ambiciózní, schopný... a při zdravém rozumu.

A právě to začínal být ten skutečný problém s koničky. Nejprve si ho neuvědomoval – měl si ho ale uvědomit velmi brzy. Dostihy byly místem, kde lidé zaplatili svoje peníze, vzali si sázenku... a na chvíli se tím vzdávali zdravého rozumu. Keeton byl svědkem až příliš mnoha nepřičetností ve vlastní rodině, než aby nepocíťoval neklid z té přitažlivosti, kterou pro něj dostihová dráha v Lewistonu začala mít. Byla to jáma s kluzkými stěnami, nabitá pistole s odjištěnou spouští. Kdykoliv tam přijel, nebyl nikdy schopen odejít dřív, než proběhl poslední dostih večera. Uvědomoval si to. Zkoušel odejít. Jednou se mu podařilo dostat se dokonce až k turniketům u východu, pak ho ale něco vzadu v mozku, něco mocného, enigmatického a plíživého zbavilo kontroly nad jeho kroky a obrátilo mu je zase zpátky. Keeton se děsil dne, kdy se ta plíživá moc probudí úplně. Ať raději dřímá.

Tak to probíhalo asi tři roky. Pak, v roce 1984, odešel Steve Frazier do důchodu a Keeton byl zvolen prvním radním. A tehdy začaly skutečné trable.

Jel na dostihy, aby oslavil své vítězství – a protože slavil, tak se rozhodl zvýšit sázky. Minul okénka pro dvou- a pětidolarové sázky a šel přímo k desetidolarovému okénku. Toho večera prohrál sto šedesát dolarů, což byla trochu větší prohra, než mu bylo milé (druhý den své ženě řekl, že prohrál jen čtyřicet), ne však víc, než si může dovolit prohrát. To v každém případě ne.

Vrátil se tam o týden později, odhodlaný vyhrát zpátky to, co minule prohrál, jen aby se dostal na svoje. A téměř se mu to podařilo. Téměř – a to bylo právě to klíčové slovo. Jako se mu tenkrát téměř podařilo projít těmi turnikety u východu. O další týden později prohrál dvě stě deset dolarů. Takovou díru ve finančním výkazu by Myrtle už nepřehlédla, a tak si půjčil z městského rozpočtu na školku jen maličkost, na překrytí toho nejhoršího. Stovku. Prostě pakatel.

A pak už mu to začalo splývat. Ta jáma měla opravdu kluzké stěny, a jak člověk do ní jednou začal sklouzávat, byl konec. Mohl do těch stěn zarývat prsty a ten pád trochu zmírňovat... ale tím se pochopitelně agónie jen prodlužovala.

Pokud existoval nějaký bod, od něhož už nebylo cesty zpátky, bylo jím léto roku 1989. Během léta se v Lewistonu dostihy konaly každý večer a Keeton byl v druhé polovině července a celý srpen pravidelným návštěvníkem. Myrtle si nějaký čas myslela, že mu dostihy slouží jen jako výmluva, že se ve skutečnosti stýká s nějakou jinou ženou – což bylo celkem pikantní, protože dostihy mu skutečně sloužily jako výmluva. Keetonovi se nemohl postavit ani za boha, ani kdyby Diana přijela přímo z měsíce na nebeském voze s rozepnutou tógou a měla kolem krku náhrdelník s nápisem ŠUKEJ MĚ, DANFORTH. Pomyšlení na to, jak hluboko zaťal sekeru do městské pokladny, zmenšovalo jeho chudáčka pind'oura na velikost mazací gumy v tužce.

Když se nakonec Myrtle definitivně přesvědčila, že jde opravdu jen o ty dostihy, pocítila úlevu.

Alespoň byl mimo dům, kde stejně měl stejně tendenci chovat se jako tyran. A konečně neprohrává nijak moc, přesvědčovala se, protože na pravidelných výkazech jejich konta nezaznamenávala žádné větší pohyby. Zaplat' pánbů, že si Danforth našel nějakého koníčka, který ho baví. Je už konečně ve středním věku.

Vždyť jde jen o dostihy, pomyslel si Keeton, jak tu krácel po Main Street s rukama vraženými hluboko do kapes podzimního pláště. Vydal ze sebe podivně znějící skřek, který snad měl být smíchem. Kdyby byl někdo poblíž, jistě by se po něm s údivem ohlédl. Myrtle jejich konto dost hlídala. Nikdy ji ale nenapadlo, že by Danforth mohl plundrovat termínované vklady, na kterých jsou jejich životní úspory. A podobně – povědomí o tom, že firma Keeton Chevrolet má již téměř vyčerpaná konta, měl jen on sám.

Ona vyrovnávala šekovou knížku a účty za dům. On byl účetní se státní zkouškou.

Dojde-li ke zpronevěře, je na to nejlepší účetní se státní zkouškou... ale ten balík se nakonec stejně rozbálí. A papír a provázek na Keetonově balíku se začaly trhat na podzim roku 1990. Zatím ho ještě držel pohromadě, jak jen to šlo – v naději, že se na dostizích přeci jen nakonec zahojí. To už také našel majitele sázkové kanceláře, který mu umožňoval podávat vyšší sázky, než by zvládla dostihová sázková kancelář. Ale štěstí se od něj odvrátilo.

A pak, letos v létě, začalo to perzekvování vážněji. Dřív si s ním jen tak pohrávali. Teď ale napřahují ke smrtelnému úderu a den posledního soudu je vzdálen už jen necelý týden. Já je dostanu, pomyslel si Keeton. Ještě nejsem vyřízený. Pořád mám ještě jedno nebo dvě esa v rukávě. Jenomže problém je v tom, že je neumí vynést. To nevádí. Něco se najde. Vím moc dobře, kde – A tady mu myšlenky došly. Stál před tím novým obchodem Nezbytné věci a to, co spatřil v jeho výloze, mu okamžitě na několik vteřin z hlavy vyrazilo všechno ostatní.

Byla tam taková dlouhá, nízká lepenková krabice, pestrobarevná, na víku měla obrázek. Nejspíš nějaká desková hra. Ale desková hra s námětem koňských dostihů – a on by přísahal, že dostihová dráha na té kresbě, kde bylo vidět dva závodní koně řítící se v těsném závěsu do cílové rovinky, je dráha v Lewistonu. A jestli tam v pozadí nevidí hlavní tribunu, tak sní vlastní klobouk.

Název hry byl SÁZENKA NA VÝHRU.

Keeton stál a téměř pět minut na ni zíral, hypnotizovaný jako nějaký malý kluk, který se dívá na soupravu elektrických vláček. Pak pomalu přistoupil ke dveřím pod zelený baldachýn, aby se podíval, zda obchod mívá otevřeno i v sobotu. Zevnitř sice na dveřích visí nějaká cedulka, to ano, ale je na ní jen jediné slovo, a tím slovem je – přirozeně – OTEVŘENO.

Keeton na cedulku chvíli hleděl v přesvědčení – stejně jako před ním i Brian Rusk – že ji tam někdo omylem zapomněl. Obchody na Main Street v Castle Rocku přece neotvírají v sedm hodin ráno, zvláště ne v sobotu. Ale přesto – zkusí kouli dveří. Lehce se mu v ruce otočila.

Když otvíral dveře, zacinkal mu nad hlavou malý stříbrný zvonek.

„Víte, ona to vlastně ani žádná hra není,“ říkal o pět minut později pan Gaunt, „v tom se trochu pletete.“

Keeton byl posazený v polstrovaném křesle s vysokým opěradlem, kde před ním v uplynulém týdnu seděli Nettie Cobbyová, Cyndi Rose Martinová, Eddie Warburton, Everett Frankel, Myra Evansová a mnoho dalších lidí z městečka. Popíjel šálek dobré jamajské kávy. Pan Gaunt (na přistěhovalce z buranského vnitrozemí se ale zdá být sympat'ák jedna báseň) trval na tom, že si ji musí dát. Teď se pan Gaunt nakláněl do výlohy a opatrně krabici vyndával. Měl na sobě jakýsi smokingový kabát vínové barvy, velmi fešácký a docela ladící jak s ním, tak s prostředím jeho obchodu. Řekl Keetonovi, že často otvírá v nezvyklých hodinách, protože trpí nespavostí.

„Už od doby, kdy jsem byl ještě mladý,“ řekl s jakýmsi lítostivým pousmáním, „a to už je pěkně dlouhá doba.“ Keetonovi se sice zdálo, že vypadá celkem odpočatě, ovšem až na ty oči – měl je tak zalité krví, že vypadaly, jako kdyby červeně snad byla jejich skutečná barva.

Přinesl teď tu krabici a postavil ji na malý stolek vedle Keetona.

„Mne zaujala vlastně jen ta krabice,“ řekl Keeton. „Ten obrázek mi trochu připomněl dostihovou dráhu v Lewistonu. Občas tam chodím.“

„Máte rád vzrušení, že?“ zeptal se pan Gaunt s mírným úsměvem.

Keeton se právě chystal říci, že nikdy nesází, ale rozmyslel si to. Ten jeho úsměv byl přece i něco víc než jen přátelský; byl to úsměv, vyjadřující soucítění – a Keeton náhle pochopil, že před ním sedí spolutrpící člověk. A to jen ukazuje, jak už mu začíná v hlavě totálně šibat, protože když panu Gauntovi potrásal rukou, pocítil tak náhlou a hlubokou vlnu odporu, že jím až proběhla jakási svalová křeč. V tu chvíli byl přesvědčen, že právě narazil na svého Hlavního Trapiče. Na tohle si bude muset dávat pozor; nemá žádný smysl nadobro přepadnout přes palubu.

„Už nějakou dobu sázím dost,“ řekl.

„Já jsem bohužel také sázel,“ řekl pan Gaunt. Pohlédl svýma červenýma očima do Keetonových a na chvíli mezi nimi proběhlo dokonalé souznění... alespoň Keeton to tak pocítil. „Sázel jsem na skoro všech dostizích, co se konaly mezi Atlantikem a Pacifikem – a mám silný dojem, že na tom obrázku je dostihová dráha Longacre Park v San Diegu. Teď už tam není, pochopitelně; postavili tam místo ní sídliště.“

„Ach,“ řekl Keeton.

„Ale dovolte, abych vám tu hračku předvedl. Myslím, že ji shledáte zajímavou.“

Sejmul z krabice víko a opatrně vyjmul plechovou dostihovou dráhu na desce o rozměru asi metr na půl metru. Vypadala jako hračky, s kterými si Keeton hrával jako malý kluk – ty laciné, co vyráběli po válce Japonci. Dostihová dráha představovala zmenšeninu tříkilometrové trati. Měla osm šterbin a před startovní čarou stálo osm tenkých plechových koníčků. Každý koníček byl upevněn na malém čepu, vyčnívajícím ze šterbiny a zapuštěným do břicha koníčka.

„Ohó,“ řekl Keeton a zazubil se. Bylo to poprvé po několika týdnech, co se mu ve tváři objevil výraz, připomínající nějak –alespoň vzdáleně – úsměv. Teď ale vypadal trochu podivně a nějak nepatřičně.

„To jste ale ještě viděl houby, jak se říká,“ odpověděl pan Gaunt a na oplátku se na něj také zazubil. „Tahle hračka je tak ze třicátého až pětatřicátého roku, pane Keetone – to už je skutečná starožitnost. Ale ani tenkrát to nebyla jen tak obyčejná hračka.“

„Ne?“

„Ne. Víte, co je spiritistická tabulka?“

„Jasně. Dáváte jí otázky a ona vám vede ukazovátko po písmenech podle toho, jak dostává odpovědi ze světa duchů.“

„Přesně tak. No a tenkrát, v letech krize, byla spousta dostihových maniaků přesvědčená, že Sázenka na výhru je pro koníčkáře něco jako spiritistická tabulka.“

Pohlédl Keetonovi opět do očí, přátelsky a s úsměvem, a Keeton zjistil, že není schopen zrak odvrátit – stejně jako tenkrát, když se o to jednou jedinkrát pokusil, nebyl schopen odejít z dostihů, dokud neproběhl poslední závod.

„To je ale hloupost, ne?“

„Ano,“ řekl pan Keeton. Ale přesto, ta hra vůbec nevypadala, jako že to bude nějaká hloupost. Vypadala docela... docela... Docela rozumně.

Pan Gaunt šmátral v krabici a vylovil z ní malý plechový klíček. „Pokaždé vyhrává jiný kůň. Je tam uvnitř asi nějaký mechanismus, který tu nepravdivost zajišťuje – primitivní, ale funguje spolehlivě. A teď se dívejte.“

Zastrčil klíček do otvoru na boku plechové desky, na níž plechoví koníci stáli, a začal jím otáčet. Zevnitř se ozývalo klapání západek – zvuky natahovaného péra. Když už péro nešlo dál natahovat, pan Gaunt klíček vytáhl.

„Tak kterého si vyberete?“ zeptal se.

„Pětku,“ řekl Keeton. Předklonil se, srdce mu začínalo nabírat rychlost. Je to bláznovství – a nepochybně další či konečný důkaz jeho posedlosti, pomyslel si – ale znovu pocítil, jak se mu tělem rozlévá ono známé vzrušení.

„Výborně, výborně, tak já si беру šestku. Nevsadíme si něco, aby to bylo trochu zajímavější?“

„Jasně! Kolik?“

„Peníze ne,“ řekl Gaunt. „Já jsem se vsazením peněz skončil už dávno, pane Keetone. To jsou právě ty nejméně zajímavé sázky. Co kdybychom to udělali takhle: vyhraje-li váš kůň, máte u mě menší laskavost. Dle vaší volby. A když vyhraje můj, budu mít menší laskavost u vás zase já.“

„A když vyhraje některý z ostatních, tak se sázka ruší?“

„Jistě. Tak jste připraven?“

„Jo jo,“ řekl Keeton odhodlaně a sklonil se k té plechové dostihové dráze. Ruce měl sevřené mezi svými obrovitými stehny.

Ze štěrbin u startovací čáry vyčnívala malá kovová páčka. „A máme tu start,“ řekl pan Gaunt měkce, mačkaje páčku.

Ozubená kolečka a páčky v útrokách dostihové dráhy se začaly pohybovat. Koníčci vyrazili ze startovací čáry, posunováni ve svých příslušných drahách. Zpočátku se pohybovali pomalu, kymáceli se dopředu a dozadu a klouzali trochu trhaně, jak se ta různá péra uvnitř desky přesunovala a napínala, ale jakmile se závodní pole blížilo k první zatáčce, začali už nabírat na rychlosti.

Do vedení se dostala dvojka, následovaná sedmičkou; zbývající koně poněkud zaostávali.

„Tak dělej, pětko!“ zvolal Keeton. „Dělej, dotahuj, potvoro jedna!“

Jako kdyby ho slyšel, začal malý plechový koníček unikat ostatním. V půlce trati dostihl sedmičku. Také šestka – kůň pana Gaunta – začínala přidávat na rychlosti.

Hra Sázenka na výhru rachotila a vibrovala na malém stolku. Nad ní se skláněl Keetonův obličej jako nějaký obrovitý, zvrásněný měsíc. Na mrňavého plechového jezdce, sedícího na koníčku číslo tři, dopadla velká kapka potu; kdyby byl živý, jistě by ho i s koněm odplavila.

Ve třetí zatáčce sedmička nabrala rychlost a dohnala dvojku, ale Keetonova pětka hnala jako o život, s Gauntovou šestkou v patách. Tito čtyři koně vybíhali ze zatáčky v odstupě před ostatními, divoce vibrovali ve svých štěrbinách.

„Jed', potvoro jedna blbá!“ zaječel Keeton. Úplně zapomněl, že to jsou jen kousky plechu, vytvarované do přibližné podoby koní. Zapomněl, že je v obchodě člověka, kterého vidí poprvé v životě. To staré známé vzrušení se vrátilo. Třepalo jím stejně, jako pes třepe chycenou krysou. „Cválej a ber je! Dotáhni je, potvoro, DOTÁHNI! Nandej jim to!“

Pětka se teď dokonce dostala do vedení... a vzdalovala se svým soupeřům. Gauntův koníček se pomalu sunul, nakloněný na bok, když Keetonův kůň přejel cílovou čáru jako vítěz.

Mechanismus hry teď dobíhal, ale většina koníčku stačila dojet k cílové čáře, ještě než se strojek zastavil úplně. Opozdilce pan Gaunt prstem dotlačil do roviny k ostatním na start.

„No páni,“ řekl Keeton a otřel si s čela pot. Byl naprosto vyčerpaný... ale na druhé straně se už moc dlouho necítil tak dobře. „To tedy je paráda!“

„Jasná věc,“ souhlasil pan Gaunt. „Tenkrát ještě ale uměli dělat prima věci, co?“

„To tedy ano,“ souhlasil pan Gaunt s úsměvem. „A vypadá to, že vám teď dlužím nějakou laskavost, pane Keetone.“

„Ach, na to zapomeňte – to byla jen legrace.“

„Ne, vážně. Gentleman vždy splácí své dluhy. Dejte mi hlavně vědět den nebo dva před tím, než se rozhodnete vyslat ke mně vašeho inkasistu, jak se říká.“

Než se rozhodnete vyslat ke mně vašeho inkasistu. Náhle to na něj s třeskem zase všechno padlo. Inkasisté! Oni ho dostali! Oni! Ve čtvrtek vyšlou Oni k němu inkasisty... a co potom? Co bude potom?

Hlavou mu už běžely představy těch řvavých novinových titulků.

„Zajímalo by vás, jak význační sázkaři let třicátých tuhle hračku používali k tipování vítězů?“ zeptal se ho tiše pan Gaunt.

„Jasně,“ řekl Keeton, ale nezajímalo ho to, vlastně ho to vůbec nezajímalo... alespoň dokud nevzhlédl. Zachytil opět pohled očí pana Gaunta, jež se zaklesly do jeho a ten nápad, že by se taková dětská hra dala použít k tipování vítězů, začala opět mít perfektní smysl.

„No,“ řekl pan Gaunt, „to si vždycky vzali noviny z toho dne, nebo přehled dostihů, které se ten den mají konat, a jeden po druhém si ty dostihy projeli. Tady na té desce, rozumíte. Každému koni pro každý dostih dali jméno z těch novin – to jste se dotkl každého z těch koníčků a současně jste řekl jeho jméno – a pak se to natáhlo a dostih se projel. Takto si projeli všechny dostihy ze seznamu – osm, deset, patnáct dostihů. Pak se vydali na skutečné dostihy a sázeli na koně, kteří jim vyhráli doma.“

„A fungovalo to?“ zeptal se Keeton. Slyšel svůj hlas jakoby z nějaké velké dálky. Odněkud odjinud. Jako by plaval v očích pana Gaunta. Plaval tam na červené pění. Byl to sice podivný pocit, nicméně

vlastně celkem příjemný.

„Zdá se, že ano,“ řekl Gaunt. „Je to možná jen taková směšná pověra, ale... nechcete si tedy tuhle hračku koupit a vyzkoušet si to sám?“

„Ano,“ řekl Keeton.

„Vy jste člověk, který potřebuje Sázenku na výhru dost nutně, vidíte, Danforthe?“

„Potřebuji víc než jednu. Potřebuji jich hromadu. Kolik?“

Leland Gaunt se zasmál. „Ach ne – tak takhle mne nedostanete! Zvláště, když už jsem vaším dlužníkem! Víte co, uděláme to takhle – otevřete peněženku a dejte mi první bankovku, kterou tam najdete. Jsem si jist, že to bude ta správná.“

Keeton tedy otevřel náprsní tašku a aniž by spustil oči z pana Gaunta, vyjmul jednu bankovku. A pochopitelně, že to byla bankovka s tváří Thomase Jeffersona – právě ta bankovka, která především ho dostala do těch všech trablů.

Pan Gaunt nechal bankovku zmizet tak zručně, jako kdyby byl kouzelníkem, předvádějícím nějaký svůj trik. „Je tady ještě něco.“

„Co?“

Pan Gaunt se předklonil. Pohlédl vážně na Keetona a dotkl se ho na koleně.

„Pane Keetone, víte o... o Nich?“

V Keetonovi se zastavil dech, podobně jako spáček někdy na chvíli přestane dýchat, když se zmítá v drápech nějakého ošklivého snu. „Ano,“ zašeptal. „Bože, jistě že ano.“

„Tohle město jich je plné,“ pokračoval Gaunt stejně tichým, spikleneckým hlasem. „Je jimi úplně zamořené. Mám otevřeno necelý týden, a už jsem na ně narazil. Nejspíš jdou po mně. Vlastně docela určitě jdou po mně. Možná budu potřebovat vaši pomoc.“

„Ano,“ řekl Keeton. Mluvil teď už s větší jistotou. „Pane bože, dostanete ode mne veškerou pomoc, kterou budete potřebovat!“ „No, podívejte, právě jsme se seznámili a vy mi nejste vůbec ničím povinován –“

Keeton, kterému už bylo jasné, že Gaunt je ten nejlepší přítel, jakého za posledních deset let potkal, otevřel ústa, že bude protestovat. Gaunt zvedl paži a jeho protesty okamžitě zapudil.

„– a nemáte ještě ani jistotu, zda jsem vám náhodou neprodal něco, co vám, místo toho aby fungovalo, třeba přinese další kupu problémů... Teď možná věříte, že to funguje; mám konečně také vzácný dar lidí přesvědčit, pokud to mohu sám o sobě říkat. Ale věřím na spokojené zákazníky, pane Keetone, jen a jen spokojené zákazníky. Pracuji už v oboru hodně dlouho a svoji reputaci stavím na spokojených zákaznících. Vezměte si tu hračku. Když bude fungovat, výborně. Jestli fungovat nebude, dejte ji třeba Armádě spásy nebo ji hod'te na městskou skládku. O kolik jste v mínusu? O pár šupů?“

„O pár šupů,“ souhlasil Keeton zasněně.

„Ale jestli to fungovat bude, a až nebudete už mít tyhle pomíjivé finanční starosti, přijďte mne navštívit. Sedneme si, dáme si kávu jako dnes ráno... a popovídáme si o Nich.“

„Mám víc starostí, než jen vrátit nějaké peníze,“ řekl Keeton oním vzdáleným, avšak jasně modulovaným hlasem člověka, který mluví ze spaní. „Nadělal jsem víc stop, než stačím zamést za pět dní.“

„Za pět dní se toho může změnit hodně,“ řekl pan Gaunt zamyšleně. Vstal, pohybuje se s jakýmsi vlnivým půvabem. „Nu, máte před sebou důležitý den... já konečně také.“

„Ale Oni,“ zaprotestoval Keeton. „Co bude s Nimi?“

Gaunt položil jednu ze svých dlouhých, studených rukou na Keetonovu paži a Keeton i v tom stavu obluzení pocítil, jak se mu z toho dotyku zvedá žaludek. „S Nimi se vypořádáme potom,“ řekl. „S tím si neřešte žádné starosti.“

„Johne,“ zvolal Alan, když zadními dveřmi vklouzl do kanceláře šerifa John LaPointe. „Rád tě vidím!“

Byla sobota, půl jedenácté ráno a kancelář šerifa Castle Rocku byla – jako obvykle – opuštěná. Norris je někde na rybách a Seaton Thomas jel do Sanfordu navštívit své dvě staropanenské sestry. Sheila Brighamová šla na faru kostela Matky Boží jasných vod pomoci svému bratrovi sestavit další dopis pro noviny, vysvětlující v zásadě neškodnou podstatu Nočního kasina. Otec Brigham také chtěl,

aby ten dopis vyjadřoval jeho přesvědčení, že William Rose je praštěný jako hovado v hnoji. S něčím takovým se pochopitelně nedá jen tak vyrukovat a vyslovit to – alespoň ne v novinách pro celou rodinu. Proto se otec John a sestra Sheila snažili nějak se dostat k této podstatě co možná nejlepší oklikou. Andy Clutterbuck je někde na obchůzce, jak alespoň Alan předpokládal; za celou dobu, kdy Alan přišel asi před hodinou do kanceláře, se ještě neozval. Dokud se neukázal John, byl jedinou další osobou v budově Magistrátu snad jen Eddie Warburton, který se s něčím patlal na chladiči vody.

„Tak, doktore, jak to jde?“ zeptal se John a sedl si na roh Alanova pracovního stolu.

„Myslíš v sobotu ráno? Nic moc. Ale koukni na tohle.“ Alan si rozeplnul pravou manžetu své khaki košile a vyhnul si rukáv. „Všimni si, že ruku mám pořád na zápěstí.“

„Hm,“ řekl John. Vytáhl z kapsy kalhot plátek ovocné žvýkačky, vybalil ji a zasunul do úst.

Alan ukázal otevřenou pravou dlaň, otočil ruku, aby bylo vidět i hřbet a pak ruku sevřel v pěst. Levým ukazovákem do ní sáhl a vytáhl růžek hedvábného šátku. Pokýval obočím na Johna. „Dobrý, ne?“

„Jestli to je šátek Sheily, tak ta nebude moc ráda, až ho najde pomačkaný a páchnoucí tvým potem,“ řekl John. Zdálo se, že kouzlo ho příliš nezaujalo.

„Já nemohu za to, že ho nechala na stole,“ odpověděl Alan. „A mimoto, kouzelníci se nepotí. A teď – abrakadabra!“ Vytáhl z pěsti Sheilin šátek a dramaticky ho vyhodil do vzduchu. Zavlnil se a pak přistál na psacím stroji jako nějaký pestrý motýl. Alan pohlédl na Johna a vzdychl. „Není to moc dobrý, vid’?“

„Kouzlo to je dobré,“ řekl John, „Ale já už jsem ho párkrát viděl. Tak třicetkrát nebo čtyřicetkrát?“

„Eddie, co ty tomu říkáš?“ zvolal Alan. „Že to není špatný na starýho lesního vlka, co?“

Eddie vzhlédl od chladiče, kam teď právě vkládal štos pohárků z umělé hmoty s nápisem PRAMENITÁ VODA. „Sem to neviděl, šerife. Lituju.“

„Bez nadějných případů, oba,“ řekl Alan. „Ale už pracuji na nové variantě, John. Budeš mrkat, to ti slibuji.“

„Hm. Alane, pořád ještě po mně chceš, abych provedl kontrolu záchodků v tom novém restaurantu na River Road?“

„Ano, pořád ještě,“ řekl Alan.

„A proč musím ty sračky vyřizovat pořád právě já? To by nemohl Norris –“

„Norris kontroloval záchody v kempu Šťastná cesta v červenci i v srpnu,“ řekl Alan. „V červnu jsem to dělal já. Dost keců, John. Je řada na tobě. A odeber také vzorky vody. Vezmi si na to ty speciální pytlíky, co nám poslali z Augusty. Visí jich ještě pár ve skříni v chodbě. Zhlédl jsem je tam za Norrisovou krabicí keksů.“

„Dobře,“ řekl John, „ať je po tvém. Nerad bych, aby sis myslel, že mám nějaké další kecy, ale dělat pravidelně kontrolu vody je povinnost majitele restaurace. Našel jsem si to v předpisech.“

„No jistě, že je,“ řekl Alan. „Ale tady se bavíme o Timmym Gangonovi, John – neříká ti to něco?“

„Říká mi to jen to, že v tom novém podniku Grilované speciality na Riverside bych si nekoupil hamburger, ani kdybych hlady umíral.“

„No přesně tak!“ zvolal Alan. Vstal a poplácal Johna po rameni. „A já doufám, že se nám podaří toho špindíru vypudit z města dřív, než nám v Castle Rocku pochcípají všechny zaběhlé kočky a psi.“

„To je tedy chuťovka, Alane.“

„Kdepak – to je Timmy Gangon. Ted’ dopoledne odebereš ty vzorky a já je pošlu do laboratoře v Auguste odpoledne, ještě než mi skončí služba.“

„A co budeš dělat dneska dopoledne ty?“

Alan si spustil rukáv a zapnul manžetu. „Právě teď se chystám zajít vedle do Nezbytných věcí,“ řekl. „Chci se seznámit s jistým panem Lelandem Gauntem. Na Polly udělal ohromný dojem a z toho, co slyším povídat po městě, není jediná, na kterou takový dojem udělal. Už jsi ho viděl?“

„Ještě ne,“ řekl John. Kráčeli ke dveřím. „Už jsem ale párkrát šel kolem. Má tam ve výloze dost zajímavé věci.“

Prošli kolem Eddieho, lešticího teď velkou skleněnou nádržku chladiče hadrem, který vytáhl ze zadní kapsy kalhot. Když šli Alan s Johnem kolem, neřekl se na ně; zdálo se být ztracený ve svém soukromém vesmíru. Avšak jakmile za nimi zadní dveře zaklaply, spěchal Eddie Warburton do dispečerské kukaně a

zvedl sluchátko telefonu.

„Dobře... ano... ano, rozumím.“

Leland Gaunt stál vedle pokladny a u ucha držel sluchátko bezšňůrového telefonu. Na ústech se mu objevil úsměv, tenký jako srpek nového měsíce.

„Děkuji ti, Eddie. Moc ti děkuji.“

Gaunt vykročil k závěsu, oddělujícímu prodejní prostory od místnosti vzadu. Natáhl se za závěs, a když se zase vynořil, držel v ruce nějakou ceduli.

„Ano, teď můžeš jít domů... ano... na to se spolehni, že nezapomenu. Já nikdy nezapomenu na žádnou tvář nebo službu, Eddie, a to je také jeden z důvodů, proč silně nesnáším, když se mi něco připomíná. Sbohem.“

Stiskl tlačítko KONEC, aniž by čekal na odpověď, zasunul anténu a sluchátko vsunul do kapsy kabátu. Přes dveře vchodu byla opět stažená roleta. Pan Gaunt sáhl mezi roletu a sklo, aby sejmul cedulku s nápisem OTEVŘENO. Místo ní tam pověsil jinou ceduli, vytaženou zpoza závěsu, a pak přešel za výklad, aby sledoval blížícího se Alana Pangborna. Pangborn hleděl nějakou chvíli do výlohy, za jejímž vnitřním sklem ho pozoroval Gaunt, ještě než přistoupil ke dveřím obchodu; dokonce na chvíli ke sklu přitiskl nos a zakryl si strany obličeje dlaněmi. A i když Gaunt stál se založenýma rukama přímo před ním, šerif ho neviděl.

Pan Gaunt zjistil, že obličej Pangborna se mu už na první pohled nezamlouvá. Nijak ho to ani nepřekvapovalo. Ještě snad lépe, než si dokázal obličej zapamatovat, dokázal z nich číst a slova, jež četl z tohoto obličeje, byla psána velkými písmeny a jejich obsah byl nějakým způsobem nebezpečný.

Pangbornův obličej se náhle změnil; oči se mu trochu rozšířily, jeho dobrosrdečná ústa se zúžila do tenké štěrbin. Gaunt pocítil krátký a naprosto nezvyklý záchvěv strachu. On mne vidí! pomyslel si, i když to pochopitelně nebylo možné. Šerif o krok ustoupil... a pak se rozesmál. Gaunt okamžitě pochopil, co se stalo, ani v nejmenším to však nezmírnilo jeho okamžitou hlubokou nechuť k Pangbornovi.

„Zmizni odtud, šerife,“ zašeptal. „Zmizni a nech mne na pokoji.“

Alan stál a dlouho hleděl do výlohy. Přistihl se, že se ptá sám sebe, co měl všechn ten povyk kolem tohoto obchodu vlastně znamenat. Než šel včera večer k Polly, hovořil ještě s Rosalíí Drakeovou a ta udělala z Nezbytných věcí skoro něco jako novoanglickou verzi slavného obchodu Tiffany's, avšak ta porcelánová souprava, na kterou tu kouká, to je v nejlepším případě bazarová kvalita. Několik talířů je uštípnutých, na jednom je dokonce vlasová prasklina přes téměř půlku průměru.

No jo, pomyslel si Alan, ke každému to holt mluví jinak. Ten porcelán je možná sto let starý a je bůhví jak drahý, jenomže já tomu prostě nerozumím a nevím to.

Přiložil dlaně ke sklu, aby viděl i za vystavené zboží, ale dovnitř nebylo vidět – světla byla zhasnutá a nikdo tam nebyl. Pak se mu na chvíli zdálo, že přeci jen někoho zahlédl – nějakou podivnou, průzračnou postavu, hledící na něj s nepřátelským a nenávisným zájmem. Kousek poodstoupil a uvědomil si, že hledí jen na odraz svého obličeje. Trochu se zasmál, zrozpačitělý ze svého omylu.

Přešel ke dveřím. Roleta uvnitř byla stažená; na průhledné přísavce z umělé hmoty visela ručně psaná cedule:

Odjel jsem do portlandu pro zásilku zboží
Lituji, že jste mne nezastihli
Přijďte prosím zase

Alan sáhl do náprsní tašky, vytáhl jednu ze svých služebních vizitek a na její zadní stranu naškrábal krátký vzkaz.

Vážený pane Gaunte, stavoval jsem se v sobotu dopoledne, abych Vás pozdravil a přivítal v našem městěčku. Je mi líto, že jsem Vás nezastihl. Doufám, že se Vám v Castle Rocku líbí! Zastavím se zase v pondělí. Mohli bychom si zajít na šálek kávy. Pokud bych pro Vás mohl něco učinit, na druhé straně kartičky jsou na mne telefony – domů i do zaměstnání.

Alan Pangborn se sehnul, zasunul kartičku pod dveře a opět se napřímil. Ještě chvíli hleděl do okna výkladu a přemítal, kdo by tak asi mohl chtít takovou porcelánovou soupravu. Jak se tak díval, zmocňoval se ho podivně neodbytný pocit – pocit, že ho někdo sleduje. Alan se otočil, spatřil však jen Lestera Pratta. Lester právě lepil jeden z těch zatracených plakátů na telegrafní sloup a vůbec se nedíval jeho směrem. Alan pokrčil rameny a vydal se zpátky ulicí k budově Magistrátu. V pondělí bude mít dost času zajít za panem Lelandem Gauntem; v pondělí se mu to hodí.

Pan Gaunt ho sledoval, až mu zmizel ze zorného pole. Pak šel ke dveřím a zvedl kartičku, kterou pod ně Alan zasunul. Pečlivě si přečetl obě její strany a pak se začal usmívat. Tak šerif se chce zastavit zase v pondělí, ano? Nu, to se docela hodí, protože on, pan Gaunt, je přesvědčen o tom, že než se víkend překulí do pondělí, tak bude mít šerif v Castle Rocku jiné rybičky k usmažení. Spoustu jiných rybiček. A to se také hodí – protože takové lidi, jako je Pangborn, už poznal i dřív, a těm je lepší se držet z cesty, alespoň pokud si člověk teprve buduje pozici a klientela ještě není tak dobře zavedená. Lidé jako Pangborn totiž někdy mají moc všetečné oči.

„Vám se něco přihodilo, šerife,“ řekl Gaunt. „Něco, co vás dělá ještě nebezpečnějším, než byste měl být. To také máte vepsané v obličejí. To by mne zajímalo, co to asi bylo? Bylo to něco, co jste udělal, něco, co jste viděl, nebo oboje?“

Stál, hleděl na ulici a rty se mu pomalu začaly ohrnovat, obnažovaly jeho velké, křivé zuby. Promluvil tichým, spokojeným hlasem člověka, který už je dlouho sám sobě nejlepším posluchačem.

„Tak jsem slyšel, že jste tu něco jako salonní kouzelník, můj uniformovaný příteli. Máte rád triky. Tak já, ještě než tohle městečko opustím, vám několik svých nových triků předvedu. A jsem přesvědčený, že z nich budete pať.“

Sevřel kolem Alanovy navštívenky ruku v pěst, nejprve ji přehnul a pak zmačkal. Když byla úplně schovaná, vyšlehl mu z pěsti mezi ukazováčkem a prostředníkem namodralý záblesk. Znovu ruku otevřel, a přestože mu z dlaně stoupaly tenké proužky dýmu, po navštívence tam nezůstala ani stopa – ani náznak popele.

„Řekni abrakadabra,“ pronesl pan Gaunt tiše.

Myrtle Keetonová šla toho dne už potřetí ke dveřím pracovny svého manžela a poslouchala. Z postele vstala kolem deváté a to už tam Danforth byl, zamčený. A teď, v jednu hodinu odpoledne, tam pořád ještě je, pořád zamčený. Když se ho ptala, zda bude chtít oběd, řekl jí zastřeným hlasem, aby šla pryč, že má práci.

Zvedla ruku, že znovu zaklepe... a počkala. Naklonila trochu hlavu. Dveřmi se k ní nesly nějaké zvuky – takové řachtavé zvuky, snad něco jako mlýnek? Připomínalo jí to zvuky, které vydávaly kukačkové hodiny její matky týden před tím, než se nadobro porouchaly.

Lehce zaklepala. „Danforthe?“

„Zmizni!“ Jeho hlas zněl rozrušeně, nebyla však schopná poznat, zda důvodem je strach nebo zlost.

„Danforthe, jsi v pořádku?“

Jasně, sakra! Zmizni! Už brzy budu hotový!“

Řachtání a cvakání. Cvakání a řachtání. Jako kdyby se do hnětače těsta dostaly nějaké nečistoty. Trochu ji to děsilo. Jen doufala, že se tam uvnitř Danforth nervově nezhroutí. V poslední době se chová tak podivně.

„Danforthe, mám ti dojet do pekařství pro nějaké koblihy?“

„Ano!“ zařval. „Ano! Ano! Koblihy! Toaletní papír! Kapesníčky! Běž, kam chceš! Kup, co chceš! Hlavně už mě nech být!“

Zmateně ještě chvíli stála u dveří. Přemítala, zda by neměla ještě jednou zaklepat, pak se rozhodla, že ne. Už si ani nebyla jista, zda chce opravdu vědět, co to Danforth ve své pracovně vlastně provádí. Už si nebyla jista, zda vůbec chce, aby ty dveře otevřel.

Obula se a vzala si teplejší podzimní kabát – venku bylo sice slunečno, ale dost foukalo – a šla k autu. Zajela k pekárně na konci Main Street a koupila pár koblih – s medovou polevou pro ni, s čokoládovou pro Danfortha. Doufala, že mu tím udělá radost – alespoň jí trocha čokolády radost udělala vždycky. Na

cestě zpátky náhodou pohlédla do výkladu obchodu Nezbytné věci. Co tam spatřila, způsobilo, že okamžitě silně sešlápla pedál brzdy. Kdyby někdo jel za ní, určitě by do ní narazil.

Ve výloze byla ta nejkouzelnější panenka na světě.

Roleta byla vytažená, pochopitelně. A na cedulce, visící na přísavce z průhledné umělé hmoty, visela cedulka OTEVŘENO.

Pochopitelně.

Polly Chalmersová strávila sobotní odpoledne způsobem pro ni naprosto nezvyklým: nicneděláním. Seděla u okna ve své houpací židli z ohýbaného dřeva, ruce složené v klíně, a sledovala mírný provoz na ulici. Alan jí zavolal, než jel na kontrolu – řekl jí, že nezastihl Lelandu Gaunta, zeptal se jí, zda je v pořádku a zda něco nepotřebuje. Řekla mu, že je úplně v pořádku a že nepotřebuje vůbec nic, díky. Obě tato tvrzení ovšem byla lživá; vůbec nebyla v pořádku a potřebovala několik věcí. Na prvním místě seznamu těchto věcí by byl lék na artritidu.

Ne, Polly – co potřebuješ doopravdy, je odvaha. Přijít prostě k muži, kterého miluješ a říci mu, „Alane, když jsem ti vyprávěla o těch letech, co jsem byla mimo Castle Rock, upravila jsem na několika místech pravdu – a když jsem mluvila o svém synovi, tak jsem lhala. A teď bych tě chtěla poprosit o odpuštění a říci ti pravdu.“

Takhle se to říká celkem snadno. Jenomže když přitom má hledět do očí milovaného člověka, nebo když musí hledat ten správný klíč, kterým by si odemkla srdce, aniž by se rozpadlo na krvácející, bolestné kusy, je to těžší.

Bolest a lži; lži a bolest. V poslední době se kolem ní točí tyto dvě věci.

Polly, tak jakpak je ti dnes?

Dobře, Alane. Je mi dobře.

Ve skutečnosti je vyděšená. A není to tím, že právě teď, v tuto chvíli, ji ruce tak strašně moc bolí; skoro si přála, aby bolely, protože ta bolest, když už přijde, sice je hrozná, ale je pořád ještě lepší než čekání.

Krátce po poledni dnes začala pocítovat v rukách jakési teplé šimrání – téměř vibrace. Kolem kotníků a u palce se jí tvořily jakési kroužky tepla; cítila, jak vystřelují k nehtům každého prstu v malých obloučcích. Měla takový pocit už dvakrát a dobře věděla, co znamená. Blížilo se to, co její teta Betty, která trpěla artritidou stejné povahy, nazývala opravdu zlým záchvatem. „Když mě začnou ruce brnět, jako kdybych dostávala elektrické rány, tak je mi hned jasné, že je čas zalézt někam do kouta,“ říkala teta a Polly se teď také, celkem neúspěšně, snažila zalézt.

Venku se sunuli prostředkem ulice dva kluci a přihrávali si mezi sebou kopací míč. Ten napravo – nejmladší kluk Lawesů – se natáhl po vysoké přihrávce. Míč mu vyklouzl z prstů a dopadl na trávník u Pollyina domu. Když si tam kluk pro něj šel, spatřil Polly u okna a zamával na ni. Polly zvedla ruku, že mu také zamává... a okamžitě ucítila šlehnutí tupé bolesti. Pak zas tato bolest ustoupila a zůstalo jen ono brnění. Byla tou elektřinou nabitá, jako někdy bývá vzduch před silnou bouří.

Bolest k ní přicházela, kdykoliv se jí zachtělo; ona ji nemohla žádným způsobem ovládat. Lži, jež vyprávěla Alanovi o Keltonovi... to je něco úplně jiného. A ani snad nejde o to, že pravda by byla nějak strašná, šokující... a nejde ani o to, že by se obávala, že ji podezřívá či dokonce tuší, že mu lhala. On to ví. Viděla mu to na očích. Tak proč, Polly, proč je to tak zlé?

Zčásti to asi bude tou artritidou a zčásti těmi silnými utišujícími prostředky, na kterých začíná být čím dál tím víc závislá – tyto dvě věci dohromady jí nějak znemožňují myslet racionálně, zobrazují jí pravé úhly stále podivněji a podivněji zakřivené. A pak tu je ještě ta skutečnost Alanovy vlastní bolesti... a upřímnosti, s jakou ji přiznal. Bez jakéhokoliv zaváhání ji před ní odhalil, aby ji prozkoumala.

Jeho pocity bezprostředně po té podivné nehodě, která stála životy Annie a Todda, byly zmatené a ošklivé, byly zahalené do nepříjemného (a děsivého) víru negativních emocí, ale on před ní bez váhání odhalil i tyto pocity. Učinil to proto, že chtěl zjistit, zda ona věděla o stavu Annie něco, co sám nevěděl... ale udělal to také proto, že hrát poctivě a otevřenými kartami prostě patří k jeho povaze. Bála se, co by si asi pomyslel, kdyby zjistil, že poctivá hra u ní není vždy samozřejmostí; že její srdce, podobně jako její ruce, je zasažené mrazem.

Neklidně se v křesle zavrtěla.

Musím mu to říci – dřív nebo později mu to musím říci. Ale nic z toho nevysvětluje, proč je to tak těžké; nic z toho nevysvětluje, proč jsem mu napoprvé říkala lži. Kdybych svého syna zabila, možná by to bylo vysvětlení...

Povzdychla si – bylo to téměř vzlyknutí – a napřímila se v křesle. Pohlédla ven na kluky s míčem, byli však už pryč. Opět se zabořila do křesla a zavřela oči.

Nebyla první dívkou, jejíž těhotenství bylo důsledkem návštěvy večerního utkání v boxu, ani první dívkou, která se pak musela hořce hádat s rodiči a příbuznými. Chtěli po ní, aby si vzala Paula Sheehana, přezdívaného Duke, tedy chlapce, který ji přivedl do jiného stavu. Odpovídala, že Duke si nevezme, i kdyby to měl být ten poslední kluk na světě. To sice byla pravda, ale její pýcha už jí nedovolila přiznat jim, že to Duke si nechce vzít ji – jeho nejbližší kamarád jí řekl, že Duke se už horečně připravuje na odchod k mariňákům, jen co mu bude osmnáct... a to mělo být za necelých šest týdnů.

„Tak já to řeknu na rovinu,“ prohlásil Newton Chalmers a strhnul tím poslední chatrný můstek mezi sebou a svojí dcerou. „Na šukání ti byl dobrý, ale na manželství už ti dobrý není – je to tak?“

Chtěla tenkrát utéci z domova, ale matka jí útěk překazila. A jestli si toho kluka nevezme, prohlásila Lorraine Chalmersová oním sladkým a nuceně klidným hlasem, který Polly jako dospívající děvče doháněl k šílenství, tak ji budou muset poslat k tetě Šáře do Minnesoty. Zůstane v Saint Cloudu až do porodu dítěte, a to pak odevzdá k adopci.

„Já vím, proč chcete, abych odjela,“ řekla Polly. „Kvůli té slavné tetě Evelyn, že? Máte strach, že vás vydědí, až se dozví o mém těhotenství. Jde vám o prachy, co? Vůbec vám nejde o mě. Na mě vy zvyšoka serete –“

Sladký a rozumný hlas Lorraine Chalmersové jen maskoval její prchlivou povahu. Strhla poslední chatrný můstek mezi sebou a svojí dcerou tím, že dala Polly mlaskavý políček.

A tak Polly utekla. To bylo už dávno, strašně dávno – v červenci roku 1970.

Když se dostala do Denveru, přerušila na nějaký čas svůj útěk a pracovala tam až do porodu, ke kterému došlo na dobročinné klinice, pacienty nazývané Jehlový park. Byla rozhodnuta odevzdat dítě k adopci, avšak něco – možná jen ten pocit, když jí sestřička položila po porodu nemluvně do náruči – ji přimělo změnit svůj úmysl.

Dala chlapci jméno Kelton, po dědečkovi. Rozhodnutí dítě si nechat ji trochu děsilo, protože se ráda považovala za praktické a citlivé děvče, a nic z toho, co se jí v posledním roce přihodilo, do této představy nezapadalo. Tak především praktická a citlivá děvčata nepřicházejí do jiného stavu mimo manželství a ve věku, kdy praktická a citlivá děvčata takové věci prostě ještě ani nedělají. Mimoto praktická a citlivá děvčata neutíkají z domova a nerodí svoje děti ve městě, kde jsou poprvé v životě, a které vůbec neznají. A do třetice – praktická a citlivá děvčata se nikdy nerozhodnou nechat si dítě a vrhnout se s ním do budoucnosti úplně neznámé a úplně netušené.

Ale každopádně si to dítě nenechala ze vzdoru; z toho ji nemohl nikdo obviňovat. Zjistila, že je zaskočena mateřskou láskou, tím nejjednodušším a nejsilnějším ze všech citů. Přestěhovala se. Ne – přestěhovali se. Dělal různé podřadné práce a skončili v San Francisku, kde se nejspíš chtěla usadit. Počátkem léta roku 1971 bylo San Francisco něco jako pohádková země Xanadu, kopec plný feťáků, folkařů, hipíků a hudebních skupin s názvy jako Výtah do třináctého patra a Bezedná flaška.

Podle písne Scotta McKenzieho o San Francisku, populární v oněch letech, mělo tu být léto spojené s volnou láskou. Polly Chalmersová, která v žádném případě nijak hysterku ani tenkrát nepřipomínala, toto období volné lásky nějak propásla. Budova, v níž s Keltonem přebývala, měla pomalované poštovní schránky a byla plná feťáků s odznaky mírového hnutí na krku a především žiletkami na zaprášených vysokých šněrovacích botách, tak praktických při divokých jízdách na motorkách. Nejčastějšími návštěvníky v jejím sousedství byli inkasisté činže a dalších účtů, zástupci firem, vymáhající zpět na splátky zakoupené zboží, jež majitelé opomínali platit, a policajti. Spousta policajtů, a nesmělo se jim do očí říkat poldové; i těm nějak unikla volná láska, což je šťvalo.

Polly požádala o státní podporu, a tak zjistila, že nežije v Kalifornii dost dlouho na to, aby na ni získala nárok – dnes by to možná bylo jiné, ale v roce 1971 to měla mladá svobodná matka v San Francisku stejně těžké, jako by to měla i kdekoliv jinde. Požádala i o podporu pro nezaopatřené dítě a s

nadějí čekala, že z toho něco bude. Kelton dostával, co potřeboval, ona však žila z ruky do úst – hubená mladá žena, která byla často hladová a často vystrašená, mladá žena, kterou by jen málokdo z těch, kdo ji znají teď, býval poznal. Její vzpomínky na ty první tři roky na západním pobřeží – vzpomínky, uchovávané někde hluboko v její mysli jako staré šaty někde na půdě – jsou deformované a groteskní jako vzpomínky na nějakou noční můru.

A netvoří právě ty do značné míry důvod jejího váhání povědět Alanovi všechno o těchto letech? Nechce je prostě jen tak nechat někde hluboko v temnotě? Není přece jediná, která doplatila na svoji pýchu, na své tvrdohlavé odmítání jakékoliv pomoci a na ono zvrhlé pokrytectví té doby, vyhlašující sice triumf volné lásky, nicméně současně zabraňující začlenění svobodných matek s dětmi do normální společnosti; Kelton byl vlastně jakýmsi rukojmím jejího pachtění se touto chmurnou poutí.

Její situace se začínala pomalu zlepšovat. Na jaře roku 1972 začala mít konečně nárok na státní příspěvek a na příští měsíc měla slíbený první šek z Fondu podpory pro nezaopatřené děti – a mimoto se už rozhodla, že se přestěhuje někam do lepší čtvrti – když došlo k tomu požáru.

Telefonát ji zastihl v restauraci, kde vypomáhala a ve snách vídá ještě dnes Norvilla – což byl kuchař, který se jí tenkrát neustále snažil dostat do kalhotek – jak se k ní otáčí, v ruce sluchátko telefonu a říká znovu a znovu stejná slova: Polly, to je policie. Chtějí s tebou mluvit. Polly, to je policie. Chtějí s tebou mluvit.

Skutečně s ní chtěli mluvit, protože z vyhořelého pokoje ve třetím patře domu vynesli těla mladé ženy a malého dítěte. Obě byla ohněm zohavena k nepoznání. Věděli už, kdo je tím dítětem; a kdyby Polly nebyla v zaměstnání, věděli by, kdo je ta žena.

Ještě tři měsíce po smrti Keltona chodila do práce. Její osamělost byla tak intenzivní, až z ní šlela – tak hluboká a vyčerpávající, že si ani neuvědomovala, jak hrozně vlastně trpí. Nakonec napsala domů, matce a otci sdělila pouze to, že je v San Francisku a že porodila chlapce, kterého už nemá u sebe. Ani za nic by neuvedla nějaké další podrobnosti. Vrátit se domů tenkrát do jejích plánů nijak nezapadalo – alespoň ne do jejích vědomých plánů – ale nějak si začínala uvědomovat, že pokud neobnoví alespoň částečně stará pouta, začne v ní postupně odumírat něco cenného, stejně tak jako i silný strom začne od konečků větví odumírat, trpí-li příliš dlouho nedostatkem vláhy.

Matka jí okamžitě napsala na číslo poštovní schránky, které Polly uvedla jako zpáteční adresu, a prosila ji, aby se vrátila do Castle Rocku... aby se vrátila domů. Přiložila poštovní poukázku na sedm set dolarů. V pokoji, který si Polly po Keltonově smrti pronajala, bylo velmi teplo, a když byla asi v polovině s balením svých věcí, přerušila práci a šla si pro sklenici studené vody. A zatímco ji pila, uvědomila si, že se připravuje na návrat domů prostě jen proto, že ji o to požádala její matka – že ji o to téměř prosila. Nikdy skutečně vážně nemyslela na celou tu záležitost, jež nepochybně z její strany byla velkou chybou. Do všech těch problémů ji vlastně dostalo její nerozvážné chování, vůbec ne to zakrslé udělátko Duka Sheehana.

A tak se posadila na svoje úzké lůžko osamělé ženy a začala o všem přemýšlet. Přemýšlela dlouho a usilovně. Nakonec nechala peněžní poukázku propadnout a napsala své matce. Dopis nebyl ani na jednu celou stránku, nicméně sestavovala ho téměř čtyři hodiny.

Chci se vrátit zpátky, nebo alespoň se pokusit vrátit, ale pokud se vrátím, nechci, abychom zase vytahovali všechny ty staré záležitosti a znovu a znovu je probírali, napsala. Nevím, zda to, co chci – začít nový život na starém místě – je vůbec možné, ale chci to zkusit. A tak mám takový návrh: budeme si nějaký čas psát. Ty se mnou a já s otcem. Víím, že je obtížnější mít zlost a vztek na papíře, můžeme si tedy nějaký čas takto povídat, než si promluvíme osobně.

Povídali si tímto způsobem téměř šest měsíců, a pak se jednoho dne v lednu roku 1973 u jejích dveří objevili pan a paní Chalmersovi, s cestovními taškami v rukách. Ubytovali se v hotelu Mark Hopkins a prohlásili, že se nevrátí do Castle Rocku bez ní.

Polly si to znovu a znovu rozmyšlela a zjišťovala, že jí zmítá celé velké klubko emocí: zlost, že se chovají tak proklamativně, lítost i pobavení nad touto proklamativností i s její naivitou – a panika, že teď bude muset odpovídat na otázky, na něž tak důsledně odmítala odpovídat ve svých dopisech.

Slíbila, že s nimi půjde na večeři, ale nic víc – na její další rozhodnutí si budou muset počkat. Otec řekl, že si v hotelu Mark Hopkins ten pokoj rezervovali jen na jednu noc. To si raději tu rezervaci

prodlužte, řekla Polly.

Chtěla s nimi probrat co možná nejvíc záležitostí, než se s konečnou platností rozhodne – měla to být jakási intimnější forma zkoušek, jež už probíhaly v jejich dopisech. Ale první večer měl být jediným večerem, kdy k takovému rozhovoru měli příležitost. A byl to i poslední večer, kdy viděla svého otce v plném zdraví a při síle, přičemž větší část toho večera ho viděla rudě, jak strašlivý vztek na něj měla.

Ty staré záležitosti, jimž se šlo tak snadno vyhnout v korespondenci, se dostaly na program ještě dřív, než jim stačili přinést aperitivy. Zprvu to bylo jen takové špičkování, jak však otec pil dál, přecházela argumentace do ohnivé hádky. Zažehl ji otec svým konstatováním, že oba mají pocit, že Polly se snad už dost poučila z lekce, jakou dostala, a že je tedy čas zakopat válečnou sekyru. Paní Chalmersová přikládala do ohně, když přešla na svůj starý známý sladký a rozumný tón hlasu. Kdepak je dět'átko, drahousku? Alespoň tohle bys nám snad říci mohla. Nejspíš jsi ho dala do ústavu, ne?

Polly znala ty hlasy, už z dávných časů věděla, co znamenají. Její otec naznačoval, že je třeba obnovit pořádek; že pořádek prostě musí být. Její matka naznačovala, že lásku a zájem bude projevoval jen tím jediným způsobem, kterým to uměla, a to vyžadováním informací. Oba ty hlasy, tak povědomé, tak milované a zatracované, v ní opět probudily onen starý, divoký hněv.

Odešli z restaurace v polovině večere a druhý den ráno odletěli manželé Chalmersovi do Castle Rocku bez své dcery.

Po tříměsíční přestávce se opět rozběhla korespondence. Zpočátku váhavě – první napsala Pollyina matka, omlouvala se za ten nepovedený večer. Jejich žádosti, aby se vrátila domů, ustaly. To Polly překvapilo... a naplnilo nějakou část jejího nejhlubšího nitra úzkostí. Měla pocit, že matka se jí zříká. Za daných okolností to pochopitelně byla pošetilost a vlastně jen její výmysl, ale ani v nejmenším to nijak neměnilo její zásadní pocit.

Předpokládám, že se znáš sama nejlíp, psala matka. A to je pro mne i pro tvého otce obtížně akceptovatelné, protože my tě pořád ještě vidíme jako naši malou holčičku. Podle mého názoru otce poplašilo, když tě viděl tak krásnou a o mnoho starší. A nesmíš se na něj zlobit za jeho chování. Nebylo mu dobře; zase ho bral žaludek. Doktor říká, že to jsou žlučové kameny, že kdyby si je nechal odstranit, byl by v pořádku, já si ale o něj dělám starost.

Polly odpovídala podobně smířlivým tónem. Začala navštěvovat obchodní kursy a svoje plány na návrat do Maine odložila na neurčito. A pak, koncem roku 1975, přišel telegram. Byl krátký a krutý: TVŮJ OTEC MÁ RAKOVINU. UMÍRÁ. PROSÍM, PŘIJEĎ DOMŮ. LÍBÁM TĚ, MATKA.

Když Polly přijela do nemocnice v Bridgtonu, byl ještě naživu. Ještě se jí motala hlava z časového rozdílu a když projížděla každou novou zatáčku na silnici z portlandského letiště vrchovinou západního Maine, ze všech stran se jí vracely staré vzpomínky. Naposledy jsem ten kraj viděla, když jsem byla ještě dítě!

Newton Chalmers ležel v soukromém pokoji, ztrácel vědomí a zase přicházel k sobě, všude kolem sebe měl v půlkruhu různé přístroje, napojené trubičkami na nos. Zemřel o tři dny později. Chtěla se ihned vrátit do Kalifornie – už ji téměř považovala za svůj domov – ale čtyři dny po pohřbu otce ochrnula její matka po srdečním záchvatu.

Polly se nastěhovala do domu. Opatrovala svoji matku tři a půl měsíce, a skoro každou noc se jí zdálo o Norvillovi, kuchaři v té restauraci v Kalifornii. Norvill se jí v těch snech zjevoval znovu a znovu, telefonní sluchátko v pravé ruce, v té, na jejímž hřbetu měl vytetovaného orla a slova RADĚJI SMRT NEŽ HANBU. Polly, to je policie, říkal Norville. Chtějí s tebou mluvit. Polly, to je policie. Chtějí s tebou mluvit.

Matka neležela, mohla už chodit a mluvila o tom, že prodá dům a přestěhuje se s Polly do Kalifornie (nic takového by pochopitelně nikdy neudělala, ale Polly jí její sny nevyvracela – byla už starší a trochu milejší), když dostala srdeční záchvat podruhé. A tak jednoho studeného odpoledne v březnu roku 1976 stála Polly na hřbitově v Homelandu se svojí pratetou Evelyn a hleděla na rakev, zavěšenou na popruzích vedle čerstvého hrobu svého otce.

Jeho tělo leželo v kryptě hřbitova v Homelandu přes celou zimu; muselo čekat, až zem rozmrzne natolik, aby bylo možné vykopat hrob. V důsledku jedné z tak groteskních náhod, jež by si žádný slušný romanopisec nedovolil vyfabulovat, proběhl pohřeb manžela jen jediný den před smrtí manželky. Jeho

hrob vypadal necudně obnažený, zem byla čerstvá, drny ještě ani nebyly vráceny na své místo. Pollyiny oči hleděly z matčiny rakve na hrob otce. Jako kdyby jen čekala, až bude slušně pohřben, pomyslela si.

Po krátkém smutečním obřadu si ji teta Evvie vzala stranou. Pollyina poslední živá příbuzná stála vedle pohřebního vozu firmy Hay & Peabody, vyhublá žena v pánském černém svrchníku a podivně veselých červených galoších, v koutku úst zasunutou cigaretu. Jak se k ní Polly blížila, škrtla sirkou o nehet palce a cigaretu si připálila. Kouř zhluboka vdechla a pak ho opět vypustila do studeného jarního vzduchu. Svoji hůl (obyčejná jasanová hůl; za tři roky jí však měly bostonské noviny Pošta udělit Hůl nejstarší obyvatelky města) měla zapíchnutou před sebou.

Jak tu teď Polly seděla v bostonské houpací židli, jež by se té staré dámě nepochybně líbila, počítala, že tetě Evvii muselo toho jara být osmaosmdesát let, a přesto ještě hulila jako komín – ale nevypadala nijak výrazně jinak, než jak si ji Polly pamatovala z doby, kdy byla ještě malou holčičkou, těšící se na sladké lízátko z nepochybně nekončící zásoby lízátek v kapse její zástěry. V Castle Rocku se za dobu, co byla pryč, změnilo sice hodně věcí, ale teta Evvie zůstávala stále stejná.

„Nu, tak tohle bychom měli za sebou,“ řekla svým prokouřeným hlasem. „Tak už jsou v zemi, Polly. Otec i matka.“

Polly se tenkrát rozplakala, zoufale rozplakala. Nejdříve si myslela, že teta Evvie ji bude utěšovat, a už jen při pomýšlení na dotek té staré ženy se jí dělala husí kůže – nechtěla být utěšována.

Ale nemusela mít obavu. Evelyn Chalmersová nikdy nebyla ženou, jež by si libovala v utěšování žalem postižených lidí; byla možná přesvědčená, pomyslela si někdy pak Polly, že už sama představa útěchy je iluzí. V každém případě tam prostě jen tak stála s holí mezi svými červenými galošemi, kouřila a čekala, až se Polly vypláče a trochu uklidní.

A když k tomu došlo, zeptala se: „To tvoje děcko – to, co s ním nadělali tolik rozruchu – to je mrtvé, vid’?“

I když svoje tajemství žárlivě před každým střežila, Polly se náhle přistihla, že přikyvuje. „Jmenoval se Kelton.“

„Příšerné jméno,“ řekla teta Evvie. Potáhla z cigarety a pak vyfukovala pomalu kouř z úst tak, aby ho nosními dírkami opět natáhla – Lorraine Chalmersová tomu říkala „dvoustupňové čerpadlo“ – a znechuceně krčila nos, když to vyslovovala.

„Stalo se to při požáru,“ řekla Polly a dívala se na ni. Měla sice kapesník, ale už úplně promáčený, takže jí nebyl k ničemu; strčila si ho do kapsy kabátu a používala místo něj pěsti, šroubovala si je do očí jako malá holčička, která spadla ze své tříkolky a rozbila si přitom koleno. „Nejspíš ho způsobila dívka, kterou jsem si najala, aby mi ho hlídala.“

„Hmm,“ řekla teta Evvie. „Ale mohu ti něco prozradit, Trišo?“

Polly přikývla a trochu se usmála. Ve skutečnosti se jmenovala Patricie, ale už od dětství jí každý říkal Polly. Každý, mimo tety Evvie.

„Malý Kelton sice je mrtvý... ale ty nejsi.“ Teta Evvie odhodila cigaretu a pro zdůraznění poklepala kostnatým ukazovákem Polly po prsou. „Ty mrtvá nejsi. Tak co s tím uděláš?“

Polly se zamyslela. „Pojedu zpátky do Kalifornie,“ řekla konečně. „To je všechno, co zatím vím.“

„Jo, pro začátek to je celkem v pořádku. Ale to nestačí.“ A pak řekla teta Evvie něco, co měla Polly opakovat o pár let později, když byla na večeři s Alanem Pangbornem v restauraci U břízy. „Ničím ses tu neprovinila, Trišo. Uvědomuješ si to?“

„Já... já nevím.“

„Když nevíš, tak nevíš. Ale jednou přijdeš na to, že ať už půjdeš kamkoliv, vyjde to nastejno. Ta šance sama nepřijde.“

„Jaká šance?“ zeptala se, trochu vyvedena z míry.

„Tvoje šance. Tvoje šance žít svůj vlastní život. Přesně teď vypadáš jako ženská, která snad vidí duchy. Každý na duchy nevěří, já ale ano. Víš, kdo jsou duchové, Trišo?“

Pomalou zavrtila hlavou.

„To jsou ženy a muži, kteří se nedokážou odpoutat od minulosti,“ řekla teta Evvie. „To jsou duchové. Ne tihle.“ Mávla rukou směrem k rakvi v čerstvém hrobě. „Mrtví jsou prostě mrtví. Pochováme je a oni zůstanou pochováni.“

„Já cítím...“

„Ano,“ řekla teta Evvie. „Já vím, že ty ano. Ale oni ne. Tvoje matka a můj synovec ne. Ani to dítě co umřelo, když jsi byla Pryč. Chápeš to?“

Chápala to. Každopádně alespoň trochu.

„Máš pravdu, když tu nechceš zůstat, Polly – tedy alespoň teď máš pravdu. Vrať se tam, kdes byla. Nebo jed' někam jinam – do Salt Lake City, na Honolulu, do Bagdádu, kam se ti zachce. Je to totiž úplně jedno – protože dřív nebo později se sem stejně vrátíš. Já to vím; tohle městečko patří tobě a ty patříš jemu. Máš to vepsané v každém kousku obličeje, je to ve způsobu tvé chůze, ve způsobu tvé řeči, i v tom přimhuřování očí, když se díváš na někoho, koho vidíš poprvé. Castle Rock je stvořený pro tebe a ty jsi stvořená pro něj. Takže nespěchej. Běž, kam chceš. Ale jdi tam jako živá, Trišo. Ne jako nějaký duch. Jestli se z tebe stane duch, tak se raději ani nevracej.“

Stará paní se zamyšleně rozhlédla. „V tomhle zatraceném městečku je už tak jako tak spousta duchů,“ řekla.

„Já se pokusím, tetičko Evvie.“

„Ano – já vím; že se pokusíš. Zkoušet něco – to máš taky vrozené.“ Teta Evvie se na ni pozorně podívala. „Byla jsi milé dítě, příjemné dítě, možná ne vždycky šťastné dítě. Víš, štěstí je pro blázny. Ti mohou doufat jen ve štěstí, chudáci. Důležité je, že jsi zůstala milým a příjemným děvčetem. Já myslím, že to zvládneš,“ A pak přísně, téměř arogantně řekla: „Já tě mám ráda, Trišo Chalmersová. Vždycky jsem tě měla ráda.“

„Já tě mám taky ráda, tetičko Evvie.“

A pak se objaly, tím opatrným způsobem, jakým si starý a mladý člověk sdělují svoje city. Polly ucítila známou vůni tety Evvie – fialky – a znovu se rozplakala.

Teta Evvie pak sáhla do kapsy svého kabátu. Polly si myslela, že vyjme kapesník a udiveně si pomyslela, že nakonec po těch dlouhých letech ještě uvidí tu starou ženu plakat. Ale nedošlo k tomu. Místo kapesníčku vytáhla teta jediný zabalený cucavý bonbón – jako v oněch dnech, kdy Polly Chalmersová byla ještě malá holčička s copánky.

„Chceš cukrátko, miláčku?“ zeptala se vesele.

Začínalo se šerit.

Polly se v houpacím křesle narovнала – uvědomila si, že téměř usnula. Uhodila se do jedné ruky a paží jí vystřelila silná bolest, znovu pak nahrazovaná tím horkým brněním. Bude to špatné, jen co je pravda. V noci nebo zítra to bude opravdu moc špatné.

Nedělej si starost s tím, co nemůžeš změnit, Polly – ale existuje přinejmenším jedna věc, kterou změnit můžeš, a kterou změnit musíš. Musíš Alanovi říci pravdu o Keltonovi. Musíš si přestat držet toho ducha v srdci.

Ale začal se v ní ozývat nějaký další hlas – hněvivý, poděšený, hlučný hlas. Nejspíš hlas pýchy, pomyslela si, jen hlas pýchy. Byla však poděšena jeho hlasitostí a důrazem, s jakým vyžadoval, aby znovu nevykopávala ty staré časy, ten starý život... aby ho neobnažovala ani před Alanem, ani před kýmkoliv jiným. A především, že krátký život jejího dítěte a jeho nešťastná smrt se nesmí stát námětem pro ostré a pomlouvačné jazyky místních drben.

Co je zase tohle za bláznovství, Trišo? ptala se jí v duchu teta Evvie – ta teta Evvie, která zemřela v pozeňnaném věku, do posledního dechu dýmající ty svoje věčné cigarety. Záleží snad na tom, zda se Alan dozví, jak zemřel Kelton doopravdy? Záleží snad na tom, když se to dozví každá stará drbna ve městě, od Lennyho Partridge až po Myrtle Keetonovou? Ty si myslíš, že někoho ještě zajímá to tvoje dítě, huso hloupá? Prosím tě, nedělej ze sebe idiota – vždyť je to už dávno zapomenutá historka. Nestojí ani za námět hovoru.

Možná že ano... ale to dítě bylo její, sakra, její. V životě i po smrti bylo její. A ona patřila také sobě – ne své matce, svému otci nebo Dukovi Sheehanovi. Patřila sama sobě. To vystrašené, osamělé děvče, které si každý večer přepíralo v rezavém kuchyňském dřezu spodní kalhotky, protože mělo jen troje, to vystrašené děvče, které mělo neustále strach, že se jí v koutku úst udělá opar. Děvče, jež občas sedávalo na okně s výhledem do světlíku s horkým čelem položeným na pažích a plakalo – to děvče patřilo jí. Vzpomínky na sebe a svého syna za temných nocí, na Keltona sajícího u prsu, zatímco ona si čte nějaký

paperback a strmými ulicemi města projíždějí ječící policejní vozy – tyto vzpomínky byly její. Ty slzy, jež vyplakala, ta parná odpoledne v restauraci, kdy se snažila vyhnout Norvillovým románským rukám, i ponížení, jakým musela projít, aby dospěla konečně ke klidu, nezávislosti a důstojnému životu, za který tak tvrdě bojovala a jenž tak obtížně obhájuje... tyto všechny věci patří jen jí, ty se nesmí stát majetkem města.

Polly, tady ale nejde o to, že něco bude patřit městu, to přece víš. Jde jen o to, že to bude patřit Alanovi.

Zavrtěla hlavou, naprosto si ono gesto negace neuvědomujíc. Strávila už příliš mnoho temných hodin bdění nad ránem, než aby byla ochotna vzdát se krajiny svého nitra bez boje. Alanovi časem řekne všechno – ale ten čas ještě nenastal. Určitě ne... zvláště když jí ruce říkají, že v nejbližších několika dnech bude stěží schopná myslet na něco jiného mimo nich.

Zazvonil telefon. To bude Alan. Už je zpátky z objížd'ky a teď zkontroluje ji. Polly vstala z křesla a vykročila k telefonu. Zvedala sluchátko opatrně, oběma rukama, připravená říkat věci, které dle jejího přesvědčení chce slyšet. Hlas tety Evvie se snažil zasáhnout, snažil se jí říkat, že to je ošklivé chování, že to je dětsky směšné chování, dokonce i nebezpečné chování. Rychle a drsně ten hlas zapudila.

„Haló?“ řekla vesele. „Ach, ahoj, Alane! Jak se vede? Dobře.“

Chvilí poslouchala, a pak se začala usmívat. Kdyby se podívala na svůj obraz v zrcadle v chodbě, spatřila by tam nějakou ženu, která dle výrazu obličeje ječí hrůzou... ale ona se do něj nepodívala.

„Dobře, Alane,“ řekla. „Je mi prostě dobře.“

Byl už skoro čas jít na dostihy.

„Tak dělej,“ šeptal Danforth Keeton. Po obličeji mu tekl v čůrcích mastný pot. „Dělej, dělej, dělej.“

Seděl nahrbený nad Sázenkou na výhru – všechno ostatní smetl s desky svého pracovního stolu, aby měl místo, a většinu dne strávil hrou. Začal s brožurou Čtyřicet let derby v Kentucky. Projel nejméně dvacet derby, plechovým koníčkům dával jména přihlášených koní přesně tím způsobem, který mu popsal pan Gaunt. A ti plechovi koníčky, kteří dostali jména vítězných koní z dostihů, uvedených v knížce, byli vždy první v cíli. Znovu a znovu. Bylo to něco úžasného – tak úžasného, že až skoro ve čtyři hodiny odpoledne si uvědomil, že strávil celý den projížděním dostihů dávné minulosti, zatímco právě dnes večer se v Lewistonu konají dostihy nové. Čekají tam peníze, aby je vydělal.

V posledních šedesáti minutách ležely po levé straně desky Sázenky na výhru dnešní lewistonské noviny Daily Sun. Po pravé straně ležel list papíru, který vytrhl ze svého zápisníku. Na něm byl velkými, v chvatu načmáranými písmeny napsán následující seznam:

1. dostih: BAZOOKA JOAN
2. dostih: FILLY DELFIA
3. dostih: ZÁZRAK TAMMY
4. dostih: ÚŽAS
5. dostih: GEORGE
6. dostih: ČTVERÁK
7. dostih: HROM CASCO
8. dostih: HODNÝ SYN
9. dostih: TIKO-TIKO

Bylo teprve pět hodin odpoledne, ale Danforth Keeton už projížděl poslední dostih toho večera. Koníčky rachotili a klouzali po dráze. Jeden z nich vedl o šest délek a proběhl přes cílovou čáru daleko před ostatními.

Keeton chytil noviny a znovu studoval program večerních dostihů. Tvář se mu rozzářila tak, že vypadala, jako kdyby mu ji něco osvítilo. „Malabar!“ zašeptal a zvedl pěsti nad hlavu. „Je to Malabar! Třicet ku jedné! Nejméně třicet ku jedné! Malabar, bože můj!“

Načmáral jméno koně na list papíru, přerývaně přitom dýchaje. O pět minut později už byla hra Sázenka na výhru zamčená ve skříni pracovny a Danforth Keeton byl ve svém cadillaku na cestě do

Lewistonu.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Ve čtvrt na deset v neděli ráno si Nettie Cobblová náhle začala chvatně oblékat a zapínat kabát. Ve tváři měla vepsaný výraz pevného odhodlání. Stála v kuchyni. Lupič seděl na podlaze a hleděl na ni, jako kdyby se chtěl zeptat, zda tentokrát chce skutečně odejít.

„Ano, tentokrát vážně půjdu,“ řekla mu.

Lupič tloukl ocasem do podlahy, jako kdyby chtěl říci, že nic jiného vlastně ani nečekal.

„Připravila jsem pro Polly vynikající zapečené makaróny a vezmu jí je. Svoje stínítko mám zamčené ve skříni a vím, že tam je zamčené a nemusím tam chodit to kontrolovat, protože to mám v hlavě. Ta bláznivá Polka mě přece nebude držet jako vězně v mém vlastním domě. A jestli ji potkám na ulici, tak jí dám co proto! Já jsem ji varovala!“

Musí jít ven. Musí jít a ví to, že musí, Neopustila dům už dva dny a uvědomila si, že čím déle to bude odkládat, tím horší to pak pro ni bude. Čím déle tady bude sedět v pokoji za staženými roletami, tím těžší pro ni bude pak je někdy vytáhnout. Opět pocítila, jak sejí do myšlenek plíží ten známý zmatený strach.

Ráno vstávala brzy – už o páté! – a připravila pro Polly zapečené makaróny, přesně jak je má ráda, se špenátem a žampiony. Ty žampiony byly sice z konzervy, protože se včera k večeru neodvažovala jít do tržnice, ale i tak se jí zdá, že dopadly dobře. Jídlo teď stálo na polici, vršek zapékací misky zakrytý hliníkovou fólií.

Vzala mísu a prošla pokojem ke dveřím. „Bud' tady hodný, Lupiči. Za hodinu jsem zpátky. Pokud mi ovšem Polly nedá kafe, pak bych přišla o něco později. Ale přijdu. Ničeho se nebojím. Nic jsem s prostěradly té bláznivé Polky neprovedla, a když mě bude nějak obtěžovat, tak se s ní nebudu párat.“

Lupič krátce štěkl, aby ukázal, že pochopil a souhlasí.

Otevřela dveře, vykoukla a nespatrikla nikoho. Ford Street byla vylidněná přesně tak, jak bývají vylidněné ulice maloměsta v neděli ráno. V dále jeden kostelní zvon svolával baptistické ovečky reverenda Rose a další zvon svolával zase katolické ovečky otce Brighamů.

Sebrala všechnu svoji odvahu a vystoupila do nedělního slunce, mísu s makaróny postavila na schody, zavřela dveře a zamkla je. Pak vzala klíč od domu a škrábala se jím na předloktí, takže jí tam zůstala tenká červená linka. Opět se shýbla pro mísu a pomyslela si, Tak teď popojdeš půl bloku – možná ani ne – a začneš určitě myslet na to, že jsi možná přece jen ty dveře za sebou nezamkla. Ale zamkla jsi je. Kvůli tomu jsi přece musela postavit ty makaróny. A pokud ani pak tomu nebudeš věřit, tak se podívej na ruku a připomeneš si, že jsi se tam škrábala právě tím klíčem od domu... potom, co jsi jím ty dveře zamkla. Pamatuj si to, Nettie – hned budeš mít jistotu, jakmile tě snad začnou přepadat pochybnosti.

To byla dobrá myšlenka a použít ten klíč ke škrábnutí se na ruce, to byl vynikající nápad. Ten červený škrábanec, to je něco konkrétního – a poprvé za poslední dva dny (i dvě noci, většinou beze spánku), se Nettie začala skutečně cítit trochu lépe. Kráčela k chodníku, hlavu držela vzpřímeně, rty měla sevřené tak pevně, až jí téměř zmizely. Když došla k chodníku, rozhlédla se na obě strany, zda náhodou neuvidí žluté vozítko té bláznivé Polky. Kdyby ho spatřila, byla rozhodnutá jít k němu a té bláznivé Polce říci, aby ji laskavě nechala na pokoji. Nicméně nebylo po něm nikde ani známky. Jediné vozidlo v dohledu byl nějaký starý zaparkovaný oranžový náklad'ák o kousek výš, ten však byl prázdný. Dobře.

Nettie rozvinula plachty směrem k domu Polly Chalmersové, a kdykoliv se jí začaly zmocňovat pochybnosti připomněla si, že její stínítko z duhového skla je zamčené, že Lupič hlídá a že přední dveře domu jsou zamčené. Zvláště to poslední. Přední dveře jsou zamčené – stačí se podívat na škrábanec, který má na ruce, ten je toho důkazem. Nettie kráčela dál se vztyčenou hlavou, a když došla na roh, zahrnula za něj, aniž se ohlédla.

Jakmile ta bláznivá ženská byla z dohledu, posadil se Hugh Priest za volantem oranžového náklad'áku, kterým odjel v sedm hodin ráno z opuštěného parkoviště Veřejných služeb (lehnul si na sedadlo, jakmile spatřil Nettii vycházet z domu). Vyhodil rychlost a nechal náklad'ák pomalu a neslyšně po mírném svahu dojet až k domu Nettie Cobblové.

Zvonek u dveří probudil Polly z onoho mlhavého stavu, který vlastně ani nebyl opravdovým spánkem – bylo to spíš jakési prášky způsobené obluzení, plné snů. Posadila se v posteli a uvědomila si, že má na sobě svůj domácí župan. Kdy si ho oblékla? Na chvíli si nemohla vzpomenout a to ji poděsilo. Pak si

vzpomněla. Bolest, kterou očekávala, se dostavila přesně dle jejích obav a byla to jednoznačně nejhorší artritická bolest jejího života. Probudila ji v pět hodin ráno. Zašla si na záchod a zjistila, že ani není schopna odmotat si z ruličky toaletní papír, aby se utřela. Tak si vzala jeden prášek, oblékla si župan, sedla si do křesla u okna ložnice a čekala, až prášek zabere. A pak na ni asi přišel spánek a ona šla zase do postele.

Cítila teď ruce jako nějaké hrubé keramické figurky, vypalované až k rozpraskání. Bolest byla žhavá i studená, pronikala hluboko do ní jako nějaká složitá síť z otrávených drátů. Zoufale zvedla ty své ruce, příšerné, strašákovité, deformované ruce – a zdola se znovu ozval zvonek. Uniklo jí záupnění.

Šla ke schodišti, ruce před sebou držela jako packy psa, panáčkujícího, aby dostal nějaký pamlssek. „Kdo je to?“ zavolala dolů. Hlas měla chraplavý, ještě zalepený spánkem. Na jazyku měla odpornou chuť jakéhosi šlemu.

„To jsem já, Nettie!“ neslo se k ní. „Jsi v pořádku, Polly?“

Nettie. Ach bože, co tu dělá Nettie v neděli takhle brzy po ránu?

„Jsem v pořádku!“ zavolala na ni. „Jen si musím vzít něco na sebe! Otevři si svým klíčem, prosím!“

Když uslyšela chřastit Nettiin klíč v zámku, vrátila se Polly rychle do ložnice. Pohlédla na hodiny vedle postele a zjistila, že zase tak brzy ráno už není. Ani si na sebe nemusí nic oblékat, ten župan může před Nettii mít. Potřebuje ale prášek. Nikdy, nikdy v životě nepotřebovala tak nutně prášek jako právě teď.

Ani si neuvědomovala, v jak skutečně mizerném stavu je, dokud se nepokusila ten prášek si vzít. Prášky – vlastně tabletky – byly v malé skleněné misce na římse ozdobného krbu v pokoji. Ruku na misku byla ještě schopná položit, už ale vůbec nedokázala jednu z tabletek uchopit. Prsty měla jako pinzety nějakého stroje, které se zasekly, protože nebyly namazány.

Znovu to zkusila, soustředila veškerou svoji vůli, aby přiměla prsty sevřít se na jedné z těch želatinových kapslí. Odměna přišla v podobě nepatrného pohybu prstů a obrovské bolesti. To bylo vše. Přidušeně vzlykla bolestí a zoufalstvím.

„Polly?“ Nettiin hlas od schodů dole zněl teď starostlivě. Lidé v Castle Rocku možná považují Nettii za osobu mdlého rozumu, pomyslela si Polly, ale pokud šlo o střídavé záchvaty Pollyiny nemoci, tak byla Nettie naopak velmi bystrá. Pracovala u ní už dost dlouho, než aby se nechala ošálit... a také ji měla až příliš ráda. „Polly, jsi opravdu v pořádku?“

„Hned jsem dole!“ křikla na ni a snažila se, aby to znělo vesele a živě. A jak zvedala ruku z té skleněné misky a ohýbala ji dolů, pomyslela si, Pro boha svatého, jen ať teď nechodí sem nahoru. Ať nevidí, co teď provádím.

Sklonila k misce obličej, jako kdyby se pes chtěl napít ze své misky, a vyplázla jazyk. Zahalila a sevřela ji bolest, hanba, hrůza a vůbec celý soubor těch nejhorších depresí, všechny tmavé a šedivé. Přitiskla jazyk na jednu tabletu, až se jí na něj přilepila. Zatáhla ji do úst – teď ne jako pes, ale spíš jako mravenečník, polykající nějaké zvlášť lahodné sousto – a spolkla ji.

A jak si tableta razila svoji cestu hrdlem do žaludku, pomyslela si znovu: Dala bych cokoliv, jen abych se toho zbavila. Cokoliv. Naprosto cokoliv.

Hugh Priest teď už nemíval sny; teď místo usínání spíš upadal do bezvědomí. Ale včera v noci sen měl, a to skutečně parádní. Ten sen mu řekl všechno, co potřeboval vědět a všechno, co měl udělat.

Seděl v něm u svého kuchyňského stolu, popíjel pivo a sledoval soutěž, která se jmenovala Výprodej století. A všechny tam rozdávané věci byly ty, které viděl tam v tom obchodu, v Nezbytných věcech. Všichni soutěžící krváceli z uší a z koutků úst. Sice se smáli, ale vypadali dost poděšeně.

Zničehonic začal nějaký zdušený hlas volat, „Hughu! Hughu! Pusť mě ven, Hughu!“

Ten hlas vycházel ze skříně. Šel k ní a otevřel ji, připravený okamžitě pěstí uspat kohokoliv, kdo se tam uvnitř skrývá. Ale nebyl tam nikdo; spatřil jen obvyklou změť bot, šál, kabátů, rybářského náčiní a své dvě pušky.

„Hughu!“

Vzhlédl, protože ten hlas vycházel z horní police.

Byl to liščí ohon. To mluvil liščí ohon. A Hugh ten hlas okamžitě poznal. Byl to hlas pana Lelanda Gaunta. Vyjmul ohon, polaskal se s jeho plyšovou hladkostí, s jeho hedvábnou strukturou, trochu

připomínající vlnu.

„Děkuji ti, Hughu,“ řekl ten liščí ohon. „Je to tam, fakt přeplněné. A nechal jsi tam na polici starou dýmku. Strašně smrdí. Fuj!“

„Chceš uložit někam jinam?“ zeptal se Hugh. Zdálo se mu trochu hloupé, že hovoří s liščím ohonem, i když to je jen sen.

„Ne – už jsem si tam zvykl. Ale musím s tebou mluvit. Máš něco udělat, pamatuješ se ještě? Slíbil jsi mi to.“

„Jo, bláznivá Nettie,“ souhlasil. „Musím bláznivé Nettii provést takovou jednu legráčku.“

„Správně,“ řekl liščí ohon, „a musíš to udělat hned, jak se probudíš. Tak poslouchej.“

Hugh poslouchal.

Ten liščí ohon mu sice řekl, že u Nettie nebude nikdo doma – jen ten její pes – ale když tu Hugh teď už skutečně byl, rozhodl se, že stejně bude moudřejší, když zkusí pro jistotu zaklepat. A tak zaklepal. Zevnitř uslyšel rychlé cupání tlapek po dřevěné podlaze, ale žádný další zvuk. Zaklepal ještě jednou, jen tak pro jistotu. Z druhé strany dveří se ozvalo krátké výhružné štěknutí.

„Lupiči?“ zeptal se Hugh. Liščí ohon mu řekl, že pes se tak jmenuje. Hughovi to jméno připadalo opravdu pěkné, i když ta ženská, co ho vymyslela, je pitomější než škopek.

Ozvalo se ještě jedno štěknutí, tentokrát již ne tak výhružné.

Hugh vytáhl z náprsní kapsy své lovecké vesty svazek klíčů a zkoumal je. Měl ten svazek dlouho a už si vůbec nepamatoval, ke kterým zámkům které klíče jsou. Ale čtyři z nich byly univerzální, ty se snadno poznaly podle dlouhých krčků. A právě ty potřeboval.

Hugh se rozhlédl. Přesvědčil se, že ulice je pořád stejně pustá, jako když přijel, a pak začal jeden po druhém klíče zkoušet.

Když Nettie spatřila Pollyinu bledou, pomačkanou tvář a její krhavé oči, okamžitě zapomněla na svůj vlastní strach, hryzájící v ní cestou jako ostré zoubky nějaké lasičky. A ani se nemusela podívat na ruce, které si Polly pořád držela na úrovni pasu (jakmile je spustila, přišerně bolely), aby se dostala do obrazu, jak zlé to s ní vlastně dnes je.

Zapečené makaróny mrskla bez jakýchkoliv okolků na stůl u paty schodiště. I kdyby se mísa teď převrhla na podlahu, Nettie by jí nevěnovala žádnou další pozornost. Ta nervózní žena, kterou si všichni v Castle Rocku zvykli vídat v ulicích městečka, ta žena, která vždy vypadala jako kdyby právě utíkala z místa nějakého neštěstí – i když šla třeba jen na poštu – ta teď zmizela. Místo ní tu teď stála jiná Nettie; Nettie Polly Chalmersové.

„Pojď sem,“ řekla rázně. „Do obývacího pokoje. Dám ti termální rukavice.“

„Nettie, já jsem v pořádku,“ řekla Polly slabě. „Právě jsem si vzala prášek, a určitě za pár minut –“

Ale Nettie už ji držela kolem ramen a vedla do obývacího pokoje. „Prosím tě, cos to s nimi dělala? Ty jsi snad na nich spala, ne?“

„Ne – to by mne probudilo. To je...“ Zasmála se. Byl to takový ubohý, zmatený zvuk. „To je jen bolest. Mně bylo jasné, že dnes to bude zlé, ale vůbec mě nenapadlo, že by to mohlo být takhle zlé. A termální rukavice nepomáhají.“

„Někdy pomáhají. Víš přece moc dobře, že někdy pomáhají. Jen si sedni.“

Tón Nettina hlasu nepřipouštěl žádný odpor. Stála vedle Polly, dokud se neposadila do čalouněného křesla. Pak šla dolů do koupelny pro termální rukavice. Polly je přestala používat už asi před rokem, ale jak se zdá, Nettie je pořád ještě měla v účtě až nějak pověřivě. Jsou nejspíš Nettinou verzí slepičí polévky, řekl jednou Alan a oba se tomu smáli.

Polly seděla s rukama na opěradlech křesla jako s nějakými úlomky vyplavených pahýlů dřeva a nostalgicky hleděla na gauč, kde se v pátek večer s Alanem milovala. Tenkrát ji ruce vůbec nebolely a zdálo se jí, že to bylo snad už před tisíci lety. Napadlo ji, že radost či slast, jakkoliv opravdová, je čímsi nepozemským, pomíjivým. Láska možná hýbe světem, avšak ona je přesvědčená, že vesmírem hýbe spíš nářek těžce raněných a smrtelně postižených lidí.

Ach, ty gauči pitomej, pomyslela si. Ty gauči jeden pitomej, na co jsi mi teď?

Nettie se vrátila s termálními rukavicemi. Vypadaly jako prošívané rukavice na horké plechy, řečené

chňapky, s izolovanými dráty pro připojení do zásuvky. Polly zahlédla reklamu na rukavice v časopise Správná domácnost. Zavolala do Národní nadace artritidy a tam ji ujistili, že tyto rukavice skutečně poskytují v určitých případech dočasnou úlevu. Když tu reklamu ukázala doktoru Van Allenovi, pronesl větu, tak únavně často v posledních dvou letech slýchanou: „Nu, každopádně asi neublíží.“

„Nettie, jsem si jista, že za pár minut –“

„– se budeš cítit líp,“ dokončila za ni Nettie. „Ano, jistěže se budeš cítit líp. Možná ti pomohou.

Natáhni ruce, Polly.“

Polly se vzdala a natáhla ruce. Nettie uchopila rukavice za konečky, otevřela je a nasunula jí je s jemností pyrotechnika, odstraňujícího rozbušku u nalezené bomby. Její dotyk byl mírný, obratný a soucitný. Polly vůbec nevěřila, že by ty termální rukavice mohly mít nějaký účinek... ale už sama Nettiina péče účinek měla.

Nettie uchopila šňůru, klekla si a zapnula ji do zásuvky u podlahy poblíž křesla. Rukavice začaly slabě bzučet a pokožku Pollyiných rukou začaly šimrat první vlny suchého tepla.

„Ty jsi na mne tak hodná,“ řekla Polly tiše. „Uvědomuješ si to vůbec?“

„Ale neměla bych být,“ odušila Nettie. „Už bych vůbec neměla být na tebe hodná.“ Hlas měla trochu chraplavý a oči se jí leskly. „Polly, já tu nejsem od toho, abych se pletla do tvých záležitostí, ale já už prostě nedokážu být dál zticha. Musíš přece s těma svýma bolavýma rukama něco udělat. Musíš. Takhle už to dál nejde.“

„Já vím, holka. Já vím.“ Polly učinila statečný pokus překonat tu zeď deprese, kterou si sama v duchu postavila. „A proč jsi vlastně přišla, Nettie? Určitě ne jen proto, abys mi tu opékala ruce.“

Nettie se rozzářila. „Udělala jsem ti zapékané makaróny!“

„Vážně? Ale, Nettie, to jsi nemusela!“

„Ne? Já tedy myslím, že ano. Já si myslím, že ani dnes, ani zítra nebudeš mít na vaření náladu. Dám ti je do ledničky.“

„Děkuji ti. Strašně moc ti děkuji.“

„A jsem ráda, že jsem je udělala. Dvojnásobně ráda, když tě teď tady vidím.“ Došla ke dveřím do chodby a otočila se. Na tvář jí dopadl paprsek slunce a v tu chvíli by Polly mohla spatřit, jak strhaný a znavený obličej vlastně Nettie má, kdyby tomu ovšem nebránila její vlastní bolest. „A teď se nehýbej!“

Polly vyprskla smíchy – obě je to překvapilo. „Ani nemohu! Jsem tu jak v pasti!“

Z kuchyně bylo slyšet otevření a zavření dvířek lednice, kam Nettie ukládala makaróny. Pak na ni zavolala, „Mám postavit na kávu? Dáš si? Já bych ti s ní pomohla.“

„Ano,“ řekla Polly, „docela bych si dala.“ Rukavice teď bzučely trochu silněji; byly už skoro horké. A buď jí skutečně začínají pomáhat nebo možná začíná zabírat ten poslední prášek – zatímco ten, který si vzala v pět hodin ráno, nezabral vůbec. Spíš to bude kombinace obojího, pomyslela si. „Ale Nettie, jestli se už musíš vrátit –“

Nettie se objevila ve dveřích. Měla na sobě zástěru a v jedné ruce držela starou kovovou konvici na kávu. Nechtěla nikdy používat nový digitální kávovar značky Toshiba... a Polly vlastně musela uznat, že káva z Nettiiny konvice je skutečně lepší.

„Vůbec nevím o tom, že teď bych mohla někde být užitečnější, než jsem tady,“ řekla. „Dům je zamčený a Lupič hlídá.“

„Tak to určitě,“ řekla Polly s úsměvem. Lupiče znala velmi dobře. Mohl vážit tak deset kilogramů a okamžitě se převálil na záda, aby ho jakýkoliv příchozí – listonoš, zapisovač spotřeby plynu, podomní obchodník – mohl poškrábat na břiše.

„Stejně si myslím, že mě už nechá na pokoji,“ řekla Nettie. „Varovala jsem ji. Už jsem ji ani nezahlédla, ani mi nevolala – možná jí došlo, že jsem to myslela vážně.“

„Varovala jsi koho? A před čím?“ zeptala se Polly, ale Nettie už zase vyšla ze dveří a Polly byla těmi elektrickými rukavicemi ke křeslu vlastně připoutaná. Než se Nettie opět objevila ve dveřích s podnosem, percodan už ji začal zahalovat do utišující mlhy, a tak úplně zapomněla na tu podivnou Nettiinu poznámku... která vlastně ani nebyla nijak překvapující, protože Nettie mívala takové podivné poznámky dost často.

Nettie dala Polly do kávy smetanu a cukr a šálek jí přidržovala tak, aby z něj Polly mohla kávu srkat.

Bavily se o různých věcech – a pochopitelně ani dlouho netrvalo a už se bavily o tom novém obchodě. Nettie znovu vyprávěla, jak krásné stínítko z duhového skla si koupila, ale zdaleka ne tak nadšeně, jak by Polly očekávala vzhledem k výjimečnosti celé transakce v Nettiině životě. Ale připomnělo jí to něco jiného: ten vzkaz, který pan Gaunt vložil do krabice od dortu.

„Skoro bych zapomněla – pan Gaunt chtěl, abych se dnes odpoledne zastavila. Že má něco, co by mne mohlo zajímat.“

„Ale nepůjdeš, víd? Když to máš tak špatné s těma rukama.“

„Ale proč ne. Už je to lepší – ty rukavice tentokrát asi přece jen fungují, alespoň trochu. A něco dělat musím.“ Pohlédla na Nettii skoro prosebně.

„No... dejme tomu.“ Nettii náhle něco napadlo. „Víš co – až půjdu kolem cestou domů, mohu tam zajít a požádat ho, zda by se nestavil u tebe!“

„Kdepak, Nettie – to vůbec nepřipadá v úvahu!“

„Vždyť je to odtud jen kousek.“ Nettie trochu plaše pohlédla na Polly. „A mimoto, možná bude mít zase něco z duhového skla. Nemám sice na nic dalšího už peníze, to on ale neví, a konečně – za kouknutí nic nedám, ne?“

„Ale žádat ho, aby sem zašel –“

„Vysvětlím mu, jak to s tebou je,“ řekla Nettie rozhodně a začínala skládat šálky na podnos. „No a co – obchodníci přece často nosí svoje zboží až do domu, aby ho předvedli – když mají něco, co za to stojí.“

Polly na ni pohlédla pobaveně a s láskou. „Nettie, víš ty vlastně, že teď vypadáš nějak úplně jinak?“

Nettie na ni s překvapením pohlédla. „Vážně?“

„Ano.“

„A jak?“

„Líp. Ale zapomeň na to. Jestli se mi ty bolesti nevrátí, tak tam odpoledne asi stejně budu chtít zajít. Ale pokud náhodou opravdu půjdeš kolem Nezbytných věcí –“

„Určitě půjdu.“ V Nettiiných očích teď svítila špatně zakrývaná dychtivost. Ten nápad zastavit se v obchodě se jí už zmocnil plnou silou. Práce pro Polly je pro její nervy balzámem, o tom není žádných pochyb.

„– a pokud tam náhodou bude, tak mu dej moje telefonní číslo sem a požádej ho, zda by mi mohl zavolat, jestli mu přišla ta věc, na kterou jsem se měla přijít podívat. Můžeš to udělat?“

„No jistě!“ řekla Nettie. Vstala s podnosem a odnesla ho do kuchyně. Zástěru zase pověsila na věšák a vrátila se do pokoje, aby Polly stáhla termální rukavice. Už měla oblečený plášť. Polly jí opět poděkovala – a ne pouze za zapečené makaróny. Ruce ji sice pořád ještě bolely, ale bolest se už dala vydržet. A prsty opět mohla pohybovat.

„Nemáš vůbec zač,“ řekla Nettie. „A víš, co ti povím? Opravdu už teď vypadáš líp. Vrací se ti barva do obličeje. Když jsem přišla, strašně jsem se vyděsila, když jsem tě spatřila. Ale než odejdu – mohu pro tebe ještě něco udělat?“

„Ne, myslím, že ne.“ Natáhla paži a neobratně uchopila Nettiinu ruku svojí červenou a z termálních rukavic ještě horkou rukou. „Jsem strašně moc ráda, že jsi přišla, Nettie.“

V těch vzácných chvílích, kdy se Nettie usmívala, usmívala se celým obličejem; jako kdyby oblaky ranní mlhy začalo prorážet sluníčko. „Mám tě moc ráda, Polly.“

Polly s pohnutím odpověděla: „Vždyť já tebe taky, Nettie.“

Nettie odešla. A to bylo naposledy, co ji Polly spatřila živou.

Zámek předních dveří Nettiina domku se otvíral asi stejně složitě jako krabice na bonbóny; zvládl ho hned první univerzální klíč, který Hugh zkusil. Otevřel dveře.

V chodbě na podlaze seděl malý bezový pejsek s bílou náprsenkou. Když do chodby pronikly paprsky ranního slunce a padl na něj velký stín Hughovy postavy, ostře štěknul.

„Ty seš určitě Lupič,“ řekl Hugh tiše a sáhl do kapsy.

Pes znovu štěkl a náhle se převálil na záda, packy zplihle roztažené.

„No, ty seš šikovnej!“ řekl Hugh. Pahýl Lupičova ocásku tloukl do dřevěné podlahy, nepochybně

souhlasně. Hugh zavřel dveře a přičapl vedle psa na bobek. Jednou rukou ho škrabal na pravé straně hrudi, na onom magickém místě, nějak propojeném s pravou packou, která mu přitom povlávala ve vzduchu. Druhou rukou vytahoval z kapsy švýcarský armádní nůž.

„No jo, seš šikovnej pejsek, vid?“ broukal Hugh. „Moc šikovnej.“

Přerušil hlazení pejska a vytáhl z kapsy svetru lístek papíru. Na něm byla jeho neumělým školáckým rukopisem napsána slova, jež mu řekl liščí ohon – Hugh si sedl ke kuchyňskému stolu a napsal je ještě před tím, než se začal oblékat, aby nezapomněl ani na jediné slovo.

Mně nebude nikdo házet bláto na moje čistá prostěradla

Říkala jsem, že si to s tebou vyřídím.

Vytáhl vývrtku, skrytou v jedné ze štěrbin silného držadla nože a lístek na ni nabodl. Pak držadlo pootočil a sevřel tak, že vývrtka mu vyčnívala mezi ukazovákem a prostředníkem pravé ruky. Opět začal škrabat Lupiče na hrudi. Pes ležel rozplácnutý na podlaze, vesele na Hughu hleděl. Je tak šikovnej, až je blběj, pomyslel si Hugh.

„Nojó! Seš moc šikovnej pejsek, vid?“ Že seš moc šikovnej pejsek?“ zeptal se Hugh a pořád psa škrábal. Obě zadní nohy mu teď komíhaly vzduchem a Lupič připomínal pejska, šlapajícího do pedálů nějakého neviditelného kola. „To víš, že seš! A jestlipak víš, co mám zase já? Já mám liščí ohon! No fakt, mám liščí ohon!“

Hugh držel vývrtku s připíchnutým papírem Lupičovi na náprsence.

„A víš, co ti ještě povím? Že mi zůstane!“

Prudce vyrazil pravou rukou. Levou, kterou Lupiče laskal, ho teď přidržoval u podlahy, zatímco pravou rukou třikrát vývrtkou zatočil. Vystříkla horká krev, potřísnila mu obě ruce. Pes sebou na podlaze několikrát cukl a pak znehybněl. Už se nikdy neozve to jeho přísné a neškodné štěkání.

Hugh se zvedl, srdce mu divoce bušilo. Měl náhle moc špatný pocit z toho, co právě učinil – skoro se mu dělalo špatně. Možná je ta ženská bláznivá, možná ne, ale přece jen je na světě sama a on jí teď zabil zvíře, které bylo třeba jejím jediným přítelem.

Otřel si zakrvácené ruce o svetr. Na tmavé vlně skvrny téměř nebyly vidět. Nemohl ze psa spustit oči. To je jeho práce. Ano, jeho práce a on to ví, i když tomu nechce věřit. Jako kdyby to udělal v nějakém transu či co.

Ten vnitřní hlas, ten hlas, který k němu někdy mluvil o setkáních Anonymních alkoholiků, se náhle ozval: Ano, je to tvoje práce – a za čas tomu i uvěříš. Ale v žádném transu jsi nebyl; věděl jsi moc dobře, co děláš. A proč to děláš.

Zmocnila se ho panika. Musí odtud zmizet. Pomalu couval chodbou a pak chraplavě vykřikl, když narazil zády do zavřených dveří. Tápal za sebou po kouli zámku, konečně ji nahmatal. Otočil jí, otevřel dveře a vyklouzl z domku bláznivé Nettie. Poplašeně se rozhlížel, jako kdyby čekal, že tam bude stát shromážděná polovička městečka, že ho budou sledovat vážnými, odsuzujícíma očima. Nespatřil ale nikoho, jen nějakého kluka, projíždějícího ulicí na kole. V košíku kola měl v podivném úhlu naloženou piknikovou chladničku značky Playmate. Hugh si vůbec nevšiml a poté, co projel, zněly pustou ulicí jen kostelní zvony... tentokrát svolávající metodisty.

Hugh spěchal k chodníku. Říkal si, že nebude utíkat – ale ještě než byl na půl cestě ke svému nákladáčku, už běžel. Rozrazil dveře, vletěl za volant a snažil se zastrčit klíček do zapalování. Zkusil to třikrát nebo čtyřikrát, ale ten všivý klíček tam pořád nešel. Musel si pravou ruku přidržet levou, aby se mu přestala trást a klíček konečně zajel do štěrbin. Čelo měl zborcené kapkami potu. Už přetrpěl hodně kocovin, ale nikdy se ještě necítil tak bídě jako právě teď – jako kdyby ho chtěla sklátit nějaká malárie či co.

Motor se zaburácením a oblakem modrého kouře nastartoval. Hughovi sklouzla noha ze spojky. Nákladáček se dvěma mohutnými skoky odlepil od chodníku a motor zhasl. Chraplavě dýchaje, Hugh ho znovu nastartoval a rychle odjížděl.

Než dojel na parkoviště Veřejných služeb (stále ještě pusté jako měsíční krajina) a přesedl si zpátky do svého otlučeného buicku, už zapomněl na celého Lupiče i tu strašnou věc, kterou mu provedl s

vývrtkou. Ted' se vyskytlo něco jiného, něco mnohem důležitějšího, na co musel myslet. Během jízdy na parkoviště se ho zmocnilo jakési horečné přesvědčení, že zatímco byl pryč, dostal se někdo do jeho domu a ukradl mu liščí ohon.

Hugh se řítíl domů nejméně stovkou, zastavil deset centimetrů od ztrouchnivělé verandy v oblacích prachu a spršce šterku, vyskočil z auta a hnal se po schodech, které bral po dvou. Natáhl se na špičky a v panice začal třesoucíma se rukama tápat po horní polici.

Zpočátku hmataly jeho prsty jen po holém dřevě. Hugh zavzlykal strachem a vztekem. Pak se mu levá ruka zabořila do sametu, který nebyl ani hedvábím, ani vlnou, a okamžitě ho zalil pocit klidu a naplnění. Jako kdyby hladovějící dostal potravu, znavený poutník došel odpočinku... malarik dostal chinin. To neustávající bušení v jeho hrudi se konečně začínalo uklidňovat. Vyjmul liščí ohon ze skřýše a sedl si ke kuchyňskému stolu. Položil si ho přes svá masitá stehna a oběma rukama ho hladil.

Hugh tak seděl déle než tři hodiny.

hlapec na kole, kterého Hugh sice zahlédl, nicméně nepoznal, byl Brian Rusk. I Brian měl minulou noc zvláštní sen – a právě ten sen byl příčinou, proč ted' ráno musel někam vyjet. V jeho snu právě začínalo sedmé kolo baseballového mistrovství – někdy dávno, ještě za časů Elvise – a ve finále proti sobě stáli dva věční rivalové: brooklyňští Lišáci a Yankeeové. Sandy Koufax byl na tréninkovém hřišti, rozcvičoval se. A také hovořil s Brianem Ruskem, stojícím vedle něj. Sandy Koufax říkal Brianovi, co si představuje, že by měl provést. Vysvětloval mu to velmi důkladně, téměř puntičkářsky. V tom ale problém nebyl.

Problém byl v tom, že Brian to provést nechtěl.

Připadalo mu hrozné, že se musí přít s takovou baseballovou legendou jako je Sandy Koufax, ale zároveň se s ním přít musel. „Vy to nechápete, pane Koufaxi,“ řekl. „Já jsem měl provést jen jednu takovou legraci Wilmě Jerzyckové, a tu jsem provedl. Fakt jsem ji provedl.“

„No a co?“ řekl Sandy Koufax. „Co tím chceš říct, mladej?“

„No, na tom jsme se přece domluvili. Na pětadesáti centech a jedné legraci.“

„A víš to určitě? Jen na té jedné legraci? Fakt to víš určitě? Vážně ti řekl, že to nebude ,víc než jedna‘ legrace? Přesně tak to řekl?“

Brian už si to přesně nepamatoval, ale začalo v něm klíčit podezření, že se do něčeho zamotal. Ne... ne pouze zamotal. Že se nechal chytit. Chytit jako myška na kousek sýru.

„Podívej se, mladej, něco ti povím. Ta domluva –“

Odmlčel se a vyrazil ze sebe polohlasem heknutí, jak odpaloval rychlý vrchní míč. Vlétl s hlasitým lupnutím zadákovi do rukavice. Z rukavice se zvedl obláček prachu a Brian si s překvapením uvědomil, že poznává ty modré oči, zírající na něj zpoza masky zadáka. Ty oči patří panu Gauntovi.

Sandy Koufax chytil return pana Gaunta a pak pohlédl na Briana očima z jakoby hnědé skla. „Domluva je totiž to, co rozhodnu já, mladej.“

Oči Sandyho Koufaxe vůbec nejsou hnědé, jak si Brian ve svém snu uvědomil; jsou také modré – a to naprosto souhlasí, protože Sandy Koufax je také pan Gaunt.

Koufax/Gaunt zvedl ruku v rukavici. „Hele, něco ti povím, mladej: slovo „ale“ nenávidím. Ze všech slov v angličtině je právě tohle nejhorší. A je nejhorší asi ve všech jazycích.“

Ta postava v staromódním dresu brooklynských Lišáků ted' schovala míč do rukavice a obrátila se obličejem i celým tělem k Brianovi. No pochopitelně, je to pan Gaunt – a Brian pocítil, jak se ho zmocňuje jakási mrazivá hrůza. „Ano, já jsem ti říkal, že po tobě chci takovou legráčku, to máš pravdu, ale vůbec jsem ti neříkal, že by mělo jít o jedinou legráčku, kterou po tobě chci. To sis jen myslel, mladej. Věříš mi to, nebo snad chceš, abych ti přebral záznam našeho rozhovoru?“

„Já vám věřím,“ řekl Brian. Ted' už natahoval moldánky. „Já vám věřím, ale –“

„Hele, mladej, co jsem ti řekl o tomhle slově?“

Brian jen sklonil hlavu a polykal slzy.

„Víš houby o tom, jak se něco domlouvá,“ řekl Koufax/Gaunt. „Ty – a vlastně i všichni ostatní tady v Castle Rocku. A právě tohle je jeden z důvodů, proč jsem se tady objevil – abych vám tu uspořádal takovou menší přednášku o umění jak něco domlouvat. Už jste tu v městečku kdysi měli jednoho takového chlápka – jmenoval se Měřili – ten o tom něco málo věděl. Ale kdo ví, kde tomu je konec.“

Úšklebek odhalil velké, křivé zuby pana Gaunta v úzkém, vážném obličejí Sandyho Koufaxe. „A pokud jde o výraz ‚dobrá koupě‘, Briane – k tomu ti asi také budu muset ještě podat vysvětlení.“

„Ale –“ vyhrkl z Briana, ještě než si to vůbec uvědomil.

„Tady neplatí žádné ale,“ řekl Koufax/Gaunt. Předklonil se. Jeho obličej zíral vážně na Briana zpod kšiltu baseballové čepice. „Pan Gaunt má vždycky pravdu. Dokážeš to opakovat, Briane?“

Brian polykal naprázdno, nevyšel z něj však žádný zvuk. Potil se, v očích měl slzy.

Nějaká obrovská, studená ruka dopadla na Brianovo rameno. A sevřela ho: „Opakuj to, Briane!“

„Pan Gaunt. . .“ Brian musel znovu polknout, aby mohl mluvit. „Pan Gaunt má vždycky pravdu.“

„Přesně tak, mladej. Přesně tak. A víš, co to tedy znamená – buď uděláš, co ti řeknu. . . nebo –“

Brian zmobilizoval veškerou odvalu a učinil poslední pokus.

„A co když řeknu ne? Co když řeknu ne, protože nerozumím těm, jak jim vlastně říkáte. . . podmínkám?“

Koufax/Gaunt vydolubl míček z rukavice a sevřel ho v ruce. Z jeho švů začaly prýštit, kapičky krve a protékat mezi prsty sevřené pěsti.

„Vlastně ani nemůžeš říci ne, Briane,“ řekl tiše. „Teď už nemůžeš. Tohle je přece sedmý zápas mistrovství. Teď už se musí rozhodnout kdo s koho. Jen se rozhlédni. Jen se pořádně rozhlédni.“

Brian se rozhlédl a s hrůzou zjistil, že stadión je tak plný, že lidé musí stát i všude v uličkách. . . a že všechny ty lidi zná. Spatřil otce a matku, mezi nimi svého mladšího bratra Seana, sedící v budce vrchního rozhodčího za domácí metou. Podél první lajny stála seřazená celá jeho třída logopedie, na jednom konci řady slečna Ratcliffová, na druhém ten blbeček, co s ním chodí – Lester Pratt, popíjející kolu a žvýkající nějaký hamburger. Za bariérami sedělo kompletní osazenstvo Úřadu šerifa městečka Castle Rock, všichni popíjeli pivo z papírových pohárků s obrázky letošních finalistek soutěže královny krásy. Spatřil i celou svoji třídu z nedělní školy, všechny městské radní, Myru a Chucka Evansovy, svoje tety, strýce, své bratrance. Za třetí metou seděl Sonny Jackett, a když Koufax/ Gaunt hodil krvácející míček a ozval se znovu ten praskavý zvuk při jeho dopadu do rukavice zadáka, spatřil Brian, že ta tvář za maskou teď patří Hughu Priestovi.

„Přejedu tě, prcku,“ řekl Hugh a hodil míček zpátky. „Budeš pěkně ječet.“

„Vono totiž, mladej, už vůbec nejde jen o tu baseballovou kartu,“ ozval se Koufax/Gaunt vedle něj. „To ti snad je jasný, ne? Když jsi začal házet bláto na ta prostěradla Wilmy Jerzyckové, tak jsi tím přece něco začal. Jako když někdo strhne lavinu v horách třeba jen tím, že za teplejšího zimního dne hlasitěji zaře. Máš volbu celkem jednoduchou. Buď půjdeš dál. . . nebo zůstaneš tam, kde jsi – a je s tebou amen.“

V tom snu se Brian nakonec rozplakal. Všechno mu došlo. Došlo mu to až teď, když už je příliš pozdě a nedá se to už nijak změnit.

Gaunt stiskl míček. Vystříkla další krev a nehty se mu zabořily hluboko do bělavého koženého povrchu míčku. „Jestli nechceš, aby se všichni v Castle Rocku dozvěděli, že jsi to byl ty, Briane, kdo tu lavinu strhnul, tak raději udělej, co ti říkám.“

Brian se rozbrečel ještě víc.

„A když se mnou budeš něco domlouvat,“ řekl Gaunt, napřahuje k hodu, „tak měj vždycky na paměti dvě věci: Pan Gaunt má vždycky pravdu. . . a žádná záležitost není uzavřená, dokud ji za uzavřenou neprohlásí pan Gaunt.“

Hodil míček ladným a překvapivě rychlým pohybem, který dával podáním Sandyho Koufaxe jejich proslulou tvrdost a nechyatelnost (alespoň dle názoru Brianova otce), a když míček tentokrát dopadl do rukavice Hughu Priestu, explodoval. V jasném podzimním slunci se rozprskly chuchvalce krve, žíní a kůže. Brian se probudil, polštář promočený slzami.

A teď se vydal vykonat, co mu pan Gaunt poručil. Z domova unikl poměrně snadno; řekl prostě matce a otci, že se mu nechce dopoledne do kostela, protože ho bolí břicho (vlastně to ani nebyla žádná lež). Jakmile rodiče odešli, všechno si připravil.

Šlapalo se mu těžce a ještě hůř se mu na kole udržovala rovnováha, protože v košíku vezl piknikovou chladničku značky Playmate. Byla těžká a než Brian dojel k domu paní Jerzyckové, zpotil se a sotva popadal dech. Tentokrát ale žádné váhání, žádné zvonění, žádná připravená historka. Doma nebude

nikdo. V tom snu mu Sandy Koufax/Leland Gaunt řekl, že Jerzyckovi zůstanou v kostele i po mši, aby mohli prodiskutovat uvažovaný provoz Nočního kasina, a pak půjdou na návštěvu ke známým. Brian mu věřil. Chtěl mít ten děsný úkol co nejrychleji za sebou. A až ho bude mít za sebou, pojedou domů, uloží kolo a zbytek dne zůstanou v posteli.

Zvedl oběma rukama chladničku z košíku kola a postavil ji na trávník. Byl za živým plotem, takže ho nikdo nemohl vidět. Práce, která ho čekala, měla být trochu hlučná, ale Koufax/ Gaunt mu řekl, že s tím si nemusí dělat starosti. Řekl, že stejně všichni lidé, kteří nešli na mši v jedenáct hodin, byli na mši v osm hodin a teď už jsou někde na výletě. Naprosto jistě věděl Brian jen dvě věci: že pan Gaunt má vždycky pravdu a že žádná záležitost není uzavřená, dokud ji za uzavřenou neprohlásí pan Gaunt.

A tohle je ta záležitost.

Brian otevřel chladničku. Uvnitř bylo asi deset větších kamenů. Každý byl obalený listem papíru z Brianova školního sešitu, přidržovaným jednou či dvěma gumičkami. Na každém listu papíru byl napsán velkými tiskacími písmeny prostý vzkaz:

Tohle je poslední výstraha.

Nech mě na pokoji.

Brian vzal jeden z kamenů a kráčet přes trávník do vzdálenosti asi tří metrů od velkého okna obývacího pokoje – začátkem šedesátých let, kdy byl dům postaven, se takovým oknům říkalo „vyhlídková“. Napřáhl – zaváhal jen na moment – a pak odpálil kámen jako Sandy Koufax v tom sedmém finálovém zápase. Ozval se hlasitý nemelodický třesk následovaný zaduněním, když kámen dopadl na podlahu v pokoji a kutálel se po koberci.

Ten zvuk měl na Briana zvláštní účinek. Všechny strach z něj spadl, i ona nechut' splnit tento další úkol – který by se už ani s přimhouřením obou očí nedal považovat za jakkoliv omluvitelný žert – náhle zmizela. Ten zvuk rozbíjeného skla ho vzrušil... vlastně působil mu podobné pocity, jako měl tenkrát, když snil o slečně Ratcliffové. Tenkrát to byla blbost, pochopitelně, a dnes už mu to také je jasné – tohle ale žádná blbost není. Tohle už je opravdové.

A mimoto zjistil, že tu kartu Sandyho Koufaxe teď chce víc, než kdy jindy. Objevil tak další důležitou skutečnost, týkající se vlastnictví a onoho zvláštního psychologického stavu, jenž způsobuje: čím víc toho musí člověk kvůli určité věci prožít či podniknout, tím větší je jeho touha onu věc si ponechat.

Brian vzal další dva kameny a šel k rozbitému oknu. Nahlédl dovnitř a spatřil kámen, který tam hodil. Ležel ve dveřích mezi pokojem a kuchyní. Vyjímal se tam velmi nepatřičně – jako by se vyjímal třeba gumovka na kostelním oltáři nebo růže, ležící na motoru traktoru. Jedna z gumiček přidržujících papír na kameni praskla, ale ta druhá držela. Brian pohlédl kousek doleva a spatřil Sony, velkou televizi Jerzycků.

Brian napřáhl a hodil. Kámen zasáhl obrazovku přímo uprostřed. Ozvala se dutá rána, blesko světlo a po koberci se rozprskly úlomky skla. Televize se na stojanu zakymácela, ale nepřekotila se. „Zásah číslo dvě!“ zamumlal Brian a pak se podivně, přiškrčeně zasmál.

Další kámen hodil na soupravu keramiky na stolku vedle pohovky, ale minul.

Kámen se zaduněním narazil na zeď a odloupl kus omítky.

Brian vzal chladničku za držadla a přetáhl ji k boční stěně domku. Rozbil dvě okna ložnice. Zezadu prohodil menší kámen sklem horní poloviny kuchyňských dveří a vzniklým otvorem pak prohodil ještě pár dalších kamenů. První rozbil kuchyňského robota, postaveného na polici. Další roztříštil skleněná dvířka mikrovlnné trouby a přistál uvnitř trouby. „Zásah číslo tři! Paráda, mladej!“ vykřikl Brian a rozchechtal se tak, až se mu strašně začalo chřtít čurat.

Jakmile to nutkání zažehnal, dokončil obchůzku domu. Chladnička teď byla lehčí; už ji unesl jednou rukou. Posledními třemi kameny rozbil okna do suterénu obložená podzimními květinami Wilmy, a na doplnění zkázy ještě vyrval pár květín z květináčů. Chladničku zavřel, vrátil se ke kolu, uložil chladničku do košíku a naskočil na kolo, že pojedou domů.

Vedle Jerzycků bydleli Mislaburskovi. Když Brian vyjížděl na ulici z příjezdové cesty od Jerzycků, otevřela paní Mislaburská přední dveře a vyšla na verandu. Měla na sobě světle zelený župan. Vlasy měla stažené velkým červeným šátkem. Vypadala jako reklama na vánoce v pekle.

„Co se to tam děje, chlapče?“ zeptala se ostře.

„Já vlastně ani nevím. Ale nejspíš se pan Jerzyck hádá s paní Jerzyckovou,“ řekl Brian, aniž by zastavil. „Já jsem se jen chtěl zeptat, jestli tuhle zimu nebudou potřebovat někoho na čištění příjezdové cesty, ale raději asi přijedu jindy.“

Paní Mislabská vrhla na dům Jerzycků krátký, zlostný pohled. Z místa, kde stála, viděla přes živý plot jen první patro domu. „No, být tebou, tak bych asi nejedla už vůbec,“ řekla. „Ta ženská mi připomíná takové ty rybičky, co je mají někde v Jižní Americe. Ty, co sežerou celou krávu.“

„Pirani,“ řekl Brian.

„Jo. Přesně ty.“

Brian šlapal dál. Vzdaloval se teď od ženy v zeleném županu a červeném šátku. Srdce mu sice bušilo divoce, ale nijak poděšeně či zmateně. Jedna jeho část byla přesvědčena, že se mu to všechno jen zdá. Vůbec se necítil být sám sebou – tím Brianem, který ve škole má ze všech předmětů jen samé jedničky nebo dvojky, tím Brianem Ruskem, který je členem Studentského výboru a Ligy slušných žáků střední školy, tím Brianem Ruskem, který z chování neměl nikdy jinou známku než jedničku.

„Ta stejně jednou někoho zabije!“ zavolala rozhořčeně paní Mislabská za Brianem. „Však si ještě na moje slova vzpomeneš!“

Brian jen neslyšně zašeptal: „Ani bych se moc nedivil.“

Zbytek dne skutečně strávil v posteli. Za normálních okolností by to Coru poněkud znepokojilo, možná i natolik, že by Briana odvezla na pohotovost do Norwaye. Dnes však ani nezaznamenala, že jejímu synovi není dobře. Důvodem byly ty nádherné sluneční brýle, jež jí prodal pan Gaunt – byla jimi úplně unesena.

Brian vstal kolem šesté hodiny večer asi čtvrt hodiny před tím, než se vrátil otec, který strávil se dvěma přáteli celý den rybařením na jezeře. Brian si vzal z ledničky pepsi-colu a postál chvíli u sporáku. Už se cítil trochu lépe.

Měl pocit, že snad už konečně tu dohodu, kterou uzavřel s panem Gauntem, ze své strany splnil.

A také dospěl k názoru, že pan Gaunt má skutečně vždycky pravdu.

Nettie Cobbová, bez sebemenšího tušení nepříjemného překvapení, jež ji očekává doma, kráčela v dobré náladě po Main Street směrem k Nezbytným věcem. Něco jí říkalo, že bez ohledu na to, že je neděle, by obchod mohl být otevřený. A skutečně – neměla být zklamána.

„Paní Cobbová!“ zvolal pan Gaunt, jakmile vešla. „Jsem opravdu moc rád, že vás vidím!“

„Mne také velice těší, že vás vidím, pane Gaunte,“ řekla... a skutečně tomu tak bylo.

Pan Gaunt jí šel vstříc s nataženou rukou, Nettie však před jeho dotykem ucukla. Bylo to ošklivé gesto, velmi neslušné, ale nemohla si prostě pomoci. A pan Gaunt to nejspíš pochopil, žehnej mu Bůh. Usmál se a změnil směr chůze, zavřel místo toho za ní dveře. Rychlostí profesionálního karbaníka, vynášejícího eso, přehodil cedulku na dveřích z OTEVŘENO na ZAVŘENO.

„Posad'te se, paní Cobbová! Prosím! Posad'te se!“

„No, víte... ale já jsem přišla jen proto, abych vám řekla, že Polly... Polly je...“ Měla ale takový divný pocit. Ani ne nepříjemný, ale zvláštní. Jako by jí hlavou probíhaly nějaké vlny. Svezla se do jedné z čalouněných židlí. Pan Gaunt stál před ní, své zraky upřené do jejích, a celý svět se zdál v něm opět soustřeďovat a zastavovat.

„Polly se necítí příliš dobře, že?“ zeptal se pan Gaunt.

„Ano,“ souhlasila vděčně Nettie. „To ty její ruce, rozumíte. Ona má...“

„Artritidu, ano, je to strašné – jako kdyby člověk už tak neměl na světě dost trápení, vid'te, Nettie.“ Oči pana Gaunta se opět začaly zvětšovat. „Ale vůbec není potřeba, abych jí volal. Už to má s rukama trochu lepší.“

„Myslíte?“ zeptala se Nettie jakoby z velké dálky.

„Určitě! Sice pořád má bolesti, pochopitelně, což je dobré, ale nemá je tak velké, aby nemohla přijít, a to je lepší – nemyslíte, Nettie?“

„Ano,“ řekla Nettie slabě; vůbec si ale neuvědomovala, s čím to vlastně souhlasí.

„Nettie,“ řekl pan Gaunt tichým, slavnostním hlasem, „vy máte dnes před sebou významný den.“

„Opravdu?“ Byla to pro ni novinka; odpoledne hodlala strávit ve svém oblíbeném křesle v pokoji pletením a sledováním televize, s Lupičem u nohou.

„Ano. Velmi významný den. A tak bych chtěl, abyste tu chvíli poseděla a chvíli jen tak odpočívala, zatímco já pro něco dojdu. Platí?“

„Ano...“

„Dobře. A zavřete oči! Opravdu se uvolněte, Nettie!“

Nettie poslušně zavřela oči. Po nějaké době jí pan Gaunt

řekl, aby je opět otevřela. Otevřela je a pocítila zklamání. Když vám někdo řekne, abyste zavřeli oči, chce vám většinou dát něco hezkého. Někáký dárek. Doufala, že až otevře oči, bude pan Gaunt v ruce držet další stínítko z duhového skla; ale držel v ní jen nějaký papírový bloček. Jeho lístky byly malé a růžové. Na každém z nich byl nadpis UPOZORNĚNÍ NA DOPRAVNÍ PŘESTUPEK.

„Ach,“ řekla. „Já jsem si myslela, že to bude něco z duhového skla.“

„Nemyslí, že ještě budete potřebovat nějaké další duhové sklo, Nettie.“

„Ne?“ To zklamání se jí vracelo. Tentokrát bylo nějak důraznější.

„Ne. Je to smutné, ale pravdivé, Nettie. A tak mne napadá, že jste slíbila pro mne něco udělat.“ Pan Gaunt si sedl vedle ní. „Na to se snad ještě pamatujete, ne?“

„Ano,“ řekla. „Chtěl jste, abych provedla nějaký žert Cvalíkovi. Měla jsem mu dát do bytu nějaké papíry.“

„Přesně tak, Nettie – přesně tak. Máte ještě ten klíč, který jsem vám tenkrát dal?“

Pomalu, jako členka nějaké skupiny vodního baletu, vytáhla Nettie z pravé kapsy svého pláště klíč. Držela ho před sebou tak, aby pan Gaunt na něj viděl.

„No výborně!“ řekl jí vřele. „Tak si ho zase uložte, Nettie. Dejte ho zase do bezpečí.“

Učinila, co jí řekl.

„Tak. A tady jsou ty papíry.“ Do jedné ruky jí vložil růžový bloček, do druhé svitek samolepicí pásy. Někde uvnitř jí začaly bít na poplach zvony, byly ale daleko a téměř neslyšitelné.

„Doufám, že to nebude trvat dlouho. Musím být zase brzy doma. Musím nakrmit Lupiče. To je můj pejsek.“

„O Lupičovi vím všechno,“ řekl pan Gaunt a široce se na Nettii usmál. „Mám ale pocit, že dnes nebude mít moc velkou chuť na žrádlo. A ani nemusíte mít starost, že vám snad počůrá podlahu v kuchyni.“

„Ale –“

Dotkl se jejích rtů jedním ze svých dlouhých prstů a ona náhle pocítila, že se jí dělá špatně od žaludku.

„Ne,“ zakňučela a vtiskla se do křesla. „Nedělejte to, je to ošklivé.“

„Ano, říkají mi to,“ souhlasil pan Gaunt. „A tak jestli nechcete, abych na vás byl ošklivý, Nettie, nesmíte mi už nikdy říkat to ošklivé slovo.“

„Jaké slovo?“

„Ale. To slovo neschvaluji. Vlastně mám dojem, že přesnější bude říci že to slovo nenávidím. V tom nejlepším ze všech možných světů takové fňukavé slovo nebude potřeba. Chci, abyste mi řekla místo toho něco lepšího, Nettie – abyste řekla pár slov, jež miluji. Slova, jež absolutně zbožňuji.“

„Jaká slova?“

„Pan Gaunt má pravdu. Řekněte to.“

„Pan Gaunt má pravdu,“ opakovala mechanicky – a jakmile jí ta slova vyšla z úst, pochopila okamžitě, jak absolutně a naprosto jsou pravdivá.

„Pan Gaunt má vždycky pravdu.“

„Pan Gaunt má vždycky pravdu.“

„Správně! Stejně jako farář,“ řekl pan Gaunt a odporně se zachechtal. Byl to zvuk, jako kdyby se někde hluboko pod zemí pohybovaly skalní útesy. A barva očí se mu přitom rychle měnila z modré na zelenou, pak hnědou a nakonec zase na černou. „A teď, Nettie, poslouvejte pozorně. Uděláte pro mne tuhle jedinou maličkost, a pak můžete jít domů. Rozumíte?“

Nettie rozuměla.

A poslouchala pozorně.

KAPITOLA DESÁTÁ

South Paris je malé špinavé městečko třicet kilometrů severozápadně od Castle Rocku. Není to jediná zapadlá díra ve státě Maine, jež má jméno po nějakém evropském velkoměstě či státě. Je tu také Madrid (domorodci to vyslovují Meddrid), Sweden, Etna, Calais (vyslovuje se tak, aby se rýmovalo s Dallas), také Cambridge a Frankfort. Někdo možná ví, jak či proč došlo k tomu, že tolik odlehlých míst podél silnice dostalo tolik různých exotických jmen – já to ale nevím.

Já vím jen to, že asi před dvaceti lety se jeden vynikající francouzský kuchař rozhodl odstěhovat z New Yorku a otevřít si vlastní restauraci v jezerní oblasti státu Maine, a navíc se ještě rozhodl, že pro takový projekt určitě nemůže existovat lepší místo než právě městečko jménem South Paris. Nedokázal ho odradit ani pach koželužen v sousedství. A tak vznikl restaurant Maurice. Stojí tam dodnes, u silnice číslo 117 hned vedle kolejíště, přímo naproti podniku McDonald's. A právě do restaurantu Maurice vzal Danforth „Cvalík“ Keeton v neděli, 13. října, na oběd svoji ženu.

Myrtle strávila větší část oné neděle v jakémsi extatickém omámení, jehož původcem však nebylo to dobré jídlo u Maurice. V několika posledních měsících – vlastně už skoro celý poslední rok – bylo její soužití s Danforthem značně rozhárané. Zanedbával ji ve všech ohledech... pokud na ni zrovna neřval. Její sebejistota, která nebývala nikdy příliš vysoká, klesla do netušených hloubek. Podobně jako jiné ženy věděla dobře, že ani není třeba používat při hádkách pěsti, a i přesto dokázala zdeptat dostatečně. Muži dokážou vládnout jazykem stejně dokonale jako ženy a Danforth Keeton v tomto ohledu byl přeborníkem; za poslední rok jí svým ostrým jazykem zasadil tisíce neviditelných ran.

O jeho vášni sázet neměla ani potuchy – byla skutečně přesvědčena, že na koníčky chodí jen jako divák. Podobně neměla ani potuchy o nějaké zpronevěře. Bylo jí sice známo, že u několika členů rodiny Keetonů se projevovalo psychicky labilní chování, nijak to však nespojovala s chováním Danfortha. Nepil přes míru, nezapomínal se obléci před odchodem z domu, nemluvil na nepřítomné osoby – a tak měla za to, že je v pořádku. Jinými slovy – měla za to, že chyba je v ní. A právě to způsobilo, že Danforth ji v určitém bodě jejich soužití prostě přestal milovat.

Posledních asi šest měsíců se snažila vyrovnávat se s chmurnými vyhlídkami na třicet či čtyřicet dalších let bez lásky, jež před ní leží jako před manželkou tohoto muže – muže, který se často vztekal, byl chladně sarkastický a nebral na ni vůbec žádné ohledy. V Danforthových očích se stala prostě jen dalším kusem nábytku... pokud ovšem se mu nějak nepostavila do cesty. To pak – třeba večere nebyla hotová, když on na ni právě měl chuť, zdálo se mu, že podlaha v jeho pracovně je špinavá, nebo při příchodu na snídani zjistil, že noviny jsou složené přeházené – to pak jí nadával. Říkal jí, že kdyby jí upadla prdel, ani by ji nenašla. Říkal jí, že kdyby mozek byl tvořen střelným prachem, bez rozbušky by se nevysmrkala. Zpočátku se snažila těmto útokům bránit, ale on její obranu bořil, jako kdyby to byla jen nějaká stěna z dětských lepenkových kostek. Když také zvyšovala hlas, kontroval takovým běsněním, jež ji až děsilo. A tak na hněv rezignovala a místo toho nastupoval zmatek. V takových chvílích se pak jen bezmocně usmívala, slibovala polepšení a pak odcházela do svého pokoje, kde ležela na posteli, plakala, dumala, co s ní bude, a strašně, strašně si přála mít nějakou kamarádku, které by se mohla vypovídat.

Povídala si místo toho se svými panenkami. Začala je sbírat v prvních letech jejich manželství a mívala je v krabicích na půdě. Během posledního roku je však snesla do komory se šitím a někdy, když už se vyplakala, vklouzla do komory a hrála si s nimi. Její panenky na ni nikdy nekřičely. Nikdy ji neignorovaly. Nikdy se jí neptaly, jak se stalo, že tak zblblá – zda to přišlo samo, či zda musela chodit do nějakých kursů.

A nejkrásnější panenku ze všech našla včera v tom novém obchodě.

A dnes se všechno změnilo.

Přesněji řečeno, dnes ráno.

Ruka jí sklouzla pod stůl a ona se štípla (ne poprvé), jen aby se přesvědčila, zda se jí to všechno jen nezdá. Ale i po tom štípnutí je pořád tady, v restaurantu Maurice, pořád sedí v paprscích jasného říjnového slunce, proti ní Danforth, s chutí se ládující, na tváři úsměv, který se jí zdál být téměř cizí, protože už velmi dlouho na jeho tváři žádný úsměv neviděla.

Nevěděla, co tu změnu způsobilo, a ptát se bála. Včera navečer odjel na dostihy do Lewistonu, podobně jako tam jezdil téměř každý večer (nejspíš proto, že lidé, s nimiž se tam vídal, pro něj byli zajímavější než lidé, s nimiž se vídal každý den v Castle Rocku – než například jeho žena), a když se ráno probudila, čekala, že druhá polovina postele už bude prázdná (nebo že bude úplně nedotčená, což by znamenalo, že zbytek noci prospal v křesle ve své pracovně), a že uslyší, jak si dole ve špatné náladě něco pro sebe vztekle mumlá.

Místo toho ležel vedle ní, na sobě červeně pruhované pyžama, jež mu darovala loni k vánocům. Viděla ho v něm vůbec poprvé – vlastně poprvé ho vyndal z krabice, to ví určitě. Byl vzhůru. Otočil se na bok, obličejem k ní, už s úsměvem. Ten úsměv ji nejprve polekal. Napadlo ji, že se snad chystá ji zabít.

Pak se dotkl jejího prsu a mrkl na ni. „Chceš, Myrt? Nebo je na tebe ještě moc časně?“

A tak se milovali, poprvé po pěti měsících se milovali a on byl absolutně úžasný – a teď sedí tady, obědvají v restaurantu Maurice v časném nedělním odpoledni jako nějaká dvojice mladých milenců. Nevěděla, co způsobilo tu zázračnou změnu v chování jejího manžela – a ani ji to nezajímalo. Jen se z ní chtěla těšit a doufat, že už to tak zůstane napořád.

„Všechno v pořádku, Myrt?“ zeptal se Keeton, hledě od svého talíře a otíraje si ústa ubrouskem.

Plaše natáhla paži přes stůl a dotkla se jeho ruky. „Všechno je v pořádku. Všechno je prostě... prostě nádherné.“

Musela rychle ruku stáhnout, aby si stačila přitisknout ubrousek k očím.

Keeton dál hltal svoji hovězí roládu na burgundském víně – či jak tomu ti frantíci vlastně říkají – s obrovskou chutí. Důvod jeho dobré nálady byl prostý. Každý kůň, kterého včera odpoledne pomocí Sázenky na výhru vybral, večer zvítězil. Dokonce i ten Malabar v desátém dostihu, na kterého byly sázky třicet ku jedné. Zpátky do Castle Rocku snad ani nejel po silnici, spíše se vznášel vzduchem s osmnácti tisíci dolarů nacpanými v kapsách pláště. Jeho bookmaker se nejspíš ještě teď diví, kam se ty peníze poděly. Keeton by mu to mohl říci; jsou bezpečně zamčené až vzadu ve skříni jeho pracovny. V obálce. A ta obálka je v krabici s hrou Sázenka na výhru, společně s tou vynikající hrou, která je prostě k nezaplacení.

Poprvé za několik měsíců spal dobře, a když se probouzel a neodvratně mu na mysl přicházela ta nadcházející revize, už se kolem ní začínala šířit jakási záře. Ne sice ještě moc jasná, ale pořád lepší než ta úděsná temnota, až doposud ji zahalující a běsnící mu v hlavě od okamžiku, kdy přišel ten hrozný dopis. K zapojení jeho mozku do činnosti nepochybně stačil ten jediný úspěšný večer na dostizích.

Než sekera dopadne, nepodaří se mu ještě dát dohromady všechny ty peníze – o tom není pochyb. Dostihy v Lewistonu jsou jediné, jež se v podzimní sezóně pořádají každodenně – to za prvé. A mimoto – tady to jsou jen malé ryby. Mohl by zajet na další dostihy v okrese a vydělat tam pár tisíc, ale ani to by nestačilo. A také si nemůže dovolit často riskovat to, co předvedl včera večer. Bookmaker by zobraťl a nakonec by mohl vůbec přestat brát jeho sázky.

Přesto byl přesvědčený, že se mu alespoň částečně podaří ty peníze sehnat a rozsah zpronevěry tím zmenšit. Také si může vymyslet nějakou přesvědčivou historku. O nějakém zaručeně senzačním projektu, který nevyšel. O hrozném omylu... ale takovém, za nějž bezvýhradně přebírá odpovědnost, a který právě dává do pořádku. Zdůraznit může skutečnost, že kdyby na jeho místě byla osoba skutečně bez jakýchkoliv skrupulí, nepochybně by svoji funkci využila ke zpronevěře mnohem většího obnosu peněz z městské pokladny – kolik by jen šlo – a pak by utekla na nějaké místo (sluncem zalité, s palmami a zářivě bílými plážemi, na nichž se to hemží krásnými dívkami v bikinách), odkud by její vydání bylo dost obtížné, ne-li vůbec vyloučené.

Nebo může brknout na strunu křesťanskou a vyzvat ty z nich, kdo jsou bez viny, aby po něm hodili kamenem. To by je mohlo na chvíli zklidnit. Jestli se mezi nimi najde jeden jediný, který si čas od času nenamočil ruce do nějaké finanční kulišárny, Keeton klidně sní jeho trenky. I neposolené.

Budou mu muset dát čas. Teď, když už byl schopen svoji hysterii odsunout na vedlejší kolej a promyslet celou situaci racionálně, si byl téměř jist, že budou muset. Jsou to konečně také politikové. Bude jim jasné, že tisk si nechá spoustu dehtu a peří i pro ně, pro domnělé strážce důvěry veřejnosti, jakmile vyřídí Dana Keetona. Jistě si představí ty záležitosti, které by mohly vyjít na povrch při veřejném

slyšení, či dokonce snad (nedej bůh) soudním projednávání zpronevěry. Třeba otázky, jak dlouho – v horizontu fiskálních roků, prosím, pánové – tyto machinace pana Keetona probíhaly? Otázky, jako třeba, jak je možné, že se Státní daňový úřad neprobudil a neucítil tu připáleninu už před pár lety? Otázky, jež by někteří ctižádostiví lidé mohli shledávat tísnivými.

Byl přesvědčen, že se mu podaří proklouznout. Není to sice nijak jisté, ale možné to je.

A to všechno jen díky panu Lelandu Gauntovi.

Ach, Bože, jak on pana Gaunta zbožňuje.

„Danforthe?“ zeptala se Myrt nesměle.

Vzhlédl. „Hmmm?“

„Tohle je snad ten nejkrásnější den za poslední roky, co pamatuji. Jen bych chtěla, abys to věděl. Jak jsem vděčná za takový krásný den. S tebou.“

„Ach!“ řekl. Stala se mu právě taková zvláštní věc. Na chvíli si vůbec nebyl schopen vzpomenout na jméno té ženy, sedící naproti němu. „Viš, Myrt, pro mne to je také krásný den.“

„Pojedeš večer na dostihy?“

„Ne,“ řekl. „Dnes večer asi zůstanu doma.“

„To je milé,“ řekla. Skutečně to na ni i tak působilo, takže si opět musela k očím přitisknout ubrousek.

Usmál se na ni – nebyl to sice ten jeho známý milý úsměv, ten, kterým ji okouzloval a dobýval – ale blížil se mu. „Tak co, Myrt! Dáme si zákusek?“

Zachichotala se a hodila po něm ubrousek. „Rošťáku jeden!“

Dům Keetonů tvořil rozlehlý ranč na Castle View. Pro Nettii Cobbovou to byla dost namáhavá procházka do kopce. Než tam došla, cítila v nohách únavu a chlad. Potkala snad jen tři nebo čtyři chodce a žádný z nich na ni nepohlédl; všichni byli zachumlaní do límců svých plášťů, protože vítr začal být dost nepříjemný a vlezlý. Hnal přes ulici inzertní přílohu nedělního Telegramu, náhle ji zvedl k ostře modrému nebi jako nějakého podivného ptáka právě v okamžiku, když zahýbala na příjezdovou cestu k domu Keetonů. Pan Gaunt jí řekl, že Cvalík a Myrtle nebudou doma a pan Gaunt má vždycky pravdu. Vrata garáže byla zvednutá a ten křižník, co s ním Cvalík jezdí, byl pryč.

Nettie vystoupila na verandu, zastavila se u předních dveří a z levé kapsy svého pláště vytáhla bloček a samolepicí pásku. Strašně si přála být teď doma u televize, s Lupičem u nohou. A to také bude, jen co splní tenhle úkol. Možná ani nezačne plést. Možná si jen sedne do křesla se svým stínítkem z duhového skla v klíně. Odtrhla první růžový lístek a nalepila ho přes rytý štítek s nápisem KEETONOVÍ. Opět zasunula bloček a pásku do levé kapsy, z pravé kapsy vytáhla klíč a strčila ho do zámku. Než jím otočila, znovu pohlédla na růžový lístek, který právě nalepila.

I když byla unavená a prochládlá, musela se usmát. Je to skutečně dobrý vtip, zvláště když si člověk připomene, jak Cvalík jezdí. Je s podivem, že ještě nikoho nezabil. Ale stejně by nechtěla být v kůži toho člověka, který je na tom lístku podepsaný. Cvalík umí být dost nevrlý. Nerozuměl legraci ani jako malý kluk.

Otočila klíčem. Zámek lehce cvakl. Nettie vešla.

„Ještě trochu kávy?“ zeptal se Keeton.

„Já už ne,“ řekla Myrtle. „Už jsem nacucaná jako houba.“ Usmála se.

„Tak jedeme domů. V televizi jsou Patrioti.“ Pohlédl na hodinky. „Když si pospíšíme, ještě bych mohl stihnout výkop.“

Myrtle přikývla, přemožená štěstím. Televize je v obývacím pokoji a jestli Dan bude skutečně koukat na zápas, znamená to, že si ani nezaleze na celé odpoledne do pracovny. „Tak si pospěšme.“ Keeton zvedl velitelsky ukazovák. „Pane vrchní? Prosil bych účet!“

Nettie už nepospíchala domů; začínalo se jí v domě Cvalíka a Myrtle docela líbit.

Především tu bylo teplo. A potom – být tady, to dávalo Nettii jakýsi neočekávaný pocit moci – jako kdyby nahlížela za kulisy života těch dvou skutečných lidských bytostí. Začala tím, že šla nahoru a

prohlédla si všechny místnosti. Byla jich tam spousta, vezmeme-li v úvahu, že nemají žádné děti, ale – jak její matka vždycky pyšně říkala – komu je přáno, tomu je dáno.

Vytahovala zásuvky Myrtlina prádelníku a zkoumala její spodní prádlo. Část byla z hedvábí, kvalitní zboží, ale Nettii většina těch lepších věcí připadala nějak stará. Totéž platilo pro šaty, visící ve skřini. Nettie šla dál do koupelny, kde se probrala všemi tabletkami v lékárnice, pak přešla do komory, kde se obdivovala panenkám. Krásný dům. Milý dům. Věčná škoda, že ten chlap, co tady bydlí, je takový kretén.

Nettie pohlédla na hodinky a napadlo ji, že by už měla začít nalepovat ty svoje růžové lístky. Nejvyšší čas.

Jen co si prohlédne ještě přízemí.

„Danforthe, nejedeš opravdu nějak moc rychle?“ zeptala se Myrtle bez dechu, když právě předjížděli nějaký loudavý nákladňák se dřevem. Protijedoucí auto na ně divoce troubilo, když Keeton zajížděl zpět do svého jízdniho pruhu.

„Chci stihnout ten výkop,“ řekl a zabočil doleva na Maple Sugar Road. Právě minuli ceduli s nápisem CASTLE ROCK 13 KILOMETRŮ.

Nettie si zapnula televizor – Keetonovi měli barevný přijímač Mitsubishi s obrovskou obrazovkou – a chvíli sledovala nějaký nedělní film ze zlatého fondu. Hráli v něm Eva Gardnerová a Gregory Peck. Zdálo se, že Gregory Evu miluje, i když těžko říci; možná taky miluje nějakou úplně jinou ženu.

Je válka. Atomová. Gregory Peck je kapitán nějaké ponorky. Nic z toho Nettii nijak zvlášť nezaujalo – proto televizor vypnula, nalepila mu na obrazovku jeden růžový lístek a šla do kuchyně. Podívala se, co je v kredenci (talíře sice jsou značkové, ale hrnce a pánve – no to je prostě ostuda), a pak ještě zkontrolovala obsah ledničky. Pokrčila nosem. Spousty načatých jídel. A spousty načatých jídel ukazují jednoznačně na ledabylé vedení domácnosti. To ale Cvalíkovi nedochází; na to vsadí kecky. Chlapi jako Cvalík, ti nejsou schopni projít kuchyní ani s mapou v ruce a slepeckým psem.

Znovu pohlédla na hodinky a dala se do práce. Už se tu potuluje až zbytečně dlouho. Až moc dlouho. Rychle začala z bloku odtrhávat jednotlivé růžové lístky a nalepovat je na různé předměty – na ledničku, sporák, telefonní aparát na stěně kuchyně, na dveře do obývacího pokoje. A čím rychleji pracovala, tím nervóznější byla.

Nettie se dala do práce právě v tu chvíli, kdy Keetonův červený cadillac přejížděl most Tin Bridge a ulicí Watermill Lane se blížil ke Castle View.

„Danforthe?“ řekla Myrtle náhle. „Můžeš mě vysadit u domu Amandy Williamsové? Já vím, že to je trochu zajíždka, ale ona má tu moji pánev na fondue. Tak jsem si myslela –“ Ten plachý úsměv se jí opět na chvíli objevil na tváři. „A tak jsem si myslela, že bych ti mohla – nám mohla udělat dobrotu. K tomu fotbalu. Jenom mě tam vysadíš.“

Už otvíral ústa, aby jí vysvětlil, že dům Williamsů je sakra zajíždka, že zápas každou chvíli začne a že pro tu blbou pánev může zajet zítra. Stejně nesnáší sýr, když je horký a teče. A je v té matlanině určitě taky spousta bakterií.

Pak se trochu zamyslel. Mimo něj tvoří radu ještě dva další blbí idioti a jedna blbá kráva. A ta kráva je právě Mandy Williamsová. Keeton se pokusil v pátek dostat něco z Billa Fulertona, místního holiče, a Harry Samuelse, jediného pracovníka pohřební služby ve městě. Pořád ještě tu je možnost, že Daňový úřad poslal ten dopis i některým dalším lidem. Nejistil sice, že tomu tak je – ale ta Williamsovic kráva byla v pátek mimo městečko.

„Dobře,“ řekl a dodal: „A můžeš se jí taky zeptat, jestli náhodou nedostala nějakou poštu stran města. Něco, co bych taky měl vědět.“

„Ale, miláčku, víš přece, že v takových věcech se nevyznám –“

„To vím, ale zeptat se snad můžeš, ne? Tak blbá přece nejseš, aby ses nedokázala zeptat, nebo snad jo?“

„Ne,“ řekla poplašeně a potichu. Pohládl ji. „Promiň mi to.“

Pohlédla na něj se zmateným výrazem. On se jí omlouvá. Myrtle si pomyslela, že za celou tu dobu, co

jsou manželé, to sice už párkrát zažila, ale vůbec si nedokázala vzpomenout, kdy to bylo naposledy.

„Prostě se jí jen zeptej, jestli v poslední době chlapci z ústředí s něčím neotravovali,“ řekl. „S těmi předpisy na využívání pozemků, nebo s tou přiblblou kanalizací. . . nebo třeba s daněmi. Klidně bych tam šel a zeptal se jí sám, ale fakt bych chtěl chytit ten začátek fotbalu.“

„Jistě, Dane.“

Williamsovi bydleli asi v polovině Castle View. Keeton zajel cadillakem na příjezdovou cestu k domu a zaparkoval za autem té ženské. Pochopitelně zahraničním vozem. Vůl. Keeton si pomyslel, že ta kráva bude určitě mít blízko buď ke komunistům nebo lesbičkám, popřípadě k obojímu.

Myrtle otevřela dveře vozu a vystoupila. Vyslala k němu znovu ten plachý, trochu nesmělý úsměv. „Jsem doma během půl hodiny.“

„Prima. A nezapomeň se jí zeptat, jestli nemá nějaké zprávy, týkající se městských záležitostí,“ řekl. A jestli podle Myrtlinu vyličení – jakkoliv bude určitě popletené a zmatené – toho, co Amanda Williamsová řekla, bude vyčnívat jeden jediný drápek, který by šel Keetonovi po krku, tak si to s tou krávou vyřídí osobně. . . zítra. Dnes odpoledne ne. Dnešní odpoledne patří jemu. Dnes se cítí až příliš nádherně na to, než aby se na tu krávu Amandu Williamsovou i jen podíval, vůbec už nemluvě o nějakém hovoru s ní.

Skoro ani nečekal na Myrtle, až zabouchne dveře, zařadil zpátečku a vycouval zase na silnici.

Nettie právě nalepovala poslední růžový lístek na dveře skříňky v Keetonově pracovně, když zaslechla zvuk auta, zatáčejícího na příjezdovou cestu k domu. Uniklo jí zdušené záupění. Na chvíli zůstala stát jako zkamenělá, neschopná jakéhokoliv pohybu.

V pasti! zajechlo jí v hlavě, když naslouchala měkkému, tlumenému bublání silného motoru cadillaku. V pasti! Ach, křiste pane, bože všemohoucí, jsem v pasti! On mne zabije!

Odpověděl jí hlas pana Gaunta. Nebyl teď už přívětivý; byl studený a panovačný, přicházel z nějakého bodu hluboko ve středu jejího mozku. Jestli tě chytí, Nettie, tak tě skutečně nejspíš zabije. A když teď propadneš panice, tak tě chytí naprosto určitě. Řešení je prosté: nepropadej panice. Odejdi z té místnosti, Okamžitě. Neutíkej, ale jdi rychle. A pokud možno potichu.

Vykročila přes prošlapaný peršan na podlaze pracovny, nohy ztuhlé a pohybující se toporně. Mumlajíc si pro sebe jako nějaké zaklínadlo „Pan Gaunt má vždycky pravdu“, vešla do obývacího pokoje. Ze všech možných míst tu na ni zíraly růžové čtverečky papíru. Jeden se dokonce houpal na dlouhém proužku pásky na lustru uprostřed místnosti.

Zvuk motoru teď začal znít dutě a s ozvěnou. Cvalík couval do garáže.

Utíkej, Nettie! Okamžitě utíkej! Ted' máš poslední možnost!

Rozeběhla se přes pokoj, zakopla o nízkou stoličku a upadla. Uhodila se do hlavy tak silně, až téměř ztratila vědomí – nepochybně by ho ztratila, nebýt tlusté předložky na koberci, která náraz ztlumila. V hlavě se jí rozsvítila ohnivá kola a zaslepila jí zorné pole. Znovu se zvedla, matně si uvědomujíc, že krvácí na čele. Vrhla se ke kouli na dveřích hlavního vchodu, zatímco v garáži zvuk motoru auta umkl. Vrhla přes rameno poděšený pohled ve směru do kuchyně. Viděla na dveře do garáže, na ty dveře, jimiž přijde. Byl na nich také nalepený jeden z těch růžových lístků.

Koule se jí v ruce otočila, dveře však otevřít nešly. Určitě se musely nějak zablokovat.

Z garáže se ozvalo zabouchnutí dveří auta. Pak zarachocení dveří garáže, zavíraných kladkovým mechanismem. Zaslechla skřípění jeho kroků po betonu. Cvalík si pískal.

Nettiin šílený pohled, částečně zakrytý krví, řinoucí se jí z rány na čele, padl na západku dveřní koule. Byla otočená do uzamčené polohy. Proto dveře nejdou otevřít. Určitě ji musela otočit ona sama hned, jak vešla, i když si na to vůbec nevzpomíná. Zvedla západku, rozrazila dveře a vyběhla ven.

Necelou sekundu poté se otevřely dveře mezi garáží a kuchyní. Vešel Danforth Keeton, rozepínaje si plášť. Zastavil se. Pískání ustalo. Stál tam nehybně, obě ruce v nedokončeném gestu rozepínání spodních knoflíků pláště, rty stále ještě našpulené, a rozhlížel se po kuchyni. Oči se mu začínaly rozšiřovat. Kdyby v tu chvíli přistoupil k oknu obývacího pokoje, zahlédl by Nettii, prchající přes trávník, rozepnutý plášť za ní vlající jako křídla nějakého netopýra. Možná by nepoznal, že to je ona, ale s jistotou by poznal postavu ženy – a to by bývalo mohlo značně změnit běh nastávajících událostí. Nicméně pohled na spousty těch růžových lístků ho přimrazil k podlaze – a v prvním šoku byl jeho mozek schopen přijít jen s

jediným slovem, s jedním jediným slovem. Blýskalo mu v hlavě jako nějaký obrovský neon, vykřikující na něj rudě znovu a znovu to jediné slovo: TRAPIČI! TRAPIČI! TRAPIČI!

Nettie doběhla k chodníku a utíkala dolů po Castle View jak nejrychleji uměla. Podrážky jejích mokasínů poděšeně cvakaly a zněly jí v uších ozvěnou, takže byla přesvědčena, že slyší těch běžících nohou víc, že má v patách Cvalíka, že Cvalík ji pronásleduje a že až ji chytí, udělá jí bolest... to by ale nevadilo. Nevadilo by to proto, že by jí mohl udělat ještě něco horšího než jen bolest. Cvalík je v městečku moc důležitý člověk, a když bude prosazovat, aby ji poslali zpátky do Juniper Hillu, tak ji tam pošlou. A tak Nettie utíkala. Krev jí tekla po čele a do oka, chvílemi viděla svět skrze jakési světle červené čočky, jako kdyby ze všech těch hezkých domů na Castle View začala prosakovat krev. Otřela si oko rukávem pláště a utíkala dál.

Chodník byl prázdný a oči většiny lidí v domech se teď v časném odpoledni dívaly na zápas Patriotů s Tryskáči. Nettie byla spatřena pouze jedinou osobou.

Tansy Williamsová, která se právě vrátila se svojí maminkou z dvoudenní návštěvy dědečka v Portlandu, vyhlížela z okna obývacího pokoje, cucala lízátko a v levém podpaží měla svého medvídku Owena, když tu kolem domu proletěla Nettie.

„Mami, kolem právě utíkala nějaká paní,“ hlásila Tansy.

Amanda Williamsová seděla v kuchyni s Myrtle Keetonovou. Obě měly před sebou šálek s kávou. Uprostřed na stole stála pánev na fondue. Myrtle právě vznesla otázku, zda se neobjevily nějaké služební záležitosti, o nichž by měl Dan vědět a Amanda tuto otázku shledávala velmi zvláštní. Jestli se chtěl Cvalík něco dozvědět, proč se nepřišel zeptat sám? A proč vlastně právě taková otázka teď, v neděli odpoledne?

„Miláčku, maminka si právě povídá s paní Keetonovou.“

„A měla na sobě krev,“ hlásila Tansy dál.

Amanda se usmála na Myrtle. „Já jsem Buddymu říkala, že jestli si chce pustit Osudovou přitažlivost, měl by alespoň počkat, až bude Tansy v posteli.“

Nettie mezitím utíkala dál. Když doběhla na křižovatku ulic Castle View a Laurel, musela se na chvíli zastavit. Byla u veřejné knihovny, podél jejíhož trávníku vedla klikatá kamenná zídka. Opřela se o ni, sípala a popadala dech, kolem ní se proháněl vítr a čečral jí cípy pláště. Oběma rukama si tiskla levý bok, kde ji prudce bodalo.

Ohlédla se zpátky do kopce a spatřila jen úplně prázdnou ulici. Cvalík ji vůbec nepronásledoval; všechno to byla jen její představivost. Po chvíli již byla schopná prohledat si kapsy, zda nenajde papírový kapesníček, kterým by si alespoň trochu otřela krev z obličeje. Kapesníček našla a současně zjistila, že nemá ten klíč od Cvalíkova domu. Mohl jí sice vypadnout při jejím útěku, ale spíš ho nechala v zámku předních dveří. Ale na tom přece vůbec nezáleží. Hlavní věc je, že se jí podařilo zmizet dřív, než ji stačil Cvalík zahlédnout. Děkovala bohu, že v pravý čas k ní promluvil ten hlas pana Gaunta, zapomínajíc současně, že právě pan Gaunt byl příčinou její přítomnosti ve Cvalíkově domě.

Pohlédla na krvavé šmouhy na kapesníčku a usoudila, že její zranění nejspíš nebude tak vážné, jak si původně myslela. Krev už jí přestávala téci. I to bodání v boku povolovalo. Odlepila se od kamenné zídky a začala se plahočit směrem k domovu se svěřenou hlavou, aby rána na čele nebyla tolik vidět.

Byla schopná soustředit se už jen na to, až bude doma. Doma se svým nádherným stínítkem z duhového skla. Doma s filmem z pořadu Zlatý fond kinematografie v televizi. Doma s Lupičem. A až bude doma za zamčenými dveřmi, staženými roletami, s puštěnou televizí a Lupičem spícím jí u nohou, tak tohle všechno už bude jen jako nějaký děsivý sen – jeden z těch snů, jež mívala v Juniper Hillu poté, co zabila svého manžela. Domov, tam patří. Nettie přidala do kroku. Už tam brzy bude.

Pete a Wilma Jerzyckovi se po mši zastavili na lehkém obědě u Pulaskisů. Po obědě se Pete s Jakém Pulaskisem usadili před televizorem, aby sledovali, jak ti Patrioti hrají s nějakými jinými čtáristy z New Yorku. Wilmu fotbal nezajímal ani za mák – nezajímal ji ani baseball, košíková nebo hokej. Jediný sport,

kteřý měla upřímně ráda, byl wrestling – a i když Pete o tom nevěděl, Wilma by ho okamžitě opustila, kdyby na ni wrestlingový šampión Jay Strongbow jen okem mrknul.

Pomohla Friedě s nábobím a pak řekla, že pojedou domů, aby ještě stihla v televizi část filmu z nedělního cyklu Zlatý fond kinematografie – dnes dávají Na pobřeží s Gregory Peckem. Petovi řekla, že si bere auto.

„To je v pořádku,“ řekl, nespouštěje oči z televizní obrazovky. „Klidně půjdu pěšky.“

„Však ti to taky sakra prospěje,“ zavrčela potichu a odešla.

Wilma měla vlastně docela dobrou náladu a hlavní příčinou bylo nejspíš Noční kasino. Otec John se od něj – oproti jejímu očekávání – zase tak úplně nedistancoval a během ranního kázání, dnes na téma „Pečujeme každý o svoji zahrádku“, se jí docela líbil. Mluvil smířlivě jako vždy, ale v jeho modrých očích a výbojně vystrčené bradě žádná smířlivost nebyla. A všechny ty obrazné metafory kolem zahradničení stejně Wilmě ani ostatním nezastřely skutečný význam toho, co jim všem chtěl říci: že pokud budou baptisté i dál strkat ten svůj kolektivní nos do mrkvového záhonu katolíků, budou nakopáni do svých kolektivních zadků.

Pomyšlení na nakopání do zadku (zvláště v této souvislosti) mohlo Wilmě náladu jen zlepšit.

A pomyšlení na nakopání do zadku navíc nepředstavovalo pro Wilmu jediné potěšení dnešní neděle. Nemusela vařit velký nedělní oběd, to především, a Peta se jí podařilo úspěšně odložit u Jaka a Friedy. Když bude mít trochu štěstí, tak tam Pete setrvá celé odpoledne čuměním na to, jak jedna parta chlapů se snaží natrhnout prdel druhé partě chlapů, zatímco ona bude v klidu sledovat film v televizi. Ale ještě předtím bude asi muset zavolat té svojí kamarádce Nettii. Pomyslela si, že bláznivou Nettii už parádně vyděsila, což je úplně v pořádku... alespoň pro začátek. Ale jen pro začátek. Za ta zablácená prostěradla ještě bude Nettie muset zaplatit, i když o tom zatím třeba ještě neví. Nastal čas podniknout pár dalších kroků proti Miss duševně choré na rok 1991. Takové vyhlídky naplnily Wilmu nedočkavostí a ona se rychle rozjela k domovu.

Jako náměsíčný kráček Danforth Keeton k ledničce a odlepil z ní růžový lístek, potištěný nahoře velkými černými písmeny, tvořícími slova UPOZORNĚNÍ NA DOPRAVNÍ PŘESTUPEK. Pod těmito slovy byl následující text:

Toto je sice jen UPOZORNĚNÍ – ale přesto, prosím, čtete pozorně!

Bylo zjištěno, že jste se dopustil jednoho či více dopravních přestupků. Pracovník policie se rozhodl tentokrát pouze pro toto „Upozornění“, avšak zaznamenal typ, model a poznávací značku Vašeho vozidla. Při opakovaném porušení dopravních předpisů již budete pokutován. Pamatujte, prosím, že dopravní předpisy platí pro KAŽDÉHO! Jezděte opatrně! Dojedete živý! Vaše místní oddělení policie Vám děkuje!

Pod tímto kázáním následovaly tři předtištěné kolonky pro TYP, MODEL a SPZ. Na lístku, který držel v ruce, byla do dvou prvních kolonek a doplněna slova Cadillac a Seville. Do kolonky pro SPZ bylo úhledným rukopisem vepsáno CVALÍK 1.

Zbytek lístku zabíral výčet běžných dopravních přestupků – jako nerespektování světelné signalizace, porušení zákazu zastavení a parkování na místě zákazu. Dole pak následovaly dva prázdné řádky, nadepsané JINÝ PŘESTUPEK.

Kolonka pro JINÝ PŘESTUPEK byla zaškrtnutá a do příslušných dvou řádek bylo vepsáno pečlivým rukopisem drobnými kapitálkami: JE NEJVĚTŠÍ ČURÁK V CASTLE ROCKU.

Úplně dole pak byla pod tečkovanou řádkou natištěná slova PRACOVNÍK POLICIE. A v této řádce byl otisk razítka s podpisem Norrise Ridgewicka.

Pomalu, velmi pomalu se kolem toho růžového lístku začala svírat Keetonova pěst. Lístek se s šustotem ohýbal a mačkal. Nakonec zmizel mezi Keetonovými obrovitými klouby. Stál uprostřed kuchyně a hleděl na všechny další lístky. Uprostřed čela mu naběhla tepající žíla.

„Zabiju ho,“ zašeptal Keeton. „Přisahám bohu a všem svatým, že toho hubenýho pícuše zabiju.“

Když Nettie dorazila domů, bylo teprve dvacet minut po jedné. Ona ale měla pocit, jako kdyby se vracela po dlouhých měsících nebo dokonce letech. Když se po vydlážděné cestičce blížila ke dveřím domku, padal z ní postupně strach jako nějaká neviditelná závaží. Hlava ji po tom nárazu pořád ještě bolela, ale pomyslela si, že je to jen nepatrná cena za to, že se jí podařilo bezpečně dorazit domů, aniž byla prozrazena. Svůj klíč neztratila; byl v kapse šatů. Vytáhla ho a zastrčila do zámku. „Lupiči?“ zvolala, když klíčem otáčela. „Lupiči, panička přišla!“ Otevřela dveře.

„Tak kdepak je mazlíček paničky, no? Tak kdepak jsme? Máme už hladíček?“ V chodbě bylo šero a ona si v první chvíli té hromádky na podlaze nevšimla. Vytáhla klíč ze zámku a vešla. „Jestlipak už má miláček paničky hladíček? Určitě už má moc velikánský hlad –“

Noha jí narazila na cosi tuhého i poddajného zároveň a ona se v polovině slova zarazila. Pohlédla na podlahu a spatřila Lupiče.

Zpočátku se snažila přesvědčit, že vlastně nevidí to, co jí oči nabízejí – to přece nemůže, nemůže, nemůže vidět. To přece nemůže být Lupič, tahle věc, ležící na podlaze s čímsi na hrudi – to je přece nesmysl.

Zavřela dveře a jednou rukou horečně šmátrala po vypínači na stěně. Konečně se světlo v chodbě rozsvítilo a ona to spatřila. Na podlaze skutečně ležel Lupič. Ležel na zádech, jak byl zvyklý si lehat, když se chtěl nechat škrábat na břicho. Něco červeného z něj vyčnívalo, vypadalo to jako... jako...

Nettie ze sebe vyrazila pronikavé zaječení – tak pronikavé, že znělo jako pištění nějakého gigantického komára – a padla na kolena vedle svého psa.

„Lupiči! Ach, Kriste pane na nebesích! Ach, můj bože, Lupiči, nejsi mrtvý, vid', že nejsi? Že nejsi mrtvý?“

Její ruka – její studená, mrazivá ruka – teď šmátrala po té červené věci, vyčnívající Lupiči z hrudi, stejně jako před pár okamžiky šmátrala po vypínači. Konečně ji uchopila a vytáhla silou, již načerpala z největších hlubin svého žalu a hrůzy. Vývrтка vycházela z těla psa se zvuky trhání, vyvrhovala kousky masa, chuchvalce krve a shluky chlupů. Zůstal po ní temný otvor. Nettie zaječela hrůzou. Pustila vývrтку a uchopila to malé, tuhé tělo do náruče.

„Lupiči!“ plakala. „Ty můj malej pejsánku! Ne! Ach ne!“ Kolébala jím na prsou, jako kdyby se pokoušela probudit ho k životu svým teplem – ale žádné teplo, jež by mu mohla předat, vlastně ani neměla. Byla studená. Studená.

O chvíli později položila tělo opět na podlahu chodby a zatápala kolem sebe, až nahmatala švýcarský armádní nůž s vražednou vývrtkou, čnějící ze střenky. Mátožně ho zvedla – avšak jakmile si všimla, že na noži je nějaký kus papíru, okamžitě zpozorněla. Stáhla papír prsty bez citu a přidržela si ho před obličejem. Byl prosáknutý krví chudáka psa, ale přesto zřetelně rozeznávala na něm naškrábaná slova:

Mně nebude nikdo házet bláto na čistá prostěradla.

Říkala jsem, že si to s tebou vyřídím.

Výraz zmateného hoře a hrůzy se pomalu začal z Nettiiných očí vytrácet. Místo něj se tam začala usazovat jakási vražedná inteligence, jiskřící jako matové stříbro. Její tváře, mrtvolně bledé od chvíle, kdy konečně pochopila, co se tu vlastně stalo, začínaly dostávat temně rudou barvu. Rty pomalu obnažovaly zuby. Vycenila je na ten papír. Z otevřených úst jí vyklouzla dvě slova, horce, chraplavě a drsně: „Ty... svině!“

Zmačkala papír do koule a hodila ho na stěnu. Koule se odrazila a přistála poblíž Lupičova těla. Nettie po ní chňapla, zvedla ji a plivla na ni. Pak ji znovu odhodila.

Vstala a pomalu kráčela do kuchyně, ruce se jí otevřely, sevřely v pěst a pak zase otevřely – ale jen proto, aby se znovu sevřely v pěst.

Wilma Jerzycková zajela svým žlutým vozítkem Yugo na příjezdovou cestu, vystoupila a spěšně kráčela k předním dveřím domu, z kabelky přitom dolovala klíče. Potichu si prozpěvovala útržky nějakého popěvku. Našla klíč, vsunula ho do zámku... a pak znehybněla, když koutkem oka zachytila něco nezvyklého. Pohlédla napravo a nevěřícně zírala na to, co vidí.

V čerstvém odpoledním větříku povlávaly záclony obývacího pokoje. Vlály ven z okna obývacího pokoje. A důvodem, proč vlály ven z okna obývacího pokoje, velkého vyhlídkového okna – jehož výměna stála Clooneyovy před třemi roky, když ho ten jejich idiotský syn napraskl zásahem baseballového míčku, čtyři sta dolarů – byla skutečnost, že toto velké vyhlídkové okno bylo rozbité. K velkému otvoru uprostřed mířily ze všech stran od rámu dlouhé skleněné šípky, „No co tohle má, kurva, znamenat?“ zaječela Wilma a otočila klíčem v zámku tak násilně, až ho téměř přelomila.

Vletěla dovnitř, rozrazila dveře a chystala se je hlasitě za sebou zabouchnout, když vtom strnula na místě. Poprvé za celý čas svojí dospělosti byla Wilma Wadlowski Jerzycková šokována natolik, že nebyla schopna sebemenšího pohybu.

Obývací pokoj naskýtal obraz naprostého zmatku. Televizor –jejich krásný nový televizor s obří obrazovkou, za který ještě dlužili jedenáct splátek – byl rozbitý. Jeho útroby byly černé a kouřilo se z nich. Koberec byl poset tisíci malých úlomků obrazovky. V jedné stěně pokoje byla vytlačená velká prohlubeň. Pod ní ležel nějaký balíček ve tvaru bochánku. Další ležel u dveří do kuchyně.

Zavřela dveře a přibližovala se k tomu předmětu u dveří do kuchyně. Jedna část její mysli jí trochu zmateně šeptala, aby byla opatrná – mohla by to třeba být nějaká bomba. Když procházela kolem zničeného televizoru, ucítila nějaký štiplavý, nepříjemný pach – něco mezi hořící izolací a přepálenou slaninou.

Přičapla na bobek vedle balíčku u dveří a zjistila, že to není vůbec žádný balíček – alespoň ne v pravém slova smyslu. Byl to velký kámen, kolem něhož byl obalený list linkovaného papíru, přidržovaný gumičkou. Stáhla papír a přečetla si na něm:

tohle je poslední výstraha
nech mě na pokoji.

Když si papír dvakrát přečetla, pohlédla na ten druhý kámen. Natáhla se po něm a sejmula z něj stejný list linkovaného papíru, připevněný gumičkou. Stejný papír, stejný text. Vstala, v každé ruce jeden zmačkaný list papíru, hleděla znovu a znovu z jednoho na druhý, oči se jí pohybovaly jako ženě, sledující finále pingpongového zápasu. Konečně pronesla tři slova:

„Nettie. Ta píča.“

Vykročila do kuchyně. Se zasyčením se nadechla a pak vyjekla bolestí, když si do dlaně zapíchla střepeinu skla při vybírání kamenu z mikrovlnné trouby. Roztržitě si nejprve vytáhla střepeinu z rány a pak sejmula papír, na kameni upevněný. Obsahoval stejný text.

Wilma rychle prošla další místnosti v přízemí a zaregistrovala všechny další škody. Sebrala všechny papíry. Vzkazy na nich byly stejné. Šla zpátky do kuchyně. Nevěřicně se na tu spoušť dívala.

„Nettie,“ řekla znovu.

Konečně začal ten ledovec šoku kolem ní tát. První pocit, který místo něj nastoupil, však nebyl hněv, nýbrž nevěřícnost. No pozdrav pánbů, pomyslela si, ta ženská ale fakt musí být bláznivá. Ta fakt musí být bláznivá, když si myslí, že něco takového provede mně – mně! – a pak se dožije nejbližšího západu slunce. S kým si myslí, že si zahrává – s nějakou Máňou z Horákova?

Wilmina ruka v křeči sevřela pomuchlané listy papíru. Předklonila se a vějířem papírů, trčícím jí ze sevřených pěsti na všechny strany, si přešla přes svůj obrovitý zadek.

„Tou tvojí poslední výstrahou si vytírám prdel!“ zakřičela a papíry odhodila.

Opět se rozhlédla po kuchyni užaslýma očima dítěte. Mikrovlnná trouba s rozbitými dvířky. Na lednici značky Amana velká boule. Všude plno skleněných střepů. Ve vedlejší místnosti zničený televizor, který je stál téměř šestnáct set dolarů a teď páchnul jako fritovací hrnec, plný koňských hoven. A kdo tohle všechno spáchal? Kdo?

No přece Nettie Cobbová, kdo jiný. Miss duševně chorá na rok 1991.

Wilma se začala usmívat.

Ten, kdo Wilmu neznal, by si mohl myslet, že ten její úsměv je milý, přívětivý, plný pochopení a kamarádství. Z očí jí sálal nějaký mocný cit; osoba neznalá by ho mohla považovat za jakési duševní vytržení. Ale pokud by v ten okamžik spatřil její tvář Peter Jerzyck, který ji dobře znal, určitě by

okamžitě vzal nohy na ramena a utíkal by co možná nejrychleji někam co možná nejdál.

„Ne,“ řekla Wilma tichým, téměř mazlivým hlasem. „Kdepak, děvenko. Ty ještě víš houby, co to obnáší zahrávat si s Wilinou. Ty ještě víš úplný hovno, co to znamená nasrat Wilmu Jerzyckovou.“ Její úsměv se rozšířil. „Ale však ty se to dozvíš.“

Na stěně poblíž mikrovlnné trouby byly upevněny dva kovové magnetické pruhy. Většina kuchyňských nožů, zavěšených na těchto pruzích, byla smetena kamenem, který Brian směřoval na sporák; jeden přes druhý se válely na kuchyňském pultu. Wilma si vybrala ten nejdelší z nich, dranzírák s bílou kostěnou stěnkou, a pomalu přejížděla zraněnou dlaní po boku čepele, nanášejíc na jeho ostří krvavé skvrny.

„Však já už ti vysvětlím všechno, co budeš potřebovat.“ S nožem v ruce se Wilma vydala přes obývací pokoj; pod nízkými podpatky podzimních střeviců jí skřípalo sklo z rozbitého okna a obrazovky televizoru. Vyšla ze dveří domu, aniž by je za sebou zavřela, a přímo přes trávník rázovala směrem k Ford Street. Přesně ve stejný okamžik, když si Wilma právě vybírala nůž z hromady na kuchyňském pultu, vytahovala Nettie Cobblová z jedné ze zásuvek kredence sekáček na maso. Byla si jista, že je dostatečně ostrý, protože před necelým měsícem jí ho naostřil v místním holičství Bill Fullerton.

Nettie se otočila a prošla pomalu chodbou ke dveřím. Na chvíli se zastavila a poklekla vedle Lupiče, svého chudáka pejska, který nikdy nikomu neublížil.

„Já jsem ji varovala,“ řekla tiše, když hladila Lupiče po kožíšku. „Varovala jsem ji, dala jsem té bláznivé Polce šanci. Měla šanci a nevyužila ji. Pejsánku můj nejmilejší. Počkej tu na mě. Počkej tu, protože brzy budu u tebe.“

Zvedla se a vyšla z domu, nestarajíc se o zavření dveří svého domu o nic víc než Wilma o zavření svých. Zajištění domova už Nettii netrápilo. Na chvíli se zastavila na zápraží, zhluboka se nadýchlá, a pak si to namířila přes trávník k Willow Street.

Danforth Keeton vletěl do své pracovny a rozrazil dvířka skříňky. Málem přepadl na záda. Na jeden děsivý okamžik se mu zdálo, že jeho hra zmizela, že mu ji ukradl ten zkurvený, trapičský a křivácký zástupce šerifa, a s ní i jeho budoucnost. Pak jeho ruce nahmataly krabici a on z ní strhl víko. Ta plechová dostihová dráha v ní pořád ještě byla. A za ní zastrčená tlustá obálka. Potěžkal ji v ruce, poslechl si šustění bankovek uvnitř a vrátil ji zpátky.

Priskočil k oknu, zda se už nevrací Myrtle. Nemusí vidět ty růžové lístky. Musí je všechny sebrat, ještě než se Myrtle vrátí – a má vůbec představu, kolik jich tu všude je? Stovka? Rozhlédl se po pracovně a viděl je nalepené snad všude. Tisíc? Ano, nejspíš. Nejspíš tisíc. Ale není vyloučeno ani to, že jich jsou dva tisíce. Konečně – jestli dorazí dřív, než stačí všechny ty lístky zlikvidovat, tak prostě bude muset čekat před dveřmi, protože on ji za žádných okolností nehodlá pustit dovnitř, dokud nespálí všechny ty trapičské lístky v kuchyňských kamnech na dřevo. Všechny... až do posledního.

Strhl lístek, visící na lustru. Páska se mu nalepila na bradu a on se ji se zlostným zameknutím snažil odtrhnout. Z tohoto lístku na něj z rubriky, vyhrazené pro JINÝ PŘESTUPEK, vykřikovalo jediné slovo: ZPRONEVĚRA.

Běžel ke stolní lampě vedle křesla. Strhl lístek, nalepený na stínítku. JINÝ PŘESTUPEK: ZNEUŽITÍ MĚSTSKÝCH FONDŮ. Na televizoru: ŠUKÁNÍ S KOBÝLOU. Na rámu ceny Lions Clubu nad krbem: PRCÁNÍ VLASTNÍ MATKY. Na dveřích kuchyně: UTRÁCENÍ PENĚZ NA DOSTIZÍCH V LEWISTONU. Na dveřích do garáže: PSYCHOTICKÁ PARANOIA ŠÍLENÉ LEBKY.

Strhával lístky jak to šlo nejrychleji, oči mu lezly z důlků a řídnoucí vlasy se mu divoce ježily. Brzy začal sípat a chrchlat a na tvářích mu vyvstaly ohyzdné rudé skvrny. Připomínal tlusté dítě s tvářmi dospělého na jakési zvláštní, zoufale důležité honbě za pokladem.

Strhl další lístek nad záchodovou mísou: ROZKRÁDÁNÍ MĚSTSKÝCH PŘÍJMŮ, ABY MĚL NA KONÍČKY.

Keeton se vracel do pracovny se štosem růžových lístků v pravé ruce, cestou strhával další a další lístky. Všechny se s hrozivou přesností týkaly jediného subjektu:

zpronevěra

zlodějna
krádeže
zpronevěra
podvody
zneužívání fondů
nezvládnutí funkce
zpronevěra

Nejvíc na něj vykřikovalo to jediné obviňující, zářící slovo: JINÝ PŘESTUPEK: ZPRONEVĚRA.

Zdálo se mu, že zvenku zaslechl zvuk motoru auta a opět se vrhl k oknu. Možná to bude Myrtle. Nebo možná je to Norris Ridgewick, jede prostě kolem a škodolibě se mu vysmívá. Jestli to je on, tak Keeton vytahuje revolver a okamžitě po něm střílí. Ale nestřílí ho do hlavy. Ne. Do hlavy by to bylo moc jednoduché, moc rychlé pro takový ksindl jako je Ridgewick. Keeton mu pěkně prostřelí břicho a nechá ho tam na trávníku, bolestí se tam může prorvat až k smrti.

Byl to ale jen Garsonův džíp, projíždějící ulicí směrem do městečka. Scott Garson je nejvýznamnější místní bankéř. Keeton občas chodíval se svojí ženou s Garsonovými na večeri – milí lidé, Garson navíc politicky důležitý člověk. Co by si třeba ten pomyslel, kdyby spatřil tyhle lístky? Co ten by si pomyslel o tom slově ZPRONEVĚRA, křičícím znovu a znovu z těch růžových lístků, křičícím jako ženská, znásilňovaná uprostřed temné noci? Opět zaběhl do obývacího pokoje. Zapomněl tam snad nějaký lístek? Určitě ne. Určitě je strhal všechny, alespoň tady –

Ne! Jeden tam ještě visí! Přímo na sloupku zábradlí! Jak jen na něj mohl zapomenout? Kriste pane!

Rozeběhl se k němu a strhl ho.

TYP: SENTINEL

MODEL: STARÁ ŠUNKA

SPZ: ZMRD I

JINÝ PŘESTUPEK: FINANČNÍ MACHINACE

Další? Jsou tu ještě nějaké další? Keeton bez dechu proběhl všechny přízemní prostory. Z kalhot mu vylezl podolek a chlupaté břicho mu divoce běhalo nad opaskem. Už žádné další lístky neviděl... alespoň ne tady dole.

Po dalším rychlém, horečném pohledu z okna, když se přesvědčil, že Myrt zatím není v dohledu, vyběhl do poschodí – srdce mu přitom divoce bušilo.

Wilma a Nettie se střetly na rohu ulic Ford a Willow. Zastavily se a ostražitě hleděly jedna na druhou, jako to dělají pistolníci ve spaghetti-westernech. Vítr jim nadouval plášť. Z oblaků občas probleskovaly paprsky slunce; stíny obou žen se na chodníku zjevovaly a mizely jako nějaké bleskové návštěvníci.

Na obou ulicích nebyl žádný dopravní ruch, vylištěné byly i chodníky. V tomto podzemním odpoledni roh obou ulic teď patřil výlučně jen jim dvěma.

„Zabilas mi psa, kurvo jedna!“

„Zničilas mi televizor! Rozmlátilas mi vokna! Rozbilas mi mikrovlnnou troubu, ty píčo jedna!“

„Já sem tě varovala!“

„Klidně si to varování můžeš strčit do ty tvý špinavý prdele!“

„Zabiju tě!“

„Udělej jedinej krok a někdo tady mrtvej bude, to jo – ale já to nebudu!“

Wilma pronášela tato slova polekaně a s prohlubujícím se překvapením; dle výrazu Nettiina obličeje jí teprve teď začalo docházet, že se obě dostaly do situace, v níž půjde o dost víc než jen o škubání vlasů či trhání šatů. Kde se tu Nettie vlastně bere? Jak je možné, že Wilma ztratila výhodu momentu překvapení? A jak je možné, že se situace vyhrotila doslova na ostří nože tak bleskově rychle?

Ale Wilma byla hluboce poznamenána jakýmsi furiantstvím polských kozáků – a právě tato furiantská část její povahy podobné otázky považovala za irelevantní. Teď se bude bojovat – a to je jediné, na čem skutečně záleží.

Nettie na ni vyrazila, zvedajíc v běhu sekáček. Zuby měla vyceněné a z hrdla se jí dralo táhlé, chraplavé zavytí.

Wilma se přikrčila, nůž držela před sebou v pokrčené paži. Když se Nettie dostala na dosah, Wilma vyrazila paží dopředu. Nůž zajel hluboko do Nettiiných útrob, jel výš a rozřízl jí břicho, z něhož se vyvalila záplava nějaké kašovité matérie. Wilma na chvíli pocítila zděšení z toho, co právě učinila – je to skutečně ona, Wilma Jerzycková, která teď noří tu chladnou ocel do útrob Nettie? – a svaly paže jí ochably dřív, než se čepel dranžíraku stačila setrvačností dopracovat až k divoce tlukoucímu srdci Nettie.

„ÁÁÁÁÁÁÁ, TY JEDNA SVINĚ!“ zaječela Nettie a švihla sekáčkem. Zasekl se Wilmě až po rukojeť do ramena, s tupým křupnutím jí přerazil klíční kost.

Příšerná bolest – vysoká dřevěná hradba bolesti – vytlačila Wilmě z mozku jakékoliv věcné myšlenky. Zůstalo jen to běsnící kozáctví. Vytáhla dranžírak.

Také Nettie vytáhla sekáček. Musela zapáčit oběma rukama, a když se jí konečně podařilo vyprostit ho z Wilmiiny přeražené klíční kosti, krvavým otvorem v šatech se jí vyvalila ven spousta vnitřností, jež z ní teď visely v blyštícím se chumlu.

Obě ženy se teď pomalu obcházely, jejich nohy zanechávaly krvavé otisky. Chodník začal vypadat jako záznam kroků nějakého podivného tance. Nettie cítila, jak svět kolem ní začíná ve velkých, pomalých cyklech pulsovat – věci ztrácely svoji barvu, jevily se jí jen jako nějaké bělavé obrysy; pak se jim barvy začaly zase pomalu vracet. Slyšela, jak jí v uších pomalu buší srdce mocnými údery, doprovázenými hlasitým dusáním. Uvědomovala si, že je zraněna – ale necítila žádnou bolest. Pomyslela si, že Wilma ji nespíš jen škrábla někde na boku.

Wilma si uvědomovala, jak vážně je poraněná; uvědomovala si to, protože nebyla schopná zvednout pravou ruku a šaty měla prosáklé krví. Ale přesto neměla v úmyslu pokusit se o útěk. Nikdy v životě ještě neutekla a nehodlá utéci ani teď.

„Hej,“ zavolal na ně slabě někdo z druhé strany ulice. „Hej! Co to tam vy dvě ženský provádíte? Okamžitě toho nechte! Hned přestaňte, nebo zavolám policii!“

Wilma se otočila do směru, odkud zaznělo zavolání. Ten krátký okamžik její nepozornosti stačil Nettii, aby přiskočila a nízkým obloukem máchla sekáčkem. Zajel jí do boku a zarazil se o kyčelní kost, kterou přerazil. Vystříkl vějíř krve. Wilma zaječela a začala potácivě couvat, mátožně před sebou mávala svým porcovacím nožem. Nohy se jí zapletly a ona se žuchnutím padla na chodník.

„Hej! Hej!“ Byla to nějaká shrbená stará paní, stojící na verandě před svým domkem a svírající si pevně kolem krku šedivou šálu. Oči za kostěnými brýlemi měla děsem rozšířené a vylézající z důlků. Zaječela teď jasným, pronikavým hlasem staré ženy: „Pomóóc! Policie! Vražda! VRRRAŽDAAA!“

Ty dvě ženy na rohu ulic Willow a Ford si jí nevšímalý. Wilma ležela v kaluži krve u sloupu dopravní značky a jak se teď k ní Nettie potácivě blížila, podařilo se jí nadzvednout se do sedu a zapřít se o sloup. Nůž držela v klíně, ostrím vzhůru.

„Tak jen pojď, kurvo jedna,“ zachrčela. „Jen si pro mě pojď, když chceš.“

Nettie se blížila, ústa se jí bezhlesně pohybovala. Klubko vnitřností se jí před tělem kývalo sem a tam jako nějaký nepatřičný fétus. Pravou nohou zakopla o nataženou levou nohu Wilmy a začala padat. Dranžírovací nůž jí vjel do těla těsně pod hrudní kosti. Zachrčela ústy plnými krve, zvedla sekáček a švihla. Zabořil se s jediným dutým lupnutím Wilmě Jerzyckové do temene. Wilma se začala svíjet v křeči, tělo se jí pod Nettiiným tělem vzdouvalo a vlnilo. S každým jejím pohybem se dranžírak zarážel hlouběji a hlouběji.

„Zabilas... mýho... pejska,“ chroptěla Nettie, prskajíc s každým slovem Wilmě do obličeje jemné kapičky krve. Vzepjala se v křeči a pak se bezvládně zhroutila. Padající hlava narazila na sloup dopravní značky.

Třesoucí se noha Wilmy sklouzla pod obrubník chodníku. Sváteční černý střevíc jí spadl z nohy a přistál v hromadě listů, jeho nízký podpatek mířil k ženoucím se nízkým mrakům na obloze. Noha se ohnula... ještě jednou... a pak se pomalu napřímila.

Obě ženy ležely přes sebe jako milenci, jejich krev barvila skořicově hnědé listy ve strouze.

„VRRRAŽDAAA!“ zaječela znovu pronikavě ta stará paní na druhé straně ulice, pak se zapotácěla a v bezvědomí padla na záda na podlahu verandy svého domku.

Lidé ze sousedství teď přicházeli k oknům, otvírali dveře a ptali se jeden druhého co se děje, vycházeli na verandy a trávníky; zpočátku se opatrně přibližovali k místu masakru, pak rychle utíkali pryč s dlaněmi na ústech, když spatřili nejen, co se stalo, ale i jaká krvavá řezničina to je.

Nakonec někdo zavolal do šerifovy kanceláře.

Polly Chalmersová právě pomalu kráčela po Main Street směrem k Nezbytným věcem, bolavé ruce nabalené ve svých nejteplejších rukavicích, když uslyšela první sirénu policejního vozu. Zastavila se a sledovala, jak křižovatkou ulic Laurel a Main proletěl s blikajícími výstražnými světly a rozsvíceným majákem jeden ze tří místních policejních křižníků značky Plymouth. Jel už nejméně osmdesátkou a stále nabíral na rychlosti. Těsně za ním se řítíl druhý policejní vůz.

Sledovala auta, až jí zmizela z dohledu a vraštila přitom čelo. Sirény a řítící se policejní vozy byly v Castle Rocku trochu raritou. Přemítala, co se tak asi mohlo přihodit – bude to nejspíš něco vážnějšího než jen nějaká kočka na stromě, pomyslela si. Však jí to Alan řekne, až bude večer volat.

Polly pohlédla opět do ulice a spatřila pana Gaunta, stojícího ve dveřích svého obchodu a s výrazem mímé zvědavosti ve tváři také sledujícího policejní vozy. Nu, alespoň jedna otázka je tedy zodpovězena: má otevřeno. Nettie jí to nezavolala. Polly to ale nijak nepřekvapovalo; Polly byla někdy dost nepozorná a tékala, některé věci jí z hlavy brzy vypadly.

Kráčela dál. Pan Gaunt se ohlédl a spatřil ji. Tvář mu rozjasnil úsměv.

„Paní Chalmersová! To je od vás moc hezké, že vám to vyšlo!“

Znaveně se usmála. Bolest, která po ránu trochu ustoupila, se teď zase plížila zpátky, protlačovala tu síť z ostnatého drátu masem jejích rukou. „Domluvili jsme se snad na Polly, ne?“

„Tak tedy – Polly. Pojdte dál, moc rád vás vidím. Co znamená ten poplach?“

„Nevím,“ řekla. Podržel jí dveře a ona kolem něj prošla do obchodu. „Někdo se nejspíš zranil a potřebuje odvézt do nemocnice. Pohotovost v Norwayi je přes víkendy strašně pomalá. Ale proč by posílali rovnou dva policejní vozy?“

Pan Gaunt za nimi zavíral dveře. Zvonek zacinkal. Roleta na dveřích byla stažená, a když teď slunce svítlo na budovu z druhé strany, bylo zde uvnitř dost šero... ale Polly si pomyslela, že pokud někde šero může být příjemně, tak tady bezesporu příjemné je. Na koutek hned vedle starodávné pokladny pana Gaunta vrhala malá lampička na čtení kruh zlatého světla. Ležela tam otevřená nějaká kniha. Byl to Ostrov pokladů od Roberta Louise Stevensona.

Pan Gaunt na ni pátravě pohlédl a Polly se musela usmát, když mu v očích zahlédla starostlivost. „Ty moje ruce teď v posledních několika dnech bolí jako čert,“ řekla. „Nevypadám zrovna jako velká krasavice, že?“

„Vypadáte jako žena, která je velmi unavená a není úplně v pořádku,“ řekl.

Úsměv jí z tváře zmizel. Z jeho hlasu zaznělo takové pochopení a takový hluboký soucit, až Polly měla na malý okamžik strach, že se rozpláče. Pomyšlení, jež zabránilo, aby jí do očí vhrkly slzy, bylo poněkud zvláštní: Ty jeho ruce. Jestli se rozpláču, bude se mě snažit utěšovat. Dotkne se mne těma svýma rukama.

Donutila se k úsměvu. „Však já to přežiju; konečně jako už mockrát. Řekněte mi – nezastavila se tu dnes náhodou Nettie Cobbová?“

„Dnes?“ Svrástil obočí. „Ne; dnes ne. Kdyby se zastavila, byl bych jí ukázal jeden předmět z duhového skla – zrovna včera mi přišel. Není to sice tak krásný kousek jako ten, co jsem jí prodal minulý týden, ale určitě by ji zajímal. Proč se ptáte?“

„Ach... jen tak,“ řekla Polly. „Říkala, že se tu zastaví, ale Nettie... Nettie často zapomíná na různé věci.“

„Mně se jeví jako žena, která určitě měla tvrdý život,“ řekl pan Gaunt vážně.

„Ano. Ano, to tedy jistě.“ Polly to vyslovila pomalu a mechanicky. Zdálo se jí, že nějak nemůže odtrhnout oči od jeho tváře. Pak zavadila jednou rukou o roh skleněné vitríny a to ji donutilo oči odtrhnout. Uniklo jí syknutí bolesti.

„Jste v pořádku?“

„Ano, jsem,“ řekla Polly, ale byla to lež – ani zdaleka v pořádku nebyla.

Pan Gaunt to jasně chápal. „Nejste v pořádku,“ řekl rozhodně. „A proto si budeme muset trochu promluvit. Ta věc, o které jsem vám psal, mi už přišla. Dám vám ji a pošlu vás domů.“

„Dáte mi ji?“

„Ach, já vám nedávám žádný dárek,“ řekl, když odcházel k pokladně. „Na to se snad ještě ani dost neznáme, ne?“

Usmála se. Je to jednoznačně milý člověk; je to člověk, který naprosto přirozeně chce udělat něco pro první osobu z Castle Rocku, která udělala něco pro něj. Ale nebyla ani schopna odpovědět – vlastně stěží byla schopna i jen sledovat konverzaci. Bolest v rukách byla už přímo obhludná. Litovala teď, že sem vůbec přišla a – zdvořilost nezdvořilost – jediné po čem teď toužila, bylo jít pryč, jít domů a vzít si prášek proti bolesti.

„Je to takový předmět, který obchodník prostě musí nabídnout na zkoušku – tedy pokud je to čestný obchodník.“ Vytáhl z kapsy svazek klíčů, jeden z nich vybral a odemkl zásuvku pod pokladnou. „Když si to na pár dní vyzkoušíte a zjistíte, že vám to nijak nepomáhá – a bohužel vás musím upozornit, že nejspíš to pomáhat nebude – tak mi to vrátíte. Ale když zjistíte, že vám to nějakou úlevu přináší, můžeme se pak na ceně domluvit.“ Usmál se na ni. „A mohu vás ujistit, že pro vás to bude cena více než slušná.“

Pohlédla na něj zmateně. Jakou úlevu? O čem to vlastně mluví?

Vytáhl nějakou malou bílou krabičku a položil ji na pult. Svými zvláštními prsty s dlouhými nehty sejmul víčko a vyjmul nějaký malý stříbrný předmět na tenkém řetízku, spočívající na vatové vystýlce krabičky. Připadal jí jako nějaký řetízek na krk, ale ta věc na něm visící tvarem připomínala čajové vajíčko, nebo snad spíš nějaký větší náprstek.

„Tohle je z Egypta, Polly. Je to velmi staré. Ne snad tak staré jako pyramidy – to ne! – ale přesto velmi staré. Něco tam uvnitř je. Snad nějaké bylinky, to ale nevím jistě.“ Zakýval prsty. To stříbrné vajíčko (či co to bylo) se zatřásl na konci řetízku a uvnitř vajíčka se něco pohnulo. Ozval se přitom takový suchý, chrastivý zvuk. Polly připadal nějak neurčitě nepříjemný.

„Jmenuje se to azka, nebo snad azakah,“ řekl pan Gaunt. „Ať je to jak chce, je to amulet, údajně potlačující bolest.“

Polly se pokusila o úsměv. Chtěla být zdvořilá, ale... to se sem snad táhla celou tu cestu jen kvůli tomuhle? Kvůli nějaké věci, která není hezká ani na pohled. Slušně řečeno, je vlastně dost ošklivá.

„Skutečně si nemyslím...“

„Já také ne,“ řekl, „ale výjimečné situace často vyžadují výjimečná opatření. Ujišťuji vás, že to je skutečně původní věcíčka... alespoň tedy v tom smyslu, že nebyla vyrobena někde na Tajvanu. Je to skutečný egyptský artefakt – ne přímo vykopávka, ale zcela jistě artefakt – z doby úpadku egyptské říše. Jeho součástí je osvědčení o původu, jež ho označuje za pomůcku benkalitis, tedy bílé magie. Chci, abyste si jej vzala a nosila ho. Možná vám to zní poštile. Nejspíš ano. Ale mezi nebem a zemí existují ještě mnohem podivnější věci, o kterých nemáme ani potuchy, i když popustíme naplno uzdu fantazii.“

„A vy na to skutečně věříte?“ zeptala se Polly.

„Ano. Já už jsem v životě viděl takové věci, že nějaký léčivý amulet mi připadá naprosto normální.“ Na chvíli mu v jeho hnědých očích něco prchavě blesklo. „Spousty věcí. Všechny kouty světa jsou plné báječného haraburdí, Polly. Ale to je jedno; teď jde přece o vás. Už minule – a mám dojem, že tenkrát ta bolest nebyla tak hrozná jako teď – jsem si dovedl dost dobře představit, jak asi je ta situace pro vás nepříjemná. A tak mne napadlo, že tahleta... věcíčka... by stála za vyzkoušení. Konečně, co můžete ztratit? Nic jiného z toho, co jste zatím zkoušela, vám přece nepomohlo, ne?“

„Já si skutečně vážím vašeho zájmu, pane Gaunte, opravdu, ale –“

„Lelande. Prosím.“

„Ano, dobře. Vážím si vašeho zájmu, Lelande, ale obávám se, že já pověřivá vůbec nejsem.“

„Vůbec nezáleží na tom, jestli vy jste nebo nejste pověřivá, Polly... protože tahle věc je.“

Zakýval prsty. Azka na konci řetízku se začala houpat.

Znovu otevřela ústa, tentokrát však z nich nevyšla žádná slova. Náhle zjistila, že vzpomíná na jeden loňský jarní den. Nettie si zapomněla vzít domů svůj oblíbený obrázkový časopis Důvěrnosti. Polly jím bez zvláštního zájmu listovala, přehlížela články o vlkodlaku-nemluvněti v Clevelandu a geologickém útvaru na Měsíci připomínajícím obličej Johna Kennedyho, až narazila na inzerát nazvaný Modlitebni

linka dávnověku. Měla sloužit k léčení bolestí hlavy, bolestí žaludku a artritidy.

Inzerátu vévodila černobílá pérovka. Zpodobňovala nějakého člověka s bujným plnovousem v kouzelnickém cylindru (někoho jako Nostradama nebo Gandalfa, pomyslela si Polly), držícího předmět, připomínající dětský větrník nad tělem nějakého muže na pojízdném křesle. Mechanismus předmětu vrhal na invalidu kužel jakéhosi záření – a ačkoliv se to v inzerátu přímo netvrdilo, doprovodný text naznačoval, že ten člověk bude za den či dva tak zdravý, že vyskočí z pojízdného křesla a protančí celou noc. Bylo to směšné, pochopitelně, jen takový blábol pro nějaké pověřivé hůupy nebo pro lidi s myslí, oslabenou neustávajícím náporům bolesti a nemohoucnosti, ale přesto...

Dlouho seděla a hleděla na ten inzerát, a ačkoliv se to zdá být k smíchu, chybělo tenkrát jen málo a už by vytočila telefonní číslo uvedené na konci inzerátu – začínající trojčíslím 800, tedy na účet volaného.

„Dřív nebo později by si měl člověk trpící bolestmi vyzkoušet i ty pochybnější cesty, pokud by měly vést k úlevě,“ řekl pan Gaunt. „Nemám pravdu?“

„Já... já nevím...“

„Léčba chladem... termální rukavice... dokonce radiace... nic z toho vám nezabralo, vidíte?“

„Jak tohle všechno víte?“

„Pro dobrého obchodníka je přímo povinností seznamovat se s potřebami svých zákazníků,“ řekl pan Gaunt svým tichým, hypnotickým hlasem. Vykročil k ní, stříbrný řetízek s azkou, na něm se houpající, rozevřel do širokého kruhu. Ucukla před jeho dlouhými rukama s jakoby koženými nehty.

„Ničeho se nebojte, vážená dámo. Nezkřívím vám ani vlasek na hlavě. Pokud ovšem zůstanete v klidu... a nepohnete se...“

A Polly zůstala v klidu. Nepohnula se. Stála s rukama ve vlněných rukavicích zkříženými stydlivě před sebou a nechala pana Gaunta, aby jí navlékl ten stříbrný řetízek přes hlavu. Učinil to s jemností otce, snímajícího své dceři svatební závoj. Zdálo se jí, že je někde daleko od pana Gaunta, daleko od Nezbytných věcí, daleko od Castle Rocku, dokonce i daleko od sebe samotné. Cítila se jako žena, stojící na nějaké prašné planině pod nekonečnou oblohou, stovky kilometrů od jiných lidských bytostí.

Azka jí dopadla s cvrnknutím na zdrhovadlo koženého kabátu.

„Dejte si ji pod kabát. A až přijdete domů, zasuněte si ji do blůzky. Aby byla maximálně účinná, musí se dostat co možná nejbliž k pokožce.“

„Nemohu si ji dát pod kabát,“ řekla Polly pomalu a zasněně. „Zdrhovadlo... nestáhnou to zdrhovadlo.“

„Opravdu ne? Zkuste to.“

A tak si Polly sundala jednu rukavici a zkusila to. Ke svému obrovskému překvapení zjistila, že je schopna ohnout palec a ukazováček na pravé ruce právě tolik, aby byla schopna chytit zdrhovadlo za poutko a stáhnout ho dolů.

„No tak vidíte!“

Stříbrná kulička jí dopadla na blůzku. Zdála se být dost těžká a její váha nebyla právě uklidňující. Neurčitě přemítala, co asi je uvnitř, co to tam tak suše chrástí. Snad nějaké bylinky, řekl – ale Polly měla pocit, že to nebudou žádné lístky nebo prášek. Spíš jí připadalo, jako kdyby se tam něco posunovalo svou vlastní silou.

Pan Gaunt nepochybně chápal její neklid. „Zvyknete si na to možná ještě dřív, než si myslíte. Věřte mi, zvyknete si.“

Venku, někde tisíce kilometrů daleko, se ozvaly další policejní sirény. Kvílely jako duchové v tísní.

Pan Gaunt se otočil a jakmile jeho oči opustily její tvář, pocítila Polly, že se jí opět vrací koncentrace. Ozval se v ní trochu také zmatek, ale zároveň se jí zlepšila nálada. Jako kdyby si nakrátko zdřímla a načerpala tím sílu. Její pocit neklidu a úzkosti byl pryč. „Ty ruce mě pořád bolí,“ řekla a byla to pravda... ale skutečně ji bolí pořád tak nesnesitelně? Měla pocit, že se to trochu zlepšilo, ale to je určitě jen sugesce – jako kdyby ji pan Gaunt uvedl do hypnotického stavu ve své umíněnosti, že ji přinutí tu azku přijmout. A nebo je to možná jen tím, že vešla sem do místnosti, kde je teplo, zatímco venku bylo dost chladno.

„Velice pochybuji o tom, že by případný účinek byl okamžitý,“ řekl pan Gaunt suše. „Ale přesto to zkusíte – vidíte, že ano, Polly?“

Pokrčila rameny. „Tak dobře.“

Konečně, co vlastně může ztratit? Ta kulička je malá, pod blůzkou a svetrem nebude ani vidět. Nebude muset odpovídat na žádné otázky, když ji nikdo neuvidí – například Rosalie Drakeová by určitě byla zvědavá. A Alan, který je pověřivý asi stejně jako pařez stromu, by se jí ještě nejspíš posmíval. A Nettie... nu, Nettie by nepochybně stála v posvátné úctě a tichu, kdyby zjistila, že Polly nosí nějaký kouzelný amulet podobný těm, jež jsou inzerovány v jejich milovaných Důvěrnostech.

„Nesmíte si ji ale nikdy sundat, ani ve sprše,“ řekl pan Gaunt. „Není to vlastně ani třeba. Ta kulička je pravé stříbro, nemůže zreznout.“

„A když si ji sundám?“

Odkášlal si do dlaně, jako kdyby byl v rozpacích. „Nu, víte, blahodárný účinek azky je kumulativní. Kdo ji nosí, cítí se postupně každým dnem líp a líp. Alespoň tak mi to bylo řečeno.“

Řečeno kým? přemítala.

„Jestliže se ale azka sejme, vrací se jeho nositeli původní bolesti ne postupně, nýbrž okamžitě – a pak musí čekat zase celé dny či dokonce týdny, než se zase obnoví její působení.“

Polly se uchichtla. Nedokázala to potlačit a přijala s úlevou, když se pan Gaunt k jejímu smíchu připojil.

„Přesně vím, jak asi vám to zní,“ řekl, „ale já se vám jen snažím pomoci. Věříte mi?“

„Věřím,“ řekla, „a děkuji vám.“

Ale když se nechávala vyprovodit z obchodu, vrtaly jí hlavou ještě další věci. Například ten téměř hypnotický stav, v němž byla ve chvíli, kdy jí přetahoval řetízek přes hlavu. Pak ten její silný odpor vůči jeho doteku. To přece jsou věci významně neladící s pocity přátelství, ohledů a soucitu, jež z něj vyzařovaly v téměř viditelné auře.

Mohl ji skutečně nějak hypnotizovat? To je ovšem nesmysl... nebo není? Pokoušela se přesně si vybavit, jaké měla pocity, když mluvili o té azce, ale nešlo to. Pokud něco takového učinil, tak nepochybně to byla jen náhodná záležitost, navíc za její asistence. Ale spíš se dostala do stavu jakéhosi obluzení, do něhož se někdy dostávala, když si vzala víc percodanů. A právě to na těch tabletách nejvíc nesnášela. Vlastně ne – to je až to druhé, co na nich nejvíc nesnáší. Co na nich opravdu nejvíc nenávidí, je skutečnost, že nezabírají vždycky tak, jak by měly.

„Odvezl bych vás domů, kdybych byl řidič,“ řekl pan Gaunt, „ale bohužel jsem si nikdy řidičák neudělal.“

„To je v naprostém pořádku,“ řekla Polly. „Moc vám děkuji za vaši ochotu.“

„Poděkujete mi, až jestli to bude fungovat,“ odpověděl. „Přeji vám krásné odpoledne, Polly.“

Vzduch prořízly další policejní sirény. Přicházely z východní části městečka, někde od ulic Elm, Willow, Pond a Ford. Polly se otočila tím směrem. V tom kvílení policejních sirén bylo cosi vyvolávající – zvláště v jinak klidném nedělním odpoledni – vágně hroživé představy, téměř obrazy blížícího se posledního soudu. Kvílení začalo odumírat, ztišovalo se – jako kdyby v jasném podzimním povětří dobíhal nějaký stroj, poháněný neviditelnou pružinou.

Obrátila se, že svoje pocity sdělí panu Gauntovi, ale dveře byly zavřené. Mezi staženou roletou a sklem dveří visela cedulka ZAVŘENO, pohupovala se tam na provázku. Zašel dovnitř, zatímco ona k němu byla otočena zády – tak potichu, že ho vůbec neslyšela.

Polly se pomalu vydala na cestu k domovu. Ještě než došla na konec Main Street, proletělo kolem ní další policejní auto, tentokrát už státní policie.

„Danforthe?“

Myrtle Keetonová prošla předními dveřmi do obývacího pokoje. Pánev na fondue měla pod levou paží, pravou rukou se současně snažila vytáhnout klíč, který Danforth nechal v zámku.

„Danforthe, jsem už doma!“

Neozvala se žádná odpověď, ani televize nebyla zapnutá. To je zvláštní; chtěl přece být doma včas na začátek zápasu. Krátce se zamyslela, zda se třeba nešel na ten fotbal koukat někam jinam – snad ke Garsonsům – ale dveře garáže jsou zavřené, což znamená, že auto je uvnitř. A Danforth zásadně nechodí pěšky nikam, kam se dá dojet autem. Zvláště ne tady, na Castle View, kde je všechno do kopce.

„Danforthe? Jsi tady?“

Zase nic. V jídelně ležela převrácená židle. Zamračila se, odložila pánev na stůl a židli postavila. V hlavě se jí začínaly sprádat první nitky obav, počátky husté pavučiny. Vykročila k zavřeným dveřím jeho pracovny. Když k nim došla, přiložila k jejich dřevu hlavu a naslouchala. Byla si jista, že slyší tiché vrzání jeho pracovního křesla.

„Danforthe? Jsi tam?“

Žádná odpověď... ale přesto se jí zdálo, že slyší tiché kašláni. Zpanikařila. Na Danfortha toho v poslední době bylo moc – je vlastně jediný z městských radních, který bere svoji práci skutečně vážně – a má také o trochu vyšší tělesnou hmotnost, než je pro něj zdravé. Co když ho postihla srdeční příhoda? Co když tam leží na podlaze? Co když ty zvuky, jež právě zaslechla, nejsou žádný kašel, nýbrž Danforthovo chroptění, jeho zoufalé lapání po dechu?

To krásné ráno a pak časné odpoledne, jež strávili spolu, docela zapadalo do celé konstrukce: nejprve hladký vzlet, pak tvrdé dopadnutí. Natáhla ruku ke kouli dveří pracovny... a pak ruku opět stáhla – místo toho si stiskla nervózně tepající pokožku pod hrdlem. Stačilo jí jen několik málo lekcí k tomu, aby se naučila, že Danfortha nesmí v jeho pracovně nikdo vyrušovat, aniž by zaklepal... a že nikdo, nikdo nesmí do jeho sanctum sanctorum vstoupit bez vyzvání.

No jistě, ale co když ho ranila mrtvice... nebo... nebo... Připomněla si tu převrženou židli a znovu jí proběhla vlna zděšení.

A co když přišel domů a překvapil tu nějakého zloděje? A co když ten zloděj praštil Danfortha něčím do hlavy, ten upadl do bezvědomí a zloděj ho pak zatahnul do jeho pracovny?

Přejela kotníky po dřevu dveří. „Danforthe? Jsi v pořádku?“

Nic. V celém domě se neozýval jediný zvuk – mimo majestátního tikání dědečkových hodin v obývacím pokoji a... ano, je si naprosto jistá: vrzání křesla v Danforthově pracovně.

Ruka se jí opět začala blížit ke kouli dveří.

„Danforthe, jsi...“

Konečky prstů už se skoro dotýkala koule, když vtom na ni z místnosti zařval jeho hlas tak mocně, až s krátkým zaječením uskočila od dveří.

„Nech mě na pokoji! Nemůžeš mě chvíli nechat na pokoji, krávo jedna blbá?“

Zaúpěla. Srdce jí divoce bušilo v hrdle. Ne snad proto, že by byla překvapená; zarazil ji ten vztek a neskrývaná nenávist, čišící z jejího hlasu. Po tom klidném a příjemném dopoledni, jež spolu strávili, jí nemohl víc ublížit – ani kdyby ji laskal po tvářích žiletkami.

„Danforthe... já jsem si myslela, že se ti něco stalo...“ Její hlas byl téměř neslyšný.

„Nech už mě na pokoji!“ Ted' už musel stát přímo u vnitřní strany dveří, soudě dle razance jeho hlasu.

Ach bože, on mluví, jako kdyby zešílel. Je to možné? Jak se to mohlo přihodit? Co se vlastně stalo poté, co mě nechal u Amandy?

Ale na tyto otázky odpovědi neexistovaly. Existovala jen bolest. A tak se odplížila nahoru, vytáhla svoji nádhernou novou panenku ze skříně v komoře a šla do ložnice. Shodila si střevíce a lehla si na bok na postel, s panenkou v náručí.

Odněkud z dálky zaslechla policejní sirény. Nevěnovala jim žádnou pozornost.

Její ložnice byla v tuto denní dobu nádherná, zaplavená jasným říjnovým sluncem. Myrtle ho však nevnímala. Vnímala pouze temnotu. Pociťovala jen zoufalství, hluboké a bezbřehé zoufalství, z něhož ji nemohla vytáhnout ani ta její krásná panenka. To zoufalství jí plnilo hrdlo a bránilo jí dýchat.

Ach, jak šťastná dnes byla – jak neskonale šťastná byla. I on byl šťastný. O tom nepochybuje. Ale teď je všechno ještě horší, než bylo předtím. Mnohem horší.

Co se přihodilo?

Ach bože, co se přihodilo – a kdo za to vlastně může?

Myrtle kolébala svoji panenku, hleděla do stropu a po chvíli začala plakat; celé tělo se jí otřásalo vzlyky.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Čtvrt hodiny před půlnocí té dlouhé, dlouhé říjnové neděle, se otevřely dveře přízemního křídla státní nemocnice v Kennebec Valley a z nich vyšel šerif Alan Pangborn. Kráčel pomalu, s hlavou skloněnou.

Nohy zasunuté do nemocničních gumových pantoflí šoupal po linoleu. Cedula na za ním se zavírajících dveřích nesla nápis MÁRNICE – BEZ POVOLENÍ VSTUP ZAKÁZÁN. Na vzdálenější straně chodby leštil podlahu vrátný v šedivém pracovním oděvu pomalými, línými pohyby. Alan se pomalu k němu sunul a cestou si stahoval nemocniční čepici. Odhrnul svůj zelený plášť a čepici si nacpal do zadní kapsy světle modrých džin. Tlumené vrčení leštičky ho uspávalo. Nemocnice v Auguste byla tím posledním místem na zeměkouli, kde si přál trávit dnešní večer.

Když se Alan k němu blížil, vrátný vzhledl a vypnul leštičku.

„Moc dobře zrovna nevypadáte, příteli,“ oslovil Alana.

„Ani mě to nepřekvapuje. Nemáte náhodou cigaretu?“

Vrátný vytáhl z náprsní kapsy balíček lucky strikes a jednu Alanovi vyklepal. „Ale tady stejně kouřit nesmíte,“ řekl. Kývl hlavou ke dveřím márníce. „Doktor Ryan by se zjančil.“

Alan přikývl. „A kde mohu?“

Vrátný ho vzal do spojovací chodby a ukázal na jedny dveře asi v polovině chodby. „Tudy se dostanete do uličky za budovou. Ale něčím si je zapřete, protože kdyby vám zabouchly, musel byste celou budovu obejít zase k přednímu vchodu. Sirky máte?“

Alan vykročil do chodby. „Mám zapalovač. Díky za tu cigaretu.“

„Tak jsem slyšel, že dneska večer jste měli dvojprogram,“ zavolal za ním vrátný.

„Přesně tak,“ řekl Alan, aniž by se otočil.

„Soudní pitvy – to je pěkný svinstvo, co?“

„Ano,“ řekl Alan.

Za ním se opět ozvalo tlumené vrčení leštičky. Svinstvo jen co je pravda. Pitvy Nettie Cobbové a Wilmy Jerzyckové byly v pořadí třiadvacátá a čtyřiadvacátá za celou dobu jeho služby – a i když všechny byly pěkné svinstvo, tak tyto dvě poslední byly zdaleka nejhorší ze všech.

Dveře, které mu vrátný ukázal, byly nouzovým východem a na vnitřní straně měly jen ovládací tyč. Alan se rozhlížel po něčem, co by mohl použít k jejich založení, ale nic nenašel. Sundal si zelený plášť, složil ho do balíčku a dveře otevřel. Dovnitř vnikl noční vzduch – chladný, avšak úžasné osvěžující po tom zkaženém lihovém pachu v márníci a v přilehlých pitevnách. Alan vložil složený plášť mezi dveře a vykročil do tmy. Nechal dveře pomalu zavřít a přesvědčil se, že kabát nedovolí, aby se zacvakly. Opřel se o cihlovou zeď vedle proužku světla pronikajícího nedovřenými dveřmi a zapálil si cigaretu.

Po prvních šlucích se mu trochu zamotala hlava. Snažil se téměř dva roky přestat kouřit a už se mu to skoro podařilo. Ale pak mu do toho něco přišlo. A to je jak prokletí, tak požehnání policejní práce – vždycky do něčeho něco přijde.

Pohlédl vzhůru ke hvězdám, což ho obyčejně uklidňovalo – ale mnoho jich nespatriil. Utápěly se ve světle jasných výbojek, obklopujících nemocnici. Rozeznával Velký vůz, Orion a jeden matně načervenalý bod, který by mohl být Marsem. To ale bylo všechno.

Mars, pomyslel si. To je ono. To je určitě ono. Válečníci z Marsu přistáli kolem poledne v Castle Rocku a dvě první osoby, jež potkali, byly Nettie Cobbová a ta potvora Jerzycků. Poštvali je a ony zešilely. To je jediné vysvětlení, které by mohlo pasovat.

Představil si, jak jde za Henrym Ryanem, hlavním soudním lékařem státu Maine, a říká mu Šlo o zásah mimozemšťanů, doktore. Případ je uzavřen. Ryan by nejspíš ani nebyl moc pobaven. I pro něj to byl dlouhý večer.

Alan zhluboka potáhl cigaretu. Chutnala absolutně senzačně, ať už se mu hlava motá nebo nemotá – a on si pomyslel, že už naprosto chápe, proč se teď nesmí kouřit ve veřejných prostorách všech amerických nemocnic. John Calvin měl úplnou pravdu: když něco dává takový pocit, nebude to určitě nic dobrého. A tak sem s tím nikotinem, šéfe – vždyť to je taková paráda.

Napadla ho taková myšlenka, jak prima by bylo koupit si celý kartón těchhle senzačních cigaret, urvat mu oba konce a celý ho pak zapálit nějakou pochodní. Jak prima by bylo teď se opít. Na opití by to teď byla ta nejhorší doba, pomyslel si. To je další hloupé pravidlo života – Když se fakt potřebuješ ožrat, nemůžeš si to nikdy dovolit. Alan vágně přemítal, že alkoholici jsou snad jediná skupina lidí na světě, která má ve svých prioritách jasno.

Úzký pruh světla u jeho nohou se rozšířil. Alan se ohlédl a spatřil Norrise Ridgewicka. Norris vyšel

ven a opřel se o zeď vedle Alana. Měl ještě na hlavě zelenou čepici, avšak nasazenou nakřivo, tkaničky mu visely na záda přes zelený plášť. Barva jeho pokožky ladila barvě pláště.

„Kristepane, Alane.“

„To byla tvoje první pitva, vid’?“

„Ne, už jsem jednou u pitvy byl, když jsem sloužil v North Wyndhamu. Zadušení kouřem. Ale tohle... kristepane, Alane.“

„Jo,“ řekl a zatáhl z cigarety. „Kristepane.“

„Máš ještě jednu cigaretu?“

„Ne – promiň. Tuhle jsem vyžebbral od vrátného.“ Pohlédl na svého zástupce s mírnou zvědavostí. „Nevěděl jsem, že kouříš, Norrisi.“

„Nekouřím. Ale asi začnu.“

Alan se tiše zasmál.

„Člověče, už se nemůžu dočkat, až vyjedu zítra na ryby. Nebo se ruší volné dny, dokud se tahle záležitost nevyjasní?“

Alan o tom chvíli dumal a pak zavrtěl hlavou. Nejsou v tom žádní válečníci z Marsu; bude to něco mnohem jednoduššího. A svým způsobem právě to je na celé záležitosti tak strašné. Neviděl ale důvod, proč by měl Norrisovi rušit jeho volno.)

„No to je vynikající,“ řekl Norris a pak dodal, „Ale kdybys potřeboval, Alane, tak přijdu. To není žádný problém.“

„Nebudeš muset, Norrisi,“ řekl. „Spojili se se mnou John i Clut – Clut už šel s hochy od kriminálky promluvit si s Petem Jerzyckem a John je se skupinou, pátrající u Nettie. Je to jasná záležitost. Hnusná, ale jasná.“

Ano... ale přesto zároveň cítil jakýsi neklid. Někde hluboko cítil skutečně velký neklid.

„No, jak se to stalo? Řekl bych, že ta potvora Jerzycková si o to říkala už dlouhá léta, ale vždycky jsem si myslel, že až jednou narazí, odnese to monoklem pod okem nebo snad zlomenou rukou... ale ne takhle. Nebo si prostě jen vybrala pro hádku nesprávnou osobu?“

„To by možná celou záležitost docela vysvětlovalo,“ řekl Alan. „Wilma si nemohla v Castle Rocku vybrat pro nepřátelství nesprávnější osobu.“

„Nepřátelství?“

„Polly dala Nettii na jaře štěňátko. Zpočátku štěkalo. Wilma s tím nadělala dost rozruchu.“

„Fakt? Já si na žádnou stížnost nepamatuji.“

„Oficiálně si stěžovala jen jednou. Zachytil jsem to. Polly mne o to požádala. Cítila částečně odpovědnost, protože Nettii toho psa dala. Nettie slíbila, že ho bude pokud možno držet uvnitř domu – a tím to pro mne také končilo. Pes sice štekat přestal, ale Wilma nejspíš Nettii otravovala dál. Polly říká, že když Nettie zahlédla Wilmu, přešla na druhou stranu ulice, když Wilma byla ještě dva bloky daleko. Nettie se jí držela z očí. Ale pak minulý týden překročila čáru. Zašla k Jerzyckům, když oba byli v práci, spatřila tam prádlo visící na šňůrách a poházela jí ho blátem ze zahrady.“

Norris hvízdnul. „A tuhle stížnost jsme zachytili, Alane?“

Alan zavrtěl hlavou. „Až do dnešního odpoledne to bylo všechno čistě jen mezi oběma ženami.“

„A co Pete Jerzyck?“

„Znáš Peta?“

„No...“ Norris se zarazil. Pomyslel na Peta. Pomyslel na Wilmu. Pomyslel na ně oba dohromady. Pomalu pokýval hlavou. „Ten se Wilmy bál, protože kdyby chtěl vystupovat jako rozhodčí, udělala by z něj hadrového panáka... a tak se do toho nepletl. Je to tak?“

„Tak nějak. Možná se mu podařilo celý konflikt jen trochu odložit. Clut říká, že Pete vypověděl hochům od kriminálky, že Wilma chtěla vlítnout na Nettii hned potom, co uviděla ta svoje prostěradla. Chtěla si to s ní jít okamžitě vyřídit. Volala údajně Nettii telefonem a řekla jí, že jí utrhne kebuli a nasere do krku.“

Norris přikývl. Mezi pitvou Wilmy a pitvou Nettie zavolal dispečink v Castle Rocku a vyžádal si seznam záznamů, jež měly obě ženy v rejstříku. U Nettie to bylo jednoduché – jen jeden záznam. Zabíla svého manžela. Konec záznamu. Nic předtím, nic od té doby, ani v několika posledních letech, kdy už

zase bydlela v městečku. Ale Wilma, to byl úplně jiný případ. Nikdy nikoho sice nezabila, ale seznam stížností – jež buď podávala sama, či jež byly podávány na ni – byl dost dlouhý a táhl se až do časů střední školy, kdy zástupkyni učitelky uhodila do oka za to, že ji nechala po škole. Ve dvou případech žádaly ženy, které měly tu smůlu, že se dostaly do Wilminých černých knih, o ochranu policie. V posledních letech Wilma také figurovala ve třech případech napadení. Všechny žaloby byly nakonec staženy, ale nedalo moc práce spočítat si, že kdo měl jen za mák rozumu, dobře si rozmyslel vést s Wilmou nějaké spory.

„Byly na sebe holt alergické,“ zamumlal Norris.

„Maximálně alergické.“

„Její manžel ji přemluvil, aby za Nettii nechodila, když tenkrát poprvé chtěla?“

„Udělal něco lepšího, než že ji přemluvil. Řekl Clutovi, že jí dal do šálku čaje dva xanaxy, to že ji zklidnilo. Jerzyck říká, že si myslel, že na to už zapomněla.“

„Ty mu věříš, Alane?“

„Jo – alespoň natolik, jak někomu mohu věřit, aniž bych s ním hovořil tváří v tvář.“

„Co jí to dal do toho čaje? Nějakou drogu?“

„Sedativum. Jerzyck řekl hochům od kriminálky, že jí to udělal už párkrát – vždycky, když se rozběhla – a že to na ni perfektně fungovalo. A tak byl přesvědčen, že tentokrát to bude fungovat také.“

„Ale ono to nefungovalo.“

„Já si myslím, že zpočátku to možná fungovalo. Každopádně Wilma neletěla Nettii utrhnout hlavu hned. Ale jsem přesvědčen o tom, že Nettii trápit nepřestala; prostě pokračovala v tom, co dělala, už když se snažila ji znervózit, když šlo o toho psa. Telefonovala jí. Jezdila jí kolem domu. Takovéhle věci. Nettie neměla moc výdrže. Takové věci ji mohly skutečně dost rozrušit. John LaPointe a kluci od kriminálky byli kolem sedmé hodiny u Polly. Ta jim řekla, že si je naprosto jistá, že Nettie měla nějakou starost. Zašla dnes ráno k Polly a něco v tom smyslu tam utrousila. Polly ale vůbec nepochopila, o co mělo jít.“ Alan si povzdechl. „Vsadím se, že teď lituje, že ji neposlouchala pozorněji.“

„Jak to vzala Polly, Alane?“

„Celkem statečně, řekl bych.“ Mluvil s ní dvakrát – jednou z nějakého domu poblíž místa, kde k masakru došlo, a podruhé odtud z nemocnice hned poté, co sem s Norrisem dorazili. V obou případech měla hlas klidný a ovládala se, ale pod povrchem toho ovládání cítil slzy a zmatek. Nebyl vůbec překvapen, že když jí zavolal poprvé, věděla už, co se přihodilo; zprávy – zvláště špatné zprávy – se na malém městě šíří rychle.

„A co vlastně spustilo ten velký třesk?“

Alan s překvapením pohlédl na Norrise a uvědomil si, že to zatím přesně neví. Alan dostal více či méně úplnou zprávu od Johna LaPointa v době mezi oběma pitvami, zatímco Norris na druhém telefonu hovořil se Sheilou Brighamovou a dával dohromady seznam záznamů, týkajících se obou žen.

„Jedna z nich se rozhodla k eskalaci,“ řekl. „Tipoval bych Wilmu, ale celý obraz je zatím dost nejasný. Wilma se nejspíš vydala k Nettii, zatímco ta byla dnes ráno na návštěvě u Polly. Nettie nejspíš zapomněla zamknout dveře nebo je nějak zajistit a vítr je vyrazil – víš přece, jak větrno bylo dnes.“

„Jo.“

„A tak možná mělo původně jít jen o další nájezd Wilmy, aby udržela Nettii ve strachu. Pak ale spatřila otevřené dveře a její nájezd se změnil na něco jiného. Možná to nebylo přesně takhle, ale jiné vysvětlení zatím nemám.“

Ta slova mu ještě ani nestačila vyjít z úst a už věděl, že to je lež. Necítil, že jsou pravdivá, v tom byl ten problém. Měla znít pravdivě, chtěl, aby pravdivě zněla, ale nedařilo se mu to. A co ho nejvíc přivádělo k šílenství, byla skutečnost, že neměl vlastně vůbec žádný důvod mít pocit, že něco snad není v pořádku – alespoň žádný hmatatelný důvod. Podívoval se snad pouze nad tím, jak mohla Nettie být natolik neopatrná, že dveře nejen nezamkla, ale navíc ani pořádně nezajistila, když už Wilmu Jerzyckovou tak strašně nesnášela... to ale přece nestačí pro podezření. Nestačí to, protože ne všechno s Nettii bylo v takovém pořádku, aby se dalo předpokládat s naprostou jistotou, co taková osoba je či není schopná provést. Ale přesto...

„A co tam Wilma provedla?“ zeptal se Norris. „Udělalala jí tam bordel?“

„Zabila Nettii psa.“

„Cože?“

„Slyšíš dobře.“

„Kristepane! Ta potvora!“

„No jo, ale to jsme o ní přece věděli, ne?“

„Jasně, ale přesto...“

A je to tu zase. A cítí to i Norris Ridgewick, který – i po těch všech letech – má pořád ještě problémy, když má písemně vypracovat hlášení: Jasně, ale přesto...

„Provedla to švýcarským armádním nožem. Vytáhla vývrtku a napíchla na ni papír s oznámením, že jde o pomstu za ta zablácená prostěradla. A tak se Nettie vydala k Wilmě s kameny. Gumičkami na ně připevnila papíry zase s jejím oznámením, že ty kameny jsou poslední výstrahou. Rozbila jimi všechna přízemní okna u Jerzycků.“

„No potěš pánbů,“ řekl Norris, ne bez určitého obdivu.

„Jerzyckovi odjeli na mši asi tak v půl jedenácté. Po mši se zastavili na oběd u Pulaskisů. Pete Jerzyck tam zůstal, že bude s Jakém Pulaskisem sledovat Patriots, takže tentokrát neměl příležitost, aby se i jen pokusil Wilmu zchladit.“

„A na tom rohu se potkaly náhodou?“ zeptal se Norris.

„Pochybuji o tom. Já si myslím, že Wilma přijela domů, uviděla tu spoušť a Nettii vyzvala k boji.“

„Myslíš jako na souboj?“

„Asi tak.“

Norris hvízdal, pak chvíli nehnutě stál, ruce měl sepnuté za zády a hleděl do tmy. „Stejně, Alane, proč musíme být u těchhle sakra pitev?“ zeptal se konečně.

„Je to asi podle protokolu,“ řekl Alan, ale bylo v tom něco víc... alespoň pro něj. Když má člověk starosti s nějakým případem (jako on právě s tímto), pak může být svědkem něčeho, co mu v mozku zařadí z neutrálu rychlost. Může být svědkem něčeho, čeho se pak chytí.

„Pak už je tedy nejvyšší čas, aby si okres najmul někoho nového do protokolu,“ zahučel Norris a Alan se zasmál.

Ale uvnitř se nesmál – a to nejen proto, že nejbližších pár dní bude Polly jistě silně trpět. V této záležitosti není něco v pořádku. Navenek se sice zdá, že všechno do sebe zapadá, ale tam někde dole, kde vládnu spíš instinkty (a kam se také někdy ukrývají), dávají víc smyslu tí marťanští válečníci. Alespoň jemu.

No, neblázni! Cožpak jsi to právě od A až do Zet nevyložil Norrisovi, ještě než jsi stačil dokouřit tu cigaretu?

Ano, vyložil mu to. A to je také část problému. Cožpak se dvě ženské, i když jedna z nich je napůl bláznivá a ta druhá muňka zlomyslná, jen z tak běžných důvodů rozporcují na rohu ulice jako dvojice beznadějně odepsaných fetišáků?

Alan prostě nevěděl. A protože nevěděl, odhodil cigaretu a znovu se nad celou tou záležitostí zamyslel.

Pro Alana všechno začalo telefonátem Andyho Clutterbucka. Alan právě vypnul fotbal Patriotů s Tryskáči (Patrioti už prohrávali o šest bodů z položeného míče a o další ze hry – a to běžela teprve třetí minuta druhé čtvrtiny) a oblékal si kabát, když vtom zazvonil telefon. Alan hodlal zajít do Nezbytných věcí, jestli tam bude pan Gaunt. Je docela i možné, pomyslel si, že se tam potká s Polly. Ale ten telefonát Cluta všechno změnil.

Eddie Warburton, říkal Clut, vzal telefon, právě když se on, Clut, vracel z oběda. V zahradní čtvrti městečka je prý nějaký bengál. Perou se tam ženský nebo co. Eddie řekl, že by nebylo od věci, kdyby Clut zavolal šerifa a pověděl mu o tom.

„Jak je kurva možný, že Eddie Warburton bere telefony v kanceláři šerifa?“ zeptal se Alan podrážděně.

„No, když v dispečerský kukani nikdo nebyl, tak si asi myslel –“

„To hovado ví moc dobře, co má dělat, když není nikdo v dispečerský kukani – je zapnutá mrcha, a

tak si nemá telefonů co všimat.“

„Já teda nevím, proč to bral,“ řekl Clut se ztěží skrývanou netrpělivostí, „ale podle mě na tom teď tolik nezáleží. Druhý telefonát, týkající se toho incidentu, přišel asi před čtyřmi minutami – právě když jsem mluvil s Eddiem. Volala nějaká stará paní. Jméno jsem přeslechl – buď byla tak rozčilená že mi ho zapomněla říct, nebo mi ho říct nechtěla. Každopádně říkala, že na rohu ulic Willow a Ford došlo k nějaké ošklivé rvačce. Dvě ženský. Říkala, že mají nože. A že tam pořád ještě jsou.“

„Pořád se perou?“

„Ne – leží, obě. Už je po rvačce.“

„Jasně.“ Alanův mozek začal teď pracovat na vyšší obrátky jako expresní vlak, nabírající rychlost. „Zaznamenal jsi ten hovor, Clute?“

„Jasně, že jo.“

„Dobře. Dneska odpoledne má službu Seaton, že jo? Hned ho tam pošli.“

„Už jsem ho tam poslal.“

„No zaplať pánbů. Tak teď zavolej státní policii.“

„Kriminálku taky?“

„Zatím ne. Zatím tam jen zajed'te. Jsem tam hned, Clute.“

Když dorazil na místo masakru a uviděl tu spoušť, zavolal Alan do oxfordské posádky státní policie a řekl jim, aby hned poslali také kriminálku... nebo raději rovnou dvě party, pokud je mohou uvolnit. To už stáli Clut a Seaton Thomas s rozpaženými rukama před houfem žen, jež se seběhly k místu neštěstí, a posílali je zpátky do jejich domovů. Dorazil Norris, obhlédl situaci a vytáhl z policejního vozu roličku žluté pásky označené nápisy MÍSTO ČINU – NEVSTUPOVAT. Na pásce byla silná vrstva prachu a Norris později řekl Alanovi, že vůbec nevěřil, že bude lepit, tak byla páska už stará.

Ale přesto lepila. Norris ji omotal kolem kmenů dubů, vytvořil okolo obou žen, jež jako by objímaly patu sloupu dopravní značky, velký trojúhelník. Diváci se nestáhli do svých domovů, jen couvli na trávníky před nimi. Bylo jich už asi padesát a jejich počet stále rostl, jak telefony zvonily a další sousedé se hmuli prohlédnout si bitevní scénu. Andy Clutterbuck a Seaton Thomas vypadali tak vztekle, až se zdálo, že každou chvíli vytáhnou pistole a začnou střílet na výstrahu. Alan s nimi cítil.

Vyšetřování vražd provádí ve státě Maine Kriminální oddělení státní policie a pro nižší šarže policajtů (a to byli vlastně skoro všichni tady) představuje nejděsivější čas doba, uplynulá mezi zjištěním zločinu a příjezdem kriminálky. Místní policisté i okresní pěšáci dobře vědí, že právě to je doba, kdy se nejčastěji přetrhne tak zvaný důkazní řetězec. A většině také je jasné, že do všeho, co během této doby podniknou, budou druhý den šťourat klotové rukávy z Úřadu státního návladního v přesvědčení, že všichni místní a většina okresních poldů jsou jen parta nešikovných pomocníků šerifa.

Tiché houfy lidí stojících na trávníku na druhé straně ulice působily dost strašidelně. Alanovi připomínali ten zástup zombies z filmu Úsvit mrtvol.

Vytáhl ze zadního sedadla vozu tlampač na baterie a vyzval je, aby okamžitě odešli do svých domovů. Pomalu se začínali rozcházet. Pak si ještě jednou probral v hlavě správný postup a podal vysílačkou zprávu. Na stanici přišla Sandra McMillanová, aby se ujala dispečinku. Není sice tak dobrá jako Sheila Brighamová, ale žebrák si holt nemůže vybírat... a Alan si pomyslel, že Sheila se stejně brzy dozví co se přihodilo a přijde. Když už ne ze smyslu pro povinnost, tak určitě ze zvědavosti.

Alan řekl Sandy, aby sehnala Raye Van Allena. Ray byl policejní lékař pro okrsek Castle – a také ohledávач mrtvol – a Alan chtěl, aby pokud možno už byl přítomen na místě, až přijede kriminálka.

„Rozumím, šerife,“ řekla Sandy důležitě, „základna zajistí.“

Alan se vrátil ke svým policistům na místo činu. „Kdo z vás konstatoval smrt těch žen?“

Clut a Seaton Thomas na sebe pohlédli s neklidným překvapením a Alan pocítil bodnutí u srdce. Tak to je první bod pro ty zítřejší šťouraly – anebo možná ne. Nikdo od kriminálky zatím nedorazil, i když už slyšel blížící se sirény. Alan podlehl nataženou pásku a po špičkách se blížil k dopravní značce, jako malý kluk, snažící se uniknout z domova po večerníčku.

Krvavé kaluže byly hlavně mezi oběťmi a v listy zaplněné strouze vedle nich, avšak menší kapky – jež mládenci od kriminálky nazývají odstřik – pokrývaly i zhruba kruhový prostor kolem nich. Alan si klekl na jedno koleno těsně mimo tento kruh, natáhl ruku a zjistil, že by dosáhl na mrtvolu – nepochyboval, že

to jsou mrtvolky –, když se s nataženou rukou předkloní, jak jen to jde nejdál, aniž by ztratil rovnováhu.

Ohlédl se na Seata, Norrise a Cluta. Stáli srazeni v hloučku a zírali na něj vytřeštěnými očima.

„Vyfoťte mě,“ řekl.

Clut a Seaton jen na něj dál koukali, jako kdyby vydal nějaký příkaz v hotentotštině, ale Norris se rozběhl k Alanovu vozu a hrabal se na zadním sedadle tak dlouho, až odtud vylovil starý polaroid – jeden ze dvou přístrojů, používaných pro dokumentační účely. Až se sejde ta přidělovací komise, požádá ji Alan o nejméně ještě jeden fotoaparát; ale teď odpoledne se schůze nějaké komise zdála být něčím velmi, velmi nedůležitým.

Norris přibíhal s polaroidem, zaměřil a stiskl spoušť. Aparát zabzučel.

„Zmáčkni to pro jistotu ještě jednou,“ řekl Alan. „Ať tam jsou také ta těla. Nechci, aby mi pak někdo vykládal, že jsme jim narušili důkazní řetězec. Toho bych se nerad dočkal.“

Uvědomoval si, že teď mluví trochu hádavě, ale nemohl s tím nic dělat.

Norris pořídil ještě jeden snímek, dokumentující Alanovo postavení mimo krvavý kruh a polohu těl, ležících u paty sloupu dopravní značky. Pak se Alan opět opatrně natáhl a přitiskl prsty na zakrvavený krk ženy, ležící nvrch. Necítil žádný puls – pochopitelně – ale po chvilce způsobil přítlak jeho prstů, že hlava se jí zvrátila od sloupu a obrátila na stranu. Alan okamžitě poznal Nettii – a pomyslel na Polly.

Ach bože, pomyslel si zarmouceně. Pak zkusil tep Wilmě, i když měla v hlavě zabořený sekáček. Tváře a čelo měla postříkané jemnými kapičkami krve. Vypadaly jako nějaké pohanské tetování.

Alan vstal a vrátil se k místu, kde na druhé straně pásy stáli jeho muži. Nedokázal přestat myslet na Polly a uvědomoval si, že to není v pořádku. Musí ji zapudit z mysli, jinak se mu nikdy nepodaří zvládnout tenhle případ. Přemítal, zda někdo z těch čumilů už Nettii identifikoval. Jestliže ano, tak se to Polly nepochybně dozví dřív, než jí on stačí zavolat. Zoufale doufal, že ji nenapadne přijít se sem podívat.

Tím se teď ale nesmíš zabývat, napomínal se. Jak to tak vypadá, spadla ti do klína dvojí vražda.

„Vytáhni služební blok,“ řekl Norrisovi. „Budeš dělat tajemníka.“

„Kristepane, Alane, víš přece jaký mám rukopis.“

„Jen piš.“

Norris podal polaroid Clutovi a vytáhl ze zadní kapsy služební knížku. Z ní mu vypadl bloček upozornění na dopravní přestupek s každým lístkem dole orazítkovaným jeho jménem. Norris se sehnul, zvedl bloček z chodníku a nepřítomně si ho zase strčil do kapsy.

„Chci abys zapsal, že hlava té ženy nahoře, označené Oběť 1, spočívala na sloupku dopravní značky. Neúmyslně jsem ji pohnul, prováděje kontrolu tepu.“

Jak snadno lze sklouznout do toho policejního žargonu, pomyslel si Alan, kde auta se stávají „vozidly“, darebáci „pachatelé“ a mrtví lidé z městečka „označenými oběťmi“. Policejní žargon, ta podivuhodná přepážka z posuvného skla.

Obrátil se ke Clutovi a řekl mu, aby vyfotografoval toto druhé seskupení těl. Pocítil zvláštní uspokojení, že nechal Norrise zdokumentovat jejich původní uložení ještě před tím, než se té ženy dotkl.

Clut ženy vyfotografoval. Alan se otočil k Norrisovi. „Dále chci, abys zapsal, že když se hlava Oběti 1 pohnula, identifikoval jsem ji jako Neticii Cobbovou.“

Seaton hvízdal. „Chceš říct, že to je Nettie?“

„Ano. Přesně tak.“

Norris zapsal informaci do bloku. Pak se zeptal: „Co budeme dělat teď, Alane?“

„Počkáme tu na hochy od kriminálky – a až přijedou, budeme koukat vypadat trochu k světu,“ řekl Alan. Hoši od kriminálky dorazili ani ne o tři minuty později ve dvou vozech, za nimi přijel Ray Van Allen ve svém otlučeném starém autě značky subaru Brat. Kolegové od státní policie přijeli v modré dodávce. Všichni příslušníci státní policie si jako první věc zapálili doutníky. Alan přesně věděl, že udělají právě tohle. Těla sice byla čerstvá a oni nebyli v místnosti, nicméně ten doutníkový rituál se potlačit nedal.

Začala nepříjemná práce, v policejním žargonu označovaná jako „zajištění místa činu“. Trvala až do setmění. Alan pracoval s Henrym Paytonem, velitelem stanice v Oxfordu (který přebral odpovědnost za tento případ a vedení chlapců z kriminálního oddělení) už při několika jiných příležitostech. Nikdy nebyl u Henryho svědkem jakékoliv imaginace. Ten člověk byl dřič, ale svědomitý, důkladný dřič. A proto si Alan na chvíli dovolil odskočit a zavolat Polly.

Když se vrátil, byly ruce obětí navlečeny do plastových pytlíků uzavřených na zdrhovadlo. Wilma Jerzycková ztratila jeden střevec a její noze v punčoše se dostalo stejného ošetření. Nastoupili chlapci od pátracího oddělení a udělali skoro tři stovky fotografií. Pak dorazili další státní policisté. Někteří vytlačovali dav, který se opět snažil přiblížovat a další naháněli příjezdějí televizní reportéry k budově Magistrátu. Policejní kreslíř udělal rychlý náskres místa činu do předtištěné tabulky.

Konečně měla být odnesena i těla – ale jedna věc ještě zbývala. Payton podal Alanovi pár lékařských rukavic najedno použití a průhledný sáček se zdrhovadlem. „Sekáček nebo nůž?“

„Já vezmu sekáček,“ řekl Alan. Je z těch dvou předmětů sice umazanější, olepený částeczkami mozku Wilmy Jerzyckové, ale nechtěl se dotýkat Nettie. Měl ji docela rád.

Vražedné nástroje byly vytaženy, označeny visačkami, uloženy do sáčků a odvezeny do Augusty. Nastoupily dva týmy kriminalistů a začaly prohledávat prostor kolem těl, jež, stále ještě ležela ve svém smrtelném objetí s kalužemi krve mezi sebou – nyní již tuhnoucí do hmoty, připomínající svým povrchem smalt. Když doktor Ray Van Allen konečně dostal svolení naložit je do sanitky, bylo již místo činu zalito světlými reflektory policejních vozů; zřízcenci museli nejprve Wilmu od Nettie odtrhnout.

Henry Payton ke konci toho choulostivého baletu, známého jako ohledávání místa činu, přistoupil k opodál stojícímu Alanovi. „To znám tedy lepší způsoby jak trávit nedělní odpoledne,“ řekl.

Alan přikývl.

„Škoda že se ti pohnula ta hlava. To byla smůla.“

Alan znovu přikývl.

„Nemyslím ale, že tě s tím bude někdo otravovat. Aspoň že máš jednu dobrou fotku původní polohy.“ Pohlédl směrem k Norrisovi, který právě hovořil s Clutem a čerstvě dorazivším Johnem LaPointem. „Ještě štěstí, že ten bulík nestrčil před objektiv prsty.“

„Norris je dobřej.“

„Bejt na jeho místě Sulc, taky by byl dobřej. Každopádně to nevypadá na nic složitějšího.“

Alan souhlasil. A v tom byl právě ten problém; věděl to už dávno před tím, než končili s Norrisem to svoje nedělní trápení v uličce za nemocnicí Kennebec Valley. Celá ta záležitost vypadala až nějak moc jednoduše.

„Budeš při řezání?“ zeptal se Henry.

„Ano. Bude pitvat Ryan?“

„Tak jsem tomu rozuměl.“

„Asi s sebou vezmu Norrise. Těla povevou nejdřív do Oxfordu, ne?“

„Jo. Tam se vozí.“

„Kdybychom s Norrisem odjeli hned teď, mohli bychom být v Augustě, ještě než je tam dovezou.“

Henry Payton přikývl. „Proč ne? Stejně to tady už asi zabalíme.“

„Rád bych poslal jednoho ze svých chlapců s každou vaší vyšetřovací partou. Jako pozorovatele. Vadilo by to?“

Payton se nad tím zamyslel. „Nevadilo – ale kdo tu zůstane na udržování pořádku? Snad ne ten chudák Seat Thomas?“

Alanem náhle projelo něco příliš prudkého, než aby to pominul jako běžnou zlost. Měl za sebou namáhavý den a už právě tak dost těch Henryho jízlivostí o jeho podřízených. Ale nechtěl si Henryho rozhněvat, aby se mohl svést s případem, který technicky vzato patří státní policii. A tak udržel jazyk za zuby. „Ale jdi, Henry. Je přece neděle večer. Je zavřeno i u Žlutého tygra.“

„Proč jsi tak žhavěj do tohodle případu, Alane? Je na něm snad něco tak zvláštního? Chápu, že se ty dvě ženský nesnášely a že ta, co byla nahoře, už jednou někoho voddělala. Teda jen svého manžela.“

Alan se zamyslel. „Ne – není v tom nic zvláštního. Aspoň nic, o čem bych věděl. Jenom to nějak –“

„Jenom si to zatím nemůžeš v hlavě nějak moc srovnat, vid’?“

„Asi tak.“

„Dobře. Ale tvoji lidé si budou muset uvědomit, že tam budou jen na to, aby poslouchali – na nic víc.“

Alan se trochu usmál. Napadlo ho, že Paytonovi řekne, že kdyby Cluta a Johna LaPointa instruoval, aby kladli nějaké otázky, nejspíš by utekli někam hodně daleko – ale pak si to rozmyslel. „Budou mlčet jako hrob,“ řekl. „Na to se můžeš spolehnout.“

Tak tu teď stáli, Alan s Norrisem Ridgewickem, a za sebou měli snad svoji nejdelší neděli v životě. Ale s životy Nettie a Wilmy měl ten den společnou jen jedinou věc: už skončil.

„Přemýšlíš o tom, že si tu v nějakém motelu zamluvíme nocleh?“ zeptal se Norris váhavě. Alan ani nemusel být jasnovidec aby mu bylo jasné, nač právě teď Norris myslí: na zítřejší rybaření, o které by přišel.

„Ani ve srandě.“ Alan se shýbl a zvedl plášť, jenž strčil mezi dveře. „Padáme odtud.“

„No, to je nápad,“ řekl Norris a poprvé od chvíle, kdy se s Alanem sešli na místě zločinu, zazněl jeho hlas trochu veseleji. O pět minut později už jeli směrem na Castle Rock po silnici číslo 43 a světlomety policejního vozu prořezávaly větrnou temnotu. Když dojeli na místo, bylo už pondělí, tři hodiny ráno.

Alan zajel za budovu Magistrátu a vystoupil z vozu. Jeho dodávka stála vedle Norrisova polorozpadlého volkswagena brouka na vzdálenější straně parkoviště. „Jedeš rovnou domů?“ zeptal se Norris.

Norris se na něj trochu rozpačitě zakřenil a uhnul očima. „Hned jak se převlíknu do civilu.“

„Norrisi, kolikrát už jsem ti říkal, jaký mám názor na to tvoje převlíkání na záchodě?“

„Ale jdi, Alane – nepřevlíkám se tam přece pokaždý.“ Oběma ale bylo jasné, že je to přesně naopak. Alan si povzdychl. „A vždyť to je jedno – máš za sebou perný den. Promiň.“

Norris pokrčil rameny. „Je to vražda. A ty se tady nedějou zas tak často. A když už se staly, tak snad každý musí zabrat.“

„Řekni Sandy nebo Sheile, aby ti vypsaly pracovní výkaz na přesčas, jestli tam některá z nich ještě bude.“

„Aby se Cvalík mohl vztekat zase nad něčím dalším?“ zasmál se s trochou hořkosti Norris. „Nechám to plavat. Tentokrát dělám za svý, Alane.“

„Otravoval tě nějak?“ Alan na prvního radního v posledních pár dnech úplně zapomněl.

„Ne – ale pěkně po mně loupe vočima, když se potkáme na ulici. Kdyby uměl vočima vraždit, tak už jsem tuhej jako Wilma a Nettie.“

„Já ti tedy ten výkaz vypíšu zítra ráno sám.“

„Když tam bude tvoje jméno, je to v pořádku,“ řekl Norris a vydal se ke dveřím, označeným štítkem POUZE PRO ZAMĚSTNANCE MAGISTRÁTU. „Tak dobrou noc, Alane.“

„A ať ti berou.“

Norris se okamžitě rozzářil. „Díky – měl bys vidět ten prut, co jsem sehnal v tom novém krámě, Alane – je fakt jedničkovej.“

Alan se zašklebil. „To si dovedu představit. Pořád se tam k tomu chlápkovi chystám – zdá se, že tam má něco snad pro každého z města; a tak by tam mohl mít i něco pro mě, ne?“

„Proč ne?“ přitakal Norris. „Má tam všechny možný věci. To bys koukal.“

„Dobrou noc, Norrisi. A ještě jednou díky.“

„Vo tom ani nemluv.“ Ale Norris byl docela potěšený.

Alan sedl do svého auta, vycouval z parkoviště a zatočil na Main Street. Automaticky kontroloval pohledem budovy po obou stranách ulice, aniž by si to uvědomoval. . . a všechny informace si stejně automaticky ukládal do paměti. Jednou z věcí, jež zaznamenal, byla skutečnost, že v bytě nad obchodem Nezbytné věci se svítí. Pro lidi na malém městě je už dost pozdě na to, aby ještě zůstávali vzhůru. Přemítal, zda pan Gaunt třeba netrpí nespavostí a znovu si připomínal, že mu musí zavolat – ale nakonec uvážil, že to počká na dobu, až bude uzavřena ta smutná záležitost s Nettí a Wilmou. Dojel na roh ulic Main a Laurel, zapnul levou směrovku, pak se zastavil uprostřed křižovatky a zatočil vůz doprava. Nepojede domů. Je tam zima a pusto, když je teď jeho poslední syn se svým kamarádem na Cape Codu. A je tam až příliš mnoho zavřených dveří a až příliš mnoho vzpomínek, číhajících za těmi všemi dveřmi. Na druhé straně města je živá žena, která právě teď možná někoho zoufale potřebuje. Možná stejně zoufale, jako ten živý muž potřebuje ji.

O pět minut později zhasl Alan světla vozu a tiše zajel na příjezdovou cestu k domku Polly. Dveře budou zamčené, ale on ví, pod který roh schodů verandy sáhnout.

„Co tady ještě děláš, Sandy?“ zeptal se Norris, když vešel, uvolňuje si kravatu.

Sandra McMillanová, odbarvená blondýnka pracující už skoro dvacet let jako dispečerka na částečný pracovní úvazek, si navlékala plášť. Vypadala velmi unaveně.

„Sheila totiž měla lístky na Billa Cosbyho do Portlandu,“ řekla Norrisovi. „Říkala sice, že tady zůstane, ale já jsem ji donutila jít – musela jsem ji doslova vykopat ze dveří. No řekni – jak často se stane, že Bill Cosby vystupuje v Maine?“

A jak často se rozhodnou dvě ženské, že se rozřežou na kusy kvůli psovi, který navíc nejspíš pocházel z okresního útulku pro zaběhlá zvířata? pomyslel si Norris... ale nevyslovil to. „No, řek bych, že často asi ne.“

„Kdo ví, jestli ještě vůbec někdy.“ Sandy si zhluboka povzdychla. „Ale povím ti tajemství – když už je teď po všem, tak mě skoro mrzí, že jsem neřekla ano, když se Sheila nabízela, že tady zůstane. Tady to bylo večer úplně šílený – snad každá televizní stanice ve státě volala nejmín desetkrát, až skoro do jedenácti hodin – prostě bylo to tady jako při vánočním výprodeji v obchodě.“

„No tak jdi už domů. Povoluju ti to. Je zapnutá mrcha?“

Mrcha byla mašinka, přepínající telefony na Alanovo domácí číslo, pokud na stanici nebyla dispečerská služba. Když to u Alana po čtyřech zazvoněních nikdo nevzal, sepnul záznamník a řekl volajícímu, aby volal státní policii v Oxfordu. Byl to takový domácí systém, který by ve větším městě nefungoval – ale v okrese Castle, který má ze šestnácti okresů státu Maine nejméně obyvatel, fungoval výborně.

„Je zapnutá.“

„Dobrý. Mám pocit, že Alan stejně nepojede přímo domů.“

Sandy vědoucně zvedla obočí.

„Není tu nějaký vzkaz od poručíka Paytona?“ zeptal se Norris.

„Vůbec nic.“ Odmlčela se. „Bylo to asi hrozné, Norrisi, vid’? Teda... myslím ty dvě ženské?“

„Pěkně hrozný, jen co je pravda,“ přitakal. Civilní šaty mu visely úhledně na věšáku, zaháknutém přes kliku spisové skříně. Vzal je a vydal se k pánskému záchodku. V posledních asi třech letech si zvykl převlékat si uniformu na stanici, i když málokdy se to převlékání dělo v tak nezvyklou hodinu jako právě teď. „Běž domů, Sandy – až budu hotov, zamknu to tu.“

Strčil do dveří záchodku a věšák pověsil na přepážku u umyvadla. Rozepínal si právě košili uniformy, když se ozvalo lehké zaťukání na dveře.

„Norrisi?“ ozvala se Sandy.

„Myslím, že nikdo jiný tu není,“ zavolal.

„Málem bych zapomněla – někdo ti tu nechal dárek. Máš ho na stole.“

Norris si na chvíli přestal rozepínat kalhoty. „Dárek? Od koho?“

„Nevím – dneska to tu fakt bylo jako v blázinci. Ale je u toho cedulka. A taky stuha. To bude určitě od nějaké tajné zbožňovatelky.“

„Ta zbožňovatelka je teda tak tajná, že ani o ní nevím,“ řekl Norris s nefalšovanou lítostí. Vykročil z kalhot, pověsil je přes dveře kabiny a navlékal si džíny.

Sandy se venku trochu zlomyslně zasmála. „Byl tu večer také pan Keeton,“ řekla. „Možná ti ten dárek nechal on. Možná to je dárek na udobřenou.“

Norris se zasmál. „Až naprší a uschne.“

„Hlavně mi zítra nezapomeň říct, co to bylo – umírám zvědavostí. Je to krásný balíček. Dobrou noc, Norrisi.“

„Dobrou.“

Kdo jen mi tu mohl nechat nějaký dárek? přemítal, zapínaje si poklopec.

Sandy odešla, vyhmujíc si límec pláště – noc byla chladná a připomínala jí, že zima je už před dveřmi. Cyndi Rose Martinová, žena pana Martina, advokáta, byla jednou z mnoha lidí, jež během večera přišli – Cyndi Rose se objevila už v pozdním odpolední. Sandy ale ani nepřišlo na mysl, aby se o ní Norrisovi zmiňovala; nepohyboval se v úzkých profesních a společenských kruzích Martinů. Cyndi Rose jí řekla, že hledá svého manžela, což Sandy dávalo jakýs takýs smysl (i když ten večer panoval na stanici takový zmatek, že by Sandy nepovažovala za nic zvláštního, ani kdyby ta ženská řekla, že hledá Michaila Baryšnikova), protože Albert Martin pro město vyřizoval nějaké právní záležitosti.

Sandy řekla, že pana Martina toho večera neviděla, ale Cyndi Rose se může, jestli chce, klidně jít nahoru podívat, zda náhodou není u pana Keetona. Cyndi Rose řekla, že když už je tady, že se tam podívat zajde. To už telefonní centrála svítila jako vánoční stromeček a Sandy si vůbec nevšimla, jak Cyndi Rose vyjmula ze své velké tašky hranatý balíček zabalený do lesklého papíru, převázaného krásnou modrofialovou stuhou a položila ho na pracovní stůl Norrisa Ridgewicka. Když ho tam pokládala, měla na své hezké tváři úsměv, který však naopak vůbec hezký nebyl. Byl vlastně dost krutý.

Norris zaslechl zabouchnutí vnějších dveří a pak tlumeně zvuk startujícího auta odjíždějící Sandy. Nacpal si košili do džín, nazul si mokasíny a uniformu na ramínku pečlivě urovnal. Přičichl košili k podpaží a rozhodl, že ještě do prádelny nemusí. To je dobře: kdo šetří, má za tři.

Když vyšel ze záchodku, pověsil ramínko zase na kliku skříně; tady uniformu při odchodu určitě nepřehlédne. A to je také dobře, protože Alan vždycky řve jako tur, když Norris zapomene a nechá uniformu povalovat někde po stanici. Říká, že to tam vypadá jako v nějaké čistírně.

Šel ke svému pracovnímu stolu. Někdo mu tam skutečně postavil dárek – byla to krabice zabalená do světle modrého lesklého balicího papíru s modrofialovou stužkou, přecházející nahoře do načechrané mašle. Pod stužkou byla zasunutá bílá čtvercová obálka. Norris se zvědavostí obálku vytáhl a roztrhl. Uvnitř byla kartička. Na ní byl napsán velkými tiskacími písmeny krátký, záhadný vzkaz:

!!!! jen připomínka !!!!

Zasmužil se. Napadaly ho jen dvě osoby, které mu vždy něco připomínaly – jeho matka a Alan... a jeho matka zemřela před pěti lety. Vzal balíček, přetrhl stužku a mašli odložil na stranu. Pak rozbalil papír, který odhalil bílou krabici z vlnité lepenky bez jakéhokoliv potisku. Krabice byla asi pětadvacet centimetrů dlouhá a deset centimetrů široká a hluboká. Víko měla zalepené lepicí páskou.

Norris odtrhl pásku a krabici otevřel. Nad předmětem uvnitř byla vrstva trochu prosvítajícího bílého hedvábného papíru, pod nímž se rýsovalo něco plochého s řadou jakýchsi hrotů, avšak přes papír nebylo jasně vidět, co to vlastně je.

Natáhl se, že hedvábný papír stáhne a ukazováčkem narazil na něco tvrdého – nějaký vyčnívající kovový jazýček. Masivní železné čelisti sevřely hedvábný papír i první tři prsty Norrisovy ruky. Paží mu prolétla bolest. Zařval a klopýtavě couvl, levou rukou se chytil za pravé zápěstí. Bílá krabice spadla na zem. Hedvábný papír se pomuchlal.

Ach, sakra, to bolí! Chytil hedvábný papír, povadle visící v pomuchlaném cáru a odtrhl ho. Objevila se velká past na krysy značky Vítězství. Někdo ji natáhl, strčil do krabice, překryl hedvábným papírem, aby na ni nebylo hned vidět, a pak všechno zabalil do krásného modrého papíru. Past mu teď chytla tři prsty pravé ruky. Spatřil, že mu strhla celý nehet na ukazováku; zůstal na něm jen krvácející půlměsíček živého masa.

„Kurvadrát!“ zařval Norris. V bolesti a šoku pasti nejprve praštil o bok pracovního stolu Johna LaPointa, místo toho, aby se pokusil ocelovou tyčku zvednout. Povedlo se mu jen uhodit se do zraněných prstů o kovový roh stolu a paží mu vystřelila nová vlna bolesti. Opět zařval, vzal za tyčku a odtáhl ji. Uvolnil si prsty a past upustil. Jak past spadla na podlahu, ocelová tyčka opět sklapla na podložném dřevě.

Norris chvíli stál a třásl se, pak letěl zpátky na pánský záchodek, levou rukou roztočil kohoutek studené vody a do jejího proudu vložil pravou ruku. Pulsovalo mu v ní jako v retinovaném zubu moudrosti. Stál tam s grimasou bolesti v obličeji, sledoval čůrky krve stékající do výlevky a myslel na to, co mu říkala Sandy: Byl tu také pan Keeton... možná to je dárek na udobřenou.

A na tu kartičku: JEN PŘIPOMÍNKA.

Jasně, to je Cvalíkova práce. O tom není nejmenších pochyb. Tohle je přesně Cvalíkův styl. „Ty hovado jedno,“ zaúpěl Norris.

Studená voda mu prsty znecitlivovala, tlumila trochu to bodání. Bylo mu ale jasné, že ještě než dojde domů, bolest se zase vrátí. Aspirin by ji mohl trochu utupit, ale přesto je jasné, že ze spánku už dnes nebude nic. Ani z rybaření. Ale bude – na ryby půjdu, i kdyby mi ta zasraná ruka měla upadnout. Naplánoval jsem si to, těšil jsem, se na to a žádný Danforth Zastranej Cvalík Keeton mi to nepřekazí.

Zavřel vodu a papírovým ručníkem si opatrně osušil zraněnou ruku. Žádný z prstů, které se mu do pasti chytily, nebyl zlomený – alespoň se nezdál být – ale už začínaly natékat, tomu nezabránila ani

studená voda. Rameno pasti zanechalo na prstech temně rudou podlitinu mezi prvním a druhým článkem. V obnaženém masu ukazováku v místě, kde býval nehet, se rosily kapičky krve a to bodání se už zase začínalo ozývat.

Šel zpátky do prázdné místnosti a hleděl na past, ležící na boku vedle Johnova pracovního stolu. Zvedl ji a přenesl ke svému stolu. Vložil past do dárkové krabice a uložil ji do horní zásuvky stolu. Ze spodní zásuvky vytáhl tubu s aspiriny a vložil si tři do úst. Pak sebral hedvábný papír, balicí papír, stužku a mašli. Nacpal vše do odpadkového koše a navrch to překryl zmačkanými koulemi nějakých popsaných papírů.

Neměl v úmyslu říkat Alanovi či komukoliv jinému o tomhle špinavém triku, který mu Cvalík provedl. Sice by se smáli, ale Norrisovi bylo jasné, co by si skutečně mysleli... nejspíš: Na něco takového může skočit jen Norris Ridgewick – strčit ruku přímo do natažené pasty na krysy. No dovedete si to představit? To bude určitě od nějaké tajné zbožňovatelky... byl tu večer taky pan Keeton... možná to je dárek na udobřenou.

„Tak tohle si vyřídím sám,“ řekl Norris tichým, pochmurným hlasem. Zraněnou ruku si držel přitisknutou k hrudi. „Jak uznám za vhodné a kdy uznám za vhodné.“

Náhle ho napadla nová, naléhavější myšlenka: co jestli se Cvalík nespokojil jen s tou pastí na krysy, která nakonec ani nemusela sklápnout. Co když šel k Norrisovi domů? Má tam svůj rybářský prut značky Bazun – a nemá ho tam dokonce ani zamčený; stojí jen tak opřený o stěnu v kůlně hned vedle proutěného košíku na ryby.

Co když se Cvalík o něm nějak dozvěděl a rozhodl se přerazit mu ho na dva kusy?

„Jestli tohle udělal, tak já potom přerazím na dva kusy jeho,“ řekl Norris. Mluvil s tichým, zlostným vrčením, jež by Henry Payton – ani žádný z jeho kolegů právníků – asi nepoznával. Když odcházel z kanceláře, úplně zapomněl zamknout. Dočasně zapomněl dokonce i na tu bolest v ruce. Teď jen potřeboval dostat se co nejdřív domů. Dostat se domů a přesvědčit se, zda jeho rybářský prut Bazun je v pořádku.

Když se Alan vplížil do místnosti, obrys ležícího těla pod pokrývkami se ani nepohnul. Pomyslel si, že Polly asi spí – nejspíš za pomoci percodanu. Tiše se svlékl a vklouzl do postele vedle ní. Jakmile mu hlava spočinula na polštáři spatřil, že Polly má oči dokořán, že ho sleduje. Na chvíli se lekl a trochu sebou trhl.

„Kdo jest tím cizincem, jenž přichází k dívčímu loži?“ zeptala se tiše.

„To jsem jen já,“ odpověděl a trochu se usmál. „Omluvám se, že jsem vás vzbudil, dívko.“

„Byla jsem vzhůru,“ řekla a položila mu paži kolem krku. On ji objal kolem pasu. Přítulné teplo jejího těla ho potěšilo – hrála jako nějaká spící kamínka. Na chvíli ucítil na hrudi něco tvrdého, co měla kolem krku pod noční košilí. Pak se jí to posunulo a překulilo na tenkém stříbrném řetízku přes levý prs do podpažní jamky.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí.

Přitiskla se mu obličejem k líci, stále ho objímajíc. Cítil, jak se jí ruce spínají na jeho zátylku. „Ne,“ řekla. To slovo z ní vyšlo jako chvějivé povzdechnutí a pak začala vzlykat.

Držel ji a hladil po vlasech, zatímco ona vzlykala.

„Proč jen mi neřekla, co jí ta ženská prováděla, Alane?“ zeptala se Polly konečně. Trochu se od něj odtáhla. Jeho oči si teď trochu zvykly na tmou a on již rozeznával její obličej – tmavé oči, tmavé vlasy, bílou pokožku.

„To nevím,“ řekl.

„Kdyby mi to řekla, něco bych s tím udělala! Navštívila bych Wilmu Jerzyckovou sama a... a...“

Teď právě nebyla ta pravá chvíle říkat jí, že Nettie nejspíš hrála tu hru se skoro stejným zaujetím a nenávistí jako Wilma. Nebyla ta pravá chvíle ani říkat jí, že to došlo tak daleko, že ani Nettii, ani Wilmě se nedalo nijak domluvit, že se obě dostaly už příliš daleko – že se dostaly za čáru, odkud již nebylo návratu.

„Teď je půl čtvrté ráno,“ řekl. „A to je špatný čas na probírání nějakých kdyby a co by.“ Na chvíli se odmlčel a pak opět promluvil. „John LaPointe se zmínil, že Nettie ti ráno říkala něco o Wilmě – tedy

vlastně včera ráno. Co to bylo?“

Polly se zamyslela. „No, já vlastně ani nevím, jestli se to týkalo Wilmy – každopádně tehdy jsem to nevěděla. Nettie přinesla zapečené makaróny. A moje ruce... mě strašně bolely ruce. Hned to poznala. Nettie to – snad – ona totiž – já přesně nevím – o některých věcech prostě nemluvila, ale nic jsem před ní neutajila.“

„Měla tě moc ráda,“ řekl Alan vážně a tím způsobil nový výbuch vzlyků. Věděl hned, že ho způsobí, zrovna tak jako věděl, že slzy se prostě někdy musí vyplakat bez ohledu na to, kolik je hodin, či zda se to zrovna hodí – jinak by zůstávaly uvnitř, bodaly a řezaly by tam.

Po chvíli byla Polly schopná pokračovat. Když mluvila, pohybovaly se jí ruce na Alanově krku.

„Vytáhla zase ty pitomé termální rukavice, jenomže tentokrát mi skutečně pomáhaly – každopádně ta nejhorší krize přešla – a pak udělala kafe. Ptala jsem se jí, jestli si nepotřebuje doma něco udělat a ona řekla, že ne. Říkala, že Lupič je na stráž a pak řekla něco jako ‚Myslím, že mě už nechá na pokoji. Už se mi ani neukázala, ani mi nevolala, takže jí to snad konečně došlo.‘ Není to přesně, Alane, ale tak nějak to říkala.“

„V kolik hodin přišla?“

„Kolem čtvrt na jedenáct. Možná o něco dřív nebo o něco později. Proč, Alane? Znamená to něco?“

Když Alan vklouzl do postele měl pocit, že během deseti vteřin poté, co položí hlavu na polštář, usne. Ted' byl ale dokonale vzhůru a usilovně přemýšlel.

„Ne,“ řekl po chvíli. „Nemyslím, že to něco znamená – mimo toho, že Nettie určitě měla na mysli Wilmu.“

„Nemohu tomu prostě uvěřit. Zdála se být už o moc lepší – a skutečné už také lepší byla. Pamatuješ, jak jsem ti říkala, že v sobě minulý čtvrtek dokonce sebrala odvahu jít sama od sebe do Nezbytných věcí?“

„Ano.“

Pustila ho a rozmrzele se převalila na záda. Alan zaslechl tiché kovové cinknutí a opět mu nevěnoval žádnou pozornost. Stále si ještě probíral to, co mu Polly právě řekla, zkoumal to ze všech stran jako klenotník, prohlížejíci si nějaký podezřelý drahokam.

„Budu musel zařídit pohřeb,“ řekla. „Nettie má nějaké příbuzné v Yarmouthu – jen pár lidí –, ale ti s ní nechtěli za jejího života mít nic společného; tím spíš by s ní nechtěli nejspíš mít nic teď, když už je mrtvá. Ale ráno je stejně zavolám. Co myslíš, budu moci jít do jejího domu, Alane? Určitě tam bude mít nějaký adresář.“

„Já ti ho přinesu. Nebudeš si moci nic odnést, dokud doktor Ryan nezveřejní výsledky pitvy – ale nevidím nic špatného v tom, že ti dám kopie několika telefonních čísel.“

„Děkuji ti.“

Náhle ho něco napadlo. „Polly, v kolik hodin odtud Nettie odcházela?“

„Asi tak ve tři čtvrtě na jedenáct. Možná bylo už jedenáct. Nezdržela se tu určitě ani celou hodinu. Proč?“

„Jen tak,“ řekl. Něco mu momentálně blesklo hlavou: kdyby Nettie zůstala u Polly trochu déle, možná by ani nestačila dojít domů, najít tam svého psa mrtvého, nasbírat kameny, napsat ty vzkazy, připevnit je na kameny, zajít k Wilmě a rozbít jí okna. Jestliže ale Nettie odešla od Polly ve tři čtvrtě na jedenáct, tak na to všechno měla víc než dvě hodiny času. Spoustu času.

Pozor, Alane! ozval se ten hlas – ten falešně veselý hlas, omezující se obvykle na komentování subjektu Annie a Todda. Co si to tu snažíš vytvořit za konstrukci, starý brachu?

Alan nevěděl. A nevěděl i další důležité maličkosti – především jak Nettie dopravila ten náklad kamení k domu Jerzycků? Neměla přece řidičský průkaz a ani ponětí o tom, jak se auto řídí.

Zaraz už ty blafy, starý brachu, poradil mu ten hlas. Ty vzkazy si napsala doma – nejspíš hned v chodbě, vedle mrtvého těla svého psa – a gumičky si vzala z kredence. Kamení nikam nosit nemusela; na dvorku domu Wilmy je ho spousta. Je to tak?

Je to tak. Ale přesto nebyl schopen zbavit se představy, že kameny byly na místo činu dopraveny už s připevněnými vzkazy. Neměl žádný konkrétní důvod myslet si to, ale přesto na tom trval... něco takového by člověk očekával od dítěte – či od někoho jako dítě myslícího.

Od někoho takového, jako byla Nettie Cobbová.

Přestaň už s tím... nech toho!

Ale nemohl toho nechat.

Polly se dotkla jeho tváře. „Jsem strašně ráda, že jsi přišel, Alane. Určitě jsi dnes také měl příšerný den.“

„Měl jsem i lepší, ale už je to za námi. A ty bys taky už na to neměla myslet. Zkus se trochu vyspat. Zítřka budeš mít spoustu vyřizování. Mám ti podat pilulku?“

„Ne, ruce mám trochu lepší. Alane –“ Zarazila se, ale neklidně se pod přikrývkou ošívala.

„Copak?“

„Ale nic,“ řekla. „Není to vlastně vůbec důležité. Myslím, že usnu, když tu teď jsi se mnou. Dobrou noc.“

„Dobrou noc, miláčku.“

Otočila se od něj, natáhla si přes sebe přikrývku a znehybněla. Na chvilku pomyslel na to, jak ho objala – na ten pocit, když mu za krkem sepnula ruce. Jestliže byla schopná natolik ohnout prsty, tak to má s rukama skutečně už lepší. A to je dobré znamení – snad nejlepší od chvíle, kdy mu zatelefonoval během toho fotbalu Clut. Jen kdyby to tak chtělo zůstat.

Polly měla trochu vychýlenou přepážku a začala teď mírně chrápat; Alanovi ten zvuk zněl poměrně příjemně. Je dobře, když může člověk sdílet lože s někým druhým, s někým skutečným, kdo vydává skutečné zvuky... a kdo z něj občas i stáhne pokrývku. Usmál se do tmy.

Pak se v duchu vrátil k těm vraždám a úsměv mu z tváře zmizel.

Myslím, že mě už nechá na pokoji. Už se mi ani neukázala, ani mi nevolala, takže jí to snad konečně došlo.

Už se mi ani neukázala, ani mi nevolala.

Snad jí to konečně došlo.

Případ, jako je tento, snad ani není třeba řešit; i Seat Thomas by vám byl schopen na základě jediného pohledu svými trifokálními brýlemi na místě činu přesně popsat, co se tam přihodilo. Kuchyňská řezničina místo souboje pistolemi za úsvitu, ovšem se stejným výsledkem: dvě rozpitvaná těla v márnici. Zbývá jen otázka, proč se to stalo. Má sice pár dotazů a něco mu tu nesedí, ale nepochybně než budou obě uloženy do země, všechno se vyjasní.

Ale právě teď jsou ty otázky nějak naléhavější a některé z nich jsou (takže jí to snad konečně došlo) dokonce konkrétní.

Pro Alana představoval kriminální případ zahradu, obklopenou vysokou zdí. Potřebujete se dostat dovnitř, a tak hledáte vrata. Někdy jich tam je několik – podle jeho zkušenosti nejméně jedna vrata tam jsou vždycky; jistěže tam jsou. Kdyby tam nebyla, jak by se tam dostával třeba právě zahradník, aby mohl zahradu osévat? Ta vrata mohou být velká, mohou k nim vést šipky s nápadnými neónovými nápisy VCHOD ZDE, mohou to ale být i malá zarostlá vrátka, jež musíte nějakou dobu hledat, ale jsou tam – a vy je vždycky najdete, pokud hledáte dostatečně dlouho a nebojíte se způsobit si na rukách pár šrámů při rozhrnování trnitého porostu.

Někdy takovými vrátky je určitý důkazní předmět, nalezený na místě činu. Někdy jimi je svědek. Někdy domněnky, založené na sledu událostí a logice. Jeho domněnky v tomto případě jsou následující: za první, Wilma praktikovala svůj dávno zavedený a osvědčený způsob otravování a nasírání druhých; za druhé, vybrala si protentokrát nesprávnou osobu na brnkání na nervy; za třetí, Nettie se opět chytila do pastí, podobně jako když zabila svého manžela. Ale... Už se mi ani neukázala, ani mi nevolala.

Pokud Nettie skutečně tohle řekla, co se tím mění? Kolik domněnek tato jediná věta smetla se stolu? Alan nevěděl.

Hleděl do temnoty Pollyiny ložnice a přemítal, jestli se mu vůbec ta vrátka podaří nalézt.

Možná Polly dobře nerozuměla tomu, co Nettie říkala.

Technicky to sice možné je, ale tomu Alan nevěřil. Nettiiny činy – alespoň do určitého bodu – celkem odpovídaly tomu, co tvrdí Polly, že slyšela. Nettie nepřišla v pátek k Polly do práce – tvrdila, že je nemocná. Možná i byla, možná měla jen strach z Wilmy. To celkem smysl dávalo; od Peta Jerzycka už věděli, že když Wilma zjistila, že má prostěradla pocákaná blátem, učinila nejméně jeden výhrůzný

telefonát – Nettii. A mohla jí volat i druhý den, když už o tom Pete nevěděl. Ale Nettie šla v neděli ráno navštívit Polly s uvařeným jídlem. Šla by na návštěvu, kdyby Wilma pořád do ohně hádky jen přikládala? Alan byl přesvědčen, že by nešla.

A pak je tu ještě ta záležitost s kameny, jež byly házeny Wilmě do oken. Na všech papírech byl stejný text:

TOHLE JE POSLEDNÍ VÝSTRAHA. NECH MĚ NA POKOJI.

Výstraha obvykle znamená, že varované osobě je poskytnuto více času na to, aby mohla změnit svoje chování, ale Wilma a Nettie si moc času nedaly. Setkaly se na rohu těch ulic jen dvě hodiny poté, co byly hozeny ty kameny.

Měl pocit, že tohle bude moci vysvětlit. Když Nettie našla svého psa, začala pochopitelně šilet. A stejně začala šilet Wilma, když přišla domů a spatřila tu spoušť v domě. Poslední jiskrou mohl být jediný telefonní hovor. Jedna z těch dvou žen tedy zavolala... a balónek praskl.

Alan se otočil na bok a pomyslel si, o kolik jednodušší by to bylo za starých časů, kdy se ještě pořizovaly záznamy místních hovorů. Kdyby mohl dokumentovat skutečnost, že Wilma a Nettie spolu ještě před tím posledním setkáním hovořily, cítil by se o hodně líp. Dobře – dejme tomu, že si třeba i zavolaly. Stejně tu ještě něco nesedí.

Určitě se to tak muselo přihodit, přesvědčoval se. Nettie přichází domů od Polly a nalézá svého psa mrtvého na podlaze v chodbě. Přečte si vzkaz na vývrtce. Napiše stejný vzkaz na čtrnáct či šestnáct papírů a strčí si je do kapsy pláště. Vezme si také pár gumiček. Když přijde k domu Wilmy, jde dozadu na dvůr. Sebere čtrnáct nebo šestnáct kamenů a gumičkami připevní papíry. Dělá to před tím, než kameny hází – zabíralo by jí to moc času, kdyby se během akce musela zdržovat sbíráním dalších kamenů a připevňováním papírů na ně. Když je pak hotová, jde domů a ještě chvíli pláče nad svým mrtvým psem.

Nesedělo mu to. Je to blbost.

Předpokládalo to myšlenkové pochody a sled činů naprosto neodpovídajících Nettii Cobbové, jak ji znal. Vražda jejího manžela byla důsledkem dlouhých cyklů týrání, ale ta vražda samotná byla impulzivním činem, spáchaným ženou, jejíž duševní zdraví už bylo narušené. A pokud jsou záznamy ve starých lejtrech George Bannermana správné, tak Nettie určitě nedávala Albionu Cobbovi žádné písemné výstrahy předem.

Napadal ho mnohem jednodušší průběh: Nettie přichází domů od Polly. Nachází v chodbě svého psa mrtvého. Bere si z kredence sekáček na maso a vyráží do ulic, aby si odsekla tlustý plátek polského libového.

Ale kdyby to bylo takhle, kdo potom rozbil ta okna u Jerzycků?

„A časově to taky moc nevychází,“ zamumlal a neklidně se otočil na druhou stranu.

John LaPointe byl s kriminalistickým týmem, který strávil celé nedělní odpoledne a večer stopováním Nettie – míst, kde všude se pohybovala. Zašla k Polly s makaróny. Řekla Polly, že až půjde domů, zastaví se možná v tom novém obchodě Nezbytné věci a promluví s majitelem panem Lelandem Gauntem, pokud bude mít otevřeno – Polly říkala, že pan Gaunt ji na nedělní odpoledne pozval k prohlídce určitého předmětu a Nettie mu měla sdělit, že Polly asi přijde, i když má značné bolesti rukou.

Pokud by se Nettie skutečně zastavila v Nezbytných věcech, pokud by tam Nettie skutečně strávila nějaký čas – hrabala se tam v krámech, tlachala s tím novým obchodníkem, jehož všichni v městečku pokládají za velmi fascinující osobnost, a s nímž se Alan pořád ještě nesešel – silně by se tím snížila pravděpodobnost, že mohla stihnout to rozbíjení oken, čímž by se opět vynořil prostor pro jakéhosi tajemného vrhače kamenů. Ale ona se tam nezastavila. Obchod byl zavřený. Pan Gaunt řekl jak Polly – která se skutečně později v obchodě zastavila –, tak chlapcům od kriminálky, že Nettii ani koutkem oka nezahlédl od onoho dne, kdy si u něj koupila to stínítko z duhového skla. Dopoledne strávil v zadní místnosti obchodu, kde poslouchal klasickou hudbu a přitom si katalogizoval předměty na prodej. I kdyby někdo klepal, asi by to stejně neslyšel. Takže Nettie musela jít rovnou domů a proto také měla dost času na realizaci činů, jež Alanovi připadají tak nepravděpodobné.

Wilmě Jerzyckové zůstával ještě menší manévrovací prostor. Její manžel měl ve sklepě nějakou výbavu na opracovávání dřeva; strávil tam v neděli dopoledne čas od osmi hodin až do asi půl jedenácté.

Řekl, že když už bylo hodně hodin, tak všechno vypnul a šel nahoru převléci se na mši o jedenácté. Jak vypověděl policistům, když vešel do ložnice, byla Wilma právě ve sprše – a Alan neměl žádný důvod nevěřit svědectví toho čerstvého vdovce.

Určitě to proběhlo následovně: Wilma odjíždí na svůj výhružný nájezd v devět třicet pět nebo devět čtyřicet. Pete je ve sklepě, vyrábí tam ptačí budky či co, nemá ani potuchy, že Wilma je pryč. Wilma přijíždí k domu Polly asi ve tři čtvrtě na deset – jen pár minut poté, co Nettie odešla k Polly – a spatří otevřené dveře. Pro Wilmu to nepochybně představuje pozvánku se zlatou ořízkou. Zaparkuje auto, jde dovnitř, zabije psa a impulsivně napíše ten vzkaz. Pak odejde. Nikdo ze sousedů si nevzpomíná, že by zahlédl Wilmino jasně žluté vozítko Yugo – což je nepříjemné, avšak nedokazuje to, že to vozítko tam skutečně nebylo. Mimoto většina sousedů v tu dobu vůbec nebyla doma – byli buď v kostele nebo mimo město.

Wilma jede zpátky domů, jde nahoru – zatímco Pete ve sklepě právě vypíná tu svoji pilu či hoblovku – a svléká se. Když Pete přichází do koupelny, aby si z rukou smyl piliny, než si vezme sako a kravatu, Wilma právě vstupuje pod sprchu; nejspíš je ještě napůl suchá.

Že Pete Jerzyck našel svoji ženu ve sprše, to je jediná věc v tom celém galimatyáši, která dává Alanovi perfektní smysl. Vývrtka použitá na psovi sice stačila na jeho zabítí; ale byla příliš krátká. Wilma si potřebovala smýt z rukou a paží skvrny od krve.

Wilma se mine na jednom konci o chvílku s Nettii a na druhém konci se mine o chvílku se svým manželem. Je to možné? Ano. Sice se štěstím, ale je to možné.

Tak to pusť z hlavy, Alane. Pusť to z hlavy a spi.

Ale nemohl – protože tady něco smrdí. A smrdí to fest.

Alan se opět převálil na záda. Zdola z obývacího pokoje slyšel hodiny, tiše odbíjející čtvrtou. Tohle přece nikam nevede; ale přesto nebyl schopen pustit to z hlavy.

Snažil se představit si Nettii, sedící pokojně u kuchyňského stolu a píšící znovu a znovu na papíry TOHLE JE POSLEDNÍ VÝSTRAHA, zatímco necelých pět metrů od ní leží její mrtvý pes. Nedokázal to, ať se snažil sebevíc. To, co se původně zdálo být vraty do té jeho zahrady, se stále víc a víc jeví jako nějaká chytrá kresba vrat na vysoké, celistvé zdi. Jako nějaká kamufláž.

Vydala se skutečně Nettie k Wilmině domu na Willow Street a rozbila tam ta okna? To neví – ale zase ví to, že Nettie Cobbová platila v Castle Rocku za dost zajímavou osobu... za bláznivou ženskou, která zabila svého manžela a odseděla si pak řadu let ve vězení v Juniper Hillu. A její okolí vždy zaznamenalo každý řídký případ, kdy se jakýmkoliv způsobem odchýlila od svých zavedených zvyků. Kdyby se v neděli dopoledne hnala do ulice Willow – cestou by si nejspíš něco pro sebe mumlala a skoro určitě by plakala – jistě by si jí někdo všiml. Zítra Alan půjde, bude klepat na všechny dveře na cestě mezi oběma domy a bude klást otázky.

Konečně se začal propadat do spánku. A následovala ho tam i představa hromady kamenů, každý z nich obalený linkovaným papírem. A opět si pomyslel: Jestliže ty kameny neházela Nettie, kdo je tedy házel?

Jak se pozdní noční hodiny blížily svítání a začátku nového, zajímavého týdne, vynořil se z temnoty živého plotu, obklopujícího baptistickou faru, jistý mladý muž jménem Ricky Bissonette. Uvnitř tohoto domu jako ze škatulky spal svůj spánek spravedlivých reverend William Rose.

Ricky, devatenáctiletý mladík, který nepobral moc rozumu, pracoval v Sonnyho autoservisu Sunoco. Ten měl sice už dávno zavřeno, ale Ricky se zdržel v dílně – čekal tam, až bude dost pozdě (nebo dost časně), aby reverendu Rosemu provedl takový menší žertík. V pátek odpoledne se Ricky zastavil v tom novém obchodě a dal se do hovoru s majitelem, z něhož se vyklubal zajímavý starý brach. Slovo dalo slovo a v jednu chvíli si Ricky uvědomil, že vyjevuje panu Gauntovi svoje nejhlubší, nejtajnější přání. Uvedl jméno jedné mladé herečky a modelky – jedné velmi mladé herečky a modelky – a řekl panu Gauntovi, že by dal snad cokoli za pár fotografií této mladé dámy, kde by byla bez oblečení.

„Nu, mám tu něco, co by vás mohlo zajímat,“ řekl mu na to pan Gaunt. Rozhlédl se po obchodě – jako kdyby si chtěl ověřit, že mimo nich dvou už tam není nikdo – potom šel ke dveřím a obrátil cedulku OTEVŘENO na ZAVŘENO. Vrátil se na svoje místo vedle pokladny, přehraboval se v něčem pod

pultem a vytáhl odtud tlustou, nenadepsanou obálku. „Podívejte se na tyhle fotografie, pane Bissonette,“ řekl pan Gaunt a chlápě přivřel oko do světáckého mrknutí. „Myslím, že budete překvapen. Možná i užasnete.“

Byl spíš ohromený. Byla to přesně ta herečka a modelka, po níž Ricky toužil – určitě to byla ona! – a byla mnohem víc než jen nahá. Na některých fotografiích byla s jedním známým hercem. Na jiných zase se dvěma známými herci, z nichž jeden byl tak starý, že mohl být jejím dědečkem. A na dalších –

Ale než si ty další fotografie stačil prohlédnout (vypadalo to, že jich tam je nejméně padesát – samé krásné, lesklé barevné fotografie formátu třináct krát osmnáct), pan Gaunt mu je zase sebral.

„To přece je –“ vyhrkl Ricky vyslovuje jméno, dobře známé čtenářům společenských magazínů a divákům společenských televizních show.

„Ale kdepak,“ řekl pan Gaunt, zatímco jeho zelené oči říkaly ale ovšem. „To nemůže být ona... ale ta podoba je úžasná, vidíte. Prodej takových fotografií je pochopitelně zakázaný – nemluvě o sexuálním kontextu, té dívce nebude moc přes sedmnáct let, ať už se jmenuje jakkoliv – ale možná bych se k jejich prodeji nechal přemluvit, pane Bissonette. Ta horečka, co mám v krvi, není malárie, ale kšeft. Tak co? Domluvíme se?“

Domluvili se. Ricky Bissonette nakonec koupil dvaasedmdesát pornografických fotografií za šestatřicet dolarů... a za tenhle malý žertík.

Schnutý přeběhl trávník fary, na chvíli se schoval ve stínu verandy, aby se ujistil, že nebyl spatřen, a pak tiše vystoupil po schodech. Ze zadní kapsy vytáhl nějakou bílou kartu, otevřel záklopku dveří štěrbinou pro poštu a kartu vhodil dovnitř. Pomalu pak mosaznou záklopku zase pouštěl, aby necvakla. Pak přeskočil zábradlí verandy a přeběhl přes trávník. Na další dvě nebo tři hodiny temnoty, zbývající do pondělního ranního rozbřesku, měl velké plány – týkaly se těch dvaasedmdesáti fotografií a velké tuby plet'ové vody značky Jergens.

Ta karta připomínala bílou noční mûru, třepotavě prolétající štěrbinou pro poštu na vybledlý běhoun chodby fary. Přistála textem nahoru:

Tak jak se vede, ty jeden přiblbllej baptistickej čurane. Píšeme ti proto, abys rači koukal nechat těch keců proti našemu Nočnímu kasinu. Chceme se jen pobavit a tobě nic neděláme. Ale hodně z nás, loajálních katolíků, už je dost nasranejch na ty tvoje baptistický kecy. Stejně nám všem je jasný, že vy baptisti ste jen jedna banda kundolizů. Koukej si rači dát bacha, ty jeden funivej reverouši Vildo. Jestli nepřestaneš strkat svůj tlustej ksicht do našich záležitostí, tak zmažeme hovnama ksicht tobě i všem tvejch prdelním kámošům tak, že už budete smrdět nafurt!

Nech nás na pokoji, ty přiblbllej baptistickej čurane, NEBO TOHO BUDEŠ SAKRA LITOVAT. Tohle je „Varování“ od SLUŠNÝCH KATOLÍKŮ Z CASTLE ROCKU

Reverend Rose kartu objevil, když si šel v županu pro ranní noviny. Jeho reakci je snad lepší si představit, než ji popisovat.

Leland Gaunt stál u okna předního pokoje bytu nad obchodem Nezbytné věci s rukama za zády, přehlížeje městečko Castle Rock.

Čtyřpokojový byt za ním by nepochybně vzbudil podiv u obyvatel městečka, protože byl prázdný – naprosto prázdný. Nebyla v něm jediná postel, jediný kus nádobí, jediná židle. Skříně zíraly svými veřejemi dokořán, úplně prázdné. Po podlaze bez jakýchkoliv kobereců se v mírném průvanu líně převalovaly chuchvalce prachu. Jediné vybavení celého bytu vlastně představovala úprava oken: velmi domácky působící kostkované závěsy. Tvořily konečně jedinou výbavu bytu, na níž záleželo, protože na ně bylo vidět z ulice.

Městečko teď spalo. Obchody byly temné, domy byly temné, klid opuštěné a prázdné Main Street rušil jen blikající semafor na křižovatce ulic Main a Watermill, vysílající ospalé oranžové záblesky. Přehlížel městečko zamilovaným zrakem. Zatím to ještě není jeho městečko, ale brzy bude. Už si na něj políčil. Oni o tom ještě neví... ale brzy se to dozví. Dozví se to.

To velkolepé slavnostní zahájení proběhlo dobře, moc dobře.

Pan Gaunt se považoval za jakéhosi elektrikáře lidských duší. Na takovém malém městě, jako je Castle Rock, jsou všechny spínací skřínky uspořádány pěkně vedle sebe. Stačí jen ty skřínky otevřít... a pak začít přepojovat dráty. Propojit Wilmu Jerzyckovou na Nettii Cobbovou dvěma dráty ze sousedních skříněk – třeba ze skříněk kluka jako je Brian Rusk a opilce jako je Hugh Priest. A stejně se dají propojovat i další osoby – Cvalíka Keetona propojit na Norrise Ridgewicka, Franka Jewetta na George Nelsona, Sally Ratcliffovou na Lestera Pratta.

V určitém bodě je třeba zkontrolovat některá z těch zajímavých propojení, jen aby se člověk přesvědčil, zda všechno funguje, jak má – jak to konečně provedl právě dnes –, a pak se jen občas do vedení vyše menší výboj, aby věci neusnuly. Aby se udržovalo spojení. Ale většinou stačí jen čekat, jak se všechno vyvrbí... a pak slíznout smetanu. Všechnu smetanu.

A najednou.

A k tomu stačí jen porozumět povaze lidí a „Pochopitelně to je ve skutečnosti otázka nabídky a poptávky“, prohodil zamyšleně pan Gaunt, přehlížeje spící městečko.

A proč? Nu... vlastně právě proto. Právě proto.

Lidi se vždycky počítají na duše – a on pochopitelně těch duší vezme co nejvíc, až bude svůj obchod zavírat; pro Lelanda Gaunta jsou duše totéž, co pro lovce trofeje nebo pro rybáře preparované ryby. Z jakéhokoli praktického ohledu dnes pro něj sice mají cenu pramalou, ale přesto bude brát co nejvíc, i když možná bude tvrdit pravý opak; nebylo by to konečně ani sportovní, nesnažit se o maximum.

Přesto ho však hnalo hlavně potěšení, ne počet duší. Jen prosté potěšení. To je vlastně jediná věc, která má po čase smysl – protože když jsou léta nekonečná, člověk pak hledí najít si zábavu, kde to jen jde.

Pan Gaunt teď přesunul ruce ze zad – ruce, odpuzující každého, kdo měl smůlu a pocítil jejich šustivý dotek – a pevně je sepnul, kotníky pravé ruky vtačené do dlaně levé a kotníky levé vtačené do dlaně pravé ruky. Nehty na prstech měl dlouhé, silné a žluté. Byly také velmi ostré a po chvíli se mu zařízly do kůže na prstech, až z nich začaly prýštit čůrky rudočerné husté krve.

Brian Rusk vykřikl se spaní.

Myra Evansová si sjela rukama do rozkroku a začala divoce masturbovat – v jejím snu se s ní Král právě miloval.

Danforthu Keetonovi se zdálo, že leží uprostřed cílové roviny na dostihové dráze v Lewistonu; zakryl si rukama tvář před koňmi, řítícími se na něj.

Sally Ratcliffové se zdálo, že když otevřela dveře mustanga Lestera Pratta, spatřila, že auto je plné hadů.

Hugh Priest se s výkřikem probudil ze snu, v němž Henry Beaufort, barman od Žlutého tygra, polil jeho liščí ohon benzínem a pak ho zapálil. Everett Frankel, asistent doktora Raye Van Allena, měl sen, v němž si vložil do úst svoji novou dýmku, jejíž troubel se proměnila na čepel žiletky a on si uřízl jazyk.

Polly Chalmersová začala ze spánku tiše sténat a uvnitř malého stříbrného vajíčka, visícího jí na řetízku kolem krku, se cosi pohnulo se suchým zachrastěním jakoby nějakých malých křidélek a z vajíčka začal vycházet jakýsi dusivý pach... připomínající jedovatou vůni fialek.

Leland Gaunt pomalu uvolňoval sevření svých rukou. Jeho velké, křivě zasazené zuby se obnažily ve šklebu, jenž byl zároveň veselý i nekonečně ohyzdný. Všechny sny z celého Castle Rocku odlétly a neklidně spící lidé opět začali spát pokojně.

Zatím.

Brzy vyjde slunce. Nedlouho poté začne další den i se všemi svými překvapeními a divy. Dospěl k přesvědčení, že už je načase, aby si najmul nějakého asistenta... ale ani ten nesmí být ušetřen procesu, který právě uvedl do pohybu. Kdepak.

To by mu zkazilo veškerou zábavu.

Leland Gaunt stál u okna a přehlížel městečko před sebou, spící a bezbranné v té veskrze nádherné temnotě.

ČÁST II

VÝPRODEJ STOLETÍ KAPITOLA DVANÁCTÁ

Na Kolumbův den, v pondělí, 14. října bylo v Castle Rocku od rána jasno a teplo. Lidé reptali, že je horko a kdekoliv se potkávali – u Obecního domu, v restauraci u Nan, na lavičkách před budovou Magistrátu –, si navzájem stěžovali, že to není normální. Nejspíš to bude mít co dělat s těmi sakramentskými požáry těžních věží v Kuvajtu, říkali; nebo za to mohou ty ozónové díry v atmosféře, jak o nich teď pořád mluví v televizi. Někteří z pamětníků prohlašovali, že když byli oni mladí, nebývalo nikdy v druhém týdnu října v sedm hodin ráno přes dvacet stupňů nad nulou.

To pochopitelně pravdě neodpovídalo – a také si to skoro všichni (možná úplně všichni) uvědomovali; každé dva nebo tři roky se dalo počítat s tím, že indiánské léto se trochu poblázní a na čtyři nebo pět dní bude teplo jako uprostřed července. A pak se jednoho rána lidé probudí a spatří na trávníku před domem jinovatku a v mrazivém větru poletující vločky sněhu. To si také všichni uvědomovali – ale jako námět k hovoru bylo to nezvyklé počasí prostě jedinečné, a tak to nechtěli kazit racionálními vzpomínkami. Nikdo se mimoto nechtěl hádat; za tak zvláštně teplého povětří by hádky také třeba nemusely vést k ničemu dobrému. Lidé by se mohli snadno rozčítit, a pokud chtěli mít obyvatelé městečka Castle Rock nějaký výstražný příklad toho, co se může přihodit, když se lidé rozčílují, tak stačí jen zajít se podívat kousek dál ke křižovatce ulic Willow a Ford.

„Ty dvě ženský to dřív nebo později stejně čekalo,“ prohlašoval Lenny Partridge, nejstarší obyvatel městečka a zasloužilá drbna, stojí před schodištěm u vchodu do okresního soudu, zabírajícího západní křídlo budovy Magistrátu. „Vobě byly trhlejší víc než párek krys v přetýkající žumpě. Ta Cobbová přece zapíchla svého manžela porcovací vidličkou, že jo.“ Lenny si před sebe uplív a rozmazal plivanec botou. „Normálně ho propíchla jako prase. No, kurva! A pak že nejsou některý ženský trhlý.“ Vzhledl k nebi a dodal: „V takovémhle vedru je lepší zůstat v klidu. Tohle znám. Jako první věc by teď měl šerif Pangborn nařídit, aby u Tygra bylo zavřeno, než se to počasí zase umoudří.“

„Pokud de vo mě, dědku, bylo by mi to úplně u prdele,“ řekl Charlie Fortin. „Já si klidně svoje pivo na den nebo dva nakoupím v tržnici a budu si pochlastávat doma.“

Hlouček mužů kolem Lennyho se zasmál, včetně pana Partridge. Skupina se začala pomalu rozcházet. Většina lidí musela do práce, svátek nesvátek. Několik otlučených nákladňáků na svoz dřeva, zaparkovaných před Naninou restaurací, již začalo odjíždět. Měly namířeno do lesů kolem Swedenu, Nodd's Ridge a za jezerem Castle Lake.

Danforth „Cvalík“ Keeton seděl ve své pracovně, na sobě měl jen slipy. A ty slipy měl promočené. Neopustil místnost od nedělního večera, kdy si krátce odskočil do budovy Magistrátu. Vyzvedl tam složku týkající se Daňového úřadu a odvezl si ji domů. První radní městečka Castle Rock teď už potřetí promazával hlaveň svého revolveru značky Colt. Jednu chvíli ráno se rozmýšlel, zda by ho neměl nabít. Pak se rozmýšlel, zda by neměl zabít svoji ženu. Pak se rozmýšlel, zda by neměl vyrazit do budovy Magistrátu, najít tam to hovado Ridgewicka (neměl ani potuchy o tom, že Norris má volno) a zabít ho. Nakonec se začal rozmýšlet, zda by se v pracovně neměl zamknout a spáchat sebevraždu. Zjistil, že to je snad jediný způsob, jakým by se už jednou provždy mohl zbavit těch Trapičů. A byl pěkný idiot, pokud si někdy myslel, že to snad je jinak. Ani ta hra, která nějak čarovně dokáže určovat vítěze dostihů, je nemůže zastavit. Ne. To se jasně ukázalo včera, když přijel domů a našel tu po celém domě ty příšerné růžové lístky.

Telefon na jeho pracovním stole začal řinčet. Keeton leknutím stiskl spoušť revolveru. Ozvalo se suché prasknutí. Kdyby zbraň byla nabitá, už by kulka proletěla dveřmi pracovny.

Vztekle chňapnul po sluchátku. „To mě nemůžete ani na chvíli nechat na pokoji?“ křikl hněvivě.

Tichý hlas, který mu odpověděl, ho okamžitě umlčel. Byl to hlas pana Gaunta – a pro Keetonovu zmuchlenou duši právě teď představoval něco jako hojivý balzám.

„Měl jste alespoň trochu štěstí s tou věcíčkou, kterou jsem vám prodal, pane Keetone?“

„Funguje to!“ řekl Keeton. Hlas měl teď triumfující. Na chvíli úplně zapomněl, že právě plánoval sérii vražd a sebevraždu. „Bral jsem na každý dostih, prostě paráda!“

„No, to rád slyším,“ řekl pan Gaunt potěšeně.

Keetonova tvář se opět zasmušila. Ztišil hlas až téměř do šepotu. „Pak ale... včera... když jsem přijel

domů. . . “Náhle zjistil, že nedokáže pokračovat. O chvíli později, ke svému obrovskému úžasu a ještě většímu potěšení shledal, že se ani po něm nechce, aby pokračoval.

„Zjistil jste, že Oni byli ve vašem domě?“ zeptal se pan Gaunt.

„Ano! Ano! Jak to ví-“

„V tomhle městě jsou všude,“ řekl pan Gaunt. „Říkal jsem vám to přece, když jsme spolu naposledy mluvili, ne?“

„Ano! A-“ Keeton se náhle zarazil. Tvář měl teď zkrivenou strachem. „Uvědomujete si, pane Gaunte, že mohou být napíchnutí i na tohle telefonní vedení? Mohou právě teď poslouchat náš rozhovor!“

Pan Gaunt zůstal klidný. „Možná mohou, ale neposlouchají. Nemyslete si, pane Keetone, že jsem naivní. Už jsem s Nimi měl co do činění. A mockrát.“

„O tom nepochybuji,“ řekl Keeton. Začal právě zjišťovat něco, s čím se ani ta divoká radost, již měl ze hry Sázenka na vítěze, zdaleka nedala srovnat: začínal totiž zjišťovat, že snad po staletích bojů a nesnází konečně nachází jednu spřízněnou duši.

„Já mám totiž na svojí telefonní lince zapojené takové elektronické zařízení,“ pokračoval pan Gaunt klidným a vyrovnaným hlasem. „A když by snad měla být odposlouchávána, rozsvítilo by se mi tu takové světýlko. Právě teď na něj koukám, pane Keetone, a je temné. Temné jako některé duše v tomhle městěčku.“

„Ale věděli jste to, že?“ řekl Danforth Keeton dychtivým, chvějícím se hlasem. Měl pocit, že se snad rozpláče.

„Ano. A volám vám vlastně jen právě proto, abych vám řekl, že nesmíte nic uspěchat, pane Keetone.“ Jeho hlas byl tichý, jakoby uspávající. Keeton měl pocit, že když mu naslouchá, je to jako kdyby někam odlétal v balónu, naplněném héliem. „To by se Jim totiž moc hodilo. Co si myslíte, že by se stalo, kdybyste zemřel?“

„Nevím,“ zamumlal Keeton. Hleděl z okna. Oči měl prázdné a zastřené.

„Uspořádali by oslavu!“ řekl pan Gaunt tiše. „Namazali by se v kanceláři šerifa Pangborna! Šli by na hřbitov v Homelandu a močili by vám tam na hrob!“

„Co s tím má co dělat šerif Pangborn?“ zeptal se Keeton nejistě.

„A to si vážně myslíte, že takový bulík jako šerifův zástupce Ridgewick by si něco takového mohl dovolit, aniž by dostal příkaz od svých nadřízených?“

„Ne, jistěže ne.“ Začínalo mu svítat. Oni; vždycky to byli Oni, ten mučivý mrak kolem něj – a když chtěl ten mrak chňapnout, vždy vyšel naprázdno. Konečně si začínal uvědomovat, že Oni mají také nějaké obličejy a nějaká jména. A že jsou možná i zranitelní. Už jen to vědomí mu přinášelo obrovskou úlevu.

„Pangborn, Fullerton, Samuels, ta Williamsová a vaše vlastní žena. Ti všichni v tom jedou, pane Keetone, ale obávám se – silně se obávám – že to vede šerif Pangborn. A jestli je tomu tak, pak by se mu nepochybně moc líbilo, kdybyste oddělal jednoho či dva z jeho poskoků a pak se sám odstranil ze scény. Řekl bych, že právě na tohle líčí už delší dobu. Ale vy na něj přece vyzrajete, pane Keetone, nemám pravdu?“

„Jistě!“ zašeptal Keeton horečně. „Co mám udělat?“

„Dnes nic. Normálně jděte do zaměstnání jako jindy. Večer jděte na dostihy a trochu si tam užijte přínos té vaší nové hračky. Když se Jim budete jevit stejný jako jindy, vyvede Je to z rovnováhy. Zasejete tím do řad nepřátel jen nejistotu a zmatek.“

„Nejistotu a zmatek.“ Keeton ta slova pronášel pomalu a vychutnával je.

„Ano. A já také dávám dohromady své plány – až přijde čas, ozvu se vám.“

„Slibujete?“

„Ale samozřejmě, pane Keetone. Jste pro mne přece důležitou osobou. Dokonce bych si dovolil říci, že bez vás bych se dál nedostal.“

Pan Gaunt zavěsil. Keeton odložil revolver a soupravu na čištění zbraní. Pak šel nahoru, svoje propocené oblečení strčil do koše na špinavé prádlo, osprchoval se a oblékl. Když scházel dolů, Myrtle se mu zprvu snažila klidit s očí – ale Keeton na ni promluvil mile a políbil ji na tvář. Myrtle se začínala uvolňovat. Ať už šlo o jakoukoliv krizi, nejspíš už je překonaná.

Everett Frankel byl urostlý zrzek, vypadající stejně irsky jako celé hrabství Cork... což nebylo ani tak moc překvapující, protože právě z tohoto irského hrabství pocházeli předkové jeho matky. Už čtyři roky pracoval jako osobní asistent doktora Raye Van Allena – od doby, kdy přišel od námořnictva. To pondělní ráno přijel na kliniku ve čtvrt na osm a vrchní sestra Nancy Ramagová ho požádala, zda by mohl okamžitě odjet na Burgmeyerovu farmu. Helena Burgmeyerová měla v noci záchvat, nejspíš epileptický. Jestli to potvrdí Everettova diagnóza, měl by ji přivést svým vozem do města, aby ji doktor – který každou chvíli přijde – mohl vyšetřit a rozhodnout, zda by měla jít do nemocnice na testy.

Normálně by Everett nebyl moc rád, že je hned po ránu vyslán k případu, zvlášť tak daleko na venkov, ale toho nezvykle horkého rána mu výlet z města připadal jako úplně nejlepší věc.

A navíc je tu ta dýmka.

Jakmile nasedl do svého plymouthu, otevřel přihrádku na rukavice a vyjmul ji. Byla z mořské pěny, s hlubokým a širokým kalíškem. Vyřezával ji nejspíš nějaký mistr svého řemesla: ptáčci, kvítky a úponky vinné révy ovíjely kalíšek zvláštním vzorem, který jakoby se měnil při každé změně úhlu pohledu. Nechal tu dýmku v přihrádce na rukavice ne proto, že v lékařské ordinaci se stejně nesmí kouřit, ale hlavně proto, že se mu vůbec nezamlouvalo pomýšlení, že by ji měl spatřit někdo cizí – třeba právě ta čmuchalka Nancy Ramagová. Hned by se začali ptát, kde ji sehnal. A pak by chtěli vědět, kolik za ni zaplatil.

A někdo by třeba po ní zatoužil.

Vložil si troubel dýmky mezi zuby a znovu a znovu se podívoval, jak perfektně mu tam zapadá, jak perfektně mu tam patří. Na chvíli si naklonil zpětně zrcátko, aby se v něm spatřil a co v něm uviděl, musel naprosto schválit. Pomyslel si, že dýmka ho dělá starším, moudřejším, hezčím. A když tak měl mezi zuby sevřenou troubel té dýmky, s kalískem čnějícím mu z úst ve správně nonšalantním úhlu, skutečně se i cítil starším, moudřejším, hezčím.

Jel po Main Street, chtěl přejet most Tin Bridge, oddělující městečko od venkova. Ale jak se blížil k Nezbytným věcem, začal zpomalovat. Ten zelený baldachýn ho přitahoval jako nějaký magnet. Náhle se zdálo být velmi důležité – vlastně nevyhnutelné – aby zastavil.

Zajel k obrubníku, vystoupil z vozu a pak si uvědomil, že má dýmku stále ještě v ústech. Vyjmul ji (pocítil přitom bodnutí lítosti) a zase ji strčil do přihrádky pro rukavice. Tentokrát už došel až k chodníku, ale opět se musel vrátit a zkontrolovat všechny čtyři dveře auta, zda jsou zamčené. Když má takovou krásnou dýmku, nestojí za to pokoušet osud. Někdo by se zbytečně mohl dostat do pokušení takovou krásnou dýmku mu ukrást. Kdokoliv.

Přistoupil ke dveřím obchodu a pak se zklamaně zastavil. Za sklem dveří visela cedulka s nápisem KOLUMBŮV DEN – ZAVŘENO.

Everett se právě začal obracet, když vtom se dveře otevřely. Stál v nich pan Gaunt – ve světlém saku se žlutými koženými obšívkami na loktech a v černošedých kalhotách vypadal velmi nonšalantně a zářivě.

„Jen pojd'te dál, pane Frankeli,“ řekl. „Rád vás vidím.“

„Nu, víte, jedu právě služebně mimo město, a tak jsem si myslel, že se tu jen tak zastavím a ještě jednou vám řeknu, jak se mi ta dýmka líbí. Vždycky jsem si přál mít právě takovou.“

Zářící pan Gaunt řekl: „Já vím.“

„Ale vidím, že máte zavřeno, tak vás nechci vůbec obtěžo-“

„Pro své oblíbené zákazníky nemám nikdy zavřeno, pane Frankel – a mezi ně počítám i vás. Jen pojd'te dál.“ A natáhl k němu ruku.

Everett od ní odstoupil. Leland Gaunt se tomu vesele zasmál a ustoupil na stranu tak, aby mladý asistent lékaře mohl vejít.

„Já se vážně nemohu zdržet –“ začal Everett, ale zároveň cítil, jak ho nohy nesou do šera místnosti, jako kdyby na to měly jiný názor.

„Jistěže ne,“ řekl pan Gaunt. „Lékař přece musí na domluvené návštěvy, musí ulevovat bolestem, poutajícím tělo a...“ Úšklebek v jeho tváři – zvednuté obočí a vyceněné křivé zuby – se teď prohloubil. „... vyhánět d'ábly, poutající duši. Nemám pravdu?“

„Asi ano,“ řekl Everett. Pocítil trochu neklid, když pan Gaunt zavíral dveře. Doufal, že jeho dýmka

bude v bezpečí. Auta se dost vykrádají. Klidně i za bílého dne.

„Vaše dýmka bude v bezpečí,“ uklidňoval ho pan Gaunt. Z kapsy vytáhl bílou obálku, na jejíž přední straně bylo napsáno jediné slovo. Bylo to slovo Lásko. „Pamatujete se, jak jste mi slíbil, že provedete takový menší žertík, doktore Frankel?“

„Já nejsem žádný dokt-“

Obočí pana Gaunta se svažilo takovým způsobem, že Everett se okamžitě zarazil a všechno vzdal. Dokonce o krok ustoupil.

„Tak pamatujete se nebo nepamatujete?“ zeptal se pan Gaunt ostře. „A koukejte raději odpovídat hezky rychle, mladíku – s tou dýmku si už nejsem tak jistý, jako před chvílí.“

„Pamatuji!“ řekl Everett chvatně a poplašeně. „Sally Ratcliffová! Ta, co dává hodiny logopedie!“

Svažité střed víceméně jednolitě obočí pana Gaunta se trochu uvolnil. S ním se uvolnil i Everett Frankel. „Správně. A nastal čas ten žertík provést, doktore. Vezměte si tohle.“ Natáhl ruku s obálkou. Everett si ji vzal, pečlivě dbaje, aby se svými prsty přitom nedotkl prstů pana Gaunta.

„Dnes není vyučování, ale slečna Ratcliffová je ve své pracovně a přepisuje si tam lejstra,“ řekl pan Gaunt. „Já vím, že to sice nemáte na cestě k Burgmeyerově farmě –“

„Odkud tohle všechno víte?“ zeptal se Everett s ohromením v hlase.

Pan Gaunt netrpělivě mávl rukou. „– ale mohli byste si snad udělat zajižďku na cestě zpátky, že?“

„Myslím, že –“

„A protože na cizí lidi se ve škole, i když tam nejsou děti, vždycky hledí s určitým podezřením, mohl byste svoji přítomnost vysvětlit tím, že se chcete zastavit ve školní ordinaci, že?“

„Jestli tam někdo bude, tak by to šlo,“ řekl Everett. „A vlastně bych tam zajít i měl, protože –“

„– protože jste si pořád ještě nevyzvedl ty záznamy o očkování,“ dokončil za něj větu pan Gaunt. „To je v pořádku. Ona tam vlastně nebude, ale to vy vědět nemůžete, že? Prostě tam jen strčíte hlavu a hned půjdete. Ale než odejdete, je třeba, abyste dal tuhle obálku do auta, jež si slečna Ratcliffová půjčila od svého mladého přítele. Dáte jí někde pod sedadlo řidiče... ale ne zase úplně pod něj. Kousek jí musí být vidět.“

Everett věděl perfektně, kdo je oním „mladým přítelem slečny Ratcliffové“: ten tělocvikář ze střední školy. Kdyby měl na vybranou, dal by Everett přednost provedení menšího žertíku spíš Lesteru Prattovi než jeho snoubence. Pratt byl mladý baptistický svalovec, nosící obvykle modrá trička a lesklé modré tepláky s bílým pruhem na straně. Takový ten typ, co vylučuje z porů těla stejným dílem pot i Ježíše, obě v hojném množství. Everetta moc nezajímalo. Nejasně přemítal, zda se Lester se Sally už vyspal – je to celkem vzato přece jen kost. Pomyslel si, že odpověď bude spíš ne. A pak si také pomyslel, že když se Lester trochu rozhecuje po laškování na verandě, donutí ho Sally nejspíš dělat na dvorku dřepy nebo oběhnout několik koleček kolem domu.

„Sally má zase ten Prattomobil?“

„No podívejme se,“ řekl pan Gaunt trochu pobaveně. „Vy asi dost rozumíte legraci, doktore Frankel, že?“

„Jasně,“ řekl. Popravdě řečeno, cítil teď překvapivě hlubokou úlevu. Trochu si dělal starosti jaký „žertík“ po něm bude pan Gaunt chtít. A teď vidí, že si dělal zbytečné starosti. Pan Gaunt po něm nechce nic takového jako třeba dát té slečně do střívičku bouchací kuličku nebo jí nasypat do kávy nějaké laxativum či něco podobného. Obyčejná obálka přece nemůže nijak uškodit, ne?

Tvář pana Gaunta se opět rozzářila jásavým úsměvem. „No výborně,“ řekl. Blížil se teď k Everettovi, který s hrůzou zjišťoval, že pan Gaunt mu nepochybně zamýšlí položit ruku na rameno.

Everett rychle ucouvl. Pan Gaunt ho tak zahnal až ke dveřím obchodu a otevřel je.

„Těšte se z té vaší dýmky,“ řekl. „Už jsem vám řekl, že jejím majitelem kdysi býval Sir Arthur Conan Doyle, tvůrce slavného Sherlocka Holmese?“

„Ne!“ vykřikl Everett Frankel.

„Jistěže jsem vám to neřekl,“ řekl pan Gaunt s úšklebkem. „Však by to také byla lež... a v obchodních záležitostech já nikdy nelžu, doktore Frankeli. Nezapomeňte na tu menší zajižďku.“

„Nezapomenu.“

„Pak vám tedy přeji krásný den.“

„Totéž přeji já v-“

Ale Everett hovořil do prázdna. Dveře se staženou roletou už za ním byly zavřené.

Chvilí na ně hleděl, pak se obrátil a pomalu kráčel ke svému Plymouthu. Kdyby ho někdo požádal, aby přesně zopakoval, co říkal panu Gauntovi a co pan Gaunt říkal jemu, asi by neuspěl – protože si už na nic nemohl vzpomenout. Cítil se jako někdo, kdo se právě nadechl slabého anestetika.

Hned, jak dosedl za volant auta, otevřel přihrádku na rukavice, vložil do ní obálku s nápisem Lásko a vyjmul dýmku. Na jedno si ale přece jen pamatoval – jak ho pan Gaunt škádlil, když říkal, že tu dýmku kdysi vlastnil A. Conan Doyle. A on mu téměř uvěřil. Bloud! Stačí přece vložit dýmku do úst, sevřít na jejím troubeli zuby a hned je to jasné. Původním vlastníkem této dýmky byl Hermann Góring.

Everett Frankel nastartoval auto a pomalu vyjel z městečka. A než dojel na Burgmeyerovu farmu, musel ještě dvakrát zajet ke straně silnice, zastavit a obdivovat se, jak krásně ta dýmka vylepšuje jeho vzhled.

Albert Gendron měl svoje stomatochirurgické pracoviště v budově Městského střediska, což byla nevzhledná cihlová stavba, postavená proti budově Magistrátu a nízké betonové krabici, v níž sídlila Okresní vodohospodářská správa. Budova Městského střediska se tyčila nad korytem říčky Castle u mostu Tin Bridge od roku 1924 a sídlilo v ní pět advokátních kanceláří, lékař poruch sluchu, daňový poradce, služba pro nepřítomné o jedné zaměstnankyni a rámovná obrazů. Téměř desítka dalších místností v budově v současné době zela prázdnotou.

Albert, oddaný příznivec chrámu Matky Boží jasných vod již od časů otce O'Neala, měl už mládí za sebou. Kdysi ohnivé černé vlasy mu prokvétaly stříbrem, ramena se mu začínala hrbit, ale přesto byl stále ještě impozantní postavou – při svých dvou metrech výšky a sto padesáti kilech váhy byl největším chlapem v městečku, ne-li vůbec v celém okrese.

Pomalu stoupal úzkým schodištěm do čtvrtého, nejvyššího patra budovy. Vždy se na chvíli zastavil na odpočívadlech, aby nabral dech, maje na paměti svůj šelest na srdci, na nějž ho upozornil doktor Van Allen. Zbývalo mu už jen pár posledních schodů, když vtom spatřil nějaký list papíru, přilepený na mléčné sklo dveří jeho pracovny a překrývající na nich nápis ALBERT GENDRON, STOMATOCHIRURG.

Nadpis na onom listu papíru rozeznal už z pátého schodu od dveří a srdce se mu okamžitě rozbušilo, šelest nešelest. Jenomže se mu nerozbušilo námahou, nýbrž vztekem.

SLYŠTE, VY BERÁNCI BOŽÍ! křičel ten nadpis jasně červeným fixem.

Albert strhl papír s dveří a chvatně ho četl. Dýchal přitom nosem a funěl jako býk, právě se připravující vyrazit do útoku.

SLYŠTE, VY BERÁNCI BOŽÍ!

Zkoušeli jsme to s vámi po dobrém – „Necht' slyší, kdo slyšet chtějí“ – ale nevedlo to k ničemu. JSOU NA CESTĚ K ZATRACENÍ A DLE SKUTKŮ SVÝCH POZNÁNÍ BUDOU. Snášeli jsme vaše papežské modloslužebnictví i vaše prostopášné zbožnění mamonu. Ted' jste ale zašli až příliš daleko. V CASTLE ROCKU SE ŽÁDNÝ KARBAN S ĎÁBLEM KONAT NEBUDE!

Letos na podzim cítí v Castle Rocku všichni slušní křesťané OHEŇ PEKELNÝ a SÍRU. A pokud ho necítíte i vy, je to způsobeno jen tím, že vaše nosy jsou ucpané hřichem a ponížením.

SLYŠTE NAŠI VÝSTRAHU A DBEJTE JI: VZDEJTE SE SVÝCH PLÁNŮ ZMĚNIT TOTO MĚSTO NA DOUPĚ ZLODĚJŮ A KARBANÍKŮ, JINAK OHEŇ PEKELNÝ SEŽEHNE VÁS! SÍRU PEKEL UCÍTÍTE! „Neboť hříšníci, ti do pekel přijdou, jakož i národové Boha nedbající.“ Žalm 9:17.

SLYŠTE A DBEJTE, JINAK PLÁČ A NÁŘEK VÁŠ VSKUTKU HLASITĚ ZAZNÍ!
ZNEPOKOJENÍ BAPTISTÉ Z CASTLE ROCKU

„No, do prdele,“ řekl konečně Albert a zmačkal papír v obrovité pěsti. „Tak ten šílený baptistický švec nakonec přece jen ztratil nervy.“

Jakmile vešel do své pracovny, okamžitě zatelefonoval otci Johnovi, aby mu sdělil, že od této chvíle

bude třeba ve hře o Noční kasino trochu přitlačit.

„Žádné strachy, Alberte,“ řekl otec Brigham klidně. „Jestli po nás ten idiot chňapne, tak mu ukážeme, že i my, beránci boží, umíme kousat... nemám pravdu?“

„Máte pravdu, otče,“ řekl Albert. Pořád ještě držel v ruce tu zmačkanou kouli papíru. Ted' na ni pohlédl a pod mrožím knírem se mu mihl nepříjemný úšklebek. „Máte pravdu.“

Ve čtvrt na jedenáct onoho pondělního dopoledne oznamoval digitální displej před bankou v Castle Rocku teplotu pětadvacet stupňů. Na obzoru za mostem Tin Bridge tvořily odrazy jasných slunečních paprsků blýskavé prasátko v místě, kde se na obzoru objevovala státní silnice číslo 117, vinoucí se pak k městečku. Alan Pangborn seděl ve své kanceláři, probíral se zprávami o vraždách Cobbové a Jerzyckové a odrazy slunce na kovu a skle neviděl. I kdyby je viděl, nijak zvlášť by ho asi ani nezajímaly – je to koneckonců jen nějaké příjezdějí auto. Avšak blýskavý odraz slunce na chrómu a skle, přibližující se k mostu rychlostí nejméně sto kilometrů v hodině, zvěstoval příjezd, jenž se měl stát významnou součástí dalšího osudu Alana Pangborna... i celého městečka.

Ve výloze Nezbytných věcí sejmula ruka s dlouhými prsty, vystupující z rukávu flanelového sportovního saka, ceduli s oznámením KOLUMBŮV DEN – ZAVŘENO, a na její místo pověsila jinou, s nápisem PŘIJME SE POMOCNÍK.

To auto jelo při přejíždění mostu stále ještě nejméně sedmdesátkou v místech, kde dopravní značky omezovaly rychlost na čtyřicet kilometrů v hodině. Bylo to fáro, na něž by kluci koukali s posvátnou bázní a závistí: světle zelený dodge Challenger s poněkud zvýšenou zádí, takže nosem směřoval k vozovce. Za kouřově zbarvenými okenními skly bylo možno zahlédnout trubku rámu, zpevňujícího svým obloukem střechu v místě mezi předními a zadními sedadly. Zadek sport'áku byl polepený různými nálepkami: HEARST, FRAM, STÁT KVAKERŮ, RADIÁLKY GOODYEAR, TURBO RAM. Motor spokojeně předl, polykaje benzín o devadesáti šesti oktanech, který se dal koupit jedině na oxfordské dálnici severně od Portlandu.

Na křižovatce ulic Main a Laurel auto trochu zpomalilo a se zaskřípěním pneumatik zajelo na jedno z parkovacích míst před holičstvím. Uvnitř holičství právě nebyl žádný zákazník; v křeslech pro zákazníky pod starými reklamami na vodičky po holení a pomády seděl jak Bill Fullerton, tak druhý holič Henry Gendron. Četli si dohromady z jednoho výtisku ranních novin. Když řidič ještě před vypnutím motor krátce protůroval a výfuk zaburácel, oba vzhledli.

„Toho bych nechtěl potkat na silnici,“ řekl Henry.

Bill přikývl a zatáhl se palcem a ukazovákem pravé ruky za spodní ret. „Hm.“

Oba zvědavě sledovali pomalu se otevírající dveře na straně řidiče. Z temného vnitřku Challengeru se vynořila noha v černé vysoké botě se šněrováním, pokračující úzkými, vybledlými džínsami. O chvíli později vystoupil řidič, narovnal se v prudkém denním světle, sejmul si sluneční brýle, zasunul je za výstřih košile a začal se lenivě, spokojeně rozhlížet.

„A je,“ řekl Henry. „Tak tohle vypadá na malér.“

Bill Fullerton sledoval ten zjev, sportovní přílohu novin v klíně, ústa trochu pootevřená. „Eso Merrill,“ řekl. „No, ať se propadnu, jestli to není von.“

„Co tady sakra chce?“ zeptal se Henry rozhořčeně. „Měl by přece bejt někde v Mechanic Falls.“

„To teda nevím,“ řekl Bill a znovu se potáhl za ret. „Koukni na něj! Je šedivěj jako potkan a dvakrát tak šeredněji Jak je vlastně starej, Henry?“

Henry pokrčil rameny. „Co já vím, tak něco mezi čtyřiceti a padesáti. A koho to vlastně zajímá? Stejně z něj koukají jen trable.“

Jako by ho slyšel, otočil se Eso k výkladu holičství a pomalu zvedl v sarkastickém gestu ruku. Oba muži sebou rozhořčeně trhli – jako dvojice starých panen, jež si právě uvědomily, že to drzé pískání, vycházející ze dveří hery, patří jim.

Eso zasunul ruce do kapes džíns a začal se klátit pryč – vypadal jako člověk, který má nekonečně dost času a zná všechny triky celého světa.

„Neměl bys zavolat šerifa Pangborna?“ zeptal se Henry.

Bill Fullerton se znovu potáhl za ret. Pak zavrtěl hlavou. „Však von už se to domákne, že je Eso zase

ve městě,“ řekl. „I beze mne. Nebo bez tebe.“

Tiše seděli a sledovali Esa krácejícího po Main Street, až jim zmizel z dohledu.

Kdyby někdo sledoval Esa Merrilla, netečně krácejícího po Main Street, ani by ho nenapadlo, že jde o člověka, jemuž na bedrech leží závažný problém. A sice problém, jehož závažnost by do určité míry dokázal identifikovat třeba právě Cvalík Keeton; Eso totiž dlužil pár lidem poměrně velkou finanční částku. Jenomže Cvalíkovi věřitelé mu mohli maximálně zařídit vězení. Ale pokud Eso nedá dohromady dost velký balík, a to hodně brzy – řekněme tak do prvního listopadu –, pak jeho věřitelé mu nejspíš zařídí útulek někde minimálně metr pod zemí.

Ti hoši, jež Eso kdysi terorizoval – hoši jako Teddy Duchamp, Chris Chambers a Vern Tessio – ti by ho poznali okamžitě, i přes jeho šedivějící vlasy. V době, kdy Eso ještě pracoval v místní textilce (v posledních pěti letech byla zavřená), míval problémy jiného druhu. V těch časech jeho hříchy tvořilo jen požívání piva a drobné krádeže. V důsledku konzumace piva ztloustl a v důsledku drobných krádeží se mu dostávalo značné pozornosti ze strany nebožtíka šerifa George Bannermana. A pak Eso objevil kokain.

Přišel o práci v textilce a o třicet kilo tělesné váhy – lital v tom totiž na plné obrátky a nakonec mu ten pochybný život přerušily čtyři roky basy, které vyfasoval za vloupání prvního stupně. Jeho finanční situace se tenkrát houpala oním grandiózním způsobem, známým snad jen riskujícím burzovním hráčům a překupníkům kokainu. Začínal měsíc bez jediného centu a na jeho konci také někdy míval padesát či šedesát tisíc dolarů, napěchovaných v kořenech zasychající jabloně za parkovištěm na Cranberry Bog Road. Jeden večer si pochutnával na večeři o sedmi chodech u Maurice, hned další už jen dlabal makaróny se sýrem v kuchyňce svého obytného přívěsu. Záviselo to na situaci na trhu a na nabídce – protože Eso, podobně jako většina překupníků kokainu, byl nejlepším zákazníkem sám sobě.

Asi tak rok nato se Eso – teď už vytáhlý, hubený a šedivějící – seznámil s pár chlápky z Connecticutu. A tihle chlápci dělali jak do zbraní, tak i do kokainu. Eso si s nimi hned padl do noty; stejně jako on, i bratři Corsonové byli sami sobě nejlepšími zákazníky. Nabídli mu slušný podíl na správě oblasti středního Maine a Eso s radostí přijal. Bylo to jen čistě obchodní rozhodnutí, zrovna tak jako jeho rozhodnutí stát se překupníkem koksů. Mimoto jestli Eso na světě miloval něco víc než autáky a koks, tak právě bouchačky.

Při jedné z těch příležitostí, kdy zrovna nebyl moc při penězích, se vypravil za svým strýcem, který půjčoval peníze polovině městečka a všeobecně o něm bylo známo, že peněz má dost. Eso neviděl důvod, proč by neměl na podobnou půjčku mít nárok také on; byl mladý (nu... osmačtyřicet... relativně mladý), měl určité plány a byl frajer.

Jeho strýc se však na celou věc díval naprosto jinak.

„Ani ve srandě,“ řekl mu Reginald Marion Merrill, řečený „Fotr“. „Vím, vodkad’ máš prachy – teda když je máš. Máš je z toho bílého svinstva.“

„Ale strejdo Reginalde –“

„Pro tebe nejsem žádnéj strejda Reginald,“ odpověděl Fotr. „Tobě už to je totiž vidět na frňáku. Seš moc nevopatrněj. Frájové, co berou tohle bílý svinstvo a eště s ním kšeftujou, začnou dycky bejt moc nevopatrný A vod lidí, co hnojej škarpy, nebo sevej v bání, svý prachy nikdy zpátky nedostanu. Tím bych ti chtěl jen tak naznačit, že vode mě teda nedostaneš ani floka.“

A skutečně – k prorokovanému maléru došlo krátce poté, co do funkce okresního šerifa nastoupil Alan Pangborn. Alanův první větší úspěch přišel, když překvapil Esa a jeho dva kamarády, jak se právě snaží dostat do trezoru v kanceláři Henryho Beauforta u Žlutého tygra. Byl to parádní záťah, jako podle učebnice – a Eso se ocitl v base v Shawshanku necelé čtyři měsíce poté, co ho před ní varoval jeho strýc. Obvinění z pokusu o loupež bylo nakonec v odvolacím řízení staženo, ale Eso přesto dostal pár let naostro za vloupání.

Ven se na podmínku dostal na jaře roku 1989 a přestěhoval se do Mechanic Falls. Našel si tam i zaměstnání; Správa dálnic Oxfordské planiny byla zapojena do státního programu postpenitární péče a tak John „Eso“ Merrill dostal práci jako údržbář a mechanik na částečný úvazek.

Spousta jeho starých kámošů se poflakovala všude kolem – nemluvě už o jeho starých zákaznících – a

tak není divu, že Eso zase brzy lítal v kšeftech i šňupání.

V zaměstnání u Správy dálnic zůstal až do dne, kdy mu oficiálně vypršela podmínka – ale ani o den déle. Z Danbury v Connecticutu mu zavolali Létající bratři Corsonovi a Eso brzy zase začal kšeftovat se zbraněmi a bílým práškem z Bolívie.

Zatímco byl v base, zvedly se ale jak ceny, tak nároky; místo pistolí, pušek a opakovaček teď frčely kšefty s automatickými a poloautomatickými zbraněmi. Vrchol přišel letos v červnu, kdy se mu podařilo prodat ze země odpalovanou raketu Thunderbolt nějakému námořníkovi s jihoamerickým přízvukem. Ten chlápek si raketu naložil a vyplatil Esu sedmnáct tisíc dolarů v nových stodolarovkách s výrobními čísly, jež nešla za sebou.

„Na co vlastně užijete takovou věc,“ zeptal se Eso trochu fascinovaně.

„Na všechno možný, seňore,“ odpověděl ten námořník bez úsměvu.

Ale pak v červenci všechno najednou prasklo. Eso nebyl dodnes schopen pochopit, jak se to vlastně stalo – docházelo mu jediné to, že možná by dopadl lépe, kdyby se Létajícími bratři Corsonovými držel nejen při kšeftování se zbraněmi, ale i s koksem. Převzal dodávku jednoho kilogramu kolumbijského koksu od nějakého chlápka v Portlandu a financovat mu ten kšeft pomohli právě Mike a Dave Corsonovi. Přispěli asi pětáosmdesátí tisíci dolary. Ta dodávka mohla mít tak dvojnásobnou hodnotu, než byla požadovaná cena – zkouška ukázala, že to je prvotřídní materiál. Esu bylo jasné, že pětáosmdesát talířů je o dost víc peněz, než mu normálně prochází rukama, ale byl si jistý, že to nějak zvládne. Esův přístup k životu byl ve starých dobách charakterizován jeho neustálým prohlašováním „Bez problému!“ Ale věci se od té doby už trochu změnily. Hodně se změnily.

Všechno začalo, když z Danbury ve státě Connecticut zavolal Dave Corson a zeptal se Esa, jak si to představuje, snažit se udat prášek do pečiva za cenu kokainu. Tomu chlápku z Portlandu se zřejmě podařilo Esa oblafnout, a když tohle došlo Davu Corsonovi, tak už nemluvil moc přátelsky. Vlastně by se dalo říci, že mluvil naopak značně nepřátelsky.

Eso se mohl vypařit. Místo toho ale sebral všechnu svoji odvahu – a nebylo jí málo, i když už byl ve středním věku –, sedl na letadlo a letěl na schůzku s Létajícími bratry Corsonovými. Vyložil jim svoji verzi toho, co se přihodilo. Vykládal ji v nákladním prostoru skříňového kamiónu značky Dodge s vypořstovanými stěnami, vyhřívanou bahenní lázní a zrcadlem na stropě. Působil velmi přesvědčivě. Musel působit velmi přesvědčivě, protože kamión byl zaparkovaný na konci nějaké prašné cesty pár kilometrů západně od Danbury, za volantem byl nějaký černoch jménem Čahoun Timmy a Létající bratři Corsonové, Mike a Dave, seděli každý z jedné strany vedle Esa a v klíně měli položené svoje bezzákluzné pušky značky H & K. A jak tak Eso mluvil, vzpomněl si, co mu říkal jeho strýc ještě před tím malérem u Žlutého tygra. Nevopatrný lidi končej v lapáku. Když teda máš štěstí. A když ho nemaj, tak hnojej škarpy. No, pokud jde o tu první část, tak měl Fotr celkem pravdu; a teď bude muset být Eso sakra přesvědčivý, aby se nesplnila i ta druhá část. Ze škarpy ho na podmínku už nikdo nepustí.

Byl velice přesvědčivý. Jednu chvíli vyřkl dvě kouzelná slova: Kačer Morin.

„Ty si koupil ty sračky vod Kačera?“ zeptal se Mike Corson a vyvalil své krhavé oči. „Byl to určitě von?“

„No jasně, že byl,“ řekl Eso. „Proč?“

Létající bratři Corsonové se na sebe podívali a rozchechtali se. Eso neměl ani páru, čemu se chechtají, ale byl rád, že aspoň tak. To by mohlo být dobré znamení.

„Jak vypadal?“ zeptal se Dave Corson.

„No, takovej čahoun – ne teda jako tenhle“ – Eso ukázal palcem na řidiče, který měl nasazená sluchátka walkmanu a pohupoval se v rytmu hudby, již slyšel jen on sám – „ale dost dlouhej. Kanuk. Aspoň tak mluvil. Měl malou zlatou náušnici.“

„Jasně, to je starej pitoma Kačer,“ souhlasil Mike Corson.

„Teda něco ti povím – docela se divím, že toho pitomu eště nikdo nesejmul,“ řekl Dave Corson. Podíval se na svého bratra a chvíli pak kroutil hlavami v obapolném podívu.

„Já sem myslel, že je čistej,“ řekl Eso. „Kačer dycky bejval čistej.“

„Jenomže vod ty doby sis někde trochu dáchnul, ne?“ zeptal se Mike Corson.

„Nejspíš sis válel šunky někde na Havaji,“ řekl Dave Corson.

„Tak tos tam musel bejt zrovna tu dobu, co votamtud' přiletěl Kačer,“ řekl Mike. „A vod ty doby to s nim šlo dost rychle s kopce.“

„Von si Kačer v poslední době oblíbil takovej menší trik,“ řekl Dave. „Znáš fintu skoč na špek, Eso?“ Eso se zamyslel. Pak zavrtěl hlavou.

„Ale znáš,“ řekl Dave. „Protože právě kvůli ní teď máš hlavu v pejru. Kačer ti vokázal spoustu balíčků s bílým práškem. V jednom byl dobrej koks. A ve zbejvajících byly sračky. Přesně takový, jako máš ve svý makovici, Eso.“

„Dyt' smě dělali zkoušku!“ řekl Eso. „Vybral sem namátkou jeden balíček a udělali smě zkoušku!“ Mike a Dave se na sebe podívali s pochmurným pobavením.

„Voni udělali zkoušku,“ řekl Dave Corson.

„A von vybral namátkou jeden balíček,“ dodal Mike Corson.

Obrátili oči vzhůru a pohlédli na sebe v zrcadle na stropu kamiónu.

„No a?“ řekl Eso, hledě z jednoho na druhého. Byl rád, že oni Kačera také znají a doufal, že snad uvěří i tomu, že je nezamýšlel podvést – zároveň ale pocíťoval i určitý neklid. Chovají se k němu, jako kdyby byl nějaký trouba – a Eso Merrill přece žádného troubu nikomu dělat nebude.

„No a co?“ zeptal se Mike Corson. „Kdyby sis nemyslel, že ten balíček pro zkoušku sis namátkou vybral sám, tak bys přece ten kšeft neudělal, ne? Kačer je prostě takovej vopelichanej kouzelník, co mu furt a znova vychází ten ubohej trik s kartama. Vyber si nějakou kartu, kteroukoliv. Už si to někdy slyšel, ty jedno Eso Kulový?“

Zbraně nezbraně, Eso se pokusil zaprotestovat. „Takhle mi neříkej.“

„Budeme ti říkat, jak nás napadne,“ řekl Dave. „Dlužíš nám totiž pětáosmdesát talířů, Eso – a jako ručení za ty prachy sme zatím dostali jen haldu prášku do pečiva, co má cenu tak dolar padesát. Když budeme chtít, budeme ti říkat třeba Hubert J. Píčus.“

Pohlédli s bratrem na sebe. Proběhla mezi nimi rozmluva beze slov. Dave se otočil a poplácal Čahouna Timmyho po rameni. Podal mu svoji pušku. Pak Dave i Mike vystoupili z kamiónu, postavili se vedle sebe u škumpového houští na okraji nějakého pole a začali spolu vážně rozmlouvat. Eso neslyšel, co říkají – bylo mu ale úplně jasné, o co asi jde. Rozhodovali se, co s ním provedou.

Seděl na okraji vany, potil se jako prase a čekal, až se oba bratři vrátí. Čahoun Timmy se rozvaloval na vypolstrovaném šéfovském křesle, kde předtím seděl Mike Corson, mířil puškou na Esa a pohupoval hlavou. K Esovi slabě doléhaly hlasy Marvinu Gaye a Tammi Terellové ze sluchátek walkmanu. Marvin a Tammi, oba už po smrti, zpívali písničku „Moje chyba“.

Vešli Dave a Mike.

„Dáme ti tři měsíce, abys sehnal ty prachy,“ řekl Mike. Eso pocítil nesmírnou úlevu. „Teď právě nám záleží víc na našich penězích než na tvój kůži. A je tu ještě něco.“

„Musíme sejmout Kačera Morina,“ řekl Dave. „Už nás sere dost dlouho.“

„Kazí méno nám všem,“ řekl Mike.

„A ty bys ho moh najít,“ řekl Dave. „Máme dojem, že ho třeba napadne, když si jednou na ten špek skočil jako Eso Kulový, že to bude příště zase.“

„Chceš snad k tomu něco říct, Eso Kulový?“ zeptal se ho Mike.

Eso k tomu nechtěl říct vůbec nic. Docela mu stačilo vědomí, že se dožije ještě příštího víkendu.

„Máš čas do prvního listopadu,“ řekl Dave. „Do ty doby nám přineseš naše prachy – a pak všichni vyrazíme na Kačera. Jestli ale ty prachy nepřineseš, tak halt zkusíme, co všechno se ti dá ufíknout, než to vzdáš a chcípneš.“

Když to prasklo, měl Eso v držení asi deset různých zbraní těžšího kalibru jak automatických, tak v poloautomatickém provedení. Většinu času, který měl k dispozici do uplynutí poskytnuté lhůty, věnoval zpeněžení těchto zbraní. A kdykoliv se mu podařilo nějakou zbraň prodat, okamžitě peníze zase proměňoval na koks. Když člověk potřebuje dát rychle dohromady větší balík peněz, nedá se vydělat na ničem víc než na kokainu.

Ale poptávka po zbraních byla právě dočasně v útlumu. Prodal polovičku svých zásob – žádné větší kousky – tím to však končilo. Ve druhém týdnu září narazil na slibného křena v jedné hospodě v Lewistonu. Ten křen se mu snažil nenápadně, jak jen to šlo, naznačovat, že by chtěl koupit nejméně šest,

možná i deset automatických zbraní, pokud se dozví také jméno nějakého spolehlivého dodavatele zbraní. To Eso mohl zařídít; nejspolehlivějšími dodavateli zbraní, jež znal, byla právě firma Létající bratři Corsonové.

Eso se odebral na smradlavý záchodek, aby si tam trochu šnupnul, než dovede ten kšeft ke zdárnému konci. Zaplavil ho onen šťastný pocit uvolnění, který tolikrát zmátl i řadu amerických prezidentů – zdálo se mu, že vidí světlo na konci tunelu.

Položil si na nádržku toaletní mísy malé zrcátko, jež nosil v kapse košile a sypal na něj špetku koksu, když vtom z vedlejší kabiny promluvil nějaký hlas. Eso nikdy nezjistil, komu ten hlas patřil; zjistil posléze jen to, že ať už patřil komukoliv, ušetřil mu ten hlas snad patnáct let pobytu ve federálním vězení.

„Chlap, co s ním mluvíš, má bouchačku,“ řekl ten hlas z vedlejší kabiny. Eso vyšel ze záchodku a zdejchl se zadními dveřmi.

Po tomto téměř maléru (ani na chvíli ho nenapadlo, že jeho neviditelný informátor si z něj také mohl jen dělat legraci) se Esa zmocnila jakási podivná paralýza. Báł se podnikat cokoliv mimo občasného nákupu malého množství koksu jen pro svoji potřebu. Ještě nikdy v životě neprožíval takový útlum. Nesnášel ho, ale nedokázal se mu nijak vymanit. Jako první věc, kterou každé ráno učinil, bylo zajít se podívat na kalendář. Listopad se na něj řítí jako zběsilý.

Pak se jednoho rána probudil ještě před svítáním a v hlavě mu bleskalo nějaké podivné modravé světýlko: musí jet domů. Musí jet zpátky do Castle Rocku. Tam se nějaké řešení už najde. Jet domů není vůbec špatný nápad... i když to třeba nakonec stejně nebude k ničemu, možná mu ta změna prostředí alespoň nějak naruší ten podivný útlum, tížící ho až k smrti.

V Mechanic Falls byl jen nějakým Johnem Merrillem, bývalým vězněm, bydlícím v chatrči s igelitem v oknech a lepenkou na dveřích. V Castle Rocku je pořád ještě Eso Merrill, strašák, představující noční můru pro celou jednu generaci dětí. V Mechanic Falls byl jen chudým bělochem odněkud z lesů, který sice vlastní na zakázku vyrobený vůz dodge, ale už ne garáž, kam by ho mohl strčit. V Castle Rocku býval, alespoň na čas, něčím skoro jako králem.

A tak se sem vrátil. Je tady – a co teď dál?

Eso nevěděl. Městečko mu připadalo nějak menší, pochmurnější a prázdnější, než si pamatoval. Někde blízko tu je Pangborn; nebude trvat dlouho a starý Bill Fullerton mu zavolá a řekne, kdo že to zase přijel do města. Pangborn si ho pak najde a zeptá se ho, co si myslí, že tu bude dělat. Bude se ptát, jestli Eso má nějaké zaměstnání. A to on nemá; navíc ani nemůže vykládat, že jen přijel na návštěvu za svým strýcem, protože ten zůstal ve svém vetešnictví, když hořelo. No dobře, Eso, řekne potom Pangborn, a co kdybys teda zase vlezl do ty své káry a pěkně rychle vocad' vycouval?

A co on mu na to odpoví?

Eso nevěděl – věděl jen, že to temně modré světýlko, s nímž se probudil, mu pořád ještě bliká někde hluboko v hlavě.

Spatřil, že prostor, kde stávalo vetešnictví Trh hojnosti, je pořád ještě prázdný. Roste tam jen plevel, povalují se nějaké ohořelé krabice a různé svinstvo. Skleněné střepy odrážejí do očí záblesky prudkých slunečních paprsků. Není tam nic, nač by se dalo koukat – ale Eso se přesto chtěl koukat. Pohlédl na druhou stranu ulice. Přehlédl ji už skoro celou, když vtom jeho zraky upoutal zelený baldachýn na fasádě patrového domu. NEZBYTNÉ VĚCI, zněl nápis na boku baldachýnu. Co tohle je za název pro obchod? Eso přešel ulici, aby se podíval. To prázdné místo, kde stávala strýcova past na turisty, si může prohlédnout později; jistě jen tak brzy ještě nezmizí.

První věc, jež upoutala jeho zraky, byla cedule PŘIJME SE POMOCNÍK. Nevěnoval jí pozornost. Nebylo mu sice ještě jasné, co ho vlastně do Castle Rocku přivedlo, určitě však ne touha stát se nějakým pomocným skladníkem.

Ve výkladu bylo pár poměrně slušných věcí – takových, jež by nepochybně neopomněl sebrat, kdyby se vydal na malou noční výpravu k nějakému dobře situovanému člověku. Na příklad tu šachovou soupravu s vyřezávanými zvířátky místo figur. Nebo ten náhrdelník z černých perel – Esu sice připadal jako dost drahá věc, ale ty perly budou stejně nejspíš umělé. Určitě by si ani v téhle Prdelové Lhotě nikdo náhrdelník z černých perel nemohl dovolit. Ale stejně – práce to je dobrá; skutečně mu ten náhrdelník připadal jako pravý. A –

Eso pohlédl zaostřeným zrakem na knížku za perlami. Byla postavena na hřbet, takže když člověk hleděl do výkladu, viděl na obálku, zobrazující obrysy dvou mužů, tyčící se ve tmě proti světlejšímu horizontu. Jeden držel krumpáč, druhý lopatu. Nejspíš kopali nějakou jámu. Název knížky zněl Ztracené a zakopané poklady Nové Anglie. Pod obrázkem bylo malými bílými písmeny vytištěné jméno autora.

Tím autorem byl Reginald Merrill.

Eso přistoupil ke dveřím a zkusil kouli. Lehce se otočila. Zvonek nad dveřmi zacinkal. Eso Merrill vešel do Nezbytných věcí.

„Ne,“ řekl Eso, hledě na knížku, již pan Gaunt vyjmul z výlohy a vložil mu do rukou. „Tuhle nechci. To jste vzal určitě jinou.“

„Já vás ale ujišťuji, že to je jediná knížka, kterou mám ve výloze,“ řekl pan Gaunt trochu zmateným hlasem. „Klidně se podívejte, jestli mi nevěříte.“

Na chvíli už to vypadalo, že to Eso udělá, pak mu ale unikl podrážděný povzdech. „Ne, to je v pořádku,“ řekl.

Knížka, kterou mu majitel obchodu podal, byl Ostrov pokladů od Roberta Louise Stevensona. Je to jasné – myslel na Fotra, a tak se spletl. Ale spletl se především už v tom, že se sem do Castle Rocku vůbec rozjel. Proč to, kurva, vlastně dělal?

„Heďte, máte to tu fakt moc zajímavý, ale já bych už měl jít. Takže zase někdy, pane –“

„Gaunt,“ řekl majitel obchodu, napřahuje ruku. „Leland Gaunt.“

Eso také napřáhl ruku, jež byla uchopena. V momentě doteku jím proběhla jakási mocná, galvanizující síla. Hlavu měl opět plnou toho tmavomodrého světla; tentokrát to však bylo světlo obrovského, šlehajícího plamene.

Stáhl ruku zpátky, omámený a slabý v kolenou.

„Co bylo tohle?“ zašeptal.

„Myslím, že se tomu říká ‚upoutání pozornosti‘,“ řekl pan Gaunt. Mluvil s tichým klidem. „Chcete prostě, abych upoutal vaši pozornost, pane Merrille.“

„Jak to, že znáte moje jméno? Já jsem vám přece svoje jméno neřekl.“

„Ach, já přece vím, kdo jste,“ řekl pan Gaunt a zasmál se. „Já už jsem vás očekával.“

„Jak jste mě moh očekávat? Ani jsem nevěděl, že sem vůbec pojedu, dokud jsem nevlez do toho zasranýho autáku.“

„Omluvte mě na chvíli, prosím.“

Gaunt odstoupil od výkladu, sehnul se a zvedl ceduli, opřenou o stěnu. Pak se natáhl do výlohy, odstranil ceduli PŘIJME SE POMOCNÍK a nahradil ji cedulí KOLUMBŮV DEN – ZAVŘENO.

„Proč jste to udělal?“ Eso měl pocity člověka, dotknuvšího se drátěného plotu, jímž probíhá elektrický proud.

„Je přece úplně normální, že obchodníci odstraní ceduli, že přijmou zaměstnance, když se na volné místo někdo přihlásí,“ řekl pan Gaunt trochu odměřeně. „Moje obchodní činnost v Castle Rocku se velmi utěšeně rozrostla a začínám zjišťovat, že potřebuji nějaká silná záda a další dvě ruce k pomoci. V poslední době se už rychle unavím.“

„Heďte, já ne-“

„A potřebuji také nějakého řidiče,“ řekl pan Gaunt. „A myslím, Eso, že jezdit umíš. Tvůj první úkol, Eso, bude zajet do Bostonu. Mám tam v garáži zaparkovaný vůz. Bude se ti líbit – je to Tucker.“

„Tucker?“ Eso na chvíli zapomněl, že nepřišel do města proto, aby tu vzal práci nějakého pomocníka. . . nebo šoféra, to je jedno. „Myslíte jako v tom filmu?“

„Ne úplně,“ řekl pan Gaunt. Šel za pult, kde stála staromódní pokladna, vytáhl nějaký klíč a odemkl šuple pod pokladnou. Vyndal z něj dvě malé obálky. Jednu z nich položil na pult. Druhou podával Esu. „Jsou na něm provedené určité úpravy. Na. Vezmi si klíče.“

„Heďte, moment, jo? Řek sem vám –“

Oči pana Gaunta měly nějakou zvláštní barvu, kterou Eso nebyl schopen přesně určit – ale když nejprve potemněly a pak po něm šlehly, pocítil znovu, jak pod ním klesají kolena.

„Máš hlavu v pejru, Eso, ale jestli ji nepřestaneš strkat do písku jako pštros, tak asi ztratím zájem ti pomáhat. Pomocníků do obchodu můžu mít, kolik chci. Věř mi, že je to tak. Za ta léta jsem jich už

přijímal stovky. Možná i tisíce. Tak nech toho blbnutí a vezmi si ty klíče.“

Eso si vzal malou obálku. Když se konečky prstů dotkl prstů pana Gaunta, opět mu v hlavě bleskl ten ohnivý šleh. Zaúpěl.

„Svoje auto dovezeš na adresu, kterou ti dám,“ řekl pan Gaunt, „a zaparkuješ ho tam na místě, kde je teď moje auto. Zpátky tě budu čekat nejpozději tak o půlnoci. Ale myslím, že bys tu mohl být i mnohem dříve.“

„Můj auták je mnohem rychlejší, než vypadá.“ Eso se zašklebil, vycenil zuby a zkusil to znovu.

„Poslouchejte, pane –“

„Gaunt.“

Eso pokýval hlavou – klimbala se mu na krku jako hlava loutky, ovládané nějakým nezkušeným vodičem. „Za jiných okolností bych se na to vybodnul. Vy jste... zajímavější člověk.“ Nebylo to právě to slovo, které chtěl použít, ale nedokázal v tu chvíli najít jiné. „Ale máte pravdu – fakt mám hlavu v pejru, a jestli v nejbližších dvou tejdnech nepřijdu k většímu balíku peněz –“

„No a co ta kniha?“ zeptal se pan Gaunt. Jeho hlas teď zněl pobaveně a káravě zároveň. „Kvůli ní jsi snad přijel, ne?“

„Kvůli ní jsem ne–“

Zjistil, že pořád ještě drží v ruce tu knihu. Znovu na ni pohlédl. Obrázek byl stejný, ale její název se opět změnil na ten, který zahlédl ve výkladu: Ztracené a zakopané poklady Nové Anglie, od Reginalda Merrilla.

„Co je zase tohle?“ zeptal se chraplavě. Náhle se mu rozbřesklo. Teď vůbec není v Castle Rocku; je doma v Mechanic Falls, leží ve své zaprášené posteli a tohle všechno se mu jen zdá.

„Mně to připadá jako kniha,“ řekl pan Gaunt. „A nejmenoval se tvůj zesnulý strýc Reginald Merrill? To je ale náhoda.“

„Můj strejda za celý svůj život nenapsal mimo dluhopisy a stvrzenek ani řádek,“ řekl Eso tím chraplavým, ospalým hlasem. Pohlédl opět na pana Gaunta a zjistil, že není schopen od něj odvrátit zrak. Oči pana Gaunta neustále měnily barvu. Modré... šedivé... hnědé... zelené... černé.

„Dobrá,“ uznal pan Gaunt, „možná je jméno autora jen pseudonym. Možná jsem tenhle tlustospis napsal třeba právě já.“ „Vy?“

Pan Gaunt si podepřel prsty bradu. „Možná to ani žádná kniha není. Možná žádná z těch skutečně zvláštních věcí, jež prodávám, vůbec není tím, čím se zdají být. Možná to jsou ve skutečnosti jen nějaké šedivé, bezvýznamné věci, jež mají jedinou pozoruhodnou vlastnost – schopnost brát na sebe tvary těch věcí, jež ovládají sny mužů a žen.“ Odmlčel se a pak zamysleně dodal: „Možná to vlastně jsou sny samy.“

„Tak tohle nechápu.“

Pan Gaunt se usmál. „Já vím. Ale to je jedno. Ale kdyby tvůj strýc skutečně napsal nějakou knížku, Eso, nemohla by být třeba o nějakém zakopaném pokladu? Nemyslíš, že takový poklad – ať už zakopaný někde v zemi či pohřbený v kapsách jeho současníků – byla věc, která ho nanejvýš zajímala?“

„Prachy měl rád, to je pravda,“ řekl Eso zachmuřeně.

„No a co se s nimi stalo?“ zvolal pan Gaunt. „Odkázal ti snad nějaké? Jistěže odkázal – nebo snad nejspíš jeho jediný živý příbuzný?“

„Nevodkázal mi ani jeden jedinej zrasanej cent!“ zařval Eso vztekle. „Každej v tomhle městě vykládal, že ten starej hajzl neutratil ani desetník z peněz, který kdy vydělal. Ale když umřel, měl v bance na účtu necelý čtyři tisíce dolarů. A ty šly na pohřeb a na vyklizení toho bordelu, co po něm zůstal na ulici. A když otevřeli jeho bezpečnostní schránku, tak jestlipak víte, co tam našli?“

„Vím,“ řekl pan Gaunt, a i když obličej měl vážný – téměř soucitný –, očima se smál. „Obchodní kupóny. Šest kupónových knížek firmy Plaid a čtrnáct knížek firmy Gold Bond.“

„Jo. Přesně tak!“ řekl Eso. Hleděl teď zle na knížku Ztracené a zakopané poklady Nové Anglie. Jeho neklid a tu podivnou dezorientaci teď na chvíli pohltil vztek. „A víte, co vám povím? Že kupóny Gold Bond si ani nemůžete dát proplatit. Ta firma už dávno neexistuje. Všichni v Castle Rocku se ho báli – dokonce i já jsem se ho trochu bál – a všichni si mysleli, bůhví jak bohatý není, ale umřel jako chudák.“

„Možná bankám nedůvěřoval,“ řekl pan Gaunt. „Možná ten svůj poklad zakopal. Myslíš, že to není možné, Eso?“

Eso otevřel pusu. Znovu ji zavřel. Otevřel ji. Zavřel.

„Nech toho,“ řekl pan Gaunt. „Vypadáš jako akvarijní rybička.“

Eso pohlédl na knihu, již držel v ruce. Položil ji na pult a listoval stránkami, potíštěnými drobným písmem. Náhle z nich něco vylétlo. Byl to velký a otrhaný útržek hnědého papíru, nakřivo přeložený. Okamžitě ho poznal – byl to útržek papírové nákupní tašky z Hemphillovy tržnice. Kolikrát kdysi jako malý kluk sledoval svého strýce, jak utrhuje podobný kousek hnědého papíru ze štosu tašek, který měl pod svojí starou pokladnou značky Tokeheim? Kolikrát ho sledoval, jak na ty útržky připsuje čísla... nebo na ně píše dluhopisy? Třesoucíma se rukama papír rozložil. Je to nějaká mapa, to mu bylo jasné hned; zpočátku se v ní ale vůbec nebyl schopen orientovat – byla to jen změt různých čar, křížků a roztřesených kroužků. „Kurva, co to je?“

„Potřebuješ něco, aby ses mohl soustředit, to je to celé,“ řekl pan Gaunt. „Tohle by ti mohlo pomoci.“

Eso vzhlédl. Na skleněnou vitrínu vedle pokladny postavil pan Gaunt malé zrcátko ve zdobeném stříbrném rámu. Otevřel teď druhou obálku, kterou vyndal z té uzamčené zásuvky a na povrch zrcátka nasypal hojně kokainového prášku. Znalecké oko Esa okamžitě zaregistrovalo, že musí jít o pohádkovou kvalitu; světlo bodové žárovky nad vitrínou odráželo od čistých vloček tisíce blyštivých jiskříček.

„No, kriste pane!“ Esův nos se začal v očekávání chvět. „To je kolumbijskej?“

„Ne, to je speciální hybrid,“ řekl pan Gaunt. „Pochází z planin Lengu.“ Z vnitřní kapsy žlutohnědého saka vytáhl zlatý perořízek a začal tvarovat kopeček prášku do dlouhých řádků.

„Kde to je?“

„Za horami v dáli,“ odpověděl pan Gaunt, aniž by vzhlédl. „A neptej se pořád, Eso. Dlužníci dělají nejlíp, když prostě jen užívají dobrot, jež jim přijdou do cesty.“

Zastrčil opět perořízek a ze stejné kapsy vyjmul krátkou skleněnou trubičku. Podal ji Esu. „Zvu tě.“

Ta skleněná trubička byla nějak úžasně těžká – asi to vůbec není sklo, spíš nějaký křišťál, pomyslel si Eso. Sklonil se nad zrcátkem a pak zaváhal. Co když má ten staroch AIDS nebo něco podobného?

Neptej se pořád, Eso. Dlužníci dělají nejlíp, když prostě jen užívají dobrot, jež jim přijdou do cesty.

„Amen,“ řekl Eso nahlas a šňupnul si. Hlava se mu naplnila tou neurčitou banánově-citronovou chutí, kterou má skutečně dobrý kokain vždycky mít. Kokain byl jemný, ale také pěkně silný. Cítil, jak mu začíná bušit srdce. Současně se mu myšlenky začínaly zaostřovat a mít povrch leštěného chrómu. Vzpomněl si na něco, co mu řekl jeden chlápek nedlouho poté, co se zamiloval do koksu. Když seš na koksu, má všechno víc jmen. Mnohem víc jmen.

Tenkrát to nechápal, ale pomyslel si, že teď už mu to je jasné.

Nabídl trubičku panu Gauntovi, ale ten zavrtěl hlavou. „Nikdy před pátou hodinou,“ řekl. „Ale ty si klidně posluž, Eso.“

„Díky,“ řekl Eso.

Pohlédl znovu na mapu a zjistil, že teď už jí rozumí perfektně. Ty dvě souběžné čáry s křížkem uprostřed jsou nepochybně most Tin Bridge, a jakmile si člověk uvědomí tohle, je všechno ostatní už naprosto jasné. Ten klikyhák mezi čarami, přes ten křížek a nahoru k okraji papíru je silnice číslo 117. Ten malý kroužek s větším o kousek dál musí být Gavineauxova mléčná farma: ten větší kroužek označuje určitě kravín. To všechno dává perfektní smysl. Bylo to jasné a čisté a jiskřivé jako hromádka koksu, co ho tehle fantastickéj chlápek vysypal ze své malý obálky.

Eso se opět sklonil nad zrcátkem. „Připravít k palbě,“ zamumlal a šňupnul si další dva řádky. „Kriste pane, to je teda parádní matroš,“ řekl, téměř se zalykaje.

„O tom nepochybuj,“ souhlasil pan Gaunt vážně.

Eso vzhlédl, náhle přesvědčený, že ten člověk se mu posmívá, avšak tvář pana Gaunta byla klidná a vyrovnaná. Eso se opět sklonil nad mapou.

Teď ho začaly zajímat ty křížky. Bylo jich tam sedm – ne, vlastně osm. Jeden bude nejspíš na bažině, co patří starému Treblehornovi... jenomže ten je už po smrti, už dávno je po smrti – ale neřikalo se kdysi, že strýc Reginald získal větší část jeho pozemku jako splátku nějaké půjčky?

Tady máme další křížek, na konci Přírodní rezervace na druhé straně kopce Castle View, pokud to ovšem je zeměpisně správně. Další dva jsou na silnici číslo 3, poblíž kroužku, který nejspíš bude farmou

Sedm dubů Joa Cambera. A další dva na pozemku, který by měl patřit na západní straně jezera Castle Diamondu Matchovi.

Eso vzhledl k panu Gauntovi vyvalenýma, krvavýma očima. „On svoje peníze zakopal? To mají znamenat ty křížky? Jsou to místa, kde ty prachy zakopal?“

Pan Gaunt pokrčil elegantně rameny. „Určitě to nevím. Vypadá to sice logicky, ale logika má často málo co dělat se způsobem, jímž se někteří lidé chovají.“

„Ale mohlo by to tak být,“ řekl Eso. Začínal se třást vzrušením a předávkováním kokainem; cítil ve svalech i žaludku jakoby trhající se svazky měděných lan. Jeho normálně sinalá barva pokožky obličej, podobaného jizvami po adolescentních akné, nyní zbrunátněla. „To by mohlo tak být! Všechna ta místa, kde jsou ty křížky... to všechno může být Fotrův majetek! Chápete? Možná dal všechny ty pozemky do zástavy v dobrý víře nebo jak se tomu, kurva, vlastně říká... aby je nikdo nemoh koupit... a aby nikdo nemoh najít, co tam zakopal...“

Šňupnul si zbytek kokainu ze zrcátka a pak se znovu sklonil nad mapou. Krhavé oči mu vylézaly z důlků.

„Moh bych se nejen dostat z toho srabu,“ řekl tichým, chraplavým šepotem. „Moh bych taky být kurva pěkně v balíku.“

„Ano,“ řekl pan Gaunt, „řekl bych, že to je značně pravděpodobné. Ale pamatuj na tohle, Eso.“ Ukázal palcem na stěnu a na ceduli s nápisem ZBOŽÍ ZPĚT NEBERU, ANI NEVYMĚŇUJI! PRODEJ BEZ ZÁRUKY!

Eso pohlédl na ceduli. „Co to znamená?“

„To znamená, že nejsi první člověk, který si kdy myslel, že v nějaké staré knize našel klíč k velkému bohatství,“ řekl pan Gaunt. „A také to znamená, že pořád ještě potřebuji pomocníka a řidiče.“

Eso na něj hleděl, téměř v šoku. Pak se zasmál. „Děláte si snad srandu?“ Ukázal na mapu. „Mám před sebou spoustu kopání.“

Pan Gaunt lítostivě vzdychl, složil ten kousek hnědého papíru, vložil ho zpátky do knihy a knihu uložil do zásuvky pod pokladnou. To vše činil s neuvěřitelnou hbitostí.

„Hej!“ zaječel Eso. „Co to provádíte?“

„Právě jsem si vzpomněl, že jsem tu knihu už slíbil jinému zákazníkovi, pane Merrille. Je mi to líto. A mám vlastně zavřeno – dnes je totiž Kolumbův den, víte.“

„Tak moment!“

„Pochopitelně pokud byste byl připraven vzít to zaměstnání, jsem si jist, že něco by podniknout šlo. Mám ale dojem, že máte velmi napilno; chcete si nepochybně dát do pořádku všechny záležitosti dřív, než z vás bratři Corsonovi udělají studený nářez.“

Ústa Esa se znovu začala otvírat a zase zavírat. Snažil si vzpomenout, kde všude viděl ty malé křížky a zjišťoval, že to nejde. Všechno se mu v jeho obluzeném, pádícím mozku slévalo do jediného velkého kříže... takového, jaký lze vidět na hřbitovech.

„Dobře!“ vykřikl. „Dobře, tak teda tu zasranou práci беру!“

„V tom případě jsem přesvědčen, že ta kniha přece jen bude na prodej,“ řekl pan Gaunt. Vytáhl ji ze zásuvky a zkontroloval cenu na prvním volném listu knihy. „Je k maní za dolar a půl.“ Jeho nepravidelné zuby obnažil široký, žraločí úsměv. „Se zaměstnaneckou slevou to tedy dělá jeden dolar pětatřicet centů.“

Eso vytáhl ze zadní kapsy peněženku, upustil ji a téměř si rozrazil čelo o kraj skleněné vitríny, když se pro ni shýbal, aby ji zvedl.

„Musíte mi ale dát taky náký volno,“ řekl panu Gauntovi.

„Může být.“

„Protože já fakt musím zkusit to kopání.“

„Samozřejmě.“

„Nemám moc času.“

„Ještě že si to uvědomuješ.“

„Co třeba až se vrátím z toho Bostonu?“

„Nebudeš moc unavený?“

„Pane Gaunte, já si teď žádnou únavu nemůžu dovolit.“

„Možná bych ti trochu pomohl,“ řekl pan Gaunt. Jeho úsměv se teď rozšířil a zuby mu z toho úsměvu začaly vylézat jako zuby na lebce kostlivce. „Možná bych si tam také mohl sem tam něco vykopnout, to jsem myslel.“

„Cože?“ zeptal se Eso, oči navrch hlavy. „Co jste to řekl?“

„Pardon?“

„Nic,“ řekl Eso. „Zapomeňte na to.“

„Dobrá – máš ty klíče, které jsem ti dal?“

Eso s překvapením zjistil, že si obálku s klíči nacpal do zadní kapsy.

„Výborně.“ Pán Gaunt namarkoval na staré pokladně \$ 1,35, vzal pětidolarovou bankovku, kterou Eso položil na pult a vrátil mu tři dolarovky a pětadesát centů v drobných. Eso je shrábl jako ve snu.

„A teď,“ řekl pan Gaunt, „teď ti musím dát pár pokynů, Eso. A pamatuj, co jsem ti řekl: chci, abys byl zpátky do půlnoci. Jestli nepřijedeš do půlnoci, tak mě to bude moc mrzet. A když mě něco mrzí, tak se někdy dost rozčílím. A nepřej si být někde poblíž, když já se rozčílím.“

„To se topoříte?“ zeptal se Eso žertem. Pan Gaunt na něj pohlédl s tak zuřivým úšklebkem, až Eso musel o krok couvnout. „Ano,“ řekl. „Přesně to dělám, Eso. Topořím se. Opravdu. A teď dávej pozor.“ Eso dával pozor.

Bylo čtvrt na jedenáct a Alan se právě chystal, že zajde do Naniny restaurace, aby ještě stihl šálek kávy, když se mu na domácím telefonu ohlásila Sheila Brighamová. Na lince jedna je Sonny Jackett, řekla. Trvá na tom, že chce mluvit jen s Alanem a s nikým jiným.

Alan zvedl telefon. „Ahoj, Sonny – co pro tebe mohu udělat?“

„No,“ řekl Sonny svým líným jižanským přízvukem. „Já vám teda nechci nakládat na talíř další maléry po ty dvojité porci, co ste měl včera, šerife, ale mám ten dojem, že ve městě je zase zpátky jeden váš starej kámoš.“

„A to jako kdo?“

„Eso Merrill. Zahlídl sem jeho fáro zaparkovaný kousek voad.“

Ach, sakra, co mě ještě čeká? pomyslel si Alan. „Viděl jsi ho?“

„Ne, ale jeho auťák ešte poznám. Zelenej dodge Challenger – kluci mu říkají nabiják. Už sem ho zahlídl na planinách.“

„No tak díky, Sonny.“

„Není zač – máte nákou páru, co tu v Castle Rocku ten buran zase může hledat?“

„To tedy nemám,“ řekl Alan, a když zavěšoval, pomyslel si: Ale raději budu koukat brzy na to přijít.

Vedle zeleného Challengeru bylo volné místo k zaparkování. Alan tam zajel svým policejním vozem a vystoupil. Spatřil Billa Fullertona a Henryho Gendrona, hledící na něj přes výklad holičství očima zvědavostí rozšířenými. Pozdravil je zamáváním. Henry ukazoval rukou přes ulici. Alan přikývl a přešel na druhou stranu ulice. Wilma Jerzycková a Nettie Cobbyová se jednoho dne navzájem zabijí na jedné křižovatce a hned den nato se tu jako na potvoru objeví Eso Merrill, pomyslel si. Tohle městečko fakt už nějak začíná připomínat cirkus.

Právě když došel na druhou stranu ulice na chodník, spatřil Esa, jak se loudá ze stínu, vrhaného zeleným baldachýnem obchodu Nezbytné věci. V jedné ruce něco držel. Alan zpočátku nepoznával, co to je za předmět, ale jak se Eso blížil, tak už to poznat prostě musel – i když zpočátku tomu nemohl uvěřit. Eso Merrill totiž nepatřil mezi lidi, u nichž by člověk čekal, že je potká s knihou v ruce.

Setkali se před prázdným prostorem, kde kdysi stávalo vetešnictví Trh hojnosti.

„Nazdar, Eso,“ řekl Alan.

Eso se nezdál být ani v nejmenším překvapený tím, že ho potkává. Z výstrihu košile si vytáhl sluneční brýle, jednou rukou je otevřel a nasadil si je. „Hleďme, hleďme, hleďme – tak jakpak se vede, šeríku?“

„Copak děláš tady v Castle Rocku,“ zeptal se ho Alan odměřeně.

Eso pohlédl s přehnaným zájmem na oblohu. Od slunečních brýlí se mu odrážely sluneční paprsky. „Krásnej den na vejlet,“ řekl. „Skoro jako letní.“

„No jasně,“ souhlasil Alan. „A co takhle platný řidičák, ten máš, Eso?“

Eso na něj vyčítavě pohlédl. „Copak bych si dovolil někam jet, kdybych ho neměl? To by přeci bylo proti předpisům, ne?“

„Mám ten dojem, že to není žádná odpověď.“

„Byl sem přezkoušený, hned jak mi vrátili kupón,“ řekl Eso. „Jsem v pohodě. Tak co, šeríku? Je tohle vodpověď?“

„Možná bych to měl zkontrolovat.“ Alan natáhl ruku.

„Sakra, sakra, mám ten dojem, že mi moc nedůvěřujete!“ řekl Eso. Pronášel ta slova týmž žertovným, dráždivým tónem, avšak Alan za ním cítil hněv.

„Možná to je tím, že jsem z Missouri.“

Eso si přendal knihu do levé ruky, aby mohl z pravé zadní kapsy kalhot vytáhnout tašku s doklady, takže Alan si mohl lépe prohlédnout obálku. Ta kniha byla Ostrov pokladů od Roberta Louise Stevensona.

Prohlédl si řidičský průkaz Esa. Byl v pořádku.

„Techničák je v autě v přihrádce, kdybyste se náhodou chtěl obtěžovat taky se na něj jít kouknout,“ řekl Eso. Alan teď v jeho hlase slyšel ten hněv zřetelněji. I tu starou známou aroganci.

„Myslím, že v tomhle ti mohu věřit, Eso. Proč mi ale neřekneš, co tu ve městě vlastně pohledáváš?“

„Přijel sem se kouknout na tohle,“ řekl Eso a ukázal na ten prázdný prostor. „Fakt nevím proč, ale musel sem. Možná mi nevěříte, ale náhodou to je pravda.“ Je to s podivem, ale Alan mu to věřil.

„Koukám, že sis taky koupil nějakou knížku.“

„Jo, číst taky umím,“ řekl Eso. „I když pochybuju, že byste tomu věřil.“

„Jasně.“ Alan zastrčil palce za opasek. „Tak ses tu prostě rozhlédl a koupil sis knížku.“

„Von je totiž básník, jenomže vo tom neví.“

„Nojo, možná že jo. Hlavně žes mě na to upozornil, Eso. Předpokládám, že teď z města zase vypadneš, ne?“

„A když ne? Jistě si na mě něco najdete, co? Mám ten dojem, že slovo ‚rehabilitace‘ do vašeho slovníku zrovna nepatří, šerife Pangborne.“

„Ale jo,“ řekl Alan, „ale k němu zase nepasuje jméno Eso Merrill.“

„Hele, nezkoušejte to na mě, jo?“

„Nic na tebe nezkouším. Až začnu, tak se to určitě dozvíš.“

Eso si sundal sluneční brýle. „Vy si nikdy nedáte pokoj, co? Vy se na to nikdy... kurva... nevyserete.“

Alan neřekl nic.

Eso se po chvíli zase zklidnil. Nasadil si znovu sluneční brýle. „Totiž,“ řekl, „já asi skutečně vocad' zmizím. Mám kam jet a mám tam co dělat.“

„No výborně. Pracovitému štěstí přeje.“

„Ale když budu zase chtít přijet, tak přijedu. Je vám to jasný?“

„Je mi to jasný, Eso – ale chtěl bych tě upozornit, že se mi to vůbec nezdá být dobrý nápad. Je ti to jasný?“

„Mě nezastrašíte.“

„Jestli tě nezastraším,“ řekl Alan, „tak jsi ještě blbější, než jsem si myslel.“

Eso se na chvíli zahleděl přes svoje tmavé brýle na Alana a pak se rozchechtal. Alanovi ten smích nevalil – byl to takový plíživý smích, podivný a vyšinutý. Stál tu a sledoval Esa, přecházejícího kolébavým krokem ulici, otvírajícího dveře svého auta a nasedajícího do něj. Chvíli nato se rozeřval motor auta, nepochybně postrádající tlumiče výfuku. Lidé na ulici se zastavovali a hleděli ke zdroji hluku.

Nemá v pořádku výfuk, pomyslel si Alan. Nadměrná hlučnost. Za to může dostat pokutu.

A k čemu by to bylo? Má na starosti větší ryby, než je Eso Merrill, který stejně tak jako tak z města odjíždí. A doufejme, že tentokrát už nadobro.

Sledoval zeleného Challengera, jak se na Main Street na zakázaném místě otáčí, rozjíždí k řece a mizí za hranicemi městečka. Pak se otočil a zamyšleně krácel ulicí směrem k zelenému baldachýnu. Eso se vrátil do svého domovského městečka a koupil si tu knihu – přesněji řečeno knihu Ostrov pokladů. A koupil si ji v Nezbytných věcech.

Mám ten dojem, že dnes je tam zavřeno, pomyslel si Alan. Nebo to nebylo na té ceduli napsáno?

Došel až k Nezbytným věcem. Nemýlil se; na ceduli za výlohou byl nápis KOLUMBŮV DEN – ZAVŘENO. Když otevřel Esu, možná otevře i mně, pomyslel si Alan a zvedl ruku, že zatuká na sklo dveří. Než se jich stačil dotknout, spustil telefonní vyvolávač, jenž měl připnutý k opasku, svoje pronikavé pípání. Alan stiskl tlačítko, kterým se ta nenáviděná mašinka umlčovala, a chvíli nerozhodně stál před dveřmi obchodu... ale ve skutečnosti nebylo moc o čem přemýšlet. Kdyby byl třeba právník nebo nějaký obchodní ředitel, možná by si mohl dovolit na chvíli vyvolání ignorovat – ale jako okresní šerif, ještě ke všemu ne jmenovaný, nýbrž volený, neměl na vybranou.

Alan přešel na okraj chodníku, zastavil se, a pak se rychle otočil. Cítil se trochu jako pistolník, jehož úkolem je zachytit včas pohyb protivníků, aby je stačil postřílet dřív než oni jeho. Ten pocit, že je sledovaný, se mu zase vracel – a tentokrát velmi silně. Byl si jist, že spatří překvapený pohyb rolety na vnitřní straně skla dveří.

Avšak nezahlédl vůbec žádný pohyb. Obchod i nadále podřimoval v nepřírozeně horkém říjnovém slunci. Kdyby na vlastní oči neviděl Esa, vycházejícího zevnitř, přísahal by Alan, že celý dům je prázdný – ať už má či nemá pocit, že ho někdo sleduje.

Šel ke svému vozu, natáhl se pro mikrofon a zapnul vysílačku.

„Volal Henry Payton,“ řekla mu Sheila. „Má už předběžnou zprávu k případu Nettie Cobbové a Wilmy Jerzyckové od Henryho Ryana – přepínám.“

„Poslouchám. Přepínám.“

„Henry říkal, že jestli bys chtěl, aby ti poreferoval o nejzajímavějších detailech, že bude u sebe od teď do asi dvanácté hodiny. Přepínám.“

„Dobře. Jsem právě na Main Street. Přijedu hned. Přepínám.“

„Alane?“

„No?“

„Henry se také ptal, jestli si vůbec hodláme do konce století pořídit ten fax – že by mohl posílat kopie zpráv místo toho, aby vždycky musel volat a předčítat ti je. Přepínám.“

„Tak mu řekni, ať napíše prvnímu radnímu,“ řekl Alan mrzutě. „Já přece rozpočty nepřipravuji – to ví moc dobře.“

„Víš, já jen tlumočím, co řekl. Nemusíš se kvůli tomu hned čertit. Přepínám.“

Alan si pomyslel, že podle hlasu se čertí spíš ona. „Konec,“ řekl.

Sedl si do auta a zavěsil mikrofon. Pohlédl na budovu banky právě ve chvíli, kdy digitální displej nad jejím vchodem oznamoval deset hodin patnáct minut a teplotu dvacet osm stupňů. No pozdrav bůh, ještě tohle jsme potřebovali, pomyslel si. To se tu všichni parádně zpotíme.

Alan pomalu jel k Magistrátu, ponořený do myšlenek. Nemohl se zbavit pocitu, že v Castle Rocku se děje něco, co hrozí vymknutím se kontrole. Je to pochopitelně blbost, naprostá blbost, ale přesto se toho pocitu zbavit nedokázal.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Školní dveře byly zamčené, protože byl svátek – ale Brian Rusk by do školy nešel, ani kdyby měla dveře dokořán a stála před ní slavobrána.

Brian byl nemocný.

Neměl žádnou fyzickou nemoc, nic jako spalničky nebo osypky nebo snad průjem, což je nejvíc ponižující a nejloupější ze všech podobných nemocí. Neměl vlastně ani žádné potíže duševního rázu – jeho hlavy se to sice týkalo, to ano, ale spíš to byl jen nějaký vedlejší příznak. Ta část jeho samotného, jež onemocněla, byla někde ještě mnohem hlouběji než jeho mysl; a právě tato část, nepřístupná pro injekci nebo stetoskop lékaře, se potáhla jakýmsi šedivým povlakem a zanítila. Byl vždy veselý kluk, z něhož jakoby vyzařovalo slunce – teď ale to slunce zašlo za těžké černé mraky, jež stále houstly.

Ty mraky se začínaly kupit ono odpoledne, kdy poházel prostěradla Wilmy Jerzyckové blátem – a přibývaly, když k němu ve snu přišel pan Gaunt v dresu Lišáků a připomněl mu, že pořád ještě nezaplatil za tu kartu Sandyho Koufaxe... avšak úplně zataženo začalo být, až když ráno přišel na snídani.

Jeho otec, ustrojený v šedivých montérkách, v nichž dojížděl do práce u firmy Dick Perry v South Parisu, seděl v kuchyni u stolu, před sebou otevřené portlandské noviny Press-Herald.

„Sakramentský Patrioti,“ hučel zpoza své novinové hradby. „Kdy už si, sakra, vopatří někýho pořádnýho beka, co by byl schopnej pořádně přihrávat?“

„Neklej před tím klukem,“ řekla Cora od sporáku. Nepromluvila však se svým obvyklým přehnaným důrazem – promluvila jakoby z dálky, roztěkaně.

Brian vklouzl na svoji židli a nalil si mléko na lupínky.

„Nazdar, Briane!“ řekl Sean vesele. „Co kdybysme si dneska zašli do města? Zahrát si nějaké videohry?“

„Klidně,“ řekl Brian. „Já bych myslel –“ Pak zahlédl velký titulek na první straně novin a okamžitě se zarazil.

VRAŽEDNÁ BITKA STÁLA V CASTLE ROCKU ŽIVOTY DVOU ŽEN

„Byl to souboj,“ uvádí mluvčí státní policie

Byly tam vedle sebe fotografie dvou žen. Brian je obě poznával. Na jedné byla Nettie Cobbová, která bydlela za rohem na Ford Street. Jeho matka sice říká, že je bláznivá, ale Brianovi se jevila celkem jako normální. Párkrát pohladil jejího psa, když s ním byla na procházce, a připadala mu jako každá jiná ženská.

Na druhé fotografii byla Wilma Jerzycková.

Nimral se ve snídani, ale nesnědl nic. Když otec odjel do práce, spláchl Brian rozmočené lupínky do záchodu a odplížil se nahoru do svého pokoje. Čekal, že za ním přijde matka, bude ho peskovat a vyčítat mu, že vyhazuje jídlo, zatímco někde v Africe děti umírají hladu (nejspíš byla přesvědčena, že pomýšlení na hladem umírající děti může člověku zlepšit chuť k jídlu) – ale nepřišla; byla dnes ráno ponořena do nějakých vlastních problémů.

Ale okamžitě přišel Sean – a jako vždycky začal otravovat.

„Tak co říkáš, Briane? Půjdeme do města? Chceš?“ Rozčilením poskakoval z jedné nohy na druhou. „Můžeme si zahrát nějaké videohry, a možná taky prozkoumat ten nový obchod, co tam mají ty zajímavé věci za výlohou –“

„Tam se neodvažuj chodit!“ křikl Brian a jeho mladší bratr sebou škubl, ve tváři se mu objevil výraz úleku a rozladění.

„Hele,“ řekl Brian, „promiň. Ale nechod’ tam, Seane. To není dobrý obchod.“

Seanovi se chvěl spodní ret. „Kevin Pelkey povídal –“

„Tak komu budeš věřit? Tomu cucákovi nebo svému bratrovi? Tam to není k ničemu, Seane. Je to tam...“ Olízl si rty a pak řekl něco, co podle jeho přesvědčení plně vystihovalo pravdu. „Je to tam špatný.“

„Co to je s tebou?“ zeptal se Sean. Hlas se mu chvěl a v očích měl slzy. „Celou neděli s tebou nebyla řeč. A s maminkou taky ne!“

„Prostě mi nějak není dobře.“

„No...“ Sean se zasmušil. Pak se mu tvář rozjasnila. „Možná by ti ty videohry zlepšily náladu. Můžeme si zahrát Nálet, Briane! Mají tam Nálet! To sedíš jako vevnitř a naklání se to s tebou dopředu a dozadu. Je to perfektní!“

Brian o tom krátce zauvažoval. Ne. Nedokázal si představit, že jde do herny, ne dnes – a možná už nikdy. Budou tam určitě všechny ostatní děti – dnes se bude na dobré hry, jako je Nálet, muset čekat ve frontě – on je teď ale už jiný než ostatní – a bude možná už jiný pořad.

Koneckonců, tu kartu Sandyho Koufaxe z roku 1956 už má.

Ale stejně chtěl udělat něco hezkého pro Seana, pro kohokoliv – něco, co by napravilo tu ohavnost, kterou provedl Wilmě Jerzyckové. A tak řekl Seanovi, že kdyby si chtěl odpoledne jít zahrát nějaké videohry, že mu dá pár čtvrtáků.

Vytrásl je z velké láhve od koly z umělé hmoty, kam je střídal.

„Kristepane!“ vyhrkl Sean, oči navrch hlavy. „Vždyť je jich osum... devět... je jich deset! Ty jsi asi vážně nemocný!“

„Jo, asi jsem. Bav se dobře, Seane. A neříkej nic mamince, třeba by chtěla, abys je vrátil.“

„Ta je u sebe v pokoji, bloumá tam v těch tmavých brýlích,“ řekl Sean. „Ani nevím, jestli jsme naživu.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Nenávidím ty brejle. Jsou úplně uhozený.“ Pohlédl pátravě na svého většího bratra. „Ty ale fakt nevypadáš dobře, Briane.“

„Ani se dobře necítím,“ řekl Brian popravdě. „Asi si lehnu do postele.“

„No... chvíli ještě na tebe počkám. Jestli ti třeba nebude líp. Budu koukat na kreslené filmy na padesátém šestém kanálu. Kdyby se ti udělalo líp, tak přijď dolů.“ Sean potřásl čtvrtáky v sevřených dlaních.

„Jo, přijdu,“ řekl Brian a pomalu zavřel dveře, když jeho bratr odešel.

Ale neudělalo se mu líp. A jak den běžel, tak jen cítil, že je (víc zataženo) mu hůř a hůř. Myslel na pana Gaunta. Myslel na Sandyho Koufaxe. Myslel na ten křičící titulek v novinách – VRAŽEDNÁ BITKA STÁLA V CASTLE ROCKU ŽIVOTY DVOU ŽEN. Myslel na ty fotografie a obě známé tváře se mu rozplývaly do shluků černých teček.

Jednu chvíli už téměř usínal, když vtom se z ložnice matky a otce ozval gramofon. Jeho matka si opět začala přehrávat ty poškrábané singly s Elvisem. Přehrávala si je skoro celý víkend.

V Brianově hlavě se zmítaly myšlenky jako chomáče smetí, zachycené ve víru cyklonu.

VRAŽEDNÁ BITKA.

„Víš přece, že se říká, že jsi klasa... ale to je jen lež...“

Byl to souboj.

VRAŽEDNÁ: Nettie Cobbová, ta paní se psem,

„Nikdy jsi nechytla ani králíka...“

Když se se mnou chceš bavit, pamatuj si dvě věci.

BITKA: Wilma Jerzycková, ta paní s prostěradly.

Pan Gaunt to ví nejlépe...

„... a ty nejsi žádná moje kamarádka...“

... a ten souboj skončí, až pan Gaunt ŘEKNE, že skončil.

Stále a stále se ty myšlenky vracely, chomáče hrůzy, viny a utrpení, vystavené rytmu Elvisových zlatých hitů. Kolem poledne se Brianovi začal zvedat žaludek. V ponožkách stačil doběhnout do koupelny na konci chodby, zavřel dveře a zvracel tam co možná nejtíšeji do záchodové mísy. Matka ho neslyšela. Byla ve svém pokoji a Elvis jí teď zpíval, že by chtěl být jejím plyšovým medvídkem.

A když se Brian pomalu vracel do svého pokoje, cítil se ještě bidněji, zavalila ho náhle strašná, neodbytná jistota: jeho karta Sandyho Koufaxe je pryč. Někdo mu ji včera ukradl, zatímco spal. Kvůli té kartě se zapletl do vraždy a ta karta je teď pryč.

Rozběhl se, téměř upadl přes koberec uprostřed ložnice, vrhl se k prádelníku a vytáhl svoji knihu s baseballovými kartami. Horečně obracel stránky v takovém spěchu, až jich několik vytrhl ze středových kroužků. Ale ta karta – ta karta – tam byla: z poslední stránky na něj zpod obalu z umělé hmoty zírala ona úzká tvář. Byla tam a Brian pocítil, jak jím probíhá jakási mocná, zoufalá úleva.

Vytáhl kartu z pouzdra a lehl si, drže ji v rukách. Nedovedl si ani představit, že by se s ní měl rozloučit. Je to vše, co mu z té hrůzy zůstává. To jediné. Už ji nemá tak rád, ale je jeho. Kdyby dokázal přivést Nettii Cobbovou a Wilmu Jerzyckovou k životu tím, že by ji spálil, okamžitě by utíkal pro zápalky (alespoň byl o tom upřímně přesvědčen), on je ale nemůže přivést k životu – a právě proto je pomyšlení, že by o kartu měl přijít a nemít vůbec nic, naprosto nesnesitelné. A tak ji tu teď držel v rukách, hleděl do stropu a naslouchal sametovému hučení hlasu Elvise, který teď přešel na „Necitelné srdce“. Nebylo divu, že mu Sean řekl, že vypadá špatně; obličej měl bílý, oči velké, tmavé a apatické. A jeho srdce je vlastně také dost necitelné, když už na to přijde.

Náhle mu pronikla temnotou hlavy bleskovou rychlostí zářící kometa nová, skutečně příšerná myšlenka: Byl viděn!

Posadil se v posteli a s hrůzou na sebe hleděl v zrcadle na dveřích skříně. Jasně zelený župan! Jasně červený ručník přes natáčky! Paní Mislabská! Co se to tam děje, chlapče?

Já vlastně ani nevím. Ale nejspíš se pan Jerzyck hádá s paní Jerzyckovou.

Brian vstal z postele a přešel k oknu téměř očekávaje, že právě teď bude zahýbat na příjezdovou

cestu k jejich domu policejní auto šerifa Pangborna. Nebylo tam, ale to neznámá, že se nemůže každou chvíli objevit. Protože když se nějaké dvě ženské zabijí ve vražedné bitce, bude se vyšetřovat. Budou se ptát i paní Mislabské. A ta řekne, že viděla u domu Jerzycků nějakého malého chlapce. A ten chlapec, řekne šerifovi, byl Brian Rusk.

Dole v hale začal zvonit telefon. Jeho matka ho nebrala, i když v ložnici byla paralelka. Jen si dál zpívala s deskou. Konečně uslyšel Seana, jak zvedá sluchátko. „Kdo volá, prosím?“

Brian začal rozvažovat: Dostane to ze mne. Lhát přece nemohu, policistovi ne. Nezalhal jsem tenkrát ani paní Lerouxové, kdo rozbil tu vázu, co měla na stole, když musela odejít do kanceláře. Dostane to ze mne a já půjdu do vězení za vraždu.

A v ten okamžik Brian Rusk pomyslel poprvé na sebevraždu. Nebylo to pomyšlení ani strašidelné, ani romantické; bylo dokonale klidné, dokonale racionální. Jeho otec má v garáži pušku – a právě puška je to, co perfektně dává smysl. Ta puška bude dokonalé řešení. „Brianéé! Telefon!“

„Já se Stanem nechci mluvit!“ zaječel. „Řekni mu, ať zavolá zítra!“

„To není Stan,“ volal Sean. „Je to nějaký chlap. Dospělák.“ Nějaké obrovské mrazivé ruce se zmocnily Brianova srdce a sevřely ho. Už je to tady – u telefonu je šerif Pangborn.

Briane? Chtěl bych ti položit pár otázek. Velmi závažných otázek. A obávám se, že pokud okamžitě nepřijdeš mi je zodpovědět, že si pro tebe budu muset přijet. Budu si pro tebe muset přijet svým policejním, vozem. A tvoje jméno bude brzy ve všech novinách, Briane, tvoje fotografie bude v televizi, všichni tvoji kamarádi ji tam uvidí. Uvidí ji i tvůj otec a matka, i tvůj mladší bratr. A když tu fotografii budou ukazovat, hlasatel k tomu bude říkat, „Tohle je Brian Rusk, ten chlapec, který pomohl zavraždit Nettii Cobbovou a Wilmu Jerzyckovou.“

„C-c-cože? Kdo že to je?“ zavolal dolů přeskakujícím, ustrašeným hlasem.

„Nevím!“ Seana telefon vytrhl ze sledování filmu, a tak byl podrážděný. „Myslím, že říkal, že se jmenuje Crowfix. Nebo tak nějak.“ Crowfix?

Brian stál ve dveřích, v prsou mu divoce bušilo srdce. Na bledých tvářích mu teď hořely dvě jasné červené velké skvrny. Žádný Crowfix. Koufax.

Volá ho Sandy Koufax. Jenomže Brian ví moc dobře, kdo to je doopravdy.

Na chvějících se nohách sešel k telefonu. Sluchátko vážilo snad metrů.

„Nazdar, Briane,“ řekl tiše pan Gaunt.

„D-d-dobry den,“ odpověděl Brian stejným přeskakujícím a ustrašeným hlasem

„Nemusíš si vůbec dělat žádné starosti,“ řekl pan Gaunt. „Kdyby tě totiž paní Mislabská viděla, jak házíš ty kameny, tak by se tě přece neptala, co tam děláš, ne?“

„Jak to, že to víte?“ Brianovi opět začal plavat žaludek.

„Na tom nezáleží. Záleží ale na tom, že jsi udělal správnou věc, Briane. Naprosto správnou věc. Řekl jsi, že si myslíš, že se pan Jerzyck hádá s paní Jerzyckovou. Jestli tě policie skutečně vypátrá, tak si bude myslet, že jsi prostě slyšel osobu, která házela ty kameny. Budou si myslet, že jsi ji neviděl, protože byla vzadu za domem.“

Brian se ohlédl halou do pokoje, aby se přesvědčil, zda Sean neposlouchá. Neposlouchal; seděl se zkříženými nohama před běžící televizí, v rukách pytlík pražené kukuřice.

„Já neumím lhát!“ zašeptal do telefonu. „Když lžu, vždycky na to přijdou!“

„Tentokrát na to nepřijdou, Briane,“ řekl pan Gaunt. „Tentokrát to zvládneš.“

Nejstrašnější ze všeho bylo Brianovo přesvědčení, že pan Gaunt ví nejlépe i tohle. Zatímco její starší syn pomýšlel na sebevraždu a pak se zoufalým šepotem domlouval s panem Gauntem, Cora Rusková v županu tiše tančila po své ložnici. Až na to, že to nebyla její ložnice.

Když si nasadila sluneční brýle, které jí prodal pan Gaunt, ocitla se v Gracelandu.

Tančila oněmi nádhernými místnostmi, kde voněly pánská kolínská a smažená jídla, oněmi místnostmi, kde jediné zvuky představovalo tiché šumění klimatizace (v Gracelandu se dalo otvírat jen několik málo oken; většina jich byla trvale zatlučená a všechna byla zastíněna roletami), šustění jejich nohou na vysokých kobercích a Elvisův neodbytný, vemlouvavý hlas, zpívající píseň „Splnila se touha má“. Tančila v jídelně pod obrovským lustrem z francouzského křišťálu a kolem pávů ze značkového barevného skla. Pažemi laskala těžké modré závěsy ze sametu. Nábytek tu byl ve francouzském koloniálním stylu. Stěny

měly krvavě rudou barvu.

Scéna se teď měnila jako pomalé prolínání obrazu ve filmu a Cora se ocitla v suterénní místnosti. Na jedné ze stěn tu byly upevněné věšáky ze zvířecích rohů, na druhé visely řady zarámovaných zlatých desek. Ve třetí stěně byly zabudované velké televizní obrazovky. Za dlouhým, zaobleným barovým pultem byly police, plné ovocných šťáv s citrónovou a pomerančovou příchutí.

Měníč desek na jejím starém přenosném gramofonu s fotografií Krále na plastovém víku cvaknul. Na talíř gramofonu dopadl další singl. Elvis teď začal zpívat „Blue Hawaii“ a Cora, vlnící se v rytmu hula-hula, prošla do Tichomořského pokoje se šklebicími se polynéskými bůžky, gaučem s chrličí v opěradlech a zrcadlem s rámem, zdobeným péry, vytrhanými z prsou živých pávů.

Tančila. Tančila, na očích sluneční brýle koupené v Nezbytných věcech. Tančila v Gracelandu, zatímco její syn se plížil zpátky do svého pokoje, tam si zase lehl na postel, hleděl na úzký obličej Sandyho Koufaxe a myslel na alibi a pušku.

Střední škola v Castle Rocku byla pochmurná halda červených pálených cihel, tyčící se mezi poštou a knihovnou – pozůstatek z dob, kdy městští radní nemívali pocit dokonalého uspokojení, pokud nějaká škola nevypadala dostatečně reformátorsky. Tato škola byla postavena v roce 1926 a splňovala představu reformátorské budovy dokonale. Každým rokem se město přibližovalo rozhodnutí postavit školu novou, která by měla opravdová okna místo střílen, hřiště, jež by nevypadalo jako vycházkový dvůr věznice a třídy, jež by se v zimě daly vytopit.

Místnost, kde mívala Sally Ratcliffová hodiny logopedie, byl suterénní přístavek, vmáčkнутý mezi kotelnu a komoru skladu, plnou stohů papírových ručníků, kříd, učebnic a sudů voňavých pilin. Učebna byla malá – šest malých lavic pro žáky a stůl pro učitele místnost dokonale vyplňovaly, ale Sally se snažila udělat ji co možná nejveselejší. Věděla, že na většinu dětí, jež na logopedii docházely – ať již koktaly, šišlaly, trpěly dislexií či mluvily nosem – jejich vady působí tísnivě a cítí se kvůli nim nešťastně. Jejich spolužáci si je dobírají, rodiče je zpovídají. Nebylo třeba, aby jim tyto pocity prohlubovalo ještě zbytečně pochmurné prostředí učebny.

A tak ze zaprášených trubek u stropu visely na tenkých drátcích dvě veselé pohyblivé konstrukce, stěny byly polepené plakáty s fotografiemi televizních hvězd a populárních zpěváků a na dveřích byl velký plakát s kocourem Garfieldem, hrdinou populárního kresleného seriálu. V bublině, vycházející z Garfieldových úst, bylo napsáno: „Když takovouhle blbost může říct frajer jako já, tak ji řeknete i vy!“

Sally byla žalostně pozadu s písemnostmi, jež měla uspořádat, i když školní rok běžel teprve pět týdnů. Chtěla původně celý den věnovat tomu, aby si vše doplnila a seřadila, ale ve čtvrt na dvě dala všechno na jednu hromadu a lejstra zastrčila do zásuvky, odkud je dopoledne vytáhla. Zásuvku zabouchla a zamkla. Říkala si, že končí dřív proto, že venku je příliš hezky na to, aby trávila celý den v téhle suterénní díře, i když kotelnu je dnes pro změnu milosrdně tichá. Ale nebyla to tak úplně pravda – ve skutečnosti už měla na dopoledne velmi určité plány.

Chtěla jít domů, chtěla se posadit do svého křesla u okna, aby jí do klína dopadaly sluneční paprsky, a chtěla meditovat nad tím úžasným kouskem dřeva, jež zakoupila v Nezbytných věcech.

Stále víc a víc byla přesvědčena, že to dřívko je skutečný a opravdový zázrak, jeden z těch malých, božských zázraků, jež Pán rozsel po zemi, aby je pak Jeho věrní nacházeli. Držet ho je jako osvěžovat se pramenem ze studánky za parného dne. Držet ho je jako sytit se, když je člověk hladový. Držet ho je... Držet ho je prostě vzrušující.

A také cítila jakýsi bodavý neklid. Uložila to dřívko v ložnici do spodní zásuvky prádelníku, pod svoje spodní prádlo, a při odchodu pečlivě dům zamkla – ale přesto měla takový neodbytný, bodavý pocit, že někdo by se mohl do toho prádelníku dostat a ukrást jí (relikvii, svatou relikvii) to dřívko. Bylo jí ovšem jasné, že je to nesmysl – kterýpak zloděj by kradl nějaký kousek starého šedivého dřeva, i kdyby ho už našel? Ale kdyby se ho ten zloděj náhodou dotkl... a kdyby ty zvuky a představy naplnily jeho hlavu – podobně jako plnily její hlavu, kdykoliv tu třisku sevřela ve své útlé dlani... pak...

A tak musí domů. Převlékne se do šortek a volné blůzky a stráví nejméně hodinu v tichém (vytržení) meditování, ucítí, jak se jí podlaha pod nohama změnila na palubu lodi, pomalu se vznášející a propadající, uslyší bečení, hýkání a štěbetání zvířat, ucítí teplo jiného slunce a bude čekat na onen zázračný okamžik –

byla si jista, že přijde, pokud tu třísku bude držet dostatečně dlouho, pokud bude velmi, velmi tichá a velmi, velmi pokorná – , kdy příd' velké dřevěné bárky spočine s tichým zaskřipáním na vrcholku hory. Nevěděla, proč Pán oblažil ze všech Svých věrných právě ji tímto nádherným a zářivým zázrakem, ale když už tak učinil, chce Sally ten zázrak zažívat v celé jeho plnosti a dokonalosti.

Vyšla ze zadních dveří budovy a přecházela přes hřiště k parkovišti – vysoká, krásná mladá žena se zářivě plavými vlasy a dlouhýma nohama. O těch nohách se toho dost namluvilo v místním holičství, když Sally kolem něj procházela na nízkých podpatcích – obvykle v jedné ruce kabelku a ve druhé Bibli.

„Kristepane, ta ženská má ty nohy snad až k bradě,“ řekl jednou Bobby Dagas.

„Ty tě trápit nemusej,“ odvětil Charlie Fortin. „Tobě je nikdy nevomotá kolem zadku. Ta patří Ježíši a Lesteru Prattovi. V tomhle pořadí.“

Holičstvím se rozlehl dobrosrdečný mužský smích. Venku dál kráčela Sally Ratcliffová na pravidelný čtvrtelní večer studia Bible, jež reverend Rose pořádal pro místní mládež – nevědoucí a nevědomá, bezpečně zabalená do slupky své radostné nevinnosti a ctnosti.

O nohách Sally či o jejím čemkoliv dalším se nežertovalo, když byl v holičství náhodou přítomen Lester Pratt (chodil tam nejméně jednou za tři týdny, aby si dal zastříhnout štětiny svého ježka). Většině lidí v městečku, které to zajímalo, bylo jasné, že Lester je upřímně přesvědčen, že Sally pouští místo větrů fialky a vyměšuje petúnie – a konečně s lidmi, jako byl Lester, se o takových věcech ani debatovat nedalo. Byl to sice poměrně příjemný mladý muž, ale když šlo o Boha a Sally Ratcliffovou, zůstávaly všechny žerty stranou. A chlap jako Lester by mimoto byl schopen vám utrhat ruce i nohy a zase vám je nasadit třeba úplně jinak, kdyby se náhodou rozhodl to udělat.

Lester už prožil se Sally pár žhavých schůzek, nikdy ale ještě nedošli až na úplný konec, vždy se před ním zastavili. Lester se obvykle z takových setkání vracel domů ve stavu totálního rozrušení, s hlavou plnou radosti a pálícími varlaty, snící o večeru – který jistě už není daleko –, kdy se už nebude muset zastavit. Někdy přemítal o tom, zda by jí neměl rovnou přivést do jiného stavu, až to budou spolu poprvé dělat.

Sally se také těšila na manželství a na konec své sexuální frustrace... i když teď v posledních dnech se jí Lesterova objetí zdála být nějak méně důležitá. Rozmýšlela se, zda by mu neměla říci o tom kousku dřeva ze Svaté země, který si koupila v Nezbytných věcech, o tom zázrak skrývajícím kousku dřeva – nakonec se ale rozhodla, že mu o něm neřekne. Pochopitelně by mu o něm říci měla; o zázraky je přece třeba se dělit. Je to nepochybně hřích nedělit se o ně. Překvapil ji však (a trochu i rozladil) pocit určitého žárlivého vlastnictví, který se v ní ozýval, kdykoliv jen pomyslela na to, že by měla tu třísku Lesterovi ukázat a vyzvat ho, aby ji vzal do ruky.

Ne! vykřikl v ní jakýsi zlobný, dětinský hlas, když poprvé tuto možnost zvažovala. Ne, je to přece moje! Pro něj to přece neznamenaá tolik jako pro mne! Ani nemůže!

Nepochybně nastane den, kdy se s ním bude muset o ten zázrak podělit – zrovna tak, jako se s ním bude muset podělit o svoje tělo – ale na obě tyto věci ještě nedozrál čas.

Tento horký říjnový den patří výlučně jen a jen jí.

Na školním parkovišti dnes stálo jen pár aut, nejnovější a nejhezčí z nich byl Lesterův mustang. Měla neustále spoustu problémů se svým vlastním vozem – pořád nebylo něco v pořádku v motorové části – to ale nepředstavovalo žádný opravdový problém. Když dnes ráno zavolala Lestera, aby ho požádala, zda by si mohla opět půjčit jeho auto (vrátila mu ho jen den předtím v poledne po šesti dnech používání), okamžitě souhlasil a nabídl se, že jí ho přiveze. Řekl, že zpátky poběží, stejně má pak dopoledne hrát s partou dalších kamarádů fotbal. Měla dojem, že by stejně trval na tom, aby si to auto vzala i v případě, že by ho skutečně potřeboval, a připadalo jí to tak naprosto správné. Byla si nějak neurčitě – spíš intuitivně než racionálně – vědoma toho, že Lester by pro ni skočil třeba do ohně, kdyby ho o to požádala. Jeho postoj vytvářel jakýsi řetěz zbožnění, jenž s naivní samolibostí přijímala. Lester ji uctíval; oni oba uctívali Boha; všechno je, jak být má; svět je bez konce, amen.

Nasedla do mustanga, a když pokládala svoji kabelku na policičku vedle přístrojové desky, zachytila koutkem oka, že zpoza sedadla spolujezdce vyčuhuje cosi bílého. Vypadalo to jako nějaká obálka.

Natáhla se a zvedla to. Pomyslela si, že je dost nezvyklé najít něco podobného v Lesterově mustangu. Obvykle udržoval svoje auto stejně úzkostlivě čisté jako sebe samotného. Obálka byla nadepsaná

jediným slovem, jež však pro Sally Ratcliffovou znamenalo totéž jako rýpnutí do žeber. Tím slovem, napsaným lehce nakloněným rukopisem, bylo Lásko. Ženským rukopisem.

Obrátila obálku. Vzadu nebylo napsáno nic a obálka byla zalepená.

„Lásko?“ řekla Sally pochybovačně a náhle si uvědomila, že sedí v Lesterově autě, má všechna okna zavřená a zběsile se potí. Nastartovala motor, spustila okno na straně řidiče a naklonila se přes páku řazení, že stáhne i okno na straně spolujezdce.

Když se natahovala k oknu, zdálo se jí, že zachytila slabou vůni nějakého parfému. Je-li to parfém, není každopádně její; ona voňavky nepoužívá, nepoužívá ani líčidla. Její víra ji učí, že takové věci jsou jen nástroje chlípnosti (a mimoto je ani nepotřebuje).

Stejně to není žádný parfém. Je to jen vůně nějaké poslední růžičky, kvetoucí podél plotu hřiště – tu jsi ucítila.

„Lásko?“ řekla znovu, hledíc na obálku.

Obálka neodpovídala. Jakoby nic jí spočívala v rukách.

Přejela přes ni prsty, pak ji přehnula a zase narovнала. Uvnitř je asi list papíru, pomyslela si – nejméně jeden – a ještě něco dalšího. Zdálo se jí, že tím dalším by mohla být nějaká fotografie.

Podržela obálku proti čelnímu oknu, ale nebylo to k ničemu; slunce teď bylo na druhé straně. Po chvíli rozvažování vystoupila z vozu a podržela tu obálku proti slunci. Rozeznávala jen nějaký světlejší obdélník – nejspíš dopis, pomyslela si – a pak tmavší čtverec, což by mohla být fotografie od (Lásky) někoho, kdo Lesterovi ten dopis poslal.

Ovšem s tím rozdílem, že ten dopis nebyl poslán – každopádně ne poštou. Na obálce není ani známka, ani adresa. Jen jedno jediné záhadné slovo. A obálka ještě nebyla otevřená, což znamená... co to znamená? Že ji někdo strčil do Lesterova mustangu, zatímco Sally pracovala na svých lejtrech?

Možná. Ale také to mohlo znamenat, že ten někdo strčil obálku do auta už včera večer – nebo i odpoledne – a Lester si ji nevšiml. Konečně vykukoval jen její roh, a ten se přece mohl trochu vysunout dopředu zpod sedadla, když ona dnes ráno jela do školy.

„Dobrý den, slečno Ratcliffová!“ zavolal někdo. Sally rychle stáhla obálku a skryla ji do záhybů své sukně. Srdce se jí provinile rozbušilo.

Byl to malý Billy Marchant, pelášící přes hřiště se skateboardem pod paží. Sally na něj zamávala a pak rychle nastoupila do auta. Tváře jí hořely. Červenala se. Je to hloupost – ne, je to bláznivost – chová se skoro jako kdyby ji Billy přistihl při něčem, co se nesluší dělat.

Jo a není to přesně tak? Cožpak jsi se nesnažila zjistit, co je v dopise, který není určen pro tebe?

A v tu chvíli pocítila první ostny žárlivosti. Možná je ta obálka přece jen pro ni; spousta lidí v Castle Rocku přece ví, že v posledních pár týdnech jezdí víc Lesterovým autem než svým vlastním. A i kdyby ten dopis nebyl její, Lester Pratt její je. Cožpak právě před chvílí nemyslela se zdravou a příjemnou samolibostí, již jsou schopny tak intenzivně pocítovat pouze věřící ženy, jež jsou mladé a krásné, že by pro ni byl ochoten skočit i do ohně?

Tu obálku tam nikdo nenechal pro ni, to jí bylo jasné. Ona přece nemá žádné kamarádky, které by ji oslovovaly miláčku, drahoušku nebo lásko. Ta obálka je pro Lestera. A –

Náhle ji napadlo, jak to asi bude – a s úlevným vydechnutím klesla do modře polstrovaného sedadla. Lester učí na střední škole tělocvik. Má pochopitelně na starosti jen kluky, ale spousta děvčat – mladých a hezkých děvčat – má denně možnost ho tam vidět. A Lester je hezký mladý muž.

Tu obálku mu strčilo do auta nějaké děvče ze střední školy, které je do něj zamilované. Tak to bude. Ani se neodvážila nechat ji na přístrojové desce, kde by ji hned spatřil.

„Určitě mu nebude vadit, že jsem ji otevřela,“ řekla Sally nahlas a odtrhla od konce obálky úzký proužek, který vložila do popelníku, v němž ještě nikdy nespočinul jediný nedopalek cigarety. „Večer se tomu asi pěkně nasmějeme.“

Naklonila obálku a do dlaně jí vyklouzla fotografie. Pohlédla na ni a srdce se jí na chvíli zastavilo. Pak zalapala po dechu. Po tvářích se jí rozlila červeň, rukou si zakryla ústa, stažená překvapením a znechucením.

Sally nikdy nebyla u Žlutého tygra, takže neměla ani ponětí, že fotografie byla pořízena právě tam. Nicméně úplně nevinná také nebyla – dívala se na televizi a chodila do kina, takže barové prostředí znala.

Fotografie ukazovala muže a ženu, sedící u stolu, který byl nejspíš v jednom koutě (v útulném koutě, dralo se jí na mysl) prostorné místnosti. Na stole stál džbán piva a dvě sklenice. U stolů za nimi a kolem seděli další lidé. V pozadí byl taneční parket.

A ten muž se ženou se líbali.

Ona měla na sobě blýskavý krátký svetr, odhalující nahou pokožku nad pasem, a bílou, nejspíš plátěnou sukni. Velmi krátkou sukni. Jedna mužova ruka byla důvěrně přitisknuta na obnaženou pokožku nad jejím pasem. Druhou měl přímo pod její sukni, vyhrnoval ji tak vlastně ještě výš. Sally zahlédla okraj jejích spodních kalhotek.

Štětka jedna odporná, pomyslela si Sally s hněvivým znechucením.

Muž byl k fotografovi otočen zády; Sally viděla jen část jeho brady a jedno ucho. Viděla však, že je velmi urostlý a že má tmavé vlasy sestřižené na krátkého ježka. Měl na sobě modré tričko bez rukávů – děti ve škole takovým tričkům říkaly svalouš – a modré sportovní kalhoty s bílým pruhem na straně.

Lester.

Lester, prozkoumávající krajinu pod sukni té štětky.

Ne! bránila se v panické hrůze její mysl. To přece nemůže být on! Lester do barů nechodí! Ani nepije! A nikdy by nelíbal jinou ženu, protože miluje mne! Ví, že mne miluje, protože...

„Protože to říká.“ Zvuk jejího hlasu, dutého a apatického, zněl jejím uším otřesně. Pocítila nutkání zmačkat tu fotografii a vyhodit ji z auta, ale nedokázala to – někdo by ji mohl najít, a co by si pak pomyslel?

Opět se sklonila nad fotografií, zkoumala ji žárlivýma, pozornýma očima.

Hlava muže zakrývala větší část obličeje té ženy, avšak Sally viděla linii jejího obočí, koutek jejích úst, její levou tvář a linii její brady. A co je důležitější, viděla jasně na její účes – drdol s ofinou do čela.

Tmavé vlasy má Judy Libbyová. A Judy Libbyová nosí drdol s ofinou do čela.

Mýlíš se. Ne, něco víc – blázníš. Lester se přece s Judy rozešel, když vystoupila z církve. A pak někam odjela. Do Portlandu nebo do Bostonu, nebo někam úplně jinam. Tohle musí být něčí hloupý, špatný vtip. Ty přece víš, že Lester by nikdy –

Ví to ale? Opravdu to ví?

Veškerá její samolibost se teď obrátila proti ní, začala se jí vysmívat – a z nějaké komory hluboko v jejím srdci náhle promluvil hlas, který až do této chvíle nikdy neslyšela: Víra v nevinu je nejmocnější zbraní lháře.

Nemusí to vlastně vůbec být Judy; nemusí to vlastně být ani Lester. Koneckonců, stejně se dá těžko poznat, o koho jde, když se právě líbají, ne? Člověk to kolikrát nepozná ani v kině, když přijde po začátku, i když třeba jde o nějaké známé hvězdy. Musí počkat, až přestanou a opět se podívají do kamery.

Tohle ale není žádné kino, přesvědčoval ji ten nový hlas. Tohle je realita. A kdyby to nebyli oni, kde by se tu v autě vzala ta obálka?

Její oči se teď zahleděly na pravou ruku té ženy, kterou měla přitisknutou ke krku (Lestera) svého přítele. Měla dlouhé, pěstěné nehty, nalakované na nějaký tmavý odstín. Takové nehty mívala Judy Libbyová. Sally se upamatovala, že ji ani moc nepřekvapilo, když Judy přestala chodit do kostela. Holka s takovými nehty určitě myslí na jiné věci než na Boha zástupů.

Dobře, tak možná že to je Judy Libbyová. To ale neznamená, že ten muž s ní je Lester. Možná že se nám oběma tímhle chce mstít za to, že ji Lester nechal, když si konečně uvědomil, že ona je asi taková křesťanka, jako byl Jidáš Iškariotský. Konečně ježka má spousta kluků, zrovna tak spousta kluků nosí modrá trička a kalhoty s bílými lampasy.

Pak očima sklouzla na něco jiného a srdce jí náhle ztěžklo, jako kdyby jí do něj nalili olovo. Ten muž na fotografii měl náramkové hodinky – digitální. Jasně je poznávala, i když snímek nebyl úplně ostrý. Bodejť by je nepoznávala – cožpak je sama nevěnovala Lesterovi před měsícem k narozeninám?

To může přece být náhoda, nevzdávala se. Je to běžná značka, Seiko, na dražší neměla. Takové hodinky může mít každý. Ale ten nový hlas se nevázaně chechtal. Ten nový hlas chtěl vědět, koho že si myslí, že ošálí. A ještě něco: neviděla sice tu ruku, která byla pod dívčinou sukni (díky Bohu i za malé radosti!), viděla ale paži, která k ní patřila. A na té paži byla dvě velká mateřská znamínka, těsně pod

loktem. Téměř se stýkala, připomínala svým uspořádáním osmičku.

Kolikrát mu láskyplně přejížděla prstem přes ta mateřská znamínka, když spolu seděli na lavičce a objímali se? Kolikrát je láskyplně líbala, zatímco on laskal její prsy (uvězněné v neprůstřelné podprsence značky J. C. Penney, pečlivě vybrané právě pro podobné milostné půtky na zastrčené lavičce parku) a roztoužené jí šeptal do ucha něžnosti a sliby nehynoucí lásky?

Ano, je to Lester. Hodinky se dají připnout a zase odepnout, mateřská znamínka ale ne... Vynořil se jí úryvek nějakého starého diskotékového popěvku: „Špatný holky... chlastaj... kecaj...“

„Štětko, štětko, štětko!“ syčela na fotografii v náhlém návalu nenávisti. Jak je možné, že se k ní vrátil? Jak to jen mohl udělat?

Možná proto, řekl ten hlas, že ona ho nechá dělat to, co ty ho dělat nenecháš.

Prsa se jí vzdmula; se znechuceným zasyčením nabrala dech.

Vždyť ale jsou někde v baru! Lester přece nechodí – Pak si ale uvědomila, že to už je vedlejší. Jestliže se Lester stýká s Judy, jestliže v tomhle jí lže, pak už není ani tak moc důležité, jestli pije nebo nepije pivo, ne?

Sally odložila třesoucí se rukou fotografii a vytáhla z obálky přeložený papír. Byl to jediný list broskvově zbarveného dopisního papíru s vroubkovaným okrajem. Když ho vytahovala, ucítila nějakou vůni, nasládlou a těžkou. Sally k listu přičichla a hluboce vdechla.

„Štětko!“ zaječela přeskakujícím hlasem. Kdyby se teď právě před ní objevila Judy Libbyová, vrhla by se Sally na ni svými vlastními nehty, jakkoliv krátké je má. Jen kdyby se tu tak objevila. A Lester také. Ten by si s fotbalem musel dát pauzu, až by si ho podala.

Rozložila dopis. Text byl krátký, rukopis školácký.

Drahý Lestere, tuhle fotku udělala Felicie, když jsme byli u Tygra. Říkala, že by nás teď mohla vydírat! To ale byla jen legrace. Dala mi ji a já ti ji posílám jako upomínku na naši VELKOU NOC. Byla to od tebe STRAŠNÁ SPROSTÁRNA, strkat mi ruku pod sukni, takhle „přímo na veřejnosti“, ale moc mne to VZRUŠILO. Když ty jsi TAK SILNÝ. Čím víc se na tu fotku dívám, tím „žhavější“ jsem. Když se pořádně podíváš, tak uvidíš moje kalhotky! Ještě že Felicie nebyla u toho potom, když už jsem žádné neměla!!! Brzo se uvidíme. Zatím ti posílám tuhle fotku „v upomínku na mne“. Myslím na tebe a na tvého MACKA. Raději toho už nechám, než se nažhavím ještě víc a udělám něco ošklivého. A přestaň si už, prosím tě, dělat starosti s tou VÍŠ KTEROU. Ta má hlavu plnou Ježíše, než aby myslela na nás.

Tvoje Judy

Sally seděla za volantem Lesterova mustanga skoro půl hodiny, četla si znovu a znovu ten dopis a v hlavě jí vířily vztek, bolest a žárlivost. V jejích myšlenkách a pocitech byl i určitý sexuální podtón – to však bylo něco, co by nikdy nikomu nepřiznala, tím spíše ne sobě samotné.

Ta štětka jedna pitomá ani neví, jak se píše „aby“, pomyslela si.

Nemohla se očima odtrhnout od některých výrazů. Většinou šlo o ty, co byly napsány velkými písmeny.

Naše VELKÁ NOC STRAŠNÁ SPROSTÁRNA VZRUŠILO TAK SILNÝ TVÉHO MACKA

Ale pasáž, ke které se neustále musela vracet, a která ji nejvíc rozběsňovala, bylo ono rouhavé zneužití rituálu Přijímání: „v upomínku na mne“.

Sally se draly na mysl obscénní představy: Lesterova ústa, svírající se na bradavce Judy Libbyové, jež sténá: „Ber si, vypij vše, v upomínku na mne.“ Lester klečící mezi roztaženými nohama Judy Libbyové, která mu říká, „ber si, dej si, v upomínku na mne.“

Zmačkala pastelově barevný list papíru do koule, kterou mrštila na podlahu auta. Seděla vzpřímeně za volantem, dýchala zhluboka, vlasy zcuchané do zpocených pramenů (nepřítomně si je suchala druhou rukou, zatímco pročítala dopis). Pak se sehnula, dopis zvedla, vyrovnala ho a strkala ho i s fotografií zpátky do obálky. Ruce se jí přitom třáslly tak silně, že se jí to povedlo až na třetí pokus – a když se jí to konečně podařilo, roztrhla obálku až do půlky. „Štětko!“ zaječela znova a rozeštkala se. Slzy měla horké a pálily ji jako kyselina. „Štětko! A ty taky! Ty! Kurevníku jeden prolhanej!“

Zasunula klíč do zapalování. Mustang nastartoval s řevem, odpovídajícím vzteku, který jí lomcoval.

Zařadila rychlost a vystřelila ze školního parkoviště v oblaku modrého dýmu a s pronikavým pištěním pálící se gumy pneumatik.

Billy Marchant, zkoušející na skateboardu zatačky, překvapeně vzhledl.

O čtvrt hodiny později už byla v ložnici, prohrabovala se svým spodním prádlem, hledala a nenacházela třísku. Její vztek na Judy a toho svého prolhaného mrchu miláčka zastíňovala nepředstavitelná hrůza – co když ta tříska zmizela? Co když ji přece jen někdo ukradl?

Roztrženou obálku si vzala s sebou domů a teď si uvědomila, že ji křečovitě svírá v levé ruce. Bránila jí v hledání. Odhodila ji a začala plnými hrstmi vyhazovat z prádelníku bavlněné spodní prádlo. Létaťo na všechny strany. A přesně v okamžiku, kdy měla pocit, že už musí vykřiknout vzteky, panikou a frustrací, třísku spatřila. Vytrhla zásuvku tak prudce, že tříska přitom sklouzla až do jejího levého zadního rohu.

Uchopila ji a okamžitě pocítila, jak ji zaplavuje vlna klidu a blaženosti. Do druhé ruky vzala obálku a pak držela obě ruce před sebou – dobro a zlo, svátost a profánnost, alfu a omegu. Roztrženou obálku vložila do zásuvky a zakryla ji bez ladu a skladu hromadou spodního prádla.

Posadila se, dala si nohy křížem a sklonila hlavu nad třískou. Zavřela oči v očekávání, že podlaha se pod ní začne jemně houpat, v očekávání klidu, který se dostaví, až uslyší hlasy zvířat, ubohých, hloupých zvířat, jež v čase bezbožnosti byly zachráněny díky milosti Boží.

Místo toho však uslyšela hlas člověka, který jí prodal třísku. Víte, měla byste si to vážně vyřídit, řekl pan Gaunt z hlubiny třísky. Měla byste si vyřídit tu... tu hnusnou záležitost. „Ano,“ řekla Sally Ratcliffová. „Ano, já vím.“ A tak seděla celé odpoledne ve své horké panenské ložnici, přemýšlela a snila v temném kruhu, jenž tříska kolem ní rozprostřela, v temnotě jakoby vytvořené příkrovem kobry.

„Pohled tam dál, v šatu zeleném je můj král... iko-iko... on není muž obyčejný, on je miláček můj jediný...“

Zatímco Sally Ratcliffová meditovala ve své nové temnotě, seděla Polly Chalmersová v paprscích zářivého slunce u okna, jež otevřela, aby vpustila do místnosti špetku onoho nezvykle horkého říjnového odpoledne. Pracovala na svém šicím stroji značky Singer a zpívala si jasným, příjemným altem písničku Iko-iko.

Rosalie Drakeová k ní přišla a řekla: „Tak mám dojem, že vím o někom, komu je dnes už lépe. A to o hodně lépe, řekla bych podle toho zpěvu.“

Polly vzhledla od práce a obdařila Rosalii trochu zvláštním úsměvem. „Je i není,“ řekla.

„To znamená, že ti je lépe, i když to nepřiznááš.“

Polly nad tím chvíli zauvažovala a pak přikývla. Není to sice přesně tak, ale skoro to tak bude. Ty dvě ženy, které spolu včera zemřely, jsou dnes opět spolu, v Samuelsově pohřebním ústavu. Pohřby budou sice vypraveny ze dvou různých kostelů, ale už zítra odpoledne zase budou Nettie a Wilma sousedky... tentokrát na hřbitově Homeland. Polly si připisovala část viny za jejich smrt – konečně Nettie by se nikdy znovu neusídlila v Castle Rocku, nebýt jí. To ona napsala potřebná doporučení, ona absolvovala potřebné pohovory, to ona našla Nettii bydlení ve městě. A proč vlastně? Nejhorší na tom je, že Polly si už ani nevzpomíná proč – možná v tom byl částečně akt křesťanské dobročinnosti a částečně něco jako zbytek odpovědnosti za staré rodinné přátelství.

Z této odpovědnosti se nehodlá nijak vyvlékat, ani si ji nenechá od nikoho vymlouvat (Alan se naštěstí o to moudře ani nepokoušel), přesto si však nebyla jistá, zda by vůbec byla schopná mít nějaký vliv na průběh událostí. Jádro Nettiiny šílenosti zřejmě leželo mimo dosah vlivu či moci Polly, ale přesto v Castle Rocku alespoň strávila tři šťastné a produktivní roky. A možná jsou takové tři roky lepší než dlouhá, šedivá léta, jež by musela strávit v nějakém ústavu, než by ji vykoupilo stáří či prostě nuda. A jestliže Polly svým jednáním připsala svoje jméno na rozsudek smrti Wilmy Jerzyckové, cožpak si jeho obsah nevyplnila Wilma sama? Byla to konečně Wilma, ne Polly, která přišpendlila Nettiina milého pejska k podlaze vývrtkou.

Její jiná, jednodušší část, se ale smrtí přítelkyně trápila a zároveň se podívovala nad skutečností, že Nettie něco takového byla schopná učinit, zvláště když se Polly zdálo, že už na tom je lépe.

Větší část dopoledne věnovala přípravám pohřbu a telefonovala několika málo Nettiiným příbuzným (všichni se více méně vyslovili, že na pohřeb nepřijedou – jinou reakci konečně Polly ani neočekávala).

Tato práce ji zaměstnala natolik, že jí pomohla zapomenout na vlastní žal... rituál pohřbívání mrtvého má asi sloužit právě tomuto účelu.

Ale pár věcí jí přesto vrtalo hlavou dál.

Například ty makaróny – pořád ještě byly v lednici, zabalené do fólie, aby neoschly. Předpokládala, že si je dnes dají s Alanem k večeři – jestli ovšem Alan přijde. Sama by je nejedla. To by nemohla.

Pořád si připomínala, jak rychle na ní Nettie poznala, že má bolesti, jak přesně je zhodnotila, jak jí přinesla ty termální rukavice a tvrdila, že tentokrát by jí měly pomoci. A pochopitelně vzpomínala na poslední slova, jež jí Nettie řekla: „Mám tě ráda, Polly.“

„Hlavu vzhůru, Polly, hlavu vzhůru, Polly, slyšíš?“ prozpěvovala Rosalie. Rosalie a Polly dnes ráno společně vzpomínaly na Nettii, vyměňovaly si různé reminiscence, společně si poplakaly v zadní místnosti, držely se v náruči mezi šůčky látek. Rosalie teď také vypadala šťastně – možná i proto, že slyšela vesele si prozpěvující Polly.

Nebo možná nebyla k žádné z nás úplně upřímná, přemítala Polly. Visel nad ní jakýsi stín – ne sice úplně černý, ale dostatečně tmavý, aby ji zastíňoval. Proto je náš žal tak křehký. „Já tě slyším,“ řekla Polly. „Mně je fakt líp – ani za to nemůžu, ale jsem moc ráda, že je mi líp. Myslíš, že tohle bude stačit na přední stranu?“

„Tak akorát,“ přikývla Rosalie. „Ani nevím, co mne víc překvapilo, když jsem vešla – jestli tvůj zpěv, nebo tvůj cvakající šicí stroj. Zvedni ruce.“

Polly je zvedla. Nikdo by si je nepochybně nespletl s rukama nějaké královny krásy – ty pokroucené prsty s groteskně naběhlými kotníky –, avšak Rosalie spatřila, že od minulého pátku, kdy musela Polly pro bolest dokonce dřív odejít z práce, otoky výrazně opadly.

„Ohó!“ zvolala Rosalie. „Bolí tě vlastně ještě?“

„Jistě, že ano – ale je to teď snad nejlepší za poslední měsíc. Koukni.“

Pomaloučku sevřela prsty v pěst. Pak je znovu opatrně rozevřela. „To už je nejmíň měsíc, kdy se mi tohle naposledy podařilo.“ Ovšem pravda byla trochu jiná, a Polly si to uvědomovala: sevřít ruku v pěst, aniž by jí to působilo bolest, nedokázala už od března či dubna.

„Ohó!“

„Je to lepší,“ řekla Polly. „A kdyby tu teď byla Nettie, aby to viděla, bylo by to už úplně nejlepší.“

Dveře v přední místnosti obchodu se otevřely.

„Šla by ses podívat, kdo to je?“ řekla Polly. „Chtěla bych došít tenhle rukáv.“

„Jistě.“ Rosalie vykročila, pak se na chvíli zastavila a ohlédlá se.

„Nettii by stejně vůbec nevadilo, že je ti líp.“

Polly přikývla. „To přece vím,“ řekla vážně.

Rosalie odešla obsloužit zákazníka. Jakmile byla pryč, zvedla Polly levou ruku k hrudi a dotkla se malé bulky, ne větší než žalud, jež jí spočívala pod růžovým svetrem mezi prsy.

Azka – jak nádherné je to slovo, pomyslela si a pokračovala v šití, posunujíc látku pod míhající se stříbrnou jehlou – poprvé od léta šila modelové šaty.

Nepřítomně přemítala, kolik asi bude pan Gaunt za ten amulet chtít. Ale ať už bude chtít sebevíc, říkala si, bude to málo. Nechci – nemohu – na to takhle myslet, ale je to tak. Ať už bude chtít cokoliv, bude to maličkost.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Páni (a paní) radní v Castle Rocku měli společně jednu sekretářku, pracující na plný úvazek, a to mladou dámu s exotickým jménem Ariadne St. Clairová. Byla to veselá mladá dáma nijak neoplývající inteligencí, avšak pracovitá a příjemná na pohled. Měla velká prsa, dmoucí se jí pod nejspíš nevyčerpatelnou zásobou svetřů z angorské vlny, a nádhernou pleť. A také velmi špatný zrak. Její obrovité hnědé oči plavaly za silnými čočkami brýlí s kostěnými obroučkami. Cvalík ji měl docela rád. Považoval ji za příliš hloupou, než aby mohla patřit k Nim.

Ve tři čtvrtě na čtyři strčila Ariadne hlavu do dveří jeho kanceláře. „Je tady Deke Bradford, pane Keetone. Potřebuje váš podpis na formulář žádosti na čerpání finančního fondu. Podepíšete mu ho?“

„Nu, tak se na to podíváme,“ řekl Cvalík a hbitě vsunul sportovní část lewistonských novin Daily Sun, otevřenou na stránce dostihů, do zásuvky psacího stolu.

Dnes se cítil lépe; byl čerstvý a měl chuť do práce. Ty mizerné růžové lístky shořely na popel v kuchyňských kamnech, Myrtle se přestala plížit jako opářená kočka, kdykoliv se k ní přiblížil (na Myrtle mu až tak moc zase nezáleželo, ale je to přesto otrava žít se ženou, jež je přesvědčena, že jste bostonský škrtič), a večer ho na dostizích nepochybně čeká další balík peněz. Protože je svátek, přijde spousta lidí, kteří vsadí spoustu peněz.

Vlastně už začal myslet na sázky na pořadí i umístění.

A pokud jde o šerifa Sračkojeda, jeho přítroblého zástupce a celý zbytek té bandy nu, on s panem Gauntem o Nich vědí, a Cvalík je přesvědčen, že oni dva už utvoří sakra dobrý tým.

Ze všech těchto důvodů s klidem Ariadnu pozval dál do své kanceláře – dopřál si dokonce i trochu kdysi běžného potěšení sledovat, jak se jí v bezesporu úžasné podprsence pohupují prsa.

Položila mu formulář na stůl. Cvalík ho zvedl a zaklonil se ve své otáčecí židli, aby si ho přečetl. Požadovaná částka byla uvedena v rámečku v horní části formuláře – devět set čtyřicet dolarů. Měla být vyplacena firmě Stavby a sklady Case v Lewistonu. Do rubriky, vyhrazené pro Požadované zboží či služby, napsal Deke tiskacími písmeny 16 BEDEN DYNAMITU. Pod tím, do rubriky Poznámky a zdůvodnění, napsal:

Tak jsme konečně narazili na žulový útes u šterkové jámy při silnici číslo 5, na který nás upozorňovali už asi v roce 1987 geologové (podrobnosti jsou uvedené v mojí zprávě). Za ním je každopádně zase spousta šterku, ale abychom se k němu dostali, musíme žulu odstřelit. A to se musí udělat dřív, než se ochladí a začne padat sníh. Pokud budeme muset celou zásobu šterku na zimu kupovat někde v Norwayi, tak nás daňoví poplatníci nejspíš zaškrtí. Zvládnou to dva nebo tři odstřely a firma Case má právě na skladě zásobu vynikajícího dynamitu Taggart Hi-Impact – byl jsem tam. Když budeme chtít, můžeme ho mít zítra v poledne a ve středu můžeme začít střílet. Místa odstřelu jsem označil, kdyby se někdo z kanceláře Rady na to chtěl přijít podívat.

Pod text naškrabal Deke svůj podpis. Cvalík si přečetl Dekovu zprávu dvakrát, zamyšleně si přitom tužkou ťukal na přední zuby, zatímco Ariadne stála opodál a čekala. Konečně se v židli předklonil, něco v textu přepsal, doplnil jednu větu, změnu i doplněk označil svými iniciálami a pak rozmáchle připojil podpis pod Dekův. Když podával růžový list papíru Ariadne, usmíval se.

„Tak!“ řekl. „A to si každý myslí, kdoví jaký lakomec nejsem!“

Ariadne pohlédla na formulář. Cvalík změnil požadovanou sumu z devíti set čtyřiceti na čtrnáct set dolarů. Pod vysvětlením Deky, nač dynamit potřebuje, připsal Cvalík toto: Raděj kupte alespoň dvacet beden, dokud je mají.

„Budete se chtít jet podívat na tu šterkovou jámu, pane Keetone?“

„Ne, ne, to nebude třeba,“ Cvalík se opět zaklonil v židli a sepnul si ruce za krkem. „Ale řekněte Dekovi, ať mi zavolá, až ten dynamit přijde. Je to spousta materiálu. Budeme muset dát pozor, aby se nedostal do nesprávných rukou, ne?“

„To jistě,“ řekla Ariadne a odešla. A odešla celkem ráda. V tom úsměvu pana Keetona bylo cosi, co jí připadalo trochu... nu, trochu strašidelné.

Cvalík si zatím otočil židli, aby viděl oknem na Main Street, kde dnes bylo o poznání živěji, než když na ni v zoufalství hleděl v sobotu ráno. Od té doby se toho však spousta přihodilo a on má dojem, že v nejbližších pár dnech se toho přihodí ještě mnohem víc. Nu, když těch dvacet beden vysoce účinného dynamitu bude uloženo v městském skladu Veřejných služeb – ve skladu, k němuž pochopitelně on má klíč – může se už přihodit téměř cokoliv.

Úplně cokoliv.

Eso Merrill přešel přes most Tobin Bridge a vjel do Bostonu ve čtyři hodiny odpoledne téhož dne. Než konečně našel místo, jež hledal, bylo už ale dost po páté hodině. Ocítl se v podivné, z větší části vylištěné chudinské čtvrti Cambridge, někde uprostřed spleti ulic, z nichž polovina byly jednosměrky a zbytek slepé ulice. Polorozbořené budovy této chátrající části města už vrhaly do ulic dlouhé stíny, když Eso zastavil před strohou jednopatrovou cihlovou budovou na Whipple Street. Stála uprostřed prázdného, plevelem zarostlého pozemku.

Pozemek byl obehnan drátěným plotem, který však pro případného návštěvníka nepředstavoval

žádný problém; vrata totiž chyběla. Zůstaly po nich jen závěsy. Eso na nich zaznamenal nějaké jizvy, nejspíš po autogenu. Projel pomalu dírou po vratech až k cihlové budově.

Stěny budovy byly holé a bez oken. Vyjeté koleje v cestě, po které přijížděl, vedly k uzavřeným vratům garáže u boku budovy, obrácené k řece Charles. Ani na garážových vratech nebyla žádná okna. Auto se pohupovalo a s vrzáním se propadalo na výmolech na cestě, kdysi vyasfaltované. Projel kolem opuštěného dětského kočárku, hozeného na hromadě střepů. Svým jediným plesnivě namodralým okem na něj z kočárku zírala roztrhaná panenka s napůl propadlým obličejem. Zaparkoval vůz před zavřenými vraty garáže. Co provede teď, krucinál? Ta cihlová budova vypadá, jako kdyby byla opuštěná už snad někdy od roku 1945.

Eso vystoupil z vozu. Z náprsní kapsy vytáhl útržek papíru. Měl na něm napsanou adresu, kde mělo být uskladněno Gauntovo auto. Opět na něj pochybovačně pohlédl. Podle čísel na několika posledních domech, kolem nichž projel, tohle možná je Whipple Street číslo 85, ale jak se o tom, sakra, má přesvědčit? Na takovýchhle barabiznách nikdy čísla nejsou a široko daleko není nikdo, koho by se mohl zeptat. Vlastně celá tahle část města je nějak strašidelná a vylidněná, z toho Eso také nemá nijak dobrý pocit. Samé opuštěné zbořeniny. Vraký aut, z nichž jsou do poslední matičky odšroubované nějak užitečné součástky a do posledního centimetru utrhané měděné dráty. Prázdné činžáky, čekající, až politici rozhodnou o jejich osudu a nastoupí obrovské bourací koule. Klikaté boční uličky, končící ve špinavých dvorech a zaneřáděných slepých vyústěních. Trvalo mu přes hodinu, než Whipple Street našel – a teď, když sem konečně dorazil, si skoro přál, aby ji vůbec býval nenašel. Tohle je ta část města, kde policajti občas nacházejí těla nemluvnat, nacpaná v popelnících a ve vyhozených ledničkách.

Přistoupil ke dveřím garáže a hledal nějaké tlačítko zvonku. Žádné tam nenašel. Přiložil ucho k rezavému plechu a poslouchal, zda zevnitř neuslyší nějaké zvuky. Může tu klidně být i obchod s kradenými auty; takový kořen se zdrojem kvalitního koksu, jako byl ten, co mu Gaunt naservíroval, se může znát i s lidmi, co po západu slunce klidně prodají za prachy na dřevo třeba Porsche nebo Lamborghini.

Slyšel jen ticho.

Možná to ani není ten správný barák, pomyslel si – ale projel celou tu zakletou ulici nahoru i dolů a tohle je jediný barák dost velký – a nedobytný – na to, aby se do něj vešel větší aut. Pokud to ovšem nezbohdnul úplně a není v úplně jiné části města. To pomýšlení ho dost znervózňovalo. Chci, abys byl zpátky do půlnoci, řekl mu Gaunt. Jestli nepřijedeš do půlnoci, tak mě to bude moc mrzet. A když mě něco mrzí, tak se někdy dost rozčílím.

Zklidni se, řekl si Eso úzkostně. Je to jen vobyčejnej starej kořen se špatně udělanejma falešnejma zubama. A nejspíš teplouš.

Ale nedokázal se zklidnit – a vlastně si doopravdy ani nemyslel, že by pan Leland Gaunt byl jen vobyčejnej starej kořen se špatně udělanejma falešnejma zubama. A také si pomyslel, že ani nijak zvlášť nestojí o to dozvědět se, zda je nebo není.

Teď tu je ale úplně jiný problém: za chvíli bude tma a Eso nechce po setmění v téhle části města zůstat. S touhle částí města nebude něco v pořádku. Tady nejde jen o ty strašidelné činžáky se slepými, zírajícími okny a odstrojené auty, povalující se bez kol u chodníků. Od chvíle, kdy se začal blížit k Whipple Street, nespátřil přece ani jediného člověka, ať už flákajícího se po chodníku, sedícího na schodech nebo čumějícího z okna... ale zároveň měl pocit, jako kdyby ho někdo sledoval. A ten pocit má vlastně pořádek: vzadu na krku se mu ježily chloupky.

Skoro jako kdyby už ani nebyl v Bostonu. Vypadá to tu spíš jako v tý zasraný Šedý zóně.

Jestli nepřijedeš do půlnoci, tak mě to bude moc mrzet. Eso sevřel ruku v pěst a zabušil na rezavý povrch garážových vrat. „Hej! Je tu někdo, kdo by se mi podíval na aut?“

Žádná odpověď.

Dole, až u země, bylo na vratech držadlo. Vzal za něj. Ani ťuk. Dveře v rámu ani nevrzly, natož aby se posunuly ve drážkách.

Eso zasyčel a nervózně se rozhlédl. Jeho auto stálo opodál a on si snad nikdy v životě ještě nepřál víc skočit do něj a ujet. Ale neodvažoval se.

Obešel budovu, ale nebylo tam nic. Vůbec nic. Jen rozlehlé plochy cihlové zdi, natřené na nepříjemně

soplovou zeleň. Na zadní zeď garáže byl sprejovou barvou nastříkán nějaký podivný nápis. Eso na něj chvíli hleděl, nechápal, proč mu naskakuje husí kůže. Vybledlými červenými písmeny tam bylo nastříkáno YOGSOTHOTH.

Vrátil se zase k vratům garáže a přemýšlel. Co teď? Protože nebyl schopen vymyslet nic, vrátil se ke svému vozu, usedl dovnitř a hleděl na vrata garáže. Nakonec položil obě ruce na tlačítko houkačky a nechal zaznít dlouhému, zmučenému zatroubení.

Vrata garáže se okamžitě začala tiše zvedat.

Eso seděl, s ústy dokořán na to hleděl – pudově ho jako první věc napadlo, že okamžitě auto nastartuje a co možná nejrychleji odtud odjede někam co možná nejdál. Pro začátek by snad stačilo Mexico City. Pak ale znovu pomyslel na pana Gaunta a pomalu z auta vystoupil. Jakmile se vrata zvedla až ke stropu garáže, přikročil blíž.

Vnitřek garáže byl jasně osvětlen několika dvěstěwattovými žárovkami, visícími na konci silných elektrických kabelů. Na každé žárovce bylo kónické plechové stínítko, takže vrhaly na podlahu jasné světelné kruhy. Na jedné straně garáže stálo nějaké auto, zakryté plachtou. U boční stěny byl stůl, na němž leželo poházené různé nářadí. U protilehlé stěny stály na sobě tři bedny. Na nich byl postavený starší typ kotoučového magnetofonu.

Jinak byla garáž prázdná.

„Kdo vtevrěl ty vrata?“ zeptal se Eso potichu chraplavým hlasem. „Kdo vtevrěl ty zkurvený vrata?“

Ale odpověď nedostal.

Zajel svým autem dovnitř a zaparkoval ho u zadní stěny – byla tam spousta místa. Pak šel zpátky k vratům. Na zdi vedle nich byla ovládací skříňka. Eso zmáčkl tlačítko DOLŮ. Pozemek, na němž stála tato podivná cihlová budova, se začínal plnit stíny, což ho značně znervózňovalo. Pořád se mu zdálo, že tam vidí nějaké pohyblivé věci.

Vrata se spustila bez jediného zavržení či jiného zvuku. Zatímco čekal, až se úplně zavřou, rozhlížel se a hledal zvukové čidlo, které zareagovalo na zvuk jeho houkačky. Nenašel ho. Může ale být kdekoliv – vrata garáže se přece nebudou otevírat sama od sebe.

Stejně, pomyslel si, jestli někde v tomhle městě se má stát nějaký průser, tak tady ve Whipple Street by to docela sedělo.

Eso šel ke krabicím, na nichž stál magnetofon. Zvuk jeho kroků zněl na betonové podlaze dutě. Yog-Sothoth, napadlo ho náhle a otřásl se. Nemá ani ponětí, kdo je ten zraněný Yog-Sothoth, nejspíš nějaký rastafariánskej zpěvák reggae, kerýmu z jeho zaneřáděný hlavy roste půl metraku copánků, ale Eso se především nepozdával zvuk, kterým mu to jméno v hlavě rezonovalo. Myslel na takové jméno právě na takovémhle místě, to není zrovna dobrý nápad. To je spíš dost nebezpečný nápad.

K jedné z cívek magnetofonu byl přilípnutý kousek papíru. Na něm byla velkými písmeny napsána dvě slova: ZAPNI MĚ.

Eso papír strhnul a stiskl tlačítko přehrávání. Kotouče se začaly otáčet, a když uslyšel ten hlas, trochu sebou trhnul. No a co – či hlas snad čekal? Richarda Nixona?

„Nazdar, Eso,“ řekl nahraný hlas pana Gaunta. „Tak vítej v Bostonu. Prosím tě, sundej z mého auta plachtu a nalož bedny. Je v nich dost delikátní zboží, které nejspíš budu už dost brzy potřebovat. Obávám se, že nejmiň jednu bednu budeš muset dát na zadní sedadlo, zavazadlový prostor Tuckeru není právě nejprostornější. Tvoje auto tu bude v bezpečí a zpátky dojedeš bez problémů. A hlavně si pamatuj, že čím dřív přijedeš, tím dřív budeš moci zkoumat lokality na své mapě. Přeji ti šťastnou cestu.“

Po tomto vzkazu následovalo jen šumění pásky, doprovázené vrčením motoru magnetofonu.

Eso přesto nechal cívky skoro ještě minutu točit. Celé to je nějak podivné a stává se to čím dál tím podivnější. Pan Gaunt tu během odpoledne byl... musel tu být, protože se zmínil o mapě – Eso přece do dnešního dopoledne neměl ani potuchy o nějaké mapě či nějakém panu Lelandu Gauntovi. Ten starej votrapa si snad musel najmout letadlo, zatímco on, Eso, se trmácel autáčkem. Ale proč? Co tohle, kurva, má znamenat?

Ale on tu nebyl, pomyslel si. Je mi úplně fuk, jestli to je nebo není možné – ale on tu nebyl. Jen koukni třeba na ten přiblížený magnetofon. Takovýhle magnetofony už dneska nepoužívá nikdo. A koukni, jak jsou ty cívky zaprášený. I ten papír byl zaprášený. Tohle tu na tebe čekalo pěkně dlouho. Možná to tu

bylo nalíčený a chytalo prach, už když tě Pangborn posílal do báně.

To je ovšem šílenost.

To je normální blbost.

Ale stejně, něco hluboko v něm bylo přesvědčené, že to je pravda. Pan Gaunt dnes odpoledne nebyl nikde poblíž Bostonu. Pan Gaunt strávil celé odpoledne v Castle Rocku – o tom byl Eso přesvědčen – stál u okna, sledoval kolemjdoucí, možná jednu chvíli sundal ze dveří tu ceduli ZAVŘENO – KOLUMBŮV DEN a místo ní tam dal ceduli OTEVŘENO. Když zahlédl, že se blíží správná osoba – teda osoba,, s níž by chtěl týpek, jako je pan Gaunt, udělat nějaký obchod.

No jo, ale jaké vlastně dělá obchody? Eso si ani nebyl jist, zda to vůbec chce vědět. Ale chce vědět, co je v těch bednách. Pokud je má odtud vézt celou tu štreku do Castle Rocku, tak má sakra právo vědět, co v nich vlastně je.

Zmáčkkl na magnetofonu tlačítko STOP, zvedl ho a postavil stranou. Z náradí na pracovním stole vzal kladivo a páčidlo, jež bylo opřené o stěnu vedle stolu. Vrátil se k bednám a vsunul plochý konec páčidla pod dřevěné víko vrchní z nich. Zapáčil. Se slabým zavrznáním hřebíky povolily. Obsah bedny byl zakryt čtvercem tlusté látky, napuštěné olejem. Látku zvedl a už jen zíral, co vidí pod ní. Trhavé nálože. Desítky trhavých náloží.

Možná stovky trhavých náloží, každá spočívající ve svém hnízdečku z dřevité vlny.

Kriste pane, co s nima chce dělat? Začít třetí světovou válku? S divoce bušícím srdcem Eso zase zatloukl hřebíky zpátky a bednu s náložemi postavil stranou. Otevřel druhou bednu v očekávání, že opět spatří úhledné řady tlustých červených kolíků, jež trochu připomínají světelné silniční značky. Ale nebyl v ní dynamit. Byly v ní pistole. Mohlo jich být celkem tak dvacet, třicet – všechno vysoce výkonné automatické pistole. Zavanul k němu pach vazelíny, jež je pokrývala. Nevěděl, jaké to jsou značky – možná německé – ale bylo mu jasné, co obnášejí: dvacet let až doživotí, jestli ho s nimi chytanou ve státě Massachusetts. Pokud jde o zbraně, policajti jsou dost zaseknutí, zvláště pokud to jsou zbraně automatické.

Tuto bednu dal na stranu, aniž zase víko přitloukl. Otevřel třetí bednu. Byla plná krabiček s náboji do pistolí.

Eso o krok ustoupil, nervózně si dlaní levé ruky otíraje ústa. Trhavé nálože. Automatické ruční zbraně. Munice.

Tak tohle je ten obchod?

„Tak já teda ne,“ řekl Eso tiše, kroutě hlavou. „Já ne. Ani ve srandě.“

To Mexico City vypadá pořád líp a líp. Konečně Rio by také nebylo špatné. Eso nevěděl, na co Gaunt potřebuje tyhle věci – jestli je použije třeba na výrobu nějakých lepších pastí na myši nebo elektrických křesel –, rozhodně mu však bylo jasné, že on s tím nechce mít nic společného, ať už jde o cokoliv. On mizí, a to hned.

Zrak mu spočinul na bedně s automatickými pistolemi.

Jednoho z těchhle miláčků si vezmu s sebou, pomyslel si. Jako takovou náplast na ty moje všechny trable. Něco jako suvenýr.

Vykročil k bedně – a v témže okamžiku se cívky magnetofonu opět začaly otáčet, i když žádné jeho tlačítko nebylo stisknuté.

„Na to zapomeň, Eso,“ poradil mu studený hlas pana Gaunta a Eso zaječel. „Nechtěj mě oblafnout. Kdybys to snad chtěl někdy třeba jen zkusit, tak s tebou zatočím tak, že to, co pro tebe chystali bratři Corsonovi, bude vypadat jako procházka růžovým sadem. Teď jsi můj člověk. Drž se mne a budeme se bavit. Drž se mne a budeš se moci pomstít každému v Castle Rocku, kdo ti kdy ublížil... a odejdeš jako boháč. Zkus jít proti mně a nevyjdeš z pláče.“

Magnetofon se zastavil.

Vypoulené oči Esa klouzaly po šňůře přístroje až k zástrčce na jejím konci. Ležela na podlaze, pokrytá vrstvou prachu.

Mimoto nikde poblíž stejně nebyla žádná zásuvka.

Eso se náhle začínal cítit trochu klidněji, což nebylo ani tak podivné, jak by se snad zdálo. Že se jeho emocionální barometr začínal zklidňovat, to mělo dva zásadní důvody.

Prvním byl ten, že Eso byl vlastně primitiv a buran. Docela by mu vyhovovalo, kdyby bydlel v nějaké jeskyni a tahal po ní svoji ženu za vlasy, kdyby neházela dost rychle kamení na nepřátele. Představoval typ muže, jehož reakce jsou dokonale odhadnutelné pouze v případech, kdy je konfrontován s jasně větší silou a autoritou. Podobné případy nenastávaly sice často, ale když už k nim došlo, skláněl se před onou větší silou téměř okamžitě. I když si to neuvědomoval, byla to především tato jeho vlastnost, která ho přiměla k útěku před Létařskými bratry Corsonovými. U mužů jako Eso Merrill je jediným pudem, který je silnější než touha dominovat, hluboká potřeba ohnout se a poníženě obnažit nechráněný krk, objeví-li se nějaký skutečný vůdce stáda.

Ten druhý důvod byl ještě prostší: rozhodl se věřit tomu, že tohle všechno se mu jen zdá. Někaké jeho části sice bylo jasné, že to není pravda, ale přesto byla tahle myšlenka pro něj snadněji stravitelná než to, co mu říkaly jeho smysly; nechtěl ani uvažovat o světě, který by připouštěl i jen pouhou přítomnost pana Gaunta. Snazší – a bezpečnější – bude na chvíli takové myšlenkové postupy prostě odpojit a pokračovat v plnění úkolu, který dostal. Až ho splní, možná se přece jen nakonec probudí ve světě, který zná. Ten svět nepochybně také má nepříjemné stránky, ale s nimi si dokáže poradit.

Na bedny s municí a pistolemi zase přitloukl víka. Pak šel k přikrytému automobilu a chytil za plátěnou plachtu, na níž byla také vrstva prachu. Stáhl ji... a na chvíli úžasem a vzrušením zapomněl na všechno kolem.

Byl to Tucker, ano – a byl nádherný.

Barva laku byla kanárkově žlutá. Proudnicové linie karosérie se blyštěly chromem na bocích a pod prolamovaným předním nárazníkem. Uprostřed masky z kapoty vyčnívalo třetí čelní světlo pod ornamentem, připomínajícím lokomotivu nějakého futuristického expresního vlaku.

Eso pomalu vůz obešel, hltaje ho očima.

Na každé straně kapoty byly vzadu pochromované mřížky; neměl ani potuchy, k čemu by mohly být. Balónové pneumatiky Goodyear s bílými pruhy na bocích byly tak čisté, že pod zavěšenými lampami téměř zářily. Splývavými písmeny byla na zadním víku chromém napsána slova „Tucker Talisman“. Eso nikdy neslyšel, že by takový model existoval. Byl přesvědčen, že jediný model, který kdy Preston Tucker uvedl na trh, byl Tucker Torpédo.

Starý brachu, teď je tu ale jiný problém – na tomhle vozítku není žádná poznávací značka. To chceš jet celou tu štreku až do Maine v autě, které je nenápadné jako dvoumetrové lejno v trávě, je bez čísla a napěchované zbraněmi a výbušninami?

Ano. Chce. Jistě, je to sice uhozený nápad, hodně uhozený... ale to, co má na vybranou – kdyby se pokusil oblafnout pana Lelanda Gaunta –, je mnohem horší. Mimoto, tohle všechno je přeci sen.

Vytáhl z obálky klíče, šel dozadu ke kufru auta a marně hledal šterbinu zámku. Po chvíli si vzpomněl na ten film s Jeffem Bridgesem a došlo mu to. Stejně jako německý VW brouk a chevrolet Corvair má Tucker vzadu přece motor. Zavazadlový prostor je vpředu.

Zámek našel přímo pod tím podivným třetím světlem. Otevřel kufr. Zavazadlový prostor měl Tucker skutečně poněkud malý. Byl prázdný, mimo jediného předmětu. Tím byla malá lahvička s bílým práškem, jež měla řetízkem k uzávěru připevněnou lžičku. Na řetízek byl nalepen nějaký kousek papíru. Eso ho utrl a přečetl si vzkaz, který na něm byl napsán drobnými tiskacími písmeny:

ŠŇUPNI SI

Eso poslechl.

Šňupnutí špetky vynikajícího prášku pana Gaunta způsobilo, že mu mozek začal zářit jako hrací skříň Henryho Beauforta. Eso naložil bedny s pistolemi a municí do kufru auta. Bednu s dynamitovými náložemi dal na zadní sedadlo. Na chvíli práci přerušil a zhluboka se nadechl. Auto bylo cítit onou nezaměnitelnou vůní nového vozu, nad níž neexistuje na světě už snad nic (možná mimo vůně dámské kočičky). Když si sedl za volant, spatřil, že auto skutečně je úplně nové: počítadlo kilometrů Gauntova vozu ukazovalo 00000,0. Eso zasunul klíček do zapalování a otočil jím. Talisman nastartoval s tichým, příjemným zabubláním motoru. Kolik koní asi má pod kapotou? Neměl ani potuchy, ale zdálo se mu, že jich tam je celé stádo. Ve vězeňské knihovně bylo hodně knížek o automobilech a Eso jich většinu přečetl. Tucker Torpédo byl šestiválec o obsahu něco přes pět a půl litru, podobný autům, které stavěl v letech 1948 – 1952 Ford. Pod kapotou měl dobrých sto padesát koní.

Tenhle auťák se zdá být silnější. O dost silnější. Eso pocítil touhu vystoupit, obejít auto a pokusit se otevřít kapotu... ale bylo to jako dumání nad tím podivným jménem – Yog bůhvíjak. Nezdál se to být dobrý nápad. Co se naopak zdál být dobrý nápad, bylo dostat tohle auto rychle do Castle Rocku – tak rychle, jak jen to půjde.

Sáhl po klice dveří, že vystoupí a uvede v činnost mechanismus otevírání vrat garáže, pak ale místo toho stiskl klakson – jen aby zjistil, zda se něco stane. A skutečně – stalo se. Dveře se začaly tiše zvedat.

Někde tu určitě bude zvukové čidlo, řekl si, ale už o tom vůbec nebyl přesvědčen. A hlavně mu to už bylo jedno. Zařadil jedničku a Talisman majestátně vyjel z garáže. Jakmile se rozjel po vyjetých kolejkách cesty k díře v plotu, znovu stiskl houkačku a v zadním zrcátku sledoval, jak se světla v garáži zhasínají a vrata začínají klesat. Stačil ještě zahlédnout svoje auto, stojící čumákem ke stěně a vedle něj na zemi ležící pomuchlanou plachtu. Měl takový zvláštní pocit, že ho už nikdy neuvidí. A Eso zjistil, že i to už je mu jedno. Talisman nejenže jel jako ve snu, ale zdálo se, že snad sám zná cestu k výpadovce na sever. Každou chvíli se ukazatele směru samy zapínaly. Kdykoliv se to stalo, Eso prostě na nejbližší křižovatce zabočil. Netrvalo dlouho a zanedbaná čtvrť, kde Tuckera našel, zůstala někde daleko vzadu a před ním se tyčila konstrukce mostu Tobin Bridge, známého spíš pod názvem Mystic River Bridge – černý portál proti stmívající se obloze.

Eso zapnul světla a na vozovku před ním okamžitě naskočil ostře ohraničený zářící vějíř. Jakmile pootočil volantem, světelný vějíř se stáčil s ním. To prostřední světlo teda má grády. Není divu, že toho chudáka, co tohle auto vymyslel, vyštvala konkurence z trhu, pomyslel si Eso.

Byl asi padesát kilometrů na sever od Bostonu, když vtom si všiml, že ručička ukazatele paliva se opírá o zarážku na nulové poloze. U nejbližšího výjezdu z dálnice odbočil a zajel autem pana Gaunta k odpočívadlu, kde bylo několik čerpadel firmy Mobil. Mládenec obsluhující čerpadlo si špinavým palcem posunul kšiltovku z čela a obdivně auto obešel. „Parádní auťák!“ řekl. „Vodkad’ ho máte?“

Eso bez přemýšlení odpověděl: „Z Lengu. Od firmy Yog-Sothoth Vintage Motors.“

„Cože?“

„Hele, mladej, natoč plnou – tohle není soutěž Desetkrát odpověz.“

„Jo!“ řekl mládenec, pohlédl na Eso a okamžitě začal být úslušný. „Jasně. Jdu na to!“

Nasadil hadici na hrdlo nádrže, ale stačilo do ní natéci benzínu jen za čtrnáct centů a čerpadlo zacinkalo. Mladík se pokusil natočit víc, ale benzín jen začal stékat po blyštícím se žlutém boku Talismanu a kapat na asfalt.

„Myslím, že benzín nepotřebujete,“ řekl mladík bojácně.

„Asi ne.“

„Možná se vám ukazatel paliva zasekn-“

„Setři laskavě ten benzín z boku mého auťáku. Chceš snad, aby lak popraskal? Co to je s tebou?“

Mladík přiskočil a začal lak otírat a Eso si zašel na záchod trochu šňupnout. Když vyšel ven, mladík stál v uctivé vzdálenosti od Talismanu, oběma rukama nervózně muchlal hadr.

Bojí se, pomyslel si Eso. Bojí se čeho? Mě?

Ne; mládenec v kombinéze s nápisem Mobil se vůbec nedíval směrem na Eso. Jeho zraky byly upřeny na Tuckera.

Zkoušel se ho dotknout, pomyslel si Eso.

To poznám – a tohle to bylo, přesně tohle – mu v koutcích úst vyloudilo studený úsměšek.

Zkoušel se ho dotknout a něco se stalo. Co to bylo, na tom ani moc nezáleží. Dostal lekci, že koukat se může, ale šahat nesmí – a na tom naopak záleží.

„Nebudete platit nic,“ řekl mládenec.

„To máš svatou pravdu.“ Eso vklouzl za volant a vyrazil od čerpadla. V souvislosti s Talismanem právě dostal nový nápad. Možná na jednu stranu trochu děsivý nápad, na druhou stranu ale vlastně fakt světový nápad. Napadlo ho, že ukazatel paliva je pořád na nule... a nádrž že je pořád plná.

Brány pro výběr mytného ve státě New Hampshire jsou automatického typu; do výběrní pokladny se vhodí drobné v hodnotě jednoho dolaru, červené světlo se přepne na zelené a vy jedete dál. Až na to, že když Eso dojel s Tuckerm Talismanem ke sloupu, na němž byla upevněná pokladna, zelené světlo se

rozsvítilo samo od sebe a s ním i malý nápis:

MÝTNÉ ZAPLACENO, DĚKUJEME VÁM.

„To si piš,“ zamručel Eso a jel dál směrem na Maine.

Když měl za sebou Portland, nechal Talisman svištět rychlostí něco nad sto třicet kilometrů v hodině, a to vlastně pedál plynu jen tak šolíchal. Hned za odbočkou na Falmouth vyjel menší stoupání a náhle spatřil policejní auto, číhající vedle dálnice. Z okénka u řidiče vyčuhoval známý torpédovitý tvar radaru.

A jéje, pomyslel si Eso. Tak mě mají. Konec. Kriste pane, proč vlastně jedu tak rychle – zrovna když mám plnej aut'ák takovejch sraček!

Ale bylo mu jasné proč – a ten kokain, který si šňupnul, s tím neměl vůbec nic společného. Jindy snad, ale teď ne. To Talisman. Ten aut'ák prostě chce jet rychle. Vždycky se podíval na rychloměr a trochu sundal nohu z plynu... a pět minut nato zjistil, že už ho má zase ze tří čtvrtin sešlápnutý k podlaze.

Čekal, že se rozežve siréna, začne blikat modré světlo a policajti se za ním rozjedou, ale nestalo se vůbec nic. Znovu sešlápl pedál plynu a rozjel auto na sto třicítku, ale policajti nic.

Sakra, sakra, to tam musejí snad chrnět.

Ale Esu bylo jasné, jak to je doopravdy. Když člověk zahlédne radar, vyčuňující z okna, tak si může být jist, že ti chlápci vevnitř jsou dokonale vzhůru a celí žhaví jen vyrazit na svoji oběť... Ne, tady se stalo něco jiného: ti policajti prostě Talisman vidět nemohou. Zní to šíleně, ale je to přesně tak. Tohle obrovské žluté auto se třemi předními reflektory je neviditelné jak pro moderní techniku, tak pro policajty, kteří ji používají.

S úšklebkem rozjel Eso auto pana Gaunta Tucker Talisman na rychlost sto osmdesát kilometrů v hodině. Do Castle Rocku dorazil ve čtvrt na devět, téměř čtyři hodiny před limitem.

Pan Gaunt vyšel ze svého krámu a stál pod baldachýnem. Pozoroval Esa, opatrně zajíždějícího s Talismanem do jednoho ze tří šikmých parkovacích míst před Nezbytnými věcmi.

„Máš dobrý čas, Eso.“

„Jo. Však to taky je nákej aut'ák.“

„Tak to si piš,“ řekl pan Gaunt. Pohladil rukou splývavou příď Tuckeru. „Takový je jen jeden. Předpokládám, že to zboží jsi mi přivezl?“

„Jo. Pane Gaunte, cestou sem mi trochu došlo, jak je tenhle váš aut'ák jedinečnej, ale stejně si myslím, že byste měl zkusit sehnat si na něj čísla, a možná taky tu samolepku z technický prohlídky –“

„To nebude třeba,“ řekl pan Gaunt netečně. „Jestli tě ještě mohu poprosit, Eso, zaparkuj to auto dozadu za dům. Já ho pak uklidím.“

„Jak? Kam?“ Eso zjistil, že se mu najednou nějak nechce to auto předat panu Gauntovi. Nešlo ani o to, že svoje vlastní auto nechal v Bostonu a že pro svoji noční práci bude potřebovat nějaká rychlá kola; ve srovnání s Talismanem mu všechna auta, s nimiž kdy jezdil – včetně Challengeera – najednou připadala jako obyčejné popelnice.

„To už je moje starost,“ řekl pan Gaunt. Vrhla na Esa neproniknutelný pohled. „Brzy přijdeš na to, Eso, že všechno pro tebe bude mnohem jednodušší, když se na práci pro mne budeš dívat jako třeba na službu v armádě. Teď už můžeš dělat věci jen třemi způsoby – dobře, špatně a po mém. A když si pokaždé zvolíš ten třetí způsob, nebudeš mít nikdy problémy. Chápeš, co ti říkám?“

„Jo. Jasně, chápu.“

„No výborně. Tak teď zajed' s tím autem dozadu.“

Eso vycouval žlutým autem za roh a pomalu zajel do úzké uličky za kancelářskými budovami na západní straně Main Street. Zadní dveře Nezbytných věcí byly dokořán otevřené. Pan Gaunt stál ve výřezu žlutého světla a čekal. Ani se nepokusil Esu pomoci, když s funěním stěhoval do zadní místnosti obchodu bedny. Eso si to sice neuvědomoval, ale dost zákazníků by jistě bylo překvapeno, kdyby mělo možnost tu místnost vidět. Slýchali, jak tam pan Gaunt, zakrytý sametovým závěsem, oddělujícím prodejní prostor od skladu, přesunuje zboží, přenáší bedny... v té místnosti však nebylo vůbec nic; až teď tam Eso složil podle pokynů pana Gaunta do jednoho rohu na sebe tři bedny.

Ale ano – jedna věc tam přece byla. Ve vzdálenějším rohu místnosti ležela ve velké sklapnuté pasti na krysy značka Victory hnědá německá krysa. Měla přeražený vaz a přední zuby obnažené ve smrtelném úšklebku.

„Dobrá práce,“ řekl pan Gaunt a mnul si ruce s dlouhými nehty, usmívaje se. „Odvedl jsi skutečně dobrou práci, jen co je pravda. Naplnil jsi moje očekávání, Eso – dokonale jsi ho naplnil.“

„Děkuji vám, pane.“ Eso byl ohromen. Až do této chvíle nikdy v životě nikomu neřekl pane. „Tady máš takovou maličkost za svou snahu.“ Pan Gaunt podal Esu hnědou obálku. Eso ji ohmatal konečky prstů a ucítil uvnitř volně sypaný prášek. „Předpokládám, že chceš ještě teď večer vyrazit na průzkum, ne? Tohle by ti mohlo dodat trochu energie navíc, jak se říkalo v té staré reklamě na oleje značky Esso.“

Eso sebou trhnul. „Ach, do prdele! No do prdele! Já jsem tu knížku – tu knížku, co v ní byla ta mapa – nechal ve svém autě! Je v Bostonu! Kurva!“ Sevřel ruku v pěst a praštil se jí do stehna.

Pan Gaunt se usmíval. „Myslím, žeš ji tam nenechal,“ řekl. „Já myslím, že bude v Tuckeru.“

„Ne, já –“

„Tak se jdi podívat!“

Eso tedy šel – a knížka tam pochopitelně byla, ležela tam pokojně na přístrojové desce, hřbetem se dotýkala patentovaného vyklápěcího čelního skla Tuckeru. Ztracené a zakopané poklady Nové Anglie. Vzal ji do ruky a prolistoval. I ta mapka tam byla. Pohlédl s němou vděčností na pana Gaunta.

„Nebudu potřebovat tvoje služby dřív než zítra k večeru – zase ve stejnou dobu,“ řekl pan Gaunt. „Doporučuji ti, abys den strávil u sebe v Mechanic Falls. To by ti mohlo celkem vyhovovat; určitě půjdeš spát dost pozdě. Pokud se nemýlím, máš teď před sebou noc plnou práce.“

Eso myslel na křížky na mapce a přikyvoval.

„A celkem by od tebe bylo prozíravé,“ dodal pan Gaunt, „kdyby ses tak den nebo dva snažil neukazovat šerifu Pangbornovi. Ale vlastně mám dojem, že to je celkem jedno.“ Ohrnul rty a vycenil v dravém úšklebku zuby. „Tak se mi zdá, že do konce týdne přestane spousta věcí, která doposud pro obyvatele tohoto městečka byla důležitá, mít jakýkoliv význam. Nemyslíš, Eso?“

„Když to říkáte vy,“ odpověděl Eso. Opět se propadal do toho zvláštního omámení a ani v nejmenším mu to nevadilo. „Stejně ale nevím, jak se teď budu přesunovat.“

„O to se ti postarám zase já,“ řekl pan Gaunt. „Před domem najdeš auto s klíčky v zapalování. Firemní auto, dalo by se říci. Obávám se, že to je jenom chevrolet – naprosto obyčejný chevrolet – ale poslouží ti jako spolehlivý a nenápadný dopravní prostředek. Televizní přenosový vůz by se ti asi líbil víc, ale –“

„Přenosový vůz? Co to je?“

Pan Gaunt se neobtěžoval odpovědět. „Ale všechny tvoje současné požadavky na přepravu ten chevrolet splní dokonale, to tě ujistí uji. Jenom koukej, abys nepadl do některé z rychlostních pastí místní policie. Obávám se, že na ty by nestačilo. Tohle auto ne. Vůbec ne.“

Eso se uslyšel říkat: „Teda, určitě bych chtěl autě, jako je ten váš Tucker, pane Gaunte. Je fantastické.“

„Nu, možná se budeme moci nějak domluvit. Rozumíš, Eso, já mám totiž velmi prostou obchodní politiku. Chtěl bys vědět jakou?“

„Jasně.“ A Eso to upřímně chtěl vědět.

„Všechno je na prodej. To je moje filozofie. Všechno je na prodej.“

„Všechno je na prodej,“ řekl Eso zasněně. „Hurá! Paráda!“

„Správně! Paráda! Ale teď, Eso, musím něco pojíst. Měl jsem spoustu práce, svátek nesvátek, na jídlo jsem úplně zapomněl. Pozval bych tě, aby sis vzal se mnou, ale –“

„Ne, já fakt nemůžu.“

„Ne, jistě, že ne. Máš kam jít a co tam dělat, ne? Čekám tě zítra večer mezi osmou a devátou.“

„Mezi osmou a devátou.“

„Ano. Po setmění.“

„Nikdo se nic nedozví, nikdo nic neuvidí,“ řekl Eso zasněně.

„Přesně tak! Dobrou noc, Eso.“

Pan Gaunt mu podával ruku. Eso ji už málem uchopil... když vtom spatřil, že ta ruka není prázdná. Byla v ní hnědá krysa z pasti ve skladu. Eso s tichým zamručením znechuceně rukou ucukl. Neměl ani ponětí, kdy pan Gaunt mrtvou krysu stačil zvednout. Nebo to je nějaká jiná?

Eso se rozhodl, že je mu to jedno, ať je to, jak chce. Je mu jen jasné, že si nehodlá potřást rukou s

mrtvou krysou, bez ohledu na to, jak velký frajer pan Gaunt snad je.

Pan Gaunt řekl s úsměvem: „Promiň. Každým rokem jsem o trochu roztržitější. Myslím, že jsem ti teď málem chtěl dát svoji večeři, Eso!“

„Večeři,“ řekl Eso chvějícím se hlasem.

„Ano, skutečně.“ Silný žlutý nehet palce se zabořil do bílé kožešinky na břicho krysy; o chvíli později její vnitřnosti vyhrězly na rozevřenou dlaň pana Gaunta. Než stačil Eso zaregistrovat, co nastane dál, pan Gaunt se otočil, zavíraje zadní dveře. „Kampak jsem jen dal ten sýr –?“

Ozvalo se kovové cvaknutí zapadajícího zámku.

Eso se předklonil v přesvědčení, že v nejbližší chvíli si pozvrací boty. Žaludek se mu sevřel, stoupl mu až do hrdla... a pak zase klesl.

Protože on vlastně neviděl to, co si myslel, že vidí. „To byl jen nějaký žert,“ zamumlal. „Měl prostě v kapse kabátu nějakou gumovou kysu či co. Byl to jen žert.“

Opravdu jen žert? A co tedy ty vnitřnosti? A ta hnusná studená kaše jako rosol, ve které plavaly? Co bylo tohle?

Jsi prostě unavený, pomyslel si. Moc si vymýšlíš, to je to celé. Byla to gumová kysa. A to ostatní... fuj.

Ale na chvíli se to všechno – ta opuštěná garáž, sám se navádějící Tucker, i ten zlověstný nápis YOG-SOTHOTH – na něj začalo hroutit a nějaký mocný hlas na něj křičel: Zmizni odtud! Zmizni odtud, dokud je ještě čas!

Tohle je ovšem skutečně šílená myšlenka. Čekají tady přece na něj peníze – už dnes v noci možná čekají. Možná spousta peněz. Možná i parádní bohatství.

Eso stál několik minut v temnotě jako nějaký robot s vybitými akumulátory. Postupně se mu začalo vracet chápání reality – chápání sebe samotného – a on se rozhodl, že na té kryse nezáleží. Ani na tom Tuckeru Talismanu. Záleží na kokainu a na té mapě, záleží i na té velmi prosté obchodní politice pana Gaunta, ale už ne na něčem dalším. Nemůže přece připustit, aby záleželo ještě na něčem dalším.

Šel pomalu uličkou a za roh k přednímu vchodu do Nezbytných věcí. Obchod byl zavřený a temný, jako konečně teď všechny obchody na Lower Main Street. Na jednom ze šikmých parkovacích míst před obchodem pana Gaunta stál chevrolet Celebrity, přesně jak mu pan Gaunt slíbil. Eso se snažil vzpomenout si, zda tam ten chevrolet stál, už když dorazil s Talismanem – ale nedokázal si to vybavit. Kdykoliv se snažil vrátit se v duchu k věci, jež se udaly před několika posledními minutami, zasekl se, jako kdyby najel na nějaký patník; viděl se natahovat paži, aby přijal nataženou ruku pana Gaunta – což je ta nejpřirozenější věc na světě – a pak jak si náhle uvědomuje, že pan Gaunt v té ruce drží velkou mrtvou kysu.

Teď musím něco pojíst. Pozval bych tě, aby sis vzal se mnou, ale – Nu, to je další věc, na které nezáleží. Chevrolet tu stojí, a to je hlavní věc. Eso otevřel dveře, knížku s cennou mapkou uložil na sedadlo a pak vytáhl klíče ze zapalování. Šel dozadu k autu a otevřel zavazadlový kufr. Celkem měl představu, co by tam mohl najít – a skutečně, neměl se dočkat zklamání. Pečlivě uložené tam ležely krumpáč a rýč s krátkou násadou. Eso se podíval pozorněji a spatřil, že pan Gaunt přiložil i silné pracovní rukavice.

„Pane Gaunte, vy myslíte fakt na všechno,“ řekl a zabouchl kufr. Všiml si přitom, že na zadním nárazníku chevroletu je nějaká samolepka. Sehnul se a četl:

JÁ V STAROŽITNOSTI

Eso se začal chechtat. Když přejížděl most Tin Bridge a směřoval k Treblehornovu pozemku – kde zamýšlel provést první výkop –, ještě se chechtal. Ve stoupání do kopce Panderly's Hill za mostem minul kabriolet, jedoucí opačným směrem, do města. Kabriolet byl plný rozjásaných mladých mužů. Z plných hrdel zpívali píseň „Jest Ježíš přítelem našim“, a to perfektním baptistickým unisonem.

Jedním z oněch mladých mužů byl Lester Ivanhoe Pratt. Po fotbalu si s několika dalšími mládenci zajel k jezeru Auburn, vzdálenému asi čtyřicet kilometrů od Castle Rocku. Ve velkých stanech se tam konalo týdenní baptistické setkání a Vic Tremayne prohlásil, že na Kolumbův den se v pět hodin v podvečer bude konat zvláštní mše se zpěvem církevních písní. Protože Sally měla Lesterovo auto a na večer si nedomluvili ani kino, ani večeři u McDonalda v South Parisu, jel tedy s Vikem a ostatními mládenci, do

posledního pořádanými křesťany.

Pochopitelně mu bylo jasné, proč jeho společníci tak dychtí jet na ten výlet, a důvodem tu nebyla víra – tedy alespoň ne výlučně víra. Na baptistických setkáních, konajících se po Nové Anglii od května do poslední poutě koncem října, se vždycky vyskytovala spousta krásných dívek a poctivý sborový zpěv (nemluvě už o ohnivých kázáních při mších, vlévajících jim do žil správného Ježíšova ducha) je vždycky přiváděl do veselé a dychtivé nálady.

Lester, který už svoji dívku měl, pohlížel na plány a intriky svých přátel se shovívavostí, kterou starší ženatý muž pocítí uje vůči vyvádění mladších, nevycválaných mládenců. Jel s nimi hlavně proto, že vlastně to jsou kamarádi. A také proto, že nikdy neškodí vyslechnout si trochu dobrého kázání a zazpívat si po otravném odpoledni hlaviček v kopané a blokování tělem ve volejbale. Byl to pro něj ten nejlepší způsob, jak se uvolnit. Kázání proběhlo dobře, ale na jeho konci chtěla strašlivá spousta lidí být spasena. Trvalo to nějakou chvíli a celý večer se nakonec protáhl, takže do Castle Rocku se vraceli o něco později, než si Lester původně představoval. Chtěl totiž zavolat Sally a zeptat se jí, zda by ještě nešla třeba na zmrzlinový pohár. Jak si všimal, děvčata někdy ráda dělají podobné věci podle své okamžité nálady.

Přejeli přes most a Vic ho vysadil na rohu ulic Main – a Watermill.

„To byl parádní zápas, Lester!“ zavolal na něj Bill McFarland ze zadního sedadla.

„No jasně!“ zvolal Lester vesele. „V sobotu si ho můžeme zopakovat – to ti tu ruku možná zlomím, ne že ji budeš mít jen namoženou!“

Všichni čtyři mládenci ve Vikově autě se té taškařici srdečně zasmáli a Vic pak odjel. Stále ještě podivně teplý, jakoby letní vzduch večera k němu nesl útržky písně „Jest Ježíš přítelem nám věčným“. Člověk by čekal, že i v tom nejteplejším náporu indiánského léta se po západu slunce trochu ochladí – ale zdá se, že dnes v noci tomu tak nebude.

Lester pomalu kráčel kopcem k domovu. Cítil únavu, trochu byl rozlámaný a naprosto spokojený. Každý den, kdy člověk může svoje srdce věnovat Ježíši, je krásný, nicméně některé dny jsou ještě krásnější. Dnešní byl jedním z těch nejkrásnějších a Lester se teď chtěl osprchovat, zavolat Sally a pak hupnout do postele. Hleděl ke hvězdám; zahrnul na příjezdovou cestu k domu a pokoušel se právě na nočním nebi lokalizovat souhvězdí Orionu, když vtom narazil – rozkrokem napřed – do zadní části svého mustangu.

„BÁÚÚÚÚÚÚ!“ zaječel Lester Pratt. Zapotácel se, přelomil se v pase a chytil se za naražená varlata. Po chvíli se mu podařilo zvednout hlavu a očima, zalitýma slzami, spatřil svoje auto. Co tu, sakra, vlastně to auto dělá? Sally má přece mít svoji hondu opravenou nejdřív až ve středu – spíš ve čtvrtek nebo pátek, když do toho přišel ten svátek.

Potom, v záblescích růžově oranžových světél, mu to došlo. Sally je uvnitř! Přijela, zatímco on byl pryč a teď tu na něj čeká! Možná se rozhodla, že dnešní noc bude ta jejich noc! Předmanželský sex je samozřejmě hřích, někdy ale člověk musí rozbít pár vajíček, aby se dala udělat omeleta. A on je pochopitelně takový případný hřích připraven odčinit, pokud je připravena i ona.

„Miláčku můj!“ zvolal Lester Pratt procítěně. „Miláčku můj drahý, tvůj kocourek už je tady!“

Hnal se kulhavými přískoky k zábradlí verandy, stále se drže za bodající varlata. Ted' mu v nich ovšem bodalo nejen bolesti, ale i očekáváním. Zpod rohožky vzal klíč a odemkl si. „Sally?“ zvolal. „Sally, jsi tady? Promiň, že jdu tak pozdě – byl jsem s pár kluky u jezera na kázání a...“

Odmlčel se. Neslyšel žádnou reakci, a to by znamenalo, že Sally tu přece jen není. Pokud ovšem...!

V horečném spěchu se hnal nahoru, s náhlou jistotou, že ji najde spící ve své posteli. Otevře oči, posadí se, přikrývka jí sklouzne z jejích nádherných prsou (které už sice měl možnost cítit – no, skoro – ale nikdy je ještě neviděl); vztáhne k němu paže, dokořán otevře své krásné, ospalé, chrpově modré oči, a než hodiny odbijí desátou, ona již nebude panna a on panic!

Ale ložnice byla prázdná, zrovna tak jako kuchyň i obývací pokoj. Polštáře i přikrývky ležely na podlaze jako vlastně skoro vždy; Lester byl jedním z těch mládenců, kteří jsou natolik nabití energií a duchem svatým, že nejsou schopni každé ráno prostě se jen posadit a vstát z postele; do dne se vřítí, dychtíci ho ne pouze uvítat, nýbrž napadnout ho, srazit na kolena a donutit ho kašlat krev.

Ted' však, celý zmatený, pomalu sestupoval po schodišti a vraštil svůj široký, bezelstný obličej. Auto

tady je, ale Sally tu není. Co to má znamenat? Nemá sice ani ponětí, ale moc se mu to nelíbí.

Rozsvítil venkovní světlo na verandě a šel se podívat k autu; možná mu tam nechala nějaký vzkaz. Došel až ke schodům z verandy a tam ztuhnul. Pochopitelně, že mu nechala vzkaz. Byl nastříkaný růžovým sprejem, nejspíš z jeho vlastní garáže, přes čelní sklo mustangu. Ze tmy na něj zářila velká tiskací písmena:

TÁHNI K ČERTU, KUREVNÍKU JEDEN PROLHANÝ.

Lester dlouho stál na prvním schodu verandy a znovu a znovu si četl vzkaz od své snoubenky. To kázání? Že by to kázání? Nemyslela si třeba, že jel na to kázání u jezera Auburn proto, aby se tam sešel s nějakou fuchtlí? To byla jediná myšlenka, která mu v jeho zmatku dávala nějaký smysl.

Šel dovnitř a zavolal Sally. Nechal telefon zazvonit asi dvacetkrát, nikdo ho ale nevzal.

Sally bylo jasné, že bude volat – požádala proto Irenu Lutjensovou, zda by u ní nemohla přespát. Irena, jen hořící zvědavostí, řekla ano, jistě, pochopitelně. Sally něco tak zdrtilo, že téměř ztratila všechnu svoji krásu. Irena tomu skoro uvěřit nemohla, nicméně bylo to tak.

Sally neměla vůbec v úmyslu vyprávět Ireně či komukoliv jinému, co se jí přihodilo. Bylo to příliš hnusné, příliš ostudné. Vezme si to s sebou do hrobu. Odmítala odpovídat na Ireniny otázky více než půl hodiny. Pak z ní ale celý příběh vytryskl v přívalu horkých slz. Irena ji objímala a naslouchala, s očima navrch hlavy.

„To bude v pořádku,“ konejšila Irena Sally, kolébajíc ji v náruči. „To bude v pořádku, Sally – Ježíš tě miluje, když ten kurevník ne. A já taky. I reverend Rose. A ty jsi jistě tomu křeplovi svalnatému nechala nějaký vzkaz, který si za rámeček nedá, vid’?“

Sally přikývla a druhá dívka jí hladila po hlasech a konejšila. Irena se už ani nemohla dočkat zítřka, až to bude moci vyprávět ostatním děvčatům. Ta tomu snad ani neuvěří! Irena Sally litovala, skutečně ji litovala – ale byla zároveň i trochu ráda, že se tohle stalo. Sally je tak krásná a Sally je tak svatá. Je to přece jen trochu potěšující vidět ji alespoň jednou takhle pokořenou a zoufalou.

A Lester je nejhezčí kluk z celé církve. Pokud se on a Sally opravdu rozejdou, co kdyby začal chodit třeba se mnou? Někdy se na mě dívá tak, jako kdyby chtěl vědět, co mám na sobě za spodní prádlo. Takže by vůbec nemuselo být nemožné.

„Je mi tak hrozně!“ plakala Sally. „Tak hnusně-é-é-!“

„To víš, že ano,“ říkala Irena a dál ji kolébala a hladila po vlasech. „Nemáš už tu fotografii a ten dopis, vid’?“

„Já jsem je spálila!“ zaštkala Sally hlasitě na Ireniných mokrých prsou a pak se nechala unášet další mocnou vlnou žalu a smutku.

„To víš, že ano,“ říkala Irena. „To je úplně správné, že jsi to udělala.“ Ale přesto, pomyslela si, taky jsi s tím mohla počkat, abych na tu fotku alespoň mrkla, huso jedna přihlouplá.

Sally strávila tu noc u Ireny v pokoji pro hosty, ale nemohla usnout. Její pláč nakonec ustal, a tak větší část noci jen zírala suchýma očima do tmy, v zajetí temných a hořce uspokojivých představ o pomstě, již dokáže plně vychutnat jen kdysi sebejistá milénka, která dostala košem.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

První zákaznice pana Gaunta „pouze pro dohodnuté návštěvy“ se dostavila v úterý už v osm hodin ráno. Byla jí Lucille Dunhamová, jedna ze servírek v Nanině restauraci. Když Lucille spatřila v jedné z vitrin v Nezbytných věcech náhrdelník z černých perel, zmocnila se jí bezedná a beznadějná touha. Bylo jí jasné, že si tak drahou věc nebude moci koupit nejspíš nikdy. Každopádně ne z platu, který dostává od té vydrídušky Nany Robertsové. Ale stejně, když jí pan Gaunt naznačil, že se o ceně mohou dohodnout, aniž by jim přitom nahlížela přes rameno polovina městečka, skočila Lucille po té nabídce stejným způsobem, jakým by hladová ryba skočila po třpytce.

Nezbytné věci opustila v osm dvacet s výrazem omámení a štěstí ve tváři. Koupila ty Černé perly za neuvěřitelnou cenu osmatřiceti dolarů a padesáti centů. Slíbila také, že provede takový menší, nevinný žertík tomu baňatému baptistickému kazateli Williamu Roseovi. To vlastně pro ni ani nepředstavuje žádný úkol, spíš potěšení. Ten pánbíčkářský skunk jí nikdy nenechal žádné spropitné, ani pouhý desetník. Lucille (byla sice řádnou metodistkou, ale ani v nejmenším se nebránila třeba odvážanějšímu tanci o

sobotních večerech) slýchala, že na člověka jeho odměna čeká v nebi; zajímalo ji, zda reverend Rose je přesvědčen o tom, že větším požehnáním je dávat, než přijímat.

Nu, a tak mu to alespoň zčásti vrátí... konečně, je to celkem neškodná záležitost. Řekl jí to pan Gaunt.

Ten ji vyprovázel s příjemným úsměvem ve tváři. Měl před sebou zvláště náročný den, zvláště náročný; skoro každé půl hodiny čekal návštěvy a ještě k tomu musel vyřídit spoustu telefonátů. Pout' už byla dobře zavedená: hlavní atrakce byla úspěšně vyzkoušená a čas na spuštění všech dalších se už blížil. Jako vždycky, když dosáhl tohoto bodu – ať už to bylo v Libanonu, Ankaře, západních provinciích Kanady nebo tady v Americe v Hicksville – míval pocit, že den prostě nemá dost hodin. Přesto podřizoval svoje úsilí vytčenému cíli, neboť komu se nelení, tomu se zelení, a snaha se počítá a... a jestli ho jeho staré oči nešálí, tak právě teď už spěchá po chodníku k baldachýnu jeho dnešní druhá zákaznice, Yvette Gendronová.

„Jo, jo, dneska budeme mít perný den,“ zamumlal pan Gaunt a nasadil ve tváři široký úsměv na uvítání zákaznice.

Alan Pangborn přijel do své kanceláře v půl deváté a už tam měl na telefonu přilepený lístek se vzkazem. Ve tři čtvrtě na osm volal Henry Payton ze státní policie a chtěl, aby ho Alan co možná nejdříve zavolal zpátky. Alan se usadil do křesla, sluchátko si zaklínil mezi ucho a rameno a stiskl tlačítko, kterým se automaticky vytočilo ředitelství policie v Oxford Barracks. Z horní zásuvky pracovního stolu vyndal čtyři stříbrné dolary.

„Nazdar Alane,“ řekl Henry. „Obávám se, že mám špatné zprávy o té tvojí dvojité vraždě.“

„Ale, tak najednou to je moje dvojitá vražda,“ řekl Alan. Sevřel ruku se čtyřmi mincemi v pěst, stiskl ji a pak ruku opět otevřel. Měl v ní teď už jen tři mince. Zaklonil se v křesle a nohy si položil na stůl. „To tedy je opravdu špatná zpráva.“

„Ale nějak moc tě to ani nepřekvapuje, vid?“

„Ne.“ Znovu sevřel ruku v pěst a maličkem zároveň tlačil na spodní dolar tak, aby ze sloupku mincí vyklouzl. Byl to poměrně náročný trik... ale Alan ho zvládl více než dobře. Stříbrný dolar mu vyklouzl ze sevřené pěsti a skutálel se mu do rukávu. Ozvalo se tiché cinknutí, jak tam narazil na první minci. Tento zvuk by při vlastním vystoupení byl maskován kouzelníkovou výřečností. Alan znovu otevřel pěst – měl v ní teď už jen dvě mince. „Možná bys mi měl říct, proč tě to nepřekvapuje,“ řekl Henry. Znělo to, jako kdyby Alana zkoušel.

„Nu, v posledních dvou dnech jsem o tom přemýšlel skoro pořád,“ řekl Alan. Ale to nebylo přesné vyjádření. Od chvíle, kdy v neděli odpoledne poprvé spatřil, že jednou z těch dvou žen, jež ležely v kalužích krve u paty sloupu dopravní značky, je Nettie Cobbová, sotva přemýšlel o něčem jiném. Dokonce se mu o tom masakru zdálo a jeho pocit, že něco tady není úplně v pořádku, se změnil na bodavou jistotu. Proto Henryho zavolání pro něj znamenalo určitou úlevu; stejně by ho dřív nebo později musel zavolat sám.

Sevřel dlaň se dvěma stříbrnými mincemi.

Cink.

Otevřel dlaň. Byla v ní teď už jen jediná mince.

„A co tě trápí?“ zeptal se Henry.

„Všechno,“ řekl Alan bezbarvě. „Především fakt, že se to vůbec stalo. Mám dojem, že nejvíc mě zaráží ta časová posloupnost... či spíš neposloupnost. Pořád si představuji Nettii Cobbovou – najde svého psa mrtvého, sedne ke stolu a píše všechny ty lístky. A víš, že si to představit neumím? To pak vždycky začnu přemítat, co všechno mi ještě v téhle sakra záležitosti uniká.“

Alan pevně sevřel ruku v pěst, znovu ji otevřel – a byla prázdná.

„Hm. Takže možná že ta moje špatná zpráva pro tebe bude dobrá. Je v tom zamotaný ještě někdo další, Alane. Nevíme, kdo zabil psa té Cobbové, ale máme téměř určitě jistotu, že to nebyla Wilma Jerzycková.“

Alanovi okamžitě spadly nohy ze stolu. Stříbrné mince mu vypadly z rukávu a se zacinkáním se rozsypaly po desce stolu. Jedna z nich se postavila na hranu a kutálela se k okraji stolu. Alanova ruka vystřelila až neskutečně rychle a chňapla ji, ještě než se mince stačila skutálet na zem. „Možná bys mi měl

řít, Henry, jakou zprávu vlastně pro mě máš.“

„Hm. Tak začneme třeba tím psem. Jeho mrtvolu dostal John Palin, veterinární lékař v South Parisu. Na zvířata je asi stejný odborník, jako Henry Ryan na lidi. Řekl mi, že vzhledem k tomu, že vývrтка pronikla psovi do srdce a ten zemřel téměř okamžitě, lze čas smrti určit poměrně přesně.“

„No, to tedy je příjemná změna,“ řekl Alan. Musel pomyslet na ty romány Agathy Christie, jež tak ráda četla Annie. Většinou v nich vystupoval nějaký vetchý venkovský doktor, vždy schopný určit dobu smrti na časový úsek mezi půl pátou a čtvrt na šest. Po téměř dvaceti letech služby u policie Alan věděl, že realističtější odpověď na otázku o době úmrtí je „Někdy minulý týden. Snad.“

„Že jo? Každopádně tedy doktor Palin říká, že ten pes zemřel někdy mezi desátou hodinou a polednem. Peter Jerzyck vypověděl, že když přišel do ložnice, aby se oblékl na mši – krátce po desáté – byla jeho žena ve sprše.“

„Ano, to přece víme, že to bylo o fous,“ řekl Alan. Pocítil trochu zklamání. „Ale i tenhle Palin musí počítat s nějakou vůlí, pokud se nechce pasovat na Boha. Stačí patnáct minut a Wilma v tom lítá.“

„Jo? Tak tobě se tedy zdá, že v tom lítá, Alane?“

Zvažoval chvíli tu otázku a pak důrazně řekl: „Popravdě řečeno, starý brachu, moc se mi to nezdá. A nikdy se mi to nezdálo.“ Alan pocítil nutnost dodat: „Ale zároveň budeme vypadat jako idioti, když necháme ten případ otevřený jen na základě zprávy nějakého koňského doktora a časové mezery – kolika? – patnácti minut?“

„Dobře, tak tedy přejdeme k tomu vzkazu na vývrťce. Vzpomínáš si, co tam bylo napsáno?“

„Mně nebude nikdo házet bláto na čistá prostěradla. Říkala jsem, že si to s tebou vyřídím.“

„Ano, tohle. Expert na rukopisy v Auguste nad tím ještě sice bádá, ale Peter Jerzyck nám předal vzorek rukopisu své ženy a teď tady před sebou na stole mám kopie jak toho vzkazu, tak vzorku jejího rukopisu. Nepodobají se. Nepodobají se ani v nejmenším.“

„Tohle mi neříkej!“

„No to ti tedy říkám. Měl jsem dojem, že jsi člověk, kterého nic jen tak nepřekvapí.“

„Bylo mi jasné, že něco tady neseď, ale pořád mi hlavou vrtaly ty kameny, zabalené do papírů se vzkazy. Jasně, časová posloupnost není ideální, nad tím jsem také dumal – ale celkem jsem to bral. Hlavně asi proto, že mi to připadalo jako jednání, které Wilmě Jerzyckové perfektně sedí. Jsi si naprosto jistý, že neměnila svůj rukopis?“ Nevěřil tomu – dělat něco anonymně, to nikdy nebyl styl Wilmy Jerzyckové – ale vyloučit se to nedalo.

„Já? Já jsem o tom přesvědčen. Já ale nejsem žádný expert a můj názor by před soudem neobstál. Proto jsem ten lístek poslal na rozbor.“

„Kdy budeš mít zprávu od experta?“

„Nemám ani ponětí. Ale než přijde, Alane, věř mi – je to jako jablka a pomeranče. V ničem se ty rukopisy nepodobají.“

„No dobře, ale když to nepsala Wilma, tak někdo prostě potřeboval, aby Nettie uvěřila, že Wilma to psala. Kdo? A proč? Proč, pro kristapána?“

„Jo, hochu, to já nevím – je to tvoje městečko. A mám pro tebe ještě dvě další věci.“

„Tak říkej.“ Alan vložil stříbrné dolary zpátky do zásuvky a pak nechal po zdi kráčet hubeného dlouhána v cylindru. Na cestě zpátky se dlouhán změnil na čápa.

„Ať už toho psa zabil kdo chtěl, nechal zevnitř na kouli předních dveří Nettiina domku spoustu zakrvavených otisků prstů – to je první důležitá věc.“

„Kurva drát!“

„No, obávám se, že ne tak docela. Jsou rozmazané. Pachatel je tam nejspíš zanechal, když bral za kouli při odchodu.“

„Nejsou vůbec k ničemu?“

„Máme pár částí, které by mohly být k něčemu, i když jako důkaz pro soud by to asi nebylo. Poslal jsem je FBI do Virginie, mají tam počítačový program Print-Magic. Dají se na tom dělat divy při rekonstrukci otisků. Jsou sice pomalí jako šneci – ozvou se nejdříve tak za týden až deset dní – ale já jsem zatím provedl porovnání těch částí s otisky Wilmy Jerzyckové, které mi včera večer poslala na všechno myslící kancelář ohledavače mrtvol.“

„Nesouhlasí?“

„No, je to jako s tím písmem. Alane – je to porovnávání zlomků s kompletními otisky. Kdybych na něco takového měl před soudem přísahat, rozcupovala by mě obhajoba na kousky. Ale protože my nejsme u soudu, tak ti říkám ne – nejsou si podobné. Je to především otázka velikosti. Wilma Jerzycková měla malou ruku. Ty zlomky otisků, které máme, patří nějaké velké ruce. I když bereme v úvahu, že jsou rozmazané, musela to být sakra velká ruka.“

„Jsou to otisky nějakého muže?“

„O tom jsem přesvědčen. Ale opět – před soudem by to neobstálo.“

„Kdo by to byl, sakra?“ Na stěně se náhle objevil stín majáku, měnicího se na pyramidu. Pyramida se otevřela jako květina a stala se z ní husa, letící ve sluneční záři. Alan se snažil zahlédnout tvář toho muže – ne Wilmy Jerzyckové, nýbrž nějakého muže – který přišel do Nettiina domu poté, co Nettie v neděli ráno odešla. Toho muže, který zabil Nettiina Lupiče vývrtekou a pak to hodil na Wilmu. Snažil se zahlédnout nějakou tvář, ale viděl jen stíny. „Sakra, Henry, kdo by vůbec chtěl něco takového udělat, když to tedy nebyla Wilma?“

„To já nevím. Ale myslím si, že možná máme svědka toho incidentu s házením kamení.“

„Cože? Koho?“

„Řekl jsem možná, nezapomínej na to.“

„Vždyť vím. Tak mě nenapínej. Kdo je to?“

„Nějaký kluk. Ta ženská, co bydlí vedle Jerzycků, slyšela nějaký hluk, a tak vyšla ven, aby se podívala co se děje. Řekla, že si pomyslela, že ta ‚kráva‘ – její slova – už konečně zcvokla natolik, že ji manžel prohodil oknem. A spatřila nějakého kluka, jedoucího na kole od domu. Vypadal vyděšeně. Ptala se ho, co se tam děje. Kluk jí řekl, že podle jeho názoru se pan Jerzyck pere s paní Jerzyckovou. No, a protože tohle si ta dáma myslela také a protože ten hluk právě přestal, tak už se o to dál nezajímala.“

„To byla určitě Jillian Mislabská,“ řekl Alan. „Ten dům z druhé strany vedle Jerzycků je prázdný – je na prodej.“

„Jo. Jillian Mislá – tak nějak. Mám to tady.“

„A kdo byl ten kluk?“

„Tak to nevím. Zná ho, ale nemohla si vzpomenout na jeho jméno. Ale říkala, že bydlí někde poblíž – možná ve stejném bloku. Toho si najdeme.“

„Jak měl být starý?“

„Říkala že mezi jedenácti a čtrnácti.“

„Henry, prosím tě, buď tak laskav a dovol, abych ho našel já. Šlo by to?“

„Jo,“ řekl Henry okamžitě a Alan se uvolnil. „Já stejně nechápu, proč celé vyšetřování musíme vést my, když se zločin stane přímo v okresním městě. V Portlandu nebo Bangoru se jim do toho také nepletete, tak proč to neplatí i pro Castle Rock? Vždyť já jsem ani nevěděl jak se vyslovuje jméno té ženské, dokud jsem ho od tebe neslyšel nahlas!“

„V Castle Rocku je spousta Poláků,“ řekl Alan nepřítomně. Utrhl z bloku upozornění na dopravní přestupek jeden růžový lístek a poznamenal si na jeho zadní stranu Jill Mislabská a Chlapec, 11-14 let.

„Kdyby toho kluka našli moji hoši, tak by se nejspíš při pohledu na tři velké státní policajty tak vyděsil, že bychom z něj nedostali ani slovo,“ řekl Henry. „Nejspíš tě bude znát – chodíš přece občas do školy s nějakými osvětovými přednáškami, ne?“

„Jistě – o bezpečnosti silničního provozu, a když je Den zákonu a práva,“ řekl Alan. Snažil se vybavit si rodiny s dětmi v bloku, kde bydlí Jerzyck a Mislabská. Jestliže ho Jill Mislabská znala, ale nemohla si vzpomenout na jeho jméno, tak to nejspíš znamená, že ten kluk musí bydlet někde za rohem a nebo na Pond Street. Alan rychle naškrábal na papír: DeLois, Rusk, Bellingham. Bude tam určitě ještě pár dalších rodin s kluky v této věkové skupině, které si takhle z hlavy okamžitě nevybaví, ale pro začátek zkusí tyhle tři rodiny. Téměř určitě toho kluka najde velmi rychle.

„Věděla Jill, kolik bylo hodin, když slyšela ten bengál a viděla toho kluka?“ zeptal se Alan.

„Neví to určitě, ale zdá se jí, že mohlo být něco po jedenácté.“

„Takže to se tam nemohli prát Jerzyckovi, protože ti byli právě na mši.“

„Správně.“

„Pak to tedy musel být ten člověk, co házel kameny.“

„Opět správně.“

„To je tedy ale dost zvláštní, Henry.“

„Máš pravdu už potřetí. Ještě jednou a vyhraješ opékač topinek.“

„Myslíš, že ten kluk viděl, kdo to je?“

„Normálně bych řekl, že to by bylo už víc, než si můžeme přát, ale paní Mislaburská říkala, že vypadal dost vyděšeně – takže možná přeci jen toho člověka viděl. A jestli ho skutečně viděl, tak se s tebou vsadím o pivo a panáka, že Nettie Cobbová to nebyla. Mám ten dojem, že někdo je proti sobě rozeštvál, starý brachu – možná jen tak ze sportu. Jen tak pro nic za nic.“

Avšak Alanovi, který svoje městečko znal lépe, než by si Henry dokázal i jen představit, připadala tato hypotéza dost fantastická. „Možná to udělal ten kluk sám,“ řekl. „Možná právě proto vypadal tak vyděšeně. Možná řešíme jen obyčejný případ vandalismu.“

„V takovém světě, kde žijí Michael Jackson a pitomec jako Axl Rose, bych se nedivil už ničemu,“ řekl Henry, „ale vandalismus bych si dokázal lépe představit spíš u nějakého šestnáctiletého nebo sedmnáctiletého kluka, rozumíš?“

„Ano,“ řekl Alan.

„A proč tu vlastně o tom spekulujeme, když toho kluka můžeme najít? Můžeš ho přece najít, ne?“

„No jasně, určitě. Ale rád bych počkal, až bude po škole, jestli ti to bude stačit. Jak říkáš – nemělo by žádný smysl vystrašit ho.“

„To je v pořádku; těm dvěma ženským už to stejně nijak nepomůže. Máme tady všude spoustu reportérů, strašně otravují – jsou jako hejno ovádů.“

Alan pohlédl z okna právě včas, aby zahlédl přenosový vůz televizní stanice WMTW, pomalu projíždějící před budovou a nejspíš směřující k hlavnímu vchodu soudu za rohem.

„Jo, tady už jsou taky,“ řekl.

„Zavoláš mi do pěti?“

„Do čtyř,“ řekl Alan. „A děkuji ti, Henry.“

„To nestojí za řeč,“ řekl Henry Payton a zavěsil.

Bezprostředním Alanovým nutkáním bylo sehnat Norrise Ridgewicka a tohle všechno mu říci – když už nic jiného, byl Norris alespoň pozorný posluchač. Pak si ale vzpomněl, že Norris je právě teď někde uprostřed jezera Castle Lake se svým novým rybářským prutem.

Udělal na stěně ještě pár stínových zvířátek a pak vstal. Pociťoval neklid a jakousi podivnou předtuchu. Neškodilo by projet si autem blok, kde došlo k vraždám. Možná se mu vybaví pár dalších rodin s dětmi odpovídajícího věku, když uvidí jejich domy... a kdo ví? Možná to, co řekl Henry o dětech, platí i pro Polky středního věku, nakupující oblečení v obchodě v Lane Bryant. Jill Mislaburské možná osvěží paměť, když jí otázky bude klást někdo se známým obličejem.

Sáhl po služebním klobouku na věšáku u dveří, pak jej ale nechal viset. Dnes bude možná lepší, rozhodl se, když budu vypadat jen polooficiálně. A taky mě nezabije, když si místo policejního křížníku vezmu jen dodávku.

Vyšel z kanceláře a ohromeně se zastavil v přijímací místnosti. John LaPointe přeměnil svůj pracovní stůl a prostor kolem na něco, co vypadalo na potřebu okamžitého zásahu vozu první pomoci Červeného kříže. Všude byla spousta lejster. Zásuvky, povytahované a naskládané jedna na druhou, tvořily na desce stolu jakousi Babylónskou věž. Zdálo se, že každou chvíli se musí zřítit. A John, normálně nejveselejší příslušník policejního sboru, byl rudý v obličeji a klel.

„Asi ti budu muset vymýt ústa mýdlem, Johany,“ řekl Alan s úšklebkem.

John vyskočil a otočil se. Také se na Alana zašklebil. Tvářil se zahanbeně a zmateně. „Promiň, Alane. Já –“

Pak se Alan pohnul. Přeletěl místnost se stejnou neslyšnou mrštností, jež v pátek večer tolik překvapila Polly Chalmersovou. John LaPointe překvapením otevřel ústa. A pak koutkem oka spatřil, co je důvodem Alanova skoku – dvě horní zásuvky ve stolu na stole se začínaly kácet.

Alan byl sice dostatečně rychlý, aby zabránil nejhoršímu, první zásuvku už však zachytit nestačil.

Přistála mu u nohou a všude kolem se rozlétly papíry, svorky a další kancelářské potřeby. Dvě další přichytil rukama u boku Johnova stolu.

„No, křiste pane! To byl teda parádní výkon, Alane!“ zvolal John.

„Díky, Johně,“ řekl Alan s útrpným úsměvem. Zásuvky začaly sklouzávat. Nemělo už cenu tlačít na ně víc, protože tím se začal posunovat celý stůl. A mimoto ho začínaly bolet konečky prstů. „Klidně mi můžeš vysekávat všechny poklony co znáš, ale zároveň bys mohl třeba zkusit zvednout tu zásuvku, co mi leží na nohách.“

„Och! Kurva! Jasně! Jasně!“ John se hrnul k zásuvce. Ve své horlivosti přitom vrazil do Alana, který tak ztratil poslední zbytky kontroly nad oběma zásuvkami, jež předtím stačil zachytit. Sesypaly se mu na nohy.

„Jauvej!“ zaječel Alan. Chytil se za pravou nohu, pak ale zjistil, že levá ho bolí víc. „Blbouně jeden!“

„Křiste pane, Alane, moc se omlouvám!“

„Co to v ní máš?“ zeptal se Alan a poskakoval po pravé noze, drže se za levou. „Půlku městské skládky?“

„Než jsem začal dělat pořádek, tak nejspíš ano.“ John se provinile usmíval a začal bez ladu a skladu sbírat rozházené papíry a strkat je zase zpátky do zásuvek. Jeho obvykle milý obličej byl nyní úplně rudý. Klečel, a když se otočil, že posbírá svorky a sponky, jež zapadly pod Clutův pracovní stůl, shodil vysoký stoh formulářů a lejster, který navršil na podlaze. Celý prostor šerifovy kanceláře teď začínal vypadat jako zóna, přes níž se přehnalo tornádo. „Hup!“ řekl John.

„Hup,“ řekl Alan, sedě na stole Norrise Ridgewicka a masíruje si nárt přes masivní černé služební boty. „Jo, tak přesně tomuhle se říká hup, Johně. To perfektně popisuje situaci. Dokonalý hup.“

„Promiň,“ řekl znovu John a vsoukal se po břiše pod stůl, shrabuje oběma rukama rozsypané svorky. Alan nevěděl, zda se má smát nebo brečet. John mrskal nohama dopředu a dozadu dle pohybů svých rukou, a tak ještě víc a stejnoměrněji rozhazoval lejstra po podlaze.

„Johně, vylez odtud!“ zavolal Alan. Musel se moc přemáhat, aby se nerozesmál, ale už mu bylo jasné, že to je předem prohraná snaha.

LaPointe sebou škubnul. Hlavou s hlasitým pinknutím narazil na spodní stranu pracovního stolu. A další stoh papírů, který vytvořil na stole až na jeho kraji, aby měl místo na zásuvky, se sesunul. Větší část lejster spadla přímo na zem, avšak desítky volných listů začaly plavně poletovat vzduchem. Tohle bude uklízet celý den, pomyslel si Alan rezignovaně. Možná celý týden.

Pak už se neudržel. Zaklonil hlavu a začal se chechtat. Andy Clutterbuck, který byl v místnosti dispečerky, se přišel podívat co se děje.

„Šerife?“ zeptal se. „Je všechno v pořádku?“

„Jo,“ řekl Alan. Pak pohlédl na všechny ty formuláře a protokoly, rozseté po místnosti, a znovu se rozchechtal. „To jenom John tu tvůrčím způsobem pracuje s lejstry, nic víc.“

John se vysoukal zpod svého stolu a vstal. Vypadal jako člověk zoufale si přející, aby mu někdo dal povel ‚pozor‘, ‚k zemi‘ a pak čtyřicet dřepů k tomu navrch. Přední stranu své předtím neposkvrněné uniformy měl teď pokrytou vrstvou prachu a Alana – i přes jeho pobavení – napadlo, že to je určitě dávno, co Eddie Warburton v téhle místnosti vytíral podlahu pod pracovními stoly. Ale musel se znovu rozchechtat. Nemohl si prostě pomoci. Clut zmateně hleděl ze Johna na Alana a pak zase na Johna.

„No dobře,“ řekl Alan, začínaje se konečně ovládat. „A co tu vlastně hledáš, Johně? Svatý Grál? Ztracenou notu? Nebo co?“

„Svoji peněženku,“ řekl John, snaže si bez úspěchu očistit uniformu od prachu. „Nemůžu najít tu svoji sakramentskou peněženku.“

„Podíval ses do auta?“

„Do obou,“ řekl John. Znechuceně pohlédl na haldy nepořádku kolem svého pracovního stolu. „Prohledal jsem služební auto, kterým jsem jezdil včera v noci, i svůj pontiac. Ale když jsem tady, tak si ji někdy dávám do zásuvky stolu, protože když sedím, tak mě tlačí do zadku. Tak jsem prohlížel –“

„Kdybys tady neměl takový bordel, Johně, tak už bys ji musel dávno najít,“ řekl káravě Andy Clutterbuck.

„Clute,“ řekl Alan, „běž si hrát někam ven, jo?“

„Cože?“

Alan obrátil oči. „Najdi si nějakou práci. Myslím, že John a já to tu zvládneme; jsme totiž odborností vyšetřovatelé. A kdybychom to nezvládli, tak ti dáme vědět.“

„Jasně. Já jsem chtěl jen pomoci, ne? Já totiž tu jeho peněženku znám. Je tak nacpaná, jako kdyby v ní nosil půlku kongresové knihovny. Je vlastně –“

„Děkuji ti za tvůj příspěvek, Clute. Zatím na shledanou.“

„Nic se neděje,“ řekl Clut. „Vždycky rád pomůžu. Tak zatím, pánové.“

Alan znovu obrátil oči v sloup. Chtělo se mu zase hrozně smát, ale ovládl se. Z Johnova nešťastného výrazu bylo zřejmé, že to za žádnou legraci nepovažuje. Byl na rozpacích, ale nejen na rozpacích. Alan ztratil peněženku dvakrát nebo třikrát a znal ten mizerný pocit, který člověk dostane. Že přijde o peníze na hotovosti a musí utíkat ohlásit ztrátu kreditních karet, aby je banka zablokovala, to je jen část potíží – a někdy ke všemu ani ne ta nejhorší. Člověk si pořád připomíná, co všechno v peněžence měl – věci pro něj nepostradatelné, pro někoho jiného však bezcenné.

John seděl na bobku, sbíral lejstra a třídil je, ve tváři výraz zmaru. Alan mu pomáhal.

„Bolí tě to moc, jak ti padla ta zásuvka na nohy, Alane?“

„Ne. Znáš přece tyhle boty – jako kdybys měl na nohách olovo. Kolik jsi měl v té peněžence, John?“

„Pche, asi tak dvacku, víc ne. Ale minulý týden jsem konečně dostal lovecký lístek, a ten tam byl. A kreditní karta MasterCard. Budu muset zavolat do banky, aby ji zablokovali, jestli tu sakramentskou peněženku nenajdu. Ale hlavně potřebuji ty fotografie. Máti, otec, sestry... rozumíš. Takovéhle věci.“

Ale John neměl největší starost o fotografie matky, otce nebo sester; opravdu důležitá byla jen fotografie, kde byl zachycen se Sally Ratcliffovou. Clut ji pořídil na pouti ve Fryeburgu asi tři měsíce před tím, než Sally dala před Johnem přednost tomu tupci Lesteru Prattovi.

„Nu, možná někde vyplave.“ řekl Alan. „Peníze a karta možná budou pryč, ale fotky se ti nejspíš vrátí, John. Obvykle to tak dopadne. Znáš to přece.“

„Jo,“ řekl John s povzdechem. „Jenom kdybych... sakra, pořád si nemohu vzpomenout, zda jsem ji měl dneska ráno, když jsem přišel do práce. Ani za nic.“

„No, doufám, že ji najdeš. Dej si třeba na vývěsku do ztrát oznámení.“

„To bych mohl. A tohle tady uklidím.“

„Já vím, John. Jen klid.“

Alan šel k parkovišti a kroutil hlavou.

Stříbrný zvoneček nad dveřmi Nezbytných věcí zacinkal a do obchodu vstoupila trochu ostýchavě Babs Millerová, význačná členka bridžového klubu v Ash Street.

„Paní Millerová!“ uvítal ji Leland Gaunt, pročítající arch papíru, ležící vedle pokladny. Udělal si na něm nějaké znamínko. „Jsem moc rád, že přicházíte! A právě včas! Vy jste měla zájem o tu hrací skříňku, že? Je to nádherný kousek.“

„Ano, chtěla jsem si s vámi o tom promluvit,“ řekla Babs. „Nejspíš už je ale prodaná.“ Těžko si dokázala představit, že by taková krásná věc ještě nebyla prodaná. Cítila, jak jí při tom pomyšlení trochu puká srdce. Ta melodie, kterou hrála, ta, na kterou si pan Gaunt údajně nevzpomínal... měla pocit, že ví přesně, o jakou melodii půjde. Tančila kdysi na ni v podniku Pavillion v Old Orchard Beach s kapitánem fotbalového mužstva, a později téhož večera mu pod zářícím májovým měsícem ochotně obětovala svoje panenství. Přivedl ji k prvnímu a zároveň poslednímu orgasmu jejího života a ta melodie jí neustále bouřila v žilách, honila se jí hlavou jako nějaký rozzhavený drát.

„Ne, ne, je tady,“ řekl pan Gaunt. Vytáhl ji ze skleněné vitríny, kde byla ukrytá za polaroidem. Když ji Babs Millerová spatřila, rozzářila se jí tvář.

„Ta bude určitě stát víc, než mám,“ řekla Babs, „tedy myslím najednou, ale mně se skutečně moc líbí, pane Gaunte, a kdybych třeba měla možnost zaplatit vám ji na splátky... pokud to je vůbec možné...“

Pan Gaunt se usmál. Byl to vybraný, uklidňující úsměv. „Jsem přesvědčen, že vaše obavy jsou zbytečné,“ řekl. „Budete určitě překvapená, paní Millerová, jak rozumná je cena této nádherné hrací skříňky. Velmi překvapená. Posad'te se. Promluvíme si o tom.“

Posadila se.

Vykročil k ní.

Jeho oči zachytily její pohled.

V hlavě jí opět začala znít ta melodie.

A byla ztracena.

„Už si vzpomínám,“ řekla Alanovi Jillian Mislaburská. „Byl to ten kluk Rusků, myslím, že se jmenuje Billy. Nebo Bruce.“

Stáli v jejím obývacím pokoji, jemuž vévodil televizor Sony a obrovská plastika ukřižovaného Ježíše, visící na stěně za televizorem. Na obrazovce právě byl pořad pro ženy v domácnosti. Soudě ze způsobu, jakým měl Ježíš stočené oči pod trnovou korunou, si Alan pomyslel, že by spíš dával přednost jinému ženskému kvizu. Nebo pořadu Rozvodový soud. Paní Mislaburská nabídla Alanovi šálek kávy, ten však odmítl.

„Brian,“ řekl.

„Správně!“ řekla. „Brian!“

Měla na sobě svůj světle zelený župan, ovšem červený ručník kolem hlavy jí to dopoledne chyběl. Kolem hlavy měla jakousi bizarní auru z loken velikosti kartónových trubiček, jaké bývají uprostřed roliček toaletního papíru.

„Jste si jista, paní Mislaburská?“

„Ano. Dnes ráno, když jsem vstávala, jsem si na to vzpomněla. Jeho otec nám před dvěma lety dělal na domě hliníkové obklady. Ten kluk přišel a chvíli mu pomáhal. Byl to docela příjemný kluk, alespoň se mi to zdálo.“

„Máte ponětí, co tu mohl dělat?“

„Říkal, že se chtěl zeptat, jestli budou chtít někoho na uklízení příjezdové cesty přes zimu. Mám ten dojem, že tohle to bylo. Pak ještě říkal, že přijede později, až už se nebudou hádat. Vypadal jako k smrti vyděšený, a ani se tomu chudákovi nedivím.“ Potřásla hlavou. Obrovské lokny se jí pohupovaly. „Je mi líto, že takhle umřela. . .“ Jill Mislaburská důvěrně ztišila hlas. „Ale kvůli Peterovi jsem zase ráda. Nikdo si nedovede představit, co si musel s takovou manželkou vytrpět. Nikdo.“ Zahledla se významně na Ježíše na stěně a pak opět na Alana.

„Hm, hm,“ řekl Alan. „Všimla jste si ještě něčeho, paní Mislaburská? Něčeho na domě, na těch zvucích, na tom chlapci?“

Přitiskla si prst na nos a naklonila hlavu. „No, ani ne. Ten kluk – Brian Rusk – měl na nosiči kola košík. Na to si vzpomínám, ale taková věc asi –“

„Moment,“ řekl Alan a zvedl ruku. V duchu se na chvíli před ním rozsvítilo nějaké jasné světlo. „Košík?“

„Prostě košík – takovou chladničku, jako si berete, když jedete na piknik nebo na nějakou party. Pamatuji si to jen proto, že byl trochu velký do nosiče. Měl ho tam nakřivo. Jako kdyby mu z nosiče padal.“

„Moc vám děkuji, paní Mislaburská,“ řekl Alan pomalu. „Opravdu vám moc děkuji.“

„Znamená to něco? Je to nějaká stopa?“

„Ach, pochybuji.“ Ale nepochyboval.

Vandalismus bych si dokázal lépe představit spíš u nějakého šestnáctiletého nebo sedmnáctiletého kluka, řekl Henry Payton. Totéž si myslel i Alan. . . ale setkal se už i s dvanáctiletými vandaly, a docela si dovedl představit, že v takovém piknikovém košíku či chladničce by se dalo převážet už dost kamenů.

Náhle začal mít pocit, že rozhovor, který odpoledne povede s mladým Brianem Ruskem, bude asi velmi zajímavý.

Stříbrný zvoneček zacinkal. Do Nezbytných věcí vešel pomalu, ostražitě, zamaštěnou čepici s kšilem muchlající v rukách, Sonny Jackett. Měl chování člověka upřímně přesvědčeného, že v nejbližších okamžicích musí nutně rozbít spoustu drahých věcí, jakkoliv opatrně se bude pohybovat; výraz jeho obličeje jasně říkal, že rozbíjení věcí není jeho touhou, nýbrž jeho osudem.

„Pane Jackette!“ zvolal Leland Gaunt své obvyklé přivítání zákazníka s obvyklou živostí, načež učinil další znamínko na archu vedle pokladny. „To jsem moc rád, že jste se zastavil!“

Sonny popošel o tři kroky dál do místnosti a pak zůstal stát, ostražitě sleduje přes brýle pana Gaunta. „No,“ řekl, „já sem teda nepřišel nic kupovat. To vám říkám na rovinu. Harry Samuels mi řekl, že ste mu povídal, abych se tu zastavil, dyš mi to vyjde. Říkal mi, že tu máte nákou slušnou soupravu nástrčnejch klíčů. Docela by se mi hodila, tohle ale asi není krám pro člověka, jako sem já. Tak vám to jen říkám na rovinu, pane.“

„Nu, já skutečně oceňuji vaši upřímnost,“ řekl pan Gaunt, „ale neházejte předčasně flintu do žita, pane Jackette. Tohle je skutečně slušná souprava nástrčných klíčů – dají se nastavovat dle palců i centimetrů.“

„Jo, fakt?“ Sonny zvedl obočí. Slyšel, že takové věci existují, člověk pak může dělat jak na domácích, tak zahraničních vozech se stejnými klíči, ale nikdy nic tak takového na vlastní oči ještě neviděl.

„Fakticky?“

„Ano. Jakmile se mi doneslo, že něco podobného hledáte, vzal jsem tu soupravu dozadu do skladu. Jinak by se prodala okamžitě – ale chtěl jsem, abyste se na ni alespoň podíval, než ji prodám někomu jinému.“

Sonny Jackett na to reagoval s obvyklou yankeeskou podezřívavostí. „To mi ale řekněte, proč byste to dělal?“

„Protože vlastním veterána a veteráni potřebují častou údržbu. A já jsem slyšel, že vy jste ten nejlepší automechanik široko daleko.“

„Aha.“ Sonny se uvolnil. „Možná sem. A co to máte za auták?“

„Tucker.“

Sonnyho obočí vystřelilo a on pohleděl na pana Gaunta s náhlým respektem. „Torpédo! No to je věc!“

„Ne. Já mám Talisman.“

„Eh? Nikdy sem neslyšel vo autáku Tucker Talisman.“

„Postavili jen dva kusy – jeden prototyp a pak ten můj. To bylo v roce 1953. Pan Tucker se krátce nato přestěhoval do Brazílie, kde pak zemřel.“ Pan Gaunt se zasněně usmál. „Preston byl prima chlap a kouzelník, pokud šlo o design aut... ale nebyl to žádný obchodník.“

„Vážně?“

„Ano.“ Oči pana Gaunta se opět zaostřily. „To ale bylo včera, dnes je to jinak. Obraťme list, co, pane Jackette? Obraťme list, jak vždycky říkám – hledme dopředu, s důvěrou krácejme vstříc budoucnosti a nikdy se neohlížeje!“

Sonny koutky očí neklidně sledoval pana Gaunta a neříkal nic.

„Dovolte, abych vám ty nástrčné klíče ukázal.“

Sonny hned nesouhlasil. Místo toho dál nedůvěřivě hleděl na obsah skleněných vitrín. „Nemůžu si dovolit nic drahýho. Mám spoustu nezaplacených účtů. Někdy si myslím, že se na celej ten kšeft vybodnu a nechám si platit podporu vod vokresu.“

„Já vás chápu,“ řekl pan Gaunt. „Podle mého názoru za to ovšem mohou ti republikánští bulíci.“

Sonnyho uzavřená, nedůvěřivá tvář se okamžitě uvolnila. „S tímhle teda máte sakra pravdu, šéfe!“ zvolal. „George Bush tuhle zemi skoro zruinoval... von a ta jeho posraná válka! Vy ale máte dojem, že by demokrati mohli příští rok postavit někoho, kdo by to ve volbách vyhrál?“

„Silně pochybuji,“ řekl pan Gaunt.

„Například Jesse Jackson – ten negr.“

Pohlédl zkoumavě na pana Gaunta, který trochu naklonil hlavu na stranu – jako kdyby chtěl říci Ano, přáteli – klidně mluv upřímně. Jsme oba chlapi světa znalí, kteří se nebojí nazývat věci pravým jménem. Sonny Jackett se zklidnil ještě víc, už tolik nemyslel na svoje zaprášené ruce, byl už víc v pohodě.

„Helejte, já teda nemám nic proti negrům, ale dyž bych si teda měl představit nákou cikorku v Bílým domě – v Bílým domě – tak to mě teda mrazí.“

„To se vám ani nedivím,“ souhlasil pan Gaunt.

„Nebo třeba ten taliján z New Yorku – ten Mario Ku-ó-mo! To si myslíte, že chlápek s takovýmhle jménem by mohl vykopat toho brejlatýho vopičáka z Bílýho domu?“

„Ne,“ řekl pan Gaunt. Zvedl pravou paži a dlouhý ukazováček dal asi centimetr od svého rozpláclého, ošklivého palce. „Mimoto nevěřím chlapům s prťavou hlavičkou.“

Sonny na chvíli zalapal po dechu, pak se plácl do kolen a vybuchl v hvízdavý smích. „Nevěřím chlapům s prťavou hlavičkou – no teda! To je dobrý, šéfe! To je sakra moc dobrý!“

Pan Gaunt se šklebil.

Oba se na sebe šklebili.

Pan Gaunt přinesl soupravu nástrčných klíčů, uložených v koženém pouzdru, vykládaném černým sametem – byla to nejkrásnější souprava nástrčných klíčů z chromové ocele, jakou kdy Sonny Jackett viděl.

Šklebili se na sebe nad nástrčnými klíči, cenili zuby jako opice, které se chystají na sebe vrhnout. A Sonny – pochopitelně – tu soupravu koupil. Její cena byla neuvěřitelně nízká – sto sedmdesát dolarů a pár fakt zábavných legráček, jež provede Donu Hemphillovi a reverendu Rosovi. Sonny řekl panu Gauntovi, že mu to bude potěšením – docela rád nasere ty pámbíčkářské republikánské parchanty. Šklebili se při pomýšlení na ty legráčky, které vyvedou Funivému Vildovi a Donu Hemphillovi.

Sonny Jackett a Leland Gaunt – prostě dvojka šklebících se světa znalých chlapů.

A nad dveřmi zacinkal stříbrný zvoneček.

Henry Beaufort, majitel a provozovatel Žlutého tygra, bydlel v domku, vzdáleném asi půl kilometru od jeho podniku. Myra Evansová zaparkovala na parkovišti restaurace – teď v nezvykle horkém ranním slunci jinak prázdném – a k Henryho domku se vydala pěšky. Vezmeme-li v úvahu její posláním, pak se jednalo o rozumnou opatrnost. Nemusela mít žádné obavy. Tygr nikdy nezavíral před jednou hodinou po půlnoci a Henry jen zřídka vstával před jednou hodinou po poledni. Všechno bylo jasné. Henryho auto, perfektně udržovaný thunderbird z roku 1960, jeho pýcha a radost, stálo na příjezdové cestě k domku. Myra na sobě měla džínsy a jednu z manželových modrých pracovních košil. Podolek košile měla venku, plandal se jí až skoro ke kolenům. Skrýval pásek, který měla pod košilí, a na něm zavěšenou pochvu. Chuck Evans byl sběratel veškerých předmětů, nějak se vázících ke druhé světové válce (a ačkoliv Myra o tom neměla ani potuchy, realizoval již koupi předmětu z tohoto oboru v novém obchodu v městečku), a v té pochvě byl zasunut japonský bajonet. Myra ho sejmula před necelou půlhodinou ze zdi v Chuckově suterénním doupěti. Při každém kroku jí pochva narážela na pravé stehno. Chtěla mít už svůj úkol za sebou, aby se mohla zase vrátit ke své fotografii Elvise. Zjistila, že když fotografii drží v ruce, vždy se dostaví nějaký příběh. Ne sice žádný skutečný příběh, ale v některých ohledech – vlastně ve všech ohledech – příběh, který shledávala lepším než nějaký skutečný příběh. První jednání – to byl koncert, kde ji Král vytáhl na jeviště, aby si s ním zatančila. Druhé jednání byl Zelený pokoj po koncertu a třetí jednání proběhlo v Elvisově limuzíně. Limuzínu řídil jeden z Elvisových memphiských zaměstnanců a Král se ani neobtěžoval vytáhnout mezi nimi a řidičem tmavé sklo, když s ní na zadním sedadle během jízdy na letiště prováděl ty nejnemravnější a nejslastnější věci.

Čtvrté jednání se jmenovalo V letadle. Během něho byli v Elvisově tryskovém convairu Lisa Marie... vlastně na velkém dvojlůžku za přepážkou v zadní části kabiny, abychom byli přesní. Toto jednání vychutnávala Myra včera a dnes ráno: vznášela se ve výšce deseti kilometrů v Lise Marii, vznášela se v posteli s Králem. Klidně by tam s ním zůstala nekonečně dlouho, ale bylo jí jasné, že nemůže. Čekalo je jednání páté: Elvisovo sídlo Graceland. A jakmile se tam octnou, nepochybně bude všechno ještě krásnější.

Nejdřív ale musí vyřídit svůj úkol.

Dnes ráno ležela po odchodu manžela v posteli, nahá s výjimkou podvazkového pásu (Král vyjádřil velmi jasné svoje přání, aby si ho Myra nechala), fotografii pevně svírala v rukách, sténala a pomalu se převalovala na pokrývkách. A pak, zničehonic, dvojlůžko zmizelo. Tiché šumění motorů Lisy Marie utichlo. Vůně Králova parfému English Leather se vytratila.

Místo všech těch nádherných věcí se objevil obličej pana Gaunta... jenomže vůbec nevypadal tak, jako když byla u něj v obchodě. Pokožku obličej měl šupinatou a jakoby sežehnutou nějakým netušeným žářem. Pulsovala a svíjela se, jako kdyby pod ní byly nějaké věci, snažící se dostat na povrch. A když se usmál, změnily se jeho velké pravoúhlé zuby na zdvojenou řadu tesáků.

„Je čas, Myro,“ řekl pan Gaunt.

„Chci být s Elvisem,“ zasténala. „Udělám to, ale ne teď – prosím, ne právě teď.“

„Ale ano, právě teď. Slíbila jsi to a svůj slib musíš dodržet. Kdybys ho nesplnila, moc bys toho litovala, Myro.“

Zaslechla ostré prasknutí. Pohlédla na fotografii a s hrůzou spatřila prasklinu ve skle, překrývajícím tvář Krále.

„Ne!“ vykřikla. „Ne, nedělejte to!“

„To nedělám já,“ odpověděl se smíchem pan Gaunt. „To děláš ty. A děláš to proto, že jsi jen obyčejná blbá a líná kráva. Tohle je Amerika, Myro, tady v posteli pracují jenom děvky. V Americe musí důvěryhodní lidé vstát z postele a vydělat si na věci, které potřebují, jinak o ně navždy přijdou. Na to možná zapomínáš. Jistě, klidně si na tu malou taškařici, kterou je třeba provést panu Beaufortovi, mohou najít někoho jiného, ale pokud jde o tu tvoji krásnou affaire de coeur s Králem –“

Ve skle na fotografii se objevila další prasklina jako stříbrným šlehnutím blesku. A ona s nesmírnou a stále se zvyšující hrůzou sledovala, jak tvář pod sklem stárne, vrásčí se a kroutí vlivem pronikajícího ničivého vzduchu.

„Ne! Já to udělám! Udělám to okamžitě! Už vstávám, vidíte? Hlavně to zastavte! ZASTAVTE TO!“

Myra vyskočila z postele rychlostí ženy, která právě zjistila, že sdílí lože s hnízdem škorpiónů.

„Zastavím to, když dodržíš svůj slib, Myro,“ řekl pan Gaunt. Mluvil teď z nějaké hluboko zasuté dutiny v její hlavě. „Víš, co máš dělat, ne?“

„Ano, vím!“ Myra pohlédla zoufale na fotografii – na podobiznu nějakého starého, nemocného člověka s tváří zvrásněnou léty výstřelků a požívačností. Ruka, držící mikrofon, připomínala supí pařát.

„Až po splnění úkolu přijdeš zpátky,“ řekl pan Gaunt, „bude fotografie zase v pořádku. Hlavně ať tě nikdo neuvidí, Myro. Jestli tě někdo uvidí, tak ty nikdy neuvidíš jeho.“

„Dám pozor!“ breptala. „Přisahám, že mě nikdo neuvidí!“

A teď, když se blížila k domku Henryho Beauforta, si tuto výstrahu připomněla. Rozhlédla se, zda někdo nepřichází po silnici. Ta byla ale v obou směrech liduprázdná. Na holé říjnové pastvině poblíž tesklivě zabučela kráva. Jiné zvuky se neozývaly. Ovzduší tepalo jako něco živého a zem ochromeně ležela pod nápořem toho nezvyklého, pomalého tepu jakoby odněkud odjinud.

Myra vešla na příjezdovou cestu, odhrnula si podolek modré košile a hmatem se přesvědčila, zda jsou pochva s bajonetem na svém místě. Prostředkem zad, pod podprsenku, jí stékal s lechtáním a bodáním pot. I když si to neuvědomovala – a ani by tomu neuvěřila, kdyby jí to někdo řekl – na chvíli v tom venkovském klidu byla téměř krásná. Její neurčitý, prostý obličej se v těchto chvílích naplnil výrazem hlubokého odhodlání a posláním, jaké doposud nepoznala. Poprvé od doby střední školy, kdy se rozhodla, že jejím životním posláním bude sníst všechny kokošky, tyčinky a pralinky na světě, se jí v tváři objevily jasné ohraničené lící kosti. V posledních asi čtyřech dnech, kdy byla až příliš zaměstnána progresivněji odvážnějším a odvážnějším sexem s Králem, moc na jídlo nemyslela. Vlasy, obvykle jí padající do čela a lemující tvář jako zpihlý hadr, měla stažené do úhledného ohonu, obočí odhalené. Většina pupíků, zářících jí v obličeji jako bouřící vulkány už od dvanácti let, nepochybně vylekaná náhlým předávkováním hormonů se stejně náhlým současným přerušením přísunu cukru po dlouhých letech denního předávkování, jí z pokožky obličeje zmizela. Ještě větší proměnou prošly její oči – velké, modré, téměř divoké. To nebyly oči Myry Evansové, ale oči nějaké šelmy z džungle, která může každým okamžikem zaútočit.

Došla k Henryho autu. Teď směrem do města něco jelo – nějaká stará, rachotící farmářská dodávka. Myra se protáhla k předku auta, přičapla před jeho maskou, a dokud dodávka nezmizela z dohledu, zůstala skrytá. Pak se opět napřímila. Z náprsní kapsy košile vytáhla složený list papíru. Rozložila ho, pečlivě uhladila a pak ho zasunula pod jeden ze stěračů na čelním skle thunderbirdu tak, aby byl krátký text, na něm napsaný, jasně čitelný.

Text zněl:

nikdy si už nedovoluj nedat mi nalejt a pak mi brát klíče od auta kryso jedna odporná!

A teď měl nastoupit bajonet.

Znovu se krátce rozhlédla, ale jedinou pohybující se věcí ve žhavém dni byla osamocená kráva,

nejspíš ta, která před chvílí bučela. Sešla až k telegrafnímu sloupu přímo na druhé straně silnice a teď jako kdyby Myru sledovala.

Myra vytáhla bajonet, pevně ho uchopila oběma rukama a vši silou ho zarazila až po rukověť do bílého pásu na boku přední pneumatiky na straně řidiče. V obličeji měla ostražitý výraz v očekávání hlasitého prasknutí, avšak ozvalo se jen náhlé zasyčení – zvuk podobný tomu, který by vydal muž právě nakopnutý mezi nohy. Thunderbird se začal naklánět doleva. Myra bajonetem zapáčila a díru rozšířila. Byla vděčná Chuckovi, že svoje hračky udržuje ostré.

Když do rychle se zplošťující pneumatiky vyřízla gumový úsměv, přešla na druhou stranu auta a celý postup zopakovala na pneumatice na straně spolujezdce. Stále ještě toužila být už zase zpátky u své fotografie, ale zjistila, že je zároveň i ráda, že sem šla. Je to přece tak vzrušující. Pomyšlení na obličej Henryho, až spatří, co se stalo s jeho milným thunderbirdem, ji skutečně téměř vzrušovalo. Bůh ví proč, ale napadlo ji, že až bude zase konečně zpátky na palubě Lisy Marie, že by mohla Králi předvést jednu či dvě nové polohy.

Přesunula se k zadním pneumatikám. Bajonet teď už neřezal tak hladce, ale přidala na nadšení a rozpárala i zbývající pneumatiky.

Když splnila úkol, když všechny čtyři pneumatiky byly ne pouze probodané, nýbrž doslova rozřezané, Myra odstoupila od auta, aby svoje dílo zkontrolovala. Byla udýchaná a rychlými pohyby si stírala pot z čela. Thunderbird Henryho Beauforta nyní seděl na příjezdové cestě o dobrých patnáct centimetrů níž, než když přicházela. Spočíval na ráfcích a drahé radiálky vlály v pomuchlaných plachtách kolem nich. A pak, i když to už v zadání neměla, rozhodla se Myra svoje dílo korunovat. Přejela bajonetem po boku vozu a zanechala na jeho nablýskaném povrchu dlouhou, zubatou rýhu.

Bajonet při styku s kovem slabě skřípal a Myra s úlekem pohlédla k domku, náhle přesvědčena, že Henry Beaufort ten zvuk určitě musel slyšet, že roleta na okně ložnice se náhle odhrne a on na ni bude zírat. Nic takového se sice nestalo, avšak bylo jasné, že je nejvyšší čas zmizet.

Už tu byla dost dlouho, a mimoto – doma, v její ložnici, na ni čeká Král. Myra se rozběhla po příjezdové cestě, bajonet přitom zasunula do pochvy a pak jej opět skryla pod podolek košile. Na zpáteční cestě ke Žlutému tygru ji minulo jen jediné auto, to ale jelo opačným směrem – pokud ji řidič nesledoval ve zpětném zrcátku, tak ji mohl zahlédnout pouze zezadu.

Vklouzla do svého auta, stáhla si gumičku z vlasů, rozpustila si je obvyklým způsobem a jela zpátky do města. Řídila jednou rukou. Její druhá ruka měla svoji práci v partiích pod pasem. Vřítla se domů a schody do ložnice brala po dvou. Fotografie ležela na posteli, kde ji ráno nechala. Myra skopnula střevíce, strhla ze sebe džínsy, uchopila fotografii a skočila s ní do postele. Praskliny ve skle zmizely; Král byl opět mladý a krásný.

Totéž se dalo říci o Myře Evansové... alespoň dočasně.

Stříbrný zvonek nad dveřmi zacinkal svůj rolničkový nápěv. „Dobrý den, paní Potterová!“ řekl Leland Gaunt vesele. Udělal značku na archu papíru vedle pokladny. „Už jsem si myslel, že se snad ani nezastavíte.“

„Však mi to vyšlo jen tak tak,“ řekla Lenore Potterová. Vypadala rozčileně a roztržitě. Stříbrné vlasy, jež mívala obvykle perfektně načesané, teď tvořily jakýsi zcuchaný chumel. Zpod okraje drahé šedivé sukně z keprové látky jí vykukoval dobrý centimetr spodních kalhotek. Oči jí neklidně těkaly z místa na místo s jakýmsi zlověstným, zlostným podezřením.

„Vy jste tuším měla zájem o tu loutku ‚Tak jak to de‘, že? Zmiňovala jste se mi, myslím, že vlastníte už celou sbírku takových dětských posta-“

„Víte, popravdě řečeno mám dojem, že dnes asi nebudu mít moc náladu prohlížet si podobné jemnosti,“ řekla Lenore. Byla manželkou nejbohatšího právníka v Castle Rocku a mluvila úsečným, právníckým tónem. „Jsem v maximálně špatném rozpoložení. Mám dnes rudý den. Ne pouze červený, nýbrž rudý.“

Pan Gaunt obešel hlavní vitrínu a kráčel k ní, obličej okamžitě plný účasti a starosti. „Vážená dámo, co se stalo? Vypadáte hrozně!“

„No pochopitelně, že vypadám hrozně!“ vyštěkla. „Normální průběh mé psychické aury byl narušen –

zásadně narušen! Místo modré, barvy klidu a pokoje, je moje celá calava jasně rudá! A to všechno má na svědomí ta potvora odnaproti! Ta tuplovaná potvora.“

Pan Gaunt učinil zvláštní chlácholivá gesta, aniž by se rukama dotýkal některé části těla Lenore Potterové. „Kterou potvoru máte na mysli, paní Potterová?“ zeptal se, ačkoliv to věděl velmi dobře.

„Pochopitelně Bonsaintovou! Bonsaintovou! Tu hnusnou, prolhanou Stephanii Bonsaintovou! Moje aura ještě nikdy nebyla rudá, pane Gaunte! Párkrát byla temně růžová, to ano – a jednou, když mne v Oxfordu téměř přejel nějaký opilec, byla možná na pár minut červená, ale nikdy nebyla rudá! Takhle já prostě nemohu žít!“

„Jistěže ne,“ chlácholil ji pan Gaunt. „To od vás ani nikdo nemůže očekávat, vážená paní.“

Konečně se mu podařilo dosáhnout její zrak. Nebylo to nijak snadné, protože oči paní Potterové zmateně těkaly po místnosti, ale nakonec se mu to podařilo. A jakmile ji fixoval, Lenore se téměř okamžitě zklidnila. Hledíc do očí pana Gaunta, zjišťovala, že to je téměř, jako kdyby hleděla do své vlastní aury, když dělá všechna svá cvičení, jí správnou stravu (hlavně fazolové klíčky a sojovou tofu) a udržuje si plochy své calavy nejméně hodinovou meditací ráno hned po probuzení a znovu večer před spaním. Jeho oči měly světlý odstín pokojné modři pouštního nebe.

„Pojďte,“ řekl. „Pojďte sem.“ Vedl ji k řadě tří polstrovaných křesel s vysokými opěradly, v nichž za poslední týden sedělo již mnoho obyvatel Castle Rocku. Jakmile se posadila, vybídl ji pan Gaunt:

„Vyprávějte mi o tom.“

„Ona mne vždycky nenáviděla,“ řekla Lenore. „Je přesvědčená, že její manžel nepostupoval u firmy tak rychle, jak si představovala, protože mu v tom bránil můj manžel. A toho že jsem naváděla zase já. Je to ženská s malým mozkiem, velkým poprsím a se špinavě šedivou aurou. Znáte přece ten typ.“

„To tedy znám,“ řekl pan Gaunt.

„Ale jak moc mne nenávidí, to jsem zjistila až dnes ráno!“ Lenore Potterová se opět začínala rozčilovat, i přes uklidňující vliv pana Gaunta. „Ráno vstanu a moje truhlíky s květinami jsou úplně poničené! Poničené! Všechno, co ještě včera bylo tak nádherné, dnes zasychá! Všechno, co prospívalo auře a živilo calavu, bylo zavražděno! Zavraždila to ta potvora! Ta zasraná Bonsaintova potvora!“

Lenořiny ruce se sevřely v pěstičky, jež skryly elegantní manikúru nehtů. Pěstičkami bušila do vyřezávaných opěradel křesla.

„Chryzantémy, astry, měsíčky... ta potvora v noci přišla a všechny je vytrhala ze země! Všude je rozházela! Jestlipak víte, kde právě teď je moje ozdobné hlávkové zeli, pane Gaunte?“

„Ne – kde?“ zeptal se jí jemně, nepřestávaje činit zvláštní pohyby těsně nad jejím tělem.

Ve skutečnosti věděl velmi dobře, kde to zeli je – a bez nejmenší pochybnosti také věděl, kdo za tuto calavu ničící spoušť je odpovědný: Melissa Clutterbucková. Lenore Potterová ženu šerifova zástupce Clutterbucka nepodezívala, protože ženu zástupce šerifa Clutterbucka neznala – podobně Melissa Clutterbucková neznala Lenore, nanejvýš ji možná někdy pozdravila na ulici. Melissa vůči ní necítila žádnou zášť (pochopitelně mimo pocitu normálního zlomyslného potěšení, pomyslel si pan Gaunt, jež dostává každý, kdo může ničit nejmilejší majetek někoho jiného). Vytrhala Lenořiny květiny jako částečnou splátku za svoji porcelánovou soupravu. Když se ta celá záležitost rozebere, tak tu vlastně šlo jen o obchod. Nepochybně zábavný, pomyslel si pan Gaunt, ale cožpak někdo říká, že obchod musí být vždycky nudný?

„Všechny moje květiny leží na ulici!“ vykřikla Lenore. „Uprostřed Castle View. Nevynechala ani jednu! I afrikány poničila! Všechny! Všechny... poničila!“

„Viděla jste ji?“

„Já jsem ji vidět nepotřebovala! Je to jediný člověk, který mne nenávidí natolik, že je schopen provést mi něco podobného. A ty truhlíky jsou plné otisků jejích vysokých podpatků. Přisahal bych, že ta slepice nosí vysoké podpatky i do postele!“

Ach, pane Gaunte,“ vzlykala, „kdykoliv zavřu oči, vidím všechno rudě! Co si jen počnu?“

Pan Gaunt chvíli neříkal nic. Jen na ni hleděl, fixoval ji očima, až se uklidnila.

„Je to lepší?“ zeptal se konečně.

„Ano!“ odpověděla tichým, uvolněným hlasem. „Myslím, že opět vidím svoji modrou barvu...“

„Ale jistě jste ještě příliš rozčilená, než abyste i jen pomyslela na nějaký nákup.“

„Ano...“

„Když si vzpomenete, co vám ta potvora provedla.“

„Ano...“

„Zasloužila by odplatu.“

„Ano.“

„Jestli vám ještě jednou něco podobného provede, bude pykat.“

„Něco mne napadlo. Zůstaňte sedět, paní Potterová. Hned jsem zpátky. Mějte zatím modré myšlenky.“

„Modré,“ souhlasila jako ve snu.

Když se pan Gaunt vrátil, vložil do rukou Lenory Potterové jednu z automatických pistolí, jež mu Eso přivezl z Cambridge. Byla nabitá a pod osvětlovacími tělesy v místnosti matně zářila modrou černí.

Lenore zvedla pistoli do výše očí. Pohlédla na ni s hlubokým potěšením a ještě hlubším ulehčením.

„Podívejte, nikdy bych nikoho nenaváděl, aby na někoho střílel,“ řekl pan Gaunt. „Alespoň tedy nikdy bez skutečně dobrého důvodu. Zdá se mi však, že vy jste žena, která možná ten dobrý důvod má, paní Potterová. Nejde o květiny – oba víme, že to není důležité. Květiny se dají nahradit. Ale vaše karma... vaše calava... nu, co jiného vlastně – kdokoli z nás – na světě má?“ A omluvně se zasmál.

„Nic,“ souhlasila a namířila pistoli na zeď. „Pif. Pif, pif, pif. Tumaš, slepice jedna závistivá. Doufám, že tvůj manžel skončí na městské skládce. Přesně to si totiž zasluhuje. Vlastně vy oba si to zasluhujete.“

„Vidíte tady tu páčku, paní Potterová?“ Ukázal na ni.

„Ano, vidím.“

„To je pojistka. Kdyby snad ta potvora přišla znovu a chtěla vám udělat nějakou další škodu, musíte nejprve zmáčknout tuto páčku. Rozumíte?“

„Ano, jistě,“ řekla Lenore svým ospalým hlasem. „Rozumím dokonale. Pif.“

„Nikdo vám nebude dávat žádnou vinu. Konečně každá žena si musí chránit svůj majetek. Musí si chránit svoji karmu. Ta potvora Bonsaintová nejspíš už nepříjde, ale kdyby přišla...“

Významně na ni pohlédl.

„Jestli přijde, tak přijde už naposledy.“ Lenore zvedla krátkou hlaveň automatické zbraně k ústům a jemně ji políbila.

„Teď si ji uložte do kabelky,“ řekl pan Gaunt, „a jděte domů. Co vy víte – možná je právě teď u vás na dvorku. Nebo je u vás doma.“

Lenore vyděšeně vzhlédla. V její modré auře se začínaly objevovat tenké nitky zlověstně purpurové barvy, vplétaly se do ní a tančily tam. Vstala a pistoli vhodila do kabelky. Pan Gaunt se na ni přestal dívat a v tom okamžiku musela několikrát rychle zamrkat víčky.

„Je mi to moc líto, ale na tu loutku se podívám někdy jindy, pane Gaunte. Půjdu teď raději domů. Jak ji znám, může ta potvora Bonsaintová být právě teď u mne na dvorku. Může být dokonce u mne doma!“

„To je ovšem strašné pomyšlení,“ řekl pan Gaunt.

„Ano, ale majetek znamená také odpovědnost – a musí se chránit. Takovým věcem se musíme postavit, pane Gaunte. Kolik vám dlužím za tu... za ten...“ Nepamatovala se však přesně, co jí to vlastně prodal, i když byla přesvědčena, že si velmi brzy vzpomene. Místo toho jen neurčitým gestem ukázala na svoji kabelku.

„Pro vás je to zdarma. Dnes je výjimečný den. Považujte to za...“ Jeho úsměv se rozšířil. „... za takový dárek na seznámení.“

„Děkuji vám,“ řekla Lenore. „Cítím se o tolik lépe.“

„To mne těší,“ řekl pan Gaunt s malou úklonou. „Jsem rád, že jsem vám mohl posloužit.“

Norris Ridgewick nebyl na rybách.

Norris Ridgewick nahlížel oknem do ložnice Hugha Priesty.

Hugh ležel ve svém kutlochu a chrápal do stropu. Na sobě měl jen močí zažloutlé trenýrky. Ve svých obrovitých prackách s vystupujícími klouby svíral nějaký kus kožešiny. Norris si nebyl jist, co to vlastně je – Hugh měl skutečně obrovské ruce a okno bylo zaprášené – ale zdálo se mu, že to je nějaký od molů sežraný liščí ohon. Co to vlastně je, na tom vůbec nezáleží – hlavní věc, že Hugh spí.

Norris šel zpátky na trávník, kde za Hughovým buickem stál na příjezdové cestě zaparkovaný jeho soukromý automobil. Otevřel dveře na straně spolujezdce a natáhl se dovnitř. Své rybářské náčiní měl uložené na podlaze auta. Rybářský prut značky Bazun byl na zadním sedadle – zjistil, že se cítí lépe a bezpečněji, když ho vozí uvnitř auta.

Ještě ho nepoužil. Pravda byla celkem prostá: on se bál ho použít. Vzal si ho včera na jezero Castle Lake – měl s sebou všechno, aby mohl začít rybařit... ale pak, těsně před prvním nahozením, s prutem napraženým přes rameno, zaváhal.

Co kdyby, pomyslel si, zabrala nějaká skutečně velká ryba. Například Smokey?

Smokey byl starý hnědý pstruh, legendární ryba rybářů z Castle Rocku. Údajně měl mít délku přes šedesát čísel, být úskočný jako lasička, silný jako kuna, houževnatý jako kočka. Pokud lze věřit pamětníkům, jeho tlama se blyští háčky rybářů, kteří ho zasekli... avšak nebyli schopni ho vytáhnout.

Co když mu zlomí prut?

Pochopitelně je pitomost, že by nějaký jezerní pstruh – třeba velký jako je Smokey (pokud ovšem Smokey vůbec existuje) – mohl zlomit prut značky Bazun. Ale Norris to za možné považoval... a podle toho, jak mu v poslední době přálo štěstí, by se to klidně mohlo skutečně stát. Jako kdyby už slyšel to suché prasknutí, jako kdyby už cítil tu hrůzu vidět svůj prut, jak je na dva kusy, jeden má na dně loďky a druhý pluje po hladině. A když je prut zlomený, tak je to konec – nedá se s ním dělat už vůbec nic, jen ho vyhodit.

A tak to skončilo tím, že nakonec rybařil se starým prutem značky Zebco. Včera k večeři sice neměl žádnou rybu, zato se mu ale v noci zdálo o panu Gauntovi. Pan Gaunt v tom snu měl na sobě rybářskou vestu a starý rybářský klobouk s péřovými třpytkami, vesele ovíjejícími dýnek. Seděl na pramici asi deset metrů od břehu Castle Lake, zatímco Norris stál na západním

břehu jezera, za zády starou chatu svého otce, která vyhořela před deseti lety. Stál a poslouchal, zatímco pan Gaunt hovořil. Pan Gaunt připomněl Norrisovi jeho slib a Norris se probudil s pocitem naprosté jistoty: udělal včera dobře, že před Bazunem dal přednost starému prutu Zebco. Ten Bazun je moc nóbl, až moc nóbl. Byl by to hřích riskovat tím, že by ho skutečně používal.

Norris teď otevřel svůj košík na rybářské potřeby. Vytáhl dlouhý nůž na kuchání ryb a vykročil k Henryho buicku.

Ještě si to někdo zasluhuje, tak každopádně tenhle starý opilec, říkal si cestou. Ale nějaká jeho část s tím nesouhlasila. Něco uvnitř mu říkalo, že dělá hroznou chybu, kterou možná už nikdy nenapraví. Je policista a má v pracovní náplni dávat do vězení lidi, kteří udělají něco podobného tomu, na co se chystá. Je to vandalismus, nic jiného než vandalismus – a vandalové jsou zločinci.

Tak se rozhodni, Norrisi, promluvil mu náhle v hlavě hlas pana Gaunta. Ten rybářský prut je tvůj. A máš také Bohem dané a nezadatelné právo svobodné volby. Můžeš si vybrat. Vždycky si můžeš nějak vybrat. Ale –

Ten hlas v hlavě Norrise Ridgewicka větu nedokončil. Ani nemusel. Norris si byl dobře vědom toho, jaké následky by teď jeho odmítnutí mohlo mít. Kdyby šel ke svému autu, našel by tam rybářský prut značky Bazun rozlomený na dva kusy. Protože v Americe můžete mít cokoliv se vám zachce, pokud si můžete dovolit zaplatit. Když zaplatit nemůžete nebo zaplatit odmítnete, nebudete nikdy mít to, co chcete.

A mimoto, on by mně to klidně udělal, pomyslel si Norris nedůtklivě. A nemuselo by ani jít o takový parádní rybářský prut, jako je můj Bazun. Hugh Priest by klidně podřezal vlastní matku pro flašku whisky a balíček cigaret.

Vinu proto zavrhnul. A když se nějaký hlas uvnitř něj pokusil znovu protestovat a snažil se mu říci, aby si to ještě rozmyslel, potlačil ho. Pak se sehnul a jednu po druhé začal rozřezávat pneumatiky Hughova buicku. A podobně jako Myra Evansová, i on s každou další rozřezanou pneumatikou pociťoval větší a větší vzrušení. Nakonec ještě na buicku rozbil přední i koncová světla. Pod stěrač na straně řidiče pak zastrčil papírek se vzkazem:

Zatím jen varování!

JE TI JASNÝ CO BUDE PŘÍŠTĚ HUBERTE!

DO TOHO AUTOMATU JSI MI KOPAL NAPOSLEDY! A VYHÝBEJ SE MÉ HOSPODĚ!

Když dílo zkázy dokončil, odplížil se opět k oknu do ložnice, srdce mu v hubených prsou divoce bušilo. Hugh Priest pořád ještě tvrdě spal, svíraje prašivý kus kožešiny.

Který normální člověk by mohl chtít takovou prašivinu? Norris vrtěl hlavou. A Hugh ji drží, jako kdyby to byl jeho nejmilejší plyšový medvídek.

Vrátil se ke svému autu. Nasedl, zařadil neutrálně a sjel bezhlučně starým broukem na silnici. Až tam pak nastartoval a rychle odjel. Bolela ho hlava. Žaludek měl jako na vodě. Pořád se musel přesvědčovat, že to nic není, je mu dobře, je mu dobře, sakra práce, je mu fakt dobře.

Ale nijak to nepomáhalo. Sáhl dozadu mezi sedadla a levou rukou pevně sevřel štíhlý rybářský prut. Začal opět pociťovat klid.

Celou cestu domů ho Norris pevně držel.

Stříbrný zvonek zacinkal.

Do Nezbytných věcí vešel Slopey Dodd.

„Nazdar, Slopey,“ řekl pan Gaunt.

„D-d-dobry d-d-den, pane G-G-G-“

„V mojí přítomnosti nemusíš koktat, Slopey,“ řekl pan Gaunt. Zvedl ruku s ukazovákem a prostředníkem roztaženými do písmena V. Přejel rukou Slopeymu před jeho dobráckým obličejem a Slopey ucítil, jak se cosi – nějaké zauzlení či změtení v jeho hlavě – jako kouzlem rozmotává. Úžasem otevřel ústa.

„Co jste to se mnou provedl?“ zeptal se vyjeveně. Slova se mu teď z úst řinula bez jakéhokoliv zadrhnutí jako korálky ze šňůry.

„Takový trik, který by se nepochybně slečna Ratcliffová moc ráda naučila,“ řekl pan Gaunt. Usmál se a u Slopeyho jména na svém archu vedle pokladny udělal značku. Pohlédl na staré hodiny, tikající v rohu místnosti. Bylo čtvrt na jednu. „A teď mi zase ty řekni, jak je možné, že jdeš tak brzy ze školy. Nebude to nikomu divné?“

„Ne.“ Slopeyho obličej byl stále ještě užaslý a on vypadal, jako kdyby se chtěl podívat na vlastní ústa, jako kdyby opravdu chtěl vidět, jak to vypadá, když mu z úst slova vycházejí tak úžasné spořádaně. „Já jsem řekl paní DeWeesové, že mě bolí břicho. Poslala mě na školní ošetřovnu. Tam jsem sestřičce řekl, že už je mi trochu líp, ale břicho že mě pořád ještě bolí. Zeptala se mě, jestli si myslím, že dojdou v pořádku domů. Řekl jsem, že jo – a tak mě pustila.“ Slopey se na chvíli odmlčel. „Já jsem přišel, protože jsem ve třídě usnul a zdálo se mi, že mě voláte.“

„Volal jsem tě.“ Pan Gaunt si podepřel svými zvláště stejně dlouhými prsty bradu a usmál se na chlapce. „Pověz mi – líbila se tvé mamince cínová konvice na čaj, kterou jsi jí koupil?“

Slopeyho tváře zalil ruměnec, dostaly barvu pálených cihel. Chtěl začít něco říkat, pak si to rozmyslel a místo toho si začal bedlivě prohlížet špičky bot.

Svým nejpříjemnějším, nejsladším hlasem pan Gaunt řekl: „Ty sis ji nechal sám, vid’?“

Slopey přikývl, stále hledě k zemi. Pociťoval strašlivou hanbu a žal: panu Gauntovi se nějak podařilo rozmotat tu protivnou a rozčilující motanici v jeho hlavě... a k čemu to je? Stejně je v tak velkých rozpacích, že ze sebe není schopen vydat ani hlásku.

„A teď mi laskavě řekni, na co takový dvanáctiletý kluk jako ty může chtít cínovou čajovou konvici?“

Slopeyho čupřina, před několika vteřinami se pohupující nahoru a dolů, teď vlála ze strany na stranu, jak vrtěl hlavou. Vůbec nevěděl, na co dvanáctiletý kluk může nebo nemůže chtít cínovou čajovou konvici. Každopádně ale věděl, že si ji chce ponechat. Že ji má rád. Že ji opravdu... opravdu... má opravdu rád.

„...ten pocit,“ zamumlal konečně.

„Co prosím?“ zeptal se pan Gaunt, zvedaje své husté spojené obočí.

„Že mám rád ten pocit, povídám!“

„Slopey, Slopey,“ řekl pan Gaunt obcházeje pult, „tak tohle mně vysvětlovat nemusíš. Já vím úplně všechno o té podivné vlastnosti, lidmi nazývané ‚majetnická pýcha‘. Na tom jsem konečně založil svoji

obchodní kariéru.“

Slopey Dodd se poděšeně odtahoval od pana Gaunta. „Nedotýkejte se mě! Prosím, nedotýkejte se mě!“

„Slopey, já tě ujišťuji, že nemám v úmyslu ani se tě dotknout, ani tě nabádat, abys tu konvici dal tvé matce. Je přece tvoje. Můžeš si s ní dělat, co tě napadne. Já vlastně schvaluji tvoje rozhodnutí, že si ji necháš.“

„Vy... vážně to schvalujete?“

„Ale jistě! Skutečně to schvaluji! Sobci jsou přece šťastní lidé. O tom jsem upřímně přesvědčen. Ale Slopey...“

Slopey trochu zvedl hlavu a bojácně pohlédl přes do čela mu padající patku zrzavých kučer na Lelanda Gaunta.

„Nastal čas, abys mi za tu konvici už zaplatil.“

„Ach!“ Hochova tvář se naplnila výrazem dokonalé úlevy. „To po mně chcete jen tohle? A já jsem si už myslel, že snad...“ Ale větu buď nedokázal dokončit nebo se neodvažoval ji dokončit. Ani přece ještě neví, co vlastně bude pan Gaunt po něm chtít.

„Ano, tohle. Pamatuješ se, komu jsi slíbil provést tu legrácku?“

„Jasně. Našemu tělocvikáři Prattovi.“

„Správně. A ta legrácka bude mít dvě části – musíš něco někam odnést a pak něco Prattovi říci. Když to uděláš přesně podle mých pokynů, bude ta čajová konvice už navždy tvoje.“

„A budu taky takhle mluvit?“ zeptal se Slopey dychtivě. „Budu už taky navždy mluvit bez koktání?“

Pan Gaunt si lítostivě vzdychl. „Je mi líto, Slopey, ale jakmile vyjdeš z mého obchodu, koktání se ti zase vrátí. Přisahal bych, že tu někde na skladě to zařízení proti koktání mám, ale –“

„Prosím! Prosím! Pane Gaunte! Udělám, co budete chtít! Udělám fakt cokoliv budete chtít! Já to koktání nenávidím!“

„Já vím, že bys udělal cokoliv – ale v tom je také problém, chápeš? Už mi rychle docházejí legrácky, které by se ještě měly provést; můj taneční pořádek, jak by se dalo říci, už je skoro plný. Neměl bys mi čím zaplatit.“

Slopey dlouho váhal, než se opět ozval. Pak řekl tiše a ostýchavě: „A nemohl byste... teda už jste někdy... třeba něco dal zadarmo, pane Gaunte?“

Tvář Lelanda Gaunta se hluboce zachmuřila. „Ach, Slopey! Jak často už jsem na to myslel, jak jsem po tom toužil! Mám totiž v srdci mocný, nečerpaný pramen lásky k bližnímu. Avšak...“

„Avšak?“

„To by už prostě nebyl žádný obchod,“ dokončil pan Gaunt větu. Obdařil Slopeyho soucitným úsměvem... ale oči mu jiskřily tak dravě, až Slopey o krok ustoupil. „Chápeš to snad, ne?“

„No... jo. Jasně!“

„A mimoto,“ pokračoval pan Gaunt, „příštích pár hodin pro mě bude mít zásadní důležitost. Jakmile se věci jednou dají do pohybu, už jen zřídkakdy se podaří je zastavit... ale zatím ještě musím zachovávat obezřetnost. Kdybys najednou přestal koktat, mohlo by to vzbudit různé otázky. Už teď šerif strká nos do věcí, do kterých mu nic není.“ Tvář mu na chvíli potměněla a pak se opět zasmál svým ošklivým i roztomilým, nakažlivým smíchem. „Ale já už jsem se rozhodl, že se o něj postarám, Slopey. Ano.“

„Myslíte šerifa Pangborna?“

„Ano – šerifa Pangborna, přesně toho myslím.“ Pan Gaunt zvedl ruku s nataženými dvěma prsty a opět jí přešel před obličejem Slopeyho Dodda, od čela k bradě. „Ale my jsme o něm přece nikdy nemluvili, ne?“

„Nemluvili jsme o kom?“ zeptal se Slopey vyděšeně.

„Přesně tak.“

Leland Gaunt měl dnes na sobě tmavošedé semišové sako a z jedné jeho kapsy vytáhl peněženku z černé kůže. Podal ji Slopeymu, který ji opatrně uchopil, dáváje pozor, aby se nedotkl prstů pana Gaunta.

„Znáš auto pana Pratta, vid’?“

„Toho mustanga? Jasně.“

„Tak do něj dej tohle. Pod sedadlo spolujezdce, aby kousek koukal ven. A teď utíkej ke škole –

musí to tam být ještě před skončením vyučování. Rozumíš?“

„Ano.“

„A pak počkáš až vyjde. A až vyjde, tak...“

Pan Gaunt mluvil dál tichým hlasem a Slopey na něj hleděl, pusou dokořán, oči vyvalené, každou chvíli příkryvující.

Slopey Dodd opustil obchod o pár minut později s peněženkou Johna LaPointa zasunutou pod košili.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Nettie ležela v jednoduché šedivé rakvi, zakoupené Polly Chalmersovou. Alan žádal, zda by jí mohl finančně přispět, avšak odmítla oním prostým a rezolutním způsobem, který se už naučil respektovat i akceptovat. Rakev stála na ocelových stojanech na hřbitově Homeland poblíž místa, kde byli pochovaní Nettiini příbuzní. Volný prostor vedle rakve byl pokrytý kobercem jasně zeleného umělého trávniku, zářícího v horkých slunečních paprscích. Kdykoliv viděl tu imitaci trávy, musel se Alan vždy otrást hnusem. Bylo v tom něco obscénního, něco odporného. Nesnášel to snad ještě víc než mámiční praxi mrtvé nejprve rozřezat a pak je nastrojít do jejich nejparádnějších šatů, aby vypadali, jako když se chystají na nějakou významnou obchodní schůzku v Bostonu – místo na dlouhou sezónu hnití někde mezi kořeny a červy. Reverend Tom Killingworth, metodistický duchovní, dvakrát týdně sloužící mše v Juniper Hillu, který Nettii dobře znal, prováděl na Pollyino přání obřad. Jeho smuteční proslov byl krátký, nicméně vřelý – mluvil o Nettii, jak ji znal on: jako ženu pomalu a statečně se vyprošťující ze zajetí šílenství, odvážně se rozhodující znovu se zařadit do světa, který jí tak krutě ublížil. „Když jsem byl ještě malý chlapec,“ říkal Tom Killingworth, „mívala moje matka ve své pracovně zarámované krásné irské přísloví, jež říkalo: ‚Možná se dostaneš do nebe o půl hodiny dřív, než se d’ábel dozví, že už jsi mrtvý.‘“ Nettie Cobbová měla tvrdý život, v mnoha ohledech smutný život – ale i přesto nevěřím, že by kdy měla co do činění s d’áblem. I přes její strašnou, předčasnou smrt, jsem v hloubi srdce přesvědčen, že už je v nebi a d’ábel se ještě o její smrti ani nedozvěděl.“ Killingworth zvedl paže v tradičním gestu požehnání. „Modleme se.“

Ze vzdálenějšího konce kopce, kde byla ve stejný čas pohřbívána Wilma Jerzycková, se nesl zvuk mnoha hrdel, modlících se při smutečním obřadu, prováděném otcem Johnem Brighamem. Od místa konání pohřbu tam stály vozy zaparkované až k východní bráně hřbitova; všichni přijeli kvůli živému Petovi Jerzyckovi, když už ne kvůli jeho mrtvé ženě. Nettiina pohřbu se účastnilo jen pět truchlících: Polly, Alan, Rosalie Drakeová, starý Lenny Partridge (který nevynechal žádný pohřeb, pokud nebyl pochováván zrovna katolík) a Norris Ridgewick. Norris byl bledý a vypadal nějak roztěkaně. Ryby asi nebraly, pomyslel si Alan.

„Necht’ vám Bůh žehná a vzpomínka na Nettii Cobbovou necht’ zůstává ve vašich srdcích dlouho čerstvá,“ říkal Killingworth a Polly, stojící vedle Alana, se opět rozplakala. Dal jí paži kolem ramen a ona se k němu vděčně přitiskla, zatápala po jeho ruce a pevně ji stiskla. „Necht’ Pán obrátí svou tvář k vám; necht’ vám žehná svojí dobrotou; necht’ potěší vaše duše a dá vám mír. Amen.“

Bylo ještě tepleji než na Kolumbův den, a když Alan zvedl hlavu, bodavé a jasné sluneční paprsky se mu odrážely od stojanu rakve do očí. Volnou rukou si otřel čelo, kde mu vyvstal téměř letní pot. Polly třesoucima se rukama vylovila z kabelky papírový kapesníček a otřela si jím mokré oči.

„Zlato, jsi v pořádku?“ zeptal se Alan.

„Ano... ale já pro ni musím brečet, Alane. Chudák Nettie. Ubohá, ubohá Nettie. Proč se to jen stalo? Proč?“ A začala znovu vzlykat.

Alan, kterému hlavou vrtala přesně tatáž otázka, ji sevřel do náruče. Přes její rameno zahlédl Norrise, pomalu odcházejícího – jako člověk buď si vůbec neuvědomující svůj cíl či člověk napůl spící – do míst, kde stála auta Nettiiných truchlících. Alan se zachmuřil. Pak k Norrisovi přišla Rosalie Drakeová, něco k němu prohodila a Norris jí položil ruku kolem ramen.

Alan si pomyslel: také ji znal – je prostě smutný, to je to celé. Jsi v poslední době nějak podezřívavý, Alane – možná je na místě spíš otázka, co se děje s tebou.

Pak u nich stál Killingworth, Polly mu děkovala a pomalu se uklidňovala. Killingworth napřáhl ruce a Alan s podivem sledoval, jak Polly bez jakéhokoliv strachu svěřila svoji ruku stisku dvou velkých rukou duchovního. Nedokázal si ani vzpomenout, že by někdy byl svědkem toho, jak Polly někomu takhle

sama od sebe a spontánně podává ruku.

Musí jí tedy být už o hodně lépe, pomyslel si. Jak je možné, že tak najednou?

Na druhé straně kopce pronesl otec John Brigham svým nosovým, poměrně nepříjemným hlasem: „Mír s vámi.“

„I s tebou,“ odpovídali hromadně truchlící.

Alan hleděl na prostou, šedivou rakev vedle onoho hnusného plácku s kobercem umělé zelené trávy a pomyslel si: Mír s tebou, Nettie. Teď i navždy, mír s tebou.

Právě ve chvíli, kdy oba pohřební obřady na hřbitově Homeland vrcholily, zastavil Eddie Warburton svoje auto před Pollyiným domkem. Vyklouzl z vozu – bohužel ne z krásného nového vozu, jako byl ten, co mu ho poničil ten idiot v Sunoco, nýbrž z obyčejné dodávky – a obezřetně se rozhlédl. Zdálo se mu, že všechno je v pořádku; celá ulice dřímala v horkém odpoledni, počasím připomínajícím spíš začátek srpna než říjen.

Eddie šel k domu a cestou vytahoval z kapsy úředně vypadající obálku. Před deseti minutami mu zavolal pan Gaunt a řekl mu, že je čas, aby splatil svůj medailon – a tak sem přijel... pochopitelně. Pan Gaunt je holt chlápek, který když řekne hop, tak člověk musí skočit.

Eddie vystoupil po třech schodech na verandu. Horký závan větříku rozhybal s tichým zachrastěním korálky nad vchodem. Byl to sice maximálně civilizovaný zvuk, nicméně Eddie sebou poděšeně cuknul. Znovu se rozhlédl; nespátl nikoho. Pak opět pohlédl na obálku. Adresa zněla „Vážená Patricia Chalmersová“ – to je tedy hogo-fogo! Eddie ani netušil, že skutečné křestní jméno Polly je Patricia, a bylo mu to konečně i jedno. Jeho úkolem bylo provést tenhle menší žertík, a pak odtud co nejrychleji zmizet.

Vhodil obálku do štěrbinu pro poštu. Sklouzla do schránky a přistála tam na ostatní poště: nějakých dvou katalogích a programu kabelové televize. Obyčejná podlouhlá obálka se jménem Polly a její adresou pod strojním razítkem v horním pravém rohu. Adresa odesilatele zněla:

Oddělení péče o děti v San Francisku 666 Geary Street, San Francisco, California 94112

„Co se to děje?“ zeptal se Alan, když pomalu kráčeli k jeho dodávce. Doufal, že bude moci prohodit alespoň pár slov s Norrisem, ten však nasedl do svého brouka a odjel. Nejspíš zase zpátky na jezero, aby si ještě trochu zarybařil, než zapadne slunce.

Polly k němu vzhledla, oči pořád ještě červené a v obličeji bledá, avšak nutící se do úsměvu. „A co se má díť?“

„Tvoje ruce. Jak to, že se to tak zlepšilo? Je to skoro zázrak.“

„Ano,“ řekla a zvedla je před sebe, prsty narovnané a roztažené, aby na ně oba viděli. „Je to zázrak, že?“ Úsměv už teď měla přirozenější.

Prsty měla stále ještě pokroucené, stále trochu ohnuté a klouby vystupující, avšak otoky, jež na nich měla v pátek, už téměř zmizely.

„No tak povídejte, dámo. Říkejte.“

„Ani nevím, jestli ti to chci říct,“ odpověděla. „Vlastně z toho jsem trochu na rozpacích.“

Zastavili se a zamávali Rosalii, odjíždějící ve své staré modré toyotě.

„Jen povídej,“ řekl Alan. „Přiznej se.“

„Nu,“ řekla, „mám ten dojem, že jsem konečně našla toho správného doktora.“ Do obličeje se jí začínala vracet barva.

„A to koho?“

„Doktora Gaunta,“ řekla s nervózním zasmáním. „Doktora Lelanda Gaunta.“

„Gaunta!“ Překvapeně na ni pohlédl. „Co on má společného s tvýma rukama?“

„Zavez mě k jeho obchodu a cestou ti to povím.“

O pět minut později (když už člověk bydlí v Castle Rocku, napadalo občas Alana, tak snad nejprjemnější na tom je skutečnost, že skoro všechno se tu dá autem objet za pět minut) zajížděl na jedno z volných parkovacích míst před Nezbytnými věcmi. Na dveřích byla cedule, kterou už tam jednou viděl: V ÚTERÝ A VE ČTVRTEK JEN PRO DOHODNUTÉ NÁVŠTĚVY.

Alana náhle napadlo – do této chvíle mu v souvislosti s novým obchodem podobná myšlenka na mysl vůbec nepřišla –, že mít zavřeno mimo „dohodnutých návštěv“, je tedy sakra zvláštní způsob, jak na

malém městě provozovat živnost.

„Alane?“ zeptala se Polly váhavě. „Vypadáš nějak našťvaný.“

„Nejsem našťvaný,“ řekl. „Kvůli čemu bych sakra měl být našťvaný? Pravda je, že nevím, jakou vlastně mám náladu. Řekl bych –“ Krátce se zasmál, zavrtěl hlavou a pokračoval. „Spíš jsem nějak – jak tomu říkal Todd – vykulený“. Medicína nějakého šamana? Ale Polly, to k tobě přece nejde.“

Rty se jí sevřely, a když na něj pohlédla, zahlédl v jejích očích náznak varování. „Nepoužívala bych slovo ‚šaman‘. Šamani jsou pro prostáčky a pro pánbičkáře. Slovo ‚šaman‘ není na místě, když jeho medicína funguje, Alane. Nebo si myslíš, že nemám pravdu?“

Otevřel ústa, aby řekl – ani vlastně nevěděl, co; avšak než stačil promluvit, Polly pokračovala.

„Podívej se na tohle.“ Ve slunečních paprscích, vnikajících čelním sklem do auta, zvedla ruce a několikrát je bez viditelné námahy sevřela v pěst.

„Dobře. Tak jsem zvolil nevhodný výraz. Já jsem chtěl –“

„Ano, taky bych řekla. Velmi nevhodný výraz.“

„Já se omlouvám.“

Otočila se k němu celým tělem, seděla na místě, kde tak často sedívala Annie, seděla v autě, jež kdysi bývalo Alanovým rodinným vozem. Proč jsem ho ještě nevyměnil, podívoval se Alan. Jsem snad blázen?

Polly jemně položila svoje ruce na Alanovy. „Ach, tak tohle mi začíná být opravdu nepříjemné – nikdy se přeci nehádáme, a já se nehodlám hádat ani teď. Dnes jsem vyprovodila do hrobu svoji kamarádku. A nehodlám se ve stejný den hádat ještě se svým chlapem.“

Na tváři se mu objevil pobavený úšklebek. „Tak to jsem, jo? Tvůj chlap?“

„No... tak jsi můj dobrý přítel. To snad říci mohu, ne?“

Objal ji, trochu vyvedený z míry z toho, jak blízko už byli hádce. A navíc ne kvůli tomu, že by jí bylo huř; naopak proto, že jí je líp.

„Zlato, říkej si co chceš, ale stejně jsi můj miláček.“

„A nebudeme se hádat, ať už půjde o cokoli.“

Vážně přikývl. „Ať už půjde o cokoli.“

„Protože ty jsi také můj miláček, Alane.“

Políbil ji na tvář a pak ji pustil. „Tak už mi ukaž ten popelníček, co ti dal.“

„Není to žádný popelníček, je to azka. A nedal mi to, jen mi to na zkoušku půjčil. A proto také tady teď jsem – abych si ji koupila. To jsem ti přece už řekla. Jen doufám, že za ni nebude chtít modré z nebe.“

Alan pohlédl na ceduli na dveřích obchodu a na staženou roletu. Tak miláčku můj, já zase naopak mám pocit, že právě tohle za ni chtít bude, pomyslel si.

Nějak se mu to nelíbilo. Zjistil, že během pohřbu nebyl schopen odtrhnout zraky od Pollyiných rukou – sledoval ji, jak snadno otvírá kabelku, vytahuje kapesníček a pak opět kabelku prsty zavírá, aniž by ji musela zavírat palci, což jí obvykle nepůsobilo takovou bolest. Poznal, že jí bolesti teď ustoupily, ale tenhle příběh o nějakém kouzelném talismanu – z toho byl značně nervózní. Páchne zahráváním si s důvěrou. V ÚTERÝ A VE ČTVRTEK JEN PRO DOHODNUTÉ NÁVŠTĚVY.

Ne. Od doby, kdy přišel do státu Maine, ještě nikdy – s výjimkou pár exkluzivních restaurací, jako je třeba Maurice – neviděl živnost, která by některé dny v týdnu fungovala jen pro předem objednané návštěvníky. A i u Maurice můžete v devíti případech z deseti přijít přímo z ulice a dostanete stůl... pochopitelně mimo letní sezóny, kdy je všude plno turistů. JEN PRO DOHODNUTÉ NÁVŠTĚVY.

Ale stejně, vždyť přece viděl (sice jen tak říkajíc koutkem oka), že lidé sem přicházejí a odcházejí odtud po celý týden. Možná ne v davech, ale přesto je zřejmé – ač je to podivné – že způsob, jakým pan Gaunt svůj obchod provozuje, zatím nikoho neodrazuje. Zákazníci k němu někdy přicházejí v malých skupinkách, mnohem častěji však po jednom, jak si alespoň Alan teď začíná uvědomovat, když si v duchu rekapituluje minulý týden. Nedělají právě takhle svoje kšefty podvodníci? Oddělí si vás od stáda, vezmou si vás na stranu, mažou vám med kolem úst a pak vám začnou vykládat, za jak výjimečnou a jedinečnou nízkou cenu právě teď máte možnost koupit třeba Lincolnův tunel.

„Alane?“ Zaťukala mu prstem na čelo. „Alane, jsi tady?“

S úsměvem na ni pohlédl. „Jsem tady, Polly.“

Na Nettiin pohřeb si oblékla tmavomodrý svetřík s barevně ladící tmavou vázankou. Zatímco Alan přemýšlel, vázanku rozpletla a její prsty bez problémů rozeply dva horní knoflíky bílé blůzky, kterou měla pod svetříkem.

„Ještě!“ řekl mlsně. „Rozepnout! Chceme rozepnout úplně!“

„Přestaň,“ řekla upjatě, avšak s úsměvem. „Sedíme tu uprostřed hlavní ulice městečka a je půl třetí odpoledne. A mimoto – vracíme se právě z pohřbu, pokud si ještě vzpomínáš.“

Vyděsil se. „To je opravdu už tak pozdě?“

„Jestli půl třetí je pozdě, tak je pozdě.“ Zatukala mu prstem na náramkové hodinky. „Díváš ty se vůbec někdy na tuhle věc, co máš na ruce?“

Pohlédl na hodinky a spatřil, že je už spíš tři čtvrtě, než půl třetí. Jestliže chce být u školy, až z ní bude vycházet Brian Rusk, tak se tam musí okamžitě rozjet.

„Tak už mi ukaž tu svoji cetku,“ řekl.

Nahmatala tenký stříbrný řetízek a vytáhla malý stříbrný předmět, zavěšený na jeho konci. Položila si ho na dlaň... a pak přes něj ruku sevřela, když Alan učinil pohyb, jako že se ho chce dotknout.

„Ach... vlastně nevím, jestli můžeš.“ Usmívala se, avšak pohyb, který právě učinil, jí byl zřetelně nepříjemný. „Mohly by se narušit nějaké ty vibrace, či co.“

„Ale prosím tě, Polly,“ řekl otráveně.

„Heleď,“ řekla, „řekneme si to na rovinu, jo? Chceš?“ V jejím hlase se znovu ozval hněv. Snažila se ho potlačit, ale přesto tam byl. „Pro tebe není problém dělat si z toho legraci. Ty totiž nejsi ten člověk, který má na telefonu extra velká tlačítka, ty nejsi člověk, který musí brát percodan po tubách.“

„Ale poslouvej, Polly! To je –“

„Ne – žádné ,poslouvej, Polly‘.“ Na tvářích jí naskočily červené skvrny. Část jejího hněvu, jak si uvědomila později, měla velmi prostý základ: v neděli měla přesně stejné pocity, jaké má Alan právě teď. Od té doby se přihodilo cosi, co její pocity změnilo – a vyrovnat se s tou změnou není lehké. „Tahle věc prostě funguje. Vím, že to je bláznivost, ale funguje. V neděli dopoledne, když přišla Nettie, jsem byla v agónii. Začala jsem myslet na to, že jediným řešením mých problémů může snad být už jen dvojitá amputace. Ty bolesti byly tak strašné, Alane, že jsem tu myšlenku přijala skoro s překvapením. Jasně – amputace! Jak je možné, že mne to nenapadlo už dřív? Vždyť to je jasné! A teď, jen o dva dny později, už mám jen to, co doktor Van Allen nazývá ,prchavé bolesti‘, a i ty ustupují, jak se mi zdá. Vzpomínám si, že asi před rokem jsem asi týden držela dietu o hnědé rýži, protože měla údajně pomoci. Je v tom snad nějaký rozdíl?“

Jak mluvila, hněv z jejího hlasu vyprchával a ona teď na něj hleděla téměř prosebně.

„Já nevím, Polly. Já opravdu nevím.“

Opět rozevřela dlaň a držela teď azku mezi palcem a ukazováčkem. Alan se k ní sklonil, tentokrát se však nepokusil jí dotknout. Byl to malý stříbrný předmět, nestejněměrně zaoblený. Na své spodní půlce měl malé otvory, ne větší, než jsou černé tečky, z nichž se skládají novinové fotografie. Ve slunečním světle matně zářil.

A jak na něj Alan hleděl, proběhl jím jakýsi mocný, iracionální pocit: ta věc se mu nelíbí. Vůbec se mu nelíbí. Bránil se krátkému, silnému nutkání prostě tu věc z Pollyina krku strhnout a vyhodit ji otevřeným oknem auta.

Jasně! No to je vynikající nápad, brachu! Jen to zkus – a budeš si pak moct posbírat chrup na podlaze auta!

„Někdy mám skoro pocit, jako kdyby se uvnitř něco pohybovalo,“ řekla Polly s úsměvem. „Jako jsou třeba ty mexické skákavé fazole, nebo něco podobného. No není to bláznivé?“

„To tedy nevím.“

Sledoval s pocitem silných obav, jak tu věc opět nechává vklouznout pod blůzku... avšak jakmile mu zmizela z očí a její prsty – bez jakýchkoliv pochyb teď už zase pohyblivé – opět začaly zapínat blůzku, ten pocit začal pomíjet. Nepomíjelo však jeho rostoucí přesvědčení, že pan Leland Gaunt balamutí ženu, kterou on miluje... a jestli ano, pak určitě nebude sama.

„Napadlo tě už, že by mohlo jít i o něco jiného?“ Hovořil teď s opatrností člověka, snažícího se po kluzkých kamenech přejít prudkou bystřinu. „Víš přece, že už jsi párkrát měla remise.“

„Pochopitelně, že to vím,“ řekla Polly s ostentativním klidem. „Jsou to přece moje ruce.“

„Polly, já se jen snažím –“

„Mně bylo hned jasné, že budeš reagovat přesně tak, jak teď reaguješ, Alane. Je to náramně prosté: já vím moc dobře, jak artritické remise vypadají – a příteli můj milý, tohle to není. V posledních pěti nebo šesti letech byla období, kdy jsem se cítila celkem dobře – ale i v těch nejlepších obdobích jsem se necítila ani zdaleka tak dobře, jako se cítím teď. Teď je to něco úplně jiného. Teď je to jako...“ Odmlčela se, chvíli přemýšlela a pak oběma rukama i rameny učinila takové vyčerpané gesto. „Skoro jako kdybych byla zase zdravá. Nepředpokládám, že pochopíš, jak to myslím – ale nedokáži se už vyjádřit přesněji.“

Zachmuřeně přikývl. Chápal, co mu právě řekla – a chápal i to, co tím chtěla vyjádřit. Možná ta azka uvolnila v její mysli nějakou tam sídlící léčivou moc. Je to ale vůbec možné – když její choroba není v žádném smyslu psychosomatická svojí povahou? Rosikruciani byli přesvědčeni, že takové věci se dějí. Podobně přesvědčeny byly nepochybně i ty miliony lidí, kteří si koupili knihu L. Rona Hubbarda o dianetice, když už o tom mluvíme. On sám přesvědčen není, může s jistotou říci jen to, že nikdy neviděl slepce, jemuž by byl navrácen zrak – případně zraněného, jemuž by rána přestala krváčet – a to jen v důsledku toho, že se koncentroval.

Jasně mu tu bylo jen jediné: něco tu pořádně smrdí. Něco tu smrdí tak silně, jako chciplotina ryby, tři dny ležící na slunci.

„Tak to rozsekne,“ řekla Polly. „Už nemám sílu snažit se nebýt na tebe protivná. Pojd' se mnou dovnitř. Stejně by ses už s ním měl seznámit. Možná ti bude umět líp než já vysvětlit, co ta věc umí... a co neumí.“

Opět pohlédl na hodinky. Je teď čtrnáct minut před třetí. Na okamžik si pomyslel, že nejlepší bude učinit to, co Polly navrhuje – Briana Ruska si přece může nechat na později. Ale kdyby toho kluka chytil právě ve chvíli, kdy vychází ze školy – dokud je mimo domov – bylo by to nejlepší. Dostal by z něj lepší odpovědi, než kdyby s ním musel mluvit v přítomnosti jeho matky, která by kolem nich kroužila jako lvíce chránící svoje mládě, přerušovala by je a možná by i svého syna naváděla, aby mu neodpovídal. Ano – a tady jsme u toho: jakmile by zjistila, že její syn něco skrývá, nebo kdyby si paní Rusková i jen myslela, že její syn něco skrývá, pak by Alan nejspíš nebyl schopen získat informace, které potřebuje.

Tady má potenciálního podvodníka; v Brianu Ruskovi má zase možná klíč, který mu pomůže rozluštit záhadu té dvojité vraždy.

„Zlato, nemohu,“ řekl. „Možná pak později. Musím teď jet ke škole a s někým si tam promluvit – hned.“

„Má to co dělat s Nettí?“

„Spíš s Wilmou Jerzyckovou... ale jestli je moje tušení správné, tak se to týká i Nettie, ano. Jestli něco zjistím, dám ti vědět. Ale přesto – mohl bych tě o něco poprosit?“

„Alane, já ji koupím! Nejsou to tvoje ruce!“

„Ne, to je mi jasné, že ji koupíš. Chtěl bych po tobě jen jedinou věc – zaplat' mu šekem. Neexistuje žádný důvod, proč by neměl šeky brát – pokud ovšem je skutečně solidní obchodník. Bydlíš v městečku a banku máš přes ulici, Kdyby ale něco nesedělo, tak máš pořád pár dní možnost platbu pozastavit.“

„Aha,“ řekla Polly. Její hlas zněl klidně, avšak Alan si okamžitě uvědomil, že nakonec přece jen na jednom z oněch kluzkých kamenů v bystřině uklouzl a spadl do proudu. „Tak ty jsi pořád přesvědčen, že to je podvodník, co? Ty jsi prostě přesvědčen, že chce ubohé ženské naivce sebrat její peníze, sbalit si svoje fidlátka a zmizet někde v temnotě.“

„Já nevím,“ řekl Alan upřímně. „Ale co vím, je skutečnost, že tu má otevřený obchod teprve týden. Takže šek může prostě představovat jen takovou rozumnou opatrnost.“

Ano, je prostě jen rozumný. To Polly uznává. A právě ta rozumnost, ta zarputilá racionalita v konfrontaci s tím, co pro ni představuje skutečně zázračný prostředek – právě to ji nyní rozčiluje. Bojovala s nutkáním zarýt mu prsty do obličeje a vykřiknout Cožpak to NECHÁPEŠ, Alane? Cožpak jsi SLEPÝ?, když se takhle chová. Skutečnost, že pokud je pan Gaunt solidní obchodník, nemělo by mu vůbec vadit, kdyby od ní měl přijmout šek, její zlost jen zvyšovala.

Bud' opatrná, šeptalo jí něco. Bud' opatrná a neukvapuj se, než začneš mluvit, všechno si pořádně

promysli. Nezapomínej na to, že toho muže miluješ.

Odpovídal jí však nějaký jiný, studený hlas, který ani nepoznávala: Miluji ho vlastně? Skutečně ho miluji?

„Dobře,“ řekla se sevřenými rty a odsunula se od něj. „Děkuji ti, že hájíš moje zájmy. Občas totiž zapomínám, jak strašně vlastně potřebuji, aby na mne někdo v tomto ohledu dohlédl. Můžeš se spolehnout, že mu vypíšeš šek.“

„Polly –“

„Ne, Alane. Už bylo dost řečí. Už se na tebe dnes nehodlám dál zlobit.“ Otevřela dveře auta a jediným plyným pohybem vystoupila. Svetřík se jí vysoukal, odhaluje pruh holé pokožky na boku.

Pohnul se, že vystoupí na druhé straně a sevře ji do náruče, že se udobří, přesvědčí ji, že všechny ty pochybnosti vyslovuje jen v jejím zájmu. Pak se ale znovu podíval na hodinky. Bylo devět minut před třetí. I když vyjede hned teď, možná už Briana Ruska nestihne.

„Dopovím ti to večer,“ zavolal z okna vozu.

„Príma,“ řekla. „Hlavně to nezapomeň, Alane.“ Vykročila přímo ke dveřím pod baldachýnem, aniž by se otočila. Ještě než stačil zařadit zpátečku a vyjet na ulici, zaslechl Alan zacinkání stříbrného zvonku.

„Paní Chalmersová!“ zvolal pan Gaunt vesele a udělal nějaké znamínko na svém archu vedle pokladny. Blížil se už jeho spodnímu okraji: Pollyino jméno na něm bylo předposlední.

„Prosím... Polly,“ řekla.

„Promiňte.“ Jeho úsměv se rozšířil. „Polly.“

Usmála se na něj také, byl to však úsměv trochu vynucený. Teď, když byla tady uvnitř Nezbytných věcí, začala pociťovat hlubokou lítost, že se s Alanem rozešla takhle ve zlosti. Náhle zjistila, že se musí vši silou bránit, aby nepropukla v pláč.

„Paní Chalmersová? Polly? Není vám dobře?“ Pan Gaunt obešel pult a vykročil k ní. „Jste trochu bledá.“ Tvář se mu zachmuřila upřímnou starostí. Tak tohle je člověk, o kterém si Alan myslí, že je podvodník, pomyslela si Polly. Měl by ho vidět právě teď –

„To je asi tím sluncem,“ řekla trochu se třesoucím hlasem. „Venku je příšerné horko.“

„Ale tady je chladno,“ řekl chlácholivě. „Jen pojd'te dál, Polly. Pojd'te a posaďte se.“

Vedl ji – svoji ruku měl nataženou poblíž jejích zad, aniž by se jí však dotýkal – k jednomu z křesel, polstrovaných rudým sametem. Posadila se s koleny u sebe.

„Náhodou jsem se chvíli díval z okna,“ řekl, sedaje si do vedlejšího křesla a skládaje své dlouhé ruce do klína, „a zdálo se mi, že se s šerifem tak trochu sváříte.“

„To nic není,“ řekla, pak jí ale z koutku oka vyklouzla velká slza a skoulela se jí po tváři.

„Právě naopak,“ řekl. „Znamená to hodně.“

S překvapením na něj pohlédla... a hnědé oči pana Gaunta zachytily její. Měl je takhle světle hnědé už dřív? Nedokázala si vzpomenout – nebyla si vůbec jistá. Teď do nich však hleděla a cítila, jak všechny dnešní trable – nejdřív pohřeb ubohé Nettie a pak tu hloupou hádku s Alanem – začíná pouštět z hlavy.

„Myslíte...?“

„Polly,“ řekl tiše, jsem přesvědčen, že všechno nakonec dopadne dobře. Pokud mi budete důvěřovat. Důvěřujete mi?“

„Ano,“ řekla Polly, ačkoliv cosi uvnitř ní, něco velmi hluboko a velmi slabě, zakřičelo nějaké zoufalé varování. „Důvěřuji vám – bez ohledu na to, co říká Alan, důvěřuji vám celým srdcem.“

„Nu, pak je to v pořádku,“ řekl pan Gaunt. Natáhl se a vzal Polly za ruku. Na chvíli se jí tvář zkrivila odporem, pak se ale znovu uvolnila do původního prázdného a zasněného výrazu. „To je dobře. A váš přítel šerif si nemusel dělat vůbec žádnou starost; váš osobní šek bude pro mne stejně dobrý, jako kdyby to bylo zlato.“

Alan si uvědomil, že nejspíš přijede pozdě, pokud nedá na střechu dodávky maják, nezapne sirénu a nešlápne na plyn. Ale právě to udělat nechtěl. Nechtěl, aby Brian Rusk spatřil policejní vůz – chtěl, aby spatřil trochu omláčenou dodávku, podobnou té, s níž možná jezdí i jeho otec.

Bylo už příliš pozdě na to, aby stačil dojet ke škole ještě před skončením celodenního vyučování. A tak Alan místo toho zaparkoval dodávku u křižovatky ulic Main a School. Tudy se bude s největší

pravděpodobností Brian ze školy vracet domů; musí jen doufat, že ta pravděpodobnost mu dnes vyjde.

Alan vystoupil, opřel se o nárazník dodávky a vytáhl z kapsy plátek žvýkačky. Právě ho rozbaloval, když zaslechl hodiny na střední škole odbíjet třetí. Údery zvonu se k němu horkým vzduchem nesly ospale a jakoby z nějaké velké dálky.

Rozhodl se, že jakmile bude mít za sebou pohovor s Brianem Ruskem, promluví si s tím panem Lelandem Gauntem z Akronu ve státě Ohio, ať už má či nemá na dnešek domluvenou návštěvu... pak se ale náhle rozhodl jinak. Nejdřív zavolá do úřadu generálního prokurátora do Augusty a nechá tam prověřit jméno Gaunt v rejstříku trestaných osob. A jestli tam o něm nebudou mít nic, mohou to jméno poslat k prověření na velký počítač LAWS R & I ve Washingtonu – podle Alanova názoru je tahle zločinecká kartotéka LAWS jedna z mála dobrých věcí, které Nixonova administrativa stačila realizovat.

Ulicí už teď přicházely směrem od školy s pokřikováním, poskakováním a smíchem první děti. Alana náhle něco napadlo a otevřel u dodávky dveře na straně řidiče. Natáhl se přes sedadlo, otevřel přihrádku pro rukavice a prohraboval se krámy uvnitř. Toddova žertovná plechovka oříšků mu přitom vypadla na podlahu.

Už se chtěl vzdát hledání, když vtom našel, co hledal. Vzal nalezené, přihrádku zabouchl a vysoukal se z auta. Držel v ruce malou kartónovou krabičku s nálepkou, na níž byl nápis:

Kouzlo se skládací květinou Blackstone Magic Co. 19 Green St, Paterson, N.J.

Alan z krabičky vyjmul nějaký menší čtvereček – silný štůsek pestrobarevného hedvábného papíru. Zasunul si ho pod řemínek náramkových hodinek. Každý kouzelník má po těle a v oblečení celou řadu „bezedných děr“ a některé z nich vždy bývají jeho nejoblíbenější. Alanovým nejoblíbenějším místem byl prostor pod řemínkem jeho náramkových hodinek.

Když si tak připravil slavné číslo Skládací květiny, opět začal vyhlížet Briana Ruska. Spatřil nějakého kluka na kole, prolétajícího se hloučky malých chodců. Okamžitě zbystřil. Pak poznal, že to je jedno z dvojčat Hanlonů a opět se uvolnil.

„Koukej zpomalit, nebo dostaneš pokutu za rychlou jízdu,“ zavrčel, když kluk projížděl kolem něj. Jay Hanlon na něj překvapeně pohlédl a málem přitom narazil do stromu. Pokračoval v jízdě už pomaleji.

Alan ho ještě chvíli s pobavením sledoval, pak se otočil zase směrem ke škole a upravil si náramkové hodinky pro Briana Ruska.

Sally Ratcliffová stoupala po schodišti ze své malé logopedické učebny do prvního patra školy pět minut poté, co školní hodiny odbily třetí. Kráčela hlavní chodbou ke sborovně. Chodba se rychle vyprazdňovala – jako konečně každý den, když venku bylo hezky a teplo. Před budovou na sebe pokřikovaly hloučky dětí, přecházející přes trávník ke školním autobusům číslo 2 a 3, čekajícím u chodníku. Její střevíčky s nízkými podpatky klapaly po kamenné podlaze. V ruce držela nažloutlou obálku, obrácenou jménem adresáta, Franka Jewetta, k hezky tvarovaným prsům.

U učebny číslo šest, hned vedle sborovny, se na chvíli zastavila a nahlédla drátěným sklem dovnitř. Pan Jewett tam promlouval k několika učitelům, jichž se týkala příprava podzimních a zimních sportů. Frank Jewett byl tučný skrček, Sally vždy připomínající postavu pana Weatherbee z kresleného seriálu o zrzkovi Archiem. Podobně jako panu Weatherbee i jemu pořád klouzaly brýle po nose.

Po jeho pravici seděla Alice Tannerová, školní tajemnice. Zdálo se, že si dělá poznámky.

Pan Jewett pohlédl doleva, spatřil v okně dveří nakukující Sally a obdařil jí jedním ze svých afektovaných úsměvů. Zvedla ruku, aby mu zamávala a také se na něj usmála. Ještě si pamatovala časy, kdy usmívat se bylo pro ni druhou přirozeností; hned po modlení pro ni byl úsměv tou nejpřirozenější věcí na světě.

Pár dalších učitelů se podívalo, koho že to tam jejich neohrožený vůdce vidí. Podívala se i Alice Tannerová. Alice jí zdrženlivě pokynula prsty a svoje gesto doprovodila sacharinově sladkým úsměvem.

Vědí to, pomyslela si Sally. Všichni to už vědí, že Lester a já patříme historii. Irena byla včera večer tak milá... tak s ní cítila... a tak dychtila hned všechno vyžvanit. Potvora jedna.

Sally její gesto opětovala a cítila, jak se jí přitom rty roztahují v podobně sladkém – a naprosto neupřímném – úsměvu. Jen doufám, že tě cestou domů přejede náklad'ák, štetko jedna zmalovaná, pomyslela si a s klapáním podpatků kráčela dál.

Když jí ve volné hodině zavolal pan Gaunt a řekl, že je čas, aby doplatila zbytek za tu nádhernou třísku, zareagovala Sally nadšeně a s potěšením poněkud nakyslého druhu. Původně totiž měla pocit, že ten „žertík“, který slíbila provést panu Jewettovi, je vlastně žertík dost ošklivý, ale právě dnes jí to dokonale vyhovovalo. Ona dnes měla náhodou také ošklivou náladu.

Položila ruku na kouli dveří sborovny... a pak se zarazila.

Co to s tebou je, podivila se najednou. Vždyť přece máš tu třísku... tu nádhernou, svatou třísku, v níž jsou zachyceny nádherné, svaté vize. Cožpak nejsou právě takové věci určeny pro zlepšení nálady člověka? Pro jeho zklidnění? Aby se dostal blíže k Bohu všemohoucímu? Ty se ale necítíš být klidnější a blíže Bohu či komukoliv jinému. Ty se naopak cítíš, jako kdyby ti někdo nacist do hlavy rovnou celé klubko ostnatého drátu.

„Ano, to ale není vina ani moje, ani té třísky,“ zamumlala Sally. „To je chyba Lestera. Pana Lestera Macka Pratta.“

Nějaká brýlatá holčička s těžkými copy se otočila od vývěsky, kterou studovala a zvědavě pohlédla na Sally.

„Co si to tam prohlížíš, Irvino?“ zeptala se Sally.

Irvina zamrkala. „Nif, slečno Vafcliffová.“

„Tak si to jdi prohlížet někam jinam,“ štekla Sally. „Už je totiž po škole.“

Irvina se rozeběhla chodbou, vrhající občas nedůvěřivé pohledy přes rameno.

Sally otevřela dveře sborovny. Obálku našla přesně na místě, kde řekl pan Gaunt, že bude: za popelnicemi před dveřmi kuchyně. Jméno pana Jewetta na ni dopsala už sama.

Ještě jednou se ohlédla přes rameno, aby se přesvědčila, zda se náhodou chodbou neblíží ta štetka Alice Tannerová. Pak otevřela dveře vnitřní kanceláře pana Jewetta, rychle ji přešla a obálku mu položila na pracovní stůl. A teď tu druhou věc.

Vytáhla vrchní zásuvku stolu a vyndala z ní velké nůžky. Sehnula se a zkusila spodní zásuvku na levé straně stolu. Byla zamčená. Pan Gaunt už jí říkal, že nejspíš bude zamčená. Sally pohlédla do sborovny – byla stále ještě prázdná, dveře zavřené. Dobře. Výborně. Strčila špičku nůžek do štěrbin u horní části zamčené zásuvky a zapáčila. Dřevo naprasklo a Sally pocítila, jak jí bradavky nějak zvláště, příjemně tuhnou. To je tedy legrační. Sice má trochu strach, ale jinak to je docela legrace.

Znovu nasadila nůžky – jejich špičky tentokrát šly zasunout hlouběji – a znovu zapáčila. Zámek povolil a zásuvka po kolejničkách vyjela ven, odhalující celý svůj obsah. Sally úlekem a překvapením otevřela ústa. Pak se začala hihňat – vydávala tlumené, zdušené zvuky, znějící spíš jako nějaké hýkání než jako smích.

„Jé, ale, pane Jewette! No vy jste mi ošklivý chlapec!“

V zásuvce byl štos časopisů polovičního formátu – a ten, který byl navrch, se jmenoval právě Ošklivý chlapec. Kresba na ohmatané obálce zobrazovala asi devítiletého chlapce. Na sobě měl jen motorkovou čepici stylu padesátých let – a nic víc.

Sally hrábla do zásuvky a časopisy vyndala – bylo jich tam snad deset, možná víc. Veselé dětičky. Nahé kočičky. Vlalící ve větru. Bobíkův venkovský svět. Nahlédla do jednoho a stěží mohla uvěřit svým očím. Odkud se takovéhle věci berou? Určitě se neprodávají v některém z místních obchodů, dokonce ani ne až v tom posledním regále nahoře, o němž se občas zmiňuje reverend Rose ve svých kázáních – v tom regále, kde je nápis POUZE PRO ZÁJEMCE STARŠÍ 18 LET.

V hlavě jí náhle promluvil ten dobře známý hlas: Dělej, Sally. Ta schůze už končí – nechceš přece, aby tě tu někdo chytil, ne?

A pak se ozval nějaký další hlas, ženský hlas, jenž Sally téměř poznávala. Ten druhý hlas byl slyšet asi tak, jako když je při telefonním hovoru v pozadí na druhé straně linky ještě někdo další, kdo se na hovor napojil.

Víc než rozumná, říkal ten druhý hlas. Je přímo božská.

Sally ten hlas odladila a provedla to, co jí řekl pan Gaunt: rozházela ty hnusné časopisy po celé kanceláři pana Jewetta. Pak dala nůžky zase na své místo, rychle kancelář opustila a zabouchla za sebou dveře. Otevřela dveře na chodbu a vykoukla. Nebyl tam nikdo... ale hlasy z učebny číslo 6 teď zněly hlasitěji, lidé se tam smáli. Už se chystají k odchodu, pomyslela si; byla to nějak neobvykle krátká

schůze. Díky Bohu za pana Gaunta, pomyslela si a vyklouzla do chodby. Došla až téměř k východu, když vtom za svými zády zaslechla, jak vycházejí z učebny na chodbu. Sally se neotočila. Napadlo ji, že v posledních pěti minutách ani nepomyslela na pana Lestera Macka Pratta, a to je opravdu dobré znamení. Pomyslela si, že teď půjde domů, napustí si pěnovou koupel, do vany si vleze s tou nádhernou třískou a stráví pak další dvě hodiny tím, že nebude myslet na pana Lestera Macka Pratta – a to bude teprv pohoda. Ano, opravdová pohoda. Ano –

Cos to tady teď prováděla? Co bylo v té obálce? A kdo ji tam před tu kuchyň vlastně dal? Kdy? A hlavně – co to začínáš, Sally?

Chvíli nehybně stála a cítila, jak se jí na čele a na spáncích začínají tvořit kapičky potu. Oči se jí rozšířily úlekem jako oči nějakého vyděšeného ptáče. Pak se jí opět zúžily a ona pokračovala v chůzi. Měla na sobě pohodlné volné kalhoty, jejichž nohavice se o sebe třely podivně příjemným způsobem, připomínajícím jí její časté schůzky a mazlení s Lesterem.

Je mi úplně fuk, co jsem udělala, pomyslela si. Vlastně naopak doufám, že to nějaký svůj význam mít bude. On si o takové ošklivé triky přece přímo říká – vypadá jako pan Weatherbee a přitom si kupuje takové prasečinky. Jen doufám, že pukne vzteky, až do té své kanceláře vejde.

„Ano, pevně doufám, že pukne vzteky, čurák jeden,“ zašeptala. Bylo to poprvé v životě, kdy skutečně nahlas vyslovila takové sprosté slovo. Bradavky jí opět ztvrdly a začaly příjemně svědit. Sally přidala do kroku, nějak nejasně přemýšlejíc o tom, že v té vaně by mohla dělat také ještě něco jiného. Náhle se jí zdálo, že by mohla mít i jinou potřebu – nebo dvě. A není si přesně jista, jak je uspokojí... ale pomyslela si, že si nějak už určitě poradí.

Konečně i náš Pán pomohl těm, kdož si pomohli sami.

„Je to tedy rozumná cena?“ zeptal se pan Gaunt Polly.

Polly se chystala odpovědět, pak se ale zarazila. Zdálo se jí, že pozornost pana Gaunta je náhle něčím odpoutána; zíral do prostoru a rty se mu bezhlesně pohybovaly jakoby v modlitbě.

„Pane Gaunte?“

Trochu sebou trhnul. Pak na ni opět upřel zraky a usmál se. „Promiňte mi to, Polly. Bývám někdy trochu roztržitý.“

„Ta cena je více než férová,“ řekla mu Polly. „Je přímo božská.“ Vytáhla z kabelky šekovou knížku a začala vypisovat šek. Občas začala neurčitě přemítat, proč tu vlastně vůbec je – a v těch okamžicích cítila, jak ji volají oči pana Gaunta. Když vzhledla a setkala se s jeho zraky, všechny otázky a pochybnosti opět ustoupily.

Šek, který mu podávala, zněl na sumu šestačtyřiceti dolarů. Pan Gaunt ho pečlivě přeložil a vsunul do vnější kapsičky svého sportovního saka.

„Hlavně nezapomeňte vyplnit tu kopii,“ řekl pan Gaunt. „Váš čmuchavý přítel ji nepochybně bude chtít vidět.“

„Chystá se vás navštívit,“ řekla Polly, zatímco vyplňovala kopii šeku. „Je přesvědčený, že jste určitě nějaký podvodník.“

„On totiž moc přemýšlí a dělá si moc plánů,“ řekl pan Gaunt, „ale jeho plány se budou měnit a jeho myšlenky budou odváty jako mlha ve větrném ránu. Na to můžete vzít jed.“

„Vy... vy mu ale nebudete ubližovat, že?“

„Já? Vy mi ale velmi křivdíte, Patricie Chalmersová. Já jsem pacifista – jeden z největších pacifistů na světě. Já bych šerifovi ani vlásek na hlavě nezkřivil. Jen jsem chtěl říci, že dnes odpoledne má co vyřizovat na druhé straně mostu. Ještě to sice neví, ale už je to tak.“

„Ach.“

„Nu, Polly?“

„Ano?“

„Ten váš šek ale nepředstavuje kompletní splátku za azku.“

„Ne?“

„Ne.“ Držel teď v rukách čistou bílou obálku. Polly neměla ani ponětí, odkud se mu v rukách tak najednou vzala, ale to nic na věci neměnilo. „Abyste svůj amulet úplně vyplatila, Polly, musíte mi pomoci

provést někomu takový žertík.“

„Alanovi?“ Byla náhle poděšená jako stěpní králík, který v horkém letním odpoledni zachytí suchý závan požáru. „Vy myslíte Alanovi?“

„To tedy určitě ne,“ řekl. „Žádat vás, abyste provedla nějaký žertík člověku, jehož znáte, a navíc člověku, o němž si myslíte, že ho milujete, by bylo velmi neetické, vážená dámo.“

„Opravdu?“

„Ano... i když jsem přesvědčen, že byste se skutečně měla vážně zamyslet nad svým vztahem k šerifovi, Polly. Možná dojdete k závěru, že jako východisko vám zbývá jen poměrně prostá volba: že menší bolest teď vás ušetří větší bolesti později. Jinými slovy – ti, kdo se žení ve spěchu, se často dožijí jen zklamání.“

„Já vám nerozumím.“

„Já vím, že mi nerozumíte. Ale určitě mi porozumíte, až si pročtete svoji poštu. Nejsem totiž jediný, koho ten jeho policajtský čumák vyčmuchar. Teď bychom si ale měli probrat žertík, který od vás chci. Terčem tohoto žertíku bude mládenec, kterého jsem právě zaměstnal. Jmenuje se Merrill.“

„Eso Merrill?“

Jeho úsměv pohasl. „Nepřerušujte mne, Polly. Nikdy mne nepřerušujte, když mluvím. Pokud ovšem nechcete, aby vám ruce natekly tak, jako kdybyste měla v žilách napumpovaný nějaký jedovatý plyn.“

Odtáhla se od něj, své zasněné, ospalé oči teď vytřeštěné. „Já... já se omlouvám.“

„Dobře, Vaše omluva se přijímá... pro tentokrát. A teď mne poslouvejte. Poslouvejte pozorně.“

Frank Jewett a Brion McGinley, učitel zeměpisu a trenér basketbalového mužstva, vyšli z učebny číslo 6 a do sborovny vcházeli hned za Alicí Tannerovou. Frank se šklebil a vyprávěl Brionovi vtip, který ten den ráno slyšel od obchodního zástupce firmy, dodávající škole učebnice. Šlo v něm o doktora, který nebyl schopný určit, jakou nemoc má jistá žena. Zúžil diagnózu na dvě možnosti – AIDS nebo senilita – ale dál už nevěděl.

„A tak manžel ty ženský si vzal doktora stranou,“ pokračoval Frank cestou do sborovny. Alice se tam skláněla nad svým pracovním stolem a probírala se hromadou lejster. Frank ztišil hlas. Alice se dokázala pěkně rozzlobit, když šlo o vtipy, které nebyly tak úplně nevinné.

„No?“ Teď se začínal šklebit i Brion.

„Jo. Prostě se fakt naštvál. Povídá mu, ‚Sakra, doktore – to už sté vážně v koncích? Copak se skutečně nedá nijak zjistit, kterou z těch nemocí má?‘“

Alice vzala ze stolu dva růžové dotazníky a vykročila s nimi do kanceláře Franka Jewetta. Došla až ke dveřím a tam se zastavila, jako kdyby narazila na nějakou neviditelnou kamennou zeď. Ani jeden z obou křenicích se bělochů středního věku z maloměsta si toho nevšiml.

„Ale jo, je to celkem snadný,“ povídá ten doktor. ‚Zavezte ji tak padesát kilometrů do lesa a nechte ji tam. A jestli najde cestu zpátky, tak ji už nikdy nešukejte.‘“

Brion McGinley chvíli nechápavě civěl na svého šéfa a pak explodoval do záchvatu srdečného smíchu. Jewett se k němu přidal. Chechtali se tak nahlas, že ani jeden z nich nezaslechl Alici, když poprvé zavolala Frankovo jméno. Podruhé už ji slyšeli. Podruhé už zaječela.

Frank k ní přispěchal. „Alice? Co se –“ Pak to spatřil a od hlavy až k patě ho zalil příšerný, lepkavý strach. Slova mu zamrzla na rtech. Cítil, jak se mu varlata smrskávají a snaží se zalézt tam, odkud původně přišla.

Časopisy. Ty ukrývané časopisy ze spodní přihrádky.

Byly poházené po celé místnosti jako nějaké konfety ze špatného snu: chlapi v uniformách, chlapi na žebříňáku, chlapi ve slamácích, chlapi na dřevěných koníčcích.

„No proboha!“ ozvalo se nalevo od Franka chraplavým hlasem, chvějícím se hrůzou a zděšením. Otočil tím směrem hlavu (šlachy v krku mu přitom zaskřípaly jako zrezavělá péra létacích dveří) a spatřil Briona McGinleyho, zírajícího na tu časopisovou výzdobu. Oči mu vylézaly z důlků.

To je nějaký vtip, snažil se říci. Někáký pitomý vtip, nic víc, ty časopisy nejsou moje. Stačí se přece na mne podívat, abyste pochopili, že takové časopisy nemohou vzbuzovat... vzbuzovat žádný zájem v člověku... v člověku mého... mého... Jeho čeho?

Nevěděl, a vlastně na tom teď ani nezáleželo, protože ztratil řeč. Úplně ztratil schopnost mluvit.

Všichni tři dospělí lidé tu stáli v ohromném tichu a hleděli do pracovny ředitele měšťanky Franka Jewetta. Jeden z časopisů, který byl položený na kraji křesla pro návštěvy, pomalu obracel svoje stránky v průvanu teplého vzduchu, vnikajícího do místnosti napůl otevřeným oknem, až spadl na podlahu. Šťavnatí mladí hoši, slibovala jeho titulní strana.

Nějaký vtíp, ano, klidně bych řekl, že to je nějaký vtíp, kdo mi ale uvěří? Co když ta zásuvka pracovního stolu byla vypáčena. Uvěří mi to?

„Paní Tannerová?“ ozval se za nimi nějaký dívčí hlásek.

Všichni tři – Jewett, Tannerová i McGinley – se provinile otočili. Stály tam dvě dívky z osmého ročníku v červené a bílé uniformě mažorettek. Alice Tannerová a Brion McGinley se téměř současně pohnuli tak, aby děvčatům zablokovali průhled do Frankovy kanceláře (sám Frank se zdál být přibitý na místo a zkamenělý navíc), ale jejich pohyb přišel příliš pozdě. Oči dívek se rozšířily údivem. Jedna z nich – Darlene Vickerová – si přitiskla ruce k ústům a nevěřícně zírala na Franka Jewetta.

Frank si pomyslel: No, výborně. Do zítřejšího poledne to bude vědět každý žák této školy. A do zítřejšího večera to budou vědět všichni v tomhle městečku.

„Děvčata, jděte pryč,“ řekla paní Tannerová. „Někdo provedl panu Jewettovi hnusný vtíp – velmi hnusný vtíp – a vy o tom budete zticha. Rozumíte?“

„Ano, paní Tannerová,“ řekla Erin McAvoyová; o tři minuty později bude vykládat své nejlepší kamarádce, Donně Beaulieuové, že kancelář pana Jewetta je vyzdobená obrázky kluků, kteří na sobě mimo kovových ozdob nemají už nic.

„Ano, paní Tannerová,“ řekla Darlene Vickerová; o pět minut později to bude vykládat zase svojí nejlepší kamarádce, Natálii Priestové.

„Tak jděte,“ řekl Brion McGinley. Snažil se, aby mu hlas zněl přísně, ale pořád ještě byl v šoku a promluvil chraplavě. „Běžte už.“

Obě dívenky upalovaly pryč, sukničky jim poletovaly kolem pevných stehů.

Brion se pomalu obrátil k Frankovi. „Já myslím –“ začal mluvit, ale Frank si ho vůbec nevšímal. Kráčel do své kanceláře; pohyboval se pomalu jako člověk, který napůl spí. Zavřel dveře s černým nápisem tiskacími písmeny REDITEL a pomalu začal sbírat časopisy.

Proč jim prostě nedáš písemné doznání, vykřikla nějaká část jeho hlavy.

Ignoroval ten hlas. Někaká jeho hlubší část, primitivnější, promluvila také – a tato část mu říkala, že nejzranitelnější je právě teď. Pokud by mluvil s Brionem či Alicí teď a snažil se podat jim nějaké vysvětlení, tak by to znamenalo totéž, jako kdyby se šel místo toho sám oběsit.

Alice zaklepala na dveře. Frank na klepání nedbal a pokračoval ve svém snovém pochodu po místnosti. Sbíral časopisy, jež shromažďoval posledních devět let, psal si o ně a nechal si je posílat na poštu do Gates Falls, a kdykoliv si je vyzvedával, byl přesvědčený, že se na něj jako supi vrhnou státní policie nebo celý tým poštovních inspektorů. Nikdy se to nestalo. Ale teď... se stalo tohle.

Nebudou ani věřit, že patří tobě, říkal ten primitivní hlas. Oni si totiž ani nedovolí uvěřit, že patří tobě – kdyby tomu uvěřili, narušilo by to až příliš mnoho jejich maloměstských životních koncepcí. Jakmile se zase začneš ovládat, budeš schopen se očistit. Ale... kdo mohl něco takového udělat? Kdo jen mohl něco takového udělat? (Franka nikdy nenapadlo zeptat se sám sebe, jaké šílené nutkání ho přimělo, aby si ty časopisy vzal sem do školy – právě sem.)

Napadala ho jen jediná osoba – jediná osoba z Castle Rocku, jež sdílela tajemství jeho života. George T. Nelson, instruktor technické třídy. George T. Nelson, který byl pod slupkou svého mužného vzezření teplý jako lyžařské podkolenky. George T. Nelson, s nímž byl Frank Jewett jednou v Bostonu na takovém zvláštním večírku, kde byla spousta mužů středního věku a malá skupina nahých chlapců. Na takovém večírku, který vás může klidně na zbytek života dostat do vězení. Na takovém večírku –

Na podložce desky pracovního stolu ležela nějaká nažloutlá obálka. Na ní bylo napsané jeho jméno. Frank Jewett pocítil někde v podbřišku příšerné bodnutí. Jako výtah, který se utrhne. Vzhlédl a spatřil Alici a Briona, sledující ho sklem dveří, hlavy téměř na sobě. Oči měli dokořán, pusy měli dokořán a Frank si pomyslel: teď už vím, jaký to je pocit být rybou v akváriu.

Mávl na ně rukou – jděte pryč! Ale oni nešli a jeho to nějak ani nepřekvapovalo. Je to jen zlý sen a

ve zlých snech se věci nikdy nedějí tak, jak si přejete. Právě proto to přece jsou zlé sny. Přepadl ho hrozný pocit nějaké ztráty a zmatení... ale někde vespuď, jako žhavý uhlík pod hromadou vlhkých větví, začal hořet malý modrý plamínek hněvu.

Posadil se za stůl a stoh časopisů postavil na podlahu. Spatřil, že zásuvka, v níž časopisy byly uloženy, je vypáčená – přesně, jak se obával. Roztrhl obálku a vysypal její obsah na stůl. Většinou šlo o lesklé fotografie. Fotografie jeho a George T. Nelsona na onom večírku v Bostonu. Skotačení s řadou hezkých mladých hochů (nejstaršímu z těch hezkých mladých hochů mohlo být dvanáct) a na každé fotografii byl obličej George T. Nelsona zakrytý; obličej Franka Jewetta však byl naprosto zřetelný.

Ani to Franka nijak moc nepřekvapovalo.

V obálce byl také dopis. Vytáhl ho a četl.

Franku, starý brachu, nerad to dělám, ale musím odjet z města a nemám čas na žádné parádičky. Chci dva tisíce. Přines mi je ke mně dnes večer v sedm hodin. Kdyby ses snad z toho chtěl vykroutit – což by se u takového kluzkého ničemy, jako jsi ty, docela dalo předpokládat – tak se nejdřív zeptej sám sebe, jak by se ti líbilo, kdybys tyhle fotografie viděl nalepené na každém sloupě ve městě, hned pod těmi plakáty na Noční kasino. Hnali by tě z města starý brachu. Tak nezapomeň: dva tisíce, u mě, a nejpozději do čtvrt na osm dnes večer – jinak budeš litovat, že ses raděj nenarodil bez pind'oura.

Tvůj přítel George

Oči se mu na tu závěrečnou řádku dopisu vracely s jakýmsi nevěřicným a zmateným děsem.

Tvůj zkurvený lizoprdelní jidášský PŘÍTEL!

Brion McGinley stále bušil na dveře. Když však Frank Jewett konečně vzhlédl od té věci na stole, jež tolik upoutala jeho pozornost, Brionova pěst se zastavila v polovině náprahu. Tvář ředitele byla křídově bílá, jen na lících měl dvě jasně červené klaunské skvrny. Rty mu v neznatelném úsměvu obnažovaly zuby.

Ted' už ani trochu nevypadal jako pan Weatherbee.

Můj přítel, pomyslel si Frank. Jednou rukou dopis zmačkal a blýskavé fotografie uložil zpět do obálky. Modrý plamínek jeho hněvu se ted' rozhořel a plápolal již oranžově. Mokré větve začínaly chytat. Přijdu tam, jistěže ano. Přijdu tam, abych si to probral se svým přítelem Georgem T. Nelsonem.

„Ano, jistěže ano,“ řekl Frank Jewett. „Ano, jistěže.“ Začal se usmívat.

Bylo už skoro čtvrt na čtyři a Alan si pomyslel, že Brian šel určitě jinudy – proud domů se vracejících žáků pomalu vysychal. Ale potom, právě když sáhl do kapsy pro klíčky od auta, spatřil na School Street osamocenou postavu na kole, jedoucí směrem k němu. Ten chlapec jel pomalu, vlastně se na kole vlekl, a hlavu měl skloněnou tak nízko, že mu Alan neviděl do tváře.

Viděl však, co je v košíku na nosiči kola toho kluka: pikniková chladnička značky Playmate.

„Rozumíte?“ ptal se Gaunt Polly, držící ted' v ruce obálku.

„Ano, já... rozumím. Ano.“ Ale její jakoby ospalá tvář se mračila.

„Nezdáte se být příliš šťastná.“

„Nu... já...“

„Takové věci jako azka nikdy nefungují zvláště dobře u lidí, kteří nejsou šťastni,“ řekl pan Gaunt. Ukázal prstem na malou vybouleninu v místě, kde se pod halenkou dotýkala její pokožky stříbrná kulička, a jí se opět zdálo, že cítí, jak se uvnitř kuličky cosi začalo pohybovat. A v týž okamžik zavalily její ruce příšerné křeče bolesti, zakusující se jí do masa jako nějaká síť krutých ocelových háček. Polly hlasitě záúpěla.

Pan Gaunt ohnul napřažený prst. Opět pocítila, jak se uvnitř stříbrné kuličky cosi pohnulo – tentokrát již zřetelněji – a bolest pominula.

„Nechcete přeci, aby se věci zase vrátily zpátky tam, kde byly – nebo snad ano, Polly?“ zeptal se jí pan Gaunt medovým hlasem.

„Ne!“ vykřikla. Prsa se jí mocně dmula. Začala si horečně mnout ruce, jako kdyby si je umývala, a

své hrůzou rozšířené oči zoufale upřela na jeho. „Prosím, ne!“

„Protože to by se také mohly měnit ze špatného k ještě horšímu, že?“

„Ano! Ano, to by mohly!“

„A nikdo si to nedovede představit, že? Ani šerif. Ten přece nemá ani potuchy, jaké to je budit se ve dvě hodiny v noci přišernou bolestí, že?“

Zavrtěla hlavou a rozplakala se.

„Dělejte, co vám říkám, a už se nikdy nebudete budit bolestí, Polly. A ještě něco – dělejte, co vám říkám, a dozví-li se snad někdo v Castle Rocku, že vaše dítě uhořelo v sanfranciském činžáku, nedozví se to ode mne.“

Polly se z hrdla vydral chraplavý, zoufalý výkřik – výkřik ženy, beznadějně sevřené mezi mlýnskými kameny té nejhorší možné noční můry.

Pan Gaunt se usmál.

„Existuje víc druhů pekel než jen jedno, že, Polly?“

„Jak tohleto víte?“ zašeptala. „To přece neví nikdo. Ani Alan. Řekla jsem Alanovi –“

„Vím to, protože vědět, to je můj obor. A jeho obor zase je podezřívát, Polly – Alan nikdy neuvěřil tomu, co jste mu napovídala.“

„Říkal –“

„Nepochybně říkal spoustu věcí, ale nikdy vám neuvěřil. Ta dívka, co jste si ji najala na hlídání Keltona, brala drogy, že? To pochopitelně nebyla vaše chyba, avšak to, co vedlo k dané situaci, bylo otázkou osobní volby, Polly, ne? Vaší volby. Ta mladá dívka, kterou jste si najala na hlídání Keltona, se zfetovala a spadla jí cigareta – možná marihuanová – do odpadkového koše. Její byl ten prst, který stiskl spoušť, řekla byste snad – ale ta zbraň byla nabitá jako důsledek vaší pýchy, vaší neschopnosti sklonit se před rodiči a dalšími dobrými lidmi v Castle Rocku.“

Polly se teď rozplakala ještě víc.

„Ale přesto – cožpak nemá mladá žena nárok mít svoji pýchu?“ zeptal se pan Gaunt jemně. „Když už jí nezbyvá nic jiného, cožpak nemá nárok alespoň na tohle – na poslední minci, bez níž by její peněženka byla už úplně prázdná?“

Polly zvedla uplakaný, zoufalý obličej. „Byla jsem přesvědčena, že to je moje věc,“ řekla. „A stále si to myslím. Je-li to pýcha, tak co?“

„Ano,“ řekl chlácholivě. „Řečeno ústy nepokořenými... ale oni vás přece chtěli mít zpátky, ne? Váš otec a matka. Možná by to nebylo nic příjemného – s dítětem jako živou připomínkou a při způsobu, jakým pracují zlé jazyky v příjemně klidných vodách tohoto městečka – ale možné to bylo.“

„Ano, bylo – a každý den bych musela bojovat o to, abych se vymanila z vlivu své matky!“ vybuchla zuřivě ošklivým hlasem, nijak nepřipomínajícím její normální hlas.

„Ano,“ řekl pan Gaunt stejně chlácholivě. „A tak jste zůstala tam, kde jste byla. Měla jste Keltona a měla jste svoji pýchu. A když pak byl Kelton mrtvý, zůstávala vám ještě ta pýcha, že?“

Polly zavyla žalem a zoufalstvím a mokré obličej skryla do dlaní.

„Tohle bolí ještě hůř než vaše ruce, že?“ zeptal se pan Gaunt. Polly pokývala hlavou, aniž by sejmula dlaně z obličeje. Pan Gaunt zvedl své ošklivé ruce s dlouhými prsty, podržel je Polly za hlavou a promluvil tónem člověka, pronášejícího chvalořeč: „Humanita! Jak ušlechtilé! Jaká ochota obětovat bližního!“

„Přestaňte!“ zasténala. „Cožpak nemůžete přestat?“

„Je to tajemství, že, Patricie?“

„Ano.“

Dotkl se jejího čela. Polly uniklo tlumené zaúpění, avšak neodtáhla se.

„Jsou to dvířka do pekel, jež byste ráda nechala zamčená, že?“

Přikývla s obličejem ukrytým v dlaních.

„Proto dělejte, co vám říkám, Polly,“ zašeptal. Sejmul jí jednu ruku z obličeje a začal ji hladit.

„Dělejte, co vám říkám, a nikde nic nevykládejte.“ Pohlédl blíže na její mokré tváře a zarudlé oči, plné slz. Na chvíli se mu na rtech objevil znechucený úšklebek.

„Tak ani nevím, z čeho se mi dělá víc špatně – jestli z brečící ženy nebo ze smějícího se muže. Otřete

si sakra ten obličej, Polly.“

Pomalu, jako ve snu, vytáhla z kabelky kapesníček s vyšívánými okraji a začala si otírat obličej.

„Dobře,“ řekl a vstal. „Nechám vás teď jít domů, Polly, máte jistě spoustu vyřizování. Ale rád bych vám ještě řekl, že mi bylo velkým potěšením uzavřít s vámi obchod. Vždy jsem velmi obdivoval ženy, jež jsou samy na sebe pyšné.“

„Hej, Briane – chceš ukázat kouzlo?“

Chlapec na kole rychle vzhlédl, z čela mu odlétla patka vlasů, a Alan spatřil v jeho tváři nezaměnitelný výraz holého a nefalšovaného strachu.

„Kouzlo?“ řekl chlapec chvějícím se hlasem. „Jaké kouzlo?“

Alan nevěděl, z čeho má ten kluk strach, jednu věc ale pochopil – jeho kouzla, na něž se tak často spoléhal jako na prostředek prolomení ledu při jednání s dětmi, budou tentokrát z určitého důvodu působit přesně opačně. Nejlepší bude co nejrychleji kouzlo smést ze stolu a začít znovu a jinak.

Zvedl levou ruku – na níž měl hodinky – a usmál se do Brianovy bledé, ostražitě a vyděšené tváře. „Všimni si, že v rukávu nic nemám a že rukou si sahám až k rameni. Teď ale... čáry máry!“

Alan si jel otevřenou pravou rukou pomalu dolů po levé paži a obratně přitom zachytil pravým palcem za balíček, který měl pod hodinkami. Když sevřel ruku v pěst, stáhl tenkou smyčku, držící balíček pohromadě. Levou rukou si překryl pravou, a když pak rozpažil, rozvinula se v místech, kde ještě před okamžikem byl jen vzduch, obrovská kytice pestrých květín z hedvábného papíru.

Alan tohle kouzlo prováděl už snad stokrát – a nikdy se mu nepodařilo lépe než dnes, v tomto horkém říjnovém odpoledni. Avšak očekávaná reakce – chvíle ohromeného překvapení následovaná úšklebkem, v němž je jeden díl úžasu a dva díly obdivu – se Brianovi ve tváři neobjevila. Zběžně si kytici prohlédl (Alanovi se zdálo, že v tom krátkém pohledu je úleva – jako kdyby očekával, že to kouzlo bude mnohem méně příjemné povahy) a pak zase začal zírat do Alanovy tváře. „Paráda, co?“ zeptal se Alan. Roztáhl ústa do širokého úsměvu, stejně pravého, jako zuby jeho pradědečka.

„Jo,“ řekl Brian.

„No jo. Tak koukám, že jsi myšlenkami někde úplně jinde.“ Alan dal ruce k sobě, obratně kytici opět skládal. Je to lehký trik – vlastně až moc lehký trik. Je už na čase koupit nový balíček kouzla s kyticí; nevydrželo dlouho. Pérko v jeho balíčku už bylo vytahané a pestrobarevný papír se brzy začne trhat.

Opět ukázal prázdné ruce; znovu se povzbudivě usmíval. Kytice zmizela – zůstal jen malý balíček pod jeho hodinkami. Brian Rusk jeho úsměv neopětoval; neměl ve tváři vlastně vůbec žádný výraz. Zbytky letního opálení nedokázaly zakrýt bledost jeho pokožky ani skutečnost, že pleť má v předpubertálním stavu: na čele řadu pupínků, jeden větší u koutku úst a z obou stran nosu uhry. Pod očima měl načervenalé stíny, jako kdyby vydatný spánek včerejší noci proběhl někdy dávno.

Ten kluk není ani zdaleka v pořádku, pomyslel si Alan. Něco je v něm špatně natažené, možná i prasklé. V úvahu tedy připadají dvě možnosti: buď Brian Rusk viděl toho, kdo okna rozbíjel, nebo to udělal sám. Syčárna to je v každém případě, avšak jestli je skutečností ta druhá možnost, tak si Alan ani nedokázal představit rozsah a hloubku viny, trápící nyní toho kluka.

„To je perfektní kouzlo, šerife Pangborne,“ řekl Brian bezbarvým hlasem bez jakéhokoliv citu. „Fakt.“

„Díky – jsem rád, že se ti líbilo. Jestlipak víš, Briane, o čem bych si s tebou potřeboval promluvit?“

„Já... myslím, že ano,“ řekl Brian a Alan si byl náhle jistý, že chlapec se mu hodlá přiznat k rozbití těch oken. Přímě tady, na rohu ulice, se mu přizná a Alan bude moci učinit velký krok na cestě k rozmotání toho, co se přihodilo mezi Wilmou a Nettí.

Ale Brian neřekl nic víc. Jen dál hleděl na Alana svýma unavenýma, zčervenalýma očima.

„Co se stalo, synu?“ zeptal se ho Alan potichu. „Co se stalo, když jsi byl u Jerzyků v domě?“

„Nevím,“ řekl Brian. Hlas měl úplně apatický. „Ale včera se mi o tom zdálo. A v neděli taky. Zdá se mi, jak jdu k tomu domu, jenomže v tom snu vždycky vidím, kdo tam dělal ten rámus.“

„A kdo to byl, Briane?“

„Nějaká příšera,“ řekl Brian. Hlas se mu nezměnil, avšak v každém oku se mu na spodním víčku začala tvořit obrovská slza. „A v tom snu klepu na dveře, místo toho, abych jel pryč, jako jsem to udělal

– ty dveře se otevrou a je tam příšera a ta... mě... sežere.“ Obě slzy se vykulily z očí a začaly pomalu stékat po nečisté pleti tváří Briana Ruska.

Ano, pomyslel si Alan, možná to je také jen obyčejný strach. Takový druh strachu, který může malé dítě pociťovat, když v nesprávnou dobu otevře dveře ložnice rodičů a spatří otce s matkou souložit. Ale je ještě příliš malý na to, aby věděl, jak soulož vypadá – a proto si myslí, že se perou. A jestli přitom jsou navíc ještě hluční, tak si může i myslet, že se chtějí navzájem zabít.

Ale tak tomu není. To by bylo až příliš jednoduché. Spíš se zdá, že ten kluk lže, jako když tiskne – i přes ten jeho zmučený pohled v očích, ten pohled, který jako by říkal, chci vám všechno vypovědět. Co to může znamenat? Alan to nevěděl určitě, ale zkušenost mu říkala, že nejpravděpodobnější bude, že Brian viděl toho, kdo ty kameny házel. Možná to byl někdo, koho chce Brian krýt. A nebo ta osoba, jež kameny házela, ví, že ji Brian viděl a Brian ví také, že byl viděn. Možná se ten kluk jen bojí odvety.

„Ty kameny do domu Jerzycků neházela žádná příšera. Ty házela nějaká osoba,“ řekl Alan tichým a (jak doufal) chlácholivým hlasem.

„Ano, pane,“ řekl Brian – téměř vzlykl. „Asi ano. Nejspíš to tak bylo. Myslel jsem si, že se perou, ale byl to někdo, kdo tam házel kameny.“

„Ty sis myslel, že se perou?“

„Ano, pane.“

„Opravdu sis to myslel?“

„Ano, pane.“

Alan si povzdychl. „Nu, tak teď tedy víš, jak to bylo doopravdy. A také víš, že to byla pěkná lumpárna. Házet někomu kameny do oken, to je dost vážná věc, i když už to nemá žádné další následky.“

„Ano, pane.“

„Ale tentokrát to však následky mělo. To snad víš, Briane, ne?“

„Ano, pane.“

Ty zvláštní oči, hledící na něj z netečného, bledého obličeje. Alan si začal uvědomovat dvě věci: tenhle kluk mu chce říci, co se tam stalo, ale téměř určitě mu to neřekne.

„Vypadáš dost nešťastný, Briane.“

„Ano, pane?“

„Ano, pane... znamená to, že jsi nešťastný?“

Brian přikývl a po tvářích se mu začaly koulet dvě další velké slzy. Alan pocítil dva mocné, protikladné city: hlubokou lítost a divoké podráždění.

„A z čeho jsi nešťastný, Briane? Řekni.“

„Když já jsem míval takový fakt hezký sen,“ řekl Brian tak tiše, že ho skoro nebylo slyšet. „Byl sice uhozený, ale přitom hezký. Byl o slečně Ratcliffové, co ji mám na logopedii. Teď už vím, že to je blbost. Ale předtím jsem to nevěděl a to bylo lepší. Ale stejně – teď už to vím.“

A ty tmavé, nešťastné oči se opět zahleděly na Alana.

„Ten sen, co se mi zdál... o té příšeře, co hází kameny... ten mě moc děsí, šerife Pangborne... nešťastný jsem ale z věcí, které teď už vím. Je to jako vědět, jak dělá kouzelník svoje triky.“

Trochu pokýval hlavou a Alan by přísahal, že Brian se mu dívá na pásek náramkových hodinek.

„Někdy je lepší být pitomec. To už dneska vím.“

Alan položil ruku na hochovo rameno. „Heleď, Briane, zkrátíme tyhle voloviny, jo? Řekni mi, co se stalo. Řekni mi, co jsi viděl a co jsi udělal.“

„Jel jsem tam, abych se zeptal, jestli nebudou chtít v zimě čistit příjezdovou cestu,“ začal chlapec vyprávět mechanicky bezbarvým hlasem, který Alana děsil. Ten kluk vypadá jako skoro každý druhý americký jedenáctiletý nebo dvanáctiletý kluk – tenisky, džinsy, tričko s kresbou postavičky Bárta Simpsona – ale mluví jako nějaký špatně naprogramovaný robot, kterému právě hrozí přetížení. A Alana v tu chvíli poprvé napadlo, že Brian možná spatřil, jak ty kameny na dům Jerzycků hází jeden z jeho rodičů.

„Slyšel jsem nějaký rámus,“ pokračoval hoch. Mluvil v holých větách oznamovacích, jako jsou instruování vypovídat u soudu pracovníci policie. „Byly to děsivé zvuky. Rány, praskání a rozbíjení věcí.“

A tak jsem jel pryč, jak to šlo nejrychleji. Nějaká paní ze sousedství byla venku na verandě. Ptala se mě, co se děje. Asi měla taky strach.“

„Ano,“ řekl Alan. „Jillian Mislabská. Už jsem s ní mluvil.“

Dotkl se piknikové chladničky značky Playmate, posazené šikmo v košíku Brianova kola. Nevšiml si způsobu, jakým Brian stiskl rty. „Tuhle chladničku jsi měl v neděli dopoledne s sebou, Briane?“

„Ano, pane,“ řekl Brian. Otřel si tváře hřbety rukou a ostražitě sledoval Alanův obličej.

„Co v ní bylo?“

Brian neřekl nic, ale Alanovi se zdálo, že se mu chvějí rty.

„Co v ní bylo, Briane?“

Brian opět neřikal nic.

„Byla plná kamenů?“

Brian pomalu zavrtěl hlavou – ne.

Alan se zeptal po třetí: „Co v ní bylo?“

„Totéž, co v ní je teď,“ zašeptal Brian.

„Mohu ji otevřít a podívat se?“

„Ano, pane,“ řekl Brian bezhlesně. „Myslím, že ano.“

Alan odklopil víko a nahlédl do chladničky.

Byla plná baseballových karet z bublinkových žvýkaček značek Topps, Fleer a Donruss.

„Ty mám na výměnu. Vozím je s sebou skoro všude,“ řekl Brian.

„Ty... voziš je s sebou.“

„Ano, pane.“

„A proč, Briane? Proč s sebou pořád taháš chladničku plnou baseballových karet?“

„Vždyť vám to povídám – jsou na výměnu. Člověk nikdy neví, kdy se mu naskytne příležitost udělat s někým výměnu. Tak třeba pořád hledám Joe Foye – ten hrál v roce 1967 za mužstvo Impossible Dream – a bažantskou kartu Mika Greenwella.“ A teď se Alanovi zdálo, že zahlédl v chlapcových očích prchavý záblesk pobavení; skoro jako kdyby zaslechl nějaký telepatický hlas, skandující Blbečku! Blbečku! Ale to jistě bude jen jeho vlastní frustrace, hledající v chlapcově hlase výsměch.

A nebo ne?

No a co jsi čekal, že v té chladničce najdeš? Haldu kamenů obalených vzkazy? To sis vážně myslel, že je právě na cestě provést stejnou věc na domě někoho jiného?

Ano, připustil. Nějaká jeho část si myslela právě to. Brian Rusk. Trpasličí postrach Castle Rocku. Šílený vrhač kamení. Ale nejhorší bylo, že si byl naprosto jistý, že Brian Rusk ví, co se mu právě teď honí hlavou.

Blbečku! Blbečku!

„Briane, prosím tě, řekni mi, co se tady v městečku děje. Jestli to víš, pověz mi to, prosím.“

Brian zavřel víko chladničky a neřekl nic. Víko v ospalém podzimním odpoledni tise cvaklo.

„Nemůžeš mi to říct?“

Brian pomalu přikývl – Alan si pomyslel, že to znamená, že má pravdu: nemůže to říci.

„Tak mi řekni alespoň tohle: máš strach? Máš strach, Briane?“

Brian opět přikývl, stejně pomalu.

„Řekni mi, z čeho máš strach, synu. Třeba ho budu moci zahnat.“ Prstem si lehce poklepal na odznak, který měl na levé straně šerifské košile. „Mám ten dojem, že proto mě platí, a proto tady nosím tu hvězdu. Protože někdy umím zahnat to, co strach nahání.“

„Já –“ začal Brian, když vtom se probudila k životu policejní vysílačka, kterou nechal Alan asi před třemi či čtyřmi roky namontovat pod přístrojovou desku své dodávky.

„Jedničko, Jedničko, tady základna. Slyšíte mě? Přepínám!“

Brian odtrhl své oči od Alanových. Stočil je směrem k dodávce a k hlasu Sheily Brighamové – k úřednímu hlasu, k policejnímu hlasu. Alan si uvědomil, že pokud se ten hoch právě rozhodl, že mu něco řekne (ale možná si to jen přeje, aby to tak bylo), tak ta chvíle už pominula. Jeho tvář se znovu uzavřela jako ulita korýše.

„Jed' domů, Briane. Promluvíme si o tom... o tom tvém snu... trochu víc někdy později. Platí?“

„Ano, pane,“ řekl Brian. „Myslím, že ano.“

„A zatím přemýšlej o tom, co jsem ti řekl: být šerifem, to znamená především umět zahánět to, co nahání strach.“

„Já už musím jet domů, šerife. Kdybych nebyl včas doma, schytl bych to od maminky.“

Alan přikývl. „Nu, to přece nechceme. Tak jed', Briane.“

Sledoval odjíždějícího hocha. Brian měl hlavu hluboce skloněnou a na kole se spíš ploužil, než aby pořádně jel. Tady je něco v nepořádku – v takovém nepořádku, že Alanovo pátrání po okolnostech dvojité vraždy Nettie a Wilmy se teď zdálo být až podružné: měl by především vypátrat, co způsobuje, že ten kluk má takový unavený a vystrašený obličej.

Ty ženské jsou koneckonců mrtvé a pohřbené. Brian Rusk ale ještě žije.

Šel k omlácené staré dodávce, kterou měl už před rokem vyměnit, natáhl se dovnitř, uchopil mikrofon vysílačky a stiskl tlačítko vysílání. „Jo, Sheilo, tady Jednička. Slyším – přepínám.“

„Volal tě Henry Payton, Alane,“ řekla Sheila. „Mám ti říct, že to je naléhavé. Chce, abych tě s ním spojila.“

„Můžeš začít,“ řekl Alan. Pocítil, jak se mu zrychluje tep.

„Bude to možná chvíli trvat.“

„To je v pořádku. Čekám tady. Jednička končí.“

Opřel se o bok vozu v polostínu, mikrofon v ruce, aby se dozvěděl to, co je pro Henryho Paytona tak naléhavé.

Když Polly dorazila domů, bylo dvacet minut po třetí a ona se cítila jako rozervaná do dvou úplně opačných směrů. Na jedné straně pocítovala hlubokou, urgentní potřebu vykonat tu pochůzku, kterou jí uložil pan Gaunt (nechtěla na ni myslet jeho terminologii – jako na žertík; Polly Chalmersová žertům příliš nerozuměla), aby ji měla za sebou a azka jí už konečně patřila. Skutečnost, že při obchodování s panem Gauntem není obchod uzavřen, dokud pan Gaunt neřekne, že obchod uzavřen je, jí zatím na mysl nepřišla.

Na druhé straně pocítovala hlubokou a urgentní potřebu spojit se s Alanem, aby mu přesně vypověděla, co se přihodilo... anebo vypověděla mu alespoň to, co si z toho pamatuje. Jednu věc si ale pamatuje určitě – a plní ji hanbou i jakousi hrůzou. Nicméně pamatuje si ji velmi dobře: pan Leland Gaunt nenávidí muže, kterého Polly miluje, a pan Gaunt dělá něco – něco – co je velmi špatné. Alan by to měl vědět. I kdyby ta azka měla přestat účinkovat, měl by to vědět.

To přece nemyslíš vážně.

Ale ano – nějaká její část to myslí přesně tak. Ta část, jež byla vyděšená z pana Gaunta, i když si už nebyla schopna vzpomenout, co přesně ten pocit způsobilo.

A to chceš, aby se věci vrátily do stavu, v jakém byly, Polly? To chceš zase mít tak bolavé ruce, jako kdybys je měla potrhane šrapnely?

Nechce... ale také nechce ublížit Alanovi. Ani ale nechce, aby pan Gaunt realizoval, co má v plánu – ať už to je cokoli – co by mohlo nějak ublížit městečku (a měla obavu, že právě něco takového to je). A nechce se ani stát součástí toho něčeho tím, že půjde k opuštěnému Camberovu stavení na konci městské silnice číslo 3 provést tam nějaký žert, kterému ani nerozumí.

A tak jí cestou domů zmítaly všechny tyto protikladné potřeby, každá prosazovaná svým mocným hlasem. Pokud ji pan Gaunt nějakým způsobem hypnotizoval (v okamžiku, kdy z obchodu odcházela, si byla bezpečně jista, že ano, ale postupem času si už byla jista méně a méně), tak důsledky této hypnózy nyní již pominuly. (O tom byla Polly upřímně přesvědčena.) A mimoto teď zjišťuje, že ještě nikdy v životě nebyla tak neschopná rozhodnout se, co dál. Jako kdyby jí někdo z mozku vybral veškeré chemické látky, které jsou třeba pro rozhodování.

Nakonec tedy šla domů, aby udělala to, co jí doporučil pan Gaunt (ačkoliv si už přesně to doporučení ani nepamatovala). Probere si poštu a pak zavolá Alana a poví mu, co po ní pan Gaunt chce.

Pokud to uděláš, řekl ten vnitřní hlas studeně, tak azka skutečně přestane účinkovat. A ty to víš.

Ano – ale pořád ještě tu je otázka dobra a zla. Na to nesmí zapomínat. Zavolá Alana, omluví se mu, že na něj byla taková nepříjemná, a pak mu řekne, co po ní pan Gaunt chce. Možná mu i dá tu obálku,

kteřou dostala od pana Gaunta – tu, kteřou má uložit do té cínové nádoby.

Možná.

Cítíc se trochu lépe, zasunula Polly klíč do vchodových dveří svého domku – znovu vychutnávajíc snadnost této operace, téměř si ji neuvědomujíc – a otočila jím. Pošta ležela na obvyklém místě na koberci – dnes jí ani moc nebylo. Po dni svátku obvykle přicházelo víc reklamní pošty, kteřou rovnou vyhazovala. Sehnula se a korespondenci zvedla. Byl tam program kabelové televize s usmívajícím se, neskutečně krásným Tomem Cruisem na titulní straně; jeden katalog od firmy Horchow Collection a další od firmy The Sharper Image. A také – Polly dopis spatřila a někde hluboko v žaludku jí začala růst jakási děsivá koule. Adresát byla Patricia Chalmersová, odesílatel Odbor péče o děti v San Francisku... adresa 666 Geary. Tu adresu si pamatovala velmi dobře ze svých výprav. Byla tam třikrát. Měla tři pohovory se třemi byrokraty z oddělení Péče o osamělé děti, z nichž dva byli muži – muži, kteří se na ni dívali asi tak, jako se díváte na obal od bonbónu, kteřý se vám nalepí na vaše nejlepšší střevice. Třetí pak byla obrovitá černoška, kteřá uměla naslouchat – a právě tato žena nakonec příspěvek pro Polly schválila. Avšak adresu Geary 666, druhé poschodí, si pamatuje dobře, moc dobře. Pamatuje si, jak světlo z obrovských oken na konci haly vrhalo na linoleum dlouhé, mléčné skvrny; pamatovala si ozvěnu zvuku psacích strojů z kanceláří, jež měly neustále otevřené dveře; pamatovala si hloučky kouřících mužů u pískem naplněné nádoby na druhém konci haly – i způsob, jakým se na ni dívali. Pamatovala si především to, jak se cítila ve svém jediném lepším oblečení – tmavé polyesterové kalhotové sukni, bílé hedvábné blůzce a střevicech na nízkých podpatcích – a jak vyděšená a osamělá se cítila, protože pochmurná chodba na druhém poschodí budovy na adrese 666 Geary byla místem bez duše i bez těla. Nakonec zde její žádost o pomoc pro osamělou matku s dítětem schválili, ale ona si zapamatovala především ta dvě předchozí odmítnutí – oči těch mužů, kteřými mlsně jezdili po jejích prsou (byli sice lépe oblečení než Norville v práci, ale jinak měla dojem, že nejsou nijak odlišní); ústa těch mužů, okázale neschvalující problém Keltona Chalmerse, nemanželského potomka této coury, kteřá sice právě teď jako hippie nevypadá, ale kteřá, jakmile odtud vypadne, nepochybně hned svlékne svoji hedvábnou blůzu – nemluvě ani o podprsence – a natáhne na sebe přiléhavé zvonové nohavice a batikovanou blůzu, kteřou jí budou prosvítat bradavky. Tohle všechno a ještě víc říkaly jejich oči, a i když odpověď posílali poštou, bylo Polly okamžitě jasné, že bude odmítnuta. V obou prvních případech po odchodu z budovy začala plakat a snad dodnes si pamatuje na ty hořké slzy, stékající jí po lících. Na to – a na lidi, otáčející se za ní na ulici. V jejich očích byla jen jedna z těch holek, jež na sebe vůbec nedbají; jen taková tenkrát dost častá kuriozita.

Nikdy se v myšlenkách nechtěla vracet k těm dobám či k těm chodbám ve druhém poschodí budovy na adrese 666 Geary, teď to ale na ni dolehlo velmi naléhavě – opět jasně ucítila pach podlahové leštění, opět slyšela klapání starých mechanických psacích strojů, prokousávajících se dalším dnem v útrokách byrokracie.

Co mohou chtít? Kriste pane, co od ní mohou ještě ti úředníci z adresy 666 Geary po tolika letech chtít?

Roztrhej to! téměř vykřikl nějaký hlas uvnitř ní – a ten povel byl natolik panovačný, že byla skutečně blízko uposlechnutí. Místo toho však obálku otevřela. Uvnitř byl jediný list papíru. Byla to nějaká xeroxová kopie. A přestože obálka byla adresovaná jí, s údivem spatřila, že dopis nepatří jí; byl adresován na šerifa Alana Pangborna.

Oči jí sklouzly na konec dopisu. Pod kostrbatým podpisem bylo natištěné jméno John L. Perlmutter, kteřé jí nějak velmi vzdáleně připadalo známé. Sklouzla očima ještě níž a úplně dole zahlédla poznámku: „Kopie: Patricia Chalmersová.“ Dobře, je to sice kopie, ne průklep, alespoň to však vysvětluje záhadu, proč dostává Alanův dopis (a také to vylučuje její původní zmatečnou domněnku, že dopis dostala omylem). Co ale, u všech všudy.

Polly se posadila na lavici v chodbě a začala dopis číst. A postupně se jí ve tváři vystřídala pozoruhodná paleta emocí, připomínající kupení oblaků za větrného, proměnlivého dne: zmatek, chápání, stud, hrůza, zlost a nakonec vztek. Nahlas jednou zakřičela – „Ne!“ – a pak se vrátila na začátek a donutila se přečíst si dopis znovu, tentokrát pomalu a až do konce.

Odbor péče o děti v San Francisku 666 Geary Street, San Francisco, Kalifornie 94112
23. září 1991 Šerif Alan Pangborn Kancelář šerifa Castle County Magistrátní budova 2 Castle Rock,
Maine 04055

Vážený šerife Pangborne, potvrzuji příjem Vašeho dopisu z 1. září a dovoluji si Vám sdělit, že v dané záležitosti nejsem schopen poskytnout Vám jakoukoliv pomoc. Je zvyklostí našeho Odboru podávat informace o žadatelích o Pomoc pro osamělou matku s dítětem (PPOMD) pouze v případech, kdy jsme k tomu vyzváni na základě platného soudního příkazu. Váš dopis jsem ukázal panu Martinu D. Chungovi, našemu hlavnímu právnímu poradci, který mi doporučil, abych Vám sdělil, že kopie Vašeho dopisu bude předána Úřadu generálního prokurátora státu Kalifornie. Pan Chung požádal o vyjádření, zda Vaši žádost lze považovat za legální. Ať již výsledek tohoto šetření bude jakýkoliv, jsem nucen Vám sdělit, že Váš zájem o pobyt této ženy v San Francisku shledávám jak nepřípadným, tak urážlivým. Doporučuji Vám, šerife Pangborne, abyste šetření v této záležitosti zastavil, pokud nechcete zabřednout do právních nesnází.

V úctě John L. Perlmutter zástupce ředitele

Poté, co ten hrozný dopis přečetla po čtvrté, vstala Polly z lavice a šla do kuchyně. Šla pomalu a půvabně, spíš jako kdyby plavala, než kráčela. Oči měla zprvu zastřené a zmatené, avšak než došla k telefonnímu přístroji, zavěšenému na stěně, a vytiskla na velkých tlačítkách číslo kanceláře šerifa, již se jí zjasnily. Výraz, který je zaléval, byl prostý a jednoznačný: hněv tak mocný, až přecházel v nenávist.

Tak její miláček čmúchal kolem její minulosti – to pomyšlení bylo zároveň neuvěřitelné i podivné, přišemně pravděpodobné. V posledních čtyřech či pěti měsících se často poměřovala Alanem Pangbornem, což znamenalo, že často z tohoto porovnávání vycházela jako druhá. Jeho slzy; její klamný klid, skrývající tolik hanby, ublíženosti a skryté vzdorné pýchy. Jeho upřímnost; její hromádky lži. Jakým svatouškem se jevil! Jak neohroženě dokonalým! Jak pokrytecky znělo její naléhání, aby na minulost zapomněl!

A celou tu dobu kolem ní čmúchal, snažil se zjistit, jak to bylo s Keltonem Chalmersem doopravdy.

„Ty syčáku,“ zašeptala – a když začal telefon vyzvánět, sevřela ruku, v níž držela sluchátko, až jí na ní zbělely klouby.

Lester Pratt obvykle odjížděl z místa svého bydliště na Castle Rock High ve společnosti několika přátel; společně jezdili do tržnice pro limonády, pak zašli na pár hodin k někomu zazpívat si náboženské písně, zahrát si nějaké společenské hry, či jen tak si potlachat. Avšak dnes odcházel Lester ze školy sám, s batohem na zádech (odmítal nosit tradiční učitelskou aktovku) a se svěřenou hlavou. Kdyby někde poblíž byl Alan a sledoval by Lestera, pomalu kráčejícího přes školní trávník k parkovišti, jistě by ho zarazila jeho podobnost s Brianem Ruskem.

Toho dne se Lester třikrát snažil spojit se Sally a zjistit, co ji tak rozběsnilo. Naposledy to zkusil o polední přestávce po páté vyučovací hodině. Věděl, že je ve škole, ale podařilo se mu dovolat se jen Mony Lawlessové, která učila matematiku v šestém a sedmém ročníku a se Sally kamarádila.

„Bohužel, teď nemůže k telefonu,“ řekla mu Mona, předváděje veškerou vřelost mrazničky, napěchované nanuky.

„A proč nemůže?“ zeptal se – téměř zanařikal. „Mono, prosím tě – dej mi ji!“

„Já nevím, proč nemůže.“ Tón jejího hlasu se posunul od nanuků v mrazničce k verbálnímu ekvivalentu kapalného dusíku. „Já jenom vím, že přes noc zůstala u Ireny Lutjensové a dneska vypadá, jako kdyby celou noc brečela. Říká, že s tebou mluvit nechce.“ A stejně je to všechno tvoje vina, říkal ten mrazivý hlas Mony. Víím to, protože jsi muž, a všichni muži jsou sračkové – a tohle je jen další specifický případ, dokreslující situaci obecně.

„No jó, ale já nemám ani tušení, o co tady vlastně jde!“ křičel Lester. „Můžeš jí říct alespoň tohle? Řekni jí, že nemám ani tušení, proč je na mě naštvaná! A řekni jí, že ať už to je cokoli, je to určité nějaké nedorozumění, protože já to nechápu!“

Nastala dlouhá pauza. Když Mona opět promluvila, byl její hlas o trochu teplejší. Ne sice o mnoho,

ale měl teď už o trochu vyšší teplotu než kapalný dusík. „Dobře, Lestere. Tak já jí to tedy řeknu.“

Zvedl teď hlavu, napůl doufaje, že Sally bude sedět na místě spolujezdce v jeho mustangu, připravená k polibku – auto ale bylo prázdné. Jedinou osobou poblíž byl přihlouplý Slopey Dodd, prohánějící se na svém skateboardu.

Zezadu přišel k Lesterovi Steve Edwards a poplácal ho po rameni. „Nazdar, Lestere! Nechceš zajít ke mně na limo? Kluci říkali, že se taky zastaví. Musíme si pohovořit o té drzé katolické provokaci. Večer mají velkou schůzi v kostele, na to nezapomeň. A bylo by dobré, kdybychom my, aktivisté Mladých baptistů, byli schopni vystupovat jako jednotná fronta, až se bude rozhodovat, jak se má zareagovat. Zmínil jsem se o tom Donu Hemphillovi, a ten říkal, prima, jděte do toho.“ Pohlédl na Lestera, jako kdyby očekával poplácání po hlavě.

„Dneska odpoledne nemůžu, Steve. Možná jindy.“

„Hele, Lestere – copak ty to nechápeš? Nějaké jindy už taky možná nebude. Ti katolíci se možná jindy už nesejdou!“

„Nemůžu přijít,“ řekl Lester. A jestli ti to alespoň trochu pálí, říkal jeho obličej, tak teď už do mě přestaneš vandrovat.

„No, ale... a proč nemůžeš?“

Protože musím zjistit, co za blbost jsem údajně provedl, že se moje děvče tolik naštválo, pomyslel si Lester. A já na to přijdu, i kdybych to z ní měl vymlátit.

Nahlas řekl: „Mám nějakou práci, Steve. Důležitou. Čestný slovo.“

„Jestli s tím má co dělat Sally, Les-“

Lesterovi nebezpečně zablýsklo v očích. „Hele, o Sally se nebav, jo?“

Steve, jinak nevýbojný mladík, zapálený do tahanic kolem Nočního kasina, ještě nehořel natolik jasně, aby si dovilil překročit čáru, kterou Lester Pratt tak jasně vytyčil. Ale bez Lestera Pratta bude setkání mladých aktivistů k ničemu, ať už se jich dostaví sebevíc. Naladil proto hlas na rozumnější tóninu a řekl: „Slyšel jsi o tom anonymu, co dostal Bill?“

„Ano,“ řekl Lester. Reverend Rose ho našel na podlaze farní haly: již dobře známou kartičku „Baptisti šukálisti“. Reverend ji nechal kolovat na narychlo svolaném setkání chlapecké části mladých aktivistů, protože, jak řekl, není možné něco odsuzovat, dokud předmět doličný člověk nespátří na vlastní oči. Jsou těžko pochopitelné, dodal reverend Rose, ony hlubiny, do nichž jsou katolíci ochotni sestoupit, aby ochromili spravedlivou opozici vůči jejich – nepochybně satanem inspirovanému – nočnímu karbanu; snad když tito „správní mladí muži“ na vlastní oči spatří tuto slinu jedovatého hnusu, pomůže jim to plně pochopit, proti čemu ve skutečnosti bojují. „Neboť neříkáme-liž správně, že kdo předem varován jest, již vyzbrojen jest?“ zakončil velkolepě reverend Rose. Pak vytáhl onu kartičku (byla zasunuta uvnitř pytlíku z umělé hmoty, jako kdyby se osoby, s ní přicházející do styku, potřebovaly chránit před nějakou infekcí) a nechal ji kolovat.

Když si ji Lester původně přečetl, byl více než připraven rozhoupat pár katolických zvonů; teď mu ale celá ta záležitost připadala poněkud vzdálená a dětinská. Koho vlastně zajímá, jestli si katolíci budou někde hrát o peníze a jako výhry rozdávat nějaké kuchyňské spotřebiče? Kdyby si měl vybrat mezi katolíky a Sally Ratcliffovou, měl Lester jasno, o co má větší starost.

„...schůze, kde se vypracuje další postup!“ pokračoval Steve. Opět se začal rozhňovat. „Musíme převzít iniciativu, Lestere... prostě musíme! Reverend Bill říká, že má obavu, že tihleti takzvaní Znepokojení katolíci nezůstanou jen u výhrůzek. Dalším krokem by mohlo být –“

„Hele, Steve, dělej si, co chceš, ale mě vynech!“

Steve se zastavil a zíral na něj v šoku a očekávání, že Lester, normálně snad nejkolidnější z jeho kamarádů, se vzpomene a omluví se mu. Když si uvědomil, že žádné omluvy se nejspíš nedočká, obrátil se a kráčel zpátky ke škole. „Teda hochu, ty máš pěkně na houby náladu!“ řekl.

„To tedy mám!“ zavolal na něj Lester divoce. Sevřel obrovité ruce v pěst a dal si je v bok.

Ale Lester byl víc než rozzlobený; byl dotčený, byl sakramentsky dotčený. Nejhorší ale byla ta urážka jeho nitra – ten pocit si musí na někom vybit. Ne na tom chudákovu Stevu Edwardsovi; když vyšťekl na Steva, to jen zapínal nějaký spínač. Spínač, který vyslal elektrický proud do řady mentálních přístrojů, jež jsou obvykle tmavé a tiché. A poprvé od doby, kdy se zamiloval do Sally, pocítil Lester – normálně

snad nejmínějšší člověk na světě – zlost i na ni. Jakým právem si dovoluje říkat mu syčáku?

Něco ji naštvat ale muselo, ne? Dobře, tak je tedy naštvaná. Možná jí i dal nějakou záminku, aby se naštvála. Neměl sice ani ponětí, co to mohlo být, ale dejme tomu (jen aby se dalo argumentovat), že dal. Ovšem dává jí snad tohle právo zůstat přes noc u Ireny Lutjensově, aby nemohl zjistit, co jí přelétlo přes nos, nebo nebrat telefony, či používat jako prostředníka Monu Lawlessovou?

Já si ji najdu, pomyslel si Lester, a já už zjistím, co ji žere. A jakmile si to zjistím, tak si to vyříkáme. A pak jí dám stejnou lekci, jako dávám svým nováčkům, když začíná trénink basketbalu – že důvěra je pro týmový výkon klíčovou podmínkou.

Stáhl si ruksak, hodil ho na zadní sedadlo a vsoukal se do vozu. Přitom spatřil vykukovat něco zpod sedadla spolujezdce. Něco tmavého. Vypadá to jako peněženka.

Lester po ní dychtivě chňapnul – zpočátku si myslel, že bude určitě patřit Sally. Jestli ji ztratila v jeho autě někdy během těch dlouhých víkendových dnů, tak ji teď určitě postrádá. Je znepokojená. A jestliže se mu podaří rozptýlit její znepokojení v souvislosti se ztrátou peněženky, tak zbytek konverzace už bude jistě snazší.

Ale nebyla to Sallyina peněženka – to poznal okamžitě, jakmile se na ni blíže podíval, když ji vytáhl zpod sedadla spolujezdce. Byla z černé kůže. Sally měla peněženku z modré semišové kůže a také mnohem menší.

Zvědavě ji otevřel. První věc, kterou spatřil, pro něj znamenala totéž, jako pořádná pecka na solar plexus. Služební kartu člena šerifovy kanceláře, znějící na jméno John LaPointe.

Pro krista pána, co měl co dělat John LaPointe v jeho autě?

Sally ho měla celý víkend, zašeptal nějaký hlas. Co si tedy asi představuješ, že ve tvém autě dělal?

„Ne,“ řekl. „Ach ne, to snad ne – to neudělala. Určitě se s ním nesešla. Ani ve srandě.“

Ale musela se s ním přece sejít. Chodila se šerifovým zástupcem Johnem LaPointem přes rok, i přes vývoj vztahů mezi katolíky a baptisty v Castle Rocku. A rozešli se před nedávnou aférou kolem Nočního kasina, ale –

Lester znovu vystoupil z auta a začal prohlížet všechna průhledná oddělení peněženky. Jeho nedůvěřivost rostla. Tady máme řidičský průkaz Lestera – na fotografii ještě má knírek, který si pěstoval, když chodil se Sally. Lester věděl, jak někteří kluci takovým knírům říkají: čičolechty. A tady máme rybářský lístek Johna LaPointa. Tady zase fotografii jeho matky a otce. Tady je jeho lovecký lístek. A tady... tady...

Lester fascinovaně hleděl na momentku, na kterou narazil. Byla to fotografie Johna a Sally. Prostě fotografie nějakého kluka s jeho holkou. Stojí na ní před něčím, co vypadá jako nějaká pout'ová střelnice. Dívají se na sebe a smějí se. Sally drží velkého plyšového medvěda. LaPointe jí ho nejspíš vystřelil.

Lester zíral na fotografii. Uprostřed čela mu naběhla silná žíla a začala vytrvale pulsovat.

Jak že ho to nazvala? Syčák prolhaný?

„No to se podívejme, kdo nám chce něco vyprávět,“ zašeptal Lester Pratt.

Začal se v něm zvedat hněv. Stalo se to velmi rychle. A když se právě v tu chvíli někdo dotkl jeho ramene, upustil peněženku, otočil se jako na obrotku a sevřel ruce v pěst. Téměř se mu podařilo odpálit chudáka bezbranného a kottavého Slopeye Dodda na druhý konec parkoviště.

„T-trenéře P-P-Pratte?“ zeptal se Slopey. Oči měl kulaté a vyvalené, ale nezdál se být vyděšený. Zvědavý ano, ale ne vyděšený. „J-jste v p-p-pořádku?“

„Jsem v pohodě,“ řekl Lester suše. „Koukej jít domů, Slopey. Nemáš vůbec co jezdit na prkně tady na školním parkovišti.“

Sehnul se, aby zvedl peněženku, kterou před okamžikem upustil, ale Slopey to měl k zemi o půl metru blíž a předběhl ho. Když podával peněženku trenéru Prattovi, hleděl zvědavě na LaPointovu fotografii na řidičském průkazu. „Jo,“ řekl Slopey. „T-to je von, t-ten chlápek, j-jo.“

Naskočil na prkno a chystal se odjet. Než se však stačil odrazit, chytil ho Lester za tričko. Prkno vyjelo zpod Slopeyho nohy a o pár metrů dál se převrátilo. Slopeyho tričko s nápisem AC/DC – JSTE-LI PRO ROCK, ZDRAVÍME VÁS se u krku roztrhlo – ale nezdálo se, že by to Slopeymu vadilo; ani se nezdál být Lesterovou reakcí nějak zvlášť překvapený, natož postrašený. Lester si toho

nevšiml. Lester si takových nuancí nevšímal. Patřil mezi ty obrovité a klidné muže, kteří pod vnějším klidem uchovávají horkokrevnou, ošklivou povahu, jakési číhající ničivé emocionální tornádo. A někteří z takových mužů klidně projdou celým svým životem, aniž v sobě toto centrum bouře vůbec objeví. Nicméně Lester právě svoje objevil (či spíše ono objevilo jeho) a byl nyní plně v jeho sevření.

Drže chumáč z Slopeyho trička v pěsti velikosti konzervované šunky, sklonil svůj zpocený obličej k Slopeyho. Naběhlá žíla uprostřed čela mu teď pulsovala ještě rychleji.

„Co tím chceš říct, to je von, ten chlápek, co?“

„Že to je t-t-ten chlápek, c-c-co čekal v p-p-pátek po š-š-škole na s-s-slečnu R-R-Ratcliffovou.“

„On se s ní sešel po škole?“ zeptal se Lester chraplavě. Zatřásl Slopeym tak, že mu málem uletěla hlava. „Víš to jistě?“

„Jo,“ řekl Slopey. „Šli do v-v-vašeho autáku, t-t-trenére P-P-Pratte. T-t-ten chlápek řídil.“

„Řídil? On řídil moje auto? John LaPoint řídil moje auto a Sally v něm seděla?“

„Jo, t-t-tenhle chlápek,“ řekl Slopey, ukazuje opět na fotografii na řidičském průkazu. „Ale n-n-než nasedli, tak jí j-j-ještě dal p-p-pusu.“

„Dal jí pusu,“ řekl Lester. Tvář se mu náhle zklidnila. „Tak on jí dal pusu.“

„N-n-no j-j-jasně,“ řekl Slopey. Ve tváři se mu objevil široký (a značně obscenní) úšklebek.

Medovým a tichým hlasem, naprosto nepodobným jeho obvyklému hejhuláckému hlasu, se Lester zeptal: „A ona mu taky dala pusu? Co myslíš, Slopey?“

Slopey slastně obrátil oči. „J-j-jasně že taky! N-n-normálně si v-v-olizovali v-v-obličej, t-t-trenére Pratte!“

„Tak oni si volizovali vobličej“ opakoval Lester zamyšleně tím novým měkkým a medovým hlasem.

„Jo.“

„Normálně si volizovali vobličej,“ podívoval se Lester dál tím novým měkkým a medovým hlasem.

„N-n-o jasně.“

Lester pustil Slopeyho a narovnal se. Naběhlá žíla na čele mu divoce pulsovala. Začal se šklebit. Byl to nepříjemný škleb, odhalující jeho velké bílé zuby, jichž jakoby bylo víc, než by normální člověk měl mít. Jeho modré oči se zmenšily na jakési šilhající trojúhelníky. Nakrátko ostříhané vlasy se mu na hlavě zježily do všech směrů.

„T-t-trenére Pratte?“ zeptal se Slopey. „N-něco snad n-n-není v p-p-pořádku?“

„Ne,“ řekl Lester Pratt tím novým měkkým a medovým hlasem. Stále se šklebil. „Nic, co by se nedalo napravit.“ V duchu už měl ruce sevřené kolem krku toho prohlaného pánbičkářského, plyšáky vystřelujícího, holky přebírajícího, zasraného, žabařského frantíka Johna LaPointa. Toho za chlapa převlečeného strašáka. Toho strašáka, který nepochybně naučil děvče, jež Lester miloval – to děvče, které maximálně dalo rty nepatrně od sebe, když ji líbal Lester – jak se normálně volizuje vobličej.

Nejdřív se postará o Johna LaPointa. Tady nebude žádný problém. A až to udělá, tak potom si bude muset pohovořit se Sally.

„Naprosto nic, co by se nedalo napravit,“ opakoval tím novým měkkým a medovým hlasem a zasunul se za volant svého mustangu. Auto se naklonilo na stranu, když se Lesterových dobrých sto deset kilo svalů a šlach zabořilo do anatomického sedadla řidiče. Nastartoval motor, párkrát prošlápl s tygřím zařváním motoru plyn a pak se zakvilením pneumatik vyrazil. Slopey, kašlající a teatrálně si rukama odhánějící z obličej prach, kráčel ke svému skateboardu.

Svoje staré tričko měl na krku úplně rozervané, odhalovalo mu vystouplé klíční kosti. Šklebil se. Udělal přesně to, o co ho požádal pan Gaunt – a šlo to jako po másle. Trenér Pratt vypadal ještě srandovněji než oškubaná slepice.

Teď může jít domů a prohlížet si svoji čajovou konvici.

„J-j-jen kdybych n-n-nemusel k-k-koktat,“ poznamenal jen tak pro prázdné parkoviště.

Pak naskočil na prkno a odjel.

Sheila měla dost honičku, než se jí podařilo spojit Alana s Henrym Paytonem. S Henrym, který se zdál být rozčilený, jednu chvíli ztratila spojení a musela ho zavolat znovu. Bezprostředně poté, co se jí tato technická operace úspěšně podařila, začala opět Alanova osobní linka blikat. Sheila odložila

cigaretu, kterou se právě chystala zapálit, a zvedla sluchátko. „Kancelář šerifa Castle County. Linka šerifa Pangborna.“

„Nazdar, Sheilo. Chci mluvit s Alanem.“

„Polly?“ Sheila se zamračila. Poznala sice s jistotou, kdo je na druhém konci telefonu, ale ještě nikdy neslyšela Polly Chalmersovou mluvit tónem, jakým mluvila právě teď – studeným a upjatým, jako vedoucí sekretářka nějaké velké firmy. „Jsi to ty?“

„Ano,“ řekla Polly. „Chci mluvit s Alanem.“

„Jemináčku, Polly, teď to nejde. Mluví právě s Henrym Paytonem a –“

„Tak já si počkám,“ přerušila ji Polly.

Sheila začínala pociťovat rozpaky. „No... víš... ráda bych tě spojila, ale je to trochu komplikovanější. On je Alan... je totiž v terénu, víš. Musela jsem mu Henryho propojit.“

„Když jsi mohla propojit Henryho, tak můžeš jistě propojit i mě,“ řekla Polly studeně. „Nebo snad ne?“

„No, to ano, ale já nevím, jak dlouho spolu budou –“

„Je mi úplně jedno, jestli budou mluvit třeba až do prvních mrazů. Dej mě na linku a až to Henry skončí, tak mě propojíš na Alana. Nežádala bych tě o to, kdyby to nebylo důležité – to snad chápeš, Sheilo – nebo snad ne?“ Ano – to Sheila chápala. Ale chápala teď i něco dalšího: Polly jí nějak začíná nahánět strach. „Polly, jsi v pořádku?“

Nastala dlouhá odmlka. Pak se ozvala Polly také otázkou. „Sheilo, psala jsi šerifovi Pangbornovi nějakou korespondenci, adresovanou na Odbor péče o děti v San Francisku? Nebo viděla jsi na tu adresu někdy odcházet nějakou poštu?“

V Sheilině hlavě se náhle rozsvítilo červené světlo – vlastně celá řada červených světél. Alana Pangborna si téměř idealizovala a Polly Chalmersová ho teď z něčeho obviňuje. Není si tím sice úplně jistá, ale přece pozná obviňující tón, když ho slyší. Ten pozná velmi dobře.

„Takovéhle informace nejsem oprávněná podávat,“ řekla, a její vlastní hlas teď také mrazil. „Mám ten dojem, že by bylo lepší, kdyby ses na to zeptala přímo šerifa, Polly.“

„Ano – taky si myslím, že to bude lepší. Tak mě dej na linku a až to půjde, tak mě laskavě propoj.“

„Polly, co se děje? Ty se na Alana zlobíš? Vždyť ti ale musí být jasné, že on by nikdy neudělal něco, co –“

„Mně už není jasné vůbec nic,“ řekla Polly. „Jestli jsem se tě zeptala na něco, co se nesluší, tak se ti omlouvám. A teď mě dej, prosím, na linku a hned jak to půjde, tak mě propoj. Nebo si ho raději mám jít najít sama?“

„Ne, já tě spojím,“ řekla Sheila. Měla takový divný pocit u srdce, jako kdyby se stalo něco opravdu hrozného. Jako většina žen v Castle Rocku byla přesvědčena, že Polly a Alan se hluboce milují, a stejně jako většina žen ve městě i ona měla tendenci pohlížet na ně jako na postavy nějakého pohádkového příběhu, kde nakonec všechno dopadne dobře... kde láska nakonec překoná všechny překážky. Polly se ale teď zdála být nejen rozzlobená; hlas měla plný bolesti a ještě něčeho dalšího. A Sheile se téměř zdálo, že tím něčím dalším je nenávist. „Tak si počkej, Polly – může to ale nějakou dobu trvat.“

„To nevádí. Děkuji ti, Sheilo.“

„Není zač.“ Stiskla tlačítko a vzala si cigaretu. Zapálila ji a zhluboka vdechla, zamračeně pohlížeje na blikající světýlko nad tlačítkem.

„Alane?“ ozval se Henry Payton. „Slyšíš mě, Alane?“ Bylo ho slyšet jako rozhlasového hlasatele, vysílajícího z nějaké velké prázdné krabice od sucharů.

„Slyším tě, Henry.“

„Před půlhodinou mi volali z FBI,“ řekl Henry z té velké krabice od sucharů. „S těmi otisky jsme tedy měli až neskutečné štěstí.“

Alanovi poskočilo srdce na vyšší obrátky. „S těmi otisky na kouli dveří Nettiina domku? S těmi zlomky?“

„Přesně s těmi. Zkusili jsme je porovnat s otisky jednoho chlápka z městečka. Měl tu záznam z roku 1977 – nějaká menší krádež.“

„Tak už mě nenapínej – kdo je to?“

„Jméno té osoby je Hugh Albert Priest.“

„Hugh Priest!“ vykřikl Alan. Nemohl být víc překvapen, ani kdyby Payton uvedl jméno J. Danforth Quayle. Pokud bylo Alanovi známo, znali oba muži Nettii Cobbovou asi stejně dobře. „Proč by Hugh Priest zabil Nettiina psa? Nebo proč by rozbíjel okna Wilmy Jerzyckové?“

„Já toho pána neznám, proto ti to neřeknu,“ odpověděl Henry. „Proč si za ním nezajedeš a nezeptáš se ho na to? Proč tam vlastně nezajedeš hned teď, než třeba znervózníš a rozhodneš se, že pojedíš navštívit nějaké příbuzné v Dolní Lhotě ve státě Zapadákovi?“

„To je dobrý nápad,“ řekl Alan. „Ještě se ti ozvu, Henry. Díky.“

„Koukej mě zásobovat novinkami, čmuchale – tohle má totiž být můj případ.“

„Jasně. Ozvu se.“

Ozvalo se kovové cvaknutí – klap – jak se spojení přerušilo a Alanova vysílačka teď přenášela jen šumění telefonní linky. Alan chvíli přemítal, co by jejich propojování sítí asi říkala telefonní společnost AT&T, pak se natáhl, aby mikrofon zavěsil. V tom okamžiku hučení linky přerušil hlas Sheily Brighamové – nějak neobvykle váhavý.

„Šerife, mám tu na lince Polly Chalmersovou. Chce po mně, abych ji na tebe propojila, jakmile to jen bude možné. Přepínám.“

Alan zamrkal. „Polly?“ Náhle dostal strach – takový strach, který člověk pocítí, když telefon začne zvonit ve tři hodiny ráno. Polly ještě nikdy nenaléhala, aby s ním byla spojena do terénu, a Alan by přísahal, že o to nepožádá nikdy – je to přece proti zásadám slušného chování, jak je Polly chápe. A slušné chování má pro Polly svoji důležitost. „A o co jde, Sheilo – naznačila něco? Přepínám.“

„Ne, šerife. Přepínám.“

Ne. Pochopitelně, že nic nenaznačila. To ho přeci mohlo napadnout. Polly se o svých záležitostech nešíří. A fakt, že se na něco takového vůbec ptá, jen dokazuje, jak je překvapený.

„Šerife?“

„Tak ji propoj, Sheilo. Přepínám.“

„Spojím, šerife.“

Klap!

Stál tam ve slunci, srdce mu bušilo nějak příliš silně a nějak příliš rychle. To se mu nelíbilo.

Cvaknutí se teď ozvalo ještě jednou a po něm následoval hlas Sheily – vzdálený, téměř se ztrácející. „Můžeš mluvit, Polly – propojuji tě.“

„Alane?“ Ten hlas byl teď tak silný, až sebou trhnul. Jako hlas nějakého obra... hněvivého obra. To už věděl; stačilo to jediné slovo.

„Slyším tě, Polly – co se děje?“

Chvíli bylo ticho. Někde hluboko v tom tichu se slabě ozýval šum dalších hlasů na dalších linkách. Skoro se mu zdálo, že ztratil spojení... skoro doufal, že ho ztratil.

„Alane, já vím, že tahle linka je otevřená,“ řekla, „ale ty už budeš vědět, o čem mluvím. Jak jsi to mohl udělat? Jak jsi to jen mohl udělat?“

Něco na této konverzaci mu bylo nějak povědomé. Něco.

„Polly, já nechápu, co –“

„Ach, já zase naopak myslím, že chápeš,“ odpověděla. Hlas jí tvrdnul, bylo jí špatně rozumět a Alan si uvědomil, že pokud už nepláče, tak brzy začne. „Je strašné, když člověk zjistí, že toho druhého nezná tak, jak o tom byl přesvědčen. Je strašné zjištění, že ta tvář, o které byl přesvědčen, že ji miluje, se ukáže být jen maskou.“

Něco na tom mu je povědomé, ano – a náhle už věděl co. Připomínalo mu to ty noční můry, jež ho pronásledovaly po smrti Annie a Todda, ty zlé sny, v nichž stál u silnice a sledoval je, jak projíždějí kolem. Byli na cestě ke smrti. On to věděl, ale nebyl schopen to změnit. Snažil se na ně zamávat, ale paže měl příliš těžké. Snažil se vykřiknout, nemohl si ale vzpomenout, jak se otevírají ústa. Projížděli kolem něj, jako kdyby byl neviditelný, a takové to bylo i teď – jako kdyby se pro Polly nějakým zvláštním způsobem stal neviditelný.

„Annie –“ S hrůzou si uvědomil, čím jméno právě vyslovil a zarazil se. „Polly. Nevím sice, o čem teď

právě mluvíš, ale –“

„Ale víš!“ vykřikla na něj náhle. „Neříkej, že nevíš, když víš! Proč jsi nepočkal, až ti to řeknu sama, Alane? A když jsi nechtěl čekat, proč ses mě nezeptal? Proč jsi musel jednat za mými zády? Jak jen jsi mohl jednat za mými zády?“

Pevně zavřel oči v úsilí zachytit své pádící, zmatené myšlenky, ale nepomáhalo to. Místo toho se mu v mysli vynořil strašný obraz: Mika Hortona z novin Journal-Register v Norwaysi, skloněného nad zařízením pro příjem policejních hlášení Bearcat a zuřivě si činícího poznámky svým potvorným těsnopisem.

„Nevím, co myslíš, že jsem dělal, ale není to pravda. Pojd' se sejít, promluvíme –“

„Ne. Nemyslím, že se teď chci s tebou sejít, Alane.“

„Ano. Chceš. A sejdeš se. Budu –“

Pak zasáhl hlas Henryho Paytona. Proč tam vlastně nezajedeš hned teď, než třeba znervózníš a rozhodneš se, že pojedíš navštívit nějaké příbuzné třeba v Dolní Lhotě ve státě Zapaďákovi?

„Budeš co?“ zeptala se ho. „Budeš co?“

„Jen jsem si tak na něco vzpomněl,“ řekl Alan pomalu.

„Ano, opravdu? Třeba na ten dopis, co jsi ho napsal začátkem září, Alane? Na ten dopis do San Frantisca?“

„Nemám ani ponětí, o čem to mluvíš, Polly. Teď přijet nemohu, protože se objevily nové skutečnosti v... v té druhé záležitosti. Ale potom –“

Vyřázela teď ze sebe slova mezi řadou vzlyků, jež je téměř činily nesrozumitelnými. „Cožpak to nechápeš, Alane? Žádné potom není, a už nikdy nebude. Ty –“

„Polly, prosím“

„Ne! Nech mě na pokoji! Nech už mě na pokoji, ty jeden hnusný, čmouchavý hajzle!“

Klap!

A náhle Alan opět naslouchal hučení telefonní linky. Rozhlížel se po křižovatce ulic Main a School jako člověk, který nemá ani ponětí, kde se nachází, a jen těžko chápe, jak se tam vůbec octl. V očích teď měl onen vzdálený a zmatený výraz, jenž lze zahlédnout v očích zápasníků několik posledních sekund před tím, než se pod nimi podlomí kolena a oni se rozloží na žíněnce k dlouhému zimnímu spánku.

Jak se to stalo? A jak je možné, že se to stalo tak rychle?

Neměl nejmenší ponětí. Celé město jako by v posledním týdnu začalo trochu bláznit... a teď se nejspíš nakazila i Polly.

Klap!

„Hm... Šerife?“ Byla to Sheila – a podle toho zakřiknutého a jakoby zkusmo proneseného oslovení Alan okamžitě poznal, že vyslechla jeho rozhovor s Polly. „Alane, jsi tam? Slyšíš mě?“

Pocítil náhlé nutkání, až překvapivě mocné, utrhout mikrofon ze šňůry a zahodit ho někam do keřů vedle chodníku. A pak odjet. Kamkoliv. Prostě přestat o čemkoliv přemýšlet a jet za sluncem.

Místo toho sebral veškerý zbytek sil a přiměl se myslet na Hughu Priestu. Přesně tomu se teď musí věnovat, protože jak to tak vypadá, tak tu smrt obou žen vyprovokoval Hugh Priest. Teď musí myslet na Hughu Priestu, ne na Polly... a zjistil, že se v tom skrývá i jistá úleva.

Stiskl tlačítko VYSÍLÁNÍ. „Slyším, Sheilo. Přepínám.“

„Alane, mám dojem, že jsem ztratila spojení s Polly. Já... totiž... nechtěla jsem poslouchat, ale

„To je v pořádku, Sheilo; už jsme domluvili.“ (V té skutečnosti bylo něco hrozného, ale odmítal na to teď myslet.) „Kdo tam právě teď je s tebou na stanici? Přepínám.“

„Je tady John,“ řekla Sheila s očividnou úlevou, že konverzace se stočila jinam. „Clut je na objíždce. Někde poblíž Castle View – alespoň podle jeho posledního hlášení.“

„Dobře.“ Před očima mu plavala tvář Polly, pokřivená zvláštním, cizím hněvem. Zapudil ten obraz a snažil se opět soustředit na Hughu Priestu. Ale na krátký, děsivý okamžik nebyl schopen spatřit žádnou tvář; pouze nějakou příšernou prázdnotu.

„Alane? Jsi tam? Přepínám!“

„Ano, Jsem tady. Zavolej Cluta a řekni mu, aby zajel k domu Hughu Priestu na konci Castle Hill Road. On už ví, kde to je. Hugh by měl být v práci, ale jestli si náhodou zrovna vybírá volno, tak ať ho Clut sebere a přiveze na výslech. Přepínám.“

„Rozumím, Alane.“

„Řekni mu, aby postupoval velmi opatrně. Řekni mu, že Hugh potřebuji k výsledku v souvislosti se smrtí Nettie Cobbové a Wilmy Jerzyckové. Zbytek ať do formuláře doplní sám. Přepínám.“

„Ach!“ Hlas Sheily teď zněl jak poplašeně, tak vzrušeně. „Rozumím, šerife.“

„Já jsem teď na cestě do městských garáží. Hugh by tam měl být. Přepínám a končím.“

Když zavěšoval mikrofon (měl pocit, že ho držel snad nejméně čtyři hodiny), pomyslel si: kdybys řekl Polly to, co jsi právě nahlásil Sheile, možná by ta záležitost, kterou s ní musíš vyřídit, byla trochu méně nepříjemná.

Nebo možná také ne – jak může vlastně něco takového říkat, když ani pořádně neví, o co jde? Polly ho obvinila z čenichání... či slídění. To je moc široký pojem, tam se vejde ledacos. A jde ještě o něco dalšího. Když řekne vysílačkou dispečerce, aby vzali pouta, má alespoň jistotu že jeho pracovník v terénu už bude vědět, že člověk, po němž jdou, může být nebezpečný. Ale poskytnout stejnou informaci vlastní známé na otevřené lince telefonu s propojením na vysílačku, to je úplně jiná záležitost. Udělal správnou věc a uvědomoval si to.

Nicméně bolest na srdci mu to nijak neztíšilo a on se znovu pokusil soustředit se na záležitost, která na něj čeká – najít Hughu Priesta, dovést ho na stanici, dát mu nějakého sakra dobrého právníka, bude-li ho chtít, a pak se ho zeptat, proč zašrouboval do Nettiina psa, Lupiče, tu vývrtku.

Chvilí se mu to dařilo; jakmile však nastartoval dodávku a odpoutal se od chodníku, opět v duchu před sebou viděl tvář Polly – ne tvář Hughu.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Asi ve stejnou dobu, kdy jel Alan přes celé město zatknout Hughu Priesta, stál Henry Beaufort na příjezdové cestě ke svému domu a díval se na svůj Thunderbird. Vzkaz, který našel pod stěračem, držel v ruce. Škoda, kterou ten idiot způsobil na pneumatikách, je sice velká, ale pneumatiky se konečně dají vyměnit. Nejvíce ho ale štval škrábanec podél celé pravé strany auta.

Pohlédl opět na vzkaz a četl ho nahlas. „Nikdy už si nedovoluj nedat mi nalejt a pak mi brát klíče vod auta, kryso jedna vodporná!“

Komu v poslední době nedal nalít? No, spoustě lidí, jistě. Večery, kdy nemusel někoho z hospody vyhodit, by se opravdu daly spočítat na prstech. Ale nedat nalít a nevydat klíče od auta? Jeden takový případ byl právě nedávno.

Jeden jediný.

„Ty hovado,“ řekl vlastník a provozovatel Žlutého tygra tiše. „Ty jedno pitomý, idiotský hovado.“

Nejdřív ho napadlo, že si zajde pro svoji pušku na jeleny, pak si to ale rozmyslel. Tygr je na cestě a pod barovým pultem tam má takovou krabici. A v ní je dvouhlavňová winchestrovka s upilovanou hlavní. Má ji tam už od časů, kdy se ho před pár lety pokusil vykrást ten tupec Eso Merrill. Má ji v ilegálním držení a nikdy ji ještě nepoužil.

Pomyslel si, že dnes by ji měl použít. Přejel rukou po ošklivém škrábnutí na boku thunderbirdu, pak ten vzkaz zmačkal a zahodil. U Tygra teď bude Billy Tupper, vytírá tam podlahu a uklízí. Henry si vezme svoji pušku a půjčí si Billyho pontiac. Jako že potřebuje vyřídit nějakou menší loveckou záležitost.

Henry kopl zmačkanou kouli papíru do trávy. „Nalil sis prostě do hlavy moc plechovek piva. Hughu, ale po dnešku je s tím konec, to ti garantuju.“ Znovu přejel rukou po škrábanci. Ještě nikdy v životě nebyl tak naštvaný. „To ti tedy sakra garantuju.“

Henry vyrazil čerstvým krokem směrem ke Žlutému tygru.

Při demolování ložnice George T. Nelsona našel Frank Jewett v posteli pod matrací pytlíček s kokainem. Vysypal ho do klozetu, a když sledoval, jak je splachován, pocítil náhle charakteristické šimrání v břiše. Začal si rozepínat kalhoty, pak se ale místo toho vrátil do zdemolované ložnice. Měl pocit, že nejspíš úplně zešilel, ale bylo mu už všechno jedno. Blázni nemusí přemýšlet o budoucnosti. Pro blázny nemá budoucnost valný význam.

Jednou z mála neponičených věcí v ložnici George T. Nelsona byla nějaká fotografie na stěně. Na té fotografii byla podobizna staré dámy. Byla zasazená do drahého zlatého rámu, což Frankovi napovědělo, že by mohlo jít o fotografii drahé matky George T. Nelsona. To šimrání v břiše se ozvalo znovu. Frank

fotografii sejmul se stěny a položil na zem. Pak si rozepnul kalhoty, přičapl nad fotografií a dál už to šlo samo.

Bylo to vyvrcholení dne, který až do té chvíle nestál za nic.

Lenny Partridge, nejstarší obyvatel Castle Rocku a držitel Hole bostonských novin Post, již kdysi vlastnila také teta Evvie Chalmersová, také vlastnil jedno z nejstarších aut v Castle Rocku. Byl jím chevrolet Bel-Air z roku 1966, kdysi bílé barvy. Nyní měl barvu laku genericky neurčitou – říkejme jí silniční špinavá šed'. Nebyl ve zvlášť dobrém stavu. Sklo zadního okna bylo před několika lety nahrazeno plandajícím kusem igelitu, podlaha už vyhnila natolik, že Lenny mohl během jízdy sledovat silnici krajkovým prorezlého plechu a výfuk mu visel jako uhnílá paže nějakého nebožtíka, zemřelého v poušti suchem. Stírací kroužky oleje na pístech pochopitelně už také dávno vzaly za své. Když Lenny jel svým Bel-Airem, zanechával za sebou oblaka jasně modrého kouře a pole, jimiž na své každodenní cestě do města projížděl, vypadala, jako kdyby je nějaký sebevražedný letec právě postříkal nějakým herbicidem. Jeho auto spotřebovalo denně tři (někdy i čtyři) litry oleje. Tato spotřeba Lennyho nijak netrápila; kupoval vyjetý olej od Sonnyho Jacketta v úsporném balení po dvaceti litrech, a vždy ještě pečlivě dbal, aby mu Sonny odečetl deset procent – jeho seniorskou slevu. A protože autem nejezdil nikdy vyšší rychlostí než padesát kilometrů v hodině, mělo všechny předpoklady vydržet pohromadě déle než Lenny sám.

Když se Henry Beaufort vydal po silnici ke Žlutému tygru na druhé straně mostu Tin Bridge, vzdáleného téměř osm kilometrů, projížděl právě Lenny svým rezavým Bel-Airem přes kopec Castle Hill. Uprostřed silnice stál nějaký člověk, paže zvednuté v rozkazovacím gestu stůj. Neměl košili a byl bos. Byl oblečen pouze do zelených kalhot s rozepnutým příklopem a kolem krku mu visel jakýsi moly prožraný kus kožešiny.

Lennymu divoce poskočilo srdce ve vychrtlé hrudi a oběma nohama, obutýma do pomalu se už rozpadajících vysokých bot, šlápl na pedál brzdy. Pedál se s příšerným zavržením téměř vnořil do podlahy vozu a Bel-Air nakonec zastavil necelého půl metru od muže stojícího na silnici, v němž teď už Lenny poznával Hughu Priestu. Hugh se ani nepohnul. Když auto zastavilo, vrhl se okamžitě k místu, kde seděl Lenny s rukama přitisknutýma na svém termálním tričku, lapající po dechu a přemítající, zda už nepřišla jeho poslední hodinka.

„Hughu!“ vydechl. „Co tady, kurva, děláš? Vždyť jsem tě skoro přejel! Já –“

Hugh otevřel dveře na straně řidiče a natáhl se dovnitř. Ta kožešinová chcíplotina, kterou měl kolem krku, prolétla kolem Lennyho, který se jí tak tak ještě stačil vyhnout. Vypadala jako od molů napůl vyžraný liščí ohon, v kožešině chyběla spousta chlupů. A příšerně páchla.

Hugh ho čapnul za kšandy a vytáhl z vozu. Lenny ze sebe vydal vyjeknutí hrůzy a vzteku.

„Promiň, stařešino,“ pronesl Hugh nepřítomným hlasem člověka, který právě musí řešit mnohem závažnější problémy. „Potřebuju tvůj auták. Můj je teď trochu jízdy neschopnej.“

„Nemůžeš ale –“

Ale Hugh byl přesvědčený, že může. Vyklepal Lennyho na silnici, jako kdyby nevážil víc než pouhý balík hadrů. Když Lenny dopadl na zem, ozvalo se zřetelné křupnutí a jeho bédování se změnilo na zoufalé vytí bolesti. Zlomil si klíční kost a dvě žebra.

Nedbaje jeho bolestného křiku, sedl Hugh za volant chevroletu, zabouchl dveře a sešlápl pedál plynu. Motor ze sebe vydal překvapené zavytí a z rozpadajícího se výfuku se vyvalila oblaka modrého kouře. Rozjel se s kopce rychlostí nejméně sedmdesát kilometrů v hodině dřív, než se Lenny Partridge stačil vůbec otočit na záda.

Andy Clutterbuck zahrnul na Castle Hill Road asi v 15:35. Minul protijedoucí, olejový smrad chrlící koráb Lennyho Partridge, aniž mu věnoval jakoukoliv pozornost; Clutova mysl teď byla plně zaměstnána problémem Hughu Priestu a ten starý rezatý Bel-Air patřil někam úplně jinam.

Clut neměl ani ponětí proč nebo jak se mohl Hugh zamotat do smrti Wilmy a Nettie, nicméně nijak si s tím hlavu netrápil; je přece jen obyčejný pěšák. Proč a jak, to mají na starosti jiní a dnes je jen další den, kdy je sakra rád, že tomu je právě tak. Ví moc dobře, že Hugh je starý opilec, kterému léta nijak mravů nepřidávají. Takový člověk je schopen provést cokoli... zvlášť když si trochu víc přihne.

Stejně bude teď v práci, pomyslel si Clut – ale jak se blížil k té příšerné chatrči, kterou Hugh nazýval svým domovem, přesto si rozepnul pásek na pouzdru služebního revolveru. O chvíli později spatřil odraz slunce na chrómu a skle na příjezdové cestě k Hughovu domu a nervy se mu napnuly a rozezněly jako telegrafní dráty v bouři. Hughovo auto tam stojí – a když ten člověk má svoje auto na příjezdové cestě, bude také nepochybně doma. Takhle to už na vesnici prostě chodí.

Když Hugh vyšel z domu, zahrnul doprava, směrem od města a k vrcholku kopce Castle Hill. Kdyby Clut tím směrem pohlédl, spatřil by Lennyho Partridge, ležícího na boku na silnici a mrskejícího údy jako popelící se slepice; on však tím směrem nepohlédl. Veškerá jeho pozornost se soustředila na Hughův dům. Lennyho slabé ptačí výkřiky se sice donesly k jednomu uchu Cluta, avšak prošly mu hlavou, aniž by v ní vzbudily jakoukoliv pozornost, a druhým uchem vyšly zase ven.

Než Clut vystoupil z policejního vozu, vytáhl z pouzdra revolver.

Williamu Tupperovi bylo pouhých devatenáct let a nikdy už neměl nastoupit na univerzitu, ale jeho inteligence stačila na to, aby ho chování Henryho, který dorazil k Tygrovi dvacet minut před čtvrtou hodinou odpolední v poslední den existence městečka Castle Rock, značně vyděsilo. Měl i dostatek inteligence na to, aby si uvědomil, že odpírat Henrymu klíče od pontiaku by k ničemu nevedlo; v náladě, v jaké Henry právě byl (za normálních okolností ovšem byl Henry zdaleka nejlepší šéf, jakého kdy Billy měl), by mu stejně jen ubalil jednu pěstí do břicha a klíče by si vzal.

A tak poprvé – a snad i naposledy – ve svém životě se Billy pokusil o menší uskok. „Henry,“ řekl chláholivě, „vypadáte, že byste snesl panáka. Fakt tak vypadáte. Co kdybychom si teda po jednom nalili, než vyrazíte dál?“

Henry zmizel za barovým pultem. Billy slyšel, jak se tam něčím prohrabuje a kleje si přitom pod fousy. Konečně se vzpřímil – v rukách držel hranatou dřevěnou bedýnku s petlicí a zámkem. Položil bedýnku na barový pult a začal se prohrabovat svazkem klíčů, který měl zavěšený na opasku.

Zvažoval, co Billy právě řekl, zavrtěl hlavou a pak to zvážil znovu. Dát si jednoho panáka, to vlastně vůbec nemusí být špatný nápad; alespoň se mu trochu uklidní ruce a nervy. Našel správný klíč, odemkl zámek na bedýnce a odložil ho stranou. „Dobrá,“ řekl. „Ale toho panáka si dáme hned teď, mladý. Ty normálního, já dvojitého.“ Prstem ukázal na Billyho. Billy sebou trhl – náhle si byl jist, že Henry dodá: Ale půjdeš se mnou. „Chraň tě ale pánbů, abys řekl svojí máti, že jsi tady dostal panáka, je ti to jasné?“

„Jasňáčka,“ řekl Billy s úlevou. Rychle šel pro láhev, než si to Henry snad ještě rozmyslí. „Je mi to úplně jasné.“

Deke Branford, který měl na starosti největší a nejnákladnější firmu v Castle Rocku – Veřejné služby města – byl naprosto pobouřen.

„Ne, není tady,“ říkal Alanovi. „A nebyl tu celý den. Ale jestli ho náhodou uvidíš dřív než já, tak mi udělej tu laskavost a řekni mu, že má padáka.“

„Proč sis ho tu vlastně držel tak dlouho, Deku?“

Stáli v horkém odpoledním slunci přes městskými garážemi číslo 1. Po jejich levé straně couval do garáže nákladní vůz firmy Stavby a sklady Case. Tři muži tam skládali nějaké malé, ale těžké bedny. Na každé z nich byl symbol vysoce explozivní látky – červený šestihran diamantu. Zevnitř garáže Alan slyšel šumění klimatizace. Bylo zvláštní slyšet šumění klimatizace v tak pozdním ročním období – ale v Castle Rocku byl celý poslední týden nějak zvláštní.

„Jasně, držel jsem si ho tu dýl, než bylo záhodno,“ připustil Deke a prohrábl si svoji šedivější kštici. „Protože jsem si pořád myslel, že to je v jádru dobrý člověk.“ Deke patřil mezi takové ty baňaté prcky – rozbušky na nohách – vypadající, jako že jsou vždy připraveni skočit někomu po krku. Nicméně patřil k nejkřídlejším a nejpříjemnějším lidem, jaké kdy Alan poznal. „Když zrovna nebyl opilý nebo neměl kocovinu, tak tady v městečku neexistoval člověk, který by makal víc než Hugh. A mimoto měl v obličejích něco takového, co mi říkalo, že možná nepatří mezi ty lidi, co musí chlastat, dokud nepadnou. Možná kdyby měl nějakou stálou práci, tak by se dal do pořádku. Ale teď poslední týden...“

„Co bylo teď poslední týden?“

„Šlo to s ním od pěti k nule. Jako kdyby byl celou tu dobu něčím napraný, a nemyslím tím nutně jen

chlást. Oči mu pořád tak nějak plávaly – když s ním člověk mluvil, tak se pořád koukal někam mimo, nikdy se nekoukal přímo do očí. A začal si povídat sám pro sebe.“

„O čem?“

„To nevím. A neví to asi nikdo. Nerad někoho vyhazuji, ale pokud jde o Hughu, tak jsem se rozhodl už před tím, než jsi teď odpoledne přijel. Už jsem s ním skončil.“

„Promiň na moment, Deku.“ Alan šel ke svému autu a zavolal Sheile, že Hugh nebyl celý den v práci.

„Sheilo, zkus se spojit s Clutem a řekni mu, ať si dá vážně bacha. A pošli za ním i Johna, ať ho jistí.“ Pak na chvíli zaváhal, než pokračoval, byl si však vědom toho, že opatrnosti není nikdy nazbyt, a tak pokračoval. Musel; byl tím povinován svým podřízeným v terénu. „A ať si Clut a John uvědomí, že Hugh je ozbrojený a vysoce nebezpečný. Rozumíš?“

„Ozbrojený a vysoce nebezpečný. Základna rozumí.“

„Dobře. Přepínám. Jednička končí.“

Zavěsil mikrofon a vrátil se k Dekovi.

„Deku, máš ten dojem, že mohl odjet z města?“

„Ten?“ Deke naklonil hlavu na stranu a vyplivl tabákovou šťávu. „Chlapi, jako je on, nikdy neodjedou z města, dokud si nevyberou poslední zálohu. Většinou ale neodjedou ani pak.“

Když jde o to vzpomenout si, která silnice vede z města, tak chlapi jako Hugh jsou totálně senilní.“

Dekův zrak náhle cosi upoutalo a on se obrátil k mužům, vykládajícím dřevěné bedny. „Chlapi, dejte trochu bacha na ty bedny! Máte je jen vyložit, ne s nima hrát pinčes!“

„To vám tedy přišla pěkná halda výbušnin,“ řekl Alan.

„Jo – dvacet beden. Budeme odstřelovat žulový útes u šterkové jámy na silnici číslo 5. Tak se mi ale zdá, že nám toho zbyde ještě dost na to, abychom případně odpálili i toho Hughu někam na Mars, budeš-li si to přát, Alane.“

„A proč toho tedy berete tolik?“

„Můj nápad to nebyl; Cvalík mi to dopsal k mojí objednávce –bůhví proč. Jedno ti ale povím – až uvidí účet za elektriku na tenhle měsíc, tak se posere do vejšky... jestli ovšem nepřijde nějaká studená fronta. Klimatizace přišerně žere proud – ale musí být zapnutá, protože jinak by se výbušnina potila. Všichni sice říkají, že tenhle nový materiál se nepotí, ale není nad jistotu.“

„Tak Cvalík ti k tvojí objednávce ještě přidal,“ řekl zamyšleně Alan.

„Jo – čtyři nebo šest beden, už ani nevím. Člověk se někdy nestačí ani divit, co?“

„Asi ne. Deku, mohl bych si od tebe zavolat?“

„Bez problémů.“

Alan seděl za pracovním stolem Deka skoro minutu, potil se v košili své uniformy a poslouchal, jak telefon u Polly vyzvání a vyzvání. Konečně opět položil sluchátko do vidlice.

Pomalu vycházel z kanceláře se svěřenou hlavou. Deke zamykal dveře garáže, kde byly uloženy bedny s dynamitem, a když se otočil obličejem k Alanovi, vypadal znaveně a nešťastně. „V tom Hughu Priestovi byl dobrý člověk, Alane. Na to bych přísahal bohu. Občas takové lidi potkáš. Častěji, než by lidi řekli. Ten Hugh...“ Pokrčil rameny. „No jo. Asi jsem sentimentální.“

Alan přikývl.

„Jsi v pořádku, Alane? Nevypadáš moc vesele.“

„Ale jo, jsem v pořádku,“ řekl Alan a trochu se usmál. Ale byla to pravda. Nevypadal moc vesele. Ani s Polly to není nijak veselé. Ani s Hughem. A ani s Brianem Ruskem. Zdá se, že dnes to není veselé s nikým.

„Nechceš sklenici studené vody nebo čaje? Něco bych tu měl.“

„Díky, ale raději pojedu.“

„Dobře. A dej mi vědět, jak to dopadlo.“ To bylo něco, co Alan nemohl slíbit – měl ale takový nepříjemný pocit někde hluboko v žaludku, že Deke si o tom bude moci za den nebo dva přečíst v novinách. Nebo se na to podívat v televizi.

Starý chevrolet Bel-Air Lennyho Partridge zajel na jedno ze šikmých parkovacích míst před Nezbytnými věcmi krátce před čtvrtou hodinou a vystoupil z něj náš hrdina. Hugh stále ještě neměl

zapnutý poklopec a stále ještě měl kolem krku svůj liščí ohon. Přešel chodník – bosé nohy mu pleskaly po horkém betonu – a otevřel dveře obchodu. Stříbrný zvonek zacinkal.

Jediný člověk, který ho viděl vcházet, byl Charlie Fortin. Stál ve dveřích obchodu Western Auto a hulil jednu ze svých smradlavých, doma balených cigaret. „Tak chudák Hugh konečně zešílel,“ pronesl Charlie jen tak nazdařbůh.

Uvnitř obchodu pan Gaunt hleděl na Hugha s přívětivým, zvědavým úsměvem... jako kdyby do jeho obchodu docházeli bosí, napůl nazí muži s moly prožranou kožešinou kolem krku každý den. Udělal značku na svém archu vedle pokladny. Značku u posledního jména.

„Jsem v průseru,“ řekl Hugh, blíže se k panu Gauntovi. Oči mu v důlcích běhaly ze strany na stranu. „Tentokrát jsem fakt v průseru.“

„Já vím,“ řekl pan Gaunt maximálně konejšivým hlasem.

„Tak sem si myslel, že tohle je to správné místo, kam můžu přijít. Teda nevím – mně se vo vás zdálo. Já... já fakt nevím, kam jinam bych moh jít.“

„Však tady také je to správné místo, Hughu.“

„Rozřezal mi pneumatiky,“ zašeptal Hugh. „Beaufort, ten syčák, co mu patří Žlutý tygr. A nechal mi tam vzkaz. „Je ti jasný, co bude příště, Huberte,“ bylo na něm. Já vím, co bude, vím, co to znamená. To vám snad je taky jasný, ne?“ Jedna z Hughových špinavých rukou s obrovitými nehty polaskala prašivou kožešinu a přes tvář mu okamžitě, přelétl výraz čirého zbožnění. Kdyby nešlo o jasně upřímný výraz, byl by až přihlouplý. „Můj nádherný, nádherný liščí ohon.“

„Možná by ses o něj měl trochu postarat,“ navrhl mu pan Gaunt zamyšleně, „než se postará on o tebe. Já vím, že to zní trochu... no... extrémně... ale zvážíme-li –“

„Ano! Ano! Přesně to chci taky udělat!“

„Mám ten dojem, že také mám to, co právě potřebuješ,“ řekl pan Gaunt. Shýbl se za pult, a když se opět vztyčil, držel v levé ruce automatickou pistoli. Posunul ji k Hughovi přes sklo vitríny. „Je nabitá.“

Hugh ji vzal do ruky. Jakmile mu pistole svojí váhou vyplnila ruku, pocítil, že jeho zmatek mizí jako kouř ve větru. Ucítil pach strojního oleje, jemný a zřetelný pach strojního oleje na čištění zbraní.

„Já... já jsem si nechal doma peněženku,“ řekl.

„Ach, tak o tohle si starost nedělej,“ řekl mu pan Gaunt. „V Nezbytných věcech, Hughu, jsou věci, které prodáváme, pojištěné.“ Obličej mu náhle ztvrdnul. Rty obnažily zuby a oči mu zaplály. „Běž ho dostat!“ pronesl tichým, chraplavým hlasem. „Běž dostat toho hajzla, co chce zničit tvůj majetek! Běž ho dostat, Hughu! Braň se! Braň přece svůj majetek!“

Hugh se náhle zašklebil. „Děkuji vám, pane Gaunte. Moc vám děkuji.“

„To nestojí za řeč,“ řekl pan Gaunt, okamžitě opět sklouzávající do normálního tónu avšak stříbrný zvonek už cinkal, jak Hugh vycházel z obchodu, zasunující na odchodu automatickou pistoli za pásek svých padajících kalhot.

Pan Gaunt přešel k oknu a sledoval Hugha, sedajícího za volant starého chevroletu a vyrážejícího na ulici. Nákladní auto firmy Budweiser, pomalu projíždějící Main Street, na něj troubilo a vyhýbalo se mu.

„Běž ho dostat, Hughu,“ řekl pan Gaunt potichu. Z uší a vlasů mu začaly stoupat věchýtky kouře; silnější prameny dýmu mu začaly vycházet z nozder a z úst mezi silnými, bílými tesáky. „Běž a dostaň všechny, co zvládneš. Už jsme to spustili, brachu.“

Pan Gaunt zaklonil hlavu a začal se smát.

John LaPointe spěchal k bočním dveřím kanceláře šerifa, ústícím na parkoviště budovy Magistrátu. Byl silně vzrušený. Ozbrojený a nebezpečný. Nebylo to často, kdy se člověk mohl přichomejtnout zatýkání ozbrojeného a nebezpečného podezřelého. Každopádně ne v tomhle ospalém městečku, jako je Castle Rock. Už úplně zapomněl na svoji ztracenou peněženku (alespoň dočasně) a Sally Ratcliffová byla zasunutá v jeho mysli ještě hlouběji.

Sáhl po dveřích přesně v okamžiku, kdy je někdo z druhé strany otevřel. Z ničeho nic stál John tváří v tvář sto deseti kilogramům rozlíceného instruktora tělocviku.

„Tak tohle je přesně ten člověk, kterého potřebuji,“ pronesl Lester Pratt svým novým, měkkým a medovým hlasem. V ruce držel černou koženou peněženku. „Neztratil jsi náhodou něco, hajzle jeden

bezbožnej karbanskej?“

John neměl ani tušení, co tu Lester Pratt pohledává, ani jak se mohl dostat k jeho ztracené peněžence. Uvědomoval si jen to, že má krýt Cluta, a že musí vyjet okamžitě, teď hned.

„Hele, ať už jde o cokoliv, tak si o tom s tebou promluvíme později, Pratte,“ řekl John a natáhl se, pro svoji peněženku. Když mu ji Lester nejdříve stáhl z dosahu a pak ho s ní tvrdě uhodil do tváře, byl John ještě spíš překvapen, než rozzloben.

„Jo, ale já se s tebou nehodlám o ničem bavit,“ řekl Lester tím svým novým, měkkým a medovým hlasem. „Já s tebou totiž nehodlám marnit čas.“ Pustil peněženku, chytil Johna za rameno a mrsknul jím do šerifovy kanceláře. Zástupce šerifa LaPointe letěl dva metry vzduchem a přistál na pracovním stole Norris Ridgewicka. Zadkem prolétl přes desku stolu, vyryl na něm rýhu v haldě lejster a srazil na zem Norrisův stojan na došlou a vyřízenou korespondenci. John tuto korespondenci následoval, přistál s bolestným dopadem na zemi.

Sheila Brighamová s vytřeštěnými očima sledovala děj z kukaně dispečerky.

John se začal zvedat. Byl otřesený a vyvedený z míry, neměl naprosto potuchy, o co tady vlastně jde.

V bojovém střehu se k němu blížil Lester. Pěsti měl sevřené v oné staromódní póze boxera Johna L. Sullivana, jež by normálně byla komická, teď však tak nepůsobila. „Však já tě naučím,“ pronášel Lester svým novým, měkkým a medovým hlasem. „Však já už ti dám instruktáž, co se stane katolíkům, co přeberou holku baptistickému kamarádovi. Já už tě naučím, co je třeba, a až skončím, tak si to budeš pamatovat až do smrti.“

Lester Pratt se blížil do vzdálenosti, z níž hodlal instruktáž zahájit.

Billy Tupper sice nebyl žádný intelektuál, ale měl dar naslouchat – a dar naslouchat byl na vztek Henryho Beauforta ono odpoledne tou nejlepší medicinou. Henry vypil panáka a pak vyprávěl Billymu, co se mu přihodilo... a jak mluvil, cítil, že se uklidňuje. Napadlo ho, že kdyby vytáhl svoji zbraň a vyrazil do světa, že by možná toho dne nemusel skončit za pultem svého baru, ale v některé z cel pro zadržené v kanceláři šerifa. Jistě – miluje svůj Thunderbird – ale to neznamená, že by pro lásku k němu měl nebo chtěl skončit ve vězení. Konečně pneumatiky může vyměnit a i ten škrábanec se dá zakytovat. A pokud jde o Hugha Priesta, o toho se už postará šerif.

Dopil panáka a vstal.

„Pane Beauforte, pořád ještě po něm jdete?“ zeptal se Billy úzkostně.

„Nebudu na něj plejtvat svým časem,“ prohlásil Henry a Billy si ulehčeně oddychl. „Ať se o něj postará šerif Alan Pangborn. Konečně, na co platím vlastně daně – no ne, Billy?“

„Taky si myslím.“ Billy se podíval z okna a trochu se rozzářil. S kopce ke Žlutému tygru sjíždělo staré, prorezlé auto, jež kdysi bývalo bílé, teď však mělo neurčitou vyšisovanou barvu – říkejme jí špinavá silniční šed'. Z výfuku vypouštělo oblaka modrého dýmu. „No hele! Starej Lenny! Toho sem už neviděl snad léta!“

„Nojo, ale stejně otvíráme až v pět,“ řekl Henry. Šel za barový pult, že si zatelefonuje. Bedýnka s winchestrovkou uvnitř stále ještě ležela na barovém pultu. Tak tohle jsem chtěl použít, pomyslel si. Fakt už jsem tomu byl blízko. Co to sakra do lidí vjede – je to snad nějaký jed, nebo co?

Billy kráčel ke dveřím, zatímco Lennyho starý aut'ák zajížděl na parkoviště.

„Lestere –“ začal John LaPointe; a přesně to byl okamžik, kdy mu v obličeji přistála pěst velikosti konzervované šunky – nicméně mnohem tvrdší. Ozval se ošklivý praskavý zvuk, jak mu v příšerné bolesti Lester přerazil nos. Johnovy oči ztratily obraz světa a v nastalé temnotě se mu zjevily pestré barevné paprsky světla. Máváje rukama potácivě plápolal po místnosti v předem prohrané bitvě o udržení rovnováhy. Z nosu a úst mu tekla krev. Narazil zády na vývěsnou tabuli a srazil ji na zem.

Lester vykročil proti němu, zuřivě vraště v soustředění čelo pod rozčuchanou kšticí.

V kukani dispečerky Sheila zapnula vysílačku a začala volat Alana.

Frank Jewett se právě chystal opustit dům svého dobrého „přítele“ George T. Nelsona, když vtom ho napadla taková výstražná myšlenka. Tou myšlenkou bylo, že když George T. Nelson dorazí domů a

najde ložnici zdemolovanou, kokain v záchodě a podobiznu své matky podělanou, vydá se možná hledat svého starého kamaráda. Frank se rozhodl, že by byl blázen, kdyby nedokončil to, co začal... a pokud dokončení toho, co začal, má znamenat ustřelení kulek tomu vyděračskému hajzlovi, pak myšlenka provést to puškou právě George T. Nelsona se Frankovi pozdávala jako zvláště poetická. A jestli se mu nepodaří odemknout skříň se zbraněmi nebo vyrazit u ní dveře, tak si vybere jeden z porcovacích nožů svého starého kamaráda a udělá to s ním. Postaví se za dveře, a jakmile George T. Nelson vejde, Frank mu buď ustřelí jeho zasrané kulky nebo ho chytí za vlasy a prořízne mu jeho zasraný krk. Z těch dvou možností by nepochybně byla bezpečnější puška, ale čím víc Frank myslel na horkou krev, stříkající z proříznutého hrdla George T. Nelsona a skrápějící mu ruce, tím víc se mu zamlouvala i druhá možnost. George hajzle jeden vyděračskej.

Frankovo rozvažování v tomto bodě narušil papoušek George T. Nelsona Tammy Fayová, který si právě vybral ten nejnevhodnější moment celého svého ptačího života k započetí svých trylků. Když ho tak Frank poslouchal, objevil se mu v obličejí zvláštní a dost ohyzdný úsměv. Jak je možné, že jsem si na toho mizerného ptáka nevzpomněl dřív? ptal se sám sebe, když se vydal do kuchyně.

Po kratším hledání našel šuplík s ostrými noži a příštích patnáct minut strávil jeho prostrkáváním dráty Tammyiny klece, v níž malý ptáček divoce poletoval ve snaze uniknout ostří nože – než ho ta hra unavila a vzdal ji. Pak Frank sešel do přízemí, aby zjistil, co se dá provést se skříňí na zbraně. Se zámek větší problémy nebyly, a když Frank opět stoupal do patra, spustil náhle sice trochu mimosezónní, nicméně veselou písničku:

Ach... raději nezlob, raději neplač, Raděj se nevrť, hned řeknu ti proč, Přijíždí k nám Santa Claus!
Chce vědět, zda hezky spíš! Uslyší tě, když zlobíš! Ten hned pozná, zda byls hodný, Tak raděj hezky zavři očka své.

Frank, který nikdy nevynechal se svojí vlastní milovanou matkou sledování sobotního televizního pořadu Lawrence Welka, zpíval poslední rým hlubokým basem jednoho z účinkujících, Larryho Hoopera. Ach, jak nádherně se cítí! Jak jen si mohl ještě před hodinou či dvěma myslet, že je v koncích se svým životem? Tohle přece není žádný konec, to je začátek! Pryč se starým harampádím – především se starými dobrými „přáteli“ jako je George T. Nelson – a sem se všim novým!

Frank se posadil za dveře. Teď by si dal jedno pivko; vedle něj stála o stěnu opřená winchestrovka, automatickou dvaatřícítku Llama měl nacpanou za pasem a porcovací nůž Sheffington – anglická ocel – držel v ruce. Z místa, kde byl usazen, viděl na hromadu žlutých per, jež bývaly Tammy Fayovou. Přes Frankova ústa přelétl ošklivý úšklebek a jeho oči – nyní již úplně šílené oči – se těkavě převalovaly v důlcích sem a tam za kulatými skly obrouček brýlí pana Weatherbee.

„Tak raděj hezky zavři očka své!“ broukal si. Jak tam tak seděl, přezpíval si ten rým ještě několikrát, než se pohodlně usadil s nohama křížem, zády opřený o zed', všechny zbraně na klíně.

Trochu ho znepokojovalo, že je tak ospalý. To je přece šílenost – klimbat, když čeká na člověka, kterému chce proříznout hrdlo – ale to na věci nic nemění. Měl dojem, že někde četl (možná na některém z kursů na univerzitě státu Maine ve Farmingtonu, kterou absolvoval s odřenýma ušima), že vážné náporu na nervovou soustavu takové následky mívají... a on přece právě prožil nápor na svoji nervovou soustavu, vážný jen co je pravda. Docela se diví, že mu srdce neprasklo jako nějaká stará pneumatika, když viděl, ve své kanceláři rozházené všechny ty časopisy po celé místnosti.

Frank se rozhodl, že by nebylo moudré nevyužít příležitost. Odtáhl dlouhou pohovku se světlým potahem kousek od stěny, zalezl za ni a lehl si na záda na podlahu s puškou v levé ruce. Pravou ruku, stále svírající porcovací nůž, si položil na prsa. Tak. Takhle je to mnohem lepší. Vysoký a měkký koberec George T. Nelsona je celkem pohodlný.

„Tak raděj hezky zavři očka své,“ broukal si Frank. O deset minut později, když už konečně usínal, si ještě tiše broukal vánoční písničku.

„Jedničko!“ vykřikovala Sheila z reproduktoru vysílačky pod přístrojovou deskou, právě když Alan přejížděl na cestě zpátky do města most Tin Bridge. „Jedničko, přijed' sem! Přijed' okamžitě!“

Alan pocítil, jak se mu nějak začíná houpat žaludek. Clut určitě vjel do hnízda sršňů v domě Hughha Priesta na Castle Hill Road – o tom byl přesvědčen. Proč se sakra nedomluvil s Johnem, aby ho kryl, až

se začne objímat s Hughem?

Ty víš moc dobře, proč to tak dopadlo – protože když jsi vydával příkazy, ne všechnu svoji pozornost jsi věnoval svojí práci. Jestli se kvůli tomu něco stane Clutovi, tak za to poneseš odpovědnost ty, bude to na tobě. Ty máš teď za povinnost prostě konat svoji povinnost. A tak ji konej, Alane – zapomeň na Polly a dělej už tu svoji sakra práci.

Strhl mikrofon z držáku. „Tady Jednička, slyším!“

„Někdo tady mlátí Johna,“ křičela. „Pojeď sem rychle, Alane, je to vážné!“

Tato informace byla natolik zvláštní, že Alan na chvíli vůbec nebyl schopen nějak reagovat.

„Cože? Kdo? Tam?“

„Pospěš si, on ho zabije!“

Okamžitě se mu rozsvítilo. Pochopitelně, je to Hugh Priest. Nějak se dostal do kanceláře šerifa – přijel ještě dřív, než stačil John dojet na Castle Hill a začal tam řídit. Takže v nebezpečí není Andy Clutterbuck, nýbrž John LaPointe.

Alan uchopil maják, zapnul ho a nasadil na střechu. Jakmile dojel na městskou stranu mostu, v duchu se své staré dodávce omluvil a sešlápl plyn až k podlaze.

Když Clut spatřil, že všechny pneumatiky u auta jsou nejen prázdné, ale prostě přímo rozřezané na cucky, začal mít silný dojem, že Hugh asi doma přece jen nebude. Právě se chystal zajít do domu, když vtom zaslechl nějaké slabé výkřiky o pomoc.

Chvilí nerozhodně stál před příjezdovou cestou, pak vyběhl na silnici. To už spatřil Lennyho, ležícího u příkopu, a rozběhl se k němu; rozepnuté pouzdro pistole vlálo za ním.

„Pomoz mi!“ sípal Lenny, když si Clut k němu klekl. „Hugh Priest zešílel, ten idiot jeden se mnou praštil vo zem!“

„Kde jste zraněn, Lenny?“ zeptal se Clut. Dotkl se jednoho ramene starého muže. Lenny ze sebe vydal skřek. Také odpověď. Clut vstal, nebyl si jist, co by měl udělat dál. V hlavě se mu teď ta spousta nových informacíablokovala. S jistotou věděl jen to, že takovouhle situaci si zoufale nepředstavoval.

„Nehýbejte se,“ řekl konečně. „Zavolám vám pohotovost.“

„Blbečku jeden, mluvíš, jako kdybych se právě chystal vstát a zatančit si tu tango,“ řekl Lenny. Plakal a kvílel bolestí. Vypadal jako starý policejní pes se zlomenou nohou.

„Jasně,“ řekl Clut. Vyrázil zpátky ke svému policejnímu vozu, pak se zase vrátil k Lennymu. „On si vzal váš aut’ák, že jo?“

„Ne!“ vyrazil ze sebe Lenny, svíraje si rukama přeražená žebra. „Posadil mě sem a pak vodletěl na kouzelným koberci. Jasně, že si vzal můj aut’ák! Proč si kurva myslíš, že tady ležím? Že se tu snad vopaluju, nebo co?“

„Jasně,“ opakoval Clut a utíkal zpátky. Desetníky a pětníky mu létaly z kapes a kutálely se po asfaltu na všechny strany.

Natáhl se do okna vozu tak rychle, až si skoro urazil hlavu o rám dveří. Chňapnul mikrofon. Musí zavolat Sheilu, aby pro toho staríka sehnala nějakou pomoc – to ale není to nejdůležitější. Alan i státní policie musí být uvědomeni, že Hugh Priest teď má starý chevrolet Bel-Air Lennyho Partridge. Clut si nebyl jist, jaký to je ročník, ale ten šedivý pekáč pozná každý.

Nemohl ale dostat Sheilu na příjem. Zkoušel to třikrát a nikdo se neozýval. Vůbec nikdo.

Opět uslyšel Lennyho, který znovu začal volat o pomoc. Clut se vydal k Hughovi do domu, aby zavolal záchranku v Norwayi telefonem.

Sheila si tedy nemohla vybrat sakra lepší dobu jít na záchod, pomyslel si.

Henry Beaufort se také snažil dovolat do kanceláře šerifa. Stál za barovým pultem a držel sluchátko telefonu u ucha. Telefon zvonil a zvonil. „Tak dělejte,“ vrčel, „berte už konečně ten zsranej telefon. Co tam k sakra děláte? Mastíte karty nebo co?“

Billy Tupper vyšel ven. Henry zaslechl, jak něco křičí a znepokojeně vzhlédl. Po výkřiku následovala nějaká silná rána. Henry si zpočátku pomyslel, že určitě praskla jedna ze starých pneumatik na Lennyho autě... pak se ale ozvaly ještě dvě další rány.

Do Tygra vešel Billy. Kráčel velmi pomalu. Jednou rukou se držel za hrdlo, mezi prsty mu protékala

krev.

„Enry!“ křičel Billy šeptavým hlasem s jakýmsi podivným, jakoby londýnským přízvukem. „Enry! En-“ Zachytil se o hudební automat, chvíli u něj stál, trochu se stočil a pak ho najednou opustily všechny síly a on se jako pytel svalil na podlahu.

Na nohy, jež ležely téměř mimo místnost, mu teď dopadl nějaký stín – a pak se objevil vlastník stínu. Měl kolem krku liščí ohon a v ruce pistoli. Z hlavně se jí kouřilo. V řídkém porostu chlupů na prsou se mu mezi bradavkami blyštěly kapičky potu. Pokožku pod očima měl prověšenou a hnědou. Překročil tělo Billyho Tuppera a vkročil do temnoty Žlutého tygra.

„Nazdar Henry,“ řekl Hugh Priest.

John LaPointe nevěděl, proč se to děje, ale bylo mu jasné, že Lester ho zabije, pokud bude ve svém útoku pokračovat neztenčenou silou – a Lester nijak nedával najevo, že by svůj útok zpomaloval či snad hodlal přerušit nebo zastavit. Pokusil se odsunout po zdi mimo Lesterův dosah, ten ho však chytil za košili a zvedl vzhůru. Lester stále ještě nebyl ani udýchaný. Ani košili neměl zatím pomuchlanou či vytaženou zpod pružného pásku na svých lesklých sportovních kalhotách.

„Tak tady máš další, hochu,“ řekl Lester a vpálil mu pěst přímo na horní ret. John ucítil, jak mu úder přerazil zuby. „Můžeš si přes to zase nechat narůst svůj zkurvenej číčolecht.“

John vyrazil naslepo jednou nohou na Lestera a ze všech sil kopnul. Lester ze sebe vydal překvapené zajeknutí a šel k zemi; jak se však kácel, stačil ještě natáhnout obě ruce a zabořit je do Johnovy krvi potřísněné košile, takže strhnul zástupce šerifa na sebe. Začali se válet po podlaze, kopat a mlátit pěstmi.

Oba byli příliš zaměstnaní, než aby si všimli Sheily Brighamové, která vyběhla ze své kukaně do kanceláře Alana. Strhla tam ze stěny pušku, nabila ji a běžela zpátky do haly, kde teď panoval nepředstavitelný chaos. Lester seděl na Johnovi a se strojovou pravidelností mu tloukl hlavou o zem.

Sheila dobře věděla, jak se zachází s puškou, kterou teď držela v ruce; od svých osmi let chodila střílet na terče. Opřela si pažbu o rameno a zaječela: „Johne, odtáhni se od něj! At' mám čistou mušku!“

Lester se otočil ve směru jejího hlasu, oči mu plápolaly. Vycenil na Sheilu zuby jako nějaká šílená obří gorila a pak pokračoval v mlácení Johnovou hlavou o podlahu.

Jak se Alan blížil svým vozem k budově Magistrátu, zaregistroval první nepochybně pozitivní věc toho dne: z druhého směru se blížil VW brouk Norris Ridgewicka. Norris byl v civilu, ale to Alanovi vůbec nevadilo. Bude ho dnes odpoledne potřebovat. Ach jo, jak moc ho bude dnes odpoledne potřebovat.

Pak i tahle jediná dobrá věc šla do háje.

Z boční uličky, kterou byl přístup na magistrátní parkoviště, vyrazil náhle obrovitý červený vůz – cadillac s poznávací značkou KEETON 1. Alan s ústy dokořán sledoval, jak Cvalík nabořil svůj cadillac do boku Norrisova brouka. Cadillac sice nejel nijak rychle, ale byl zhruba čtyřikrát větší než Norrisovo auto. Ozvalo se praskání muchlaného plechu a brouk se s dutou ránou a řinčením skla převrhl na bok na stranu spolujezdce.

Alan dupl na brzdy a vystoupil ze své dodávky.

Cvalík vystoupil ze svého cadillaku.

Norris se soukal oknem ven ze svého volkswagenu, ve tváři výraz naprostého zmatku.

Cvalík vykročil směrem k Norrisovi, ruce sevřené v pěst. Ve svém kulatém, tučném obličejí měl zasazený nehybný škleb.

Alanovi stačilo pohlédnout na ten škleb a okamžitě se rozběhl.

První výstřel, který Hugh vypálil, roztříštil láhev whisky na polici za barovým pultem. Druhý roztříštil sklenici nad nějakým zarámovaným dokumentem, visícím na stěně těsně nad Henryho hlavou a nechal černý otvor v licenční destičce za ní. Třetí výstřel odtrhl v růžovém obláčku krve a kousků masa Henrymu kus pravé tváře.

Henry zaječel, chytil bedýnku s winchestrovkou a skočil pod pult. Uvědomoval si, že ho Hugh střelil; neměl však ponětí, jak vážně ho zranil. Jen si uvědomoval, že pravá strana tváře ho náhle pálí jako čert a že po krku mu s horkých čůrcích stéká krev – horká, mokrá a lepkavá.

„Tak teď si promluvíme vo aut'ákách, Henry,“ řekl Hugh, blíže se k barovému pultu. „A možná ještě

lepší bude, když si popovídáme vo mým liščím vohonu – co tomu říkáš?“

Henry otevřel bedýnku. Byla vyložená rudým sametem. Vnořil do ní chvějící se, nejisté ruce a vytáhl winchestrovku s upilovanou hlavní. Začal ji lámat, pak si ale uvědomil, že nemá čas. Musí prostě doufat, že je nabitá.

Složil pod sebe nohy, připravený vyskočit a předvést Hughovi – jak doufal – pořádné překvapení.

Sheila si uvědomila, že John se nedokáže vyprostit ze sevření toho šíleného muže, který se jmenuje snad Lester Platt nebo Pratt... ale každopádně je to instruktor tělocviku na střední škole. Nedovedla si ani představit, že by se John vůbec dokázal zpod jeho sevření vyprostit. Lester teď přestal mlátit Johnovi hlavou o zem a místo toho mu sevřel obrovité ruce na hrdle.

Sheila obrátila pušku, uchopila ji oběma rukama za hlaveň a rozpráhla se s ní přes rameno jako nějaký hráč baseballu. Pak jí mocně máchla.

Lester v posledním okamžiku otočil hlavu – právě včas, aby chytil úder okovaným koncem pažby z ořechového dřeva přesně mezi oči. Ozvalo se ošklivé prasknutí, jak pažba prorazila díru do Lesterovy lebky a změnila mu čelo na rosol. Zaznělo to, jako kdyby někdo těžce došlápl na plnou krabici bramborových lupínků. Lester Pratt byl mrtvý, ještě než dopadl na podlahu.

Sheila Brighamová na něj pohlédla a začala ječet.

„To sis myslel, že nebudu vědět, kdo to byl?“ vrčel Cvalík Keeton, tahající Norrise – omámeného, avšak nezraněného – zbývajících pár čísel z okna na straně řidiče u převrženého brouka. „To sis myslel, že to nebudu vědět, když tam na každém lístku, cos nalepil, bylo dole tvoje jméno? To sis fakt myslel? Fakt?“

Napráhl pěst, že Norrise udeří a Alan Pangborn mu na ni s naprostou lehkostí – než bys řekl švec – navlékl pouta.

„Ha!“ vykřikl Cvalík a těžkopádně se otočil.

V magistrátní budově začal někdo ječet.

Alan pohlédl tím směrem, a pak za druhý konec pout odtáhl Cvalíka k otevřeným dveřím jeho cadillaku. Cvalík se ho přitom snažil volnou rukou bít. Alan dostal několik neškodných úderů do ramene a volný konec pout zahákl kolem kliky cadillaku.

Otočil se a za ním stál Norris. Stačil zaregistrovat skutečnost, že Norris vypadá prostě příšerně – připsal to skutečnosti, že za bílého dne do něj narazil první radní městečka.

„Jdeme,“ řekl Norrisovi. „Jsme v maléru.“

Ale Norris ho ignoroval, alespoň v tu chvíli. Prošel kolem Alana a dal Cvalíkovi pěstí na oko. Cvalík ze sebe vydal poděšené zakviknutí a padl na dveře cadillaku. Byly dokořán a jeho váha je zabouchla, přiskříply mu podolek jeho potem promočené bílé košile.

„To máš za tu kryš past, tlust’ochu jeden smradlavej!“ křičel Norris.

„Já tě dostanu!“ křičel Cvalík na něj. „Nemysli si, že tě nedostanu! Já vás dostanu tady všechny!“

„Dostaneš leda tohle,“ zavrčel Norris. Opět se na Cvalíka hnal, pěsti sevřené na svých hubených holubích prsou, když vtom ho Alan chytil a odtáhl pryč.

„Nech toho!“ zařval Norrisovi do tváře. „Vevnitř máme malér! Velkej malér!“

Vzduchem se opět rozlehlo zaječení z vnitřku kanceláře. Na chodníku podél Lower Main Street se teď už začínali zastavovat lidé. Norris hleděl nejdřív na něj, pak pohlédl na Alana. Oči se mu vyjasnily, jak Alan s ulehčením zaregistroval, a Norris už zase začal vypadat normálně. Víceméně normálně.

„O co jde, Alane? Má to co dělat s ním?“ Trhnul bradou směrem ke cadillaku. Cvalík tam stál a tupě na něj zíral, volnou rukou škubal za pouto na zápěstí. Zdálo se, že výkřiky zevnitř vůbec nevnímá.

„Ne,“ řekl Alan. „Máš svoji zbraň?“

Norris zavrtěl hlavou.

Alan rozeplnul pouzdro, vytáhl služební osmatřicítku a podal ji Norrisovi.

„A co ty, Alane?“ zeptal se Norris.

„Já chci mít volné ruce. Pojd’, jdeme. V kanceláři je Hugh Priest, a zešílel.“

Hugh Priest sice zešílel, to je pravda – o tom nebylo nejmenších pochyb – nicméně v tuto chvíli byl

dobrých pět kilometrů od budovy Magistrátu městečka Castle Rock.

„Pojď si popovíď-“ začal a v tu chvíli vyskočil zpod barového pultu jako čertík z krabičky Henry Beaufort, pravou stranu košile nasáklou krví, upilovanou winchestrovku zacílenou. Henry a Hugh vypálili současně. Zvuk výstřelu automatické pistole se ztratil v zahřmění pušky. Z upilované hlavně vyšlehl kouř a oheň. Hugh byl zvednut nad podlahu a hnán výstřelem přes celou místnost, bosé nohy vlekl, místo prsou měl beztvárovou hmotu krvavé kaše. Pistole mu vypadla z ruky. Konce liščího ohonu na něm hořely.

Henry byl vržen na polici za barem, Hughova kulka mu provrtala pravou plíci. Všude kolem něj se sypaly sklenice a láhve. Necítil žádnou bolest. Puška mu upadla a on se plížil k telefonu. Vzduch byl plný pachů rozlitého alkoholu a hořící liščí kožešiny. Henry se pokusil nadechnout, a přestože prsa se mu dmula, zdálo se mu, že žádný vzduch nenatáhl. Ozval se jen takový pištivý, chrchlavý zvuk, jak dírou v plících nasával vzduch.

Telefon vážil snad metrák, ale konečně se mu podařilo zvednout si sluchátko k uchu a stisknout tlačítko, kterým se automaticky vytočilo číslo kanceláře šerifa.

Crrr... crrr... crrr...

„Kurva lidi, co je to s váma?“ chraplavě skučel Henry. „Vždyť já tu umírám! Vemte už někdo ten zasraný aparát!“

Ale telefon jen dál vyzváněl.

Norris doběhl Alana v polovině uličky a na malé parkoviště za budovou vešli bok po boku. Norris držel Alanův služební revolver, prst na pojistce spouště, krátkou hlavní mířil k horkému říjnovému nebi. Na parkovišti stál saab Sheily Brighamové a Čtyřka, policejní vůz Johna LaPointa, jinak už žádný další vůz. Alan krátce zapremítal, kde je asi Hughovo auto, když vtom se boční dveře kanceláře šerifa rozlétly. Vyběhl kdosi, držící ve zkrvavených rukách pušku. Norris na tu postavu zamířil svoji osmatřicítku s krátkou hlavní a vsunul prst do pojistky spouště.

Alan zaregistroval dvě věci současně. První bylo, že Norris bude střílet. Druhou byla skutečnost, že tou ječící postavou s puškou není Hugh Priest, nýbrž Sheila Brighamová.

Sheila mohla toho odpoledne za záchranu svého života poděkovat téměř nadzemským reflexům Alana Pangborna, ale bylo to jen tak tak. Neztrácel čas výkřikem či nepokoušel se zvednout hlavě rukou – ani jedno by nemělo šanci na úspěch. Místo toho vyrazil loktem a otočil se jako člověk, vytáčeující nadšeně figuru na vesnickém bále. Jeho loket narazil na ruku, v níž Norris držel zbraň a vychýlil její hlavě vzhůru bezprostředně před tím, než Norris vystřelil. V uzavřeném prostoru dvora se rozlehl výstřel s několikanásobnou ozvěnou. V jednom okně na patře kanceláři Veřejných služeb se roztříštilo sklo. Pak Sheila upustila pušku, jejíž pažbou roztříštila hlavu Lesteru Prattovi, a rozběhla se s ječením a pláčem k nim.

„Kriste pane,“ řekl Norris potichu, dokonale šokovaný. V obličeji byl bílý jako papír, když podával pažbou napřed pistoli Alanovi. „Já jsem skoro zastřelil Sheilu – ach, kriste pane.“

Alane!“ Sheila plakala. „Díky Bohu!“

Přiběhla k němu, aniž by zpomalila, téměř ho porazila. Zasunul revolver do pouzdra a pak jí položil ruku kolem ramen. Trásla se jako elektrický drát, kterým probíhá přepětí proudu. Alanovi se zdálo, že sám se také třese jako osika a že stačilo málo a nadělal si do kalhot. Byla hysterická a zaslepená hrůzou, což bylo bezesporu požehnání: měl pocit, že neměla ani potuchy, jak blízko smrti právě byla.

„Co se tu děje, Sheilo?“ zeptal se jí. „Řekni mi to v rychlosti.“ Uši ho tak brněly od výstřelu a jeho ozvěny, že by téměř přísahal, že pořád slyší někde zvonit telefon.

Henry Beaufort se cítil jako sněhulák, tající na slunci. Nohy pod ním klesaly. Skládal se pomalu do kleku, vyzvánějící a nebraný telefon stále držel u ucha. Hlava mu plavala v pachu kořalek a pálicího se liščího ohonu. K těmto pachům se přidával ještě nějaký další. Měl podezření, že to je pach Hughůva Priesty.

Nějak vágně si uvědomoval, že tohle číslo nejspíš nefunguje a že by měl vyťukat jiné číslo, kde by sehnal nějakou pomoc – ale nebyl si jist, zda to zvládne. Není už schopen žádné další číslo vyťukat – tak je to. A tak klečel za barovým pultem v rostoucí louži vlastní krve, naslouchal chrčení krve v otvoru v

prsou a pomalu upadal do bezvědomí. Tygr měl otvírat až za více než hodinu, Billy je mrtvý a jestliže tento telefon nikdo brzo nevezme, tak než si první zákazníci přijdou pro svůj přiděl různých nápojů ve šťastné hodině, bude už také mrtvý.

„Prosím vás,“ šeptal Henry chrčivým, bezhlesým hlasem. „Prosím vás, vezměte už někdo ten telefon, vezměte už někdo ten zkurvený telefon.“

Sheila Brighamová opět začínala přicházet k sobě a Alanovi se podařilo dostat z ní hned ze začátku základní informaci: vyřídila Hughpa pažbou pušky. Když projdou dveřmi dovnitř, nebude tedy na ně nikdo střílet.

Alespoň v to doufal.

„Tak pojď,“ řekl Norrisovi. „Jdeme.“

„Alane... Když vyběhla... myslel jsem si...“

„Vím, co sis asi myslel, ale nikomu se nic nestalo. Zapomeň na to, Norrisi. John je vevnitř. Pojď.“

Došli ke dveřím a stoupli si každý k jejich jedné straně. Alan pohlédl na Norrisa. „Jdi spodem,“ řekl. Norris přikývl.

Alan vzal za kouli dveří, rozrazil je a skočil dovnitř. Norris vnikl dovnitř plížením.

Johnovi se podařilo vstát a doklopýtat skoro až ke dveřím. Alan i Norris do něj narazili jako při mlýnu v rugby a John utrpěl poslední bolestnou potupu: jeho kolegové ho odrazili a poslali přes celou dlaždičkovou podlahu jako kouli při kuželkách. Se zaduněním narazil na zadní stěnu místnosti a vyrazil ze sebe výkřik bolesti, jež byl jak překvapený, tak nějak znavený.

„Kriste pane, to je přece John!“ vykřikl Norris. „Ten je ale zřízený!“

„Pojď mi s ním pomoci,“ řekl Alan.

Přiběhli k Johnovi, který se pomalu zvedal do sedu. Místo obličeje měl krvavou masku. Nos měl vylomený doleva, horní ret mu natékal jako nějaký přehuštěný balón. Jak ho Alan s Norrisem zvedali, dal si jednu ruku pod ústa a vyplivl do ní zub.

„Je to blázen,“ řekl John matlavým hlasem. „Třeba mu dala pecku rukou. Aby ho zabila.“

„Johne, jsi v pořádku?“ zeptal se Norris.

„Dem jsme v prdeli,“ řekl John. Aby to dokázal, předklonil se trochu a vyzvracel se mezi svoje roztažené nohy.

Alan se rozhlédl. Teď si začal uvědomovat, že to mu nezvoní v uších; ten telefon tu skutečně zvoní. Ale telefon teď není nijak důležitý. Spatřil Hughpa, ležícího tváří dolů u zadní stěny místnosti a přešel k němu. Přitiskl ucho k jeho košili na zádech, poslouchal, zda neuslyší tep. Ale slyšel jen to zvonění v uších. Zdálo se mu, že telefon musí zvonit snad na každém stole v místnosti.

„Vem ten telefon, nebo ho aspoň vyvěš,“ štknul Alan na Norrisa.

Norris šel k nejbližšímu telefonu – náhodou byl právě na jeho pracovním stole – stiskl blikající tlačítko a zvedl sluchátko. „Teď nás neobtěžujte,“ řekl. „Máme tu mimořádnou událost. Budete si muset zavolat později.“ Položil sluchátko do vidlice, aniž by čekal na odpověď.

Henry Beaufort si dal telefonní sluchátko – to těžké, příšerně těžké sluchátko – od ucha a pohlédl na něj pohasínajícíma, nevěřícíma očima.

„Co jsi to říkal?“ zašeptal.

Náhle už sluchátko nebyl schopen dál udržet; bylo prostě příliš těžké. Pustil ho na podlahu, pomalu se sesunul na bok, ležel na zemi a sípavě oddychoval.

Pokud to Alan mohl posoudit, Hugh už byl vyřízený. Vzal ho za rameno, převálil... ale nebyl to vůbec Hugh. Ta mrtvola měla sice celý obličej pokrytý krví, kousky mozku a úlomky kostí, takže nebyl schopen zjistit, kdo to je, ale Hugh Priest to s naprostou jistotou nebyl.

„Co se to tu kurva děje?“ řekl potichu a zmateně.

Danforth Cvalík Keeton stál uprostřed ulice připoutaný ke svému vlastnímu cadillaku a hleděl na Ně, jak ho pozorují. Když teď Hlavní Trapič a Zástupce Trapiče zmizeli, pozorovali Oni už jen jeho samotného.

Hleděl na Ně a poznával Je, co jsou zač – poznával jednoho každého z Nich.

Před holičskou oficínou stáli Bill Fullerton a Henry Gendron. Mezi nimi postával Bobby Dugas, holičskou zástěru ještě uvázanou kolem krku a visící před ním jako nějaký obrovitý ubrousek. Před obchodem Western Auto stál Charlie Fortin. Scott Garson a ti jeho kámoši k poblítí, právníci Albert Martin a Howard Potter stáli zase před bankou, kde se nejspíš o něm bavili, už když ten bengál začal.

Oči. Zasraný oči.

Ty oči jsou prostě všude.

Všechny se dívají na něj.

„Já vás vidím!“ vykřikl náhle Cvalík. „Vidím vás všechny! Vás všechny kolem! A vím, co s vámi provedu! Ano! To si pište!“

Otevřel dveře svého cadillaku a pokusil se nastoupit. Byl připoutaný k venkovní klice. Řetízek mezi oběma pouty byl sice dlouhý, ale ne dost dlouhý.

Někdo se zasmál.

Cvalík ten smích zaslechl docela zřetelně.

Rozhlédl se.

Před obchody na Main Street stála spousta obyvatel Castle Rocku a hleděli na něj ze svých černých děr očí inteligentních krys.

Byli tam všichni mimo pana Gaunta.

Ale pan Gaunt tam přesto také byl; pan Gaunt byl uvnitř Cvalíkovy hlavy a říkal mu, co přesně musí udělat.

Cvalík naslouchal... a pak se začal usmívat.

Ten náklad'ák firmy Budweiser, který Hugh ve městě skoro naboural, udělal pár zastávek u několika stánků na druhé straně mostu a nakonec zajel ve 4:01 na parkoviště Žlutého tygra. Řidič vystoupil, vzal lejstra, zapnul si zelené kalhoty a kráčel k budově. Zastavil se dva metry před dveřmi s očima dokořán. Ze dveří místnosti vyčuhovaly nohy.

„Kriste pane,“ vykřikl řidič. „Jsi v pořádku, brácho?“ K uším se mu donesl slabý, sípavý zvuk: „... pomoc...“ Řidič vběhnul dovnitř a objevil tam za barovým pultem Henryho Beauforta, téměř už nejedlého známky života.

„De do Lester Platt,“ zaskřehotal John LaPointe. Podpíraný z jedné strany Norrisem a z druhé Sheilou, dobelhal se k místu, kde vedle těla klečel Alan.

„Kdo?“ zeptal se Alan. Měl pocit, že úplně náhodou zapadnul do nějaké šílené komedie. Jako Ricky a Lucy jedou do pekla. Sakra Lestere, ty bys mi taky měl teď něco vysvětlit.

„Lester Platt,“ řekl znovu s bolestnou trpělivostí John. „Je to učitel tělocviku na střední škole.“

„A co ten tady dělá?“ zeptal se Alan.

John LaPointe znaveně zavrtil hlavou. „Nevím, Alane. Plišel sem a plostě zešílel.“

„Tak mi to někdo vysvětlete,“ řekl Alan. „Kde je Hugh Priest? Kde je Clut? Pro krista pána, co se to tady děje?“

George T. Nelson stál ve dveřích své ložnice a nevěřícně se rozhlížel. Vypadalo to, jako kdyby si tam uspořádala večírek nějaká šílená punková skupina – Sex Pistols nebo třeba Cramps – a všichni jejich fanoušci s nimi.

„Co to –“ začal a pak se zarazil. Už nemusel pokračovat. Už věděl, o co tady šlo. To ten kokain. Určitě. Trochu ho v posledních šesti letech distribuoval na místní střední škole (ne všichni učitelé sice patřili mezi vyznavače toho, co Eso Merrill někdy nazýval bolivijský bingo prášek, ale ti, kteří mezi ně patřili, ho velmi oceňovali) a nechal si pod matrací asi půl unce skoro čistého materiálu. Proto ta prohlídka, určitě proto. Někdo prostě zbytečně mluvil a někdo další začal závidět. George měl dojem, že tohle mu bylo jasné už od okamžiku, kdy ze silnice zahlédl to rozbité okno v kuchyni.

Přešel místnost a zvedl těžkýma a znavenýma rukama matraci. Nic pod ní nebylo. Kokain je pryč. Téměř čistý kokain v hodnotě skoro dva tisíce dolarů je pryč. Jako náměsíčný se vydal do koupelny, aby

se přesvědčil, zda mu zůstala v lékárnice na horní polici v tubě od anacinu alespoň jeho vlastní malá zásoba. Nikdy si ještě nepotřeboval tak naléhavě stříknout dávku jako právě teď.

Došel ke dveřím koupelny a s očima dokořán se zastavil. Nezarazil ho ten chaos uvnitř, i když i tady bylo všechno přeházené s nepochybně velkým zápalem; zarazila ho záchodová mísa. Prkýnko měla dole a bylo hustě posypané nějakým bílým práškem.

Georgovi bylo hned jasné, že ten prášek nebude dětský zásyp.

Přistoupil k míse, zvlhl si prst a dotkl se jím prášku. Olízl si prst. Koneček jazyka mu téměř okamžitě znecitlivěl. Na podlaze mezi toaletní mísou a vanou ležel prázdný plastový pytlík. Je to jasné. Sice šilené, nicméně jasné. Někdo přišel, našel kokain... a spláchnul ho do hajzlu. Proč? Proč? Nevěděl, ale rozhodl se, že až najde toho člověka, který tohle udělal, že se ho zeptá. Ještě před tím, než mu utrhne kebuli. Ani bolet ho to nebude. Jeho vlastní třígramová zásoba byla netknutá. Vzal ji z koupelny a pak se znovu zarazil, když mu padlo do očí něco, čeho si předtím nepovšiml. Když přicházel do ložnice z chodby, nemohl tu odpornost vidět, z tohoto úhlu ji však naopak nemohl přehlédnout.

Dlouho tam stál, oči rozšířené hrůzou, hrdlo se mu svíralo. Ve spáncích mu divoce bušila krev, jako kdyby mu tam třepali křídly nějakí malí ptáčci. Konečně byl schopen přiškrceně vypustit z úst jediné slovo: „... máti...!“

Dole v přízemí, za světlou pohovkou George T. Nelsona, dál spal Frank Jewett.

Přihlížející na Lower Main Street, které na chodník vylákaly výkřiky a střelba, měli nyní novou zábavu: sledovali, jak jejich první radní pomalu uniká.

Cvalík se naklonil co nejdál do svého cadillaku a zapnul zapalování. Pak stisknul tlačítko, kterým se ovládalo spouštění okna na straně řidiče. Opět dveře zavřel a začal se protahovat oknem dovnitř...

Od kolen dolů byl ještě venku, levou paži měl pod sebou v podivném úhlu, jak ji nepouštělo pouto, zachycené na klice dveří. Brada mu spočívala na masitém levém stehnu, když vtom se u auta objevil Scott Garson.

„Víte, Danforthe,“ řekl bankéř váhavě. „Já si myslím, že tohle byste dělat neměl. Já bych řekl, že jste zatčený.“

Cvalík vyhlédl zpod pravého ramene, cíť pach svého potu – velmi ostrý pach, skutečně velmi ostrý pach – a spatřil Garsona vzhůru nohama. Stál přímo za Cvalíkem. Vypadal, jako kdyby se chystal vytáhnout Cvalíka z jeho vlastního auta.

Cvalík skrčil obě nohy, jak to šlo nejvíc, a pak jimi tvrdě vykopl jako poník, vyhazující na pastvině zadníma nohama. Podpatky bot zasáhly Garsonův obličej s lupnutím, jež Cvalík shledal velmi uspokojivým. Garsonovy brýle se zlatými obroučkami se roztříštily. Zavyl a začal couvat, drže si rukama krvácející obličej. Zakopl a rozplácl se na záda na dláždění.

„Ha!“ zachrochtal Cvalík. „To jsi nečekal, co? To jsi vůbec nečekal, trapiči jeden zkurvenej, vid?“

Protlačil zbytek těla do vozu. Délka řetízku zrovna stačila. V ramenním kloubu mu nebezpečně křuplo, pak se ale srovnal tak, aby mohl ruku protočit a dosednout na sedadlo. Seděl tedy teď za volantem, upoutanou ruku měl venku z okna. Nastartoval vůz.

Scott Garson se posadil právě včas, aby spatřil cadillac, ženoucí se na něj. Mřížka jeho masky se na něj zubila, obrovitá chromová hora, hrozící ho pohltit a rozdrtit.

V zoufalém vzepětí se mu podařilo odvalit se na stranu, smrti unikl jen o vlasek. Jedna z velkých předních pneumatik mu přejela pravou ruku a téměř dokonale mu ji rozdrtila. Pak mu přes ni přejela ještě zadní pneumatika, a ta dílo dokonala. Garson ležel na zádech, hleděl na svoje groteskně rozmačkané prsty, jež teď měly tvar zhruba sklenářských špachtlí, a začal ječet do jasného, horkého nebe.

„TAMMEEEEE!“

Hlasitý nářek probudil Franka z hlubokého spánku. Prvních několik vteřin po probuzení neměl ani ponětí, kde to vlastně je – věděl jen, že to je nějaký těsný, omezený prostor. Někáký nepříjemný prostor. A také má něco v ruce... co to je?

Zvedl pravou ruku a málem si vypíchl oko velkým porcovacím nožem.

„Áááááách nééééééé! TAMMEEEEEEEEEEE!“

Okamžitě se probral. Leží za pohovkou svého dobrého „přítele“ George T. Nelsona a z kuchyně slyší přímo a osobně George T. Nelsona, oplakávajícího svého mrtvého papouška. A teď už se Frankovi vybavilo i všechno ostatní: časopisy, rozházené po jeho kanceláři, vyděračský dopis, možný (ne možný – čím víc na to myslel, tím spíš se mu zdálo, že více než pravděpodobný) konec jeho kariéry i života.

A teď – jak to je zvláštní – tu slyší vzlykat George T. Nelsona. Vzlykat nad nějakým posraným papouškem. Nu, pomyslel si Frank, já už tě z toho žalu vyvedu, Georgi. Kdo ví – možná se taky dostaneš do ptačího nebe.

Vzlyky se začaly přibližovat k pohovce. Byly stále blíže. Frank vyskočí – kuk, Georgi – a ten hajzl bude mrtvý dřív, než si vůbec stačí uvědomit, co se děje. Frank se už už chystal vyskočit, když vtom George T. Nelson, stále vzlykaje, jako kdyby mu mělo srdce puknout, dosedl na pohovku. Měl svoji váhu a jak na pohovku dopadl, přisunul ji trochu blíže ke zdi. Neslyšel překvapené a bezhlesé „Uuuf!“ zespoda; jeho vzlykání bylo hlasitější. Zatápal po telefonu a skrze záplavu slz vytočil Freda Rubina, který se mu hned po prvním zazvonění skoro zázračně ozval.

„Frede!“ vykřikl. „Frede, stalo se něco strašného! Ach, křiste pane, Frede! Kriste pane!“

Pod ním a za ním se Frank Jewett snažil nabrat dech. Hlavou mu běžely příběhy o zaživa pohřbených lidech, jak o nich jako dítě četl v povídkách Edgara Allana Poea. Jeho tvář začínala pomalu nabírat barvu pálených cihel. Těžká dřevěná přička, která mu po zhroutení se George T. Nelsona na pohovku spočinula na prsou, byla jako olověná závora. Zbytek váhy pohovky mu spočíval na rameni a polovičce obličeje.

Nad ním rozvíjel George T. Nelson do ucha Freda Rubina zkomolený popis toho, co ho čekalo, když konečně dorazil domů. Nakonec se na chvíli odmlčel a pak vykřikl: „Mě vůbec nezajímá, že bych o tom neměl mluvit do telefonu – JAK MĚ TO MŮŽE ZAJÍMAT, KDYŽ MI ZABIL MOJI TAMMY FAYOVOU? TEN SYČÁK MI ZABIL TAMMY FAYOVOU!“

Kdo to jen mohl udělat, Frede? Kdo? Musíš mi pomoci!“

Nastala další pauza, George T. Nelson poslouchal a Frank si s rostoucí hrůzou začal uvědomovat, že brzy asi ztratí vědomí. Náhle pochopil, co musí udělat – prostřelit pohovku automatickou pistolí. Možná George T. Nelsona nezabije, možná ho ani netrefí, ale určitě na chvíli alespoň upoutá jeho pozornost, takže by byla šance, že George T. Nelson zvedne svoji tlustou prdel z pohovky dřív, než Frank chcípne s nosem zabořeným do podlahového topení.

Frank otevřel dlaň, držící porcovací nůž, a pokusil se sáhnout po pistoli, kterou měl zastrčenou za páskem kalhot. S hrůzou jako ze zlého snu si uvědomil, že na ni nedosáhne – prsty se mu otvíraly a zavíraly dobrých deset centimetrů nad slonovinou vykládanou pažbou zbraně. Sebral veškerý zbytek svých sil a pokusil se ruku natáhnout trochu dál, ale zaseknutým ramenem nepohnul vůbec: bylo bezpečně nalepené na zdi velkou pohovkou a váhou George T. Nelsona. Jako kdyby tam bylo přibité.

Před natékajícíma očima Franka se začaly rozvíjet černé růže – předzvěst přicházejícího zadušení.

Jakoby z nějaké nekonečné dálky slyšel, jak jeho starý „přítel“ křičí na Freda Rubina, což nepochybně bude partner George T. Nelsona v tom kokainovém kšeftu. „O čem to vlastně mluvíš? Já ti tu říkám, že jsem byl přepadený a ty mi říkáš, abych šel za tím novým chlapem do města? Já nepotřebuji žádnou hračku, Frede, já potřebuji –“

Odmlčel se, vstal a přešel přes místnost. Skutečně posledním zbytkem sil se Frankovi podařilo pohovku trochu odsunout od zdi. Ne sice o mnoho, ale stačilo to k tomu, aby se mohl alespoň trochu nadechnout toho neskutečně nádherného vzduchu.

„Prodává co?“ vykřikl George T. Nelson. „No křiste pane! Kriste pane! A proč jsi mi to neřekl rovnou?“

Opět ticho. Frank ležel za pohovkou jako velryba na mělčině, lapal po vzduchu a jen se modlil, aby se mu jeho skřípnutá hlava nerozskočila. Každou chvíli už musí vstát a uštěřit tomu svému starému „kamarádovi“ Georgu T. Nelsonovi kulky. Každou chvíli. Jen co trochu nabere dech. A až zmizí ty velké černé květy, kvůli kterým vůbec nic nevidí. Za vteřinu. Maximálně za dvě.

„Dobře,“ řekl George T. Nelson. „Tak já za ním jdu. Pochybuji sice, že je takový kouzelník, jak říkáš, ale tonoucí se i stébla chytá, že? Ale stejně ti musím něco říct – je mi úplně jedno, jestli něco

prodává nebo ne. Já musím najít toho hajzla, který mi provedl tohle – to je první věc, kterou musím vyřídit – a až ho najdu, tak ho přišpendlím na nejbližší zeď. Rozumíš?”

Tak například já tomu rozumím úplně jasně, pomyslel si Frank – ale kdo koho přišpendlí na tu tvoji zeď, to se ještě uvidí, příteli můj drahý.

„Ano, pamatuji si to jméno!“ ječel George T. Nelson do telefonu. „Gaunt, Gaunt, kurva Gaunt!“

Praštil sluchátkem telefonu a pak asi musel aparát hodit přes celou místnost – Frank uslyšel třeskot rozbíjeného skla. O chvíli později ze sebe vyrazil George T. Nelson poslední zaklení a vystřelil z domu. Zaburácel motor jeho sportáku. Frank ho slyšel sjíždět po příjezdové cestě, zatímco pomalu odsunoval pohovku od zdi. Na vozovce venku zapískaly pneumatiky a pak byl starý „přítel“ George T. Nelson zase pryč.

O dvě minuty později se nad zadní část světlé pohovky vysunuly dvě ruce a krátce nato se mezi nimi vynořila bledá a pomačkaná tvář Franka M. Jewetta – brýle sedící na křivo na jeho malém, tlustém nose pana Weatherbee, s jedním sklem prasklým. Zadní část pohovky mu vyryla na pravou líc rudou otlačeninu. V řídnoucích vlasech měl několik chuchvalců prachu.

Pomalu, jako u mrtvolý utopence, která se vynořila ze dna řeky a pluje teď těsně pod hladinou, se do Frankova obličejě vrátil opět škleb. Tentokrát svého „přítele“ George T. Nelsona nestihl, ale však on George T. Nelson právě neplánuje odjezd z města. Alespoň z toho telefonního hovoru to nijak nevyplývalo. Frank si ho najde, ještě než dnes slunce zapadne. V městečku rozlohy Castle Rocku ho přece nemůže nenajít.

Sean Rusk stál doma ve dveřích kuchyně a zvědavě hleděl směrem ke garáži. Před pěti minutami tam zašel jeho starší bratr – Sean zrovna koukal z okna ložnice a náhodou ho zahlédl tam jít. Brian v jedné ruce něco držel. Pro Seana to bylo sice příliš daleko, než aby viděl, co to je, ale vidět to vlastně ani nepotřeboval. On to věděl. Byla to jeho nová baseballová karta, kterou si Brian každou chvíli chodil potajmu prohlížet do svého pokoje. Brian nevěděl, že Sean o té kartě ví, ale Sean o ní věděl. Věděl dokonce i to, kdo na ní je, protože dnes přišel domů ze školy mnohem dříve než Brian, vplížil se do Brianova pokoje a prohlédl si ji. Neměl ani potuchy, proč si ji Brian tolik považuje; byla stará, špinavá, ošmakaná a vybledlá. A ten hráč byl někdo, o kom Sean v životě neslyšel – nadhazovač Lišáků z Los Angeles jménem Sammy Koberg, který hrál za celý život jedno vítězné a tři prohraná utkání. Nikdy nezůstal v první lize ani celou sezónu. Proč má Brian takový zájem právě o tuhle bezcennou kartu?

To Sean nevěděl. Věděl jistě jen dvě věci: že Brian o ní zájem má, a že v posledním týdnu se Brian chová nějak moc podivně. Jako v televizních reklamách, co jsou o klukách pod vlivem drog. Brian ale přece drogy nebere... nebo ano?

Něco ve tváři Briana, vcházejícího do garáže, vyděsilo Seana tak hrozně, že utíkal za matkou. Nebyl si přesně jist, co jí řekne, ale nakonec to bylo úplně jedno, protože stejně neměl příležitost říci vůbec nic. Matka se procházela v županu po ložnici a měla nasazené ty idiotské brýle, které koupila v tom novém obchodě ve městě.

„Mami, Brian je –“ začal a dál se nedostal.

„Jdi pryč, Seane. Maminka má teď práci.“

„Ale mami –“

„Jdi pryč, řekla jsem!“

A než měl možnost něco říci, byl bez okolků vystrčen ze dveří. Když ho vystrkovala, otevřely se jí cípy županu a Sean, ještě než se stačil odvrátit, spatřil, že pod županem nemá vůbec nic, ani noční košili. Zabouchla za ním dveře. A zamkla je.

A tak teď stál ve dveřích kuchyně a zvědavě čekal na Briana, až opět vyjde z garáže... ale Brian z ní nevycházel.

Jeho neklid se neustále zvyšoval, až přešel do hrůzy. Sean vyběhl ze dveří kuchyně, proletěl přes dvorek a vřít se do garáže.

Uvnitř byla tma, páchl tam olej a bylo strašné horko. Chvíli svého bratra v příšeří vůbec neviděl, a tak si pomyslel, že určitě vyšel zadními dveřmi na dvůr. Pak se jeho oči přizpůsobily šeru a on vyděšeně zalapal po dechu.

Brian stál u zadní stěny garáže, hned vedle sekačky na trávu. Držel otcovu pušku. Pažbou byla opřená o podlahu. Hlaveně mířila Brianovi do obličeje. Jednou rukou držel pušku a v druhé měl tu špinavou, starou baseballovou kartu, která ho nějakým nevysvětlitelným způsobem v posledním týdnu tak ovládala.

„Briane!“ vykřikl Sean. „Co to děláš?“

„Nepřibližuj se ke mně, Seane, nebo tě to postříká.“

„Briane, přestaň!“ vykřikl Sean, nabíraje k pláči. „Nedělej to! Ty mě... ty mě strašíš!“

„Chci, abys mi něco slíbil,“ řekl Brian. Sundal si tenisky i ponožky a strčil palec nohy do chrániče spouště remingtonky.

Sean pocítil mokro a horko v rozkroku. Ještě nikdy v životě nebyl tak vyděšený. „Briane, prosím! Prosím!“

„Chci, abys mi slíbil, že nikdy nevzkročíš do toho nového obchodu,“ řekl Brian. „Slyšíš mě?“

Sean udělal krok směrem ke svému bratrovi. Brianův palec na spoušti pušky se napnul.

„Ne!“ vykřikl Sean a okamžitě ustoupil. „Vlastně ano! Ano!“

Brian trochu povolil palec, když spatřil, že Sean ustupuje. „Slíb mi to.“

„Ano! Cokoliv chceš! Jenom to nedělej! Nedělej to... už mě netrap, Briane! Nech toho a půjdeme se koukat na televizi. Třeba na Proměny! Ne... vybereš si sám. Co budeš chtít. Třeba i Wapnera. Můžeme se klidně koukat i na Wapnera, jestli chceš. Celý týden! Celý měsíc! Budu se koukat s tebou. Jenom mě už nestraš, Briane, prosím tě, přestaň mě strašit!“

Brian Rusk možná ani neslyšel. Oči mu v netečném, klidném obličeji jakoby plavaly.

„Nikdy tam nechod,“ řekl. „Nezbytné věci jsou travičský obchod a pan Gaunt je travičský člověk. Jenomže on to vlastně žádný člověk ani není, Seane. Není to vůbec člověk. Přísahej mi, že si nikdy nekoupíš nic z těch travičských věcí, co prodává pan Gaunt.“

„Přísahám! Přísahám!“ blábolil Sean. „Přísahám při jméně naší maminky!“

„Ne,“ řekl Brian, „to nemůžeš, protože on dostal i ji. Přísahej při svém vlastním jméně, Seane. Přísahej při svém vlastním jméně.“

„Přísahám!“ vykřikl Sean v horké, tmavé garáži. „Fakt přísahám, přísahám při svém jménu! A teď ale dej pryč tu pušku, Bri-“

„Mám tě moc rád, brácho,“ Pohlédl na tu baseballovou kartu. „Sandy Koufax ví houby,“ poznamenal Brian Rusk a stiskl palcem nohy spoušť.

Seanův pronikavý jek hrůzy se spojil se zvukem výstřelu, který se v horké a tmavé garáži rozlehl velmi hlasitě.

Leland Gaunt stál u výkladu svého obchodu, hleděl na Main Street a nepatrně se usmíval. Zvuk výstřelu z Ford Street byl sice slabý, nicméně jeho bystré uši ho zaslechly.

Jeho úsměv se trochu rozšířil.

Vzal ze dveří ceduli, oznamující, že dnes je otevřeno jen pro dohodnuté návštěvy, a vyvěsil jinou. Byl na ní nápis AŽ DO ODVOLÁNÍ ZAVŘENO.

„A teď se budeme bavit,“ řekl pan Gaunt do prázdna. „Jo jo.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Polly Chalmersová o těchto věcech nevěděla nic.

Zatímco v Castle Rocku dozrávaly první reálné plody činnosti pana Gaunta, byla Polly na konci silnice číslo 3 u starého Camberova statku. Vydala se tam bezprostředně poté, co ukončila svůj telefonický hovor s Alanem.

Ukončila? pomyslela si. To snad ne, to je nějak až příliš civilizovaně vyjádřeno. Poté, cos mu praštila telefonem – to jsi snad měla na mysli, ne?

Tak dobře, souhlasila. Poté, co jsem mu praštila telefonem. On ale jednal za mými zády. A když jsem mu to vyčetla, celý znejistěl a pak začal lhát. Lhal. A já mám zato, že takové chování si necivilizovanou reakci zasluhuje.

Něco v ní se přitom neklidně ošívalo – něco, co by promluvilo, pokud by tomu dala čas a prostor; ale ona tomu nedala ani jedno, ani druhé. Nestála o žádné nesouhlasné hlasy. Vlastně nechtěla ani pomyslet na ten svůj poslední rozhovor s Alanem. Chtěla jen udělat svoji práci tady na konci silnice číslo 3 a pak

hned jet domů. A až bude zase doma, dá si studenou sprchu a pak půjde na šestnáct nebo osmnáct hodin do postele.

Ten hlas někde hluboko v ní se zmohl jen na čtyři slova: Ale Polly... zvážila jsi – Ne. Nezvážila. Bylo jí jasné, že časem bude muset začít ty důsledky zvažovat, ale teď je na to ještě příliš brzy. Jakmile s tím začne, dostaví se pochopitelně i bolest. Teď nechce nic jiného, než vyřídít tu záležitost tady a jinak nemyslet už na nic.

Camberův statek byl nějak pochmurný... dokonce se říkalo, že tu straší. Není tomu tak dávno, co na plácku před tímhle domem zemřeli dva lidé – jeden malý kluk a šerif George Bannerman. A dva další lidé, Gary Pervier a Joe Camber sám, se zabili jen o kus dál pod kopcem. Nad místem, kde kdysi jedna žena jménem Donna Trentonová učinila tu fatální chybu, že tam zaparkovala svůj ford Pinto a pak z něj vystoupila, Polly zastavila. Azka se jí přitom pohupovala mezi prsy.

Neklidně si prohlížela rozpadající se verandu, oprýskané zdi porostlé břečťanem a okna, jež byla většinou rozbitá a zírala na ni slepými rámy. Z trávy se ozývalo bésnění cvrčků a horké slunce pražilo stejně jako v oněch hrůzyplných dnech, kdy tu Donna Trentonová bojovala o život svůj a svého syna.

Co tady vlastně dělám? napadlo Polly. Kriste pane, co tady vlastně dělám?

Avšak věděla moc dobře, co tu dělá a proč tu je – nemělo to nic společného ani s Alanem Pangbornem, ani Keltonem nebo Odborem péče o děti v San Francisku. Tento jakýsi terénní žertík nemá nic co dělat s láskou. Má co dělat s bolestí. A to je všechno... nicméně i tak je to dost.

V tom malém stříbrném vajíčku musí něco být. Něco živého. Kdyby nedodržela slib, který dala při domlouvání ceny azky s panem Gauntem, určitě by to umřelo. A ona si nebyla jista, zda by snesla nové vhození do té příšerné, drásavé bolesti, do níž se probudila v neděli ráno. Kdyby měla před sebou mít život s takovou bolestí, to by se nejspíš raději zabila.

„A nemá to co dělat s Alanem,“ zašeptala, když kráčela ke stodole s otevřenými rozpadajícími se vraty a zlověstně nakloněnou střechou. „Řekl, že by nikdy proti němu nezvedl ruku.“

A proč tě to vlastně zajímá? zašeptal ten na nervy jí jdoucí hlas.

Zajímá ji to, protože nechce ublížit Alanovi. Sice se na něj zlobí – je na něj vlastně téměř rozběsněná – ale to přece neznamená, že se sníží na jeho úroveň, že mu bude odpáčet stejným způsobem, jakým se on chová k ní.

Má provést nějakou legrácku Esu Merrillovi a Eso Merrill ji vůbec nezajímá – nikdy se s ním ani neviděla, zná ho jen z doslechu. Tu legrácku provede Esu, ale... Ale Alan, který poslal Esa Merrilla do vězení Shawshank, v tom určitě také bude nějak zapletený. Něco jí to říká.

A mohla by snad od toho ustoupit? Mohla by, i kdyby nakrásně chtěla? A mimoto – teď už jde také o Keltona. Pan Gaunt jí sice neřekl přímo, že zpráva o tom, jak skončil její syn, by se mohla rozkřiknout po celém městečku, pokud by neudělala to, co jí nařídil... ale nárazku na to učinil. A ona nemůže riskovat, aby k tomu došlo.

Cožpak nemá žena nárok mít svoji pýchu? Když už jí nezbyvá nic jiného, cožpak nemá nárok alespoň na tohle – na poslední minci, bez níž by její peněženka byla už úplně prázdná?

Ano. Přesně tak.

Pan Gaunt jí řekl, že jediný nástroj, který bude potřebovat, najde ve stodole; Polly se tedy pomalu vydala směrem ke stodole.

Běž tam, kam tě to táhne – ale běž tam živá, Trišo, řekla jí tenkrát teta Evvie. Nebud' přízrakem.

Ale teď, když vcházela polorozpadlými vraty, znehybnělými v rezavých závěsech pantů, do Camberovy stodoly, se jako přízrak cítila. Nikdy v životě se víc necítila být přízrakem. Mezi prsy se jí pohybovala azka... teď nějak sama od sebe. Něco uvnitř se tam hýbalo. Něco živého. To se jí sice nijak moc nepozdávalo, ale pomyšlení na to, co by se mohlo stát, kdyby ta věc uvnitř zemřela, se jí pozdávalo ještě méně.

Udělá teď to, co jí řekl pan Gaunt. A pak přeruší všechny svoje styky s Alanem Pangbornem (byla to stejně chyba něco si s ním vůbec začínat – to teď už ví, naprosto jasně to ví) a udrží si tak svoji minulost jen pro sebe. Proč by ne?

Jde konečně jen o takovou maličkost.

Lopata stála přesně na tom místě, které popsal pan Gaunt – opřená o zeď stodoly, kam pronikaly

paprsky slunce, jasně osvětlující zvržený prach. Vzala ji za vyhlazenou, opotřebenou násadu.

Náhle se jí zdálo, že z temných stínů hloubi stodoly zaslechla nějaké tiché zavrčení – jako kdyby vztekly bernardýny, který zabil George Bannermana a způsobil smrt Tada Trentona, byl zase zpátky – opět živý a nebezpečnější než kdy předtím. Polly naskočila na pažích husí kůže a spěšně stodolu opustila.

Dvorek sice také nepůsobil nijak povzbudivým dojmem – s tím prázdným domem, zlověstně zirájícím prázdnými děrami oken – ale rozhodně se tu cítila lépe než ve stodole.

Co tady vlastně dělám? zeptal se opět ten bledý hlas a v odpověď se mu ozval hlas tety Evvie: Děláš ze sebe přízrak. Přesně to tady děláš. Děláš ze sebe přízrak.

Polly se donutila zavřít oči. „Přestaň!“ zašeptala vztekle. „Okamžitě přestaň!“

Správně, řekl pan Gaunt. A mimoto, vždyť vlastně o nic nejde. Je to jen takový nevinný žertík. A i kdyby z něj mělo být něco vážnějšího – pochopitelně že nebude, ale vzato z přísně teoretického hlediska – kdo by za to mohl?

„Alan,“ zašeptala. Oči jí začaly tékat a ona si nervózně sevřela ruce na prsou. „Kdyby teď byl tady, abych si s ním mohla promluvit... kdyby se ode mne neoddělil tím svým čmucháním ve věcech, do kterých mu nic není...“

Ten tichý hlásek se opět pokusil promluvit, avšak Leland Gaunt mu v tom zabránil ještě dřív, než stačil pronést i jen jediné slovo.

Zase správně, řekl Gaunt. A pokud jde o to, co tady teď děláš, Polly, tak odpověď je velmi jednoduchá: platíš. Přesně to tady děláš – nic víc. S tím nemají co dělat žádné přízraky. A pamatuj si jedno, protože to je ten nejprostší a nejnádhernější aspekt jakéhokoliv obchodu: jakmile jednou za něco zaplatíš, patří to tobě. Ani ve snu by tě nikdy nenapadlo, že by ses k takové krásné věci mohla dostat tak lacino, vid'š? Ale až ji splatíš, bude tvoje. Budeš mít nezadatelný nárok na věc, za kterou jsi zaplatila. A tak co teď – hodláš tu dál takhle stát a poslouchat ty postrašené hlasy až do večera, nebo už konečně provedeš to, kvůli čemu jsi sem přijela?

Polly opět otevřela oči. Azka ležela bez pohnutí na konci řetízku. Pokud se předtím pohybovala – a ona si už vůbec nebyla jista, zda se pohybovala – tak teď byla nehybná. Tenhle dům je normální barák, který už je dlouho opuštěný a tedy nevyhnutelně zanedbaný. Ta okna nejsou žádné oči, nýbrž prostě jen otvory, z nichž skla vytloukli nějakí kluci, hledající dobrodružství. A jestli něco zaslechla ve stodole – a ani tím už si nebyla jista – tak to bylo nejspíš jen praskání prken, roztahujících se v tom na říjen tolik nezvyklém horku.

Její rodiče jsou po smrti. Její synáček je po smrti. I ten pes, který tak hrůzně a dokonale ovládal tenhle dvůr tři letní dny a noci před jedenácti roky, je po smrti. Žádné přízraky neexistují. „Ani já nejsem žádný přízrak,“ řekla a vydala se za stodolu. Když obejdete stodolu, řekl pan Gaunt, uvidíte za ní vrak starého nákladáku. Uviděla ho; nákladák Air-Flow se stříbrnými postranicemi, téměř zarostlý diviznami a vysokými stvoly pozdních slunečnic.

Vlevo za nákladákem uvidíte velký plochý kámen. Ten našla snadno. Byl velký asi jako zahradní dlaždice. Odsunete kámen a začnete kopat. V hloubce asi půl metru najdete plechovku.

Odsunula kámen na stranu a začala hloubit jámu. Za necelých pět minut práce čepel lopaty narazila na něco kovového. Odhodila lopatu a hrabala v sytké zemině rukama, trhala přitom tenké předivo kořenů rostlin. Za chvíli držela plechovku v rukách. Byla rezavá, ale nepoškozená. Polorozpadlá etiketa z ní odpadávala a ona spatřila na zadní straně recept na ananasový koláč (seznam ingrediencí se už nedal přečíst, tisk byl rozežraný plísní) a firemní kupón, jehož platnost vypršela v roce 1969. Vsunula prsty pod okraj víka plechovky a pokusila se ho sejmout. Z plechovky se zasyčením unikl vzduch, takže překvapeně zamrkala a trochu sebou cukla. Ten hlas se jí už potřetí začal ptát, co tady vlastně dělá – Polly ho však umlčela.

Pohlédla dovnitř plechovky a spatřila tam přesně to, co jí pan Gaunt řekl, že tam bude: svazek obchodních kupónů firmy Gold Bond a několik vybledlých fotografií nějaké ženy, souložící s kolíi.

Vytáhla z plechovky její obsah, nacpala si ho do kapsy kalhot a pak si otřela prsty o nohavice džínů. Jakmile to jen půjde, musí si pořádně umýt ruce, slibovala si. Z dotyku těch věcí, tak dlouho ležících pod zemí, se jí dělalo špatně.

Z druhé kapsy vytáhla zalepenou obchodní obálku. Velkými písmeny bylo na její přední straně

napsáno: VZKAZ PRO NEOHROŽENÉHO HLEDAČE POKLADŮ.

Polly vsunula obálku do plechovky, opět na ni nasadila víko a zase ji uložila do jámy. Lopatou jámu zaházela; pracovala rychle a nedbale. Jediné, co ji právě teď zajímalo, bylo co nejdříve odtud zmizet.

Když byla hotová, rychle kráčela pryč. Lopatu zahodila do vysokého porostu plevelu. Ani ji nenapadne odnášet ji zpátky do stodoly, ať už by vysvětlení pro ty zvuky bylo jakkoliv prozaické.

Když došla ke svému autu, otevřela nejprve dveře na straně spolujezdce a pak přihrádku na rukavice. Prohrabávala se nepořádkem uvnitř, až našla krabičku sirek. Až na čtvrtý pokus se jí podařilo zažehnout plamínek. Ruce už jí sice téměř nebolely, ale zato se jí tak trásly, že u prvních třech sirek ulámala hlavičky – tak silně na ně tlačila.

Když se jí konečně na čtvrtý pokus podařilo zažehnout plamínek, vzala sirku mezi dva prsty pravé ruky – plamínek byl v jasném odpoledním slunci téměř neviditelný – a vytáhla z kapsy pomuchlané kupóny a ohmatané fotografie. Přiložila k nim sirku a držela ji tam tak dlouho, až si byla jista, že svazek chytí. Pak sirku odhodila a papíry natočila tak, aby oheň měl co možná nejlepší tah. Žena na fotografii byla vychrtlá a měla zapadlé oči. Pes se zdál být prašivý a nějak rozpačitý. S ulehčením sledovala, jak povrch této jediné fotografie, kterou si prohlédla, puká a hnědne. Když se fotografie začaly kroutit, upustila hořící svazek papírů na zem právě v místech, kde jiná žena kdysi ubila baseballovou pálkou vzteklého bernardýna.

Papíry jasně vzplanuly a začaly se rychle měnit na hromádku černého popele. Plameny začaly skomírat, pohasínaly... a v momentě, kdy zhasly úplně, narušil naprosté bezvětří dne náhlý závan větru, který hromádku popele zvedl ve víru, jehož pohyb Polly vyděšeně a s očima rozšířenými hrůzou sledovala. Kde se vlastně vzal ten náhlý a podivný závan vzduchu?

Ale prosím tě! Mohla bys laskavě už přestat být tak hloupě – V ten okamžik se z horké, temné díry vrat stodoly opět ozvalo ono tiché zavrčení, připomínající naprázdno běžící motor auta. Nebyla to tedy jen její představivost, nebyla to žádná praskající prkna.

Byl to přece jen nějaký pes.

Polly pohlédla vyděšeně směrem ke stodole a spatřila, jak z temnoty vnitřku na ni zírají dva žhnoucí rudé kotouče.

Rozeběhla se k autu, ve spěchu se silně uhodila o blatník do boku, nastoupila, vytáhla okna a zajistila dveře zevnitř. Otočila klíčkem zapalování. Motor se protočil... ale nenastartoval.

Nikdo neví, kam jsem jela, uvědomila si náhle. Nikdo – jen pan Gaunt... a ten to neřekne nikomu.

Na chvíli ji přepadla představa, že se tu teď ocitla v pasti, stejně jako se tu kdysi v pasti ocitla i Donna Trentonová a její syn. Pak ale motor nastartoval a ona couvala příjezdovou cestou tak rychle, až téměř sjela do příkopu na druhé straně silnice. Pak zařadila jedničku a rozjela se do města tak rychle, jak jen se odvažovala.

Úplně zapomněla, že si chtěla umýt ruce.

Eso Merrill se vyloupł z postele skoro ve stejnou dobu, kdy o padesát kilometrů dál si Brian Rusk vystřelil mozek z hlavy.

Šel do koupelny, v chůzi si rozepínal špinavé spodky a pak dlouze močil. Zvedl ruku a přičichl si k podpaží. Pohlédl na sprchu a rozhodl se, že ještě počká. Má před sebou velký den a nehodlá se zdržovat.

Koupelnu opustil, aniž by spláchl – rčení co vychčiju, to vyhnije bylo nedílnou součástí Esovy filozofie – a šel do pokoje, kde měl na zrcátku na holení poslední zbytek z dávky od pana Gaunta. Byl to vynikající materiál – dobře se bral a v hlavě pak makal. Už mu ho moc nezbyvalo. Eso skutečně potřeboval na včerejší noc hodně posilovadla – přesně jak to říkal pan Gaunt. Ale stejně měl dojem, že tam, odkud pochází tahle dávka, toho ještě musí být spousta.

Eso rozdělil prášek hranou řidičského průkazu do několika řádků. Srolovanou pětidolarovkou je vyšňupal a v hlavě mu začaly vybuchovat našlápné miny.

„Ohó!“ vykřikl Eso Merrill imitací hlasu populárního sportovního komentátora Warnera Wolfa. „A teď se podíváme na záznam akce!“

Natáhl si vyšívané džínsy a tričko s obrázkem motocyklu Harley-Davidson. To je letos uniforma

všech správných hledačů pokladů, pomyslel si a divoce se rozchechtal. Sakra, ten koks je tedy paráda!

Už vycházel ze dveří, když mu padl zrak na včerejší úlovek a on si vzpomněl, že chtěl volat Nata Copelanda do Porthsmouthu. Vrátil se do ložnice a prohraboval se kupou šatstva, naházeného bez ladu a skladu na prádelníku, až konečně z nějaké kapsy vylovil odrbaný zápisník s adresami. Šel do kuchyně, posadil se a vytočil číslo, které si našel v zápisníku. Vcelku pochyboval, že se mu podaří Nata zastihnout – ale za zkoušku to stojí. Kokain mu v hlavě šuměl a bzučel, současně ale cítil, že jeho první nápor už pomalu pomíjí. Správná dávka kokainu z člověka udělá nového chlapa. Jediný problém je v tom, že první věc, kterou tenhle nový chlap pak chce, je další dávka – a Esu se už zásoba začínala tenčit.

„No?“ ozval se mu do ucha otrávený hlas a Eso si uvědomil, že opět stojí štěstí při něm – podařilo se mu Nata zastihnout.

„Nate!“ zařval.

„Kurva, kdo je to?“

„No přece já, ty vole starej!“

„Eso? Seš to ty?“

„No jasně, kdo jinej! Tak jak se vede, stará vojno?“

„Už sem se měl i líp.“ Nat zrovna nepřekypoval radostí, že se mu ozval jeho starý spolubojovník z dílen ve vězení Shawshank. „Co chceš, Eso?“

„No kurva, takhle se mluvís s kámošem?“ zeptal se ho káravě Eso. Vklínil si sluchátko telefonu mezi rameno a ucho a přitáhl si po stole dvě rezavé plechovky.

Jednu z nich vykopal na pozemku za Treblehornovým stavením, druhou ve sklepě staré Mastersovy farmy, která lehla popelem, když bylo Eso pouhých deset let. V první plechovce byly jen čtyři svazky zelených obchodních kupónů firmy S & H a několik stočených balíčků cigaretových kupónů Raleigh. Druhá obsahovala několik listů různých obchodních kupónů a šest ruliček centových mincí. Jenomže ty jako normální centové mince vůbec nevypadaly.

Byly bílé.

„Možná sem tě chtěl jen slyšet,“ napínal ho Eso. „Zeptat se, jak si na tom s vložkami do bot, nebo esli ti už nedošel podpalovač do kamen. Takovýhle věci.“

„Hele, tak co chceš?“ opakoval Nat otráveně.

Eso vytáhl z plechovky jednu ruličku mincí. Papír, v němž byly zabalené, měl původně tmavočervenou barvu, která vyxisovala do špinavě růžové. Vysypal si dvě mince do dlaně a zvědavě si je prohlížel. Jestli někdo má páru o takových věcech, tak to je právě Nat Copeland.

Nat kdysi míval v Kittery obchod nazvaný Copelandovy mince a sběratelské předměty. Míval i vlastní sbírku mincí, jednu z nejlepších v Nové Anglii – alespoň dle svých vlastních slov. Pak ale i on objevil nádhery kokainu. Během čtyř nebo pěti let po tomto objevu postupně rozprodal svoji sbírku mincí kus po kusu a prošňupal ji nosem. V roce 1985 našla policie, kterou přilákala spuštěná neslyšná signalizace v obchodě s mincemi Long John Silver, v zadní místnosti obchodu Nata Copelanda, pěchujícího si do hnědého pytle stříbrné dolary s obrázkem Sochy svobody. A krátce poté se s ním poznal Eso.

„No, když už vo tom mluvís, tak jednu votázku bych teda fakt měl.“

„Votázku? A to je všechno?“

„Úplně všechno, starej brachu.“

„No dobře.“ Nat se teď trochu uvolnil. „Tak dělej. Ale nemám moc času.“

„Jasně,“ řekl Eso. „Spěcháme, spěcháme. Máš moc vyřizování a lidi tě serou, co?“ Bláznivě se rozchechtal. To není tím kokainem; to je tím dnem. Domů se dostal až za světla a kokain ho držel na nohách až do deseti hodin dopoledne i přes tu pernou noc, co měl za sebou – a přesto měl celou tu dobu pocit, že může polykat ocelové tyče a plivat coulové hřebíky. A proč taky ne? Proč kurva ne? Má bohatství na dosah ruky. Je si tím jist a cítí to v každém póru těla.

„Kurva, Eso, máš fakt něco v ty tvý palici, s čím na mě chceš vyrukovat, nebo mi voláš jen proto, abys mě nasral?“

„Ne, vůbec nevolám proto, abych tě nasral. Když se mnou teď pojedeš na rovinu, Natty, tak já pak možná zase pojedu na rovinu s tebou. Parádně na rovinu.“

„Fakt?“ Hlas Nata Copelanda okamžitě zostrážitěl. Ztišil se, téměř zúzkostlivěl. „Měl bys pro mě

„nákej koks, Eso?“

„Ten nejlepší, nejprímovější koks, vo jakým vím – Natty, blboune jeden, bejvalej kámo.“

„Budeš mě moc napojit?“

„Vo tom nemusíš ale vůbec pochybovat,“ řekl Eso – v žádném případě o něčem podobném ovšem ani neuvažoval. Vydlobnul tři nebo čtyři další podivné mince z roličky. Ted' si je prstem rovnal do řady. „Ale potřebuju ted' vod tebe takovou menší laskavost.“

„Povídej.“

„Viš něco vo bílejch centech?“

Na druhé straně telefonní linky nastala pauza. Pak řekl Nat opatrně: „Bílejch mincích? Myslíš ocelovejch centech?“

„Já nevím, co myslím – ty si přece sběratel mincí, ne já.“

„Koukni se na datum. Jestli jsou z let 1941 až 1945.“

Eso obrátil mince, ležící před ním na stole. Jedna byla z roku 1941, čtyři z roku 1943; poslední z roku 1945.

„Jo. Sou. Jakou asi mají cenu, Nate?“ Snažil se potlačit dychtivost v hlase, ne však příliš úspěšně.

„Ne moc jako kus vod kusu,“ řekl Nat, „ale sakrametsky víc než běžný centy. Možná tak dvě babky za kus. Tři, esli sou N.O.“

„Co to je?“

„Neuvedené do oběhu. V perfektním stavu. Máš jich hodně, Eso?“

„No pár jo,“ řekl Eso, „pár jo, starej brachu.“ Byl ale zklamaný. Měl šest ruliček, tři stovky centů – a ty, na které se právě díval, se mu nezdály být ve zrovna dobrém stavu. Nebyly sice úplně omlácené, ale také nebyly ani zdaleka nové a lesklé. Šest set doláčů, maximálně osm set. Nic, čemu by se dalo říct velká rána.

„Tak je přivez, já se na ně kouknu,“ řekl Nat. „Můžu ti sehnat dobrýho kupce.“ Zaváhal a pak dodal „A vem s sebou nákej ten koks.“

„Budu vo tom přemýšlet,“ řekl Eso.

„Hej, Eso! Nezavěšuj!“

„Políbení vřelé, běž už do prdele,“ odpověděl Eso a zavěsil.

Chvilí tam seděl a rozjímal nad těmi mincemi a oběma rezavými plechovkami. Něco na tom neseď. Bezcenné obchodní kupóny a ocelové centy v hodnotě šesti set dolarů. To je k čemu?

A to je právě ten průser, pomyslel si Eso. To právě není vůbec k ničemu. Kde může být ten skutečný poklad? Kde je, kurva, ta jeho KOŘIST?

Vstal od stolu, šel do ložnice a šňupnul si zbytek kokainu od pana Gaunta. Když se vracel, nesl si knihu s mapou a cítil se už podstatně lépe. Však ono to k něčemu bude. Ono to půjde. Když ted' hlavě trochu pomohl, určitě zjistí, jak na to.

Konečně, na mapě je spousta křížků. Našel přece ten poklad ve dvou plechovkách přesně tam, kde podle křížků měl být – obě místa byla označena velkým placákem. Křížky + placáky = zakopaný poklad. Jak to tak ale vypadá, byl Fotr nejspíš na stará kolena už přitroublejší, než si lidé v městečku mysleli – ke konci měl asi už potíže rozlišovat mezi démanty a popelem – ale ty doopravdy cenné věci – zlato, mince, možná jistiny – ty přece musejí někde být, někde pod některými z těch velkých placatých kamenů.

To přece už prokázal. A jeho strýc musel zakopávat i věci cenné, ne pouze svazky starých plesnivých kupónů. Na farmě starého Masterse našel šest ruliček ocelových centů v hodnotě nejméně šest set dolarů. Není to sice moc... ale na něco to ukazuje.

„Je to všechno tady,“ řekl Eso tiše a oči mu divoce blýskaly. „Všechno je to tady – v jedné z těch sedmi dalších děr. Nebo ve dvou. Nebo třech.“

Věděl to.

Vytáhl mapu na hnědém papíru z knihy a prstem po ní jezdil od jednoho křížku k druhému – přemítal, zda některá místa připadají víc v úvahu než jiná. Prst se mu zastavil u statku Joe Cambera. Bylo to jediné místo, kde těsně vedle sebe byly nakreslené dva křížky. Posunoval pomalu prst tam a zpátky mezi oběma.

Joe Camber zemřel při tragédii, která stála životy ještě tří dalších lidí. Jeho žena a syn v té době na statku nebyli. Byli na dovolené. Lidé jako Camberovi normálně dovolenou nemívají, ale Charity Camberová tenkrát vyhrála ve státní loterii nějaké peníze. Eso se na to trochu pamatoval. Pokoušel se vzpomenout si něco víc, ale měl to v paměti uložené jen nějak mlhavě. Měl konečně tenkrát svoje vlastní starosti – spoustu vlastních starostí.

Co udělala paní Camberová, když se s klukem vrátila z dovolené a zjistila, že Joe – hrdina dělnické třídy, jak o něm Eso od každého slychal – je mrtvý a v pánu? Odstěhovala se ze státu? A co pozemek? Možná ho chtěla ve spěchu prodat. A když šlo o nějaký prodej narychlo, tak v Castle Rocku jako první jméno na seznamu případných zájemců bylo jméno Reginald Marion „Fotr“ Merrill. Navštívila ho tenkrát? Nabídl by jí pochopitelně pakatel – to už byl jeho způsob jednání – ale jestli s tím odjezdem spěchala, tak jí možná i ten pakatel mohl vyhovovat. Jinými slovy, Camberův statek možná také patřil Fotrovi v době jeho smrti.

Tato možnost se v hlavě Esa proměnila na jistotu jen chvíli poté, co ho napadla.

„Camberův statek,“ řekl. „Vsadím se, že to je tam! Já to vím, že to je tam!“

Tisíce dolarů! Možná desetitisíce! Panenko skákává!

Složil mapku a strčil ji zase zpátky do knihy. A pak se téměř rozeběhl k chevroletu, který mu půjčil pan Gaunt.

Jedna otázka ovšem stále není vyřešená: jestliže Fotr skutečně byl schopen rozeznat démanty od popelu, tak proč se vůbec obtěžoval se zakopávání bezcenných kupónů?

Eso tuto otázku netrpělivě odložil k ledu a vyrazil na cestu do Castle Rocku.

Danforth Keeton dorazil domů do Castle View ve stejnou chvíli, kdy Eso Merrill právě odjížděl do odlehlejších, venkovních oblastí městečka. Cvalík byl pořád ještě připoutaný ke klíce svého cadillaku, ale jinak se jeho nálada blížila stavu až divoké euforie. Poslední dva roky strávil bojem se stíny a ty stíny přitom nad ním vítězily. Dostal se do bodu, kdy už začal mít strach, že snad zešílí... což bylo pochopitelně přesně to, co by si Oni přáli.

Cestou z Maim Street ke svému domu na Castle View zahlédl několik „satelitních talířů“. Všiml si jich už dřív a vždy přemítal, zda také nejsou součástí toho, co se děje v tomto městečku. Ted' si tím ale už byl jist. To nejsou vůbec žádné „satelitní talíře“. Jsou to rušičky myšlenek. Možná nejsou na jeho dům zaměřeny všechny, ale je jasné, že ty ostatní jsou stejně zaměřeny na těch pár lidí jako je on – lidí, kteří chápou, o jaké monstrózní spiknutí tady jde.

Cvalík zastavil na příjezdové cestě a stiskl spínač otvírače garážových vrat. Vrata se začala zvedat, ale ve stejnou chvíli mu hlavou prolétl záblesk příšerné bolesti. Pochopil, že i tohle je součástí spiknutí – Oni vyměnili jeho otvírač vrat značky Čaroděj za něco jiného; za něco, co mu vysílá do hlavy špatné paprsky v okamžicích, když otvírá vrata garáže.

Než zajel do garáže, vyhodil spínač z okna.

Vypnul zapalování, otevřel dveře a vystoupil. Pouto ho drželo u dveří stejně účinně, jako škrtící obojek na krku psa. Na stěně bylo na kolících úhledně zavěšené různé nářadí – ovšem daleko mimo jeho dosah. Cvalík se natáhl do auta a začal mačkat klakson.

Myrtle Keetonová, která to odpoledne už měla svůj úkol za sebou, právě ležela nahoře v ložnici na posteli v neklidném polosnění, když se domem rozeznělo troubení klaksonu. Vyděšeně se posadila, oči rozšířené hrůzou. „Vždyť jsem to už udělala!“ vydechla. „Udělala jsem, co jste mi řekl, tak proč už mne nenecháte na pokoji?“

Pak si uvědomila, že jen upadla do snění, že pan Gaunt tu není. Dlouze si úlevně oddechla, stále se ještě chvějíc.

Znělo to jako klakson cadillaku. Vzala panenku, ležící vedle ní na posteli – tu nádhernou panenku, kterou koupila v obchodě pana Gaunta – a přivinula si ji k prsům, aby se uklidnila. Učinila dnes odpoledne něco, co její poděšené nitro ted' považovalo za ošklivou věc, velmi ošklivou věc. A od té doby ta panenka pro ni měla nevyčíslitelnou cenu. A cena, jak by řekl pan Gaunt, vždy hodnotu každé věci zvyšuje... alespoň v očích kupujícího.

Přece jen to je klakson cadillaku. Proč ale sedí Danforth v garáži a troubí? Asi by se tam měla jít

podívat.

„Ale mojí panenky ať se raději ani nedotýká,“ řekla potichu. Uložila ji pečlivě do stínu pod svoji stranu postele. „Té ať se raději ani nedotýká, protože ta je pro něj tabu.“

Myrtle byla jednou z oněch mnoha osob, jež toho dne navštívily Nezbytné věci – prostě jen další odfajfkované jméno na seznamu pana Gaunta. Jako řada dalších osob přišla, protože jí pan Gaunt řekl, aby přišla. Dostala ten vzkaz způsobem, kterému by její manžel dokonale rozuměl: uslyšela ho ve své hlavě.

Pan Gaunt jí řekl, že je na čase, aby svoji panenku splatila. ... pokud si ji ovšem hodlá ponechat. Měla vzít nějaké kovové pouzdro a zalepený dopis do Síně Dcer Isabelly, hned vedle kostela Matky Boží jasných vod. To kovové pouzdro mělo na bocích a víku mřížky. Zevnitř slabě slyšela nějaké šustivé zvuky. Snažila se nahlédnout dovnitř jednou z těch kruhových mřížek – vypadaly jako reproduktory na starých stolních radiopřijímačích – ale zahlédla tam neurčitě jen nějaký hranatý předmět. A popravdě řečeno, ani se moc nesnažila rozeznat, co to může být. Zdálo se jí, že bude lepší – bezpečnější – ani se o to nesnažit.

Na parkovišti malého církevního komplexu bylo v době, kdy tam Myrtle došla pěšky, jedno jediné auto. Ale modlitebna byla prázdná. Pro jistotu nahlédla dovnitř přes ceduli, nalepenou na skle v horní části dveří a pak si tu ceduli přečetla.

DCERY ISABELLY SE SEJDOU V ÚTERÝ V 19 HODIN.
POMOZTE NÁM NAPLÁNOVAT AKCI NOČNÍ KASINO

Myrtle vklouzla dovnitř. Po levici měla řadu pestrobarevně pomalovaných, při zdi stojících přihrádek – přes týden si sem děti ukládaly svačiny a děti z nedělní školy si sem dávaly různé pracovní pomůcky. Myrtle bylo řečeno, aby do jedné z těchto přihrádek pouzdro uložila. Učinila tak. Přesně se tam svojí velikostí vešlo. V čele místnosti stál předsednický stůl s americkou vlajkou po levé straně a standartou Pražského jezulátka na pravé straně. Stůl byl již připravený pro večerní schůzi – byly na něm rozprostřeny tužky, pera, podpisové archy akce Noční kasino a uprostřed agenda předsedkyně. Sem položila Myrtle obálku, kterou jí dal pan Gaunt – a to tak, aby Betsy Viguová, předsedající letos Dcerám Isabelly, ji nemohla přehlédnout, až si sedne ke svým ležákům. KATOLICKÁ ŠTĚTKO, HNED SI TOHLE PŘEČTI, bylo napsáno velkými tiskacími písmeny přes celou obálku.

S divoce bušícím srdcem a krevním tlakem jako těsně před mrtvicí se Myrtle po špičkách zase vykradla ze Síně Dcer Isabelly. Venku se na chvíli zastavila s rukou přitisknutou na svém bujném poprsí a snažila se popadnout dech.

Spatřila, jak někdo spěchá ze Síně Kolumbových rytířů za kostelem.

Byla to June Gavineuxová a – jak se Myrtle zdálo – vypadala dost postrašeně a nějak provinile. Sbíhala dřevěné schody k parkovišti tak rychle, že jednu chvíli téměř upadla, a pak rychle kráčela k tomu jedinému zaparkovanému vozu. Střevíčky na nízkých podpatcích jí hlasitě klapaly po betonu.

Vzhledla, spatřila Myrtle a zbledla. Pak se podívala na tvář Myrtle pozorněji. ... a pochopila.

„Ty taky?“ zeptala se tiše. Ve tváři se jí objevil podivný úšklebek, zároveň pobavený i znechucený. Byl to výraz normálního, dobře vychovaného dítěte, jež z důvodů, kterým samo není schopné porozumět, položí do zásuvky stolu svého oblíbeného učitele mrtvou myš.

Myrtle pocítila, jak se jí ve tváři nepochybně objevuje přesně stejný úšklebek. Přesto se pokusila zapírat. „No proboha! Nemám ani potuchy, o čem to mluvíš!“

„Ale ano, máš.“ June se rychle rozhlédla, ale široko daleko byly v tomto podivném odpoledni obě ženy samy. „Pan Gaunt.“

Myrtle přikývla a pocítila, jak jí líc zaplavuje ruměnec.

„Co sis koupila?“ zeptala se June.

„Panenku. A ty?“

„Vázu. Naprosto nejkrásnější emailovanou vázu, jakou si jen dovedeš představit.“

„Cos musela udělat?“

S plachým úsměvem June opáčila: „A cos musela udělat ty?“

„To je jedno.“ Myrtle se ohlédla na Síň Dcer Isabelly a pak ohrnula nos. „Na tom nezáleží. Vždyť jsou to jen katolíci.“

„To je pravda,“ odpověděla June (sama vlažná katolička) a šla ke svému autu. Myrtle ji nepožádala o svezení a June Gavineauxová jí svezení nenabídla. Myrtle spěšně kráčela z parkoviště. Ani nevzhlédla, když kolem ní projela June ve svém bílém voze. Myrtle si už především přála být zase doma, zdřímnout si trochu se svojí nádhernou panenkou v náručí a zapomenout na to, co udělala.

Ale jak teď zjistíovala, nejspíš to nepůjde tak snadno, jak doufala.

Cvalík přitiskl dlaň na tlačítko klaksonu a nechal ji tam. Klakson vřeštěl, až mu v uších zaléhalo. Kde je ta kráva, sakra?

Konečně se dveře mezi garáží a kuchyní otevřely. Myrtle do nich strčila hlavu. Oči měla vytřeštěné a plné strachu.

„No konečně,“ řekl Cvalík a pustil klakson. „Už jsem si myslel, že ses snad spláchla na záchodě.“

„Danforthe? Není něco v pořádku?“

„Všechno klapě. Za poslední dva roky to nebylo lepší. Potřebuji jen takovou menší pomoc, nic víc.“ Myrtle se nepohnula.

„Kurva, ženská, tak hejbní tou svou prdelí!“

Nechtělo se jí vkročit do garáže – měla z něj strach – ale zvyk poslouchat v ní byl hluboko zakořeněný a nedal se jen tak lehce zvíkat. Vešla do prostoru za otevřenými dveřmi auta. Šla pomalu, její tenisky přitom na betonové podlaze vydávaly mlaštivý zvuk, který Cvalíka silně znervózňoval.

Spatřila pouta a oči se jí rozšířily. „Danforthe, co se přihodilo?“

„Nic, co bych nedokázal zvládnout. Podej mi pilku, Myrtle. Tu co visí na stěně. Ne – vlastně pilku ne. Podej mi raději nějaký velký šroubovák. A kladivo.“

Začala se od něj odtahovat, ruce sepnula na prsou v úzkostném gestu. S rychlostí sviště vystřelil Cvalík volnou ruku oknem vozu a než se vůbec stačila pohnout, držel ji za vlasy.

„Au!“ zaječela, chabě bušíc oběma rukama do jeho pěsti. „Danforthe, to bolí! AUUUU!“

Cvalík si ji přitáhl k sobě, na obličejí masku šíleného šklebu. Na čele mu tepaly dvě obrovské naběhlé žíly. Údery jejích rukou cítil slaběji než tlukot motýlích křídel.

„Dělej, co ti říkám!“ zařval a přitáhl si ji. Začal jí otloukat hlavu o horní hranu otevřených dveří – jednou, dvakrát, třikrát. „To ses tak blbá už narodila, nebo jsi do toho dorostla? Dělej, dělej, dělej!“

„Danforthe, vždyť mi ubližuješ!“

„Jasně!“ zařval na ni a ještě jednou, teď mnohem silněji, si ji přitáhl. Rozsekl jí posledním úderem o hranu dveří kůži na čele a Myrtle začal z rány po levé straně obličejí stékat pramínek krve. „Budeš mě už konečně poslouchat, ženská?“

„Ano! Ano! Ano!“

„Dobře.“ Uvolnil trochu sevření jejích vlasů. „Tak teď mi podej velký šroubovák a kladivo. A nesnaž se něco na mě zkoušet.“

Zatápala pravou rukou směrem ke zdi. „Já tam nedosáhnou.“

Předklonil se, popustil jí o kousek vlasy a umožnil jí tak udělat krůček ke stěně, kde viselo náradí. Když se po něm natahovala, pevně si omotal její vlasy kolem prstů. Mezi tenisky jí skápla velká kapka krve.

Ruka se jí sevřela na jednom z nástrojů a Danforth jí prudce zatřásl hlavou způsobem, jakým by asi teriér třepal mrtvou krysou v hubě. „Ten ne, krávo jedna,“ řekl. „To je vrtačka. Chtěl jsem snad po tobě vrtačku? Co?“

„Ale Danforthe – AUUUU! – já na to nevidím!“

„Asi bys chtěla, abych tě pustil, co? Abys mohla utíkat k telefonu a zavolat Jim, co?“

„Já vůbec nevím, o čem to mluvíš!“

„Jasně že ne. Ty jsi prostě jen takový neviňátko. To byla prostě jen náhoda, že jsi mě v neděli zdržela, aby tady zatím moh ten zkurvenej zástupce šerifa po celým baráku vylepovat ty posraný lístky – a to sis myslela, že tohle ti sežeru?“

Pohlédla na něj skrze chomáče svých vlasů. V obočí se jí zachycovaly kapičky krve. „Ale... ale Danforthe... v neděli jsi přece chtěl ty, abychom jeli ven. Říkal jsi –“

Škubl rukou. Myrtle zaječela bolestí.

„Dělej, co jsem ti řekl. Tohle probereme pozdějc.“

Opět zatápala po zdi s hlavou sklopenou a vlasy padajícími do tváře (mimo chomáče, který svíral v ruce Cvalík). Její šmátrající prsty se dotkly velkého šroubováku.

„To je on,“ řekl. „A teď zkusíme to druhý, co říkáš?“

Tápala dál, až konečně nahmatala pogumované držadlo kladiva.

„Dobrý. A teď mi je podej.“

Sundala kladivo s kolíků a Cvalík trochu uvolnil sevření, připravený ji ovšem znovu přitáhnout, pokud by nějak dala najevo, že chce utéci. Ale Myrtle byla vyděšená k smrti. Přála si jen jedinou věc – aby ji pustil zpátky do ložnice, kde se bude mazlit se svojí panenkou a spát. Chtělo se jí usnout už navěky.

Vzal nářadí z jejích chvějících se rukou. Spodní konec šroubováku vsunul pod kliku dveří auta a pak několikrát uhodil kladivem do jeho horního konce. Při čtvrtém úderu držadlo dveří odskočilo. Cvalík z něj vymotal smyčku pouta a pak pustil držadlo i šroubovák na podlahu. Šel ihned k tlačítku, kterým se ovládalo zavírání vrat garáže. A pak, zatímco vrata se hlučně sesouvala po svých kolejnicích, přistoupil s kladivem v ruce k Myrtle.

„Vyspala jsi se s ním, Myrtle?“ zeptal se jí tiše.

„Cože?“ pohlédla na něj tupýma, apatickýma očima.

Cvalík se začal hlavou kladiva tlouci do dlaně druhé ruky. Dělalo to tichý, masitý zvuk – dus! dus! dus!

„Vyspala jsi se s ním, když už jste měli vylepené všechny ty růžové lístky po celém domě?“

Tupě na něj pohlédla, vůbec nic nechápajíc – a Cvalík sám už zapomněl, že když se sem Ridgewick vloupal a provedl to, byla ona s ním v tom podniku u Maurice.

„Cvalíku, o čem to prosím tě mlu-“

Zarazil se, oči vytřeštil teď on. „Jak jsi mi to řekla?“

Apatie z jejích očí náhle zmizela. Začala před ním couvat, držela se přitom za ramena. Vrata za nimi se právě dovřela a jejich mechanismus ztichl. Jedinými zvuky v garáži teď bylo posunování jejich nohou po betonové podlaze a tiché chrastění řetízku pout.

„Promiň,“ zašeptala. „Promiň, Danforthe.“ Pak se otočila a utíkala ke dveřím do kuchyně.

Chytil ji tři kroky před dveřmi a opět si ji za vlasy přitáhl. „Jak jsi mi to řekla?“ zařval a zvedl kladivo.

Oči se jí stočily nahoru, aby ten pohyb zachytily. „Danforthe, ne, prosím!“

„Jak jsi mi to řekla? Jak jsi mi to řekla?“

Vykřikoval to znovu a znovu – a vždy, když ze sebe tu otázku vyrážel, zvýrazňoval ji tím tichým, masitým zvukem: Dus. Dus. Dus.

Eso zajel do dvora Camberova statku v pět hodin. Mapku s plánem pokladů si zastrčil do zadní kapsy kalhot a otevřel zavazadlový prostor auta. Vyndal lopatu a krumpáč, které mu tam pan Gaunt tak prozíravě připravil, a pak se vydal k napůl propadlé, zarostlé verandě, zabírající celou jednu stěnu domu. Ze zadní kapsy vytáhl mapku, sedl si na schody a začal mapku studovat. První, ten nejsilnější náraz kokainu už pominul – ale srdce mu přesto ještě v hrudi mocně bušilo. I hledání pokladů, jak zjistil, může mít povzbuzující účinky.

Chvilí se rozhlížel po zapleveleném dvorku, rozpadající se stodole, chomáčích slepě zírajících slunečnic. Vypadá to tu dost blbě, ale určitě to je to pravé místo, pomyslel si. Místo, kde s konečnou platností ze sebe setřese bratry Corsonovy a ještě zbohatne. Je to tady – buď všechno, nebo aspoň část toho pokladu. Přesně tady. Cítí to v kostech.

Víc než cítí – on to přímo slyší, jak to k němu tiše zpívá. Zpívá to z té země. To nebudou jen desetitisíce, ale spíš statisíce. Možná i milión.

„Milión dolarů,“ zašeptal Eso chraplavým, zájímavým hlasem a sklonil se nad mapkou.

O pět minut později se už hnal k západní straně stavení. Až skoro vzadu, téměř zarostlý ve vysokém pleveli, našel, co hledal – velký plochý kámen. Zvedl ho, hodil na stranu a začal horečně kopat. O necelé dvě minuty později se ozval tupý zvuk, jak čepel lopaty narazila na rezavý kov. Eso si klekl a začal se prohrabovat zeminou jako pes, hledající zahrabanou kost.

O minutu později už držel v rukách vykopanou plechovku od barvy.

Osoby, propadlé šňupání kokainu, obvykle propadají i dalšímu návyku, a to okusování nehtů. V tomto ohledu Eso nebyl žádnou výjimkou. Neměl vůbec žádné nehty, jimiž by mohl zapáčit, a tak nebyl schopen z plechovky sejmout víko. Zbytky barvy v prohlubni kolem víka vytvořily tvrdou hmotu, pevnější než tmel. Se vzteklým a hněvivým zavrčením Eso vytáhl kapesní nůž, narval čepel pod okraj víka, zapáčil a víko odtrhl. Dychtivě nahlédl dovnitř.

Bankovky!

Štosity a štosity bankovek!

S výkřikem se po nich vrhl, vytáhl je... a pak spatřil, že se stal obětí své dychtivosti. Byly to jen další obchodní kupóny. Tentokrát kupóny firmy Red Ball, jež bylo možné nechat si proplatit pouze na jih od Mason-Dixonovy linie... a ještě jen do roku 1964, kdy firma ukončila obchodní činnost.

„Vyser voheň a ušetříš sirky!“ zařval Eso. Odhodil kupóny do trávy. Svazky se začaly pomalu rozbalovat a horký větřík je roznášel po dvoře. Některé listy se zachytily na stvolech plevle a povlávaly tam jako nějaké vyšisované vlaječky. „Pičus jeden! Čurák! Hovado nesmírný!“

Přehrabal plechovku, dokonce ji obrátil vzhůru nohama, aby se přesvědčil, zda není náhodou něco přilepené ke dnu – ale nenašel nic. Odhodil ji, chvíli na ni zíral, pak se rozběhl a vši silou ji nakopl jako merunu.

Sáhl opět do kapsy pro mapku. Na jednu strašidelnou vteřinu se mu zdálo, že tam není, že ji ztratil – jenomže ve své dychtivosti už už začít kopat si ji zasunul hlouběji. Vytáhl ji a začal do ní vejrat. Druhý křížek byl za stodolou... a Esa náhle napadla taková nádherná myšlenka, zaskvěla mu v hněvivé temnotě jeho mozku jako římská svíce na svátek Čtvrtého července.

Ta plechovka, kterou právě vykopal, byla slepá! Fotr si třeba myslel, že někdo by mohl přijít na to, že si značkuje své různé úkryty placatými kameny. A tak tady na Camberově statku předvedl svou starou taktiku zakousni a povol. Jen tak pro jistotu. Nějakého hledače, který tu najde takovou falešnou a slepou plechovku, už nikdy přece nemůže napadnout, že by přímo tady, na stejném pozemku – ale jen o kousek dál, víc z cesty – mohla být schována ještě jedna tajná schránka... „Pokud ovšem nemá mapu,“ zašeptal Eso. „Jako ji mám já.“ Vzal lopatu a krumpáč a hnal se za stodolu, oči vyřeštěné, šedivějící vlasy divoce zježené.

Spatřil rozpadající se vrak nákladáku a rozběhl se k němu. Byl už skoro u něj, když vtom mu noha narazila na něco v trávě a on se rozplácl na zemi. Rychle vyskočil a začal se rozhlížet. Okamžitě spatřil, o co zakopl.

Byla to lopata. A čepel měla obalenou čerstvou hlinou.

Esa se začalo zmocňovat jakési zlé tušení; velmi zlé tušení. Šířilo se mu z žaludku nahoru k hrudi a dolů k varlatům. Rty mu pomalu začaly obnažovat zuby ve velmi ošklivém šklebu.

Narovnal se a o kousek dál spatřil – značkovací placák, obrácený spodní stranou, ušpiněnou od hlíny, nahoru. Byl odhozený ze svého místa. Někdo ho předběhl... a i na první pohled je jasné, že tomu není dlouho. Někdo se k tomu pokladu dostal před ním.

„Ne,“ zašeptal. To slovo vypadlo z jeho vrčících úst jako kapka temné krve či jedovaté sliny. „Ne!“

Kousek od lopaty a převráceného kamene Eso spatřil kopeček neudusané zeminy, nedbale naházený zpátky do jámy. Ignoruje jak svoje náčiní, tak lopatu, kterou tu nechal ten zloděj, padl Eso znovu na kolena a začal rukama vyhrabávat hlinu z jámy. Netrvalo dlouho a narazil na plechovku.

Vytáhl ji z jámy a sejmul víko.

Uvnitř byla jen bílá obálka, jinak nic.

Eso ji vytáhl a roztrhl. Vyletěly z ní dvě věci: nějaký přeložený list papíru a další, menší obálka. Eso nechal zatím obálku být a rozložil list papíru. Byl to na stroji psaný vzkaz. Čelist mu poklesla, když si v záhlaví dopisu přečetl svoje jméno.

Milý Eso, nejsem si jist, jestli tenhle dopis najdeš, ale naděje není protizákonná. Když jsem tě poslal do báně do Shawshanku, byla to sranda, ale tohle byla sranda ještě větší. Škoda že nemůžu vidět tvůj ksicht, jak čteš tenhle dopis!

Krátce poté, co jsem tě vyexpedoval, jsem zašel za Fotrem.

Navštěvovali jsme se dost často – tak jednou měsíčně. Měli jsme takovou dohodu: on mi dával stovku měsíčně a já jsem ho nechával dělat tu jeho lichvu. Všechno šlo velmi civilizovaně. A když jsme byli asi v polovičce našeho pravidelného setkání, tak se omluvil, že musí na záchod – „něco špatného sežral“, povídá. Cha, cha! Tak jsem toho využil a trochu jsem mu prošmejdil pracovní stůl, který nechal odemčený. Taková neopatrnost sice nebyla v jeho stylu, ale nejspíš měl nahnáno, že si nadělá do gatí, jestli okamžitě neodstartuje na mísu. Cha, cha! Našel jsem ve stole sice jen jedinou zajímavou věc, ale zase stála za to. Vypadala jako nějaká mapka. Byla na ní spousta křížků, ale jen jediný křížek – označující právě tohle místo – byl nakreslený červeně. Mapku jsem vrátil do stolu, ještě než se Fotr vrátil. Nikdy se nedozvěděl, že jsem ji viděl. Hned jak umřel, tak jsem se sem vydal a tuhle plechovku jsem vykopal. Bylo v ní přes dvě stě tisíc dolarů, Eso. Ale nedělej si starosti – rozhodl jsem se, že se s tebou podělím a nechám ti přesně to, co si zasluhuješ. Tak vítej doma, Esáku!

V dokonalé úctě Alan Pangborn Okresní šerif

P.S.: Ještě pár moudrých slov na závěr, Eso: když teď už víš, jak se věci mají, smíř se s porážkou a zapomeň na všechno. Znáš přece staré přísloví: co je doma, to se počítá. A jestli bys snad někdy chtěl zkusit obrátit mě o strýcovy peníze, tak ti natrhnou novou díru do prdele a narvu ti do ní tu tvoji kebuli. Na to se můžeš spolehnout.

Eso nechal list papíru vypadnout z náhle ochrnutých prstů a otevřel druhou obálku.

Vypadla z ní jediná dolarová bankovka.

Rozhodl jsem se, že se s tebou podělím a nechám ti přesně to, co si zasluhuješ.

„Ty jeden prašivěj syčáku,“ zašeptal Eso a třesoucími se prsty zvedl dolarovou bankovku.

Tak vítej doma, Esáku!

„Ty ZKURVYSYNU!“ zaječel Eso tak nahlas, až ucítil, jak se mu v hrdle cosi napíná a téměř praská. Ozvěnou se k němu dutě neslo: ... synu... synu... synu... Chystal se bankovku roztrhat, pak ale prsty donutil, aby se uklidnily.

Ne-e. Kdepak, starouši.

Tu si schová. Tak tomu darebákovi se zachtělo Fotrových peněz, co? Ukradl to, na co měl právoplatný nárok poslední Fotrův žijící příbuzný, co? Dobře, v pořádku. Výborně. Fajn. Ale bude teda mít všechno. A na to už Eso dohlídne, aby šerif dostal skutečně všechno. Až mu tímhle kapesním nožem uřízne kulky, tak tuhle dolarovou bankovku pak narve do ty krvavý díry, kde předtím ty kulky měl.

„Tak peněz se ti zachtělo, starouši, jo?“ ptal se Eso tichým, přemýšlivým hlasem. „Dobře. V pořádku. Žádný problém. Žádný... kurva... problém.“

Zvedl se a kráčel k autu – na rozdíl od své obvykle houpavé chůze šel ztuhle a potácivě.

Než došel k autu, už téměř utíkal.

ČÁST III

VŠECHNO MUSÍ PRYČ

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Kolem tři čtvrtě na šest se nad Castle Rockem začal rozprostírat podivný soumrak; nad jižním horizontem se zároveň kupily bouřkové mraky. Z toho směru se také přes pole a lesy neslo k městečku tiché, vzdálené hřmění. Mraky nesl vítr k městu a cestou ještě mohutněly. Pouliční světla, zapínaná světelným čidlem, se rozsvítila o plné půl hodiny dřív, než bylo v tuto roční dobu obvyklé.

Lower Main Street prožívala zmatek dopravní zácpy. Byla přeplněná vozidly státní policie a televizními přenosovými vozy. Horkým a nehybným vzduchem se neslo praskání a šum vysílaček. Televizní technici natahovali kabely a křičeli na lidi – většinou děti – aby na ně nešlapali, dokud je neukotví k vozovce. Za bariérami před budovou Magistrátu stáli fotografové čtyř deníků a pořizovali snímky, jež se měly objevit druhý den na titulních stranách novin. Pár místních občanů – překvapivě málo lidí, pokud vůbec někdo, si takových věcí všímalo – okounělo opodál. Jeden televizní reportér stál v intenzivní záři osvětlovacích lamp a natáčel svůj příspěvek; v pozadí záběru měl budovu Magistrátu.

„Naprosto nesmyslná vlna násilí se dnešního odpoledne přehnala Castle Rockem,“ začal a pak se zarazil. „Přehnala?“ zeptal se znechuceně sám sebe. „Ale hovno, vemte to celý znova.“ Po jeho levici sledoval televizní šéf z jiné stanice svůj štáb, připravující přímý vstup, který měl začít za necelých dvacet minut. Většinu přihlížejících zajímaly spíš tváře známých televizních komentátorů než to, co se děje za zábranami; tam už vlastně nebylo k vidění vůbec nic, neboť dva zřízenci Pohotovostní služby již uložili tělo nebohého Lestera Pratta do černého igelitového pytle, vsunuli do ambulance a odjeli s ním.

Ulice Upper Main, stranou modrých majáků aut státní policie a jasné záře reflektorů televizních štábů, byla téměř opuštěná.

Každou chvíli zajiždělo do jednoho ze šikmých parkovacích míst před obchodem Nezbytné věci nějaké osobní auto či dodávka. Každou chvíli se zastavoval u toho nového obchodu, který měl světla ve výloze zhasnutá a přes dveře pod zeleným baldachýnem staženou roletu, nějaký chodec. Každou chvíli se odtrhl někdo z chumlu okounějících lidí na Lower Main Street, zašel do ulice za prázdnou parcelou, kde kdysi stával Trh hojnosti a prošel kolem temné a zavřené dílny Šijem, pořád šijem k novému obchodu.

Tohoto proudu návštěvníků si nevšiml nikdo – ani policie, ani televizní štáby, ani novináři, ani většina kolemstojících. Všichni sledovali MÍSTO ZLOČINU a byli otočeni zády k místu, kde – ve vzdálenosti necelých tří sta metrů – zločin stále ještě probíhal.

Pokud by někdo ze znuděných pozorovatelů obchod Nezbytné věci skutečně sledoval, jistě by brzy zaznamenal určitý typický průběh každé návštěvy. Návštěvníci přišli k obchodu. Spatřili ceduli na dveřích, na níž bylo napsáno AŽ DO ODVOLÁNÍ ZAVŘENO; odstoupili, všichni se stejným výrazem frustrace a neklidu v obličejích – vypadali jako uražení feťáci, kteří si přišli ke svému překupníkovi pro slíbenou dávku drogy a on se na domluvenou schůzku nedostavil. Co teď budu dělat? ptaly se jejich obličeje. Většina jich ještě jednou přistoupila ke dveřím, aby si ceduli ještě jednou přečetli – jako kdyby toto druhé a pečlivější zkoumání nápisu mohlo změnit něco na jeho obsahu.

Někteří zase nasedli do aut a odjeli, případně se loudali směrem k Magistrátu, aby zase měli chvíli zadarmo podívanou, přičemž vypadali zmateně a nějak neurčitě zklamaně. Avšak ve tváři většiny se zračil výraz náhlého prohlédnutí. Dostali výraz lidí, kteří náhle pochopili nějakou základní poučku, jako třeba jak napsat na tabuli větu jednoduchou či jak krátit zlomek na nejnižší možný společný jmenovatel.

Tito lidé zacházeli za roh do uličky, táhnoucí se za obchodními budovami na Main Street – do uličky, kam Eso zaparkoval večer předtím auto pana Gaunta Tucker Talisman.

O čtyřicet metrů dál tam vycházel z otevřených dveří půlkruh žlutého světla a dopadal na beton vozovky. Jak den přecházel k večeru, bylo toto světlo stále jasnější. Uprostřed půlkruhu světla se tyčil vysoký černý stín jako nějaký obrys, vystřižený ze smutečního krepového papíru. Ten stín patřil – pochopitelně – panu Gauntovi.

Postavil do dveří stůl. Na něm stála krabice od doutníků značky Roi-Tan. Vkládal do ní peníze utržené od svých zákazníků a vracel z ní drobné. Jeho zákazníci přicházeli váhavě, v některých případech i se strachem; všichni ale měli společné jedno: všichni to byli rozhněvaní lidé, plní zlých myšlenek. Některé z nich – ne mnozí – se otočili a odešli ještě dřív, než došli k provizornímu prodejnímu pultu pana Gaunta. Některé utekli s vyděšenými zraky mužů a žen, kteří zahlédli nějakého děsivého nepřítele, olizujícího svoji kořist v temnotě. Většina však setrvala, aby obchod realizovala. A když s nimi pan Gaunt – považující tento svůj zvláštní stánek u zadních dveří za jakési zábavné odskočení si na konci dlouhého dne – trochu zažertoval, začali se uvolňovat.

Pan Gaunt měl svůj obchod rád – avšak nikdy se necítil za skleněnými vitrínami a pod střechou tak spokojený jako tady, na čerstvém vzduchu, kde mu první závany větru blížící se bouřky cuchaly vlasy. Ten obchod – i se svými důmyslně navrženými osvětlovacími tělesy, zavěšenými na stropní trubkové konstrukci – není špatný... ale tohle je lepší. Tohle je vždycky lepší.

Obchodovat začal před mnoha lety – jako putující obchodník na pusté tváři jedné daleké země. Obchodník, nosící svoje zboží na zádech, obchodník, přicházející obvykle se soumrakem a vždy odcházející následujícího rána a zanechávající za sebou krveprolití, hrůzy a neštěstí. Později v Evropě, když řádl mor a městy projížděly káry s mrtvolami, jezdil od města k městu a ze země do země ve voze, taženém vychrtlou bílou herkou se zanícenýma očima a jazykem černým jako srdce vraha. Svoje zboží

prodával ze zadní části svého vozu... a zmizel vždy dřív, než jeho zákazníci – platicí malými groši nepravidelného tvaru, či dokonce zbožím – stačili zjistit, co si to vlastně skutečně koupili.

Časy se změnily; metody se změnilly; a obličejové lidé také. Ale pokud obličejové vůbec byly potřebné, byly vlastně stejné obličejové ovčí, které ztratily svého pastýře. A jemu vyhovoval nejvíce právě takový druh obchodu, který mu co nejvíce připomínal onoho putujícího obchodníka ze starých časů – kdy nemusel stát za nablýskaným pultem u digitální pokladny, nýbrž stál jen za obyčejným dřevěným stolem, drobné vracel ze staré krabice od doutníků a prodával jeden a ten samý předmět znovu a znovu a znovu.

Zboží, jež tolik přitahovalo obyvatele městečka Castle Rock – všechny ty černé perly, svátosti, duhové sklo, dýmky, staré knížky komiksů, baseballové karty, starožitné kaleidoskopy – teď zmizelo. Pan Gaunt přešel na svůj skutečný obor – a když se věci dostávají ke svému konci, je ten skutečný obor vždy jeden a ten samý. Konečný předmět koupě se s léty sice měnil – jako se konečně měnilo i všechno ostatní –, ale všechny změny probíhaly jen na povrchu: bylo to jen něco jako rozdílné polevy s různou příchutí na jednom a tom samém temném a hořkém dortu.

Nakonec jim pan Gaunt vždy prodával zbraně... a oni je vždy kupovali.

„Ale děkuji mnohokrát, pane Warburtone!“ říkal pan Gaunt a bral si od černého vrátného pětidolarovou bankovku. Vracel mu dolarovou bankovku a podával jednu z automatických pistolí, jež mu Eso přivezl z Bostonu.

„Děkuji vám, slečno Millikenová!“ Vzal si desetidolarovku a vracel jí osm dolarů.

Počítal jim zbraně tolik, kolik si mohli dovolit – ani o cent méně či více. Každému podle jeho možností, bylo motto pana Gaunta – ne každému dle jeho potřeb, protože oni všichni jsou potřební a on jen přišel naplnit jejich prázdnotu a ukončit jejich trápení.

„Rád vás vidím, pane Emerson!“

Ach, je to vždy pohoda, velká pohoda, když zase může dělat obchody jako za stará. A kšeft snad ještě nikdy nešel tak dobře.

Alan Pangborn nebyl v Castle Rocku. Zatímco se shromažďovali reportéři a státní policie na jednom konci Main Street a Leland Gaunt prováděl svůj výprodej o kus dál v kopci, seděl Alan na ošetřovně Blumerova křídla nemocnice Northern Cumberland v Bridgtonu.

Blumerovo křídlo bylo poměrně malé – mělo pokoje jen pro čtrnáct pacientů – ale co mu chybělo na rozloze, to doháněly barvy. Stěny pokojů pro pacienty byly natřené jasnými základními barvami. V ošetřovně visela se stropu pohyblivá konstrukce s ptáky, elegantně kroužícími kolem svého středového uchycení.

Alan seděl před dlouhou nástěnnou kresbou, zobrazující různé úryvky různých pohádek. V jedné části kresby byl muž, natahující se přes stůl a podávající něco malému chlapci, nepochybně venkovskému balíkovi, který na tu podávanou věc hleděl zároveň poděšeně i fascinovaně. Ten obrázek zapnul v Alanově hlavě nějakou vzpomínku a okamžitě se mu vynořila dětská říkanka:

Hloupý Honza potkal strejdu, jak jde na pout' s nuší medu. Honzo, Honzo, strejda dí, nechceš zkusit zboží můj?

Alanovi náhle na pažích naskočila husí kůže – malé kopečky jakoby plné studeného potu. Nevěděl proč, ale i to mu připadalo úplně normální. Nikdy za celý svůj život se necítil tak otřesený, tak vyčerpáný a tak zmatený, jako právě teď. V Castle Rocku se děje něco, co je naprosto mimo jeho chápání. Úplně jasné to začalo být zřejmě až dnes odpoledne, kdy to všechno najednou šlehlo jako blesk z čistého nebe – ale začalo to už před několika dny, snad už před týdnem. Neví, co to bylo, ale měl pocit, že Nettie Cobbová a Wilma Jerzycková byly jen prvními vnějšími příznaky.

A měl děsivou hrůzu z toho, že tohle všechno pokračuje, zatímco on tu sedí s Hloupým Honzou a tím strejdou.

Nějaká sestřička – dle malého štítku přišpendleného na jednom prsu slečna Hendriová – kráčela chodbou se slabým mlaštěním gumových podrážek bot, proplétajíc se elegantně mezi různými hračkami, jichž byla podlaha chodby plná. Když Alan přišel, hrálo si v chodbě asi deset dětí, některé s údy v sádře, některé částečně bez vlasů – patrně následek chemoterapie. Stavěly kostky, jezdily s autíčky, přátelsky po sobě pokřikovaly. Teď byl čas večere a všechny šly buď do jídelny či do svých pokojů.

„Jak mu je?“ zeptal se Alan slečny Hendriové.

„Žádná změna.“ Hleděla na Alana poměrně netečně s výrazem, nepostrádajícím určitý prvek nepřátelství. „Spí. Měl by spát. Zažil velký šok.“

„Co jeho rodiče? Ozvali se?“

„Volali jsme jeho otci do zaměstnání do South Parisu. Byl dnes odpoledne na práci v New Hampshire. Řekli nám, že už jel domů. Jakmile přijede, podáme mu zprávu. Myslím, že by měl být doma kolem deváté – pochopitelně přesně se to říci nedá.“

„A co jeho matka?“

„To nevím,“ řekla slečna Hendriová. To nepřátelství teď bylo zřetelnější, avšak nebylo už zaměřené na Alana. „Tam jsem já nevolala. Já vím jen to, co jsem slyšela – není tam. Tenhle chlapec byl svědkem toho, jak jeho bratr spáchal sebevraždu puškou, a přestože se to stalo u nich doma, jeho matka tam není. A teď mě budete muset omluvit – musím jít připravit vozík s léky.“

„Samozřejmě,“ zamumlal Alan. Sledoval ji, jak odchází, a pak vstal ze židle. „Slečno Hendriová?“

Otočila se. Oči měla stále ještě klidné, ale zvednuté obočí naznačovalo, že ji šerif už obtěžuje.

„Slečno Hendriová, já skutečně velmi nutně potřebuji hovořit se Seanem Ruskem. Chci říci, že to je skutečně velmi nutná záležitost.“

„Ano?“ Její hlas teď byl přímo ledový.

„Něco –“ Náhle Alan pomyslel na Polly a hlas mu selhal. Odkášlal si a donutil se pokračovat. „V mém městečku se něco děje. A jsem přesvědčen o tom, že sebevražda Briana Ruska je jen jednou částí toho všeho. A jsem přesvědčen i o tom, že Sean Rusk může být klíčem pro to všechno ostatní.“

„Šerife Pangborne, Seanu Ruskovi je teprv sedm let. A jestli skutečně něco ví, tak proč tu nejsou i další policisté?“

Jo – další policisté, pomyslel si. Ona má asi na mysli kvalifikované policisty. Policisty, kteří nebudou zpovídat jedenáctileté kluky na ulici a posílat je domů, aby tam v garáži spáchali sebevraždu.

„Protože ti mají dnes plné ruce práce,“ řekl Alan, „a protože neznají městečko tak dobře jako já.“

„Aha.“ Otočila se, že opět půjde.

„Slečno Hendriová.“

„Šerife, jsem tu teď večer sama a mám spoustu –“

„Brian Rusk nebyl dnes jedinou obětí v Castle Rocku. Máme nejméně tři další postižené. Jeden muž, vlastník místní hospody, byl právě odvezen do nemocnice v Norwayi s téměř smrtelným zraněním. Možná bude žít, ale nejbližších nejméně šestatřicet hodin nebude schopen mluvit. A mám takový ošklivý pocit, že tomu zabíjení ještě není konec.“

Konečně se mu podařilo trochu upoutat její pozornost.

„A vy máte pocit, že Sean Rusk o tom něco ví?“

„Možná ví, proč jeho bratr tu sebevraždu spáchal. A jestli to ví, tak nám možná objasní i ten zbytek. Kdyby se probudil, dáte mi vědět?“

Zaváhala, a pak řekla: „To ovšem záleží na duševním stavu, v jakém po probuzení bude, šerife. Nehodlám vám dovolit, abyste ještě zhoršoval stav toho hysterického kluka – ať už se ve vašem městě děje cokoliv.“

„Chápu.“

„Opravdu? Nu dobrá.“ Obdařila ho pohledem, který říkal Tak tu tedy klidně hačej a nedělej mi žádné problémy, a vrátila se za svůj vysoký pult. Posadila se a Alan slyšel, jak nakládá na vozík lahvičky a tuby s léky.

Alan vstal, šel k telefonnímu automatu v chodbě a znovu vytočil číslo Polly. A telefon znovu prostě jen vyzváněl a vyzváněl. Vytočil číslo do dílny Šijem, pořád šijem, ozval se záznamník a on opět jen zíral na pomalovanou zeď.

Zapomněla jste se mě zeptal jednu věc, slečno Hendriová, pomyslel si Alan. Zapomněla jste se mě zeptat, proč jsem právě tady, když se toho tolik děje v okresním městě, jehož ochráncem jsem byl zvolen. Zapomněla jste se mě zeptat, proč nevedu vyšetřování a tady nesedí nějaký můj podřízený – například Franta Vomáčka – a nečeká, až se Sean Rusk probudí. Na tyhle věci jste se mě zeptat zapomněla, slečno Hendriová – a já mám takové malé tajemství. Já jsem rád, že jste na to zapomněla. To je to tajemství.

Důvod ovšem byl zrovna tak prostý, jako ponižující. Mimo případů v Bangoru a Portlandu nepříslušely lokální vraždy kanceláři okresního šerifa, nýbrž státní policii. O tom mluvil Henry Payton v případě onoho souboje mezi Wilmou a Nettí – ale teď už o tom nemluví. Nemůže si to totiž dovolit. Zástupci všech novin a televizních stanic z jižní části státu Maine jsou teď už v Castle Rocku nebo na cestě do něj. Nebude to dlouho trvat a připojí se k nim jejich kolegové z celého státu... a jestli skutečně ještě není po všem – jak se Alan domnívá – tak se k nim co nevidět připojí i další pracovníci sdělovacích prostředků z jihu.

To je ta prostá realita situace, neměníci ovšem nic na tom, jak se Alan právě teď cítí. Cítí se jako baseballový hráč, který není schopen odpálit míček a trenér ho proto pošle do sprch. To je jen nepopsatelně přibližlý popis jeho pocitů. Posadil se před Hloupého Honzu a znovu začal všechno probírat.

Lester Pratt, po smrti. Přišel do šerifovy kanceláře v záchvatu nějakého žárlivého šílenství a napadl Johna LaPointa. Šlo nejspíš o to jeho děvče, i když John stačil Alanovi říci ještě před tím, než ho odvezla ambulance, že se Sally Ratcliffovou už přes rok nechodí. „Den čem ji poskal da ulici a chcel sem s dí bluvit, ale adi mé dedechala domludit. De puđu do bekla.“ Dotkl se zlomeného nosu a mrknul. „Se bi sdá, se brávě děď v bekle sem.“

John byl hospitalizován v nemocnici v Norwayi se zlomeninou nosu, přeraženou čelistí a dalšími vnitřními zraněními.

Sheila Brighamová je také v nemocnici. Šok.

Hugh Priest a Billy Tupper jsou po smrti. To se dozvěděl právě ve chvíli, kdy se Sheila sesypala. Zavolal jim to závozník, který měl tolik rozumu, že ještě před tím, než volal šerifovi, zavolal záchranku. Ten člověk byl skoro stejně hysterický jako Sheila a Alan mu to ani nevyčítal. V tu dobu už byl pořádně hysterický i on sám.

Henry Beaufort je v kritickém stavu v důsledku násobného zranění střelnou zbraní.

Norris Ridgewick je nezvěstný... a to ho nějak bolí nejvíc.

Poté, co zavolal ten závozník, začal se Alan po něm shánět – ale Norris byl prostě pryč. Alan předpokládal, že se možná vydal formálně zatknout Danfortha a že se vrátí i s prvním radním, ale z následujících událostí brzy vyplynulo, že Keetona zatím nezatkl nikdo. Alan předpokládal, že ho zatknou stáťáci, ale ani ti se k tomu nedostali. Patrně měli na práci důležitější věci. A mezitím Norris prostě zmizel. Ale ať už je kdekoliv, musel tam jít pěšky; když Alan odjížděl z města, Norrisův brouk pořád ještě ležel převrácený na bok uprostřed Lower Main Street.

Svědci vypověděli, že Cvalík se protáhl do svého cadillaku oknem a prostě odjel. Jediná osoba, která se mu v tom pokusila zabránit, za to zaplatila dost vysokou cenu. Scott Garson je hospitalizován zde v nemocnici Northern Cumberland s přeraženou čelistí a lící kostí, zlomeným zápěstím a třemi zlomenými prsty. Mohlo to být i horší; přihlížející tvrdili, že Cvalík se ho snažil ještě přejet autem, když už ležel na silnici.

Lenny Partridge má zlomenou klíční kost a bůhví kolik žeber a je také někde hospitalizovaný. Andy Clutterbuck mu zprávu o tomhle posledním neštěstí sděloval právě v okamžiku, kdy se Alan pořád ještě snažil vyrovnat se skutečností, že první radní města je nyní uprchlíkem před zákonem, připoutaným k velkému červenému cadillaku. Vypadá to, že Hugh Priest zastavil Lennyho, vyhodil ho na silnici a odjel ve staroušově autě. Alan předpokládal, že Lennyho šunku najdou na parkovišti před Žlutým tygrem, protože právě tam Hugh naposledy vydechl.

A pak tu pochopitelně máme Briana Ruska, který okusil, jak chutná kulka, ve věku jedenácti let. Clut ani nestačil dopovědět příběh Hughha, když telefon zazvonil znovu. To už byla Sheila pryč, a když Alan zvedl telefon, ozval se hlas nějakého hysterického, uječeného kluka – Seana Ruska, který vytočil číslo, natisknuté na jasně oranžové samolepce hned vedle telefonu v kuchyni.

Vzato kolem a kolem, dnes odpoledne v Castle Rocku zastavily vozy záchranek a sanitek ze čtyř různých měst.

Jak tu tak seděl před obrázky Hloupého Honzy a strejdy a sledoval pohupující se ptáčky z umělé hmoty, točící se kolem středového drátu, vrátil se Alan v myšlenkách opět k Hughovi a Lennymu. Jejich spory nepatřily mezi ty nejvážnější v Castle Rocku, nicméně patřily mezi jedny z něj zvláštějších... a

Alan měl pocit, že klíčem k této záležitosti může být právě jejich zvláštnost.

„Proč si k sakru nevzal Hugh svoje vlastní auto, když se tak ztopořil na Henryho Beauforta?“ zeptal se Alan Cluta, divoce se probíraje již tak rozcuchanou kšticí. „Proč si musel brát právě Lennyho starou popelnici?“

„Protože Hughův buick stál na čtyřech prázdných pneumatikách. Vypadaly, jako kdyby do nich někdo vyřezával nožem srdíčka.“ Clut pokrčil rameny a se znepokojením si prohlížel nekonečný nepořádek, vládnuoucí teď v šerifově kanceláři. „Možná si myslel, že mu to udělal Henry Beaufort.“

Ano, napadlo teď Alana. A možná že skutečně tomu je tak. Je to sice šílenost – ale je to snad výrazněji větší šílenost, než když si Wilma Jerzycková myslela, že Nettie Cobbová jí nejdřív poházela prostěradla blátem a pak jí porozbýjela všechna okna na domě? Nebo to snad byla větší šílenost, když si Nettie myslela, že jejího psa zabila Wilma?

Než měl čas poptat se Cluta na další podrobnosti, přišel do kanceláře Henry Payton a co možná nejohleduplněji Alanovi sdělil, že případ přebírá. Alan přikývl. „Existuje jedna věc, Henry, kterou bys ale měl zjistit co možná nejdřív.“

„A to je co?“ zeptal se Henry, Alan však se znechucením spatřil, že Henry ho poslouchá jen tak na půl ucha. Jeho dávný přítel – jeho první skutečný přítel, s nímž se Alan skamarádil v policejní komunitě poté, co byl zvolen šerifem, a jak se ukázalo, velmi cenný přítel – se už soustřeďoval na jiné věci. Jak rozmístí svoje síly – vzhledem k velkému rozptylu všech těch případů – to byla teď nejspíš jeho hlavní starost.

„Měl bys zjistit, zda Henry Beaufort měl vztek na Hughu Priesta, protože Hugh na něj našťvaný byl. Pochopitelně, že teď se ho ptát nemůžeš, když je v bezvědomí, ale až se probere –“

„Zeptám se ho,“ řekl Henry a poplácal Alana po rameni. „Zeptám.“ Pak zvýšil hlas: „Brooks! Morrisone! Ke mně!“

Alan ho sledoval, jak odchází, a měl nutkání jít za ním, chytit ho za rameno a donutit ho, aby ho poslouchal. Neudělal to, protože Henry a Hugh i Lester a John – dokonce i Wilma a Nettie – pro něj nějak začínali ztrácet jakoukoliv skutečnou důležitost. Mrtví zůstanou mrtvými; je třeba se postarat o zraněné; zločiny již byly spáchané.

Jenomže Alan měl jakési hrůzné, plíživé tušení, že ten hlavní, skutečný zločin probíhá dál.

Když Henry odešel instruovat svoje muže, zavolal si Alan znovu Cluta. Jeho zástupce se dostavil s rukama v kapsách a zarputilým výrazem ve tváři. „Odsunuli nás, Alane,“ řekl. „Jsme teď už mimo obraz. Kurva fix!“

„Ne tak docela,“ řekl Alan v naději, že to zní tak, jako kdyby tomu sám věřil. „Budeš mě tu zastupovat, Clute.“

„Kam jedeš?“

„K Ruskům.“

Ale než tam dojel, byli Brian i Sean už pryč. Ambulance, která se postarala o chudáka Scotta Garsona, sem zajela vyzvednout i Seana; oba teď byli na cestě do nemocnice Northern Cumberland. Druhé vozidlo Harryho Samuelse. stará dodávka Lincoln, naložila Briana Ruska a odvezla ho do Oxfordu, kde bude provedena pitva. Harryho lepší vůz – o němž mluvil jako o „služebním“ – už odjel na stejné místo s těly Hugh a Billyho Tuppera.

Alan si pomyslel, že těla budou v malé márnici naskládána na sebe jako kulatina.

Až když dojel k domu Rusků došlo Alanovi – rozumem i srdcem – jak dokonale byli vyšachováni ze hry. Dva Henryho muži sem dorazili už před ním a dávali jasně najevo, že Alan tu může zůstat jen za předpokladu, že jim do ničeho nebude strkat nos. Stál chvíli ve dveřích kuchyně a sledoval je s pocitem, že tu je užitečný asi jako páté kolo u vozu. Reakce Cory Ruskové byly pomalé, skoro jako kdyby byla pod vlivem nějakého omamného prostředku. Alan si pomyslel, že nejspíš je v šoku, případně že jí zřizenci, odvázející sanitkou jejího druhého syna do nemocnice, dali ze soucitu nějaký utišující prostředek. Její pohled mu trochu připomínal výraz, jaký měl v očích Norris, když se soukal z okna svého převrženého brouka. Ale ať už to bylo nějakými utišujícími prostředky nebo v důsledku šoku, nepodařilo se detektivům dostat z ní žádnou zajímavější informaci. Neplakala sice, ale zcela jasně nebyla schopná soustředit se na jejich otázky tak, aby nějak smysluplně odpovídala. Řekla jim, že neví vůbec

nic; byla nahoře v ložnici a spala. Pořád jen říkala chudák Brian, chudák Brian. Tento cit však vyjadřovala monotónním hlasem, který se Alanovi zdál být neupřímný, a stále si přitom pohrávala se starými slunečními brýlemi, ležícími vedle ní na kuchyňském stole. Jednu nožičku měly spravovanou lepicí páskou a jedno ze skel prasklé.

Alan pocítil znechucení a rozjel se sem, do nemocnice.

Ted' vstal a šel k telefonnímu automatu na konci hlavní chodby. Znovu zavolal Polly – ale telefon znovu nikdo nebral. Pak vytočil číslo kanceláře šerifa. Nějaký šťavnatý hlas se ohlásil „Státní policie“ a Alan pocítil jakési dětinské bodnutí žárlivosti. Představil se a požádal, zda může mluvit s Clutem. Asi po pěti minutách čekání Clut přišel k aparátu.

„Promiň, Alane. Nechali to sluchátko prostě vyvěšené na stole. Náhodou jsem právě přišel, jinak bys čekal dál. Těm přiblblým stát'ákům na nás nezáleží ani za mák!“

„S tím si nedělej starosti, Clute. Už někdo našel Keetona?“

„No... nevím, jak bych ti to řekl, Alane, ale...“

Alanovi se opět pohnul žaludek a zavřel oči. Tak měl pravdu: ještě není po všem.

„Prostě mi to pověz,“ řekl. „Zapomeň na protokol.“

„Cvalík – teda chci říct Danforth – jel domů a šroubovákem urazil držadlo dveří u cadillaku. Jak za něj byl připoutaný.“

„Já vím,“ řekl Alan. Oči měl stále ještě zavřené.

„No... a pak zabil svoji ženu, Alane. Kladivem. Nenašli ji stát'áci, protože ty Cvalík až do chvíle asi před patnácti minutami vůbec nezajímal. Našel ji Seat Thomas. Jel zkontrolovat Cvalíkův dům. Vypověděl, co tam našel a asi před pěti minutami přijel sem. Říká, že ho pálí na prsou – a ani se tomu nedivím. Cvalík jí úplně rozmlátil obličej. Všude prý je rozstříkaný mozek, splepený vlasy. Je tam teď snad celá četa Paytonových lidí. Seata jsem posadil k tobě do kanceláře. Ať raději sedí tam, než aby se sesypal tady.“

„Kriste pane, Clute – okamžitě ho odvez k Rayi Van Allenovi. Je mu dvašedesát a celý život kouřil camelky.“

„Ray odjel do Oxfordu, Alane. Pomáhá tam doktorům dát dohromady Henryho Beauforta.“

„A co ten jeho praktikant – jak se jmenuje? Frankel. Everett Frankel.“

„Není k zastížení. Zkoušel jsem ho volat jak do ordinace, tak domů.“

„No a co říká jeho žena?“

„Everett je starý mládenec, Alane.“

„Ach sakra.“ Nad telefon někdo vyryl do omítky slova Don't worry, be happy. Alan se kysele ušklíbl.

„Mohu ho do nemocnice odvézt sám,“ nabídl se Clut.

„Já tě potřebuji tam, kde právě jsi,“ řekl Alan. „Už dorazili novináři a lidi od televize?“

„Jo. Je jich tu všude plno.“

„No jo, až to tady skončím, tak se tedy o něj postarám. Kdyby se mu udělalo hůř, tak provedeš následující: půjdeš ven, chytiš tam nějakého reportéra, který se ti bude zdát alespoň napůl při smyslech, prohlásíš se mu a donutíš ho odvézt Seata sem do Northern Cumberlandu.“

„Dobře.“ Clut zaváhal a pak vybuchl: „Chtěl jsem jet ke Keetonům, ale ti stát'áci... nepustili mě na místo činu! Co říkáš tomuhle, Alane? Ty syčáci nechtějí pustit zástupce okresního šerifa na místo činu!“

„Chápu, jak ti je. Mně se to taky moc nelíbí. Ale dělají jen svoji práci. Vidiš na Seata z toho místa, kde teď stojíš?“

„Jo.“

„No a co? Žije?“

„Sedí za tvým stolem, hulí cigaretu a čte si v úředním věstníku z posledního měsíce.“

„Dobře,“ řekl Alan. Chtělo se mu smát a brečet najednou. „To odpovídá. Nevolala náhodou Polly Chalmersová, Clute?“

„Ne... momentik, tady je nějaký vzkaz. Ale bude už asi starší. Volala, Alane. Těsně před půl čtvrtou.“

Alan udělal obličej. „O tom vím. Později už nevolala?“

„Nic tu nevidím, ale to nemusí být rozhodující. Když tu teď není Sheila a telefony berou ti státní

medvědi, cožpak se něco s jistotou dozvíš?“

„Díky, Clute. Ještě bych měl něco vědět?“

„Jo, pár věcí.“

„Povídej.“

„Mají tu zbraň, kterou střílel Hugh na Henryho, ale David Friedman z balistiky od státní policie říká, že ji nezná. Je to nějaká automatická pistole, ale ten chlápek říká, že nikdy takovou ještě neviděl.“

„Víš to určitě, že to je David Friedman?“ zeptal se Alan.

„Jasně, Friedman – tak se ten chlápek jmenuje.“

„Ten to musí vědět. Dave Friedman je chodící bible střelců.“

„Přesto to neví. Stál jsem zrovna vedle, když mluvil s tím tvým kamarádem Paytonem. Říkal, že vypadá jako menší německý mauser, že ale nemá normální zaměřovač a závěr že je jiný. Mám ten dojem, že ji poslali s tunou dalších předmětů doličných na rozbor do Augusty.“

„A dál?“

„Na dvorku Henryho Beauforta našli nějaký anonym,“ řekl Clut. „Byl zmačkaný do koule vedle jeho auta – znáš přece ten jeho klasický Thunderbird, ne? Byl také poničený. Jako Hughův auták.“

Alan měl pocit, jako kdyby mu nějaká velká, měkká ruka dala facku do tváře. „Co na něm bylo napsáno, Clute?“

„Moment.“ Slyšel rychlé šustění, jak Clut listoval svým zápisníkem. „Tady to mám. Nikdy si už nedovoluj nedat mi nalejt a pak mi brát klíče vod auta, kryso jedna vodporná.“

„Kryso?“

„Jo, takhle to tam bylo.“ Clut se nervózně uchechl. „Slova ‚nikdy‘ a ‚krysa‘ jsou podtržená.“

„A říkáš, že auto bylo poničené?“

„Přesně tak. Pneumatiky prořezané, stejně jako u Hughova auta. A na straně spolujezdce na boku dlouhý, hluboký škrábanec. Jo.“

„Dobře,“ řekl Alan. „Měl bych pro tebe ještě něco. Zajdi do holičství a pak třeba do herny, jestli bude potřeba. Koukej zjistit, kde naposledy nedali Henrymu nalejt.“

„Ale státní policie –“

„Na státní policii se vyser!“ řekl Alan impulsivně. „Je to naše město. Víme, koho se ptát a kde koho najít. Chceš mi snad vykládat, že nejsi schopen tohle se dozvědět během pěti minut?“

„Ale pochopitelně, že nechci,“ řekl Clut. „Když jsem přijížděl z Castle Hillu, viděl jsem Charlieho Fortina, jak stojí před obchodem Western Auto ještě s pár dalšími lidmi. Jestli se Henry s někým pohádal, tak Charlie bude určitě vědět s kým. Vždyť ten je u Tygra víc než doma!“

„Ano. A vyslýchala ho státní policie?“

„No... ne.“

„Ne. Tak ho vyslechněš ty. Ale stejně mám ten dojem, že my oba známe odpověď už teď, ne?“

„Hugh Priest,“ řekl Clut.

„To mi zní dost pravděpodobně,“ řekl Alan. A možná to napadne i Henryho Paytona, pomyslel si.

„Dobře, Alane. Jdu na to.“

„A zavolej mi v tu minutu, kdy to budeš vědět. V tu vteřinu.“ Dal Clutovi číslo a pak ho donutil znovu ho přeríkat, aby měl jistotu, že Clut si ho poznamenal správně.

„Zavolám,“ řekl Clut a pak zuřivě vybuchl: „Co se to tu děje, Alane? Co se to tu, kurva fix, vůbec děje?“

„Já nevím.“ Alan se náhle cítil velmi starý, velmi znavený... a rozhněvaný. Ne už na Paytona za to, že mu odebral případ – ale na toho, kdo je odpovědný za tenhle ohňostroj krve. A stále víc a víc docházel k přesvědčení, že kdyby se dostal na kořen toho všeho, zjistil by, že to je všechno řízené z jediného zdroje. Wilma a Nettie. Henry a Hugh. Lester a John. Někdo je propojil jako nálož výbušnin. „Já nevím, Clute – ale přijdeme na to.“

Zavěsil a znovu vytočil číslo Polly. Jeho nutkání dát s ní věci do pořádku, zjistit proč se na něj tak rozběsnila, už pomalu opadalo. Ale ty náhradní pocity, jež se ho teď začínaly zmocňovat, nebyly o nic víc uklidňující: nějaká hluboká a neurčitá hrůza; stále se prohlubující přesvědčení, že Polly je v nebezpečí.

Telefon vyzváněl... a nikdo ho nebral.

Polly, já tě miluji a potřebuji s tebou mluvit. Prosím tě, zvedni ten telefon, Polly, miluji tě a potřebuji s tebou mluvit. Prosím tě, Polly, zvedni ten telefon, já tě miluji –

Ta slova se mu hlavě ozývala znovu a znovu, jako kdyby se mu tam zasekla nějaká právě přehrávaná gramofonová deska. Chtěl zavolat Cluta a požádat ho, jestli by se teď ze všeho nejdřív nerozjel podívat k Polly, zda je pořádku – ale nedokázal to. Byl by to velmi špatný postup, pokud na Castle Rock čeká výbuch ještě nějakých dalších náloží.

Jistě, Alane... ale co když Polly je jednou z nich?

Ta myšlenka sice vágně uvolnila jakousi asociaci, ale on ji nedokázal včas zachytit, takže opět zapadla.

Alan pomalu zavěsil sluchátko. Když ho ukládal do vidlice, přerušil vyzvánění v pülce.

Polly to už nemohla vydržet. Otočila se na stranu, natáhla se k telefonu... a ten se v polovině zazvonění odmlčel.

Zaplat' pánbů, pomyslela si. Ale skutečně?

Ležela na posteli a naslouchala zvukům blížící se bouřky. Tady nahoře bylo horko – horko jako v polovině července – ale otevřít okna v úvahu nepřípadalo, protože právě před týdnem jí Dave Phillips, místní řemeslník a údržbář nasadil okenice a dveře proti bouři. A tak si svlékla staré džínsy a tričko, jež měla na své výpravě na venkov a úhledně je složila na židli u dveří. Ležela teď na posteli jen ve spodním prádle – chtěla si trochu zdřímnout, než vstane a půjde se osprchovat; spánek však nepřicházel.

Mohly za to částečně ty policejní sirény venku, hlavně ale asi Alan; to, co Alan provedl. Nedokázala pochopit jeho groteskní zradu všeho, v co věřila a na co spoléhala – zároveň tomu však ani nedokázala utéci. Mysl jí tékala k něčemu jinému (na příklad k těm sirénám, ječícím, jako kdyby se blížil konec světa) a pak se náhle opět musela vracet k tomu, jak jednal za jejími zády, jak za jejími zády čmúchal. Bylo to, jako kdyby ji píchal zaostřeným koncem klacku do nějakého skrytého a bolavého místa.

Ach, Alane, jak jen jsi to mohl udělat, ptala se jeho – i sebe – znovu a znovu.

Ten hlas, který jí odpovídal, ji překvapil. Byl to hlas tety Evvie – a pod onou suchou věcností, s níž se vždy vyjadřovala, teď slyšela i nějaký neklidný, mocný hněv.

Kdybys mu řekla pravdu hned, děvče, nikdy by to nemusel dělat.

Polly se posadila. Je to rušivý hlas – a nejrušivější je skutečnost, že to je její vlastní hlas. Teta Evvie už je řadu let mrtvá. Tohle je její podvědomí, používající tetu Evvie k vyjádření svého hněvu stejným způsobem, jakým by plachý břichomluvec použil svůj vnitřní hlas, kdyby chtěl požádat nějakou krásnou dívku o schůzku a –

Nech toho, děvče – cožpak jsem ti už dávno neříkala, že tohle město je plné přeludů? Možná jsem to já. Možná ano.

Polly ze sebe vydala zajímavý, postrašený výkřik a pak si přitiskla ruku na ústa.

Nebo možná nejsem. Nakonec stejně nebude záležet na tom, zda to jsem či nejsem já. Otázka je jiná, Trišo: kdo zhřešil první? Kdo první podvedl? Kdo hodil první kámen?

„To není fér!“ vykřikla Polly do horké místnosti a pak pohlédla na svůj ustrašený obličej s rozšířenými očima v zrcadle na stěně. Čekala, že hlas tety Evvie se vrátí – když se nevracel, pomalu si opět lehla.

Možná skutečně zhřešila jako první ona – pokud ovšem vypuštění části pravdy a její nahrazení několika nevinými nepravdami představuje hřích. Možná skutečně podvedla jako první ona. Dává to však Alanovi nějaké právo prověřovat ji způsobem, jakým si policejní úředník prověřuje minulost nějakého známého recidivisty? Dává mu to snad právo uvádět její jméno na nějaké služební korespondenci mezi jednotlivými státy... nebo nasazovat na ni špehy... nebo...

Zapomeň na to, Polly, zašeptal nějaký hlas, který znala. Už se netrap kvůli jednání, které z tvé strany bylo naprosto korektní. A konečně: slyšela jsi přeci v jeho hlase tu vinu, ne?

„Ano!“ zamumlala do polštáře. „Přesně tak, slyšela jsem ji tam! Ale co s tím, teto Evvie?“ Žádná odpověď... jen nějaké zvláštní, lehké cukání (otázka je jiná, Trišo) někde v jejím podvědomí. Jako kdyby na něco zapomněla, vynechala něco (chtěla bys cukrátko, Trišo?) z té rovnice.

Polly se otočila na bok a azka se jí na prsou posunula. Uslyšela, jak tam něco uvnitř jemně škrábe na

stříbrnou stěnu svého vězení.

No, pomyslela si Polly, to se tam jen něco posunuje. Setrvačností. Ten nápad, že snad vevnitř skutečně je něco živého... to je jen tvoje představivost.

Škráb-škráb-škráb.

Stříbrná kulička mezi bílými bavlněnými polokoulemi její podprsenky se nepatrně zakývala.

Škráby-škráb-škráb.

Ta věc je živá, Trišo, řekla teta Evvie. Ta věc je živá – a ty to víš.

Nebud' blázen, řekla jí Polly, obracejíc se na druhou stranu. Jak by tam uvnitř mohlo být něco živého? Dejme tomu, že těmi malými dírkami by to mohlo dýchat, ale čím by se to tam asi živilo?

Možná se to živí TEBOU, Trišo, odpověděla teta Evvie s tichou nesmiřitelností.

„Polly,“ zamumlala. „Já se jmenuji Polly.“

Tentokrát bylo to cuknutí jejího podvědomí nějak silnější – nějak znepokojivější – a ona byla na chvíli téměř schopna se té myšlenky chytit. Pak začal telefon zvonit znovu. Zalapala po dechu a posadila se, ve tváři výraz vyčerpání a zděšení. Odehrával se v ní boj mezi pýchou a touhou.

Promluv si s ním, Trišo – cožpak tě ubude? Ještě líp – vyslechni ho. Předtím jsi stejně nikdy moc neposlouchala, vid'?

Nechci s ním mluvit. Ne po tom, co provedl.

Ale přesto ho pořád miluješ.

Ano; to je pravda. Jenomže teď ho navíc i nenávídím.

Hlas tety Evvie se ozval ještě jednou, hněvivě jí probíhal hlavou. To chceš být preludem celý svůj život, Trišo? Co se to s tebou děje, děvče?

Polly se jakoby rezolutně natáhla po sluchátku telefonu. Její ruka – její teď už hbitá ruka bez bolesti – se zastavila těsně před sluchátkem. Protože možná to vůbec není Alan. Možná je to pan Gaunt a chce jí říci, že s ní ještě neskončil, že ještě nesplatila všechno.

Opět udělala pohyb, že sluchátko zvedne. Tentokrát se prsty již skutečně dotkla jeho povrchu z umělé hmoty – potom však ucukla. Sepnula obě ruce a složila si je na prsou v nervózním uzlíčku. Bála se toho mrtvého hlasu tety Evvie – kvůli tomu, co provedla dnes odpoledne, kvůli tomu, co by pan Gaunt (nebo Alan!) mohl ve městečku vyprávět o jejím mrtvém synovi, kvůli tomu ječení sirén a kvílení pneumatik aut venku.

Ale nejvíc z těchto všech věcí – jak si právě uvědomila – se bojí samotného pana Gaunta. Měla pocit, jako kdyby ji někdo připoutal k srdci nějakého velkého ocelového zvonu – zvonu, který ji současně ohlušuje, přivádí k šílenství a zároveň ji rozmačkává na kaši, jakmile začne zvonit.

Telefon zmlkl.

Venku se rozječela další siréna a jak se její zvuk vzdaloval směrem k mostu Tin Bridge, ozvalo se opět zahřmění. Teď už mnohem blíž. Vezmi ten telefon, zašeptal hlas tety Evvie. Vezmi ho, zlato. Klidně můžeš – on má moc nad potřebou, ne vůlí. Vezmi ho. Zlom tu jeho moc nad tebou.

Ona však hleděla na telefon a vzpomínala na onen večer před necelým týdnem, kdy chtěla sluchátko zvednout, narazila na něj prsty a srazila ho na zem. Vzpomínala na tu bolest, která jí vystřelila paži jako hladová krysa s vylámanými zuby. Tam se vrátit nemůže. Prostě nemůže.

Nebo může?

V Castle Rocku dnes večer probíhá něco nechutného, Trišo, řekla teta Evvie. Chceš se ráno probudit a dozvědět se, kolik z toho bylo způsobeno i TVOJÍ nechutností? Skutečně chceš k tomu výsledku přispět, Trišo?

„Ty to nechápeš,“ zasténala. „To nebylo proti Alanovi, to bylo proti Esu! Esu Merrillovi! A ten si to zaslouhuje!“

Nesmiřitelný hlas tety Evvie se vrátil: Pak si to zaslouhuješ i ty, zlato. Zaslouhuješ si to.

Dvacet minut po šesté hodině onoho úterního večera, když se bouřkové mraky přiblížily k městečku a šero vystřídala již skutečná tma, vešel do místnosti kanceláře šerifa důstojník státní policie, který nahradil Sheilu Brighamovou na dispečinku. Přešel kolem rozlehlého prostoru zhruba tvaru šestihranu, označeného páskou MÍSTO ZLOČINU a spěchal k místu, kde stál Henry Payton.

Payton byl rozčuchaný a vypadal nešťastně. Předchozích pět minut strávil s dámami a pány od tisku, a tak se cítil podobně jako vždy po podobných setkáních: jako kdyby ho namazali medem a pak donutili válet se v hromadě hyeního lejna, plného mravenců. Jeho prohlášení pro tisk také nebylo připravené tak dobře, jak by si býval přál. Reportéři televize na něj tlačili. Chtěli v době mezi šestou až půl sedmou živé vstupy s novými informacemi, tedy právě v době, kdy se vysílají místní zprávy – měli pocit, že ty živé vstupy prostě musí mít – a pokud jim nehodí nějakou kost, tak ho ve druhých zprávách v jedenáct hodin jistě rozcupují na kusy. Už ho vlastně stejně skoro rozcupovali. Téměř se jim podařilo dotlačit ho k přiznání, že nemá ani sebetenčí nitku, které by se mohl chytit. Neodešel z té narychlo svolané tiskové konference; on z ní prostě utekl.

Payton teď začínal zjišťovat, že měl možná Alana poslouchat pozorněji. Když přijel, tak se mu zdálo, že situace už je stabilizovaná. Ted' o tom ovšem začal vážně pochybovat, neboť od chvíle, kdy celý případ převzal, se stala další vražda – nějaké ženy jménem Myrtle Keetonová. Její manžel je pořád ještě na svobodě; nejspíš vzal nohy na ramena a teď už je někde za horami – ale je také docela dobře možné, že si klidně vesele skotačí někde tady v tomhle zvláštním městečku. Chlapík, který svoji ženu umlátil kladivem. Jinými slovy perfektní psychopat.

Problém ovšem spočívá v tom, že on tyhle lidi nezná. Alan i jeho zástupce je znají, ale Alan i Ridgewick jsou pryč. LaPointe je v nemocnici a nejspíš doufá, že mu doktoři ten jeho nos zase srovnají. Hledal Clutterbucka – a vůbec ho nepřekvapilo, když zjistil, že ten se také někam vypařil.

Chtěl jsi to, Henry, ozval se mu v hlavě Alan. Dobře. Tak to teď máš. A pokud jde o podezřelé, co kdybys zkusil třeba telefonní seznam?

„Poručíku Paytone? Poručíku Paytone!“ Byl to jeho dispečer.

„Co je?“ zavrčel Henry.

„Mám na vysílače doktora Van Allena. Chce s vámi mluvit!“

„O čem?“

„Neřekl. Jen mi pořád opakoval, že s vámi mluvit musí.“

Henry Payton se vydal do dispečerské kukaně se stále výraznějším pocitem, že na tom je asi stejně jako kluk, který se rozjede s kopce na kole bez brzd a po jedné straně má hlubokou rokli, po druhé vysokou skálu a za ním běží smečka hladových vlků s obličejí reportérů.

Vzal do ruky mikrofon. „Tady je Payton, přepínám.“

„Poručíku Paytone, tady je doktor Van Allen. Okresní ohledavač mrtvol.“ Hlas měl dutý a zněl jakoby z velké dálky, občas byl přerušovaný silnými výboji statické elektřiny. To bude ta blížící se bouřka, pomyslel si Henry.

„Ano, já vím, kdo jste,“ řekl Henry. „Vy jste vezl pana Beauforta do Oxfordu. Jak je mu? Přepínám.“

„Je –“

Krach pic bum chrum bzz.

„Ztrácíte se mi, doktore Van Allene,“ řekl Henry, snaže se mluvit co možná nejtrpělivěji. „Tak se mi zdá, že se k nám blíží pěkná bouřka. Můžete opakovat, co jste říkal? Přepínám.“

„Mrtvý!“ zakřičel doktor Van Allen přes praskání výbojů statické elektřiny. „Zemřel v ambulanci – ale nezdá se, že ho zabilo trauma ze střelby. Chápete? Nejsme přesvědčeni, že příčinou smrti tohoto pacienta bylo trauma ze střelby. Jeho mozek nejprve prošel atypickou edemií a pak praskl. Nejpravděpodobnější diagnózou bude, že v okamžiku zásahu střelami byla do jeho těla vpravena nějaká toxická látka – nějaká extrémně toxická látka. A tato stejná látka byla patrně příčinou toho, že i srdce mu doslova prasklo. Prosím, potvrďte příjem.“

No potěš pánbů, pomyslel si Henry Payton. Povolil si kravatu, rozepnul horní knoflík košile a pak opět stiskl tlačítko vysílání.

„Potvrzuji příjem vaší zprávy, doktore Van Allene – ale ať se propadnu, jestli to chápu. Přepínám.“

„Toxická látka byla nejspíš v kulkách zbraně, kterou byl zastřelen. Zdá se, že infekce zpočátku postupovala pomalu a pak nabrala rychlost. Máme dvě jasné ohraničené vějířovité plochy od míst zavedení – z rány na líci a rány na hrudi. Velmi důležité je –“

Krach pic bum chrum bzz.

„– ho má? Přepínám.“

„Opakujte to, doktore Van Allene.“ Henry přemítal, proč toho člověka prostě nenapadlo zavolat telefonem. „Opakujte to ještě jednou, prosím, přepínám.“

„Kdo má tu zbraň?“ ječel doktor Van Allen. „Přepínám!“

„David Friedman na balistice. Odvezl ji do Augusty.“

„Zajistil tu zbraň?“

„Ano. To je běžný postup.“

„Byl to revolver nebo automatická pistole, poručíku Paytone? To je teď nanejvýš důležité.“

„Automatická pistole.“

„Vytáhl zásobník?“

„To udělá v Auguste.“ Payton těžce dosedl do dispečerské židle. Náhle na něj padla únava.

„Ne! Ne, to nesmí! To nesmí udělat – rozumíte?“

„Rozumím,“ řekl Henry. „Nechám mu vzkaz v balistické laboratoři, aby ty zasraný patrony nechal v tom zasraném zásobníku, dokud kurva nezjistíme, co znamená tenhle poslední průser.“ Pocítil jakési dětské potěšení, když si uvědomil, že jeho slova jdou do éteru... pak si ale uvědomil, že spousta reportérů venku ho poslouchá na svých monitorovacích přijímačích. „Heleďte, doktore Van Allene, o takovýchhle věcech se přece nemůžeme bavit přes vysílačku. Přepínám.“

„Jestli nás teď někdo poslouchá, je to úplně jedno,“ ozval se doktor Van Allen příkře. „Jde teď o otázku života a smrti člověka, poručíku – snažil jsem se vás sehnat po telefonu, ale nepodařilo se mi to. Řekněte tomu vašemu člověku, aby si dobře prohlédl ruce, zda na nich nemá nějaké poranění, záděry, škrábance. A pokud má na pokožce ruky sebemenší poranění, ať okamžitě vyhledá ošetření. Nemáme zatím ani tušení, zda toxická látka není třeba na zásobníku i na kulkách. A proti účinkům té látky nemá ani nejmenší šanci – je to smrtelná látka. Rozumíte?“

„Rozumím,“ slyšel se Henry říkat. Přál si teď být kdekoliv jinde, jen ne tady – ale když už tu je, alespoň by si přál, aby vedle něj stál šerif Alan Pangborn. Od doby, kdy dorazil do Castle Rocku, měl stále víc a víc pocit, jako kdyby stál na rozpálené vozovce asfaltky a nohama se bořil do asfaltu hlouběji a hlouběji. „A co to je vlastně za látku?“

„Zatím nevíme. Žádný šípový jed, protože až do konce nedošlo k paralýze. A šípový jed je mimoto relativně bezbolestný, zatímco pan Beaufort značně trpěl. Ted' víme jen, že to začalo pomalu a pak se to rozjelo jako dráha.“

„To je všechno?“

„Kriste pane,“ vybuchl Van Allen. „Vám to nestačí?“

„Ano, nejspíš ano.“

„Bud'te rád –“

Srum, křáp, krak!

„Opakujte to prosím, doktore Van Allene. Opakujte to.“

Přes dmoucí se oceán vln statických výbojů zaslechl, jak mu doktor Van Allen říká: „Hlavně bud'te rád, že jste tu pistoli zajistili. Že se nemusíte obávat žádných dalších škod. Přepínám.“

„V tom s vámi souhlasím, doktore. Konec.“

Cora Rusková zahnula na Main Street a pomalu kráčela k Nezbytným věcem. Přešla kolem světle žluté dodávky značky Ford Econoline, na bocích pomalované sloganem KANÁL 5 – POSLEDNÍ ZPRÁVY TV STANICE WPTD, avšak nezahlédla Danforthu „Cvalíka“ Keetona, hledícího na ni z kabiny vozu nevidoucima očima. I kdyby ho zahlédla, stejně by ho nejspíš nepoznala; z Cvalíka se stal tak říkajíc nový člověk. A i kdyby ho poznala, nic by to pro ni neznamenalo. Cora teď měla svoje vlastní problémy a starosti. Měla ale především vztek. A nic z toho se netýkalo jejího mrtvého syna.

V jedné ruce Cora držela svoje rozbité sluneční brýle.

Měla pocit, že policie ji hodlá vyslýchat snad donekonečna... nebo alespoň tak dlouho, dokud ona nezešílí. Jděte pryč! chtělo se jí zakřičet na ně. Už přestaňte s těmi idiotskými otázkami na Briana! Jestli je v nějakém maléru, tak ho zatkněte, jeho otec to dá do pořádku – stejně se hodí jen na to, aby něco dával do pořádku; ale mě nechte na pokoji! Mám schůzku s Králem a nechci ho nechat čekat!

Jednu chvíli spatřila šerifa Alana Pangborna, opírajícího se o rám dveří mezi kuchyní a dvorkem, ruce

založené na prsou, a už už byla v pokušení svěřit se mu – on by jistě pochopil. Ten není jako ti ostatní – je z městečka, určitě zná Nezbytné věci, určitě si tam také něco speciálního koupil, určitě by to pochopil.

Jenomže v tu chvíli k ní v duchu promluvil pan Gaunt, klidně a rozumně jako vždycky. Ne, Cora – nemluv s ním. Nepochopil by to. Není takový jako ty. Není to žádný znalec, nic si nekoupil. Řekni jim, že chceš jet do nemocnice za svým chlapcem. Tak se jich zbavíš, alespoň na čas. A pak už to bude jedno.

Řekla jim přesně tohle a fungovalo to bezvadně. Dokonce se jí podařilo uronit pár slziček – nemyslela přitom na Briana, nýbrž na to, jak smutný asi teď Elvis je, když se musí potulovat po Gracelandu bez ní. Chudáček Král!

Odešli všichni mimo dvou nebo tří, kteří zůstali v garáži. Cora neměla ani ponětí, co tam dělají či co se tam snad snaží najít – a bylo jí to konečně i jedno. Sebrala ze stolu svoje kouzelné sluneční brýle a spěchala nahoru. Jakmile byla v ložnici, svlékla se, lehla si na postel a nasadila si je.

Okamžitě byla zase zpátky v Gracelandu. Zaplavila ji úleva, očekávání a úžasná žádostivost.

Stoupala, klidná a nahá, po točitém schodišti do chodby v prvním patře, dekorované tapetami s divokým vzorem výjevů z džungle a široké skoro jako dálnice. Kráčela k zavřeným dvoukřídlovým dveřím na konci chodby. Bosé nohy jí šustily ve vysokém vlasu koberece. Natáhla ruce a prsty sevřela jejich držadla. Roztáhla křídla dveří a před ní se objevila Králova ložnice – místnost, kde všechno bylo černé a bílé: černé stěny, bílý vysoký koberec, černé závěsy na oknech, bílý lem na černých čelech postele; s výjimkou tmavomodrého stropu s tisíci zářícími elektrickými hvězdami.

Pak pohlédla na postel a okamžitě strnula hrůzou.

V posteli byl Král – ale nebyl tam sám.

Seděla na něm Myra Evansová a pohybovala se, jako kdyby jela na koni. Když Cora otevřela dveře, otočila Myra hlavu a pohlédla na ni. Král se dál díval na Myru a mrkal těma svýma ospalýma, nádherně modrýma očima.

„Myro!“ vykřikla Cora. „Co tady děláš?“

„No,“ řekla Myra samolibě, „každopádně tady neluxuju podlahu.“

Naprosto ohromená Cora zalapala po dechu. „No... no... no mě teda porazí!“ vykřikla, když se jí podařilo zase nabrat dech.

„Tak se klidně běž nechat porazit,“ řekla Myra, pohybujíc teď boky ještě rychleji, „a nezapomeň si přitom sundat ty příšerné brýle. Vypadají idiotsky. Zmizni odtud. Vrať se do Castle Rocku. Máme napilno... vid', Elvise?“

„Přesně tak, zlato,“ řekl Král. „Máme napilno jako dvě беруšky na koberci.“

Její zděšení se teď změnilo na vztek a ona strnulost s jakýmsi náhlým lupnutím pominula. Vrhla se na svoji tak zvanou přítelkyni v úmyslu vyškřábat jí její podvodné oči. Ale když zvedla paži s prsty sevřenými jako drápy, natáhla se Myra – nepřestávajíc ani na chvíli ve své hříšné jízdě – a strhla Coře z obličeje sluneční brýle.

Cora v překvapeném úleku zavřela oči... a když je znovu otevřela, ležela opět sama ve své posteli. Její sluneční brýle ležely na podlaze s oběma skly roztržštěnými.

„Ne,“ zasténala Cora a kymácivě se zvedla z postele. Chtěla vykřiknout, ale nějaký vnitřní hlas – ne její vlastní – ji varoval, že by to mohli zaslechnout ti policisté v garáži a pak by určitě přiběhli. „Ne, prosím ne, prosím, prosíííím –“

Pokusila se kousky rozbitých skel vložit zpět do zlatých obrouček, avšak nešlo to. I obroučky byly zlomené. A zlomila je ta zlá štětka jedna zkurvená. Zlomila je její přítelkyně Myra Evansová. Její přítelkyně, která se nějakým způsobem dokázala dostat do Gracelandu; její přítelkyně, která se teď, když se Cora snaží dát dohromady ten drahocenný předmět, nejspíš už nadobro rozbitý, miluje s Králem.

Cora vzhlédla. Místo očí teď měla jen dvě blýskající se černé štěrby. „Tak tohle porazí zase ji,“ řekla chraplavým šepotem. „O to už se postarám.“

Přečetla si ceduli na dveřích Nezbytných věcí, na chvíli se zamyslela a pak se vydala za roh do uličky, vedoucí k zadnímu vchodu do obchodu. Málem narazila na Francis Pelletierovou, právě z uličky vycházející a zastrkující si cosi do kabelky. Cora na ni ani nepohlédla.

Když byla asi v polovině uličky, spatřila pana Gaunta, sedícího za dřevěným stolem, postaveným v

otevřených zadních dveří jeho obchodu jako barikáda. „Ach, Coro,“ zvolal. „Už jsem si říkal, kdyby se asi zastavíte.“

„Ta štetka!“ vyštěkla Cora. „Ta jedna tuplovaná zakrslá štetka!“

„Promiňte, Coro,“ řekl pan Gaunt s dokonalou zdvořilostí, „ale nejspíš jste si zapomněla zapnout pár knoflíků.“ Jedním, ze svých podivných, dlouhých prstů jí ukazoval na šaty.

Cora si na holé tělo natáhla první šaty, na které jí ve skříni padla ruka, a stačila si zapnout jen jejich horní knoflík. Pod ním se jí šaty rozevřely a odhalovaly pubické chlupy. Její břicho, nakynuté z dlouhodobého náporu obrovského množství trubiček, věnečků, punčových řezů a višní v čokoládě, konzumovaných během Santa Barbary (a řady dalších televizních seriálů), z nich přímo vytékalo.

„Koho to, kurva, zajímá?“ štekla Cora.

„Mě tedy ne,“ souhlasil pan Gaunt vážně. „Čím vám mohu posloužit?“

„Ta štetka šuká s Králem. Rozbila mi moje sluneční brýle. Chci ji zabít.“

„Tak vy ji chcete zabít,“ řekl pan Gaunt, zvedaje obočí. „Nu, nemohu říci, že bych s vámi necítil, Coro, protože s vámi cítím. Možná si ale žena, která jiné ženě přebere jejího muže, zasluhuje žít. Normálně bych se k takové věci odmítal – ať už tak či onak – vyjadřovat; celý svůj život jsem byl obchodníkem a v srdečních záležitostech se moc nevyznám. Ale žena, která úmyslně zničí jiné ženě její nejceněnější majetek... nu, to už je záležitost vážnější. Nemám pravdu?“

Začala se usmívat. Byl to tvrdý úsměv. Krutý úsměv. Úsměv, naprosto postrádající sebemenší známky duševního zdraví. „Až moc kurva pravdu,“ řekla Cora Rusková.

Pan Gaunt se k ní na moment obrátil zády. Když stál ke Corě opět čelem, držel v ruce automatickou pistoli.

„Myslíte, že by se vám hodilo něco takového?“ zeptal se.

KAPITOLA DVACÁTÁ

Poté, co to Cvalík vyřídil s Myrtle, upadl do stavu hluboké deprese. Jako by ho opustil veškerý smysl pro účelové jednání. Musel myslet na Ně – celé město se Jimi hemžilo – avšak místo jednoznačného, spravedlivého hněvu, který ho přepadl před několika minutami, cítil teď jen únavu a pocit jakéhosi výpadku paměti. Příšerně ho rozbolela hlava. Paže a záda ho bolely od bušení kladivem.

Sklopil hlavu a spatřil, že stále ještě kladivo drží. Povolil sevření ruky, kladivo vypadlo na linoleum v kuchyni a všude kolem se rozstříkly kapičky krve. Stál a hleděl na ty skvrny skoro minutu s jakýmsi idiotským soustředěním. Svým rozmístěním mu nějak připomínaly krví načrtnutý portrét obličeje jeho otce.

Přes obývací pokoj se vlekl do pracovny, v chůzi si třel rameno a spodní část paže. Cinkání řetízku pouto ho přivádělo k šílenství. Otevřel skříň, poklekl, začal se prodírat dovnitř přes vpředu visící šaty. Konečně se mu podařilo vyhrabat krabici s obrázkem závodících koníků na víku. Vycouval nemotorně ze skříně (pouto se zachytilo za jednu z Myrtliných bot a on jí s mručivým zaklením mrštil do útrobu skříně), krabici přenesl k pracovnímu stolu a posadil se. Krabici před sebou. Ale místo i jen sebemenšího vzrušení pocítil jen smutek. Sázenka na výhru je nepochybně nádherná, ale k čemu mu teď asi bude? Už vůbec nezáleží na tom, jestli všechny ty peníze vrátí nebo ne. Zavraždil svoji ženu. Nepochybně si to zasloužila – ale Oni se na to takhle dívat nebudou. Oni ho s radostí hodí to té nejhlubší, nejtemnější cely ve vězení Shawshank, kterou najdou – a klíče od ní zahodí.

Spatřil, že na víku krabice zanechává velké krvavé fleky a pohlédl na sebe. Poprvé si vlastně povšiml, že je celý zakrvácený. Jeho masité předloktí vypadalo, jako kdyby patřilo řezníkovi z chicagských jatek. Opět na něj padla dusivá, černá vlna deprese. Mučili ho... jistě. Ale on Jim přesto unikne. I přesto Jim unikne.

Vstal, totálně zničený, a pomalu se ploužil do patra. Cestou se začal svlékat; ještě v pokoji skopnul boty, u paty schodiště si stáhl kalhoty a v polovině schodiště se zastavil, aby si sundal ponožky. I ty měl prosáknuté krví. Nejhorší práci měl s košilí; stáhnout si košili s nasazeným poutem byla lopota téměř neskutečná.

Mezi vraždou paní Keetonové a Cvalíkovým loudáním se po domě a sprchováním uplynulo téměř dvacet minut. Kdykoliv během této doby mohl být bez jakýchkoliv problémů zatčen... ale na Lower Main Street došlo k předávání odpovědnosti a kancelář šerifa byla v téměř totálním chaosu, takže osoba

Danforth „Cvalíka“ Keetona prostě nebyla v tu chvíli nijak zajímavá. Když se vysprchoval, utřel se a navlékl si čisté kalhoty a tričko – neměl sílu natahovat si znovu košili s dlouhým rukávem – sešel zpátky do pracovny. Sedl si do křesla a opět hleděl na hru Sázenka na výhru v naději, že jeho deprese je jen nějaká pomíjivá záležitost, že se znovu přihlásí alespoň část jeho předchozího vytržení. Ale i ten obrázek na víku hry jakoby nějak vyšisoval – byl matný a nezřetelný. Tu nejživější barvu, kterou byl schopen zaregistrovat, představovaly šmouhy Myrtliny krve na druhém koni v pořadí.

Sejmul víko s krabice a nahlédl dovnitř. S úlekem zaznamenal, že cínoví koníci různě popadali na všechny strany. I jejich barvy vybledly. Otvorem pro klíček k natažení strojku vykukoval kousek prasklého pera.

Někdo tu byl! okamžitě vykřiklo něco v jeho hlavě. Někdo to poničil! Někdo z Nich! Jim nestačilo, že zničili mě! Museli zničit i moji hru!

Ale nějaký hlubší hlas – možná už ztrácející se hlas jeho zdravého rozumu – mu šeptal, že to není pravda. Taková ta hra byla už od začátku, šeptal ten hlas. Jenže tys to prostě neviděl.

Vrátil se ke skříni s úmyslem přece jen vytáhnout pistoli. Je čas ji použít. Už ji nahnatal, když vtom zazvonil telefon. Cvalík ho zvedal velmi pomalu – byl přesvědčen, že ví, kdo je na druhé straně linky.

A nebyl zklamán.

„Nazdar, Dane,“ řekl pan Gaunt. „Tak jak se vede, když máme tak krásný večer?“

„Příšerně,“ řekl Cvalík mrzutým a otráveným hlasem. „Svět patří zkurvencům. Chci se zabít.“

„Ale?“ Hlas pana Gaunta zazněl trochu zklamaně – nic víc.

„Všechno stojí za hovno. I ta hra, co jste mi prodal, stojí za hovno.“

„Ach, to bych velice pochyboval,“ odpověděl pan Gaunt, teď už poněkud příkřeji. „Veškeré svoje zboží pečlivě kontroluji, pane Keetone! Zkuste se na ni ještě jednou podívat.“

Cvalík ho poslechl a nestačil se divit. Koníci stáli ve štěrbinách rovně. Všichni zářili čerstvými barvami. Dokonce i oči se jim blýskaly. Cínová dostihová dráha byla opět zelená a bariéry šedivé. Ta dráha teď vypadá pěkně rychlá, pomyslel si zasněně a oči mu sklouzly na víko krabice.

Bud' ho oči – snad nějak zamžené hlubokou depresí – před chvílí šálily, nebo všechny barvy zjasněly nějakým zázračným způsobem za těch pár okamžiků, jež uplynuly od zazvonění telefonu. Už i Myrtlina krev byla téměř nezřetelná. Zaschla na slabě nazrhlý fliček. „Můj bože,“ zašeptal.

„Nu?“ zeptal se pan Gaunt. „Nu, Dane? Mám pravdu nebo ne? Protože jestli ji mám, tak budeš muset svoji sebevraždu odvolat na alespoň tak dlouho, dokud mi tu hru nevrátíš a já ti ji plně nerefunduji. Já si stojím za svými obchodními zásadami. Já totiž musím. Musím si hledět své pověsti – a tohle je návrh, který myslím velmi vážně – a to ve světě, kde jsou miliony Jich a pak já, stojící jako jediný proti Nim.“

„Ne... ne!“ řekl Cvalík. „Je tak... je tak krásná.“

„Takže jsi se mýlil?“ naléhal pan Gaunt.

„Já... myslím, že jsem se asi mýlil.“

„A přiznáváš, že jsi se mýlil?“

„Já... ano.“

„Dobře,“ řekl pan Gaunt. Jeho hlas teď ztratil onu tvrdost. „Tak teď klidně pokračuj a spáchej sebevraždu. I když musím přiznat, že jsem zklamán. Doufal jsem, že se konečně setkám s člověkem, který má dost odvahy pomoci mi nakopat Je do prdele. Ty asi toho ale spíš víc nakecáš – stejně jako ostatní.“ Pan Gaunt si povzdychl. Byl to povzdech člověka, který si uvědomuje, že vlastně to světýlko na konci tunelu asi vůbec nezahlédl.

S Cvalíkem Keetonem se teď děla zvláštní proměna. Cítil, jak se mu jeho vitalita a chuť jednat znovu vrací. Všechny odstíny jeho nitra jakoby opět začínaly zářit, jakoby se znovu plně vybarvovaly.

„Chcete tím říci, že ještě není pozdě?“

„Určitě neznáte rčení, že na hledání nových světů není nikdy pozdě. Je pozdě, pokud nemáte vytrvalost. Pane Keetone, já jsem přece pro vás všechno zaranžoval. Já jsem se totiž na vás spoléhal.“

„Dal bych mnohem raději přednost tykání a oslovení Dane,“ řekl Cvalík téměř ostýchavě.

„Dobře – tedy Dane. To jsi vážně rozhodnutý odejít takovým zbabělým způsobem ze života?“

„Ne!“ vykřikl Cvalík. „Jenomže... říkal jsem si, jak z toho? Vždyť Jich je tolik.“

„Tři správní chlapi dokáží nadělat spoustu škody, Dane.“

„Tři? Řekl jste tři?“

„Ano... ještě jeden k nám patří. Ještě někdo další, kdo také vidí to nebezpečí – kdo také chápe, po čem Oni jdou.“

„Kdo?“ zeptal se Cvalík dychtivě. „Kdo?“

„Dozvíš se to brzy,“ řekl pan Gaunt, „ale teď nás trochu tlačí čas. Budou tě chtít dostat,“

Cvalík vyhlédl z okna pracovny zúženými očima fretky, cítící ve vzduchu nebezpečí. Ulice byla prázdná. Cítil Je – cítil Je, hrnoucí se na něj.

„Co mám dělat?“

„Takže jedeš v tom se mnou?“ zeptal se pan Gaunt. „Mohu se na tebe přece jen spolehnout?“

„Ano!“

„Ve všem?“

„Dokud mi prdel neumrzne nebo neřeknete, že už mě nechcete!“

„No výborně,“ řekl pan Gaunt. „Tak dobře poslouchej, Dane.“ A jak pan Gaunt hovořil a Cvalík naslouchal, postupně upadáje do onoho hypnotického stavu, který – jak se zdá – dokázal pan Gaunt libovolně navozovat, začalo vzduchem venku otřásat první dunění blížící se bouřky.

O pět minut později Cvalík vypadnul z domu. Přes tričko si vzal lehké sako a ruku, na které měl stále ještě pouto, si strčil hluboko do kapsy saka. Asi v polovině bloku našel u chodníku zaparkovanou skříňovou dodávku – přesně v místě, kde mu pan Gaunt řekl, že bude stát. Byla jasně žlutá – což bylo zárukou, že většina kolemjdoucích bude upoutána spíš její barvou než osobou řidiče. Byla téměř bez oken, na obou bocích měla značku a slogan jedné televizní stanice z Portlandu.

Cvalík se krátce – nicméně pozorně – rozhlédl do obou směrů a pak nastoupil. Pan Gaunt mu řekl, že klíče budou pod sedadlem. Byly tam. Na sedadle spolujezdce byla papírová nákupní taška. V ní Cvalík našel blondátou paruku, brýle – tak zvané lennonky – a malou skleněnou lahvičku.

Paruku si nasadil se značnou nedůvěrou – byla dlouhá a dost rozcuchaná, připomínala mu hlavu jednoho dnes již mrtvého rockového zpěváka – ale když na sebe pohlédl ve zrcátku dodávky, byl až ohromený, jak mu sedí. Vypadal v ní mladší. Mnohem mladší. Skla lennonek neměla žádné dioptrie a měnila jeho vzhled (alespoň dle Cvalíkova názoru) ještě víc než paruka. Vypadal velmi ušlechtilé – jako Harrison Ford ve filmu Pobřeží moskytů. Fascinovaně na sebe hleděl. Zničehonic vypadal jako třicetiletý až čtyřicetiletý muž; přesně jako člověk, který klidně může pracovat pro nějakou televizní stanici. Ne sice jako zpravodaj – nic tak až moc na slunci – ale třeba jako kameraman nebo i producent.

Odšrouboval závěr lahvičky a přičichl k jejímu obsahu – páchl jako náplň do baterií traktoru. Z ústí lahvičky mu do nosu stoupaly pramínky kouře. Na tohle to bacha, pomyslel si Cvalík. Musíš si fakt dát bacha.

Volné pouto si dal pod pravé stehno a natáhl řetízek. Pak nalil část obsahu lahvičky na řetízek hned pod poutem u zápěstí; pečlivě dbal, aby mu temná, viskózní tekutina neukápla na pokožku. Z oceli se okamžitě začalo kouřit a kov téměř bublal. Pár kapek dopadlo na gumu na podlaze, která také začala bublat, jako kdyby se vařila. Stoupal z ní kouř a puch škvařící se gumy byl skutečně příšerný. Po chvíli si Cvalík vytáhl volné pouto zpod stehna, zahákl za něj prsty a prudce jím trhnul. Řetízek se oddělil jako papír a on ho hodil na podlahu. Měl sice pořád ještě na levé ruce pouto, ale to mu už nijak nevadilo; nejvíc ho štvál řetízek a jeho druhý konec s volným poutem. Zasunul klíč do zapalování, nastartoval motor a vyjel.

O necelé tři minuty později zahrulo na příjezdovou cestu k jeho domu auto okresního šerifa se Seatonem Thomasem za volantem a chudák Seat tam objevil Myrtle Keetonovou, ležící na prahu ve dveřích mezi kuchyní a garáží. Nedlouho poté se k němu připojily čtyři vozy státní policie. Policisté prošťourali dům od suterénu až po střechu při hledání Cvalíka nebo čehokoliv, co by jim poskytlo nějaké vodítko při zjišťování, kam mohl zmizet. Nikdo z nich nepřikládal zvláštní pozornost hře, položené na jeho pracovním stole. Byla stará, špinavá a nepochybně rozbitá. Vypadala jako běžný předmět, co se dá najít na půdě nějakého chudého příbuzného.

Eddieho Warburtona, vrátného v budově Magistrátu, naštváli v dílně Sonnyho Jacketta už před více

než dvěma roky. Ale v posledních několika dnech jeho dávný hněv přešel až do téměř bílého vzteku.

Když mu v létě roku 1989 vypověděla poslušnost jeho krásná nová honda Civic, odmítl ji Eddie nechat odtáhnout do nejbližšího firemního servisu. Musel by za to odtazení totiž poměrně dost platit. Jako kdyby nestačilo už to, že záruka na vůz skončila tři týdny před tím, než k poruše došlo. A tak zašel nejdřív k Sonnymu Jackettovi a zeptal se ho, jestli má nějaké zkušenosti s opravami zahraničních vozů.

Sonny mu řekl, že má. Mluvil s ním oním žoviálním tónem, jakým je většina venkovských severanů zvyklá mluvit s černochoy. My tady nemáme žádné předsudky, chlapče, říkal ten jeho tón. Tady jsme totiž na severu, rozumíš. Na ten jižanský srab my kašleme. Jistě – seš NEGR, to je každému jasný; ale nám to je jedno. Černejší, žlutější, bílejší nebo zelenější, voberem vás všechny. Klidně ten auták přivez.

Sonny sice motor hondy opravil, ale účet byl o sto dolarů vyšší, než Sonny řekl, že bude – a jednoho večera se kvůli tomu u Tygra skoro poprali. Potom zavolał Eddiemu Sonnyho právník (yankeeové ze severu nebo burani z jihu – zkušenost Eddiemu Warburtonovi říkala, že všichni bílí mají právníky) a sdělil mu, že Sonny ho o úhradu účtu zažaluje. Tahle zkušenost nakonec Eddieho stála padesát babek; a o pět měsíců později mu shořelo auto v důsledku nějakého zkratu v elektrickém systému. Auto mu stálo na parkovišti budovy Magistrátu. Někdo na Eddieho zakřičel, že mu chytlo auto – ale než se k němu dostal s hasicím přístrojem, hořel už i vnitřek. Byla to totální škoda.

Od té doby pořád přemýšlel, zda v tom požáru náhodou nemá prsty Sonny Jackett. Pojišťovák mu říkal, že to byla bona fide nehoda, způsobená zkratem. ... přičemž pravděpodobnost takové nehody je asi tak jedna ku milionu. Co ten chlápek ale o tom věděl? Nejspíš nic – ale hlavně přece nešlo o jeho prachy. Pojištění ani zdaleka nepokrylo Eddieho výdaje.

Ted' mu to už ale je jasné. Naprosto jasné.

Dnes dopoledne dostal poštou takový balíček. Věci, které v něm našel, ho skutečně nanejvýš potěšily: bylo tam pár zčernalých krokodýlků, jedna ohmataná fotografie a krátký vzkaz.

Krokodýlky se daly klidně použít ke způsobení elektrického zkratu. Prostě se obnažily správné dráty na správných místech, pak se dráty propojily – a dál už to šlo samo.

Na té fotce byl Sonny a pár jeho bělošských kámošů, co se vždycky rozvalují na židlích v kanceláři benzinové stanice – a to kdykoliv tam člověk zajde. Na fotce ale nebyli v Sonnyho firmě Sunoco; snímek byl pořízen na Robincheauově hřbitovu aut na silnici číslo 5. Blondáci tu stáli před shořelou hondou Eddieho, popíjeli pivo, uchechtávali se... a cpali si do hlavy kousky vodního melounu.

Vzkaz byl poměrně stručný a mířil k jádru věci:

Milý negre: udělal jsi velkou chybu, že sis se mnou něco začínal.

Eddie se zpočátku divil, proč by mu Sonny posílal takový vzkaz (i když ho ani nenapadlo spojovat ten fakt s dopisem, který on sám prostrčil šterbinou pro poštu na dveřích domu Polly Chalmersové – na přání pana Gaunta). Pak ale došel k závěru, že Sonny je ještě hloupější a proradnější, než většina bílých kůží kolem. Ale přesto – jestliže tahle záležitost Sonnyho pořád ještě štve, tak proč čekal s jejím novým otevřením tak dlouho? Čím víc se však zamýšlel nad těmi starými časy, (Milý negre:) tím méně ho ty otázky přestávaly zajímat. Ten vzkaz, zčernalé krokodýlky a stará fotografie se mu vpily do mozku a bzučely mu tam jako hejno hladových moskytů.

A odpoledne si pak koupil u pana Gaunta pistoli.

Zářivky v kanceláři benzinové stanice Sunoco vrhaly bílé stíny na asfalt prostoru kolem servisu, když ke stanici přijížděl Eddie se svým olds mobilem z druhé ruky, kterým ted' jezdil místo hondy Civic. Vystoupil, jednu ruku měl v kapse saka a držel v ní pistoli.

Venku před dveřmi se na chvíli zastavil a nahlédl dovnitř. Sonny seděl vedle pokladny na židli z umělé hmoty a houpal se na jejích zadních nohách. Eddie zahlédl jen kšilt Sonnyho čepice nad otevřenými novinami. Čte si noviny. No pochopitelně. Bělce mají vždycky právníky, a když celý den odírají černý chudáky jako je Eddie, tak pak sedí ve svých kancelářích, houpají se tam na svých židlích a čtou si noviny.

Ať jdou ty bělce do hajzlu i se svejma zsranejma právníkama a zsranejma novinama.

Eddie natáhl závěr automatické pistole a vešel dovnitř. Někáká jedna jeho část, doposud spící, se náhle probudila a poplašeně na něj křičela, že by to dělat neměl, že to je chyba. Ale byl to hlas bez jakéhokoliv významu. Neměl žádný význam hlavně proto, že Eddie byl náhle úplně mimo sebe. Jako

kdyby se stal nějakým duchem, sedícím si na vlastním rameni a sledujícím, co se děje. Nějakým zlým skřítkem, zbavujícím ho kontroly nad sebou samým.

„Mám pro tebe něco, čurane jeden zasranej,“ uslyšel se Eddie říkat a sledoval se, jak jeho ukazováček dvakrát tiskne spoušť automatické pistole. V titulku novin, oznamujícím, že AKCIE MCKERNANU LETÍ DO VÝŠE, se objevily dva malé černé otvory. Sonny Jackett vykřikl a zvrátil se v židli. Zadní nohy židle se smekly po podlaze a Sonny se skácel k zemi, z pláště mu stříkala krev... až na to, že zlatou nití vyšitě jméno na plášti oznamovalo, že to je RICKY. Nebyl to Sonny, nýbrž Ricky Bissonette.

„Ach, kurva!“ zařval Eddie. „Dostala to jiná zasraná bělice!“

„Nazdar, Eddie,“ ozval se za ním Sonny Jackett. „Eště štěstí, že sem byl zrovna na hajzlu, co?“

Eddie se začal otáčet. Než stačil dokončit i jen půlobrat, ochromily mu páteř tři kulky z automatické pistole, kterou si odpoledne Sonny koupil od pana Gaunta.

S očima dokořán a naprosto bezmocný sledoval, jak se Sonny k němu sklání. Ústí pistole, kterou Sonny držel v ruce, bylo obrovité jako ústí tunelu a temné jako věčnost. Sonnyho obličej byl navíc bílý a odhodlaný. Po jedné tváři mu stékal proužek smíru.

„Žes mi chtěl šlohnout moji novou soupravu nástrčných klíčů, to nebyla tvoje největší chyba,“ říkal Sonny, když tiskl hlaveň automatické pistole k čelu Eddieho Warburtona. „Ale žes mi napsal, že to uděláš... tak tím sis to definitivně poslal.“

Nějaké bílé světlo – světlo pochopení – se náhle rozsvítilo v Eddieho hlavě. Teď si vzpomněl na dopis, který prostrčil Polly Chalmersové do dveří – a uvědomil si i souvislost se vzkazem, který dostal on, i s dopisem, o kterém teď mluví Sonny.

„Počkej!“ zašeptal. „Poslechni si mě, Jackette – oba jsme nalítli. Oba –“

„Sbohem, kluku černej,“ řekl Sonny a stiskl spoušť.

Sonny téměř minutu upřeně hleděl na to, co zůstalo z Eddieho Warburtona; přitom přemýšlel, zda si neměl vyslechnout, co mu Eddie chtěl říci. A pak se rozhodl, že odpověď zní ne. Co by hňup, schopný poslat mu takový vzkaz, asi mohl říkat důležitého?

Sonny vstal, vešel do kanceláře a překročil nohy Rickyho Bissonetta. Otevřel trezor a vyjmul odtud soupravu nástrčných klíčů, kterou mu prodal pan Gaunt. Když ho přijela zatknout státní policie, pořád ještě si je prohlížel – jeden klíč po druhém bral z pouzdra, mazlil se s nimi a zase je ukládal zpátky.

Zaparkuj na rohu ulic Birch a Main, řekl Cvalíkovi pan Gaunt v telefonu, a prostě čekej. Někoho pro tebe pošlu.

Cvalík do posledního písmene dodržel jeho instrukce. Ze své výhodné pozorovatelný v dodávce měl možnost být svědkem řady příchodů a odchodů o půl bloku níže v uličce, vedoucí k zadním dveřím Nezbytných věcí – toho večera tam s panem Gauntem dělali obchody snad všichni jeho přátelé a známí – jak se mu alespoň zdálo. Před deseti minutami tam šla ta ženská Rusků, šaty rozepnuté, připadala mu jako nějaké příšerné zjevení ze zlého snu.

A pak, snad před pěti minutami, když z uličky zase vyšla a strkala si něco do kapsy šatů (měla je pořád ještě rozepnuté, všechno jí bylo vidět – ale kdo by teď na takové věci měl náladu, pomyslel si Cvalík, kdo by se chtěl koukat), ozvalo se odněkud z Main Street několik výstřelů. Cvalík si tím sice nebyl úplně jist, ale zdálo se mu, že ty výstřely přicházejí ze směru od servisu Sunoco.

Od budovy Magistrátu po Main Street se blížily s blikajícími modrými světly majáků policejní vozy a jako hejno holubů rozháněly na všechny strany reportéry. Převlečení nepřevlečení – Cvalík se rozhodl, že nebude škodit, když si na chvíli vlezde do zavazadlového prostoru dodávky.

Vozy státní policie se přehnaly s vytím sirén kolem jeho dodávky a jejich blikající světla stačila na chvíli osvětlit jakýsi předmět, opřený o zadní dveře úložného prostoru – nějaký velký zelený pytel z rezného vojenského plátna. Cvalík zvědavě rozvázal uzel na šňůře, stahující hrdlo pytle, a nahlédl dovnitř.

Navrchu byla nějaká krabice. Cvalík ji vyndal a spatřil, že zbytek pytle je plný časových spínačů. Roznětek s budíkem. Bylo jich tam snad třicet. Jejich hladké bílé tváře k němu vzhlížely jako obličejové nevinátek v sirotčinci. Otevřel krabici a spatřil, že je plná krokodýlkových svorek – takových, jež elektrikáři někdy používají pro rychlé propojování kabelů.

Cvalík se zamračil. ... pak si ale vybavil jeden formulář – přesněji řečeno městský formulář žádosti o přidělení finančních prostředků. V jedné jeho kolonce, označené Zboží či služby, jež mají být zajištěny, byla tiskacími písmeny úhledně vepsána slova: 16 BEDEN DYNAMITU.

Cvalík seděl ve tmě přepravního prostoru dodávky a šklebil se. Pak se začal chechtat. Zvenčí se ozývalo hřmění blížící se bouřky. Z břicha jednoho těžkého mraku vyšlehl jazyk klikatého blesku.

Cvalík se dál chechtal. A chechtal se tak, až se celá dodávka začala otřásat.

„To bude pro Ně!“ zvolal a chechtal se dál. „No teda, to bude něco pro Ně! To už by mělo stačit na furt!“

Henry Payton, který přijel do Castle Rocku vytahovat žhavá železa šerifa Pangborna z ohně, stál ve dveřích servisu a benzinové pumpy Sunoco s ústy dokořán. Tak mají dvě další mrtvoly. Jeden je bílý a druhý černý, oba však jsou mrtví. Třetí muž, dle jmenovky na plášti majitel servisu, seděl na podlaze u otevřeného trezoru a v náručí choval nějakou zašmírovanou ocelovou krabici, jako kdyby to bylo nemluvně. Vedle něj na podlaze ležela automatická pistole. Když na ni Henry pohlédl, okamžitě pocítil, jak se mu útroby začínají pohybovat. Bylo to přesné dvojče pistole, kterou střílel Hugh Priest na Henryho Beauforta.

„Heleďte,“ řekl potichu jeden z policistů za Henrym. „Támhle je ještě jedna.“

Henry otočil hlavu, aby se tam podíval – a ucítil, jak mu praskají šlachy v krku. Další zbraň – třetí tatáž automatická pistole – ležela poblíž rozhozené černochovy paže.

„Nedotýkejte se jich,“ řekl ostatním policistům. „Ani se k nim nepřibližujte.“ Překročil kaluž krve, chytil Sonnyho Jacketta za rukávy pláště a zvedl ho na nohy. Sonny se nebránil, ale kovovou krabici si pevně přitiskl k hrudi.

„Co se tu dělo?“ křikl mu Henry do tváře. „Co se to tu, ke všem čertům, vlastně dělo?“

Sonny udělal loktem – aby nemusel pustit krabici – gesto směrem k Eddiemu Warburtonovi. „Přišel sem. Měl pistoli. Zešílel. Jasně vidíte, že musel zešílet – jen se koukněte, co udělal Rickymu. Myslel si, že to jsem já. Chtěl mi ukrást moje nástrčné klíče. Koukněte.“

Sonny se usmál a naklonil krabici tak, aby se Henry mohl podívat na změt' rezavého nářadí uvnitř.

„To jsem mu přece nemohl dovolit, ne? Teda, chci říct... Jsou to přece moje klíče. Zaplatil jsem za ně a jsou moje.“

Henry otevřel ústa, že něco řekne. Neměl vůbec představu, co by to mělo být – ale stejně z něj nakonec nevyšlo nic. Než totiž stačil říci první slovo, ozvaly se další výstřely. Tentokrát odněkud od Castle View.

Lenore Potterová stála nad tělem Stephanie Bonsaintové s kouřící se automatickou pistolí v ruce. Stephaniino tělo leželo v květinovém záhonu za domem – v jediném, který ta zlá, mstivá potvora nestačila poničit při svých dvou předchozích výpravách.

„Neměla ses už vracet,“ řekla Lenore. Nikdy v životě ještě nestřílela ze žádné zbraně – a právě teď zabila ženu... ale jediný pocit, který měla, byl krutý triumf. Ta žena byla na jejím pozemku, ničila její zahrádku (Lenore si počkala, až se ta potvora skutečně dá do práce – na ni si přece nikdo jen tak nepříjde) a ona tedy jednala v souladu se svými právy. Naprosto v souladu se svými právy.

„Lenore?“ zavolal na ni její manžel. Vykláněl se z okénka koupelny v prvním patře, obličej měl natřený holicí pěnou. Hlas mu zněl poplašeně. „Lenore, co se děje?“

„Zastřelila jsem na našem pozemku pachatele,“ řekla Lenore klidně, aniž by vzhlédla. Strčila nohu pod těžké tělo a snažila se ho obrátit. Když se jí špička střevice zabořila do vláčného boku té potvory Bonsaintové, pocítila jakési zlé potěšení. „Je to Stephanie Bon-“

Tělo se převálilo. Nebyla to Stephanie Bonsaintová. Byla to ta hezká manželka zástupce šerifa.

Zastřelila Melissu Clutterbuckovou.

Calava Lenore Potterové náhle proletěla kolem modré, kolem purpurové, kolem rudé. A doletěla až k půlnoční černi.

Alan Pangborn seděl a hleděl si na ruce – hleděl někam daleko za ně do tak černé temnoty, že si ji ani nedokázal pořádně představit. Právě ho napadlo, že dnes odpoledne možná ztratil Polly ne pouze na čas

– dokud se to současné nedorozumění nějak nevysvětlí – nýbrž navždy. A před ním je ještě nejméně pětatřicet let, které bude muset nějak přežít.

Zaslechl nějaký zvuk a rychle vzhlédl. Byla to slečna Hendriová. Vypadala dost nervózně – ale zároveň také vypadala jako člověk, který dospěl k určitému rozhodnutí.

„Ten chlapec Rusků se převaluje,“ řekla. „Není vzhůru – dali mu uklidňující prostředek, a tak ještě nějaký čas úplně vzhůru nebude – ale převaluje se.“

„Ano?“ zeptal se Alan tiše a čekal.

Slečna Hendriová se kousla do rtů a pak pokračovala. „Ano. Kdybych mohla, tak bych vás k němu pustila, šerife Pangborne – ale já opravdu nemohu. Chápete to, že? Chci říci, že já vím, že máte ve vašem městečku nějaké problémy, ale tomu chlapci je pouhých sedm let.“

„Ano.“

„Já si teď zajdu do kantýny na šálek čaje. Paní Evansová se opozdila – chodí věčně pozdě – ale během pár minut tu určitě už bude. Kdybyste zašel do pokoje Seana Ruska – číslo devět – hned po mém odchodu, možná by ani nezjistila, že jste uvnitř. Rozumíte?“

„Ano,“ řekl Alan vděčně.

„Kontroly jsou až v osm hodin, takže pokud budete uvnitř v jeho pokoji, nejspíš na vás nepřijde. Ovšem kdyby na vás přišla, tak jí řeknete, že já jsem vám přesně podle nemocničních předpisů přístup k němu zapověděla. Řeknete jí, že jste tam proklouzl v okamžiku, kdy chodba byla na chvíli bez dozoru. Řeknete to?“

„Ano,“ řekl Alan. „Můžete se spolehnout.“

„Odejít můžete schodištěm na druhém konci chodby. Pokud tedy půjdete do pokoje Seana Ruska. Což jsem vám pochopitelně zapověděla.“

Alan vstal a veden náhlým impulsem, políbil ji na tvář.

Slečna Hendriová se začervenala.

„Moc děkuji,“ řekl Alan.

„Za co? Nic jsem neudělala. Půjdu si tedy teď na ten čaj. Dokud neodejdu, zůstaňte, prosím, sedět přesně tam, kde jste seděl do této doby, šerife.“

Alan se opět poslušně posadil. Zůstal sedět a hleděl do prostoru mezi Hloupým Honzou a strejdou tak dlouho, dokud se za slečnou Hendriovou nezavřela obě křídla létacích dveří. Pak vstal a tiše kráčel pestře vymalovanou chodbou, po níž se povalovaly různé hračky a skládačky, k pokoji číslo 9.

Sean Rusk byl úplně vzhůru a hleděl na Alana.

Toto oddělení bylo pediatrické a postel, v níž Sean ležel, byla sice malá, ale i tak se v ní nějak ztrácel. Jeho tělo tvořilo pod dekou jen malé hrbolky, takže chlapcova hlava – spočívající na nadýchaném bílém polštáři – vypadala, jako kdyby ke zbytku těla ani nepatřila. V obličeji byl velmi bledý. Pod očima, hledícíma na Alana klidně a bez jakéhokoliv překvapení, měl tmavočervené kruhy. Přes střed čela mu padal pramínek černých vlasů.

Alan vzal židli, stojící u okna, a přitáhl si ji k boku postele, jejíž postranice byly vytažené, aby z ní Sean nemohl vypadnout. Sean hlavu neotočil, avšak sledoval očima Alanovy pohyby.

„Ahoj Seane,“ řekl Alan potichu. „Tak jak se cítíš?“

„Mám sucho v krku,“ řekl Sean sípavým šepotem.

Na stolku vedle postýlky stál džbán s vodou a dvě sklenice. Alan nalil do jedné skleničky vodu a podal ji přes tyče postýlky Seanovi.

Sean se pokusil posadit, ale nesvedl to. S povzdechem, který Alana až píchl u srdce, mu opět hlava padla na polštář. Musel si vzpomenout na svého vlastního syna – na chudáka Todda. Když vsunul ruku pod Seanova záda, aby mu pomohl posadit se, měl na chvíli naprosto příznačně jasnou vidinu. Viděl Todda před autem, mávajícího v odpověď na Alanovo zamávání, a ve středu té vidiny teď jakési mihotavé světlo vykreslovalo kolem Toddovy hlavy její jasný obrys, osvětlujíc přitom všechny známé rysy jeho tváře.

Ruka se mu zachvěla. Na Seanovo nemocniční pyžamo ukáplo trochu vody.

„Promiň.“

„To je dobrý,“ řekl Sean tím svým sípavým šepotem a pak začal žíznivě pít. Skleničku dopil skoro do

dna. Pak se zakuckal.

Alan ho opatrně opět položil. Sean se teď zdál být už víc čilý, ale v očích pořád ještě neměl žádnou jiskru. Alan si pomyslel, že snad ještě nikdy neviděl kluka, který by vypadal tak nesmírně opuštěně – a jeho mysl se znovu pokusila vyvolat poslední představu Todda.

Zapudil ji. Má před sebou práci. Sice nechutnou a i trochu neférovou, ale stále víc a víc se mu zdálo, že to je také práce nesmírně důležitá. Bez ohledu na to, co se možná děje v Castle Rocku právě teď, byl si stále více jist, že odpověď na alespoň některé z jeho otázek leží za tím bledým čelem a těma smutnými očima bez jiskry.

Rozhlédl se po pokoji a přinutil se k úsměvu. „Dost nudný pokoj, co?“ řekl.

„Jo,“ odpověděl Sean tichým, sípavým hlasem. „Úplně k ničemu.“

„Možná pár kytiček by to tu oživilo,“ řekl Alan. položil si pravou ruku na předloktí levé a nenápadně si přitom zasunul složený balíček pod pásek náramkových hodinek.

Věděl, že riskuje, ale rozhodl se zkusit to. Skoro se mu to nepovedlo. Dvě papírové kytičky protrhl, když mu prst sklouzl po smyčce ve snaze balíček otevřít. Zaslechl znavené lupnutí pružinky. Nepochybně to bude poslední představení této verze Květinového kouzla – ale Alan ho teď už prostě dokončit musel... a povedlo se mu. A Sean – na rozdíl od svého bratra – byl zřetelně potěšený a pobavený; i přes stav, v němž byl, a léky, které teď procházely jeho organismem. „Paráda! Jak to děláte?“

„To je takové kouzlo... Chceš je?“ Pohnul se, že zasune kytici papírových květů do džbánu s vodou.

„Ne. Jsou jen z papíru. A taky jsou na pár místech už potřhané.“ Sean chvíli přemýšlel – nejspíš se mu zdálo, že to asi znělo příliš nevděčně – a proto dodal: „Ale kouzlo to je pěkné. Umíte je taky zmizet?“

To pochybuji, synu, pomyslel si Alan. Nahlas ale řekl: „Zkusím to.“

Držel kytici před sebou, aby na ni Sean dobře viděl, pak trochu zkroutil pravou ruku a stáhl ji dolů. Udělal ten pohyb mnohem pomaleji než obvykle, protože bral ohled na ubohý stav kytice, avšak výsledkem byl překvapen. Skládací květiny místo toho, aby jako obvykle postupně mizely před zrakem sledující osoby, se mu zatáhly do polosevřené dlaně hladce jako kouř. Cítil, jak uvolněné a vytahané pérko drhne a kroutí se, nakonec se však přece jen rozhodlo naposledy spolupracovat.

„To je teda fakt perfektní,“ řekl Sean s uznáním a Alan s ním v duchu musel souhlasit. Byla to nádherná verze kouzla, kterým bavil školní děti po celá léta; měl však teď silné pochybnosti, že by dokázal něco podobného předvést, kdyby měl zbrusu nový balíček. Nové péro by nejspíš takový pomalý, snový pohyb neumožnilo.

„Díky,“ řekl a naposledy zasunul složený balíček pod řemínek hodinek. „Když tedy nechceš květiny, co takhle čtvrták na limonádu z automatu?“

Alan se naklonil k Seanovi a opatrně mu vytáhl čtvrták z nosu. Chlapec se zakřenil.

„Ohó, já jsem zapomněl – dneska už vlastně stojí pětasedmdesát centů, že? Inface. Nu, to ale také nemusí být problém.“ Vytáhl jednu minci Seanovi z úst a třetí objevil se svém vlastním uchu. To už Seanův úsměv začal trochu pohasínat a Alan si uvědomil, že by se raději měl rychle pustit do práce. Postavil ty tři mince na stolek vedle postele. „To máš na potom, až ti bude líp,“ řekl.

„Děkuji vám, pane.“

„Není zač, Seane.“

„Kde je můj táta?“ zeptal se Sean. Hlas už teď měl trochu silnější.

Ta otázka připadla Alanovi nějak podivná. Čekal by, že Sean se bude nejdřív ptát po matce. Je mu přece teprve sedm let.

„Přijede brzy, Seane.“

„To doufám. Chtěl bych být s ním.“

„Já vím.“ Alan se odmlčel a pak řekl. „A tvoje maminka taky přijede už brzy.“

Sean se zamyslel a pak pomalu a přesvědčeně zavrtěl hlavou. Polštář přitom slabě šustil. „Ne, ta nepřijede. Má moc práce.“

„Má tolik práce, že se na tebe ani nepřijede podívat?“

„Ano. Má moc práce. Maminka totiž navštěvuje Krále. Proto už nemůžu chodit do jejího pokoje. Zavírá dveře, nasazuje si sluneční brýle a navštěvuje Krále.“

Alan byl přitom, když paní Rusková odpovídala na otázky státní policie. Hovořila pomalu a

nesouvisle. Sluneční brýle ležely vedle ní na stole. Zdálo se mu, že bez nich nemůže být; jednou rukou si s nimi téměř neustále pohrávala. Pak ruku stáhla, jako kdyby se obávala, že si toho někdo všimne – ale trvalo jen pár vteřin a ruka se jí k nim opět vrátila, jakoby sama od sebe. V tu chvíli byl přesvědčen, že je buď v šoku nebo pod vlivem nějakého utišujícího prostředku. Teď o tom přemítal. Přemítal také o tom, zda se má Seana začít ptát na Briana, nebo zda má sledovat tuto novou cestu. Nebo je to snad jedna a ta samá cesta?

„Vy ale nejste žádný opravdový kouzelník,“ řekl Sean. „Vy jste policajt, že jo?“

„J-Jo.“

„Vy jste státní policajt s modrým autem, co jezdí fakt rychle?“

„Ne – já jsem okresní šerif. Normálně mám hnědé auto s hvězdou na boku, to taky jezdí fakt rychle – ale dneska tu jsem se svojí starou dodávkou, kterou pořád nemůžu nikde udat...“ Alan se zašklebil. „Ta je zase fakt pomalá.“

Vzbudil chlapcův zájem. „A proč jste nepřišel tím vaším hnědým policejním autem?“

Abych nepostrašil Jill Mislaburskou nebo tvého bratra, pomyslel si Alan. Nevím jak na Jill, ale na Briana to zase asi tak úplně nejlíp nefungovalo.

„Já vlastně už ani nevím,“ řekl. „Měl jsem toho dneska hodně.“

„Vy jste takový šerif jako byl v tom filmu Mladé pušky?“

„J-jo. Asi jo. Takový podobný.“

„My jsme si s Brianem ten film půjčili a koukali jsme na něj. Byl perfektní. Chtěli jsme jít i na Mladé pušky II, když je loni promítali v Bridgtonu v kině – ale maminka nás nechtěla pustit, protože to je nepřístupný film. My na nepřístupné filmy chodit nesmíme, ale táta se na ně občas kouká doma na videu. Mně i Brianovi se teda Mladé pušky líbily moc.“ Sean se odmlčel a oči mu potemněly. „To ale bylo ještě před tím, než si Brian pořídil tu kartu.“

„Jakou kartu?“ Poprvé se teď v Seanových očích objevil nějaký opravdový cit. Byla jím hrůza.

„Tu baseballovou kartu. Tu úžasně zvláštní baseballovou kartu.“

„Aha.“ Alan si vzpomněl na piknikovou chladničku a baseballové karty – tupláky, jak jim říkal Brian – uvnitř. „Brian baseballové karty sbíral, vid', Seane?“

„Ano. A právě na to ho on dostal. A určitě musel na jiné věci dostat i jiné lidi.“

Alan se předklonil. „Kdo, Seane? Kdo ho dostal?“

„Brian se zabil. Viděl jsem, jak to udělal. Bylo to v garáži.“

„Já vím. Je mi to moc líto.“

„Spousta něčeho mu vylítla z hlavy. Ne jenom krev. Něco. Bylo to žlutý.“

Alana nenapadlo nic, co by na to mohl odpovědět. Srdce mu tlouklo pomalu a silně, v ústech měl sucho a bylo mu trochu špatně od žaludku. Jako pohřební zvon, rozhoupaný rukama nějakého idiota uprostřed noci, mu znělo v hlavě jméno jeho syna.

„Je škoda, že to udělal,“ řekl Sean. Hlas teď měl nějak podivně věcný, v očích se mu však začaly nalévat dvě velké slzy, které rostly a začaly stékat po hladkých tvářích. „Už nebudeme spolu koukat na Mladé pušky II, až budou k dostání na videokazetách. Budu se na ně muset koukat sám – a to už nikdy nebude taková sranda, když u toho Brian nebude dělat ty svoje pitomý fóry. To vím bezpečně.“

„Ty jsi měl svého bratra moc rád, vid'?“ zeptal se Alan chraplavě. Protáhl ruku tyčemi postýlky. Vklouzla mu do ní ruka Seana Ruska a sevřela mu ji. Byla horká. A malá. Velmi malá.

„Jo. Brian chtěl být nadhazovačem u Red Soxů, až vyroste. Povádal, že se naučí házet perfektní falše, jako to umí Mike Boddicker. Teď se to už ale nenaučí. Řekl mi, abych se k němu nepřibližoval, nebo že mě to postříká. Brečel jsem. Měl jsem strach. To nebyl žádný biják. To byla prostě naše garáž.“

„Já vím,“ řekl Alan. Vzpomněl si na Anniino auto. Na rozbitá okna. Na krev na sedadlech ve velkých černých loužích. To také nebyl žádný biják. Alan začal plakat. „Já vím, chlapče.“

„Chtěl po mně, abych mu to slíbil – a já jsem mu to slíbil a taky to dodržím. Budu ten slib dodržovat, dokud budu naživu.“

„Cos mu slíbil, chlapče?“

Alan si otřel volnou rukou obličej, ale slzy zastavit nedokázal. Ten chlapec ležel před ním, tvář měl bílou skoro jako polštář, na němž mu spočívala hlava; ten chlapec viděl svého bratra, jak spáchal

sebevraždy, viděl jeho mozek, jak se rozstříkl po stěně garáže – a kde je teď jeho matka? Navštěvuje Krále, řekl. Zavírá dveře, nasazuje si sluneční brýle a navštěvuje Krále.

„Cos mu slíbil, chlapče?“

„Chtěl jsem přísahat na jméno své maminky, ale to Brian nechtěl. Říkal, že musím přísahat na svoje vlastní jméno. Protože ji on už také dostal. Brian říkal, že dostane každého, kdo přísahá na jméno někoho jiného. A tak jsem přísahal na svoje vlastní jméno, jak to chtěl – ale Brian tu pušku stejně nechal vystřelit.“ Sean teď už plakal víc, ale skrze slzy hleděl vážně na Alana. „To nebyla jen krev, pane šerife. To bylo něco jiného. Něco žlutého.“

Alan mu stiskl ruku. „Já vím, Seane. A co chtěl bratr, abys mu slíbil?“

„Když vám to řeknu, tak Brian možná nepřijde do nebe.“

„Ale ano, přijde. Já ti to slibuji. A já jsem šerif.“

„Porušují někdy šerifové svoje sliby?“

„Nikdy neporuší to, co slíbí malým klukům v nemocnici,“ řekl Alan. „Šerifové totiž nemohou porušit to, co slíbí dětem.“

„Přišli by do pekla, kdyby porušili svůj slib?“

„Ano,“ řekl. „Přesně tak. Když poruší svůj slib, přijdou do pekla.“

„Můžete mi přísahat, že Brian přijde do nebe, i když vám to řeknu? Můžete přísahat na vaše vlastní jméno?“

„Přísahám na svoje vlastní jméno,“ řekl Alan.

„Dobře,“ řekl Sean. „Chtěl, abych mu slíbil, že nikdy nepůjdu do toho nového obchodu, kde dostal svoji ohromně zvláštní baseballovou kartu. On si myslel, že na ní je Sandy Koufax, ale ten na ní náhodou vůbec nebyl. Byl na ní nějaký úplně jiný hráč. Ta karta byla stará a špinavá, ale Brian to asi nevěděl.“ Sean se odmlčel, chvíli přemýšlel a pak pokračoval klidným hlasem. „Jednou přišel domů se zabláčenýma rukama. To bláto si umyl a pak jsem slyšel, jak u sebe v pokoji brečí.“

Ta prostěradla, pomyslel si Alan. Wilmina prostěradla. Tak přece jen to byl Brian.

„Brian mi řekl, že Nezbytné věci jsou travičský obchod a že on je jedovatý člověk, a že tam nikdy nesmím jít.“

„Tohle Brian opravdu řekl? Řekl Nezbytné věci?“

„Ano.“

„Seane –“ Odmlčel se a přemýšlel. Probíhaly jím po celém těle jakési elektrické výboje, bodaly a hryzaly ho svými modrými jiskrami.

„Co?“

„A tvoje... tvoje matka ty brýle také koupila v Nezbytných věcech?“

„Ano.“

„Ona ti to řekla?“

„Ne. Ale já to vím, že je tam koupila. Když nosí ty sluneční brýle, tak může navštěvovat Krále.“

„Jakého Krále, Seane? Víš to?“

Sean útrpně pohlédl na Alana. „No Elvise. To je přece Král.“

„Elvise,“ zamumlal Alan. „No jistě – kdo jiný?“

„Já chci tatínka.“

„Já vím, zlato. Ještě ti dám pár otázek a pak už tě nechám na pokoji. Pak můžeš usnout – a až se pak probudíš, tak už tatínek bude u tebe.“ Alespoň doufal. „Seane, řekl ti Brian, kdo je ten jedovatý člověk?“

„Ano, pan Gaunt. To je ten člověk, který tam prodává. To je ten jedovatý člověk.“

Jeho mysl teď přeskočila k Polly – Polly po tom pohřbu, jak mu říká Možná je to jenom tím, že jsem konečně našla toho správného doktora... doktora Gaunta. Doktora Lelanda Gaunta.

Viděl ji, jak před sebou drží malou stříbrnou kuličku, kterou si koupila v Nezbytných věcech, aby na ni dobře viděl... ale jakmile zvedl ruku, že se jí dotkne, sevřela ji v dlani. V tu chvíli měla v obličeji výraz, který jí vůbec nepatřil. Podezřívavý a majetnický. A později s ním mluvila takovým rezavým, chvějícím se a slzami naplněným hlasem, který také jako by jí vůbec nepatřil. Je strašné, když člověk zjistí, že ta tvář, o níž byl přesvědčen, že ji miluje, byla jen maska... Jak jen jsi mohl jednat za mými zády?... Jak jen jsi

mohl?

„Cos jí řekl?“ zamumlal. Vůbec si neuvědomoval, že jednou rukou uchopil přehoz postele a pomalu ho mačkal v sevřené pěsti. „Cos jí řekl? A jak se ti sakra podařilo ji přesvědčit?“

„Pane šerife? Jste v pořádku?“

Alan se přinutil otevřít pěst. „Ano – v pořádku. A jsi si naprosto jist, že Brian řekl pan Gaunt, Seane?“

„Ano.“

„Děkuji ti,“ řekl Alan. Naklonil se nad postel, potřásl Seanovi rukou a políbil ho na jeho chladnou, bledou tvář. „Moc ti děkuji, že jsi se mnou mluvil.“ Pustil chlapcovu ruku a narovnal se.

V posledním týdnu prostě zanedbal jednu jedinou věc ve své úřední agendě – opomenul uskutečnit zdvořilostní rozhovor s novým obchodníkem v Castle Rocku. O nic vlastně nešlo; jen přátelské pozdravení, přivítání ve městě a rychlé prověření v případě, že by něco nemělo být v úplném pořádku. Chystal se k tomu – jednou se tam dokonce zastavil, ale nedotáhl to do konce. A dnes, když začal na základě Pollyina chování přemítat, co je vlastně pan Gaunt zač, se už ten malér skutečně rozjel a on skončil tady, skoro čtyřicet kilometrů od městečka.

Vyhýbá se mi? Vyhýbal se mi celou tu dobu?

Normálně by to byla směšná myšlenka, ale v tomto tichém pokoji plném stínů mu naopak vůbec směšná nepřipadala.

Náhle se potřeboval vrátit. Potřeboval se co možná nejrychleji vrátit.

„Pane šerife?“

Alan na něj pohlédl.

„Ještě něco říkal Brian,“ řekl Sean.

„Ano?“ zeptal se Alan. „A co to bylo, Seane?“

„Brian říkal, že pan Gaunt vlastně vůbec člověk není.“

Alan kráčel chodbou co možná nejtišeji ke dveřím s nápisem VÝCHOD, každou chvíli očekáváje, že bude zastaven zvoláním dámy, která nahradila slečnu Hendriovou. Ale jediná osoba, jež ho oslovila, byla nějaká malá holčička. Stála ve dveřích svého pokoje, blondáté vlásky svázané do copů, které jí ležely na flanelové noční košilce vybledle růžové barvy. Nejspíš její nejmilejší, alespoň soudě dle stupně obnošenosti. Byla bosá, mašličky na koncích copů měla nakřivo a oči ve vyjeveném obličejí obrovské. Byl to obličej, který toho věděl o bolesti nepochybně víc, než může jakýkoliv dětský obličej vědět.

„Ty máš pistoli,“ oznámila.

„Ano.“

„Můj táta má taky pistoli.“

„Vážně?“

„Ano. Je větší, než ta tvoje. Je úplně největší. Ty jsi bubák?“

„Ne, zlato,“ řekl a pomyslel si: mám ten dojem, že bubák je dnes večer v mém městečku.

Prošel dveřmi na konci chodby, sešel po schodišti a dalšími dveřmi vyšel do vlahé tmy jakoby svatojánského večera. Spěchal k parkovišti, téměř utíkal. Od západu, ze směru od Castle Rocku, se k němu neslo hřmění bouřky.

Odemkl dveře u dodávky, nastoupil a sejmul mikrofon vysílačky z vidlice. „Jednička volá základnu. Přepínám.“

Jedinou odezvou bylo praskání statické elektřiny.

Zatracená bouřka.

Možná si to takhle zařídil ten bubák, zašeptal nějaký hlas někde hluboko v něm. Alan se usmál a sevřel rty.

Zkusil to znovu, odezva byla ale stejná. Zkusil tedy státní policii v Oxfordu. Ozvali se jasně a zřetelně. Dispečer mu řekl, že v okolí Castle Rocku zuří bouře a že komunikační prostředky nejsou spolehlivé. Zdá se, že i telefony fungují, jen když se jim chce.

„Dobrá, tak až se vám podaří spojit se s Henrym Paytonem, řekněte mu, aby okamžitě zatkl muže jménem Leland Gaunt. Jako významného svědka pro začátek. To jméno je Gaunt, G jako George. Rozumíte? Přepínám!“

„Rozumím vám, šerife, Gaunt, G jako George. Přepínám.“

„Řekněte mu, že jsem přesvědčen o tom, že je spolupachatel vraždy Nettie Cobbové a Wilmy Jerzyckové. Přepínám.“

„Rozumím. Přepínám.“

„Děkuji a končím.“

Pověsil mikrofon, nastartoval auto a rozjel se směrem ke Castle Rocku. Na okraji Bridgtonu zajel na parkoviště obchodu Červené jablko a zavolal z budky do své kanceláře. Ozvalo se dvojí zapípnutí a hlas z pásky mu oznámil, že volané číslo je dočasně mimo provoz.

Zavěsil a vracel se ke svému vozu. Tentokrát už utíkal. Než vyjel z parkoviště a zpátky na silnici číslo 117, zapnul maják a znovu ho zavěsil na střechu. O necelý kilometr dál už roztrfesená a protestující dodávka jela rychlostí 120 kilometrů v hodině.

Eso Merrill přijel do Castle Rocku zároveň s příchodem úplné tmy.

Když přejížděl svým chevroletem most přes Castle Stream, ze všech stran se ozývalo hřmění a z nebe šlehaly blesky. Jel s okny dokořán; zatím ještě nepršelo a vzduch byl tak hustý, že by se dal krájet.

Byl špinavý, unavený a vzteklý. Jel ještě na tři další lokality z mapy, i přes ten dopis – neschopen uvěřit tomu, co se stalo, neschopen uvěřit tomu, že se to mohlo stát. Nebyl prostě schopen uvěřit tomu, že by byl takhle hloupě vyšachován. Na všech dalších lokalitách našel placatý kámen a zakopanou plechovku. Ve dvou byly další haldy obchodních kupónů. V té poslední, zakopané v bažině za Stroutovou farmou, byla jen jedna stará propiska. Na ní byla nějaká žena s účesem ve stylu čtyřicátých let, na sobě plavky také z té doby, a když se propiska obrátila vzhůru nohama, plavky zmizely.

To tedy byl poklad.

Eso se hnál zpátky do Castle Rocku maximální rychlostí, oči šílené a džínsy až po kolena zapatlané bahnem, a to z jediného důvodu: aby zabil Alana Pangborna. A pak prostě zvedne zadek a zmizí někam na Západní pobřeží – kam vlastně měl zmizet už dávno. Možná z Pangborna také vyrazí nějaké peníze; možná také že ne. Tak nebo tak: ten zkurvysyn zemře, a to smrtí ošklivou.

Když byl už pět kilometrů od mostu, náhle si uvědomil, že nemá žádnou zbraň. Chtěl si vzít jednu automatickou pistoli z té bedny v garáži v Cambridgi, jenomže pak se ale začal točit magnetofon a on se vyděsil k smrti. Ale teď už ví, kde ty pistole jsou.

Ale ano.

Přejel most... a pak se zastavil na křižovatce Main Street a Watermill Lane, i když byl na hlavní a měl přednost.

„Co je kurva zase tohle?“ zamumlal.

Lower Main Street byla ucpaná vozy státní policie s blikajícími modrými majáky, televizními přenosovými vozy a hloučky lidí. Největší shon byl kolem budovy Magistrátu. Skoro to vypadalo, že se otcové města rozhodli uspořádat nějaký pouliční karneval.

Esu bylo úplně jedno, co se stalo nebo nestalo; pokud jeho se týče, klidně může celé městečko třeba vyschnout nebo vyšumět. On chce jen Pangborna, chce mu odříznout skalp a pověsit si ho na opasek – jak to ale má provést, když to tu teď vypadá, jako kdyby se kolem šerifovy kanceláře poflakovali snad všichni poldové státu Maine?

Odpověď se dostavila okamžitě. Pan Gaunt to bude vědět. Pan Gaunt má zbraně a střelivo a bude mít i správné odpovědi. Zajdi za panem Gauntem.

Pohlédl do zpětného zrcátka a spatřil další vozy s modrými blikajícími majáky na střeše, blížící se z druhé strany mostu. Přijíždějí další poldové. Co se tu, kurva, odpoledne stalo? podívoval se znovu – to však je otázka, která se dá zodpovědět jindy... nebo třeba také nikdy, když na to přijde. On má svoje starosti a hlavně teď musí uhnout někam stranou, než ho dojedou ti další poldové.

Eso zahnul doleva na Watermill Lane, pak doprava na Cedar Street, objel střed městečka a pak zase zahnul zpátky na Main Street. Na chvíli se zastavil na stopce a sledoval shluk modrých světél dole pod kopcem. Pak zaparkoval před Nezbytnými věcmi.

Vystoupil z auta, přešel chodník a přečetl si ceduli na dveřích. Na chvíli pocítil děsivé zklamání – ne pouze kvůli pistoli, kterou potřebuje, ale trochu také kvůli tomu koksů pana Gaunta – pak se ale

upamatoval na zadní vchod v uličce. Došel na konec bloku a zahrnul za roh, aniž by si povšiml žluté skříňové dodávky, zaparkované o dvacet či třicet metrů výš – či muže, sedícího uvnitř (Cvalík se teď přesunul na místo spolujezdce), který ho pozoroval.

Jakmile zahrnul za roh do uličky, vrazil do nějakého muže v tvídové čepici, kterou měl naraženou hluboko do čela.

„Hele, dávej bacha na cestu, starouši,“ řekl Eso.

Muž v tvídové čepici zvedl hlavu, vycenil na Esa zuby a zavrčel. Ve stejný okamžik vytáhl z kapsy automatickou pistoli a namířil ji na Esa. „Moc mě nesar, kamaráde, jestli nechceš chytit taky jednu.“

Eso zvedl obě ruce a ustoupil o krok. Neměl strach; byl naprosto ohromený. „Já ne, pane Nelsone,“ řekl. „Mě z toho vynechte.“

„Dobře,“ řekl muž v tvídové čepici. „Neviděl jsi někde toho čuráka Jewetta?“

„É... toho ze střední školy?“

„Jasně že ze střední školy – jsou tu snad ve městě ještě někdy jiný Jewettové? Tak vodpovídej, kurva fix!“

„Já jsem právě přijel,“ řekl Eso opatrně. „Fakt jsem neviděl nikoho, pane Nelsone.“

„No dobře – však já si ho už najdu a pak z něj nadělám pytel sraček. Zabíjí mýho papouška a nasral na fotografii mojí matky.“ George T. Nelson přimhouřil oči a dodal: „Dneska večer bude lepší nelézt mi do cesty.“

Eso mu neodporoval.

Pan Nelson opět zasunul pistoli do kapsy a zmizel za rohem, kráčeje odhodlaným krokem člověka, který je skutečně velice rozhněvaný. Eso chvíli ještě stál na místě s rukama nahoře. Pan Nelson ho učil obrábění dřeva a kovů v dílnách na střední škole. Eso byl vždycky přesvědčen, že to je jeden z takových lidí, kteří sebou klidně nechají orat a neublížili by ani mouše, i kdyby jim seděla přímo na oční bulvě. Pomyslel si však, že tenhle názor si bude možná muset trochu poopravit. A Eso také poznal tu zbraň. Bodejť taky ne: vždyť jich včera přivezl z Bostonu celou bednu.

„Eso!“ řekl pan Gaunt. „Jdeš právě včas.“

„Potřebuju pistoli,“ řekl Eso. „A taky trochu toho perfektního koksu, jestli eště nákej máte.“

„Ano, ano... bude. Všechno bude. Pomoz mi s tímhle stolem, Eso.“

„Zabiju Pangborna,“ řekl Eso. „Ukrad mi ten můj zasranej poklad a za to ho zabiju.“

Pan Gaunt pohlédl na Esa pohledem kočky, plížící se k myši... a v onom okamžiku se Eso skutečně cítil jako myš. „Neplýtvej mým časem tím, že budeš vykládat věci, které už dávno vím,“ řekl. „Jestli potřebuješ moji pomoc, Eso, tak teď pomoz mně.“

Eso vzal stůl za jeden konec a oba ho odnesli dozadu do skladu. Pan Gaunt se shýbl a zvedl ceduli, opřenou o zed'. TENTOKRÁT JE SKUTEČNĚ ZAVŘENO, bylo na ní napsáno. Pověsil ji na dveře a zavřel je. Právě zamykal, když vtom si Eso uvědomil, že na té ceduli není nic, co by ji na jejím místě drželo – žádné lepidlo, žádná lepicí páska, nic takového. A přesto tam držela.

Pak mu zrak sklouzl na bedny, jež obsahovaly automatické pistole a zásobní munici. Zbývaly tam už jen tři pistole a tři krabičky nábojů.

„Kriste pane! Kam všechny zmizely?“

„Obchody dnes večer šly velmi dobře, Eso,“ řekl pan Gaunt a mnul si ruce s dlouhými nehty. „Přímo výborně. A půjdou ještě líp. Mám pro tebe práci.“

„Už sem vám to přece hlásil,“ řekl Eso. „Šerif mi ukrad můj –“

Leland Gaunt byl u něj dřív, než si Eso vůbec všiml, že se pohnul. Ty dlouhé, ošklivé ruce ho chytily za košili a zvedly do vzduchu, jako kdyby nevážil víc než peří. Ruce, které ho držely, byly jako z ocele. Pan Gaunt ho zvedl vysoko a Eso náhle zjistil, že hledí dolů do jeho planoucí, ďábelské tváře, aniž měl sebemenší potuchy, jak se dostal tak vysoko. I v té náhlé hrůze své stávající situace si povšiml, že panu Gauntovi vychází z nosu a uší kouř – spíš to ale bude pára. Vypadal jako nějaký lidský drak.

„Už mi neříkej NIC!“ zařval na něj pan Gaunt. Mezi rozeklanými kvádrovitými zuby mu kmital jazyk a Eso zaznamenal, že je rozeklaný jako jazyk hada. „Všechno se dozvíš! Drž hubu, když jsi ve společnosti starších a lepších, Eso! Drž hubu a poslouchej! Drž hubu a poslouchej! DRŽ HUBU A POSLOUCHEJ!“ Zatočil Esem dvakrát kolem hlavy jako pout'ový zápasník, mávající svým soupeřem, a

pak jím mrštil na zadní stěnu skladiště. Esová hlava nalétla na omítku. Vybuchl mu v ní ohňostroj. Když se mu vrátila schopnost vidění, spatřil pana Gaunta, sklánějícího se nad ním. Jeho obličej teď tvořily pouze šílené oči, zuby a všude kolem funící pára.

„Ne!“ zaječel Eso. „Ne, pane Gaunte, prosím! NE!“

Gauntovy prsty se teď změnilly na pařáty, nehty na nich se mu prodloužily, zahnulý a zaostřily... nebo byly vždycky takové? Eso teď nevěděl. Možná byly vždycky takové a ty sis toho prostě jen nevšiml.

Prořízly mu látku košile jako žiletky a Eso opět zíral do té dýmající tváře.

„Jsi připraven poslouchat, Eso?“ zeptal se pan Gaunt. S každým jeho slovem zafuněly na Esovy tváře a ústa závaný horké páry. „Jsi připraven, nebo ti mám rozpárat tvoje ničemné útroby a skoncovat to s tebou?“

„Ano!“ vzlykl. „Teda chci říct ne! Budu poslouchat!“

„Budeš hodný poslíček, plnící příkazy?“

„Ano!“

„A víš, co se s tebou stane, jestli nebudeš poslouchat?“

„Ano! Ano!“

„Jsi odporný, Eso,“ řekl pan Gaunt. „To mám u lidí rád.“ Mrštil Esem na zeď. Eso sklouzl do kleku, těžce lapal po dechu a vzlykal. Hleděl do podlahy. Báł se vzhlednout, protože by musel zírat přímo do tváře té příšery.

„Jestli tě i jen v duchu napadne protivit se mým příkazům, Eso, tak ti zaručuji velkou okružní jízdu peklem. Toho svého šerifa dostaneš, o to neměj strach. Ale například právě teď je mimo město. Postav se.“

Eso se pomalu začal zvedat. Hlava ho příšerně bolela. Tričko měl roztrhané na cáry.

„Rád bych se tě na něco zeptal.“ Pan Gaunt byl opět uhlazený a usmívající se jako obvykle. „Líbí se ti tohle městečko? Máš ho rád? Máš na zdi své smradlavé fotky, které by ti připomínaly jeho venkovský šarm v oněch časech, kdy koňské bobky ještě smrděly a psi mívali vzteklinu?“

„Ani ve srandě,“ řekl Eso nejistě. Na nohy se mu podařilo dostat jen s velkým úsilím. Třásl se mu, jako kdyby místo nich měl špagety. Stál opřený o zeď a ostražitě sledoval pana Gaunta.

„A bylo by ti moc proti mysli, kdybych ti řekl, že mezi tím, co budeš čekat, až se ten tvůj šerif vrátí, chci tohle hnízdo plné hnusu vymazat z povrchu zemského?“

„Já... já nevím, co to má znamenat,“ řekl Eso nervózně.

„To mě ani nepřekvapuje. Ale doufám, že alespoň chápeš, co tím myslím, Eso. Nebo snad ne?“

Eso se zamyslel. Vrátil se ve vzpomínkách do dávných časů, kdy čtyři usmrkanci vyfoukli Esu a jeho kamarádům (Eso tenkrát skutečně míval kamarády, nebo alespoň jim tak říkal) něco, na čem Eso měl zájem. Pak jednoho z těch smrkáčů chytili – Gordieho LaChance – a málem z něj vymlátili duši; ale stejně to nebylo k ničemu. Dneska je ten LaChance slavný spisovatel, bydlící v jiné části státu – a nejspíš si prdel vytírá desetidolarovkama. Ten smrkáč to nějak vyhrál a od té doby se Esu už nedařilo. Tenkrát se od něj štěstí odvrátilo. Všechny dveře, které pro něj bývaly otevřené, se začaly jedny za druhými zavírat. Pomalu si začal uvědomovat, že už není žádný král, a že Castle Rock není jeho království. A jestli tomu někdy tak bylo, pominulo to definitivně o víkendů na svátek Dne práce, když mu bylo šestnáct a ti smrkáči obrali jeho a jeho kamarády o něco, co jim mělo plným právem patřit. A než Eso dorostl do věku, kdy mohl legálně popíjet u Žlutého tygra, prošel proměnou z krále na pěšáka bez uniformy, plížícího se územím nepřítele.

„Tohle zasraný městečko je latrina, kterou přímo nenávidím,“ řekl panu Lelandu Gauntovi.

„Dobře,“ řekl pan Gaunt. „Výborně. Mám tu jednoho přítele – parkuje o kus výš v ulici – který ti pomůže něco s tím provést, Eso. Dostaneš šerifa... a dostaneš i celé městečko. Tak co tomu říkáš?“ Jeho zrak zachytil oči Esa. Ten před ním stál ve svém rozervaném triku. Začal se šklebit. Hlava ho už nebolela.

„Jo,“ řekl. „Tak to se mi teda fakt líbí.“

Pan Gaunt sáhl do kapsy kabátu a vytáhl pytlíček z umělé hmoty, naplněný bílým práškem. Podával ho Esu.

„Máš před sebou spoustu práce, Eso,“ řekl.

„Dobře,“ řekl. „Jsem připraven.“

Cvalík si všiml, že poslední člověk, který zašel do uličky, z ní opět vychází. Tričko na něm viselo v roztrhaných cárech a nesl nějakou bednu. Z džíns mu vyčuhovaly pažby dvou automatických pistolí.

Cvalík ucukl v náhlém zděšení, když spatřil, že muž, v němž nyní poznával Johna „Esa“ Merrilla, kráčí přímo k dodávce a pokládá bednu na zem. Eso zatřásl na sklo. „Votevři zadek, starouši,“ řekl. „Máme práci.“

Cvalík stáhl okno. „Zmizni vocad,“ řekl. „Koukej zmizet, hadrníku! Nebo zavolám policajty!“

„To by sis pomoh,“ zavrčel Eso.

Vytáhl jednu z pistolí, které měl za pasem kalhot. Cvalík ztuhnul – ale Eso mu ji podával oknem pažbou napřed. Cvalík zamrkal.

„Ber,“ řekl Eso netrpělivě, „a koukej votevřít zadek. A esli nevíš, kdo mě posílá, tak si eště blbější, než vypadáš.“ Zvedl druhou ruku a pohladil mu paruku. „Zbožňuji tvé vlásy.“ řekl s plachým úsměvem. „Jsou prostě úžasné.“

„Nech toho,“ řekl Cvalík, ale vztek a hněv mu teď z hlasu zmizely. Tři správní chlapi dokáží nadělat spoustu škody, řekl pan Gaunt. Pošlu pro tebe někoho.

Ale Esa? Esa Merrilla? Vždyť to je kriminálník!

„Hele,“ řekl Eso, „esli chceš podrobnosti probrat s panem Gauntem, tak mám dojem, že je pořád eště v krámu. Ale jak sám vidíš“ – prostrčil ruce dlouhými pásy rozervaného trička, plandajícího mu přes prsa a břicho – „má zrovna trochu nedůtklivou náladu.“

„Ty mi tedy máš pomoci zbavit se Jich?“ zeptal se Cvalík.

„No jasně,“ řekl Eso. „Z tohodle celého městečka uděláme kůlničku na dříví.“ Zvedl bednu. „I když teda nevím, jak to dokážeme s jedinou krabicí rozbušek. Ale říkal, že ty si s tím už nějak poradiš.“

Cvalík se začal šklebit. Vstal, protáhl se dozadu do nákladního prostoru a otevřel zadní dveře dodávky. „Nejspíš ano,“ řekl. „Račte nasednout, pane Merrille. Uděláme si projížďku.“

„Kam?“

„Začneme v městských garážích,“ řekl Cvalík. Pořád se ještě šklebil.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Reverend William Rose, který vystoupil na kazatelnu Jednoty baptistické v Castle Rocku poprvé v květnu roku 1983, byl bigota první třídy. O tom nebylo žádných pochyb.

Bohužel to byl také energický člověk, často jakýmsi zvláštním, krutým způsobem vtipný a u své kongregace nesmírně oblíbený. Již jeho první kázání jako pastýře baptistického stáda dalo tušit věci, k nimž mělo dojít. Nazval ho „Proč přijdou katolíci do pekla“. A v tomto duchu – k velké potěše svých oveček – od té doby pokračoval. Katolíci, jak zdůrazňoval, jsou rouhači, zbloudilá stvoření, klanící se ne Ježíši, nýbrž ženě, jež byla určena být Jeho rodičkou. Lze se pak divit, že jsou tak náchylní k chybování i v jiných věcech?

Vysvětloval svému stádu, že katolíci propracovali v období inkvizice umění mučit k dokonalosti; že inkvizitoři upalovali na svých hořících hranicích ty skutečně věrné až do konce devatenáctého století, kdy je stateční protestanté (především baptisté) donutili, aby s tím přestali; že Vatikán je postaven na zlatě protestantských mučedníků z vyplundrovaných zemí.

Takové ignorantské žvanění ovšem nebylo ničím novým pro katolickou církev, která se s podobným kacířstvím utkává již stovky let. Rada kněží by nad ním snad mávla rukou – možná by se i pousmála. Ale otec John Brigham nebyl člověk, který by bral věci na lehkou váhu. Právě naopak. Zlostný Ir s nohama do O patřil mezi lidi, postrádající jakýkoliv smysl pro humor a nesnášející zmetky, především ne naduté zmetky ražení reverenda Rose.

Snášel ty protikatolické výpady reverenda Rose v tichu téměř rok, až se konečně jednou ozval ze své vlastní kazatelny. Jeho kázání, v němž si nebral žádné servítky, se jmenovalo „Hříchy reverenda Vildy“. Označil v něm baptistického kazatele za „žalmy pronášejícího idiota, který je přesvědčen, že televizní kazatel Billy Graham kráčí po vodách a že Billy Sunday sedí po pravici Boha Otce Všemohoucího“.

Onu neděli po této mši navštívil otce Brighama reverend Rose se svými čtyřmi nejvěrnějšími přívrženci. Jak pravil, jsou šokováni a rozhněváni neomalenostmi, jež otec Brigham pronesl.

„To máte tedy dost drзости, když se odvažujete říkat mně, abych se zklidnil.“ řekl otec Brigham.

„Poté, co ráno vykládáte svým věrným, že sloužím děvce babylónské.“

Do normálně bledých lící reverenda Rose se okamžitě nahrnula krev a zaplavila mu i lebku, z větší části holou. Nikdy se ani slovem nezmínil o nějaké děvce babylónské, řekl otci Brighamovi, i když na druhé straně se několikrát zmínil o děvce římské; ovšem pokud je mu bota šitá na míru, tak snad ať otec Brigham ani moc neváhá – může si ji nazout a beze všeho ji nosit. Otec Brigham vystoupil ze dveří fary se sevřenými pěstmi. „Pokud si snad o tom chcete pohovořit tady na chodníku,“ řekl, „tak stačí, když řeknete těm vašim gestapákům, aby trochu poodstoupili – můžeme si pak pohovořit o čem vám bude líbo.“

Reverend Rose, skoro o deset čísel vyšší než otec Brigham – ale o snad deset kilogramů lehčí – s úšklebkem odstoupil. „Nebudu si špinit ruce,“ řekl.

Jedním z reverendových přívrženců byl Don Hemphill. Ten byl jak vyšší, tak urostlejší než bojovný kněz. „Pohovořím si teda s vámi já, jestli chcete,“ řekl. „Vytřu tady chodník s tou vaší papežskou irčanskou prdelí.“

Dva další muži doprovodu, kteří Dona dobře znali a věděli, že by byl schopen svoji hrozbu splnit, ho tenkrát však odtáhli. ... ale od té doby propuklo již otevřené nepřátelství.

Až do října se omezovalo víceméně na jemnosti – na vtipy o etnickém původu a zlomyslné narážky v dámských i pánských hloučcích v obou kostelech, školní potyčky mezi dětmi z obou frakcí a především na rétorickou palbu z jedné kazatelny na druhou o nedělních mších; v den míru a klidu, kdy – jak nám říká historie – vlastně začala většina válek. Občas došlo k nějakému ošklivému incidentu – na Farní halu létala během taneční zábavy Sdružení mladých baptistů zkažená vejce a jednou prolétl oknem obývacího pokoje fary kámen – většinou se ale nepřátelství projevovalo jen válkou slov.

Podobně jako všechny války, měla i tato své vypjatější okamžiky i chvíle relativního klidu; nicméně ode dne, kdy Dcery Isabelly seznámily veřejnost se svým plánem na zřízení Nočního kasina, se hněv stoupenců obou táborů už jen prohluboval. A když reverend Rose obdržel onen hanebný přípis „Baptistickej čurane“, bylo už nejspíš pozdě zabránit konfrontaci; neuvěřitelná hrubost toho dopisu jakoby jen zaručovala, že až k té konfrontaci dojde, bude už stát za to. Třísky na podpal byly připraveny; stačilo jen, aby někdo škrtnul sirkou a požár se rozhoří.

Podcenil-li kdo fatálně výbušnost situace, byl to otec Brigham. Bylo mu jasné, že jeho baptistickému protějšku se myšlenka Nočního kasina zamlouvat nebude; nicméně nepochopil, jak hluboce myšlenka církvi podporované herny rozběsňuje a uráží baptistického kazatele. Nevěděl totiž, že otec Funivého Vildy byl náruživý karbaník, opouštějící rodinu, kdykoliv se ho zmocnila vlna hráčské vášně; nevěděl ani to, že tento muž se nakonec zastřelil na záchodku jedné herny poté, co celou noc prohrával při hře v kostky. Ale na druhé straně bylo pravdou, že i kdyby toto vše otci Brighamovi známo bylo, vůbec nic by to na celé věci neměnilo.

Reverend Rose zmobilizoval svoje šiky. Baptisté začali kampaní dopisů proti Nočnímu kasinu, zasílaných místnímu týdeníku Výzva (většinu jich psala Wanda Hemphillová, Donova žena), následovanou plakáty KARBAN A ĎÁBEL. Betsy Viguová, předsedkyně Společnosti Nočního kasina a regentka místní pobočky Dcer Isabelly, zorganizovala protiútok. V předchozích třech týdnech vyšel týdeník Výzva v rozšířeném rozsahu šestnácti stran, aby zvládl polemiku (jež ovšem byla spíše soubojem vzájemně nevyslyšených výkřiků než rozumnou výměnou rozdílných názorů). Objevily se další plakáty; stejně rychle byly ovšem zase strhávány. Redakční výzva k zachovávaní dobrých mravů na obou stranách zůstala nevyslyšena. Někteří ze zúčastněných se bavili; bylo to tak trochu vzrušující účastnit se této bouře ve skleničce vody. Ale když už se záležitosti blížily ke svému vyvrcholení, ani Funivý Vilda ani otec Brigham se nebavili.

„Proklínám toho sráče jednoho sebevědomýho!“ vybuchl Brigham na překvapeného Alberta Gendrona toho dne, kdy mu Albert přinesl ukázat hanebný dopis „Beránci boží“, který našel přišpendlený na dveřích své zubařské ordinace.

„Jen si představte, z čeho je ten hajzl schopen obviňovat spořádané baptisty!“ štěkal reverend Rose na podobně překvapeného Normana Harpera a Dona Hemphilla. To bylo na Kolumbův den, po telefonátu otce Brighama. Brigham se pokusil ten dopis přečíst do telefonu reverendovi; reverend Rose mu odmítl (dle názoru svých přívrženců zcela oprávněně) naslouchat.

Norman Harper, muž o deset kilogramů těžší než Albert Gendron a téměř stejně vysoký, byl poněkud zneklidněn ječivým, téměř hysterickým tónem hlasu reverenda Rose, nijak se však k tomu nevyjádřil. „Mně je jasné, vo co tady jde,“ zahřměl. „Starej Irčan je trochu nervózní z toho dopisu, co si dostal na faru, Bille – to je to celý. Uvědomil si, že to trochu přehnal. A teď si myslí, když bude vykládat, že nákej jeho kámoš dostal stejně hnusnej dopis, že tím zamete stopy!“

„Tak to se mu tedy nepodaří!“ zaječel Rose ještě hysteričtěji. „Nikdo z mé kongregace by se k takové odpornosti nepropůjčil! Nikdo!“ Na posledním slovu se mu zlomil hlas. Ruce se mu křečovitě svíraly v pěst a zase otevíraly. Norman a Don si vyměnili rychlý, neklidný pohled. Takové chování, které v posledních několika týdnech bylo u reverenda Rose stále běžnější, už oba několikrát zneklidnilo. Ta záležitost s Nočním kasinem prostě dává reverendovi nějak moc zabrat. Měli obavy, že by mohl zkolabovat ještě před tím, než se situace vítězně rozřeší.

„Nerozčiluj se,“ řekl Don chlácholivě. „My přece víme, jak se věci mají, Bille.“

„Ano!“ vykřikl reverend Rose a fixoval oba muže svým těkajícím pohledem. „Ano, vy to víte – vy dva. A já – já to také vím! Ale co zbytek městečka? Ten to také ví?“

Ani Norman, ani Don na to nebyli schopni najít žádnou odpověď.

„Já jen doufám, že toho prolhaného modloslužebníka brzy odvezou na márách!“ vykřikl William Rose, zatínaje ruce v pěsti a bezmocně jimi mávaje. „Na márách! Zaplatil bych si, abych to mohl vidět! A zaplatil bych si rád!“

V pondělí telefonoval otec Brigham na všechny strany a žádal ty, kdo jsou znepokojení „stávající atmosférou náboženské represe v Castle Rocku“, aby se večer zastavili na faře na krátkou schůzi. Přišlo tolik lidí, že schůze musela být přeložena do Síně Kolumbových rytířů.

Brigham začal mluvit o dopise, který našel na svých dveřích Albert Gendron – o dopise, pocházejícím od Znepokojených baptistů Castle Rocku – a pak připomněl svůj neúspěšný telefonní hovor s reverendem Rosem. Když sdělil svému posluchačstvu, že Rose dle svého tvrzení obdržel podobně obscenní dopis, údajně pocházející od Znepokojených katolíků Castle Rocku, začal shromážděný dav hlučet... zprvu ohromeně, posléze hněvivě.

„Ten chlap je sprostý lhář!“ ozval se někdo vzadu v síni.

Otec Brigham zároveň jakoby pokývl i zavrtěl hlavou. „Možná že ano, Same – ale o to ve skutečnosti vůbec nejde. On je totiž naprostý šílenec – a to je ten problém.“

Toto prohlášení se setkal se zamyšleným, ustaraným tichem; avšak otec Brigham pocítil zároveň i jakousi hmatatelnou úlevu. Naprostý šílenec: poprvé ta slova vyslovil nahlas, i když mu kroužila hlavou už nejméně tři roky.

„Já si nepřejí, aby našim plánům bránil nějaký náboženský pomatenec,“ pokračoval otec Brigham. „Naše Noční kasino je neškodná a prospěšná záležitost, ať už si o něm reverend Funivý Vilda myslí, co chce. Mám však pocit, že – vzhledem k tomu, že tlačí na pilu stále víc a víc a situace se stává neudržitelnou – bychom měli hlasovat. Jste-li pro to, aby se projekt Nočního kasina zrušil – abychom ustoupili tomuto tlaku v zájmu bezpečnosti – měli byste to dát najevo.“

Jednomyslně bylo odhlasováno, že projekt Nočního kasina bude v plném rozsahu realizován.

Otec Brigham potěšeně pokýval hlavou. Pak pohlédl na Betsy Vigouovou. „Vy máte zítra večer své pravidelné setkání, že, Betsy?“

„Ano, otče.“

„Navrhuji tedy,“ řekl otec Brigham, „abychom se my, muži, setkali právě ve stejnou dobu zde, v Síni Kolumbových rytířů.“

Albert Gendron, hromotluk, kterému dlouho trvalo, než se rozzlobil, a pak mu zase dlouho trvalo, než se uklidnil, začal pomalu vstávat. Všechny krky se natáhly a sledovaly, jak se napřimuje v celé své majestátnosti. „Chcete snad naznačit, otče, že by se ti baptističtí otrapové mohli pokusit obtěžovat dámy?“

„Ne, ne, vůbec ne,“ uklidňoval ho otec Brigham. „Ale jsem přesvědčen, že by mohlo být moudré, kdybychom si probrali některá opatření, jež by pomohla zajistit bezpečnost vlastního kasina –“

„Hlídky?“ zeptal se někdo dychtivě. „Myslíte hlídky, otče?“

„Nu... oči a uši,“ řekl otec Brigham, nezanechávaje žádné pochybnosti o tom, že má na mysli právě

hlídky. „A sejdem-li se v úterý ve stejnou dobu jako dámy, budeme alespoň poblíž pro případ, že by skutečně došlo k nějakým problémům.“

A tak, zatímco Dcery Isabelly se shromažďovaly v budově na jednom konci parkoviště, v budově na jeho druhém konci se shromažďovali muži. A na druhé straně města reverend William Rose na stejnou hodinu svolal shromáždění, na němž měly být probírány poslední pomluvy katolíků a plány na výrobu plakátů a organizování blokády Nočního kasina.

Různé popluchy a průjezdy policejních vozů městem, jež toho večera městečko oživovaly, nijak neovlivnily návštěvnost těchto shromáždění – většinu čumilů, rojících se kolem budovy Magistrátu, tvořili lidé, kteří byli ve velkém sporu kolem Nočního kasina neutrální. A pokud šlo o katolíky a baptisty do této vřavy zapletené osobně, pak nějakých pár vražd přece nemůže významněji zastínit skutečně účinný svatý protestní pochod. Protože když dojde na otázky náboženství, stejně se nakonec všechno ostatní dostává na druhou kolej.

Na čtvrté shromáždění těch, jež reverend Rose překřtil na Baptistické křesťanské bojovníky proti karbanu, se dostavilo více než sedmdesát lidí. Byl to vynikající výsledek; na posledním shromáždění bylo poměrně málo lidí, ale zprávy o onom obscénním dopise, vhozeném na faru štěrbínou pro poštu, opět počet přítomných zvýšily. Tato vysoká návštěvnost reverenda Rose potěšila; byl však zklamán a zmaten zjištěním, že mezi přítomnými se nenachází Don Hemphill, Don přece slíbil, že přijde – a Don je jeho pravou rukou.

Rose pohlédl na hodinky a zjistil, že je už pět minut po sedmé hodině – není už čas na to, aby zavolal do tržnice a zjistil, zda Don náhodou na shromáždění nezapomněl. Všichni ostatní se už dostavili a on je chtěl oslovit co nejdříve, dokud jsou ještě dychtiví a zvědaví. Dá Hemphillovi ještě jednu minutu, pak vystoupí na kazatelnu a rozpaží své hubené paže v gestu uvítání. Jeho kongregace – oblečená dnes večer většinou v pracovním – zaplnila kostelní lavice a usedla na prostá dřevěná sedadla.

„Začněme toto naše setkání tak, jak všechna významná setkání začínají,“ řekl reverend Rose tiše. „Skloníme hlavu k modlitbě.“

Sklonili hlavy – a právě v tom okamžiku se za nimi ozvalo hlasité bouchnutí dveří ve vestibulu. Několik žen vyděšeně vykřiklo a několik mužů sebou trhlo.

Byl to Don. Ve své tržnici měl též funkci vrchního řezníka a měl teď stále ještě na sobě bílou řeznickou zástěru s krvavými skvrnami. V obličejí byl červený jako rajske jablíčko. Vytřeštěné oči mu plavaly v slzách. Na nose, horním rtu a ve vráskách kolem úst mu zasychaly sople.

A příšerně páchl.

Don páchl jako smečka skunků, které nejdříve nechali proběhnout sírovou lázní, pak je postříkali čerstvým kravským lejmem a nakonec je vypustili, aby v panice pobíhali po zavřené místnosti. Ten smrad ho předbíhal, táhl se za ním; z větší části ale byl všude kolem něj jako morový mrak. Ženy se odtahovaly od uličky mezi lavicemi a vytahovaly kapesníčky, když kolem nich procházel s vlající řeznickou zástěrou před sebou a vlajícím podolkem košile za sebou. Několik dětí, přítomných na shromáždění, začalo brečet. Muži vyráželi výkřiky znechucení a zmatku.

„Done!“ vykřikl reverend Rose překvapeně. Paže měl stále ještě zvednuté, avšak jak se Don Hemphill blížil ke kazatelně, Rose je spustil a nechtěně si jednou rukou zakryl nos a ústa. Zdálo se mu, že se v nejbližším okamžiku musí pozvracet. Byl to snad ten nejpříšernější puch, jaký kdy cítil. „Co se... co se stalo?“

„Stalo?“ zařval Don Hemphill. „Stalo? Tak já ti povím, co se stalo! Povím to vám všem, co se stalo!“

Otočil se ke shromáždění, které – i přes ten puch, šířící se všude kolem něj – se zklidnilo, jakmile spatřilo jeho divoké, šílené oči.

„Ti hajzlové naházeli do mého vobchodu smradlavý bombičky, to se stalo! Nebylo tam sice víc než deset lidí, protože jsem vyvěsil ceduli, že zavírám dříve – a taky díky Bohu aspoň za to. Ale všechno zboží mi znehodnotili! Všechno! Zásoby v hodnotě čtyřiceti tisíc dolarů! Znehodnocený! Nevím, co ty kurvy použily, ale bude to tam smrdět kolik dní!“

„Kdo?“ zeptal se reverend Rose chvějícím se hlasem. „Kdo to udělal, Done?“

Don Hemphill sáhl do kapsy zástěry. Vytáhl kruhový černý proužek bíle vykládaný a štůsek nějakých letáček. Tím proužkem byl římský kolárek. Držel ho před sebou, aby na něj všichni viděli.

„No KDO ASI, CO MYSLÍTE?“ zaječel. „Můj obchod! Moje zboží! Všechno v prdeli – a vy se ptáte, kdo to udělal?“

Rozhodil letáčky mezi ohromené Baptistické křesťanské bojovníky proti karbanu. Štůsek se ve vzduchu rozdělil a jednotlivé letáčky se snášely na shromáždění jako konfety. Někteří z přítomných je chytali ve vzduchu. Všechny byly stejné; na každém byl obrázek rozesmátého hloučku mužů a žen, stojících kolem ruletového stolu. PROSTĚ ZÁBAVA, bylo napsáno nad obrázkem. A pod ním bylo oznámení:

NAVŠTIVTE NAŠE „NOČNÍ KASINO“ V SÍNI KOLUMBOVÝCH RYTÍŘŮ 31. ŘÍJNA 1991
VÝTĚZEK VE PROSPĚCH KATOLICKÉHO STAVEBNÍHO FONDU

„Kde jsi našel tyhle letáčky, Done?“ zeptal se Len Milliken dunivým, zlověstným hlasem. „A ten kolárek?“

„Někdo je dal za dveře,“ řekl Don, „těsně před tím, než šlo všechno do ha-“

Dveře ve vestibulu bouchly znovu. Všichni sebou trhli; tentokrát však se neotevřely, nýbrž zavřely.

„Doufám, že se vám ten smrad zamlouvá, teplouši baptistický!“ ozval se výkřik, následovaný výbuchem rezavého, ošklivého smíchu.

Shromáždění zíralo vyděšenými zraky na reverenda Williama Rose. Ten zase vyděšenýma očima zíral na své ovečky. A v tu chvíli začala náhle syčet krabice, ukrytá na kůru. Podobně jako krabice, umístěná do Síně Dcer Isabelly nebohou Myrtle Keetonovou, obsahovala i tato (přinesená Sonnym Jackettem, který nyní byl již také po smrti) časovací zařízení, jež celé odpoledne ukrajovalo minuty.

Z mřížek na stranách krabice začal vycházet neuvěřitelně potentní puch.

V kostele Jednoty baptistické městečka Castle Rock začala zábava.

Babs Millerová se plížila podél boční zdi Síně Dcer Isabelly. Kdykoliv tmou prošlehlo modrobílé světlo blesku, znehybněla. V jedné ruce držela sochor a v druhé automatickou pistoli od pana Gaunta. Hrací skříňka, koupená v Nezbytných věcech, jí nadouvala jednu z kapes pánského svrchníku, který měla na sobě – a kdyby se někdo snad pokusil ji ukrást, ochutnal by pár deka olova.

Kdo by se vlastně mohl snížit k takovému hnusnému, odpornému činu? Kdo by mohl mít zájem o tu hrací skříňku, když Babs navíc ještě ani nestačila zjistit, jakou vlastně hraje melodii?

Nu, pomyslela si, řekněme si to na rovinu – já jen doufám, že Cyndi Rose Martinova dnes přede mnou neukáže ten svůj ksicht. Jestli ano, tak pak ho ale neukáže už nikde jinde – alespoň ne na tomhle světě. Co si vlastně myslí – že jsem snad pitomá?

Ted' musí provést takový menší žertík. Legrácku. Na přání pana Gaunta, pochopitelně.

Znáte Betsy Viguovou? zeptal se jí pan Gaunt. Znáte ji přece, ne?

Jistě že ji zná. Zná Betsy už od základní školy, kde spolu často měly ve třídě službu a byly nerozlučnými kamarádkami.

Dobře. Sledujte ji oknem. Sedne si. Zvedne list papíru a spatří pod ním, něco.

Co? zeptala se Babs zvědavě.

To je jedno co. Jestli chcete někdy najít klíč, kterým se odemyká vaše hrací skříňka, tak raději zavřete ústa a dobře poslouchajte – je vám to jasné, vážená?

Bylo jí to jasné. A bylo jí jasné i ještě něco jiného. Že pan Gaunt může být někdy dost nepříjemný. Velmi nepříjemný.

Zvedne tu věc, kterou tam najde. Bude si ji prohlížet. Začne ji otvírat. A to byste už měla být u dveří budovy. Počkejte, až se všichni budou dívat doleva, do zadní části síně.

Babs se chtěla zeptat, proč by se tam měli dívat – pak se ale rozhodla, že bude bezpečnější, když se nezeptá.

Potom dáte jeden konec sochoru pod dvevní kouli a druhým koncem ho zapřete o podlahu. Pořádně ty dveře zapřete.

A kdy mám zakřičet? zeptala se Babs.

To poznáte. Všichni budou vypadat, jako kdyby jim pod zadkem začaly hořet prskavky. Pamatujete

se, co máte křičet, Babs?

Pamatovala. Je to sice dost špinavý trik na Betsy Viguovou, s kterou kdysi chodila společně do školy; ale zdál se být i neškodný (no... skoro neškodný). Konečně nejsou už žádné děti – ona i ta holčička, které z nějakého důvodu říkala Betty La-La; to všechno ale bylo už strašně dávno. A jak konečně pan Gaunt neopomenul poznamenat, nikdo ji z toho nebude podezřívat. A proč také? Ona i její manžel konečně jsou Adventisté sedmého dne, a pokud jí se týče, zasluhují si jak katolíci, tak baptisté to, co mají – včetně Betty La-La.

Zablýsklo se. Babs znehybněla; pak se posunula o jedno okno blíže ke dveřím a nahlédla dovnitř, zda už Betty náhodou nesedí na svém místě za předsednickým stolem.

Kolem ní začaly dopadat první váhavé kapky blížící se mohutné bouřky.

Zápach, začínající plnit baptistický kostel, byl stejně odporný jako zápach, jímž byl načichlý Don Hemphill... byl však snad tisíckrát mocnější.

„Ach kurva!“ zařval Don. Úplně zapomněl, kde je – a i kdyby si to snad uvědomil, nejspíš by to na jeho slovník nijak zvlášť nezapůsobilo. „Dali sem taky jednu! Ven! Ven! Všichni ven!“

„Jdeme!“ zahlaholila Nan Robertsová svým šťavnatým barytonem. „Jdeme! Zvedněte zadky, sousedí!“

Všichni teď už viděli, odkud ten smrad přichází – přes nízké zábradlí kůru a šestiúhelníkovými výřezy v deskách pod ním se valil hustý žlutobílý dým. Boční východ byl přímo pod balkónem kůru, nikoho však nenapadlo se tím směrem vydat. Tak silný puch by mohl člověka zabít... ale nejdřív by mu hrůzou začaly vylézat oči z důlků, padat vlasy a řít by se mu stáhla zděšením.

Baptističtí křesťanští bojovníci proti karbanu městečka Castle Rock se během necelých pěti vteřin změnili na armádu na úprku. S jekotem a přidušenými výkřiky se hnali k vestibulu v zadní části kostela. Jedna z lavic se převrátila a s rachotem dopadla na podlahu. Deborah Johnstonové pod ní zůstala uvězněná noha a Norman Harper ji porazil právě v okamžiku, kdy se snažila si ji uvolnit. Deborah upadla; ozvalo se hlasité křupnutí, jak si zlomila kotník. Zaječela bolestí, nohu stále uvězněnou pod převrácenou lavicí. Její výkřik se však ztratil v řadě dalších zvuků, zaplňujících teď prostor kostela.

Nejbližší kůru byl reverend Rose – oblak zápachu se mu sevřel kolem hlavy jako nějaká obrovská, páchnoucí maska. Tak páchnou katolíci, smažící se v pekle, pomyslel si nesouvisle a skočil s kazatelnou. Oběma nohama dopadl přímo na bránci Deborah Johnstonové a její výkřiky bolesti se změnilly na dlouhé, zdušené sípání – pomalu odeznívající, jak ztrácela vědomí. Reverend Rose, který si ani neuvědomil, že právě přivedl do bezvědomí jednu ze svých nejvěrnějších farnic, se začal hrnout do zadní části kostela.

Ti, kdo dorazili ke dveřím do vestibulu jako první, už zjistili, že tudy se ven nedostanou; dveře totiž nešly otevřít. A než se stačili obrátit zpátky, byli vůdci zamýšleného exodu naraženi na zamčené dveře těmi, kdo dobíhali za nimi.

Bolestné výkřiky, vzteklý řev a divoké kletby létaly vzduchem. A když venku začalo pršet, uvnitř se začalo zvracet.

Betsy Viguová zaujala svoje místo za předsednickým stolem mezi americkou vlajkou a standartou Pražského jezulátka. Zatukala klouby o stůl, aby se shromáždění zklidnilo. Dámy – celkem jich přišlo asi čtyřicet – se začaly usazovat na svoje místa. Venku křižovaly oblohu blesky a ozývalo se hřmění. Některé z dam vydávaly zdušené výkřiky úleku a ozýval se i nervózní smích.

„Prosím toto shromáždění Dcer Isabelly o klid,“ řekla Betsy a zvedla složku lejster, ležící na stole před ní. „Jako obvykle začneme čtením –“

Zarazila se. Na stole před ní ležela nějaká bílá obálka; byla pod lejstry. Tiskacími písmeny na ní křičela: ŠTĚTKO JEDNA PAPEŽSKÁ, HNED SI TOHLE PŘEČTI.

To jsou oni, pomyslela si. Baptisti. Ti hnusní, oškliví, omezení lidé.

„Betsy?“ zeptala se Naomi Jessupová. „Je snad něco v nepořádku?“

„Já nevím,“ řekla. „Nejspíš ano.“

Roztrhla obálku. Vyklouzl z ní kousek papíru. Velkými písmeny na něm byla napsána slova: TAKHLE SMRDÍ KATOLICKÝ KUNDY!

Z levého zadního rohu síně se náhle ozval syčivý zvuk, jako kdyby z prasklého potrubí ucházela pod tlakem pára. Několik žen vykřiklo a otočilo tím směrem hlavy. Zvenčí se ozvalo mohutné zahřmění a výkřiky strachu přítomných dam teď již byly prosty jakéhokoliv afektu.

Z jedné přihrádky poliček u stěny místnosti začal vycházet žlutohnědý dým. A celá místnost byla okamžitě plná toho nejhнусnějšího zápachu, jaký jen si kdokoli z přítomných byl schopen představit.

Betsy vstala, židle se za ní převrhla. Stačila jen otevřít ústa – neměla ani potuchy, co řekne – když vtom někde venku zaječel ženský hlas: „To máte za to Noční kasino, štetky jedny! Kajte se! Kajte se!“

Zahlédla za zadními dveřmi obrys nějaké postavy ještě před tím, než páchnoucí oblak dýmu, vycházející z krabice, úplně zahalil dveřní okno... a pak už to bylo jedno. Pak už zápach přestal být snesitelný.

Rozpoutalo se peklo. Dcery Isabelly pobíhaly sem a tam v zakouřeném, páchnoucí místnosti jako stádo splašených ovcí. Když Antonia Bissettová přepadla dozadu a zlomila si vaz o hranu předsednického stolu, nikdo to ani nezaznamenal.

Venku hřměly hromy a blesky protínaly oblohu.

Katolíci v Síni Kolumbových rytířů vytvořili hlouček kolem Alberta Gendrona. Vzkaz, který našel přišpendlený na dveřích své kanceláře, použil jako výchozí bod („Pche, to není ještě nic – to kdybyste byli u toho, když tenkrát...“) a vyprávěl teď děsivé a fascinující příběhy o tom, jak se ve třicátých letech mstili katolíci v Lewistonu.

„A tak když zmerčil, jak ta banda zabeďněnejch pánbičkářů pomazala nohy posvěcené Panny kravským lejnem, sed do autáku a jel –“

Albert se náhle odmlčel a naslouchal. „Co to je?“ zeptal se.

„Hřmí,“ řekl Jake Pulaski. „Bude tam pořádná bouřka.“

„Ne – to ne,“ řekl Albert a vstal. „Připadá mi to jako nějaké výkřiky.“

Hřmění bouřky se na chvíli ztišilo a v oné pauze to zaslechli všichni: ženy. Křičící ženy.

Otočili se k otci Brighamovi, který vstal ze svého křesla. „Pojďme, chlapi,“ řekl. „Podíváme se –“ Vtom se ozvalo syčení a z chodby se k hloučku stojících mužů začal šířit strašlivý zápach. Sklo okna prorazil kámen, dopadl na podlahu vyleštěnou do matného lesku dlouhými roky tanečních veselí a divoce po ní začal poskakovat. Muži křičeli a uskakovali před kamenem. Dokutálel se až k protější zdi, odrazil se od ní a zůstal nehybně ležet.

„Oheň pekelný od baptistů,“ zaječel venku nějaký hlas. „V Castle Rocku nebude žádný karban! Pošlete to dál, šukálisti jeptišek!“

Dveře ze síně do chodby byly také zapřeny sochořem. Muži na ně narazili a začali se před nimi tlačit.

„Ne!“ zvolal otec Brigham. Propracoval se houstnoucím zápachem k malým bočním dveřím. Byly odemčené. „Tudy! TUDY!“

Zpočátku ho nikdo neposlouchal; v panice se dál tlačili na zablokované přední dveře. Pak Albert Gendron rozpráhl mohutné paže a zvolal: „Udělejte, co říká otec! Zabíjejí ženy!“

Albert se prodíral zástupem a ostatní ho začali s kašláním a kletbami následovat. Meade Rossignol už nebyl dál schopen udržet bouřící se vnitřnosti na uzdě. Otevřel ústa a vychrstl svoji večeři na široká záda Alberta Gendrona. Albert to ani nezaznamenal.

Otec Brigham již klopytal po schodech k parkovišti a Síni Dcer Isabelly na jeho druhé straně. Každou chvíli se musel zastavit, aby potlačil nutkání zvracet. Zápach se na něj lepil jako na mucholapku. Muži ho v zástupu začali následovat – ani přitom neregistrovali déšť, který teď zesílil.

Když byl otec Brigham v polovině schodiště, šlehnutí blesku osvětlilo sochor, zapřený o dveře Síně Dcer Isabelly. O chvíli později se rozlétlo jedno z oken na pravé straně budovy a vzniklým otvorem začaly vyskakovat jedna po druhé ženy, padající na trávník jako nějaké velké zvracející hadrové panenky.

Reverend Rose nepronikl do vestibulu; tlačilo se před ním příliš mnoho lidí. Otočil se a drže se za nos potácel se zpátky do kostela. Chtěl zakřičet, jakmile však otevřel otevřel ústa, vydral se mu z nich mohutný proud zvratků. Nohy se mu zapletly do sebe a on upadl. Tvrdě se přitom uhodil do hlavy o hranu lavice. Pokusil se zvednout, ale neměl dost síly. Pak ho nějaké mohutné ruce chytily v podpaží a

zvedly na nohy.

„Musíme ven oknem, reverende!“ křikla mu do ucha Nan Robertsová. „Dotáhnu vás tam!“

„Sklo –“

„Na sklo se vykašlete! Vždyť se tu udusíme!“

Strkala ho před sebou a reverend Rose si sotva stačil zakrýt rukama oči a už letěl skrze malovanou okenní tabuli s výjevem Ježíše v čele svých oveček. Proletěl vzduchem a dopadl na trávník. Z úst mu vylétla zubní protéza a on zachrochtal.

S námahou se posadil. Náhle si začal uvědomovat tmou, déšť... a blahodárnou vůni čerstvého vzduchu. Neměl ale čas, aby ho vychutnal; Nan Robertsová ho chytila za vlasy a postavila na nohy.

„Pojďte, reverende!“ křičela. Její tvář, blyštící se v modrobílých záblescích, byla teď zruzněnou tvář harpyje. Měla na sobě pracovní bílou uniformu z umělého hedvábí – měla ve zvyku oblékat se do stejného pracovního oblečení, do jakého se musely oblékat i její servírky – mohutné poprsí však měla pocintané kopečkem zvratků.

Reverend Rose klopýtal vedle ní se sklopenou hlavou. Přál si, aby ho přestala táhnout za vlasy – avšak kdykoliv se pokusil ji o to požádat, umlčelo ho zahřmění.

Rozbitým oknem je následovalo ještě několik dalších lidí; většina ostatních však byla stále ještě natlačena zevnitř na dveřích do vestibulu. Nan okamžitě pochopila, proč nejdou otevřít: pod klikami byly zapřené dvěma sochory. Odkopla je na stranu právě ve chvíli, kdy blesk uhodil do Obecního domu a přeměnil zahradní altán s tanečním parketem na plápolající hranici dřeva. Vítr teď zesílil, větve stromů šlehalo po temném nebi, plném pádících mraků.

Ve chvíli, kdy sochory byly odstraněny, dveře se rozlétly – jedna jejich půlka byla vyražena ze závěsů a odlétla do záhonu po levé straně schodů. Ven se vyvalila záplava zmučených baptistů, klopýtajících a padajících jeden přes druhého po schodech kostela. Páchli. Plakali. Kašlali. Zvraceli.

A všichni šileli vzteky.

Kolumbovi rytíři, vedeni otcem Brighamem, a Dcery Isabelly, vedené Betsy Viguovou, se setkali uprostřed parkoviště právě ve chvíli, kdy se nebe otevřelo a spustil se z něj déšť v hustých provázcích. Betsy zatápala po otci Brighamovi a pevně ho sevřela; ze zarudlých očí se jí řinuly slzy, vlasy měla přilepené k lebce jako nějakou mokrou, blyštivou helmu.

„Ostatní jsou ještě uvnitř!“ křičela. „Naomi Jessupová... Tonia Bissettová... a nevím kolik dalších ještě!“

„Kdo to byl?“ zahřměl Albert Gendron. „Kdo to k sakru udělal?“

„Ach, to byli baptisti! Určitě to byli oni!“ zakvílela Betsy a rozplakala se ve světle blesku, prošlehávajícího nebe jako nějaký do běla rozžhavený drát. „Nazvali mě papežskou děvkou! Byli to baptisti! Byli to ti prokletí baptisti!“

Otec Brigham se vyprostil ze sevření Betsy a přiskočil ke dveřím Síně Dcer Isabelly. Odkopl sochor na stranu a dveře se rozlétly. Zevnitř se vypotácely tři omámené, dávící se a zvracející ženy, provázené páchnoucím oblakem dýmu. Skrze ten oblak spatřili Antonii Bissettovou – krásnou Tóniu, která uměla zručně vyšívat a vždy byla ochotná přiložit ruku v dílu na nějakém novém církevním projektu. Ležela na podlaze poblíž předsednického stolu, částečně zakrytá spadlou standartou s Pražským Jezulátkem. Naomi Jessupová u ní se štkáním poklekla. Hlava Antonie byla zvrácená do jakéhosi podivného, nepřírozeného úhlu. Antonii Bissettovou, která si u pana Gaunta nekoupila vůbec nic, ani se neúčastnila žádné z jeho zlomyslných hrátek, už zápach netrápil.

Naomi spatřila otce Brighamů, stojícího ve dveřích; povstala a klopýtala k němu. Byla v tak hlubokém šoku, že zápach ji vlastně už také nijak moc netrápil. „Otče,“ zvolala. „Otče, proč? Proč udělali právě tohle? Vždyť to měla být jen taková legrace... jen legrace, nic víc. Proč?“

„Protože ten člověk je šílený,“ řekl otec Brigham. Sevřel Naomi do náruče.

Za ním se ozval hlasem, který byl zároveň tichý i mrazivý, Albert Gendron. „Jdeme na ně.“

Baptističtí křesťanští bojovníci proti karbanu vyšli z baptistického kostela na Harrington Street a kráčeli lijákem v čele s Donem Hemphilem, Nan Robertsovou, Normanem Harperem a Williamem Rosem. Oči měli zarudlé, za zanícenými víčky jim mžouraly zuřivé bulvy. Většina křesťanských bojovníků si pozvracela kalhoty, boty, či košile, případně všechno. Pach zkažených vajec na nich i přes hustý liják

stále lpěl, odmítal se nechat smýt.

Na křižovatce Harrington Street a Castle Avenue, která se o necelý kilometr dál stávala ulicí Castle View, zastavil vůz státní policie. Policista vystoupil a zíral na ně. „Hej!“ zvolal. „Kam se hnete, lidi?“

„Jdeme nakopat pár papeženské sráčky do prdele – a ty uděláš nejlíp, když se nám budeš držet z cesty!“ křikla na něj Nan Robertsová.

Don Hemphill náhle otevřel ústa a začal plným, sytým barytonem zpívat:

„Vzhůru, bojovníci Kristovi, pochodujme do války –“ Ostatní se k němu připojili. Brzy již zpívali všichni a celé procesí teď zrychlilo tempo, pochodovalo v rytmu písně. Jejich obličeje byly bledé, hněvivé a zbavené jakýchkoliv myšlenek, slova písně ani tak nezpívali, jako spíš ze sebe nemelodicky vyřázeli. Reverend Rose zpíval s ostatními, i když vyslovoval bez ztracené protězy velmi špatně:

„Kriste, učiteli a mistře náš, ved' nás proti nepříteli. Vzhůru do bitvy, nechť korouhve Jeho zavlaží!“
Teď už téměř utíkali.

Policista Morris stál u dveří svého policejního vozu s mikrofonom v ruce a hleděl za nimi. Přes široký okraj klobouku mu stékaly čůrky vody.

„Hlaste se, šestnáctko,“ zachrptěl hlas Henryho Paytona.

„Pošlete sem okamžitě pár lidí!“ křičel Morris. V hlase měl strach i vzrušení. Jako státní policista pracoval teprve necelý rok. „K něčemu se schyluje! K něčemu vážnému! Právě kolem mne přešel dav asi sedmdesáti lidí! Přepínám!“

„No a co dělali?“ zeptal se Payton. „Přepínám.“

„Zpívali ‚Vzhůru, bojovníci Kristovi!‘ Přepínám!“

„Jste to vy, Morrisi? Přepínám.“

„Ano, pane! Přepínám!“

„Nu, pokud vím, Morrisi, tak zatím nemáme žádný zákon, který by zakazoval zpívat náboženské písně – dokonce ani když prší. Je to sice podle mne pěkná hovadina, ale není to nic zakázaného. Chtěl bych vám jen říct jasně jedno: právě teď mám rozdělané čtyři různé maléry; nevím, kde je šerif nebo některý z těch jeho ztracených zástupců, a nepřeji si být otravován nějakými trivialitami! Je vám to jasné? Přepínám!“

Policista Morris polkl naprázdno. „Éé, ano, pane, je mi to jasné, jistě že ano, ale někdo z toho davu – nějaká ženská, myslím – volala, že jdou to, ‚nakopat do prdele papeženský sráček‘ – jo, takhle to říkala. Já vím, že to moc nedává smysl, ale fakt se mi vůbec nezdál ten způsob, jakým to říkala.“ Pak Morris nesměle dodal: „Přepínám?“

Ticho bylo tak dlouhé, že Morris se už chystal znovu Paytona zavolat – statická elektřina ve vzduchu znesnadňovala bezdrátové spojení i při hovorech na krátké vzdálenosti – pak ale znaveným a trochu vyděšeným hlasem Payton řekl: „Ach, ach, Ježíši Kriste, ach, ach. Krindapána. Co se to tu jen děje?“

„No, ta žena říkala, že jdou na-“

„Já jsem vás poprvé slyšel!“ zařval Payton tak nahlas, že se mu hlas zlomil. „Jed'te ke katolickému kostelu! A když tam k něčemu dojde, tak se snažte tomu zabránit – ale ať vás nezraní. Opakuji, ať vás nikdo nezraní. Pošlu posily, jak jen to bude možné – jestli vůbec nějaké budu mít k dispozici. Okamžitě proved'te! Přepínám!“

„Éé, poručíku Paytone? Kde je v tomhle městě katolický kostel?“

„Jak to kurva mám vědět?“ zaječel Payton. „Já tady do kostela nechodím! Prostě sledujte dav! Končím!“

Morris zavěsil mikrofon. Dav už vidět nebylo, ale v přestávkách mezi hřměním slyšel zpěv. Zařadil rychlost a rozjel se za tím zpěvem.

Cestička, vedoucí ke dveřím kuchyně domu Myry Evansové, byla vykládaná kameny, natřenými na různé pastelové odstíny.

Cora Rusková zvedla jeden modrý kámen a potěžkala ho rukou, v níž nedržela pistoli. Zkusila dveře. Byly zamčené – což konečně očekávala. Kámen prohodila sklem a hlavní pistole očistila střepey, které zůstaly u rámu. Pak prostrčila dovnitř ruku, odemkla dveře a vešla dovnitř. Vlasy se jí v mokřích provázcích lepily na skráně. Šaty měla stále ještě rozepnuté a po uhrovitých zduřeninách jejích prsou

stékaly kapky dešťové vody.

Chuck Evans nebyl doma – ale Garfield, angorská kočka Chucka a Myry, doma byla. S mňoukáním přišla do kuchyně, doufaje v nějaké žrádlo – a Cora jí ho dala. Kočka odlétla v oblaku krve a chlupů. „Tady máš, Garfielde, nažer se,“ poznamenala Cora. Oblakem kouře z výstřelu prošla do chodby. Začala vystupovat po schodech. Ví moc dobře, kde tu štetku najde. Najde ji v posteli. To bylo Coře naprosto jasné.

„Stejně je už čas na postel,“ řekla. „O tom vůbec nepochybuji, drahá Myro.“

Cora se usmívala.

Otec Brigham a Albert Gendron vedli čtu rozzuřených katolíků po Castle Avenu směrem k Harrington Street. Byli v polovině cesty, když zaslechli zpěv. Oba muži si vyměnili pohledy.

„Co myslíš, Alberte, nenaučíme je zpívat něco jiného?“ zeptal se otec Brigham tiše.

„Myslím, že naučíme, otče,“ odpověděl Albert.

„Nenaučíme je třeba tu ‚Až domů jsem utíkal‘?“

„To je moc hezká melodie, otče. Tu by se snad mohli naučit i takoví tupci, jako jsou oni.“

Přes oblohu prolétl blesk. Na chvíli jasně osvětlil Castle Avenu a dva muže, vedoucí malý zástup ke kopci před nimi. Oči měli blýskavé a prázdné, svítily jim v záři blesku jako oči nějakých soch.

„Támhle jsou!“ vykřikl někdo a nějaká žena zaječela: „Jdeme na ně, na ty zkurvence jedny hnusný!“

„Pojďme vyčistit ulici od smetí.“ Otec Brigham šťastně vydechl a vyrazil na baptisty.

„Amen, otče,“ řekl Albert, běžící po jeho boku.

A pak se rozběhli i všichni ostatní.

Když policista Morris zahnul za roh, prošlehl oblohu další blesk a skácel jeden ze starých jilmů u říčky Castle Stream. V jeho světle spatřil Morris dvě skupiny lidí, běžící proti době. Jedna skupina běžela do kopce, druhá sbíhala dolů, z obou se ozývaly krvežíznivé výkřiky. Policista Morris náhle zjistil, že si přeje, aby se byl býval odpoledne raději hodil marod.

Cora otevřela dveře do ložnice Chucka a Myry a spatřila přesně to, co čekala: ta štetka ležela nahá na rozestlané dvojité posteli, která byla ve stavu, jako kdyby se na ní právě nedávno odehrál nějaký zápas. Jednu ruku měla za sebou, strčenou pod polštářem. V druhé držela nějakou zarámovanou fotografii. A ta fotografie spočívala mezi tučnými stehny Myry, kterými ji třela. Oči měla v rozkoši přivřené.

„Aaaach, é!“ sténala. „Aaach, é! ÁÁÁÁÁÁCH, ÉÉÉÉ-ÉÉÉÉÉÉ!“

V srdci Cory se zažehla šílená žárlivost a stoupala jí hrdlem, až ucítila její hořkost v ústech.

„Ach, ty kryso jedna odporná,“ zavrčela a zvedla pistoli.

V tu chvíli na ni Myra pohlédla – usmívala se. Vytáhla druhou ruku zpod polštáře. Držela v ní svoji automatickou pistoli.

„Pan Gaunt mi řekl, že přijdeš, Coro,“ řekla a vypálila.

Cora ucítila, jak jí kulka proletěla kolem tváře; uslyšela, jak se zaryla do omítky nalevo od dveří. Vypálila ze své pistole. Kulka zarazila fotografii Myře mezi nohy, roztříštila sklo rámu a zaryla se Myře do stehna. A zůstal po ní také otvor uprostřed čela Elvise Presleyho.

„Podívej se, co jsi udělala!“ zaječela Myra. „Zastřelila jsi Krále, kundo jedna blbá!“

Třikrát na Coru vystřelila. Dvě kulky minuly, ale třetí zasáhla Coru do krku a odhodila ji na stěnu v růžové spršce krve. Jak Cora klesala na kolena, ještě jednou vypálila. Kulka prorazila Myře otvor do kolenní česky a shodila ji s postele. Pak Cora dopadla obličejem na podlahu a pistole jí vypadla z ruky.

Jdu k tobě, Elvisi, pokusila se vyslovit – ale něco nebylo v pořádku, něco strašně moc nebylo v pořádku. Všude kolem byla jen tma a v té tmě už mimo ni nikdo jiný nebyl.

Baptisté městečka Castle Rock pod vedením reverenda Williama Rose a katolíci městečka Castle Rock pod vedením otce Johna Brighama se střetli těsně pod kopcem Castle Hill – a bylo téměř slyšet, jak to začalo křupat. Nebyla to žádná zdvořilá pěstní potyčka, žádný gentlemanský souboj; střetli se proto, aby si vydlobali oči, utrhlí si uši. A možná se i pobili. Albert Gendron, obrovitý dentista, který se

rozzlobil sice jen zřídka a těžko, ale když už se rozzlobil, tak byl jeho hněv strašlivý, chytil Normana Harpera za uši a přitáhl si jeho hlavu k sobě. Současně sklonil svoji hlavu. Jejich lebky na sebe s křupnutím narazily jako dva hliněné hrnce. Norman se zapotácel a pak ztratil vědomí. Albert ho odhodil na stranu jako pytel špinavého prádla a pak se začal sápat na Billa Sayerse, který prodával v obchodě Western Auto. Bill uhnul a vyrazil pěstí. Albert dostal zásah přímo na ústa, vyplivl zub, uchvátil Billa do svého medvědího sevření a svíral ho tak dlouho, až uslyšel prasknutí žebra. Bill začal ječet. Albert jím mrštil přes ulici, kam právě dojížděl policista Morris. Stačil zastavit právě včas, aby ho nepřešel.

Celý prostor byl nyní změtí zápasících, mlátících se, ječících postav. Cloumaly sebou, smekaly se v dešti, opět se zvedaly, rozdávaly rány a dostávaly je. V trhaném světle blesků to vypadalo, jako kdyby tu probíhal nějaký podivný tanec, při němž partnerem mrštíte na nejbližší strom místo toho, abyste ho protočil v náručí, nebo vrazíte mu koleno do rozkroku místo toho, abyste ho přehnul přes galantní paži.

Nan Robertsová chytila Betsy Viguovou vzadu za šaty právě ve chvíli, kdy Betsy zabořila své dlouhé nehty do obličeje Lucille Danhamové. Nan strhla Betsy na sebe, otočila ji a zarazila jí dva prsty do nosu až po jejich druhý článek. Betsy ze sebe začala vydávat nosové skřehotání, zatímco jí Nan divoce škubala hlavou sem a tam.

Frieda Pulaski přehodila Nan kolem hrdla pásek kabelky a táhla. Nan byla stržena do kolen. Prsty jí vyklouzly z nosu Betsy Vigueové s hlasitým lupnutím. Když se snažila postavit na nohy, kopla ji Betsy do obličeje a srazila ji na zem. „Kurvo jedna, dostala si dost!“ ječela Betsy. „Dostala si DOST!“ Snažila se zarazit podpatky svého střevíce Nan do břicha. Nan ji chytila za nohu a zkroutila ji. Betsy se zřítíla obličejem napřed na zem. Nan se k ní plížila; Betsy čekala – a za chvíli se už zaklesnuté do sebe převalovaly po ulici, kousaly se a škrábaly.

„NECHTE TOHO!“ zařval policista Morris, ale jeho hlas zanikl v zapraskání hromu, jež otřáslo celou ulicí.

Vytáhl pistoli, zvedl ji k nebi, než však stačil vystřelit, někdo – a jen Bůh ví, kdo to byl – ho střelil přímo do rozkroku jednou se speciálních pistolí z výprodeje pana Gaunta. Policista Morris odletěl na kapotu svého policejního vozu a skutálel se na zem, drže se za zbytky svého pohlavního ústrojí a pokoušeje se křičet.

Těžko říci, kolik bojovníků toho dne u sebe mělo pistole, koupené u pana Gaunta. Jistě ne mnoho – a ti, kdo ozbrojeni byli, ztratili pistole ve zmatku, který nastal během úprku před smradlavými bombičkami. Ale rychle za sebou byly vypáleny ještě nejméně čtyři výstřely, které většinou zanikly ve zmatku ječících hlasů a hřmění bouřky.

Len Milliken spatřil, jak Jake Pulaski míří pistolí na Nan, která už pustila Betsy a snažila se teď uškrtit Meade Rossignolovou. Len chytil Jakea za zápěstí a strhl mu ruku k blesky osvětlenému nebi jen sekundu před tím, než vyšla rána. Pak Jakeovi paži strhl dolů a přerazil mu ji přes koleno jako kus dříví na podpal. Pistole dopadla na mokrou vozovku. Jake začal ječet. Len odstoupil a řekl, „tohle tě neučí ne-“ Dál se nedostal, protože někdo si zvolil právě tento moment k tomu, aby mu do zátylku zarazil až po rukověť kapesní nůž a zasáhl míchu.

Začínaly teď přijíždět další policejní vozy a deštivou tmou prošlehávaly modré záblesky jejich majáků. Bojující vůbec nedbali tlampačových výzev, aby s bitkou přestali. A když se policisté pokusili odtrhávat je od sebe, zjistili, že jsou naopak sami do boje zatahováni.

Nan Robertsová spatřila otce Brighamů; své prokleté černé roucho měl na zádech rozervané. Jednou rukou držel reverenda Rose pod krkem. Druhou ruku měl sevřenou v pěst a opakovaně ji bušil do obličeje reverenda Rose. Po každém úderu hlava reverenda Rose odlétla ke straně a otec Brigham si ji druhou rukou opět narichtoval pro další ránu.

S řevem a ignorujíc zmateného policistu, který jí říkal – téměř ji prosil – aby přestala, aby přestala okamžitě, odhodila Nan Meade Rossignolovou a vrhla se na otce Brighamů.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Běsnění bouře donutilo Alana zpomalit, až jel téměř krokem, i když měl stále neodbytněji pocit, že čas je pro něj teď životně důležitý, že pokud se nedostane do Castle Rocku včas, nedostane se do něj možná už nikdy. Uvědomil si, že většinu informací, které skutečně potřeboval, měl po celou dobu v hlavě k dispozici, zamčené za masivními dveřmi. Na dveřích byla tabulka s jasným nápisem – nezněl však ani

ÚŘAD PREZIDENTA, ani MINISTERSTVO, dokonce ani SOUKROMÉ PROSTORY, ZÁKAZ VSTUPU. Nápis na těch dveřích v Alanově hlavě zněl To NEDÁVÁ ŽÁDNÝ SMYSL. Na jejich odemčení potřeboval jen ten správný klíč... ten klíč, který mu teď dal Sean Rusk. A co je za těmi dveřmi?

No co – Nezbytné věci přece. A jejich majitel, pan Leland Gaunt.

Brian Rusk si koupil v Nezbytných věcech baseballovou kartu a Brian zemřel. Nettie Cobbová si tam koupila nějaké stínítko a je také mrtvá. Kolik dalších lidí z Castle Rocku přišlo k té studni a nakoupilo tam otrávenou vodu od jedovatého člověka? Norris – rybářský prut. Polly – nějaký kouzelný škapulíř. Matka Briana Ruska – nějaké laciné sluneční brýle, které mají co dělat s Elvisem Presleym. Dokonce i Eso Merrill – ten si tam koupil nějakou starou knížku. A Alan by se vsadil, že i Hugh Priest si tam něco koupil... i Danforth Keeton...

A kolik dalších ještě? Kolik?

Přijížděl právě k mostu Tin Bridge, když vtom se z oblohy snesl klikatý blesk a uhodil do jednoho z mohutných jilmů na druhé straně říčky Castle Stream. Alan si zakryl rukou oči, přesto mu však před očima zůstal namodralý obraz osvětlené krajiny. Z rádia se ozvalo hlasité zapraskání statické elektřiny a mohutný jilm se majestátně začal kácet.

Odkryl si oči a pak vykřikl, když mu přímo nad hlavou zahřmělo. Praskot hromu byl ohlušující, jako kdyby se hroutil snad celý svět. Oslněným zrakem nebyl na chvíli schopen rozeznávat nic kolem – obával se, že bleskem zasažený jilm spadl na most a zatarasil mu přístup do městečka. Pak ho ale spatřil; dopadl kousek výš proti proudu, přímo do koryta říčky. Alan zařadil rychlost a přešel přes most. Slyšel přitom, jak vítr, který teď řádil v mocných nárazech, hvízdá v nosnících a obloucích železného mostu. Byl to strašidelný, osamělý zvuk.

Provozce deště dopadaly na čelní sklo staré dodávky a rozmazávaly vše, co se dostalo do zorného pole reflektorů auta; měnily to na jakési mihotající se halucinace. Když Alan sjel na druhé straně mostu na Lower Main Street ke křižovatce s Watermill Lane, spustil se tak hustý déšť, že stěrače, i když je pustil na nejvyšší rychlost, už přestaly mít jakoukoliv účinnost. Stáhl boční okénko, vystrčil hlavu ven a tak jel. Okamžitě byl promočený.

Prostor kolem budovy Magistrátu byl sice zaplněný policejními auty a televizními přenosovými vozy, ale působil stejně nějak podivně a opuštěně – jako kdyby všichni lidé, patřící k obsluze těchto vozidel, byli náhle nějakými nepřátelskými mimozemšťany přeneseni na planetu Neptun. Alan spatřil pár techniků od televize, krčících se uvnitř svých vozů, a uličkou, vedoucí k parkovišti Magistrátu, běžel jeden státní policista; od bot mu odstříkovaly proudy vody – to však byly jediné známky života.

O tři bloky výše směrem ke kopci Castle Hill projel přes Upper Main směrem na západ po Laurel Street vysokou rychlostí policejní vůz. O chvíli později projelo přes Main Street další policejní auto, tentokrát opačným směrem než to první. Stalo se to tak rychle – šup, šup – že to vypadalo jako scéna z nějaké policejní komedie. Třeba Smokey a bandita. Alan však v tom nic směšného neshledával. Učinilo to na něj dojem bezúčelné akce; panického, chaotického pohybu. Náhle si byl zcela jist, že Henry Payton ztratil kontrolu nad tím, co se právě teď v Castle Rocku děje – ať již to je cokoliv... pokud ovšem vůbec kdy měl o trochu víc než jen iluzi takové kontroly.

Zdálo se mu, že slyší ze směru od Castle Hillu slabě jakési výkřiky. Při šumění deště, hřmění a nárazech větru nebyl schopen určit to přesně, ale neměl pocit, že to bude jen jeho představivost. Jako kdyby mu to chtěl potvrdit, vyrazil z uličky vedle Magistrátu policejní vůz se zapnutým majáčkem a rozjel se tím směrem. Málem přitom narazil do obrovitého přenosového vozu televizní stanice WMTW.

Alan si vzpomněl, jak měl začátkem týdne pocit, že v tomto městečku není něco v pořádku – že není v pořádku něco, co on nevidí, že Castle Rock se ocitl na kraji nějaké nepředstavitelné katastrofy. Ta katastrofa už je tady a naplánoval ji právě ten jediný člověk. (Brian říkal, že pan Gaunt vlastně vůbec není člověk) Alan to nebezpečí nepoznal včas.

Nocí se rozlehl výkřik, ječivý a pronikavý. Následoval ho zvuk tříštícího se skla... a pak, odněkud z jiné strany, zazněl výbuch trhaného, idiotského smíchu. Oblohou se přelévalo hřmění, jako kdyby se tam kroutily nějaké velké ocelové plechy.

Teď už ale na to čas mám, pomyslel si Alan. Ano. Spoustu času. Pane Gaunte, tak si myslím, že už

bychom se měli seznámit – a mám dojem, že je nejvyšší čas na to, abych vám předvedl, co se stane s lidmi, kteří si začnou zahrávat s mým městečkem.

Nedbaje zvuků zápasu a násilí, doléhajících k němu otevřeným oknem, nedbaje budovy Magistrátu, kde Henry Payton teď nejspíš vydává příkazy silám zákonu a pořádku – nebo se alespoň o to pokouší – rozjel se Alan po Main Street směrem k Nezbytným věcem.

A právě v tom okamžiku se nebe rozjasnilo mohutným klikatým bleskem, zářícím jako nějaký elektrický strom; a zatímco doprovodná praskavá kanonáda hromobití ještě ani nestačila doznít, zhasla všechna světla v Castle Rocku.

Šerifův zástupce Norris Ridgewick, oblečený v uniformě, kterou si nechával pro přehlídky a jiné sváteční příležitosti, byl v kůlně, přilepené k malému domku, v němž bydlel se svojí matkou až do podzimu roku 1986, kdy zemřela na srdeční zástavu. Od té doby v něm bydlel sám. Stál na stoličce. Z jednoho z podstropních trámů visel dlouhý provaz se smyčkou na konci. Norris strčil do smyčky hlavu a stahoval si ji pevně u pravého ucha, když vtom se zablesklo a dvě žárovky, osvětlující kůlnu, zhasly.

Přesto stále viděl na rybářský prut Bazun, opřený o stěnu vedle dveří do kuchyně. Chtěl ten prut tak strašně moc a byl přesvědčen, že ho získal neuvěřitelně lacino – ale ta cena byla nakonec naopak až moc vysoká. Vyšší, než byl Norris schopen zaplatit.

Jeho dům byl na horní větvi ulice Watermill Lane v místech, kde se zahýbá zpátky ke Castle Hillu a Castle View. Vítr k němu přinášel zvuky bitky, která tam stále ještě probíhala – výkřiky, jekot, občasné výstřely.

Za to jsem odpovědný já, pomyslel si. Ne úplně – to ne – ale určitě alespoň zčásti. Účastnil jsem se. Kvůli mně je zraněný nebo umírá Henry Beaufort, možná že už v Oxfordu zemřel. To kvůli mně je Hugh Priest v márnici. Kvůli mně. Kvůli člověku, který si vždycky přál být policistou a pomáhat lidem, kvůli člověku, který si to přál už od doby, kdy byl ještě malý kluk. Idiotský, směšný, nemotorný hubeňour Norris Ridgewick, který si myslel, že potřebuje rybářský prut značky Bazun a že ho může dostat lacino.

„Lituji toho, co jsem učinil,“ řekl Norris. „Tím sice nic nenapravím, ale ať už to má význam sebemenší, skutečně toho lituji.“

Připravil se, že seskočí ze stoličky, když vtom mu v hlavě promluvil nějaký nový hlas. Proč se tedy nepokusíš nějak to napravit, zbabělce jeden připosraný?

„To nejde,“ řekl Norris. Zablesklo se; jeho stín divoce poskakoval po stěně kůlny, jako kdyby tam tančil nějaký šílený tanec. „Už je příliš pozdě.“

Tak se alespoň naposledy podívej na to, kvůli čemu jsi to všechno udělal, naléhal ten hněvivý hlas. To bys snad ještě udělat mohl, ne? Jen se podívej! Podívej se opravdu DOBRĚ!

Blesk opět zazářil. Norris zíral na prut Bazun... a vyrazil ze sebe zmučený a nevěřící výkřik. Škubl sebou, zapotácel se na stoličce a téměř se neúmyslně oběsil. Jeho štíhlý, pružný prut Bazun byl pryč. Místo něj tam stál nějaký špinavý, odrbaný bambusový prut, nic víc než normální klacek, na kterém byl rezavým šroubem upevněn dětský naviják Zebco.

„Někdo ho ukradl!“ vykřikl Norris. Všechna jeho zarputilá žárlivost a chamtivost se bleskem vrátila a on byl přesvědčený, že musí okamžitě vyběhnout na ulici a toho zloděje najít. Když bude třeba, musí je zabít všechny, bude-li třeba, zabije každého v městečku, jen aby dostal toho zlého člověka, který mu jeho prut ukradl. „NĚKDO MI UKRADL MŮJ PRUT BAZUN!“ zanařikal znovu, kymácející se na stoličce.

Ne, odpověděl ten hněvivý hlas. Takový byl totiž vždycky. Chybí ti jen tvoje klapky na očích – ty, které sis nasadil sám, ze své vlastní vůle.

„Ne!“ Někaké obrovské ruce sevřely Norrisovu hlavu; teď mu s ní začaly kroutit. „Ne, ne, ne!“

Ale další záblesk mu znovu osvětlil bambusovou tyč, stojící na místě, kde ještě před chvílí byl jeho prut značky Bazun. Postavil ho tam, aby to byla poslední věc, kterou bude mít před očima, až skočí se stoličky. Nikdo tu přece nebyl; nikdo jím nemohl pohnout; proto musí ten hlas mít pravdu.

Takový byl totiž vždycky, naléhal ten hněvivý hlas. Teď záleží už jen na tom, zda jsi ochoten něco s tím udělat – nebo od toho utečeš pryč do temnoty?

Chopil se smyčky a v tu chvíli ucítil, že v kůlně není sám. V tu chvíli ucítil vůně tabáku, kávy a nějaké

jemné kolínské – možná značky Southern Gentleman – vůně pana Gaunta.

Bud' ztratil rovnováhu, nebo ho nějaké zlé, neviditelné ruce shodily se stoličky. V pádu o ni jednou nohou zakopl a převrhl ji – Norrisův výkřik zdusila stahující se smyčka. Jednou rukou, tápající v prostoru, našel stropní trám a zachytil se ho. Podařilo se mu trochu se nadzvednout, takže smyčka povolila své sevření. Cítil, jak se mu konopí zařezává do hrdla.

Správná odpověď je ne! zaslechl hněvivý výkřik pana Gaunta. Ne je naprosto správná odpověď, idiote jeden welšský!

Nebyl tady, určitě ne; Norrisovi bylo jasné, že do něj nikdo nestrčil. A přesto si byl naprosto jist, že nějaká část pana Gaunta tu zároveň je přítomná. . . a pan Gaunt není nijak potěšený, protože takhle věci neměly probíhat. Neměl se dozvědět nic. Alespoň do doby, kdy už by stejně bylo příliš pozdě, než aby na tom nějak záleželo.

Škubal sebou a tahal za smyčku, ale její uzel jako by byl zalitý do betonu. Paže, kterou se držel za trám, se mu divoce třásla. Nohy se mu komíhaly ve vzduchu metr nad podlahou. Déle se už v této poloze neudrží. Stejně je s podivem, že se mu vůbec podařilo provaz trochu uvolnit.

Konečně se mu podařilo prostrčit dva prsty pod smyčku a trochu ji roztáhnout. Vyvlékl z ní hlavu právě v okamžiku, kdy mu druhou rukou, kterou se držel za trám, začala probíhat křeč, úplně ji znecitlivující. Dopadl s heknutím na podlahu, ruku ochromenou křečí si tisknul k prsům. A pak omdlel. . . nevěděl na jak dlouho, ale když začal zase přicházet k sobě, na střechu stále ještě dopadaly kapky hustého deště a blesky křižovaly oblohu.

Potácivě se postavil a vydal se k rybářskému prutu, stále se drže za namoženou paži. Křeč začínala trochu povolovat, ale Norris stále ještě sykal bolestí. Uchopil prut a s hněvem ho začal pečlivě prohlížet.

Bambus. Hnusný, špinavý bambus. Ten nemá žádnou cenu; vůbec žádnou cenu.

Norrisova hubená prsa se nadmula a vyšel mu z nich výkřik vzteku a hanby. Zároveň zvedl koleno a prut přes něj přelomil. Oba kusy dal k sobě a přelomil je ještě jednou. I na omak byly hnusné – nějak jakoby slizké. Byly přímo cítit podvodem. Odhodil je stranou. Zachrastily po podlaze a zarazily se o převrženou stoličku. Ležely na podlaze jako bezvýznamné kusy třísek na podpal.

Norrisovy myšlenky se teď vrátily k panu Gauntovi. K panu Gauntovi s jeho stříbrnými vlasy, tvrdovým sakem a hladovým, slizkým úsměvem.

„Tebe dostanu,“ zašeptal Norris Ridgewick. „Je mi jedno, co se stane potom, ale tebe dostanu – jednou pro vždycky.“

Kráčel ke dveřím kůlny, rozkopl je a vyšel do lujáku. Na příjezdové cestě bylo zaparkované jeho policejní auto. Přikrčil se před deštěm a větrem a kráčel k němu.

„Nevím, co jsi zač,“ řekl Norris, „ale dostanu ten tvůj prolhanej, zkurvenej ksicht.“

Nastoupil do auta a vycouval na silnici. Ve tváři se mu zračilo ponížení, únava a vztek. Rozjel se směrem k Nezbytným věcem tak rychle, jak se jen odvažoval.

Polly Chalmersová měla sen.

Ve svém snu vcházela do Nezbytných věcí – ale ta postava za pultem, to nebyl Leland Gaunt; byla to její teta Evvie Chalmersová. Teta Evvie měla na sobě svoje nejlepší modré šaty a modrou šálu, tu s červeným lemováním. Mezi obrovskými – i na falešný chrup nepravděpodobně velkými zuby – měla dlouhou cigaretu.

Tetičko Evvie! vykřikla Polly ve snu. Jako nějaké příjemné světlo ji zaplavila nekonečná úleva – taková úleva, kterou poznáme jen v hezkých snech a ve chvílích, kdy se budíme ze zlých snů. Tetičko Evvie, ty žiješ!

Ale teta Evvie nedala nijak najevo, že by ji poznávala. Kupte si, slečno, co chcete, řekla teta Evvie. Mimochodem – jmenujete se Polly nebo Patricia? Už si nějak nemohu vzpomenout.

Tetičko Evvie, vždyť přece víš, jak se jmenuji – já jsem Tríša. Pro tebe jsem vždycky byla Tríša.

Teta Evvie nereagovala. Ať už se jmenuješ, jak chceš, tak dnes máme výprodej. Všechno musí pryč.

Tetičko Evvie, co tady děláš?

Já sem PATŘÍM, řekla teta Evvie. Všichni z městečka sem patří, slečno se dvěma jmény. Vlastně sem patří všichni z celého SVĚTA, protože každý chce nakupovat lacino. Každý si rád koupí něco

skoro zadarmo... i když to stojí vlastně víc než všechno.

Ten dobrý pocit náhle zmizel. Nahradila ho hrůza. Polly se podívala do skleněných vitrín a spatřila tam lahvičky s nějakou tmavou tekutinou, označené cedulkou ELEKTRICKÝ TONIK DOKTORA GAUNTA. Byly v nich laciné natahovací hračky, z kterých při druhém natažení padala kolečka a vyskakovala péra. Byly tam ohybné sexuální pomůcky. Pak nějaké malé lahvičky s něčím, co vypadalo jako kokain; na těch byly cedulky PRÁŠEK NA POTENCI DOKTORA GAUNTA. Spousta žertovných předmětů: psi zvratky z umělé hmoty, svědící prášek, bouchací cigaretová pouzdra, žertovné bzučáky. Byly tu rentgenové brýle, jimiž lze údajně vidět skrze zavřené dveře a dámské šaty – ale ve skutečnosti vám jen vytlačí kruhy kolem očí. Byly tu umělé květiny, značkové hrací karty a levný parfém, označený NÁPOJ LÁSKY DOKTORA GAUNTA, ÚNAVU ZMĚNÍ NA TOUHU. Vitríny byly přehlídkou předmětů špatného vkusu a zbytečností.

Cokoliv budeš chtít, slečno se dvěma jmény, řekla teta Evvie.

Proč mi to říkáš, tetičko Evvie? Prosím – cožpak mne nepoznáváš?

Na všechno je záruka, že to bude fungovat. Jediná věc, na kterou po prodeji není záruka, že bude fungovat, jsi TY. Tak jen pojď dál a kupuj, kupuj, kupuj.

Hleděla teď na Polly a tou prolétla vlna hrůzy. Spatřila v očích tety Evvie soucit, ale byl to jakýsi krutý, nemilosrdný soucit.

Jak se jmenuješ, dítě? Jako bych to už někdy věděla.

Ve svém snu (a ve své posteli) začala Polly plakat.

Zapomněl tvoje jméno ještě někdo jiný? zeptala se teta Evvie. Kdoví. Nejspíš ano.

Tetičko Evvie, děsíš mě!

Sama se děsíš, dítě, odpověděla teta Evvie a poprvé pohlédla přímo na Polly. Hlavně si pamatuj, slečno se dvěma jmény, že když tu kupuješ, že také prodáváš.

Já to ale nemohu postrádat! vykřikla Polly. Rozplakala se. Moje ruce –!

Ano, na to tady něco máme, slečno Polly z Friska, řekla teta Evvie a vzala jednu z lahviček, označených ELEKTRICKÝ TONIK DOKTORA GAUNTA. Postavila ji na pult, malou, nízkou lahvičku naplněnou čímsi, co vypadalo jako bláto. Tvoji bolest to pochopitelně neodstraní – to nedokáže nic – ale může ji přesunout někam jinam.

Proč to říkáš? Proč mě děsíš?

Změní to umístění tvé artritidy, slečno se dvěma jmény – místo rukou ti nemoc napadne srdce.

Ne!

Ano.

Ne! Ne! NE!

Ano, ale ano. I tvoji duši. Ale budeš mít svoji pýchu. Alespoň ta ti zůstane. A cožpak nemá žena nárok na svoji pýchu? Když už ti nezbyvá nic jiného – srdce, duše, muž, kterého miluješ – zůstane ti alespoň tohle. Vid', slečinko Polly z Friska? Budeš mít tu poslední minci, bez níž by tvoje peněženka byla už úplně prázdná. To bude tvoje temná a hořká útěcha pro zbytek života. Ať ti poslouží. Musí ti posloužit, protože budeš-li se držet cesty, po které se ubíráš, nebudeš koneckonců ani mít na vybranou.

Přestaň, prosím, nemůžeš –

„Přestaň,“ mumlala ze spánku. „Prosím, přestaň. Prosím.“

Obrátila se na bok. Azka tiše zacinkala, jak se posunula na řetízku. Nebe osvětlil blesk, udeřil do starého jilmu, který se skácel do koryta Castle Streamu právě ve chvíli, kdy Alan Pangborn seděl oslněný na volantem své staré dodávky.

Následné zapraskání hromu Polly probudilo. Otevřela oči. Ruka jí okamžitě sklouzla k azce a sevřela ji v gestu ochrany. Ta ruka byla hbitá, pružná; klouby se v ní pohybovaly stejně snadno, jako kuličková ložiska v lázni jemného, čistého oleje. Slečno se dvěma jmény... slečinko Polly z Friska.

„Cože...?“

Hlas měla ospalý, ale v hlavě měla dokonale jasno – jako kdyby ani nespala, jen byla v nějakém hlubokém obluzení. Něco se jí v hlavě převalovalo, něco obrovského jako velryba. Venku křížovaly oblohu blesky jako nějaké ohnivé jiskry.

Zapomněl tvoje jméno ještě někdo jiný?... Kdoví. Nejspíš ano.

Natáhla se k nočnímu stolku a rozsvítila lampičku. Vedle telefonu s nápadně velkými tlačítky, který teď už nepotřebovala, ležela obálka, nalezená odpoledne v chodbě s další poštou. Ten hrozný dopis znovu složila a zasunula zpátky do obálky.

Odněkud z noci se v přestávkách mezi rachocením bouře ozývaly lidské výkřiky. Polly je nevnímala; myslela na kukačku, která snese vajíčko do cizího hnízda, když je jeho vlastník právě pryč. Jestlipak si všimne budoucí matka, když se vrátí, že jí v hnízdě něco přibýlo? Pochopitelně že ne; prostě to vejce přijme jako svoje vlastní. A stejným způsobem přijala Polly ten prokletý dopis – prostě jen proto, že ležel na podlaze chodby s nějakými dvěma katalogy a programem kabelové televize pro oblast západní části státu Maine.

Prostě ho přijala... ale ten dopis jí přece mohl do štěrbině pro poštu strčit kdokoliv, ne?

„Slečno se dvěma jmény,“ zamumlala rozladěně. „Slečinko z Friska.“ To je právě ono, ne? To si její podvědomí pamatovalo a nějak přimělo tetičku Evvie aby jí to řekla. Ona přece bývala slečinkou z Friska.

Kdysi jí bývala.

Sáhla po té obálce.

Ne! říkal jí nějaký hlas, který dobře znala. Nedotýkej se ho, Polly – nedotýkej se ho, pokud si nechceš ublížit!

Do rukou ji hryzla příšerná, mocná bolest.

Tvoji bolest to pochopitelně neodstraní... ale pomůže ji přesunout někam jinam.

Ta obrovská věc, ta velryba, se začínala vynořovat. Ani hlas pana Gaunta jí v tom nezabrání; nic jí v tom nezabrání.

Ty jí v tom zabránit můžeš, Polly, řekl pan Gaunt. Věř mi – a ty jí v tom zabránit musíš.

Ruka jí ucukla, ještě než se stačila dopisu dotknout. Vrátila se k azce a sevřela kolem ní ruku v pěst. Cítila, jak něco uvnitř, co ona zahřívá svým tělesným teplem, se v tom stříbrném amuletu zuřivě pohybuje; začal ji plnit pocit hnusu, žaludek se jí zvedal a útroby začaly pracovat.

Pustila amulet a opět sáhla po obálce.

Poslední varování, Polly, řekl jí hlas pana Gaunta.

Ano, odpověděl hlas tetičky Evvie. Mám dojem, že to myslíš vážně, Trišo. Měl vždycky sice rád ženy, které jsou na sebe pyšné, ale něco ti povím. Myslím, že ho moc nezajímají lidé, kteří se nedovedou rozhodnout. Myslím, že je čas, aby ses rozhodla, jak se jmenuješ skutečně.

Vzala obálku, ignorujíc další bodnutí bolesti v rukách, a pohlédla na úhledně napsanou adresu. Tento dopis – tento významný dopis, významný xerox – byl zaslán na adresu „Slečny Patricie Chalmersové“.

„Ne,“ zašeptala. „To není správné. Není to správné jméno.“ Ruka na dopise se jí pomalu sevřela a mačkala ho. Pěstí jí proběhla bodavá bolest, Polly ji však ignorovala. Oči jí horečnatě svítily. „V San Franciscu jsem vždycky byla Polly – byla jsem Polly pro každého, i pro Odbor péče o děti!“

Byla to součást jejího pokusu odstříhnout se ve všech ohledech od starého života, který ji tolik bolel; ani v těch nejtemnějších nocích si nenechala zdát sny o tom, že by se většina těch ran mohla samovolně zacelit. V San Franciscu nebyla žádnou Trišou, žádnou Patricií; vždy byla jen Polly. Tak vyplnila všechny tři formuláře žádostí o finanční příspěvek, tak je i podepsala – jako Polly Chalmersová; nepsala ani iniciálu druhého jména.

Pokud Alan skutečně napsal na Odbor péče o děti v San Franciscu, tak nejspíš uvedl její jméno jako Patricia; pak by se ale takové jméno v záznamech přece nemohlo najít. No jistě. Ani adresa nemohla souhlasit, protože ona po celá ta léta psala do kolonky MÍSTO POSLEDNÍHO BYDLIŠTĚ adresu svých rodičů, a ta byla na druhém konci země.

A co když Alan napsal obě jména? Polly i Patricia?

A i kdyby je napsal? Věděla toho dost o způsobu, jakým pracuje byrokracie vládních institucí, než aby byla přesvědčena o tom, že je jedno, jaké jméno či jaká jména Alan uvedl; kdyby psali jí, byl by ten dopis odeslán na jméno a adresu, jež mají v záznamech. Polly měla v Oxfordu přítelkyni, které korespondence z univerzity chodila pořád na její dívčí jméno, i když už byla dvacet let vdaná.

Tahle obálka ale došla na jméno Patricia Chalmersová, ne Polly Chalmersová. A kdo z Castle Rocku ji zrovna dnes nazval Patricií?

Stejná osoba, která také věděla, že Nettie Cobbová je ve skutečnosti Nettie Cobbová. Její dobrý přítel, pan Gaunt.

Tyhle všechny úvahy o jménech jsou sice zajímavé, řekla teta Evvie náhle, ale nejsou vůbec nijak důležité. Důležitý je ten muž – ten tvůj muž. Je to přece tvůj muž, ne? I teď. Musí ti přece být jasné, že by za tvými zády nepodnikal nic takového, co je napsáno v tom dopise. A vůbec nezáleží na tom, jaké je jméno na obálce, nebo jak přesvědčivý se ti zdá být obsah toho dopisu... to ti snad je jasné, nebo není?

„Ano,“ zašeptala. „Já ho přece znám.“

Skutečně něčemu z toho uvěřila? A nebo jen odsunula svoje pochybnosti o tom absurdním, neuvěřitelném dopise stranou proto, že měla strach – vlastně měla přímo hrůzu – že Alan prohlédne celou tu odpornou pravdu o její azce a donutí ji, aby si vybrala mezi ní a jím?

„Ale ne, – to by bylo moc jednoduché,“ zašeptala. „Ty jsi tomu věřila. Sice jen asi půl dne, ale věřila jsi tomu. Ach, bože. Ach, bože, co jsem to jen učinila?“

Hodila zmačkaný dopis na podlahu s pobouřeným výrazem ženy, náhle si uvědomující, že drží v ruce mrtvou krysou.

Neřekla jsem mu, co mne rozzlobilo; nedala jsem mu příležitost, aby mi to vysvětlil; prostě... prostě jsem tomu uvěřila. Proč? Pro krista pána, proč?

Pochopitelně, že věděla proč. Z náhlého strachu, že její lži o smrti Keltona budou odhaleny, bída jejích let v San Francisku prokouknuta, její vina na smrti Keltona zhodnocena... a to jediným mužem na světě, jehož úsudek a názor pro ni znamenal všechno.

Ale to nebylo všechno. Nebyla to ani větší část všeho. Byla to především její pýcha – zraněná, rozzlobená, nadutá, zlomyslná pýcha. Pýcha, ona mince, bez níž by její peněženka zela prázdnotou. Věřila tomu, protože zpanikařila hanbou – hanbou, nesenou na vlnách pýchy.

Vždycky jsem velmi obdivoval ženy, jež jsou na sebe pyšné.

Vlna přišerné bolesti jí prolétla rukama; Polly zaúpěla a přitiskla si je k prsům.

Ještě není pozdě, Polly, řekl pan Gaunt tiše. Ani teď není ještě příliš pozdě.

„Ale co, seru na pýchu!“ zaječela Polly náhle do temnoty své malé ložnice a strhla si azku s krku. Držela ji nad hlavou v sevřeně pěsti, tenký stříbrný řetízek ji šimral na zápěstí a ona cítila, jak jí skořápka amuletu v ruce praská jako skořápka vajíčka. „SERU NA PÝCHU!“

Bolest se jí okamžitě zakousla do rukou jako nějaké malé, hladové zvířátko... ale zároveň si uvědomila, že ta bolest není tak strašná, jak se obávala; ani zdaleka tak strašná, jak se obávala. To si teď uvědomovala stejně jasně jako skutečnost, že Alan by nikdy nenapsal Odboru péče o děti do San Franciska a nepoptával by se tam na ni.

„SERU NA PÝCHU! SERU NA NI! SERU NA NI! SERU!“ ječela a mrštila ozkou přes místnost.

Azka narazila na zeď, spadla na podlahu a rozloupkla se. Zablesklo se a ona spatřila dvě chlupaté nohy, vyčuhující z praskliny skořápky. Prasklina se rozšířila a vysoukal se z ní malý pavouk. Potácivě si to namířil do koupelny. Znovu se zablesklo a mrtvolné světlo otisklo jeho prodloužený, oválný stín na podlahu jako nějaké tetování.

Polly vyskočila z postele a hnala se za ním. Musí ho zabít, a to rychle... protože i za tu malou chvíli, co se na pavouka dívala, se o hodně zvětšil. Živil se jedem, vysávaným z jejího těla, a když nyní neměl svoji slupku, není vůbec jasné, do jakých rozměrů by mohl dorůst.

Rozsvítila v koupelně; zářivka na stropě zablikala a probudila se k životu. Spatřila pavouka, spěchajícího k vaně. Když překračoval práh koupelny, nebyl ještě větší než nějaký brouk. Teď už měl velikost myši.

Jakmile vešla, otočil se a začal cupitat proti ní – s děsivým cvakáním svých nožiček po dlaždicích podlahy – a ji napadlo: tak tohle mi leželo na prsou, tohle leželo na mně, leželo to na mně celou tu dobu.

Tělo měl černohnědé a nohy porostlé tenkými chloupky. Tupé oči barvy nepravých rubínů na ni zíraly... a ona spatřila, jak mu z úst vyčnívají dva tesáky, jako zakřivené zuby upíra. Kapala z nich nějaká průzračná tekutina. Kde ty kapky dopadly na dlaždice, zanechávaly na nich malé kouřící krátery.

Polly zaječela a uchopila zvon, stojící vedle záchodové mísy. Ruce ji odmítaly poslouchat, avšak podařilo se jí sevřít je kolem násady zvonu a pavouka jím udeřit. Dal se na ústup, jednu z noh mu přerazila a táhl ji teď za sebou. Běžel k vaně a Polly ho pronásledovala.

Bez ohledu na to, že byl poraněný, pavouk dál rostl. Měl nyní už velikost pořádné krysy. Vzduchující se břicho táhl po dlaždicích, když však začal šplhat po závěsu sprchy, pohyboval se s až neuvěřitelnou mrštností. Jeho nohy vydávaly na umělé hmotě závěsu zvuky, jako kdyby na něj kapala voda. Kroužky závěsu na ocelové tyči u stropu cinkaly.

Polly se zvonem rozpráhla jako baseballovou pálkou, jeho konec ze silné gumy zasvištěl vzduchem a opět dopadl na tu úděsnou věc. Gumový zvon zasáhl značnou plochu jeho těla, náraz však nebyl bohužel moc účinný. Závěs se vyboulil nad vanu a pavouk do ní s masitým mlasknutím spadl. A v tu chvíli zhaslo světlo.

Polly stála v temnotě se zvonem v ruce a naslouchala, jak se pavouk ve vaně pohybuje. Pak se opět zablesklo a ona spatřila jeho nahrbená, chlupatá záda, přečnávající přes okraj vany. Ta věc, která vylezla z azky o velikosti náprstku, nyní byla velká už jako kočka – ta věc, která se živila její krví, když přitom vysávala i bolest z jejích rukou.

Ta obálka, co jsem ji nechala na opuštěném Camberově statku – co v ní asi bylo?

Když teď neměla na krku azku a v rukách jí řádila bodavá bolest, nebyla si už tolik jistá, že to nemělo nic společného s Alanem.

Drápy pavouka zacinkaly o porcelánový okraj vany. Znělo to, jako kdyby někdo úmyslně ťukal mincí na nějaký tvrdý povrch ve snaze vynutit si pozornost. Jeho nehybné oči hadrové panenky ji nyní pozorovaly přes okraj vany.

Jako kdyby říkaly, Už je příliš pozdě. Příliš pozdě pro Alana, příliš pozdě i pro tebe. Příliš pozdě pro všechny.

Polly se na něj vrhla.

„K čemu jsi mě to donutila?“ zaječela Polly. „K čemu jsi mě to donutila? Příšero jedna, K ČEMU JSI MĚ TO JEN DONUTILA?“

A pavouk se postavil na zadní nohy; předními ohyzně drápal po závěsu ve snaze udržet rovnováhu, aby mohl čelit jejímu útoku.

Eso Merrill si toho starého ouřadu začal trochu považovat, až když Keeton vytáhl klíč, kterým se odemykala bouda, označená na vratech červeným šestiúhelníkem s nápisem POZOR VÝBUŠNINY. A začal si ho považovat ještě víc, když ucítil chladný vzduch uvnitř, uslyšel tiché šumění klimatizace a spatřil nastohované bedny. Průmyslový dynamit. Hromady průmyslového dynamitu. Není to sice úplně totéž jako zbrojní sklad, plný protiletadlových střel Stinger, ale na pěkný tanec to stačí dokonale. O tom není pochyb.

Mezi předními sedadly dodávky byla plechová skříňka s různým užitečným nářadím a velkou baterkou na osm monočlánků. A tak ve chvíli, kdy se Alan ve své staré dodávce blížil k městečku, kdy Norris Ridgewick seděl v kuchyni a chystal smyčku na provaze pro oběšence a Pollyin sen o tetičce Evvii se blížil ke konci, přejížděl Eso jasným kuzelem světla po jedné bedně za druhou. Nad hlavami jim bušily do střechy boudy dešťové kapky. Lilo tak hustě, že to Esu připomínalo věžeňské sprchy.

„Tak jdeme na to,“ řekl Cvalík tichým, chraptavým hlasem.

„Moment, starouši,“ řekl Eso. „Dáme pauzu.“ Podal Cvalíkovi baterku a vytáhl z kapsy pytlíček z umělé hmoty, který dostal od pana Gaunta. Nasypal si malou hromádku koksu na prohlubeň mezi klouby levé ruky a rychle si šňupnul.

„Co to je?“ zeptal se Cvalík podezřívavě.

„Jihoamerickéj prášek, matroš k nezaplacení.“

„Aha,“ zavrčel Cvalík. „Kokain. Oni prodávají kokain.“

Eso se ani nemusel ptát, jací Oni. Ten starej ouřad celou cestu nemluvil o ničem jiném – a Eso měl dojem, že nejspíš celou noc ani o ničem jiném mluvit nebude.

„Nic takovýho, starouši,“ řekl Eso. „Voni ho neprodávají; voni ho všechen spotřebujou sami.“ Nasypal si na ruku další kopeček a nastavil mu ji. „Zkus si to a pak mi řekni, jestli nemám pravdu.“

Cvalík ho obdařil pohledem plným pochybností, zvědavosti a podezřívavosti. „Proč mi pořád říkáš starouši? Nejsem přece ani tak starý, abych mohl být tvým otcem.“

„No, celkem pochybuju, jestli si někdy čet náký pořádný komiksy, ale existuje jeden chlápek, co se

jmenuje R. Crumb,“ řekl Eso. Koks už v něm začal působit, napínal mu všechny nervy. „Ten dělá komiksy s klukem, co se jmenuje Zippy. A mně právě připomínáš starýho Zippyho.“

„A to je nějaká kladná postava?“ zeptal se Cvalík podezřívavě.

„Vynikající,“ ujistil ho Eso. „Ale jestli chceš, budu ti říkat pane Keetone.“ Odmlčel se a pak zlomyslně dodal, „jako ti říkají Oni.“

„Ne,“ řekl okamžitě Cvalík, „to je v pořádku. Pokud to ovšem není žádná urážka.“

„V žádném případě,“ řekl Eso. „Dělej – zkus to. Jemně si šňupni a budeš zpívat ‚Haj hou, haj hou, už trpaslíci jdou‘ až do rána bílýho.“

Cvalík na něj znovu vrhl podezřívavý pohled a pak si šňupl koks, který mu Eso nabídl. Zakuckal se a chytil se za nos. Vyvalil vodnatelné oči na Esa. „To pálí!“

„To jenom napoprvé,“ ujistil ho Eso vesele.

„Každopádně ale necítím vůbec nic. Nech už těch blbostí, musíme naložit dynamit do auta.“

„No jasně, starouši.“

Naložit bedny dynamitu jim trvalo necelých deset minut. Když naložili poslední, řekl Cvalík: „Možná ten prášek přece jen trochu účinkuje. Mohl bych si ještě trochu šňupnout?“

„Jasně, starouši,“ zašklebil se Eso. „Já si dám taky.“

Šňupli si a vyrazili do města. Cvalík řídil; Esu teď už vůbec nepřipadal jako Zippyho otec – připomínal mu spíš postavu pana Toada z filmu Walta Disneyho Vítr ve vrbách. Z očí prvního radního vyzařovalo nějaké nové, šílené světlo. Bylo úžasné, jak rychle zapomněl na všechn ten zmatek, který měl v hlavě; měl nyní pocit, že chápe všechno, v čem kdy měli Oni prsty – každý jejich plán, každou jejich pletichu, každou jejich machinaci. Vyprávěl o tom Esu, sedícímu vzadu v úložném prostoru se zkříženými nohama a napojujícímu na rozbušky časové spínače. Cvalík alespoň na chvíli zapomněl na Alana Pangborna, který je nepochybně Jejich – vůdcem. Úplně ho uchvátil nápad vyhodit do povětří celý Castle Rock – anebo alespoň co možná jeho největší část.

Esův respekt se teď změnil na skutečný obdiv. Ten starej ouřada je nejspíš pošuk, a pošuky měl Eso rád – vždycky je měl rád. Cítil se s nimi dobře. A staroušova hlava, jak tomu bývá u lidí, kteří si poprvé šňupnou koks, se teď toulala někde na cizích planetách. Nedokázal zavřít hubu. Eso pořád jen odpovídal, „Jo, jo,“ a „Jasňačka, starouši,“ a „Máš kurva recht.“

Několikrát už skoro Keetona nazval panem Toadem místo staroušem, ale včas se zarazil. Říct tomuhle chlápku pane Toade by mohlo způsobit dost velký malér.

Přejeli most Tin Bridge ve chvíli, kdy Alan k němu měl ještě pět kilometrů jízdy lijákem. Vystoupili do deštivé noci. Eso našel pod jednou lavicí dodávky plachtu a přetáhl ji přes roubíky dynamitu a rozbušku s časovacím zařízením.

„Chceš pomoci?“ zeptal se Cvalík nervózně.

„Klidně mě nech, zvládnou to sám, starouši. Taky bys mohl vletět do tý zasraný řeky, já bych tě z ní musel tahat a ztráceli bysme čas. Hlavně měj voči dokořán, jo?“

„Jasně, Eso... a co kdybychom si nejdřív ještě trochu šňupli toho koks?“

„Teď ne,“ řekl Eso shovívavě a poklepal Cvalíka po jedné z jeho masitých paží. „Ten matroš je dokonale čistej. To chceš vylítnout do povětří?“

„Já tedy ne,“ řekl Cvalík. „Všechno ostatní může, ale já ne.“ Divoce se rozchechtal. Eso se k němu připojil.

„Tak co starouši, je to ale dneska prdel, co?“

Cvalík s úžasem zjistil, že to je skutečně pravda. Jeho deprese po té Myrtlině... Myrtlině nehodě... byla teď už někde daleko. Zdálo se mu, že on a jeho vynikající kámoš Eso Merrill Je konečně dostanou tam, kam Je chtějí dostat: na dlaň své společné ruky.

„To si piš,“ řekl a sledoval Esa, jak klouže po mokrému, travnatém náspu pod most s balíčkem dynamitu, který držel – zabalený do plachty – přitisknutý k bříchu.

Pod mostem bylo celkem sucho – ne že by na tom nějak záleželo: jak dynamit, tak rozbušky byly vodotěsné. Eso zasunul svůj balíček do ohybu, vytvořeného dvěma nosníky; pak propojil rozbušku na jeden roubík dynamitu spojením drátů – konečky už měly obnažené, bylo to snadné. Velký bílý číselník časovacího zařízení nastavil na 40. Zařízení začalo tikat.

Vysoukal se ven a začal šplhat po náspu zpátky nahoru.

„Tak co?“ zeptal se Cvalík zvědavě. „Myslíš, že to bouchne?“

„Jasně, že to bouchne,“ ujistil ho Eso a vlezl do dodávky. Byl úplně promočený – ale nijak mu to nevadilo.

„A co když to Oni najdou? Co když to Oni rozpojí, ještě než –“

„Starouši,“ řekl Eso. „Zklidni se na chvíli. Vystrč hlavu z vokna a poslouvej.“

Cvalík ho poslechl. Zdálo se mu, že mezi burácením hromu slyší jakési volání a křik. Pak zaslechl úplně zřetelně zvuk výstřelu z pistole.

„Pan Gaunt Jim dává sodu,“ řekl Eso. „Ten se vyzná.“ Nasypal si na ruku kopeček kokainu, šňupnul si a pak podržel ruku Cvalíkovi pod nosem. „Tak starouši, dělej – je čas na svačinu.“

Cvalík sklonil hlavu a šňupnul si.

Odjeli od mostu asi sedm minut před tím, než přes něj přešel Alan Pangborn. Černá ručička časovacího zařízení pod mostem byla na čísle 30.

Eso Merrill a Danforth Keeton – alias Cvalík a starouš, nebo také pan Toad – projížděli pomalu v lijáku Main Street a jako Mikuláš s čertem tu a tam zanechávali v lijáku balíčky. Dvakrát se kolem nich prořítily policejní vozy státní policie, neprojevily však ani nejmenší zájem o vozidlo, které zvenčí vypadalo jako nějaká televizní dodávka. Přesně jak řekl Eso – pan Gaunt Jim dává sodu – měli plné ruce práce.

Časový spínač s pěti roubíky dynamitu nechali ve dveřích Samuelsovy pohřební služby. Vedle něj bylo holičství. Eso si kolem paže ovázal kousek plachty a loktem vyrazil skleněnou výplň dveří. Značně pochyboval, že by holičství bylo vybavené nějakým poplašným systémem... nebo že by se policie vůbec obtěžovala reagovat, i kdyby tam nějaký poplašný systém přece jenom byl. Cvalík mu podal čerstvě sestavenou nálož – používali drát ze skříňky pod lavicí v dodávce k propojení časovacího zařízení a roznětek s dynamitem – a Eso ji vhodil dovnitř otvorem ve dveřích. Sledoval ji, jak klouže po podlaze a zaráží se o nohu holičského křesla – s číselníkem nastaveným na 25.

„Jestlipak se tu mezitím nebude někdo chtít nechat třeba oholit, starouši,“ šeptal Eso a Cvalík se neslyšně rozchechtal.

Pak se rozdělili – Eso nadělil jeden balíček Galaxii, zatímco Cvalík strčil další do šterbiny noční úschovny banky. Když se vraceli lijákem k dodávce, rozčísł oblohu blesk. Do Castle Streamu se s praskotem zhroutil mohutný jilm. Chvíli stáli na chodníku a oba najednou napadlo, že dynamit pod mostem musel spustit o dvacet minut dřív, avšak nespatriři žádný záblesk výbuchu.

„Byl to asi zásah blesku,“ řekl Eso. „Určitě uhodil do nějakého stromu. Jdeme dál.“

Když se rozjížděli – tentokrát seděl za volantem Eso – projela kolem, nich Alanova dodávka. V lijáku a běsnící bouři ani jeden řidič nezaregistroval druhého.

Jeli teď k Nanině restauraci. Eso opět rozbil loktem sklo výplně dveří a dynamit s tikajícím časovým spínačem – tentokrát nataženým na 20 – položil hned za ně, k pultu pokladny. Právě když odjížděli, prošlehl oblohu mocný klikatý blesk a všechna pouliční světla zhasla.

„Nejde proud,“ vykřikl Cvalík šťastně. „Proud je v háji! Perfektní! Jedeme k Magistrátu! Pošleme ho na Měsíc!“

„Starouši, tam se to poldama jen hemží! Copak si je neviděl?“

„Ti mají plný ruce práce sami se sebou,“ řekl Cvalík netrpělivě. „A až tyhle věcičky začnou spouštět, tak začnou kmitat ještě dvakrát tak rychle. A mimoto teď je úplná tma a my se tam můžeme dostat zadem, budovou soudu. Mým hlavním klíčem se dají odemknout i tyhle dveře.“

„No starouši, ty si teda fakt troufáš – to se cení!“

Cvalík se odměřeně usmál. „Však ty taky, Eso. Ty taky.“

Alan zajel na jedno ze šikmých parkovacích míst před Nezbytnými věcmi, vypnul motor dodávky a zůstal jen tak sedět uvnitř, hledě na obchod pana Gaunta. Za výkladem byla teď cedule s nápisem

VY ŘÍKÁTE DOBRÝ DEN, JÁ ŘÍKÁM NA SHLEDANOU NA SHLEDANOU, NA SHLEDANOU

NEVÍM PROČ ŘÍKÁTE DOBRÝ DEN A JÁ NA SHLEDANOU

Blesky křižovaly oblohu jako velká neónová reklama a v jejich světle dostával výklad obchodu vzhled jakéhosi prázdného, mrtvého oka.

Nějaký hluboký instinkt však Alanovi říkal, že Nezbytné věci, i když jsou zavřené a tiché, nemusí vůbec být prázdné. Pan Gaunt mohl sice v tom zmatku opustit městečko, ano – v běsnící bouři, v níž pobíhají poplašeně policisté sem a tam jako bezhlavá kuřata, by to nepochybně nebyl žádný problém. Ale obrázek, jaký si o něm Alan udělal během své dlouhé, divoké jízdy z nemocnice v Bridgtonu, byl obrázek Batmanova protivníka Jokera. Alan měl představu, že bude mít co do činění s člověkem, který by za nejvyšší stupeň humoru považoval nainstalování vysokotlakého zpětného ventilu do toaletní mísy svého přítele, A cožpak by takový člověk – který by vám dal připínáček na židli nebo hořící sirku na podrážku boty – odešel dřív, než se posadíte, nebo než byste si všiml, že vám hoří ponožky a doutnají záložky kalhot? Jistě že ne. To by přece nebyla ta správná legrace.

Mám dojem, že budeš někde blízko, pomyslel si Alan. Mám dojem, že chceš tu legraci vidět. Nebo snad ne, darebáku jeden?

Seděl bez pohnutí, hleděl na obchod se zeleným baldachýnem a snažil si v duchu představit člověka, který uvedl do pohybu tu složitou soustavu zlomyslností. Byl hluboce ponořen do svých představ, a tak si ani nevšiml, že auto, zaparkované po jeho levici, je nějaký starý model s hladkými, téměř aerodynamickými tvary karoserie. Byl to Tucker Talisman pana Gaunta.

Jak jsi to jen udělal? Zajímal by mne řada věcí, ale pro dnešek by stačilo, kdybys mi zodpověděl jen jednu: jak jsi to jen mohl udělat? Jak ses toho dozvěděl tolik a tak brzy?

Brian říkal, že pan Gaunt vlastně vůbec není člověk.

Za bílého dne by se Alan podobné myšlenky jen vysmál – podobně jako by se vysmál myšlenky, že Pollyin amulet má nějakou nadpřirozenou léčivou moc. Ale teď v noci, uprostřed šílení bouře, když tu tak sedí a zírá na výklad, připomínající prázdné, mrtvé oko, dostala ta myšlenka určitou nepopíratelnou, pochmurnou moc. Vzpomněl si na den, kdy přišel k Nezbytným věcem s úmyslem setkat se s panem Gauntem a promluvit si s ním, vzpomněl si na ten zvláštní pocit, který se ho zmocnil, když nahlížel do výkladu s rukama přitisknutýma ke stranám obličeje, aby potlačil zrcadlení skla. Měl tenkrát pocit, že je pozorován – i když obchod byl naprosto jasně prázdný. Ale nejen to: měl pocit, že je pozorován s nenávistí, se zlobou. Ten pocit byl tak silný, že jednu chvíli si téměř spletl odraz svého vlastního obličeje s nepříjemným (a poloprůzračným) obličejem někoho jiného.

Jak silný tenkrát ten pocit byl... jak velmi silný byl.

A Alan zjistil, že si vzpomíná ještě na něco dalšího – na něco, co mu říkávala jeho babička, když byl ještě malý kluk: Ďáblův hlas zní sladce.

Brian říkal –

Kde jen získal pan Gaunt všechny ty informace? A proč se usadil ze všech míst na širém světě právě v městečku, jako je Castle Rock?

– že pan. Gaunt vlastně vůbec není člověk.

Alan se náhle natáhl a začal tápat po podlaze dodávky na místě spoujezdce. Na chvíli se mu zdálo, že to, co hledá, zmizelo – že to vypadlo z auta někdy během dne, když byly dveře na straně spoujezdce otevřené – pak ale jeho prsty nahmataly zakřivený povrch kovu. Zakutálelo se to prostě pod sedadlo, to je to celé. Vystrachal to, zvedl... a ten depresivní hlas, který se neozval od chvíle, kdy opustil nemocniční pokoj Seana Ruska (a nebo ho Alan od té doby neslyšel prostě jen proto, že se od té doby udalo tolik věcí), se znovu přihlásil se svojí obvyklou hlasitostí a jásavostí.

Ahoj, Alane! Nazdar! Nebyl jsem tu, omlouvám se, ale už jsem zase zpátky, dobrý, ne? Tak copak to máš v ruce? Plechovku s oříšky? Ale kdež – jen tak vypadá, vid' – ale je to něco úplně jiného, že? Je to poslední legráčka, kterou si Todd koupil v obchodě se žertovnými předměty v Auburnu, že? Jen vypadá jako plechovka s oříškovou směsí, uvnitř je ale nějaký zelený had – krepovým papírem obalená pružina. A když ji přinesl, se zářícíma očima a širokým bezelstným úsměvem na tváři, řekl jsi mu, aby tu blbinu dal zase zpátky, vid'? A když se mu obličej rozesmutněl, předstíral jsi, že to nevidíš – řekl jsi mu... momentík. No copak jsi mu to řekl?

„Že blázen a jeho peníze se brzy rozejdou,“ řekl Alan tupě.

No spráááávně, odsouhlasil ten hlas. Jak jen jsem na něco takového mohl zapomenout? A ty chceš mluvit o nějakých zlomyslnostech? No, kryste pane! Ještě žes mi to připomněl! Ještě žes to připomněl nám OBĚMA, že? Tenkrát to zachránila Annie – řekla, abys mu to dovolil. Řekla... momentík. No

copak to jen řekla?

„Řekla, že to je jen legrace, že Todd je po mně a že je mladý jen jednou.“ Alanův hlas byl chraplavý a trásl se. Opět se rozplakal – a proč vlastně ne? Proč vlastně kurva ne? Ta stará bolest se zase přihlásila, plácala se mu kolem bolavého srdce jako nějaký špinavý hadr.

Bolí to, že? zeptal se ten depresivní hlas – ten hlas viny a sebenenávisti – s účastí, jež byla nejspíš úplně falešná a předstíraná. Moc to bolí, je to jako žít v nějaké kovbojské písničce o zhrzené lásce nebo zastřelených správňácích. Nic, co tolik bolí, ti nemůže být k něčemu dobré. Klidně to zase strč do té přihrádky na rukavice, brachu. Zapomeň na to. Příští týden, až pomine tohle, šílení, můžeš tu dodávku vyměnit za jinou i s tou plechovkou oříšků. A proč ne? Je to stejně jen takový laciný trik, který může působit zase jen na nějaké dítě, nebo na chlapa jako je Gaunt. Zapomeň na to. Zapom-

Alan ten hlas zarazil v půli slova. Až do této chvíle nevěděl, že to vůbec dokáže – a je dobré to vědět, protože v budoucnosti se mu to může hodit... pokud ovšem před sebou nějakou budoucnost vůbec má. Prohlížel si tu plechovku pozorněji – různě ji obracel, hleděl na ni teď vlastně poprvé pořádně ne jako na bolavé memento svého zemřelého syna, nýbrž jako na předmět stejně klamavý, jako je jeho kouzelná dutá hůlka, cylindr s falešným dnem či kouzlo se skládacími květinami, které má pořád ještě zasunuté pod náramkovými hodinkami.

Magie – nejde tu vlastně o magii? Nepochybně magii černou, zlou; magii, jejímž účelem není lidi překvapit a rozesmát, nýbrž udělat z nich běsníci a útočící býky – ale je to pořád jen magie. Zneužitá. Je to půldruhého metru dlouhý had, ukrytý v plechovce oříšků... a nebo, pomyslel si při vzpomínce na Polly, je to nemoc, tvářící se jako lék.

Otevřel dveře auta, a když vystoupil do lijáku, držel stále ještě v levé ruce plechovku nepravých oříšků. Když teď už byl schopen trochu se odtáhnout od oné nebezpečné vábničky sentimentu, vzpomínal na svůj nesouhlas s koupí té věcíčky s určitým úžasem. Celý život ho přece fascinovaly kouzla a čáry a jako děcko by ho nepochybně takový laciný trik s vysakovacím hadem v plechovce uchvátil. Proč tedy promluvil na Todda tak nevrle, když si chlapec chtěl tu plechovku koupit, proč předstíral, že nevidí, jak mu ublížil? Žárlil snad na Toddovo mládí a nadšení? Nebo to byla jeho neschopnost rozpomenout se na radost z maličkostí?

Nevěděl. Věděl jen to, že přesně takový trik pan Gaunt pochopí, a chtěl ho na něm zkusit hned teď.

Alan se natáhl zpátky do auta, vzal si z krabice s náradím ze zadního sedadla baterku, prošel kolem předku Gauntova Tuckera Talismana (opět aniž ho zaregistroval) a vešel pod temně zelený baldachýn Nezbytných věcí.

Nu, tak jsem přišel. Konečně jsem přišel.

Alanovi srdce bušilo sice silně, ale pravidelně. V mysli se mu teď nějak zkombinovaly tváře jeho syna, ženy a Seana Ruska. Znovu pohlédl na ceduli na dveřích a pak zkusil dveře. Bylo zamčeno. Nad hlavou mu plátno baldachýnu praskalo a plácala se v poryvech větru.

Plechovku s oříšky měl v kapse košile. Dotkl se jí teď pravou rukou a ten dotek jako by mu přinášel jakousi nepopsatelnou, avšak naprosto reálnou úlevu.

„Jo,“ zamumlal. „Tak do toho, ať už to dopadne jak chce.“ Obrátil baterku a jejím držadlem rozbil sklo výplně dveří. Přistihl se, že skoro čeká na zvuk poplašného zařízení, ale neozvalo se nic. Buď ho Gaunt nezapnul, nebo žádné poplašné zařízení nemá. Prostrčil zubatým otvorem ruku a zkusil západku uvnitř. Otočila se – a tak Alan Pangborn poprvé vstoupil do Nezbytných věcí.

Nejprve ho do nosu udeřil pach; pach zatuchliny, prachu a nehybnosti. To přece není pach nového obchodu, nýbrž místa, jež není navštěvováno už několik měsíců či dokonce několik let. S pistolí v pravé ruce přešel světlem baterky po místnosti. Osvítila holou podlahu, holé stěny a skleněné vitríny. Vitríny byly prázdné, zboží bylo pryč. Na všem ležela silná vrstva prachu – a ten prach byl naprosto neporušený jakoukoliv stopou či otiskem.

Tady už dlouho nikdo nebyl.

To ale nemůže být pravda – vždyť přece sám byl svědkem toho, jak celý týden lidé do obchodu vycházeli a zase z něj vycházeli.

Protože to vlastně není vůbec člověk. Protože d'áblův hlas zní sladce.

Popošel o dva kroky a kuželem světla baterky postupně prozkoumával prostor celé místnosti,

dýchaje suchý muzejní prach, visící ve vzduchu. Ohlédl se a spatřil v prachu podlahy stopy svých nohou. Opět si posvítíl před sebe, pomalu přejížděl kuzelem světla místností zprava doleva až k vitríně, která panu Gauntovi sloužila zároveň i jako pult... a zastavil se.

Na pultě stál kazetový videorekordér a vedle něj přenosný televizor značky Sony – jeden z těch výstředních modelů, zaoblený, se skříňkou ohnivě červené barvy. Kolem televizoru byla omotaná nějaká šňůra. A na videorekordéru bylo cosi položené. Ve světle baterky to vypadalo jako knížka, ale Alan si pomyslel, že ta to nejspíš nebude.

Vykročil k pultu a světlo baterky zamířil nejprve na televizor. Byl také pokrytý silnou vrstvou prachu, stejně jako podlaha a skleněné vitríny. Šňůra, kolem něj omotaná, byl koaxiální kabel s konektory na obou koncích. Alan si posvítíl na věc, ležící na videorekordéru; nebyla to žádná knížka, nýbrž videokazeta v černém pouzdře z umělé hmoty bez jakéhokoli označení.

Vedle kazety ležela zaprášená bílá obálka. Byla nadepsaná slovy K RUKÁM ŠERIFA ALANA PANGBORNA.

Položil pistoli a baterku na pult, vzal obálku, otevřel ji a vytáhl list papíru, který byl uvnitř. Pak si opět vzal baterku a posvítíl jejím jasným světelným kruhem na krátký, strojem psaný dopis.

Vážený šerife Pangborne,

jistě jste už zjistil, že jsem obchodník poněkud zvláštního druhu – dnes již vzácného druhu. Jsem obchodník, který se skutečně snaží mít ve své nabídce „něco pro každého“. Velice lituji, že jsme nikdy neměli možnost setkat se tváří v tvář; nicméně doufám, že jistě chápete, že takové setkání by nebylo velmi moudré – alespoň ne z mého hlediska. Cha, cha. Každopádně jsem si dovolil nechat vám takovou maličkost, která vás nepochybně bude velmi zajímat. Není to dárek – vůbec nejsem typ nějakého rozdávačného Mikuláše, což vám je nepochybně i jasné – nicméně všichni lidé v městečku mne ujistívali, že jste čestný člověk, a tak předpokládám, že mi zaplatíte cenu, kterou požaduji. Ta cena zahrnuje také jednu malou službu... službu, která ve vašem případě bude spíš dobrým skutkem než žertem. Věřím, že v tom se mnou budete souhlasit, pane.

Vím, že jste dlouze a hluboce rozmýšlel o tom, co se asi dělo v posledních chvílích života Vaší ženy a Vašeho mladšího syna. Věřím, že na všechny tyto otázky dostanete v brzkou odpověď.

Přijměte, prosím, moje ujištění, že mi jde jen o Vaše dobro;
zůstávám Váš věrný a poslušný sluha Leland Gaunt

Alan papír pomalu položil. „Darebák!“ zamumlal.

Opět si posvítíl baterkou a spatřil, že šňůra od videorekordéru se vine kolem zadní strany pultu a končí zástrčkou, ležící na podlaze několik metrů od nejbližší zásuvky ve stěně. Což stejně nijak nevadí, protože nejde proud.

Ale víš co? pomyslel si Alan. Myslím si, že na tom ani moc nezáleží. Myslím, že na tom nezáleží ani za mák. Myslím, že když ty přístroje propojím, zapnu je a do videorekordéru strčím kazetu, že to všechno začne fungovat. Protože on by nikdy nedokázal udělat to, co udělal, nikdy by nemohl znát informace, které znal... kdyby byl člověkem. Hlas d'ábla zní sladce, Alane, a ať už uděláš cokoli, hlavně se vůbec nedívej na to, co ti tady připravil.

Nicméně znovu odložil baterku a vzal do ruky koaxiální kabel. Chvilí ho zkoumal a pak zasunul konektor do příslušné zdířky na zadní stěně televizoru. Plechovka s oříšky mu přitom začala padat z kapsy košile. Zachytil ji svojí hbitou rukou, ještě než stačila dopadnout na podlahu, a postavil ji na skleněnou vitrínu vedle videorekordéru.

Na polovičce cesty k Nezbytným věcem Norrisi Ridgewickovi náhle došlo, že pokud jede za Lelandem Gauntem takhle sám, je blázen – mnohem větší blázen, než byl doposud, a to už je co říci.

Zvedl mikrofon ze závěsu. „Dvojka volá základnu,“ řekl. „Tady Norris, hlase se!“

Pustil tlačítko. Z mikrofonu se neozval nikdo; jen v něm silně praskaly výboje statické elektřiny. Střed bouřky teď zuřil přímo nad Castle Rockem.

„Do prdele,“ řekl a otočil auto k budově Magistrátu. Alan bude nejspíš tam; jestli ne, někdo mu tam

už řekne, kde je. Alan už bude vědět, co se dá dělat... a i když nebude, tak si alespoň bude muset vyslechnout jeho zpověď: to on rozřezal pneumatiky Hughu Priestovi a poslal ho na smrt jen proto, že on, Norris Ridgewick, strašně moc chtěl mít svůj prut značky Bazun, jako měl jeho táta.

Dorazil k Magistrátu ve chvíli, kdy časový spínač pod mostem Tin Bridge ukazoval 5, a zaparkoval přímo za jasně žlutou dodávkou. Na první pohled nějakou televizní dodávkou.

Norris vyběhl do lijáku a utíkal do kanceláře šerifa, aby vyhledal Alana.

Polly švihla gumovým koncem zvonu odporného pavouka, balancujícího teď na zadních nohách. Ten ale tentokrát neucukl. Chlupatýma předníma nohama se chytil za násadu a jejíma rukama proběhla šílená bolest, když jeho váha nalehla na zvon. Povolila sevření a zvon spustila – a pavouk se náhle po jeho násadě začal šplhat jako nějaký tloušťík po laně.

Nabrala dech k výkřiku, ale vtom jí na ramena dopadly pavoukovy přední nohy, jako paže nějakého nemotorného tančícího medvěda. Zíral na ni svýma nehybnýma rubínovýma očima. Huba s upířními tesáky se mu pootevřela a ona ucítila jeho dech – pach nějakých trpkých rostlin a hniajícího masa.

Otevřela ústa, chtěla vykřiknout. Jedna z pavoukových noh jí vnikla do úst. Tvrdé, odporné štětiny jí škrabaly na dásních a zubech. Pavouk dychtivě zamňoukal.

Polly potlačila první nutkání vyplivnout tu hnusnou, pulsující věc z úst. Pustila zvon a chytila pavouka za nohu. Současně se do něj pevně zakousla vši silou, kterou měla v čelistech. Zapraskalo to, jako kdyby chroupala bonbóny a ústa jí naplnila studená a hořká pachut' jako po ztuhlém čaji. Pavouk ze sebe vydal zakviknutí bolesti a snažil se jí vyklouznout ze sevření. Jeho štětiny drásaly Polly do bolestí zmučených rukou, ale sevřela je, jak mohla nejvíc, aby jí ta věc nevyklouzla... a začala pavoukovi nohu páčít, jako když se kuchařka snaží vykrotit kuřeti stehno. Ozvalo se příšerné křupnutí. Pavouk ze sebe vyrazil další kviknutí bolesti.

Snažil se plížit pryč. Polly vyplivla trpkou černou tekutinu, která jí naplňovala ústa – s vědomím, že to bude trvat nekonečně dlouho, než se jí podaří zbavit se úplně té odporné pachuti – a opět jím trhla. Někáká část její osobnosti byla ohromena tímto projevem síly, ale nějaká jiná část to zase dokonale chápala. Měla strach, byla pobouřená... ale víc než cokoli jiného v ní převládal vztek.

Byla jsem zneužita, pomyslela si nesouvisle. Prodala jsem za tu věc Alanův život! Za tuhle obludu!

Pavouk se pokoušel zakousnout se do ní svými tesáky, ale jeho zadní nohy ztratily již tak nejisté sevření rukověti zvonu a začínaly se po ní smekat dolů... kdyby je Polly smeknout nechala.

Ale ona je nenechala. Sevřela jeho horké, dmoucí se tělo mezi svá předloktí a zapáčila. Zvedla svíjející se tělo pavouka nad hlavu. Jeho nohy jí škrabaly a hrabaly do obličeje. Z těla mu začal vytékat jakýsi maz či černá krev, smáčel jí paže pálivými čůrky. „UŽ NIKDY!“ ječela Polly. „UŽ NIKDY, NIKDY, NIKDY, NIKDY!“

Mrštila jím o stěnu. Narazil na vykachlíčkovanou zeď za vanou a rozprskl se na ní v chuchvalci lepkavé jichy. Na chvíli zůstal viset, přidržován na místě vlastní viskozitou, s mlaskavým žuchnutím pak spadl do vany.

Polly opět uchopila koupelnový zvon a vrhla se na něj. Začala do něj mlátit jako žena, která koštětem mlátí myš – ale nebylo to k ničemu. Pavouk se jen otrásal a snažil se odplížit, nohama škrabal po gumové sprchovací rohožce se vzorem žlutých sedmikrásek. Polly zvon vzala, otočila ho násadou dopředu a pak jím ze všech sil vyrazila, násadu použila jako kopí.

Zasáhla tu hnusnou, příšernou věc uprostřed těla a propíchla mu ho. Ozval se groteskní pukavý zvuk, jak se pavoukovy vnitřnosti protřhly a vyvalily na rohožku v páchnoucí záplavě. Zoufale sebou kroutil, bezmocně ovíjel nohy kolem kůlu, který mu vrazila do srdce... a pak konečně znehybněl.

Polly odstoupila, zavřela oči a ucítila, jak se celý svět chvěje. Začala omdlévat, když vtom se jí v hlavě jako římská svíce rozsvítilo Alanovo jméno. Sevřela obě ruce v pěst a tvrdě je srazila k sobě, kotníky na kotníky. Bolest se dostavila okamžitě, byla krutá, náhlá a ochromující. Svět se k ní zase začal vracet ve studených záblescích.

Otevřela oči, popošla k vaně a podívala se do ní. Nejdřív se jí zdálo, že v ní nic není. A pak spatřila vedle gumového konce zvonu pavouka. Nebyl větší než nehet na jejím malíčku – a byl mrtvý.

To ostatní se vůbec nepřiřadilo. To byla jen tvoje představivost.

„Velký hovno to bylo,“ řekla Polly třesoucím se hlasem.

Ale ten pavouk není důležitý. Důležitý je Alan – a Alan je ve strašném nebezpečí, přičemž důvodem je právě ona. Musí ho najít, ještě než bude příliš pozdě.

Pokud už není příliš pozdě.

Půjde do šerifovy kanceláře. Někdo tam už bude vědět, kde –

Ne, promluvil jí v hlavě hlas tetičky Evvie. Tam nechod'. Půjdeš-li tam, tak už bude skutečně příliš pozdě. Ty víš, kam máš jít. Ty víš, kde je.

Ano.

Ano, jistě, že to ví.

Polly se rozeběhla ke dveřím; hlavou jí neodbytně prolétala jediná zmatená myšlenka: Bože, prosím, nedopust', aby si něco koupil. Ach, Bože, moc tě prosím, nedopust', aby si něco koupil.

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Časový spínač pod mostem přes Castle Stream, od nepaměti místními občany nazývaným Plechový, dosáhl nuly v 7:38 večer v úterý, 15. října léta Páně 1991. Výboj elektřiny z devítivoltové baterie, určené pro napájení domovního zvonku, proskočil drátky, jež Eso propojil se spouštěcím mechanismem. Zvonek skutečně začal zvonit, ale byl – společně se zbytkem časového spínače – o zlomek vteřiny později pohlcen zábleskem světla, když elektrický výboj odpálil roznětku a roznětku zase odpálila dynamit.

Jen velmi málo lidí v Castle Rocku si spletlo výbuch dynamitu s burácením hromu. Hřmění znělo jako salvy těžkého dělostřelectva někde nad obzorem; dynamitový výbuch připomínal ohlušující výstřel z nějaké obrovité pušky. Jižní strana starého mostu, smontovaného ne z plechu, jak by naznačoval jeho název, nýbrž z již značně zrezavělé ocele, vylétla v doprovodu ohnivé koule do povětří. Zvedla se snad tři metry do vzduchu, naklonila se a dopadla zpátky s rachotem lámajícího se betonu a zvonivým řinčením létající ocele. Severní konec mostu se zkroutil a celá jeho soustava padla našikmo do říčky, která nyní byla již bouřicím proudem. Jižní konec dopadl na bleskem poražený jilm.

Na Castle Avenui, kde katolíci a baptisté – spolu s asi desítkou policistů – stále ještě pokračovali ve vášnivé půtce, se bitka na chvíli přerušila. Všichni bojující hleděli na ohnivou kouli na okraji městečka u říčky. Albert Gendron a Phil Burgmeyer, kteří sebou ještě před několika vteřinami zuřivě cloumali, nyní stáli vedle sebe a hleděli na záři výbuchu. Po levé skrání stékal Albertovi pramínek krve od rány na spánku a Phil měl košili roztrhanou na cáry.

Kousek dál seděla Nan Robertsová na otci Brighamovi jako nějaký obrovitý (a vzhledem k její bílé uniformě servírky i podivně bílý) sup. Zvedala hlavu nebohého otce za vlasy a opakovaně mu ji otloukala o vozovku. Poblíž ležel v bezvědomí reverend Rose v důsledku péče otce Brighama.

Henry Payton, který hned na začátku bitky přišel o zub (vůbec už nemluvě o ztrátě svých iluzí o náboženském smíru v Americe), strnul právě v okamžiku, když se pokoušel odtrhnout Tonyho Mislabského od baptisty Freda Mellona. Všichni strnuli – jako děti, hrající si na sochy.

„Kriste pane, to byl most,“ zamumlal Don Hemphill.

Henry Payton se rozhodl, že využije vzniklé přestávky. Odhodil Tonyho Mislabského stranou, udělal si z rukou kornout kolem zraněných úst a zahulákal: „Tak dost – všichni toho okamžitě nechte! Policie vám nařizuje –“

Pak začala hulákat Nan Robertsová. Strávila dlouhá léta hulákáním objednávek večeří do kuchyně a zvykla si, že ji je slyšet za jakéhokoliv rámusu. Nebylo žádných pochybností o tom, koho bude slyšet víc; snadno Paytona překřičela.

„TI PROKLETÍ KATOLÍCI POUŽILI DYNAMIT!“ zahlaholila jako polnice.

Účastníkům teď už bylo sice méně, ale co chybělo na počtu, to doháněli zlobným nadšením.

Pár vteřin po výkřiku Nan se bitka opět rozhořela; byla teď rozložená do desítek potyček po snad padesátimetrovém úseku ulice, skrápěné lijákem.

Norris Ridgewick vrazil do kanceláře šerifa chvíli před tím, než vyletěl most do povětří. Řval z plna hrdel. „Kde je šerif Pangborn? Nutně musím najít šerifa Pangb-“

Zarazil se. Mimo Seatonu Thomase a jednoho státního policisty, který vypadal, že snad nemá ještě ani věk, kdy by měl povolené pít piva, byla kancelář úplně prázdná.

Kde kurva všichni jsou? Venku přece stojí snad šest tisíc stáťáckých aut a další různá vozidla, zaparkovaná, kde se dá. Mezi nimi i jeho VW brouk, který by jistě vyhrál modrou stužku za nejhorší zaparkování – kdyby se něco takového udělovalo. Pořád ještě totiž ležel převrácený na místě, kde ho naboural Cvalík.

„Kriste pane,“ vykřikl Norris. „Kde jsou sakra všichni?“

Státní policista, který vypadal, že nemá ani věk, kdy by měl povolené pít piva, si prohlédl s respektem Norrisovu uniformu a řekl: „Někde v ulicích se strhla rvačka – křesťani proti kanibalům, nebo tak nějak. Mám tu sedět u dispečinku – ale když je ta bouřka, stejně se dá vysílat nebo přijímat tak leda kulový.“ Nevrlé dodal: „A kdo jste vy?“

„Zástupce šerifa Norris Ridgewick.“

„No a já jsem zase Joe Price. Ale stejně – co to tady máte za městečko, Ridgewicku? Tady snad všichni zešileli.“

Norris ho ignoroval a šel k Seatonu Thomasovi. Seaton měl špinavě šedivou plet' a těžce dýchal. Jednu ze svých šlachovitých paží měl přitisknutou k prsům.

„Seate, kde je Alan?“

„Nevím,“ zahučel Seat a pohlédl na Norrise zakalenýma, postrašenýma očima. „Norrisi, tady se děje něco zlého. Fakt zlého. Po celém městě. Telefony nejdou, ale měly by jít, protože dráty jdou přece pod zemí, ne? Ale stejně, víš, co ti povím? Já sem rád, protože nechci nic vědět.“

„Měl byste být v nemocnici,“ řekl Norris a starostlivě hleděl na staříka.

„Měl bych být v Kansasu,“ odpověděl Seat ponuře. „A místo toho tady dřepím a čekám, až bude po všem. Nejsm –“

V tu chvíli vyletěl do povětří most; zadunění výbuchu otřáslou celou budovou.

„Kriste pane!“ vykřikl unisono Norris i Joe Price.

„Jo,“ řekl Seat Thomas svým znaveným, ustrašeným, bodavým, nevzrušeným hlasem, „vyhoděj do povětří celý město, řek bych. To nás nejspíš čeká.“

A starý muž se náhle rozplakal.

„Kde je Henry Payton?“ křikl Norris na policistu Price. Ten ho nevnímal. Běžel ke dveřím, aby se podíval, co to vyletělo do povětří.

Norris ještě jednou pohlédl na Seatonu Thomase, ten však hleděl netečně do prostoru; po tvářích mu stékaly slzy a ruku měl stále položenou přes prsa. Norris se vydal za Joem Pricem; našel ho na parkovišti Magistrátu v místech, kde před několika tisíci lety pokutoval červený cadillac Cvalíka Keetona. V deštivé noci pohasínal ohnivý sloup a v jeho záři oba jasně viděli, že most přes Castle Stream zmizel. Sloup semaforu na konci města byl překoceny do vozovky.

„No pozdrav pánbů,“ řekl Price pohřebním hlasem. „Ještě že tady nebydlím.“ Záře požáru mu barvila líce na červeno a vsazovala rezavé uhlíky do očí.

Norrisova potřeba najít Alana se prohlubovala. Rozhodl se, že nejlepší bude, když zase sedne do svého policejního vozu a pokusí se najít nejdřív Henryho Paytona – jestli někde probíhá nějaká rvačka, nemělo by být problémem ho najít. A tam by mohl být také Alan.

Došel už skoro k chodníku, když vtom šlehnutí blesku osvětlilo nějaké dvě postavy, kráčející za roh budovy soudu vedle Magistrátu. Zdálo se mu, že směřují k té světle žluté dodávce. Jednu postavu nepoznával, ale ta druhá – statná a s nohama trochu do O – o té nebylo nejmenších pochyb. Byl to Danforth Keeton. Norris Ridgewick uskočil dva kroky doprava a přitiskl se k cihlové zdi u ústí uličky. Vytáhl svůj služební revolver. Zvedl ho do úrovně ramen, hlaveň namířil k deštivé obloze a zakřičel, jak dokázal nejhlasitěji, „STUJTE!“

Polly vycouvala autem z příjezdové cesty, zapnula stěrače a zahrnula doleva. K bodavé bolesti rukou se nyní připojilo pálení na pažích v místech, kam jí skanuly na pokožku sliny pavouka. Obsahovaly nejspíš nějaký jed, a ten se jí teď zažíral do kůže. Ale neměla čas nějak se tím zabývat.

Blížila se právě ke křižovatce ulic Laurel a Main, když vyletěl do povětří Tin Bridge. Škubla sebou při zadunění výbuchu a ohromeně sledovala ohnivý sloup, zvedající se z Castle Streamu. Na chvíli zahlédla siluetu konstrukce mostu, černé úhly nosníků na pozadí světelného sloupu, pak ale všechno pohltily

plameny.

Zahnula doleva na Main Street a rozjela se směrem k Nezbytným věcem.

Alan Pangborn býval kdysi nadšený výrobce domácích filmů – ani si už nevzpomínal, kolik lidí k smrti unavil svými blikajícími filmy, promítanými na prostěradlo, napnuté přes stěnu obývacího pokoje – záběry svých dětí, nejistě se batolících obývacím pokojem, Annie a batolat při koupání, oslav narozenin, různých rodinných setkání. Ve všech těch filmech lidé mávali kameře a smáli se do ní. Jako kdyby to byl nějaký nepsaný zákon: když na vás někdo natočí kamezu, musíte do ní mávat nebo dělat obličej, případně oboje. Když to neuděláte, můžete být zatčen na základě obvinění z netečnosti druhého stupně, což obnáší trest až deseti let vězení, přičemž celou tuto dobu strávíte sledováním nekonečných kotoučů blikajících domácích filmů.

Před pěti lety přešel na videokameru, což bylo praktičtější... a místo toho, aby nudil lidi deset nebo patnáct minut – což byla délka tří nebo čtyř slepených osmimilimetrových filmů – nudil je celé hodiny, aniž by musel i jen měnit kazetu.

Vytáhl kazetu z obalu a prohlížel si ji. Neměla žádnou etiketu. Dobrá, pomyslel si. To je úplně v pořádku. Budu si muset sám zjistit, co na ní je, ne? Natáhl ruku, že zapne videorekordér... a pak zaváhal.

Složený obraz, vytvořený obličejí Todda, Seana a jeho ženy, náhle zmizel; nahradila ho bledá, vyděšená tvář Briana Ruska, jak ji viděl Alan odpoledne, když s ním rozmlouval.

Nevypadáš zrovna šťastně, Briane.

Ano, pane.

Znamená to, že NEJSI šťastný?

Ano, pane – a když zapnete ten vypínač, tak budete také nešťastný. On chce, abyste se na to podíval – ale ne snad proto, že by vám chtěl udělat nějakou laskavost. Pan Gaunt žádné laskavosti nedělá. Chce vás jen otrávit, nic víc. Otrávit stejně, jako otrávil i všechny ostatní.

Ale on se na to i přesto musí podívat.

Dotkl se prsty tlačítka, laskal jeho hladký, čtvercový tvar. Zarazil se a rozhlédl. Ano; Gaunt je tady. Někde tady. Alan ho cítil – jeho dusivou přítomnost, tu výhružnou a zároveň i úlisnou přítomnost. Připomněl si vzkaz, který mu tu pan Gaunt nechal. Ví, že jste dlouze a hluboce rozmýšlel o tom, co se asi dělo v posledních chvílích života Vaší ženy a Vašeho mladšího syna...

Nedělejte to, šerife Pangborne, zašeptal Brian Rusk. Alan spatřil bledou, zmučenou tvář těsně před sebevraždou, hledící na něj nad piknikovou chladničkou na nosiči kola, plnou baseballových karet. Nechte minulost odpočívat. Tak je to lepší. A on lže; vy přece VÍTE, že lže.

Ano. To ví.

Ale přesto se musí na to podívat.

Alanův prst stiskl tlačítko.

Zelené světýlko POWER se okamžitě rozsvítilo. Videorekordér bude normálně fungovat, bez ohledu na to, zda je zapojený do sítě nebo ne – přesně jak to Alan předpokládal. Zapnul i křiklavě červený televizor Sony a okamžitě mu ozářilo tvář bledé světlo indikátoru kanálu číslo 3. Alan stiskl tlačítko EJECT a prostor pro kazetu na videorekordéru se otevřel.

Nedělejte to, zašeptal znovu hlas Briana Ruska, Alan však neposlouchal. Zastrčil do přístroje kazetu, zamáčkl ji a naslouchal cvakání mechaniky přístroje, přitlačující hlavy a zavádějící videopásku. Pak se zhluboka nadechl a stiskl tlačítko PLAY. Sněžení na obrazovce televizoru teď vystřídala temnota. O chvíli později obrazovka zešedla a objevila se řada číslic: 8... 7... 6... 5... 4... 3... 2... X.

Následoval roztřesený záběr nějaké silnice mimo město, braný ruční kamerou. Dole vpředu – trochu rozmazaná, nicméně čitelná – se v záběru objevila cedule s označením silnice – 117. Tu však Alan nepotřeboval vidět. Projel tu trasu mnohokrát a znal ji dokonale. Poznával borový hájek těsně za místem, kde se silnice zatáčela – právě tam vylétl ze silnice jejich džíp a zabořil svůj čumák do nejmohutnějšího stromu ve smrtelném objetí.

Avšak na stromech v tomto filmu nebyly zřejmé žádné známky dopravní nehody, i když jízvy po té nehodě tam jsou vidět dodnes – stačí tam jen zajet a podívat se (byl tam mockrát, skutečně mockrát).

Alana zachvátil podiv a hrůza, když si uvědomil – nejen na základě neporušené kůry stromů a stavu té zatačky, nýbrž z celého uspořádání krajiny, i na základě nějaké intuice – že tato videopáska byla natočena v den, kdy Annie a Todd zemřeli.

A on teď uvidí, co se tam vlastně stalo.

Je to sice neuvěřitelné, ale je to pravda. Uvidí svoji ženu a svého syna, jak se zabijí přímo před jeho očima.

Vypněte to, zaječel Brian. Vypněte to, je to jedovatý člověk a prodává otrávené věci! Vypněte to, než bude příliš pozdě!

Ale bylo to stejné, jako kdyby Alan teď měl jen silou vůle poručit svému srdci, aby přestalo tlouci. Byl ochromený, chycený do smyčky.

Kamera teď trhaně přejela doleva, zabrala silnici. Chvilí nebylo vidět nic, pak se objevil odraz slunce na jedoucím voze. Tím vozem byl jejich džíp. A ten džíp se blížil. Blížil se k borovici, kde navždy skončil svoji jízdu i s osobami uvnitř. Džíp se blížil konci své jízdy. Ani nezrychloval, ani nezačal silnici šněrovat ze strany na stranu. Neexistovaly žádné známky toho, že by Annie nad ním ztrácela kontrolu nebo se měla nějak do nebezpečí ztráty kontroly dostat.

Alan se předklonil k vrčícímu videorekordéru, po lících mu stékal pot, ve spáncích mu divoce bušila krev. Cítil, jak se mu svírá hrdlo.

Tohle není doopravdy. Je to podfuk. Nějak to zinscenoval. To nejsou oni; možná v tom autě sedí nějaká herečka a nějaký mladý herec a předstírají, že to jsou oni – ale nejsou to oni. Nemohou to být oni.

Přesto mu ale bylo jasné, že to jsou oni. Co jiného mohl čekat od obrázků, předávaných videorekordérem televizoru, který ani není zapnutý do zásuvky, ale přesto funguje normálně? Co jiného než pravdu?

Lež! vykřikl hlas Briana Ruska – byl ale někde v dálce a nebylo třeba ho poslouchat. Lež, šerife, lež! LEŽ!

Teď rozeznal registrační číslo blížícího se džípu. 24912 V. Aniino registrační číslo.

Za džípem Alan náhle zahlédl nějaký další záblesk. Další auto, rychle se přibližující, zkracující vzdálenost mezi oběma vozy.

Venku teď vyletěl s ohlušujícím praskotem do vzduchu Tin Bridge. Alan tím směrem ani nepohlédl, ani výbuch nevnímal. Všemi smysly se soustředil na sledování obrazovky křiklavě červeného televizoru, kde se Annie s Toddem právě blížili ke stromu, stojícímu mezi nimi a zbývající částí jejich životů.

Auto za nimi jelo rychlostí nejméně sto deset, možná i sto třicet kilometrů v hodině. Jak se džíp blížil k postavení kamery, to druhé auto – o kterém nebyla v žádné zprávě o nehodě ani zmínka – ho dohánělo. Annie už ho zřejmě také zahlédla; džíp zvýšil rychlost, ale bylo to málo. A bylo už příliš pozdě.

Tím druhým autem byl zelený dodge typ Challenger, se zvednutou záďí a nosem těsně u vozovky. Za kouřově zabarvenými skly se uvnitř nejasně rýsovala trubková vzpěra střechy. Zád' měl polepenou barevnými nápisy: HEARST, TURBO, FRAM, STÁT KVAKERŮ... I když videokazeta byla bez zvuku, Alan téměř slyšel hlasité praskání výfuku a řev motoru.

„Eso!“ vykřikl v ohromeném poznání. Eso! Eso Merrill! Mstí se! Pochopitelně! Jak je možné, že ho to nenapadlo už dávno?

Džíp projel před kamerou; ta se pohnula a začala sledovat jeho jízdu. Alan na chvíli spatřil vnitřek vozu – a skutečně: byla to Annie, ve vlasech vpletený kašmírový šál, který si ten den vzala, a Todd v tričku s nápisem Star Trek. Annie se dívala do zpětného zrcátka. Neviděl jí do tváře, ale seděla předkloněná, ve snaze soustředit se na situaci na silnici; horní část bezpečnostního pásu měla vypnutou přes rameno. Stačil mu ten jediný krátký pohled na ně – na svoji ženu a syna – a nějaká jeho část si uvědomila, že se na ně takhle dívat nechce, když stejně nemůže na výsledku nic změnit; nechce se dívat na hrůzu jejich posledních okamžiků.

Ale uniknout se tomu už nedalo.

Challenger zezadu narazil do džípu. Nebyl to nijak silný náraz – ale protože Annie jela rychle, úplně stačil. Džíp nevybral zatačku a vylétl ze silnice směrem ke skupině stromů, kde na něj čekala ta velká borovice.

„NE!“ vykřikl Alan.

Džíp vletěl do příkopu a po dvou kolech z něj zase vyletěl. Dopadl na všechna čtyři kola a narazil do kmene borovice. Čelním oknem vyletěla hadrová panenka s kašmírovou šálou ve vlasech, narazila na strom a spadla do porostu. U kraje silnice zastavil zelený Challenger.

Dveře na straně řidiče se otevřely.

Vystoupil Eso Merrill.

Díval se směrem k vraku džípu, nyní téměř zahaleného oblakem páry, unikající z rozbitého chladiče, a chechtal se.

„NE!“ vykřikl Alan znovu a oběma rukama shodil videorekordér s pultu. Dopadl na podlahu, avšak nerozbil se. Koaxiální kabel byl dost dlouhý, takže přístroj se ani neodpojí od televizoru. Na obrazovce naskočila černá vodorovná linka, ale to bylo všechno. Alan sledoval Esa, nasedajícího zase do svého auta a stále se chechtajícího; pak uchopil červený televizor, zvedl ho nad hlavu, pootočil se a mrštil jím o zed'. Zablesklo se, ozvala se dutá rána a pak nastalo ticho – bylo slyšet jen hučení videorekordéru se stále ještě běžící kazetou. Alan uštědřil přístroji kopanec a ten milosrdně zmlkl.

Musíš ho dostat. Bydlí v Mechanic Falls. Byl to nějaký nový hlas. Studený a šílený, ale nepostrádající určitou krutou racionalitu. Hlas Briana Ruska zmlkl; slyšel teď jen tenhle nový hlas. opakující znovu a znovu ty dvě stejné věci: Musíš ho dostat. Bydlí v Mechanic Falls. Musíš ho dostat. Bydlí v Mechanic Falls. Musíš ho dostat. Musíš ho dostat.

Z druhé strany ulice se ozvaly dvě další silné detonace, když téměř současně vyletělo do povětří holičství a Samuelsův pohřební ústav. Vzduchem létaly úlomky skla a hořících předmětů. Alan to nezaregistroval.

Musíš ho dostat. Bydlí v Mechanic Falls.

Zvedl bezmyšlenkovitě plechovku v falešných oříšky; vzal ji jen proto, že ji sem přinesl a měl by si ji tedy zase i odnést. Vykročil ke dveřím, vrátil se v otiscích svých stop v prachu. Vyšel z Nezbytných věcí. Výbuchy pro něj neznamenal nic. Rozškledená, hořící mezera v řadě budov na druhé straně Main Street pro něj neznamenal nic. Poházené kusy dřeva a úlomky skla na ulici pro něj neznamenal nic. Celý Castle Rock se všemi lidmi, kteří v něm bydleli – mezi nimi i Polly Chalmersová – pro něj neznamenal vůbec nic. Musí teď zajet do Mechanic Falls, padesát kilometrů odtud. To má pro něj význam. Znamená to vlastně pro něj všechno.

Alan nasedl do dodávky. Zasunul pistoli, uložil baterku na zadní sedadlo a žertovnou plechovku s oříšky položil na sedadlo spolujezdce. V duchu už dával Esu ruce na krk a začínal ho škrtit.

„STŮJTE!“ zvolal Norris znovu. „STŮJTE A ANI HNOUT!“

Pomyslel si, že události teď nabraly až neuvěřitelně šťastný obrat. K cele pro zadržené, kam hodlal uložit Dana Keetona, to je necelých padesát metrů. A ten druhý chlápek... nu, to bude přece záležet na tom, do čeho se namočili, ne? Nevypadají zrovna jako dvojice samaritánů, kteří byli právě navštívit nemocné a utěšit strádající.

Policista Price pohlédl z Norrise na muže, stojící teď u staromódní tabule s nápisem OKRESNÍ SOUD CASTLE COUNTY. Pak se podíval zase na Norrise. Eso a starouš na sebe také pohlédli. Oba pohnuli pažemi k rukovětím pistolí, vyčnívajícím jim za opasky kalhot.

Norris mířil hlavní revolveru k obloze, jak ho to učili pro případ podobných situací v policejní škole. Nyní – zase přesně podle předpisu – si sevřel pravé zápěstí levou rukou a hlaveň revolveru pomalu spustil do vodorovné polohy. Pokud mají učebnice pravdu, tak si ti muži neuvědomí, že míří přesně mezi ně; každý z nich měl být přesvědčený, že hlaveň je namířená právě na něj. „Dejte ruce od svých zbraní, vážení! A to hned!“

Cvalík a jeho společník si vyměnili další pohled a spustili ruce k bokům. Norris vrhl pohled na policistu. „Hele,“ řekl, „Prici. Mohl bys mi trochu pomoci? Jestli teda nejsi moc unavený.“

„Co to vyvádíš?“ zeptal se Price. Z hlasu mu zazněly obavy a neochota míchat se do něčeho. Všechny večerní události, korunované navíc explozí mostu, ho změnily na jakéhosi nezúčastněného pozorovatele. Nepochybně pocítil nechuť přecházet teď tak najednou do aktivnější role. Stalo se toho už víc než dost – a stalo se to na jeho vkus až příliš rychle.

„Zatýkám tyhle dva darebáky,“ štěkl Norris. „Co bys řek že dělám jinýho, kurva?“

„Zatkní tohle,“ řekl Eso a ve výsměšném gestu ukázal Norrisovi prostředník – strč si ho víc kam. Cvalíkovi uniklo pobavené uchechtnutí.

Price na ně nervózně pohlédl a pak upřel svůj ustaraný pohled zase na Norrise. „A... na základě obvinění z čeho?“ Cvalíkův společník se zasmál.

Norris opět zaměřil veškerou pozornost na oba muže a se znepokojením zaregistroval, že změnili svoji vzájemnou polohu. Když na ně před chvílí namířil revolver, stáli téměř u sebe. Ted' už byli od sebe téměř dva metry a rozestupovali se dál. „Nehýbejte se!“ štěkl. Muži se zastavili a opět na sebe pohlédli. „Postavte se zase k sobě!“

Stáli bez hnutí v lijáku, ruce podél boků a hleděli na něj.

„Zatýkám je pro začátek za nedovolené ozbrojování!“ křikl Norris vzdorně na policistu Price. „A ty si laskavě vytáhni prst z prdele a koukej mi pomoci!“

To Price probudilo k činnosti. Pokusil se vytáhnout si revolver z pouzdra a zjistil, že u něj má zapnuté bezpečnostní poutko. Začal s ním zápasit. Ve chvíli, kdy vylétlo do povětří holičství a pohřební ústav, stále ještě se s ním potýkal. Cvalík, Norris i Price se podívali do ulice. Ale Eso ne. Čekal na tu chvíli jako na smilování. Vytáhl svoji automatickou pistoli a rychlostí zkušeného kovboje vypálil. Kulka zasáhla Norrise do levého ramene a přerazila mu klíční kost. Když si Norris všiml, že oba muži se rozestupují, odstoupil o krok od cihlové zdi; nyní byl na ni opět nárazem kulky vržen. Eso vystřelil znovu. Kulka odštípla kus cihly snad centimetr od Norrisova ucha. Odrazila se, bzučíc jako nějaký velký, velmi rozhněvaný hmyz.

„Ach, bože!“ vykřikl policista Price a ještě usilovněji se pokoušel rozepnout bezpečnostní pásek na pouzdře svého revolveru.

„Napal toho pitomce, starouši!“ zaječel Eso. Šklebil se. Znovu vystřelil na Norrise a tato třetí kulka vyryla krvavou šmouhu do kostnatého levého boku zástupce šerifa, skládajícího se pomalu na kolena. Zablesklo se. Bylo to zvláštní, ale Norris stále ještě jasně slyšel, jak na vozovku dopadají úlomky cihel a dřeva z posledního výbuchu.

Policista Price si konečně rozepnul pásek na pouzdře revolveru. Právě ho vytahoval, když vtom mu kulka z Cvalíkovy pistole uštěrlila hlavu od obočí výš. Price vyletěl do vzduchu a byl vržen na cihlovou zeď uličky.

Norris naposledy zvedl zbraň. Vážila snad metrů. Stále ji drže oběma rukama, zamířil na Keetona. Cvalík byl snadnějším terčem než ten jeho společník. A co je důležitější, Cvalík právě zabil policistu – a taková věc v Castle Rocku v žádném případě nikomu nesmí projít. Možná jsou burani, ale nejsou žádní barbaři. Norris stiskl spoušť ve stejný okamžik, kdy na něj Eso znovu vystřelil.

Zpětný ráz výstřelu z jeho revolveru jím mrštil dozadu. Esova kulka prolétla volným prostorem, kde před zlomkem vteřiny ještě byla Norrisova hlava. Také Cvalík Keeton odletěl dozadu, rukama se chytil za břicho. Mezi prsty mu začala protékat krev.

Norris ležel u cihlové zdi vedle policisty Price, namáhavě dýchal a jednou rukou se držel za zraněné rameno. Kriste pane, tak tohle teda je fakt všivej den, pomyslel si.

Eso na něj namířil pistoli; pak si to ale rozmyslel – alespoň prozatím. Šel místo toho ke Cvalíkovi a poklekl u něj na jedno koleno. O ulici dál právě ve sloupu ohně a rozprášené žuly vylétla s mocnou detonací do povětří banka. Eso se ani neohlédl. Odtáhl staroušovi ruce z břicha, aby si prohlédl ránu. Docela ho mrzelo, že se to stalo. Právě se mu to se staroušem začínalo líbit.

Cvalík nařikal. „Bolí to! Strašně to bolí!“

Eso o tom nepochyboval. Starouš dostal zásah pětačtyřicítkou do břicha přímo nad pupík. Otvor po kulce byl velký jako díra po kramli. Eso ho ani nemusel převalovat na záda, aby mu bylo jasné, že otvor, kterým kulka z těla vyšla, bude mít průměr asi tak deseti centimetrů – možná v něm jako nějaké tyčinky krvavého cukroví budou nadrcené kousky staroušovy páteře.

„To bolíííí! BOLÍÍÍ!“ ječel Cvalík do deště.

„Jo,“ Eso namířil automatickou pistoli Cvalíkovi na zátylek. „Halt smůla, starouši. Pomůžu ti vod bolesti.“

Třikrát stiskl spoušť. Cvalíkovo tělo sebou trhlo a pak znehybnělo.

Eso vstal. Hodlal dorazit toho zasraného zástupce šerifa – jestli ještě bude co dorážet, když vtom třeskla rána z revolveru a snad necelých dvacet centimetrů nad hlavou mu proletěla s hvízdnutím kulka. Eso vzhledl a spatřil dalšího policistu, stojícího před dveřmi šerifovy kanceláře, vedoucími na parkoviště. Tenhle vypadal snad starší než Metuzalém. Jednou rukou střílel na Esa a druhou se držel za prsa nad srdcem.

Druhá kulka z revolveru Seata Thomase se zaryla do země vedle Esa, vrhla na jeho vysoké šněrovací boty spršku špinavé vody. Ten starý otrapa ho nejspíš netrefí, ani kdyby ho poprosil; ale Eso si náhle uvědomil, že odtud musí tak jako tak okamžitě zmizet. Naložili do budovy soudu tolik dynamitu, že bude stačit na odpálení celé budovy nejspíš až na Měsíc, časový spínač natáhli na pět minut a on se tu o zed' té budovy opírá a pózuje nějakému oslintanému střilejícímu Metuzalémovi.

„Ať se o ně o oba postará dynamit.“

Je čas zajet za panem Gauntem.

Eso se rozeběhl do ulice. Metuzalém po něm opět vystřelil, tentokrát už kulka letěla úplně nazdařbůh. Eso zaběhl za žlutou dodávku, ale nenastoupil do ní. Na parkovišti před Nezbytnými věcmi stál zaparkovaný chevrolet Celebrity. K úniku poslouží přímo výborně. Nejdřív ale musí najít pana Gaunta, aby ho vyplatil. Určitě mu něco přišlo a pan Gaunt mu to nepochybně předá.

A pak také musí najít toho zlodějského šerifa.

„Kdepak, platit se musí,“ zamumlal Eso a rozběhl se ulicí k Nezbytným věcem.

Frank Jewett stál na schodišti před vchodem do budovy soudu, když vtom konečně spatřil člověka, kterého tolik hledal. Frank tu postával už delší dobu a nic z toho, co se dnes večer dělo v Castle Rocku, ho nijak moc nevzrušovalo. Ani výkřiky a ječení ze směru od Castle Hillu, ani Danforth Keeton, který před asi pěti minutami sbíhal ještě s nějakým postarším Ďáblovým andělem po schodišti, ani ty exploze; ani právě teď před chvílí ty výstřely, ozývající se tentokrát někde za rohem na parkovišti u šerifovy kanceláře. Frank měl políčeno na jinou rybičku. Měl osobní interest o svého povedeného starého „dobrého“ přítele George T. Nelsona.

A hled' me, hled' me! Konečně! George T. Nelson osobně, v plné parádě – šine si to po chodníku pod schodištěm budovy soudu! Nebýt toho, že George T. Nelson měl za pasem svého příslušně zastrčenou automatickou pistoli (a nebýt toho, že pořád lilo jako z konve), vypadal by jako člověk, který se právě vydal na nějaký piknik.

Tak tady si to šine lijákem sám pan George T. Zasranec Nelson, nesen dechem mírného vánku křesťanského – a copak to bylo napsáno na tom vzkazu ve Frankově kanceláři? Aha, ano: Nezapomeň, 2000 dolarů u mě doma, nejpozději do 7:15 večer, jinak budeš litovat, že ses raději nenarodil bez pind'oura. Frank pohlédl na hodinky a zjistil, že je spíš už osm hodin než sedm patnáct; usoudil ale, že to zas tak moc nevadí.

Zvedl španělskou automatickou dvaatřicítku Llama George T. Nelsona a namířil ji na hlavu toho zasraného instruktora, který je příčinou všech jeho trablů.

„NELSONE!“ křikl. „GEORGI NELSONE! OTOČ SE A PODÍVEJ SE NA MĚ, TY HOVADO JEDNO!“

George T. Nelson se obrátil. Ruka mu sklouzla k pistoli a pak zase poklesla, když spatřil, že Frank na něj míří. Dal si místo toho ruce v bok a postavil se na první schod pod Frankem Jewettem, který teď na něj mířil jeho ukradenou pistolí a po nose a bradě mu stékaly kapky deště.

„Chceš mě zastřelit?“ zeptal se George T. Nelson.

„To si piš, že chci!“ zavrčel Frank.

„Zastřelíš mě jako psa, jo?“

„A proč ne? Nic jinýho si taky nezasloužíš!“

K Frankovu úžasu se George T. Nelson usmíval a přikyvoval. „No jasně,“ řekl, „co jinýho se taky dá čekat od hajzla, kterej je schopnej vloupat se do kamarádova domu a zabít tam nevinnýho ptáka. Přesně to jsem očekával. Tak do toho, ty jeden vodpornej čtyřvokej sráči. Klidně mě zastřel, ať už to máš za sebou.“

Nad hlavami jim zahřmělo, Frank ale neslyšel nic. O deset vteřin později vyletěla do vzduchu banka,

ale neslyšel ani to. Byl plný svého vzteku... a také úžasu. Úžasu nad tím nestydatým, drzým holoprdelníkem panem Georgem T. Zasrancem Nelsonem.

Konečně Frank dokázal pohnout svým ochromeným jazykem. „Jasně, zabil jsem ti toho tvýho ptáka! Nasral jsem ti na vobraz tvý zkurvený mámy; a naseru ti na něj klidně znova! Ale co jsi udělal ty? Co ty jsi dosáhnul – mimo toho, že jsi mi zařídil vyhazov ze školy? A to ještě budu moct mluvit o štěstí, jestli se nedostanu do basy!“ Náhle mu došla celá ta nespravedlnost. „Proč jsi prostě nepřišel a o ty prachy si mi neřeš, když si je tak potřeboval? Proč si nepřišel a neřeš si mi? Mohli jsme něco vymyslet, idiote jeden tupěj!“

„Vůbec nevím, vo čem to mluvíš,“ křičel na něj George T. Nelson. „Já jen vím to, že zabít ptáčka, na to si troufáš – ale už nemáš dost odvahy na to, aby ses mi postavil jako chlap!“

„Nevíš, vo čem... tak ty nevíš, vo čem mluvím, jo?“ běsnil Frank. Mířidla pistole divoce poskakovala. Nedokázal uvěřit nebetyčné nestydatosti toho člověka dole na chodníku; nedokázal ji prostě pochopit. Takhle tu stát, jednou nohou na chodníku a druhou prakticky už na věčnosti a klidně lhát dál...

„Ne! Nevím! Nemám ani ponětí, vo čem to mluvíš!“ V zaslepenosti svým vztekem se Frank uchýlil k dětské reakci na takovou nestydatou, nebetyčnou lež: „Lže, lže, lže a krade!“

„Zbaběle!“ opáčil klidně George T. Nelson. „Posránku! Vrahu ptáků!“

„Vyděrači!“

„Pošuku! Dej pryč tu zbraň, pošuku! Bojuj se mnou čestně!“

Frank se na něj zašklebil. „Čestně? Bojovat s tebou čestně? Co ty víš o cti?“

George T. Nelson zvedl svoje prázdné ruce a zamával jimi na Franka. „Vypadá to, že víc než ty.“ Frank otevřel ústa, že odpoví – ale zůstal zticha. Byl dočasně umlčen holýma rukama George T. Nelsona.

„No tak,“ řekl George T. Nelson. „Dej to pryč. Pojď to udělat, jako se to dělá v kovbojkách, Franku. Jestli ovšem na to máš dost odvahy. Rychlejší střelec vyhraje.“

Frank si pomyslel: no a proč ne? Proč kurva ne?

Stejně nemá zase tak moc co ztratit – a když už nic jiného, tak alespoň svému „dobrému“ příteli ukáže, že není žádný zbabělec.

„Dobře,“ řekl a zasunul si pistoli za opasek. Ruce držel před sebou, vznášely se mu právě nad rukovětí pistole. „Tak jak to budeš chtít, Georgie?“

George T. Nelson se šklebil. „Ty půjdeš po schodech dolů,“ řekl. „Já zase nahoru. A až se přišť zableskne –“

„Dobře,“ řekl Frank. „Príma. Tak jdeme na to.“

Začal sestupovat po schodišti. A George T. Nelson začal stoupat nahoru.

Polly před sebou spatřila zelený baldachýn Nezbytných věcí právě v okamžiku, kdy vylétěly do povětří holičství a pohřební ústav. Záře výbuchu a jeho zvukový doprovod byly mocné. Spatřila, jak z místa výbuchu vylétají různé úlomky jako asteroidy v nějakém science-fiction filmu. Instinktivně se skrčila na sedadlo spolujezdce. A učinila dobře; několik kusů dřeva a boční páka z holičského křesla číslo 2 z nerezavějící ocele – z křesla Henryho Gendrona – prorazily čelní sklo její toyoty. Páka při průletu vozem vydávala zvláštní bzučení. Vylétla zadním oknem. Rozbité sklo se rozprsklo jako obláček ve vzduchu.

Auto bez řidiče za volantem přejelo okraj chodníku, narazilo do požárního hydrantu a zastavilo se.

Polly se posadila a zírala ven otvorem v čelním skle. Spatřila, jak z Nezbytných věcí někdo vychází a směřuje k jednomu ze tří aut, zaparkovaných před obchodem. V záři požáru na druhé straně ulice snadno poznala Alana.

„Alane!“ zakřičela, ale Alan se neotočil. Pohyboval se jen za jediným cílem jako nějaký naprogramovaný robot.

Polly rozrazila dveře auta a vyběhla za ním; znovu a znovu vykřikovala jeho jméno. Zdola z ulice se ozvalo několik výstřelů. Alan se neotočil – nepodíval se ani na místo požáru, kde ještě před několika okamžiky stálo holičství a pohřební ústav. Jako kdyby byl naprogramován jen na nějaké vlastní úkoly – a Polly si náhle uvědomila, že přijela příliš pozdě. Leland Gaunt ho už dostal. Přece jen si od něj Alan něco

koupil – a pokud se jí nepodaří doběhnout k jeho autu a zabránit mu odjet dřív, než se Alan vydá splnit úkol, který mu uložil Gaunt, tak jen Bůh ví, co se stane. Běžela rychle.

„Pomozte mi,“ řekl Norris Seatonu Thomasovi a dal mu paži kolem ramen. Potácivě se postavil na nohy.

„Myslím, že jsem ho zahnal,“ řekl Seaton. Těžce oddychoval, ale do obličeje se mu vrátila barva.

„Výborně,“ řekl Norris. Rameno ho pálilo jako čert... a ta bolest jako kdyby se mu zakusovala stále hlouběji do masa, jako kdyby hledala jeho srdce. „Hlavně mi teď pomozte.“

„Budeš v pořádku,“ řekl Seaton. Ve své úzkosti z Norrisova zranění zapomněl na vlastní strach, že se octne na pokraji srdečního záchvatu. „Jen co budeme uvnitř –“

„Ne dovnitř,“ zalapal po dechu Norris. „Do auta.“

„Cože?“

Norris otočil hlavu a pohlédl na Thomase šilenýma očima, plnýma bolesti. „Pomozte mi do auta! Musím jet do Nezbytných věcí!“

Ano. Ve chvíli, kdy ta slova vyšla z jeho úst, začalo všechno dávat dokonalý smysl. V Nezbytných věcech koupil rybářský prut Bazun. Tím směrem také běžel člověk, který ho postřelil. V Nezbytných věcech to všechno začalo – a v Nezbytných věcech to také všechno musí skončit.

Galaxia vylétla do povětří, zaplavujíc Main Street novou září. Z ruin vylétl nějaký stroj, dvakrát se ve vzduchu převrátil a s rachotem přistál na vozovce.

„Norrisi, postřelil tě –“

„Jasně, že mě postřelil!“ vykřikl Norris. Ze rtů mu odlétaly bublinky zpěněné krve. „Ted’ mi ale pomozte do auta!“

„To je špatnej nápad, Norrisi –“

„Ne, není,“ řekl Norris zle. Otočil hlavu na stranu a vyplivl krev. „Je to jediný možný nápad. Tak pojd’te. Pomozte mi.“

Seat Thomas vykročil s Norrisem k policejnímu vozu číslo 2. Kdyby se Alan těsně před tím, než vycouval na ulici, nepodíval do zpětného zrcátka, přešel by Polly a zakončil tak celý večer rozdrčením ženy, kterou miloval, pod koly své staré dodávky. Nepoznal ji; byla jen nějakým obrysem za jeho autem – obrysem ženy, tyčícím se proti ohnivému kotli na druhé straně ulice. Dupnul na brzdy a o vteřinu později už mu Polly bušila na okno.

Alan si jí nevšímal a opět začal couvat. Nemá teď čas na nějaké místní problémy; má plno svých vlastních. Ať se tu všichni třeba navzájem pobijí jako nějaká stupidní zvířata, když je to jejich přání. On jede do Mechanic Falls. Dostane tam člověka, který zabil jeho ženu a syna jako odvetu za to, že ho Alan poslal na čtyři roky do vězení.

Polly se pověsila na kliku dveří a byla vlečena do ulice, plné různých úlomků. Podařilo se jí stisknout knoflík pod klikou; ruka jí přitom šlela bolestí. Dveře se rozlétly; zoufale se jich držela a táhla za sebou nohy, zatímco Alan se s autem otáčel. Předek dodávky teď směřoval dolů na Main Street. Ve svém žalu a vzteku Alan úplně zapomněl, že tam dál už není žádný most, přes který by mohl přejet.

„Alane!“ vykřikla. „Alane, zastav!“

Dolehlo to k němu. Nějak to k němu přece jen dolehlo – i přes ten liják, přes hřmění bouře, přes nárazy větru a praskot požáru. A i přes odpor jeho samotného.

Pohlédl na ni – a když Polly spatřila výraz v jeho očích, zastavilo se jí srdce. Alan vypadal jako někdo, kdo právě prožívá tu nejhrůzostrašnější noční mŕvu. „Polly?“ zeptal se jakoby z dálky.

„Alane, musíš zastavit!“

Chtěla se pustit kliky dveří – ruce jí bolestí vypovídaly poslušnost – ale bála se, že kdyby to udělala, že by se prostě rozjel a nechal ji stát uprostřed Main Street.

Ne... byla si tím úplně jista.

„Polly, já teď musím odjet. Mrzí mě, že se na mě zlobíš – že si myslíš, že jsem ti něco provedl – ale to si vyříkáme potom. Já teď ale musím od-“

„Alane, já se na tebe už nezlobím. Už vím, žeš to neudělal ty. To byl on, poštvál nás proti sobě – jako vlastně každého tady v Castle Rocku. Protože tím se zabývá. Chápeš to, Alane? Slyšíš mě? Protože

právě tím se zabývá! A teď zastav. Vypni ten sakramentský motor a poslouvej mě!“

„Já teď musím odjet, Polly,“ řekl. Jeho hlas přicházel z jakési velké dálky. Jako kdyby vycházel z rádia. „Ale vrátím se –“

„Ne, nevrátíš se!“ vykřikla. Náhle se na něj rozzlobila – rozzlobila se na ně na všechny – na ty chamtivé, ustrašené, zlostné, ziskuchtivé lidi v tomto městečku, ji nevyjímaje. „Ne, nevrátíš se, protože jestli teď odjedeš, nebudeš už mít KAM se vrátit!“

Do povětří vyletěla videopůjčovna. Všude kolem Alanova auta, stojícího teď uprostřed Main Street, létaly trosky. Alan se pravou rukou natáhl pro plechovku s oříšky, jako kdyby ji chtěl chránit, a ukryl si ji do klína.

Polly si výbuchu nevšímala; zírala svými tmavými očima, plnými bolesti, na Alana. „Polly –

„Podívej se!“ vykřikla náhle a roztrhla si na prsou blůzku. Po oblinách prsů jí stékala dešťová voda a blyštěla se jí v prohlubni hrdla. „Podívej se, strhla jsem si to – ten amulet! Už ho nemám! A ty si také strhni ten svůj, Alane! Jestli jsi muž, strhni si ho!“ Měl trochu potíže pochopit ji, vrátit se z hlubin noční mýry, držící ho ve svém objetí – té noční mýry, do níž ho pan Gaunt zabalil jako do nějakého jedovatého kokonu ... a ona v náhlém prozření pochopila, co je tou noční mýrou. Co jí musí být. „Řekl ti, co se stalo s Annií a Toddem, že?“ zeptala se ho tiše. Zvrátil hlavu, jako kdyby mu dala políček – a Polly poznala, že trefila do černého.

„Jistě, že řekl. Co jiného na celém světě bys také mohl chtít; jmenuj jen jednu jedinou věc, která by pro tebe byla tak nepostradatelná, abys jí neodolal? A tohle je zase ten tvůj amulet, Alane – tohle ti navlékl na krk.“

Pustila kliku dveří a natáhla k němu obě ruce. Dopadalo na ně stropní světýlko kabiny auta. Pokožku na nich měla tmavou, zarudlou. Měla paže tak oteklé, že lokty v nich tvořily zapadlé doličky.

„V mém amuletu byl pavouk,“ řekla tiše. „Jen takový malý pavouček. Ale rostl. Živil se mojí bolestí a rostl. Dělal to tak dlouho, dokud jsem ho nezabila a nevezala si zpátky svoji bolest. Strašně moc jsem chtěla, aby ta bolest zmizela, Alane. Chtěla jsem to sice – ale přesto ta bolest nemusí nutně zmizet. Mohu tě milovat a zároveň mohu tu bolest snášet. Dokonce myslím, že ta bolest by vše ostatní mohla dělat ještě lepší – podobně jako diamant vypadá lépe, je-li dobře zasazený.“

„Polly –“

„Pochopitelně, že mne otrávil,“ pokračovala zamyšleně, „a mám dojem, že ten jed mne zabije, jestliže se něco nestane. A proč taky ne? Je to jen spravedlivé. Tvrdé, ale spravedlivé. Koupila jsem si ten jed, když jsem si koupila amulet, prodal minulý týden ve svém obchodě hodně takových amuletů. Ten darebák pracuje rychle, to se mu musí přiznat. Plíživý pavouk. To bylo v mém amuletu. Co je ve tvém? Annie a Todd, že? Že tam jsou?“

„Polly, moji ženu zabil Eso Merrill! Zabil Todda! Je –“

„Ne!“ vykřikla a uchopila jeho obličej do svých bodajících rukou. „Poslouvej mě! Snaž se mě pochopit! Alane, tady nejde jen o tvůj život, cožpak to nevidíš? Nutí tě, abys od něj odkoupil vlastní bolest – a nutí tě platit za to dvakrát! Cožpak jsi to ještě nepochopil? Cožpak ti to není jasné?“

Zíral na ni s ústy pootevřenými. ... a pak je pomalu zavřel. Náhle se mu v obličejí objevil výraz zmateného překvapení. „Moment,“ řekl. „Tady něco nesedí. Na té pásce, kterou mi ukázal, něco nesedí. Nemohu přece...“

„Ale můžeš, Alane! Ať už ti prodal cokoli, nemůže to být v pořádku. Stejně jako nebylo v pořádku jméno na tom dopise, který mi nechal doručit.“

„Teď vlastně poprvé uslyšel její hlas naplno. „Jaký dopis?“

„To teď není důležité – pokud bude kdy, povím ti to později. Jde o to, že on přehání. Myslím, že přehání vždycky. Je tak napěchovaný pýchou, že je až s podivem, že z toho ještě nepraskl. Alane, zkus to už jednou provždy pochopit: Annie je mrtvá, Todd je mrtvý – a pokud se teď hodláš vydat na lov Esa Merrilla, zatímco tohle město kolem tebe hoří –“

Na Pollyině rameně se objevila ruka. Nějaké předloktí jí obepnulo krk a drsně ji strhlo dozadu. Náhle vedle ní stál Eso Merrill – držel ji, mířil na ni pistolí a přes její rameno se šklebil na Alana.

„Mluvíte o vlku, dámo,“ řekl Eso a nad jeho hlavou –

– nebe pročísl blesk.

Frank Jewett a jeho starý „dobrý“ přítel George T. Nelson stáli proti sobě na schodišti budovy soudu jako dvojice jakýchsi podivných pistolníků v brýlích už téměř čtyři minuty; nervy měli napnuté jako struny houslí, naladěných na nejvyšší oktávu.

Vytrhl automatickou pistoli, kterou měl zasunutou za pasem v kalhotách.

„Pať!“ řekl George T. Nelson a sáhl po své pistoli.

Vytáhli zbraně se stejným horečnatým šklebem – šklebem, připomínajícím mocný, neslyšný výkřik – a stiskli spouště. Oba výstřely se překryly tak dokonale, že splynuly v jeden. Zablesklo se, když obě kulky vyletěly... a v polovině svých drah letu se o sebe otřely a vychýlily právě natolik, aby minuly to, co by jinak byla dvojice zásahů do černého.

Frank Jewett ucítil u levého spánku závan horkého vzduchu.

George T. Nelson ucítil bodnutí na pravé straně krku.

Nevěřicně na sebe hleděli nad kouřícími se pistolemi.

„No?“ řekl George T. Nelson.

„Co?“ řekl Frank Jewett.

Oba se začali stejně šklebit, neschopni uvěřit tomu, že jsou naživu. George T. Nelson udělal váhavý krok k Frankovi; Frank váhavě sestoupil o jeden schod k Georgovi. V další chvíli by se nepochybně objali, jejich rozmiška by byla oněmi dvěma závanu horkého vzduchu uzavřena... ale v tu chvíli vylétla do povětří budova Magistrátu s tak mohutnou detonací, jako kdyby praskala celá zeměkoule – a oba byli na místě rozprášení na molekuly.

Tato poslední exploze předčila všechny předchozí. Eso s Cvalíkem umístili do budovy Magistrátu čtyřicet roubíků dynamitu – ve dvou svazcích po dvaceti. Jednu bombu umístili na křeslo soudce v soudní síni. Cvalík pak trval na tom, aby druhou bombu uložili na pracovní stůl Amandy Williamsové v místnosti Rady.

„Stejně se ženský nemají plíst do politiky,“ vysvětlil Cvalík Esu.

Zvuk detonace byl přímo ohlušující a všechna okna největší budovy ve městě se na okamžik naplnila nadpřirozenou fialovooranžovou září. Pak plameny vyrazily ven okny, vyrazily dveřmi, všemi průduchy a ventilačními otvory jako nějaké nelitostné, svalnaté paže. Dřevěná konstrukce střechy se v celku zvedla jako nějaký podivně tvarovaný vesmírný koráb, vznesla se na podušce ohně a pak se rozprskla na tisíce kousků.

V příštím okamžiku se rozlétla na všechny strany vlastní budova a změnila Lower Main Street na zmršť cihel a skla, kde nemohlo přežít nic většího, než šváb. Výbuch zabil devatenáct mužů a žen; pět z nich patřilo mezi novináře, kteří přijeli zajišťovat zpravodajské krytí podivných událostí v Castle Rocku a stali se místo toho jejich součástí. Vozidla státní policie a zpravodajské vozy televize létaly vzduchem jedno přes druhé jako dětské hračky. Žlutá dodávka, kterou dal pan Gaunt k dispozici Esu a Cvalíkovi, letěla majestátně po Main Street tři metry nad vozovkou, kola se jí točila, zadní dveře visely na závěsech a z jejího ložného prostoru padalo různé náčiní a časové spínače. Nesena horkým dechem hurikánu výbuchu prorazila čelní stěnu pojišťovny firmy Dostie a přistála v hale. Svým nárazníkem před sebou hrmula jako sněžný pluh pracovní stoly s psacími stroji a skříně se šanony.

Zem se otřásla jako při zemětřesení střední síly. Po celém městě tlaková vlna výbuchu vyrazila okna v budovách. Větrné korouhvičky, které byly v převládajícím větru bouřky (nyní trochu polevujícím, jako kdyby znejistěl tvář v tvář mocnějšímu živlu) natočené směrem na severovýchod, se začaly bláznivě točit. Několik se jich utrhlo ze svých osiček a druhého dne byla jedna z nich nalezená zabodnutá hluboko ve dveřích baptistického kostela – jako šíp nějakého loupeživého indiánského kmene.

Na Castle Avenu, kde v bitce právě začínali získávat rozhodující převahu katolíci, ustaly všechny potyčky. Henry Payton stál u policejního vozu s revolverem v ruce, visící mu u pravého kolena. Zíral na ohnivou kouli na jihu. Po tvářích mu jako slzy tekly čůrky krve. Reverend Rose se posadil, spatřil na obzoru ohnivou zář a začal se domnívat, že nastal konec světa, že se dívá na hvězdný pelyněk. Otec Brigham se k němu potácivě přibližoval. Nos měl v obličeji výrazně nakřivo a místo obličeje měl jakousi krvavou masku. Chvilí se rozmýšlel, zda nemá hlavu reverenda Rose nakopnout jako mičudu, pak mu ale místo toho pomohl na nohy.

Na Castle View Andy Clutterbuck ani nezvedl hlavu. Seděl na prvním schodu domu Potterů, plakal a kolébal v náručí tělo své mrtvé ženy. Měl před sebou ještě dva roky života opilce, který se nakonec utopí v ledové vodě jezera Castle Lake – toto byl ale poslední střízlivý den jeho života.

Sally Ratcliffová zavřená v koupelně a po švu šatů jí v zástupu pochodoval nějaký malý hmyz. Dozvěděla se, co se stalo Lesterovi a pochopila, že je za to nějak odpovědná (nebo alespoň byla přesvědčená, že to pochopila – což nakonec vyšlo nastejno). Oběsila se na pásku od koupacího pláště. Jednu ruku měla vsunutou hluboko do kapsy svých šatů. V sevřené pěstí držela dřevěnou třísku. Byla zčernalá stářím a prožraná hnílohou. Dřevní stinky, jimiž byla napadená, ji opouštěly, hledající si nové a stabilnější působiště. Dosáhly švů Sallyiných šatů a pokračovaly v pochodu po jedné z volně visících nohou směrem k podlaze.

Vzduchem hvízdaly létající cihly a měnily ve svém okolí domy na trosky – jako kdyby právě probíhal útok těžkého dělostřelectva. Ty, které byly blíže, měly v sobě díry jako ementálský sýr, případně se úplně sesypaly.

Noc krvácela a řvala jako lev, jemuž v hrdle uvízlo otrávené kopí.

Seat Thomas za volantem policejního vozu, kterým mu Norris Ridgewick přikázal jet, náhle pocítil, že zadek vozu se trochu zvedá – jako kdyby ho nadzvedávala ruka nějakého obra. O chvíli později se auto ocitlo ve spršce cihel. Dvě nebo tři prorazily zavazadlový prostor. Jedna dopadla na střešku a další přistála v oblaku cihelného prachu barvy zaschlé krve na přední kapotě a sklouzla z ní.

„Kriste pane, Norrisi, vždyť letí do povětří snad celý městečko!“ vykřikl Seat poděšeně.

„Jen jed'te,“ řekl Norris. Měl pocit, že celý hoří; v obrovských kapkách mu na obličej vyvstával pot. Obával se, že Eso ho sice nezranil smrtelně – v obou případech ho vlastně zranil jen lehce – ale stejně něco nebude v pořádku. Cítil, jak se mu do těla zavrtává nějaký umrtvující jed a on přestává vidět. Stěží se udržoval při vědomí. A jak mu horečka stoupala, byl stále víc a víc přesvědčen o tom, že Alan ho potřebuje – a že pokud bude mít velké štěstí a bude statečný, přece jen se mu podaří nějak odčinit to strašné zlo, jež uvedl do pohybu tím, že rozřezal Hughovi pneumatiky.

Spatřil před autem malou skupinu lidí na ulici poblíž zeleného baldachýnu Nezbytných věcí. Ohnivý sloup, tyčící se nad troskami v místech, kde stávala budova Magistrátu, osvětloval ty postavy jako herce na jevišti. Spatřil Alanovu dodávku a Alana, vystupujícího z ní. Proti němu, zády k policejnímu vozu, jímž právě se Seatem přijížděli, stál nějaký muž se zbraní v ruce. Držel před sebou jako štít nějakou ženu. Norris ji neviděl natolik zřetelně, aby ji poznal, ale ten muž, který ji držel – nepochybně coby rukojmí – na sobě měl potřhané zbytky trička s nápisem Harley-Davidson. Byl to tentýž člověk, který se snažil u budovy Magistrátu zabít Norrise; tentýž člověk, který vystřelil mozek Cvalíkovi Keetonovi. I když se s ním ještě nikdy nesetkal, měl teď Norris téměř jistotu, že se mu podařilo narazit na pověstného zlého muže Castle Rocku, Esa Merrilla.

„Kriste pane, Norrisi! To je přece Alan! Co se to tam děje?“

Ať už ten chlápek je kdokoliv, pomyslel si Norris, nemůže nás při tom rámusu všude kolem slyšet. Pokud se Alan nepodívá naším směrem –

Služební revolver ležel Norrisovi v klíně. Stáhl sklo okna na straně spolujezdce a pak zvedl revolver. Že předtím vážil metr? Teď váží nejméně dvakrát tolik.

„Jed'te pomalu, Seate – jak můžete nejpomaleji. A když vám dám znamení nohou, zastavte. Okamžitě. Nerozmýšlejte se.“

„Nohou? Jak to myslíš, noh-“

„Klid, Seate,“ řekl Norris se znavenou laskavostí. „Hlavně nezapomeňte, co jsem vám řekl.“

Norris se otočil na bok, hlavu a ramena vystrčil z okna a chytil se tyče, sloužící jako nosič výstražných světel na střeše auta. Pomalu, pracně se soukal ven, až seděl na okně. Ramenem mu probíhala nesnesitelná bolest a košili mu začala prosakovat čerstvá krev. Byli teď necelých třicet metrů od těch tří lidí, stojících na ulici. Přes střešku mohl snadno mířit na muže, držícího před sebou tu ženu. Střílet nemohl, zatím ještě ne – protože pořád ještě bylo dost pravděpodobné, že by mohl zasáhnout zrovna tak ji i jeho. Kdyby se však jeden z nich pohnul...

Byli už velmi blízko; dál se Norris neodvažoval. Kopnul Seata nohou do stehna. Seat plavně auto zastavil uprostřed cihlami a rumem poseté ulice.

Pohněte se, modlil se Norris. Pohněte se jeden z vás. Je jedno, který z vás to bude, stačí kousek – hlavně se ale pohněte, pohněte se, prosím.

Nevšiml si, že dveře Nezbytných věcí se otevřely; byl soustředěný výlučně na muže s pistolí a rukojmí. Neviděl, jak pan Leland Gaunt vyšel ze svého obchodu a zůstal stát pod zeleným baldachýnem.

„Ty prachy byly moje, hajzle jeden!“ řval Eso na Alana, „a jestli chceš tuhle štetku zpátky se vším všudy, tak mi rači řekni, co si s nima kurva proved!“

Alan vystoupil z dodávky. „Eso, já vůbec nevím, o čem to tu mluvíš.“

„Špatná vodpověď!“ zaječel Eso. „Ty totiž víš úplně přesně, vo čem mluvím. Fotrovy prachy! V těch plechovkách! Jestli tu štetku chceš, tak koukej říkat, co si s nima proved! A nemáš na to moc času, zkurvenče jeden!“

Koutkem oka zahlédl Alan jakýsi pohyb o kousek níž na Main Street. Byl to policejní vůz – zdálo se mu, že místní – ale neodvažoval se tím směrem podívat zkoumavěji. Kdyby Eso zjistil, že má někoho v zádech, zastřelil by Polly. A udělal by to nepochybně dřív, než by řekl švec.

Upřel proto svůj pohled na ni. Tmavé oči měla unavené a plné bolesti... neviděl však v nich strach.

Alan cítil, jak se mu opět začíná vracet rozvaha a zdravý rozum. Stejně to je taková legrační záležitost ten zdravý rozum. Když o něj člověk přijde, ani si to neuvědomí. Necítí, že by mu chyběl. Uvědomí si, že se mu vrátil, až když se skutečně vrátí – jako nějaký vzácný divoký pták, žijící a zpívající na základě vlastní volby, ne na základě nějakého nařízení.

„Zinscenoval to špatně,“ řekl tiše Polly. „Gaunt to na té pásce zinscenoval špatně.“

„Vo čem to tu kurva mluvíte?“ Hlas Esa byl bodavý, byla z něj cítit poslední dávka kokainu. Zabořil hlaveň automatické pistole Polly do týlu.

Z nich všech Alan jako jediný zahlédl, jak se dveře Nezbytných věcí tiše otevírají – a býval by to ani nezahlédl, kdyby se tak úporně nesnažil nedívat se na pomalu se blížící policejní vůz. Jen Alan zahlédl – jako nějaký prelud, téměř mimo záběr svého vidění – vysokou postavu, vycházející ze dveří obchodu; postavu oblečenou ne do sportovního saka nebo smokingu, nýbrž do černého popelínového pláště.

Cestovního pláště.

V jedné ruce měl pan Gaunt staromódní brašnu, připomínající zavazadla, v jakých za starých časů nosívali podomní obchodníci svoje zboží a vzorky. Byla vyrobená z kůže hyeny a její tvar se měnil. Nafukovala se a vydouvala, nafukovala a vydouvala pod dlouhými bílými prsty, svírajícími její držadla. A zevnitř – jako zvuk vzdáleného větru či strašidelné lkaní, jež někdy vydávají dráty vedení vysokého napětí – bylo slyšet zdušený nářek. Alan ten příšerný a neustávající zvuk neslyšel ušima; zdálo se mu, že ho vnímá přímo srdcem a duší.

Gaunt stál pod baldachýnem, odkud viděl jak na blížící se policejní vůz, tak na skupinku vedle dodávky, a v jeho očích se objevil výraz počínajícího znepokojení... možná i starostlivosti.

Alan si pomyslel: a on neví, že jsem ho zahlédl. Jsem si tím téměř jist. Bože, dej, ať se nemýlím.

Alan Eso neodpověděl. Místo toho mluvil na Polly a současně pevně svíral plechovku falešných oříšků. Eso si jí zatím vůbec nevšiml – nejspíš proto, že Alan se ji vůbec nesnažil nějak skrývat.

„Annie ten den neměla zapnutý bezpečnostní pás,“ řekl Alan Polly. „Řekl jsem ti to někdy vůbec?“

„Já... já se nepamatuji, Alane.“

Za Esem se Norris Ridgewick pracně vysouval z okna policejního vozu.

„Proto vlastně proletěla tím předním sklem.“ Za chvíli budu muset dostat jednoho z nich, pomyslel si. Esa nebo pana Gaunta? Kam? Kterého? „Nad tím jsem vždycky přemýšlel – proč ten bezpečnostní pás neměla připnutý. Na něco takového nemusela ani myslet; tak hluboce v ní ten návyk byl zakořeněný. Ale toho dne připoutaná nebyla.“

„Máš poslední šanci, poldo,“ zaskřehotal Eso. „Buď si vezmu svoje prachy, nebo tuhle štetku. Vyber si!“

Alan ho dál ignoroval. „Ale na té videopásce byla přesto připoutaná,“ řekl Alan – a náhle už věděl. A to vědomí v něm stoupalo jako nějaký průzračný stříbrný sloupec ohně. „Přesto byla připoutaná –

A TÍM JSTE TO POSRAL, PANE GAUNTE!“

Alan se obrátil k vysoké postavě, stojící pod zeleným baldachýnem necelé tři metry od něj. Během prvního dlouhého skoku směrem k novému podnikateli v Castle Rocku – a ještě před tím, než byl pan

Gaunt vůbec schopen cokoliv udělat mimo toho, že se mu začaly překvapením rozšiřovat oči – strhnul Alan víčko z posledního žertovného předmětu, který si koupil Todd: toho, který mu dovolila koupit Annie, když prohlásila, že mladý je jen jednou.

Had vyskočil z plechovky – jenomže tentokrát to nebyla žádná legráčka.

Tentokrát to bylo opravdové.

Opravdové to bylo jen pár vteřin a Alan se nikdy neměl dozvědět, zda to spatřil ještě někdo jiný mimo něj; ale každopádně Gaunt to spatřil; tím si byl naprosto jistý. Had byl dlouhý – mnohem delší než had z krepového papíru, který mu vyskočil z plechovky asi před týdnem, když sejmul její víčko na parkovišti před budovou Magistrátu po té dlouhé, osamělé jízdě z Portlandu. Kůže mu zářila měňavými duhovými barvami a tělo měl posázené rudými a černými démanty; vypadal jako nějaký pohádkový chrestýš.

Jakmile dopadl na rameno popelínového pláště Lelanda Gaunta, čelisti se mu otevřely a Alan zahlédl oslnivý lesk jeho jakoby chromových tesáků. Spatřil napřahující se vražednou trojúhelníkovou hlavu a pak její výpad po Gauntově krku. Spatřil, jak po ní Gaunt šmátrá a zachycuje ji... ale než ji stačil chytit, zabořily se mu tesáky hada do masa na krku – a ne jednou, nýbrž několikrát. Jeho trojúhelníková hlava kmítala nahoru a dolů jako hlavice šicího stroje.

Gaunt zaječel – Alan nepoznal, zda bolestí, vztekem či obojím – a pustil brašnu, aby mohl hada chytit oběma rukama. Alan využil příležitost a skočil po ní právě v okamžiku, když si Gaunt strhával hada s krku a pak ho zadupával do chodníku svými vysokými botami. Když had dopadl na chodník, byl už zase jen tím, čím byl i vždycky předtím – pouhou lacinou legráčkou, metrem a půl vybledlého zeleného krepového papíru, navinutého na pružině; trikem, do kterého se může zbláznit jen dítě jako Todd, a který může skutečně ocenit jen taková kreatura jako Gaunt.

Na třech místech na krku měl Gaunt po dvou rankách, z nich mu teď tenkými čůrky prýštila krev. Nepřítomně si ji otíral jednou ze svých podivných rukou s dlouhými prsty a zároveň se shýbal pro svoji brašnu... a náhle se zarazil. Takto sehnutý, s nohama pokrčenýma v kolenech a nataženou dlouhou paží, vypadal jako dřevoryt jeřábu. Ale to, po čem sahal, tam už nebylo. Brašna z kůže hyeny se svými odporně se vydouvajícími, jakoby dýchajícími boky, stála nyní na chodníku mezi Alanovými nohama. Sebral ji ve chvíli, kdy se pan Gaunt zabýval hadem – a provedl to se svojí obvyklou obratností a rychlostí.

Výraz ve tváři Gaunta teď byl jednoznačný: zračila se v něm hrozivá směsice vzteku, nenávisti a nevěřícného překvapení. Horní ret se mu ohnul jako čenich psa a obnažil dvě řady velkých, nerovných zubů. Všechny zuby teď měl zašpičatěné, jakoby speciálně pro tuto příležitost.

Natáhl ruce, prsty na nich měl roztažené, a zasyčel: „Dejte to sem – je to moje!“

Alan nevěděl, že Leland Gaunt ujišťoval desítky obyvatel Castle Rocku – počínaje Hughem Priestem až po Slopeyho Dodda – že nemá ani nejmenší zájem o duše lidí; duše těch ubohých, pokřivených, scvrklých stvoření. Kdyby tohle Alan věděl, jen by se zasmál a řekl, že to hlavní, s čím pan Gaunt obchoduje, jsou lži. On ale moc dobře ví, co je v té brašně – co se to v ní tísni, kňučí jako dráty vedení vysokého napětí ve větru a dýchá jako poděšený stařec na smrtelném loži. Ví to až moc dobře.

Rty pana Gaunta obnažily odporné zuby v morbidním šklebu. Natáhl své hrůzné paže blíž k Alanovi.

„Já vás varuji, šerife – nezahrávejte si se mnou. Já nejsem typ člověka, s kterým byste si mohl dovolit zahrávat. Říkám vám, že ta brašna je moje!“

„Nejsem o tom přesvědčen, pane Gaunte. Podle mého názoru je obsah té brašny odcizeným majetkem. Myslím, že byste měl spíš –“

Eso zíral na pomalou přeměnu Gaunta z obchodníka na příšeru s ústy dokořán. Uvolnil přitom trochu sevření své paže kolem krku Polly a ta se okamžitě chopila nabídnuté příležitosti. Otočila hlavu a zabořila až po dásně zuby do zápěstí Esa Merrilla. Eso ji bez rozmýšlení odhodil od sebe a Polly spadla na vozovku. Eso na ni namířil pistolí.

„Svině!“ zaječel.

„Konečně,“ zamručel Norris vděčně.

Opřel hlaveň služebního revolveru o jednu z tyčí, na níž byla upevněna přídatná světla vozu. Zadržel dech, zatlačil zuby do spodního rtu a stiskl spoušť. Eso Merrill byl náhle vržen na tu ženu na zemi – byla to

Polly Chalmersová; a Norris si pomyslel, že to ho přece mohlo napadnout už dávno. Zadní část hlavy měl ustřelenou a rozšklebenou, visely mu z ní krvavé chuchvalce.

Norris náhle pocítil velkou slabost.

Zároveň ale pocítil také velkou, velkou blaženost.

Alan si nevšímal konce Esa Merrilla.

Ani Leland Gaunt.

Stáli proti sobě – Gaunt na chodníku, Alan vedle své dodávky uprostřed ulice s tou děsivou, dýchající brašnou mezi nohama.

Gaunt se nadechl a zavřel oči. Obličejem mu cosi prolétlo –jakýsi záblesk. Když opět oči otevřel, měl vzezření, jímž zmátl tolik lidí v Castle Rocku – vrátil se mu obličej okouzlujícího, uhlazeného pana Gaunta. Pohlédl na papírového hada, ležícího mu u nohou, zašklebil se znechucením a odkopl ho s chodníku do ulice. Pak opět pohlédl na Alana a natáhl ruku.

„Šerife, prosím, nehádejme se. Je dost pozdě a já už jsem unavený. Chcete mne vypudit z města – a já chci odejít.

Odejdu... jakmile mi vrátíte, co mi patří. A tohle mi patří, to vám zaručuji.“

„Zaruč a budeš zatracen. Já vám ale nevěřím, vážený pane.“

Gaunt hleděl na Alana s netrpělivostí a hněvem. „Ta brašna a její obsah patří mně! Nebo snad neuznáváte svobodný obchod, šerife Pangborne? Co to jste za člověka – jste snad komunista? Všechny věci, které jsou v té brašně, jsem až do posledního kousku získal řádnou výměnou! Získal jsem je čestně a poctivě. Chcete-li nějakou odměnu, nějaký zisk, provizi či nálezné, nebo vývar či jak to nazvete, dovedu to pochopit a rád vám zaplatím. Ale je vám jistě jasné, že se tu jedná o záležitost obchodní a ne o žádnou právní o-“

„Podváděl jste!“ vykřikla Polly. „Podváděl jste, lhal a klamal!“

Gaunt jí věnoval útrpný pohled a pak pohlédl opět na Alana. „Nepodváděl jsem ani neklamal – a vy to víte. Obchodoval jsem tak, jako obchoduji vždy. Ukáži lidem, co mám na prodej... a nechám je, aby se sami rozhodli. A tak... kdybyste dovolil...“

„Myslím, že si ji nechám,“ řekl Alan klidně. Na rtech se mu objevil nepatrný úsměv, tenký a ostrý jako škrálop listopadového ledu. „Můžeme ji považovat třeba za důkazní materiál, ne?“

„Obávám se, že to udělat nemůžete, šerife.“ Gaunt sestoupil s chodníku na ulici. V očích mu žhnuly rudé uhlíky. „Můžete zemřít, ale nemůžete si nechat můj majetek. Zvláště tehdy ne, když si ho hodlám vzít. A právě to hodlám.“ Vykročil k Alanovi, rudé uhlíky v očích mu teď zaskvíly jasněji. Jak se k němu blížil, zanechal otisk své boty v matlavé hmotě Esová mozku barvy ovesné kaše.

Alan ucítil, jak se mu svírá žaludek, ale nepohnul se. Místo toho, veden jakýmsi instinktem, který se ani nepokoušel pochopit, dal ruce před rozsvícený levý reflektor své dodávky. Zapletl je do sebe, udělal obrys ptáka a začal rychle pohybovat oběma zápěstími dozadu a dopředu.

Tak ti vrabci už tu jsou zase, pane Gaunte, pomyslel si.

Nějaký velký stínový pták – spíš jestřáb než vrabec, avšak v neuvěřitelně věrné obrysové podobě – náhle prolétl před nakaširovanou čelní stěnou Nezbytných věcí. Gaunt to zahlédl koutkem oka, otočil se k obchodu, zalapal po dechu a couvl.

„Zmizte z města, vážený pane,“ řekl Alan. Přeskupil ruce a v kuželu světla, vrhaného reflektory dodávky, teď přeběhl nějaký obrovitý pes – nejspíš bernardýn – přes parter obchodu Šijem, pořád šijem. A někde poblíž – možná to byla náhoda, možná ne – se ozvalo štěkání psa. Podle zvuku nějakého velkého psa. Gaunt se otočil tím směrem. Hleděl teď poněkud zneklidněně a nepochybně byl vyveden z míry.

„Můžete mluvit o štěstí, že vás pustím,“ pokračoval Alan. „Ale když se to tak vezme, z čeho bych vás mohl obvinít? Krádež duší je možná postižitelná zákoníkem, který je záležitostí otce Brighama a reverenda Rose – ale pochybuji, že bych našel takový zločin v mém. Ale přesto vám radím, abyste odjel, dokud ještě máte možnost.“

„Vraťte mi moji brašnu!“

Alan na něj hleděl pohledem, který měl být netečný a opovrhlivý, ale srdce mu přitom v hrudi divoce tlouklo. „Cožpak jste to ještě nepochopil? Ještě vám to nedošlo? Prohrál jste. Zapomněl jste snad už,

jak se s takovou situací vyrovnat?“

Gaunt stál bez pohnutí a dlouho na Alana hleděl. Pak přikývl. „Věděl jsem hned od počátku, že bude moudřejší vyhnout se vám,“ řekl. Skoro se zdálo, že hovoří sám k sobě. „Moc dobře jsem to věděl. Dobře. Tak jste tedy vyhrál.“ Začal se obracet; Alan se trochu uvolnil. „Odjedu –“

Otočil se zpátky s mrštností hada – tak rychle, že Alan vůbec nestačil zareagovat. A jeho obličej se opět změnil; všechny lidské rysy z něj teď zmizely. Změnil se na obličej démona s protáhlými, hluboce zvrásněnými lícními a vystouplými očima, žhnoucíma oranžovou září.

„– ALE NE BEZ SVÉHO MAJETKU!“ zaječel a skočil po brašně.

Někde – poblíž, nebo možná tisíce kilometrů daleko – vykřikla Polly, „Alane, pozor!“ – ale nebylo kdy dávat pozor; ten démon, páchnoucí směsí síry a škvařící se kůže na boty, se na něj řítí. Byl čas buď jednat, nebo zemřít.

Alan sjel pravou rukou k vnitřní straně levého zápěstí, k malé pružné smyčce, vyčnívající mu pod náramkovými hodinkami. Něco mu říkalo, že to nemůže vyjít, že ho tentokrát nezachrání ani žádný další zázrak či proměna, protože to kouzlo Skládací květina je už příliš opotřebované, příliš –

Palec mu vklouzl do smyčky.

Tenký papírový balíček vyklouzl zpod hodinek.

Alan máchl rukou a současně naposledy uvolnil smyčku pera.

„ABRAKADABRA, DAREBÁKU JEDEN PROLHANEJ!“ vykřikl – a to, co mu náhle vykvetlo v ruce, nebyla žádná kytice papírových květů, nýbrž kytice zářivých světél, jež svojí nádhernou, blyštivou září osvětlila celou ulici. Ale přesto si uvědomoval, že ta záplava barev, tryskající mu z ruky v zářivé fontáně světél, je vlastně tvořena jedinou barvou – stejně jako všechny barvy, které vidíme při průhledu skleněným hranolem či u duhy na obloze, jsou také tvořeny jedinou barvou. Pocítil, jak mu paží probíhá vlna jakési nekonečné síly a na chvíli ho naplnilo mocné a nepopsatelné vzrušení:

Bílá barva! Příchod nevinnosti!

Gaunt zavyl bolestí, vztekem a strachem... ale neustoupil. Možná to bude opravdu tak, jak se Alan domníval: bylo to už hodně dávno, co naposledy prohrál svoji hru – a už zapomněl, jak se prohrává. Pokusil se protáhnout pod kytici toho pulsujícího světla nad Alanovou rukou a na chvíli se prsty skutečně dotkl držadel brašny mezi Alanovými nohama.

Náhle se objevila nějaká noha v trepce – Pollyina noha. Dupla Gauntovi na ruku. „Pustíš to!“ vykřikla.

Vzhlédl, zavrčel... a Alan mu namířil tu zářící kytici přímo do obličeje. Pan Gaunt ze sebe vyrazil dlouhé, nesouvislé zavytí bolesti a strachu a potácivě couvl. Ve vlasech mu tančily modré plamínky ohně. Jeho dlouhé bílé prsty se ještě jednou, naposledy, pokusily uchopit držadla brašny – a tentokrát mu je přišlápl Alan.

„Naposledy vám říkám, abyste zmizel,“ řekl hlasem, který ani nepoznával jako svůj. Byl až příliš jistý, až příliš hlasitý, až příliš plný síly. Pochopil, že nejspíš nebude schopen zničit tu věc, svíjející se teď před ním, jedním zkřiveným pařátem si chránící obličej před pulsujícím světelným spektrem – ale může ji alespoň donutit k odchodu. Dnes večer tou mocí vládne on... pokud bude mít odvahu ji použít. Pokud bude mít odvahu vytrvat. „A říkám vám naposledy, že odejdete bez brašny.“

„Beze mne zemřou!“ sténala ta Věc-Gaunt. Pařáty mu teď visely mezi nohama; jejich třesoucí se dlouhé, zahnuté drápy cvakaly o úlomky cihel a jiných materiálů, ležící všude kolem na vozovce. „Každý z nich beze mne zemře, jako když rostliny na poušti zůstanou bez vody. Tohle snad chcete? Tohle chcete?“

Polly teď stála u Alana, přitisknutá k jeho boku.

„Ano,“ řekla chladně. „Ať raději zemřou tady a teď, když už to muselo takhle dopadnout, než aby odešli s vámi a žili. Provedli – my jsme provedli – nepochybně ošklivé věci, ale ta cena je až příliš vysoká.“

Ta Věc-Gaunt zasyčela a napřáhla na ně svoje pařáty.

Alan zvedl brašnu a pomalu couval do ulice s Polly po svém boku. Kytici světelných květů zvedl tak, aby vrhla svoji úžasnou pulsující zář na pana Gaunta a jeho Tucker Talisman. Nabral do plic vzduch – víc vzduchu, než kdy jeho tělo dostalo – jak se mu alespoň zdálo. A když promluvil, slova mu vycházela

z úst s takovou razancí, jako kdyby mu ten hlas ani nepatřil. „ZMIZNI ODTUD, PEKELNÍK! Z TOHOTO MĚSTA JSI VYBOCOVÁN!“

Ta Věc-Gaunt zaječela, jako kdyby ji někdo opařil vřelou vodou. Zelený baldachýn Nezbytných věcí jasně vzplanul, sklo výkladní skříně se prohnulo dovnitř a roztříštilo na tisíce blyštivých střípků. Z Alanovy sevřené ruky vyrážely do všech stran pestrobarevné zářící paprsky – modré, zelené, červené, oranžové, tmavofialové. Na okamžik mu na sevřené pěsti balancovala jakási malá, explodující hvězdička.

Brašna z kůže hyeny se s odporným prasknutím rozevřela dokořán a ty uvězněné nařikající hlasy z ní unikly v oblaku dýmu, který nikdo neviděl, ale všichni ho ucítili – Alan, Polly, Norris, Seaton.

Polly pocítila, jak mizí spalující, bodavý jed, který měla v pažích a na prsou.

Horkost, pomalu se stahující Norrisovi kolem srdce, pominula.

Po celém Castle Rocku ustala střelba a potyčky; lidé na sebe hleděli užaslýma očima těch, kteří se právě probudili z nějakého hrůzného snu.

A déšť ustal.

Za neustávajících skřeků ta věc, jež bývala Lelandem Gauntem, poskakovala a vrávorala podél chodníku k Tuckerovi. Otevřela dveře vozu a vklouzla za volant. Motor se rozeřval. Nebyl to zvuk motoru, vyrobeného lidskýma rukama. Z výfuku vyšlehl dlouhý jazyk oranžového plamene. Zazářila koncová světla, ale netvořily je koncovky z červeného skla, nýbrž nějaké ošklivé oči – oči nějakých krutých příšer.

Polly Chalmersová zaječela a skryla obličej v Alanově rameni – ale Alan se neotočil. Alan si měl pamatovat po celý zbytek svého života, co právě vidí, stejně jako si měl pamatovat i kouzla tohoto večera: papírového hada, který se na chvilku proměnil na opravdového hada; papírové květiny, jež se změnily na světelnou kytici a zásobárnu síly.

Rozsvítla se tři přední světla. Tucker vycouval na ulici, asfalt pod jeho pneumatikami se měnil na vařící se kaši. Když zacouval doprava, pneumatiky zakvilely, a i když se Tucker Alanova vozu ani nedotkl, odlétla dodávka ve stejný okamžik o pár metrů stranou, jako kdyby byla odpuzována nějakým mocným magnetem. Předek Talismanu se rozzářil jakousi mléčně bílou září, pod níž se měnil a různě tvaroval.

Auto zaječelo – stálo teď čelem k ohnivému kotli, který býval budovou Magistrátu, ke změti převrácených osobních aut a dodávek a k běsnícímu toku říčky, přes kterou už nevedl žádný most. Motor nabral s diskordantním vytím nadpřirozeně vysoké obrátky a ta jasná, mléčně bílá záře se začínala postupně rozšiřovat na celou karoserii auta a začala ji pohlcovat.

Na kratičký moment ta Věc-Gaunt pohlédla s ústy otevřenými v propastném šklebu z otevřeného okna roztékajících se dveří na straně řidiče na Alana, jako kdyby si ho chtěla navždy poznačit svýma rudýma, kosočtverečnými očima.

Pak se Tucker rozjel.

Jak sjížděl kopec, nabíral rychlost – a stejně rychle se i proměňoval. Auto se roztékalo, měnilo tvar. Střecha se protáhla dozadu, na poklicích kol narostly bodce, pneumatiky se současně zvětšovaly a tenčily. Z toho, co zbylo z jeho přední masky, začínal teď povstávat nějaký nový tvar. Zformoval se do černého koně s rudýma očima, jako byly oči pana Gaunta; koně, zahaleného v mléčném světélkujícím oparu; koně, jehož kopyta vykřesávala jiskry z vozovky a zanechávala uprostřed ulice hluboké otisky, z nichž se kouřilo.

Talisman se změnil na lehký otevřený čtyřkolák s nějakým hrbatým skřetem, sedícím na opěradle sedadla. Skřetovy vysoké boty byly opřené o blatník a jejich nahoru zakroucené špičky hořely.

A jeho proměny ještě nekončily. Jak se světélkující vůz řítil ke spodnímu konci Main Street, začínaly mu narůstat boční stěny; z plazmového oblaku, jímž byl obalený se vytvarovala dřevěná střecha s okapy. Objevila se okna. Špičky kol začaly vydávat jakousi děsivou záři, když se kola – a kopyta černého koně – vznesla nad vozovku.

Talisman se proměnil na lehký čtyřkolák; ten se nyní proměnil na lékařský propagační krytý vůz takového typu, který brázdil křížem krážem Ameriku před sto lety. Na boku měl nějaký nápis. PRODEJ BEZ ZÁRUKY, četl Alan.

Vůz, který nyní letěl asi v pětimetrové výšce a stále stoupal, prolétl plameny, šlehajícími z trosek

budovy Magistrátu. Kopyta černého koně dusala po neviditelné vozovce na obloze a vykřesávala z ní jasně modré a oranžové jiskry. Zvedl se nad Castle Stream jako nějaká ohnivá koule a přeletěl trosky zničeného mostu, ležící v proudu říčky jako kostra nějakého dinosaura.

Pak zahalil Main Street oblak kouře z požáru budovy Magistrátu. Když se kouř rozptýlil, Leland Gaunt i jeho pekelný vůz byli pryč.

Alan dovedl Polly k policejnímu vozu, kterým přijeli od Magistrátu Seat a Norris. Norris pořád ještě seděl na okně a držel se tyče na střeše. Byl příliš slabý, než aby se sám mohl spustit dolů a nespádl.

Alan obepnul rukama Norrisovo břicho (byl hubený jako stanový kolík) a sundal ho z okna.

„Norrisi?“

„Co je, Alane?“ Norris plakal.

„Od teď už se můžeš převlékat v kanceláři, kdykoliv budeš chtít. Platí?“

Norris ho nejspíš neslyšel.

Alan spatřil krev, prosakující košili jeho prvního zástupce. „Jak vážně jsi zraněný?“

„Nijak vážně. Aspoň si myslím. Ale tohle“ – ukázal rukou na město, zahrnuje i všechny zříceniny a požáry – „to všechno je moje vina. Moje!“

„Mýlíš se,“ řekla Polly.

„Vy to nechápete!“ Norrisův obličej teď byl strhanou maskou žalu a hanby. „To já jsem rozřezal pneumatiky na autě Hughu Priesta! To já ho mám na svědomí!“

„Ano,“ řekla Polly, „nejspíš ano. S tím se budeš muset nějak vyrovnat. Zrovna tak jako já mám na svědomí Esa Merrilla – a s tím se budu muset vyrovnat zase já.“ Ukázala k místu, odkud se do různých směrů začali rozcházet katolíci a baptisté, a kde stálo v úžasu několik policistů. Někteří náboženští bojovníci šli sami; někteří kráčeli v hloučcích. Otec Brigham podpíral reverenda Rose a Nan Robertsová měla paži kolem pasu Henryho Paytona. „Kdo ale má na svědomí je, Norrisi? A Wilmu? A Nettii? A všechny ostatní? Jestli máš na svědomí tyhle všechny lidi, tak před tebou smekám – to jsi musel ale skutečně zabrat.“

Norris propukl v hlasitý pláč. „Je mi to moc líto.“

„Mně taky,“ řekla Polly tiše. „Trhá mi to srdce.“

Alan Polly a Norrise krátce objal a pak se naklonil do okna policejního vozu k Seatovi. „A jak se daří tobě, starý brachu?“

„Jakž takž,“ řekl Seat. Ve skutečnost se zdál být naprosto čilý. Byl sice trochu zmatený, ale čilý. „To vy vypadáte vo dost hůř, lidi.“

„Seate, nejspíš bychom měli Norrise odvézt do nemocnice. Pojedeme všichni, jestli tam máš pro nás dost místa.“

„No jasně, Alane! Nastupujte! Do které nemocnice?“

„Do Northern Cumberlandu,“ řekl Alan. „Leží tam jeden malý kluk, kterého bych rád navštívil. Rád bych se přesvědčil, zda už za ním přijel jeho otec.“

„Alane, je pravda to, co si myslím, že jsem viděl? Že se auták toho chlápka proměnil na nějakýj vohnivej vůz a vodletěl do nebe?“

„Tak to nevím, Seate,“ řekl Alan, „a řeknu ti tu největší pravdu na světě: ani to nechci vědět.“

Právě dorazil Henry Payton a poklepal Alanovi po rameni. Oči měl ustrašené a nějak cizí. Vypadal jako člověk, který se chystá co nevidět provést nějakou větší změnu ve způsobu svého života. „Co se tu stalo, Alane?“ zeptal se. „Co se to vlastně stalo v tomhle zatraceným městě?“

Odpověděla mu Polly.

„Byl tu výprodej. Ten největší výprodej při ukončení obchodní činnosti, jaký si jen dovedete představit... ale nakonec se přece jen někteří z nás rozhodli, že nakupovat nebudou.“

Alan otevřel dveře auta a pomohl Norrisovi na přední sedadlo. Pak vzal Polly za rameno. „Pojď,“ řekl. „Pojedeme. Norris je zraněný a ztratil spoustu krve.“

„Hej!“ řekl Henry. „Mám pro tebe spoustu otázek a –“

„Nech si je na potom.“ Alan se posadil vedle Polly a zavřel dveře vozu. „Můžeme si promluvit zítra, teď jsem ale mimo službu. Vlastně mám pocit, že v tomhle městě budu mimo službu už navždycky. Buď rád, že to takhle dopadlo. Už je po všem. Ať se v Castle Rocku dělo cokoliv, už je po všem.“

„Ale-“

Alan se předklonil a poklepal Seatovi na kostnaté rameno. „Jedem,“ řekl tiše. „A šlápni na to.“

Seat se rozjel po Main Street směrem na sever. Policejní auto zatočilo na křižovatce doleva a rozjelo se do kopce směrem ke Castle View. V nejvyšším místě kopce se Alan a Polly otočili, aby se podívali na městečko, kde jako blýskavé rubíny svítily ohně požárů. Alan cítil smutek, ztrátu a jakýsi zvláštní, oklamáný žal.

Moje městečko, pomyslel si. Bylo to moje městečko. Ale už není. A nikdy nebude.

Ve stejný okamžik opět obrátili hlavy a zadívali se na sebe.

„Nikdy se to nedozvíš,“ řekla tiše. „Nikdy se nedozvíš, co se toho dne skutečně přihodilo Annii a Toddovi – nikdy.“

„A už to ani nechci vědět,“ řekl Alan Pangborn. Jemně ji políbil na tvář. „Patří to temnotám. Ať si temnota to tajemství vezme s sebou.“

Vyjeli za kopec, vjeli na silnici číslo 119 a Castle Rock byl pryč – a temnota, beroucí si to tajemství s sebou byla moc s ním.

VY UŽ JSTE TU BYL

Jistěže ano. Jistě. Já nikdy žádnou tvář nezapomenu.

Tak pojdte ke mně, ať vám potřesu rukou! Něco vám řeknu: já jsem vás poznal podle chůze ještě před tím, než jsem vám uviděl do obličeje. A nemohl jste si pro svůj nový příchod do Junction City, nejhezčího malého městečka ve státě Iowa – alespoň na této straně řeky – vybrat lepší den. Ale jděte, zasmějte se přece; to měl být jen takový vtíp.

Posadíte se na chvilku ke mně? Tady na té lavičce u Památníku padlých to bude příjemné. Sluníčko tu pěkně hřeje a vidíme odtud na celý střed městečka. Jen musíte dávat pozor na třísky; tahle lavička tu je už od doby, kdy Hector byl ještě štěňátko. Heleďte – koukněte se támhle. Tam ne, trochu víc doprava. Na tu budovu se zabílenými okny. To bývala kancelář Sama Peeblese. Dělal do realit – a byl výborný. Pak si vzal Naomi Higinsovou z Proverbie, kousek odtud, a odstěhovali se – jako se dneska vlastně stěhují skoro všichni mladí.

Ta budova je prázdná už déle než rok – od té doby, co začaly ty kšefty na středovýchodě Států, tak tady to jde s ekonomikou od deseti k pěti – teď už si tam ale má konečně někdo otevřít obchod. Byla kolem toho taky spousta řečí – to si jistě umíte představit. Ale víte přece, jak to tu chodí: na takovém hnízdě, jako je Junction City, kde se, jak je rok dlouhý, nic moc neděje, představuje otevření každého nového obchodu velkou slávu. A podle toho, jak to tam vypadá, už ta sláva vypukne brzo; poslední řemeslníci tam skončili v pátek, zabalili si svoje fídlátka a odjeli. Podle mne tedy –

Kdo?

Jo ta! Ale to je přece Irma Skillinsová. Bývala ředitelkou na místní měšťance; byla to široko daleko první a jediná ředitelka školy – jak jsem aspoň slyšel. Před dvěma lety šla do důchodu a současně nejspíš praštila i se vším ostatním – opustila Hvězdy východu, Dcery americké revoluce, Hráčský klub Junction City. Slyšel jsem, že i přestala zpívat na kůru. Nejspíš kvůli svému revmatismu – má ho dost silný. Vidíte, jak je shrbená? Ta by jistě byla ochotná dát cokoliv za trochu úlevy.

Vidíte to? Jak tam okukuje ten nový obchod? No a proč ne? Možná je stará – ale není ještě mrtvá, ani zdaleka ne. Mimoto znáte přece to rčení, že zvědavost zabila kočku, ale uspokojená zvědavost ji zase přivedla k životu.

Jestli přečtu, co tam je napsáno? No pochopitelně, že ano! Před dvěma lety jsem začal nosit brýle, ty mám ale jen na blízko; na dálku vidím výborně. Je tam nahoře napsáno BRZY OTEVŘEME a pod tím VYSLYŠENÉ MODLITBY – OBCHOD, JAKÝ TU JEŠTĚ NEBYL. A na poslední řádce – momentik, ta je trochu menšími písmeny – na poslední řádce je napsáno Nebudete věřit vlastním očím! Já svým nejspíš věřit budu. Stejně se říká, že není nic nového pod sluncem – a to je i můj názor. Ale však ona Irma ještě přijde. Když už kvůli ničemu jinému, tak si aspoň bude chtít dobře prohlédnout člověka, který se rozhodl zavěsit nad bývalou kancelář Sama Peeblese takový jásavě červený baldachýn!

A možná se tam půjdu podívat i já. Myslím, že tam zajde skoro každý z městečka – jen tak ze zvědavosti.

Stejně to ale je zajímavý název pro živnost, že? Vyslyšené modlitby. Člověk začne být zvědavý, co je asi uvnitř ke koupi.

V obchodě s takovým názvem to může být totiž cokoliv.

Naprosto cokoliv.